



45. DURAK

*Yeniden
bağlanarak
mümkün!*

B Ü Ş R A N U R

Akasya, geçmişin izlerinden kurtulmak için her yıl haziran ayında başka bir şehirde farklı birisi olarak hayata yeniden başlar. Ardında kalan şehirlerde yalnızca anılarını değil, kendinden parçalar da bırakır.

Bir haziran akşamı daha karanlığa karışırken bu sefer Ankara'ya doğru yol alır. Bu şehrin yalnızca bir durak değil, geçmişiyile yüzleşeceği bir başlangıç olacağından bihaberdir.

Kırk beşinci durakta karşılaştığı *Yekta Emir Ilgaz*, kaybettiği anıların izlerini bir bir gün yüzüne çıkaracak. Akasya'nın tüm doğrularını yerle bir edecektir. Aynı acılardan geçmiş ama farklı yollarda yürümüş bu adam, onu yıllar önce bıraktığı karanlık geçmişin tam ortasına çekecektir.

Peki haziran gelip de başka bir şehre gitme vakti geldiğinde Akasya, Ankara'yı ve en çok da Yekta'yı geride bırakabilecek midir?

"Buz kesmiş ellerin..."

Bir gün gideceksin diye mi hep kapıda asılı ceketin?

Sevgilim, birinin gidişlerini sevebilir misin?

Ben seveceğim, adımlarını izleyeceğim."

YETİŞKİN OKURLAR İÇİNDİR!

ISBN: 978-625-5587-54-1



9 786255 587541

indigo

f /indigokitap
@ /indigokitap
X /indigokitap

"Güven, insanı insana
kavuşturan yoldur.
İnsanları bir fiil olarak
gittiğinde değil,
yürüdüğü yolu şüphe
ateşiyle yaktığında
kaybedersin."



45. DURAK

BÜŞRA NUR

Baskı: Haziran 2025

ISBN: 978-625-5587-54-1

Yayınevi Sertifika No: 43362

Copyright © 2025, Büşra Nur

Bu kitabın yayın hakları İndigo Kitap Yayın Dağ. Paz. Rek. Ltd. Şti.'ne aittir.
Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz,
hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Editör: Seda Durdu

Son Okuma: Zeynep Karadeniz

Kapak Tasarımı: zebartdesign

Düzenleme
Ny.ozl.em

Baskı

Rumi Matbaa Sanayi ve Ticaret Limited Şirketi

Maltepe Mah. Fazılpaşa Cad. No: 8 Giriş Kat

Topkapı - Zeytinburnu / İstanbul

Sertifika No: 51196



İNDİGO YAY. DAĞ. PAZ. REK. LTD. ŞTİ.

Skyport Residence Yakuplu Mah. Hürriyet Blv.

No:1 İç Kapı No: 177 Beylikdüzü / İstanbul

Tel: 0 (212) 438 17 83 • Fax: 0 (212) 438 17 84

www.indigokitap.com • info@indigokitap.com

İNDİGO YAY Bir Indigo Kitap Yayın Dağ. Paz. Rek. Ltd. Şti. markasıdır.



B Ü Ş R A N U R
45. DURAK

İ N D İ G O K İ T A P

Ve gece saçlı adam,

Seni hiç tanımadan bu kitabı yazarken bile dünyanın herhangi bir yerinde beni beklediğini biliyordum. Yirmi dört yaşında, değiştirdiğim o şehirde, Kırk Beş numaralı otobüsün beni her seferinde sana getiriyor olması basit bir tesadüften ibaret olmamalı. Bu bizim kaderimizdi. Belki de Kırk Beş'in de kaderi benim seni bulmamı bekledi.

Bu kitap senin için.

Yekta Emir Ilgaz, benim Yekta'm.

Bana yeniden başlamayı sen öğrettin.



Ninova



1. DURAK

Siyah sayfanın üzerine düşen mürekkep taneleri bana yağmur damllarını hatırlatıyordu. Mürekkebin yavaşça kâğıda bulaşmasını ve istediğim harfi oluşturmak için kâğıtta dağılmasını izledim.

İçimde bir boşluk vardı. Bu, yıllardır geçmeyen, beni kendi geçmişime mecbur bırakan bir boşluktu. Son yirmi dört yıl öyle zor geçmişti ki her şeyi nasıl atlattığımı hakkında kimsenin bir fikri yoktu.

Yüzümde bildiğim ama kendime bile itiraf edemediğim bir gerçeğin yansıması vardı. 26 Haziran gecesi, yeniden başlayacağım gün olacaktı.

İçimdeki his büyüdü, korkuya dönüştü. Korkunun yavaş yavaş yığıldığı bedenimde bir karın ağrısı hissettim. Elimdeki kalemi bıraktım ve küçük masamın başından kalktım.

“Akasya gelmiyor musun?” Gamze’nin sesi kulaklarıma ulaştığında istemsizce gülümsedim. Gözlerim her anını ezberlemek istercesine odanın duvarlarında dolaştı. Bu sefer yanıma bir fotoğraf alacak mıydım? Kaçınıcı kez terk ettişimdi bu insanları? Kaçınıcı kez gidiyordum ardıma bakmadan?

“Geliyorum ben, sen çık,” diye mırıldandım kapının arkasında beklediğini bildiğim Gamze’ye. Ardından odanın içerisinde gözlerimi gezdirmeye devam ettim. Mersin’de geçirdiğimiz son gece olduğunu bilemezlerdi.

Kaldığım oda geniş değildi fakat küçük de değildi. Dolap alma ihtiyacı duymamıştım. Ayaklı askılığa dizdiğim gömleklerim ve

elbiselerim dışında çekmecemde sakladığım kıyafetlerim de vardı. Ayakkabılarım askılığın altında şeffaf ayakkabı kutusunun içine dizilmişti. Yatağım odanın ortasındaydı ve başlığı duvara yaslanmıştı. Gözlerimin dolduğunu hissettim. Terk ettiğim bininci şehir de olsa böyle mi hissettirecekti?

Sarmaşıklar sol duvarımı sarmış, tavana doğru uzanıyordu. Sağ tarafta kalan pencerenin hemen dibinde diğer çiçeklerim vardı. Solmaya yüz tutmuş olan camgüzeli çiçeğime baktım. Onlara bile iyi bakamamıştım.

Sarmaşıkların arkasından aşağıya doğru inen iplere asılmış olan polaroid fotoğraflar geçmişten bana kalan birkaç güzel anın habercisiydi. Yatağımın yanından geçerek duvara doğru ilerledim ve ellerim fotoğrafların üzerinde gezindi.

Bu sefer, diğer seferlerde olduğundan daha mı zordu gitmek yoksa ben mi öyle hissediyordum? Her şeyi olduğu gibi bıraktım. Bir fotoğraf bile almazdım yanıma. Bugün ellerim, 15 Şubat gecesinin bize bıraktığı o anıya dokundu ve fotoğrafı küçük mandaldan ayırdım.

Hepimiz gülümsüyorduk. Bir karenin içerisinde hiç ayrılmayacakmış gibiydik. Kumsalda yaktığımız ateş yüzlerimize vururken bir kısmımız karanlıkta kalmıştı ve ben sanki o anın içerisindeydim. O güne dokunuyormuş gibi hissediyordum.

Karnımdaki ağrı artmaya başladı, göğsümdeki his büyüdü. Fotoğrafı alarak sırt çantamın içerisine koydum. O anıyı ardımda bırakamamış gibi hissettim. Sırtıma binlerce ağırlık da alsam bu kadar ağır bir yük taşıyamazdım. Bir kez daha arkama bakmadım giderken çünkü bakarsam gidemezdim, biliyordum ve üzerimdeki kıyafetleri değiştirmeden daha fazla beklemeyerek odadan çıktım.

Bugün bir fotoğraf aldım yanıma. Belki de yaptığım en büyük hata bir gün zihnimde ölecek olan bu anıyı, benimle yaşamaya mahkûm etmemdi.

Daireden çıkarak kapının önündeki ayakkabıları ayağıma geçirdim ve dairenin kapısını kilitleyerek anahtarı çantama koydum. Anahtarım benimleydi. Kimbilir belki bir gün geri dönerdim.

Burası benim evimdi. Adresini dahi hatırlamadığım diğer evlerim gibi. Merdivenleri ikişer ikişer inerken dar merdivenlerden düşmemek için özen gösterdim. Bu eski apartman son bir yılımdı.

Diğer yaşlarım gibi bu yaşımı da silip atacaktım takvimlerden.

“Şükür kızım be!” Buğra’nın sesi kulaklarıma ulaştığında apartmanın kapısına çıkmıştım. Buğra’nın kırmızı arabasının içine doluşan bizimkileri görmek gülümsememe sebep oldu. Ortalığı birbirine katacak güzel bir gece geçirecektik.

“Amma söylendiniz...” dedim içimden geçenleri görmezden gelerek.

“Yarın da çıkardık biz yola Akasya, dert etmeseydin sen.” Bu sefer bana takılan Buse’ydi. Benimle uğraşmayı severdi, bir başkası yapsa beni rahatsız edecek olan bu tavırlar o yapınca sevimli gelirdi.

“Tamam tamam çok üzerine gitmeyin,” diyerek araya girdi Oğuz. Bu tavrına güldüm ve ben de arabaya binmek için kapıyı açtım. Arabasının üstü açılıyordu ve Buğra sıcak havadan ötürü olsa gerek üst camı açmıştı.

“Kaydının poponuzu haydi!” dedim arkada oturan kızlara takılarak.

“Abiciğim bu Oğuz neden her seferinde öne geçiyor ya? Bir kere de biz geçelim!” Buse bu sefer de Oğuz’a söylendiğinde ona hak verdim fakat sesimi çıkarmadım. Oğuz, her seferinde önde rahat rahat giderdi ve arkada Buse, ben ve Gamze sıkıştık. Bazen Gamze’nin erkek arkadaşı da bize eşlik ederdi. Altı kişi bir arabaya sığmaya çalıştığımız o günleri hatırlamak bile istemiyordum.

Yine de onlarla geçirdiğim her dakika çok güzeldi. Onlarca insan terk etmiştim fakat hiçbirine onlara bağlandığım gibi bağlanmamıştım. Zihnimin içerisinde bir mezarlık var gibi hissediyordum. Bıraktığım her anı orada ölüyor, gömülüyor ve yeniden doğuyordu. İçimdeki yalnızlık hissi beni sarmaladığında ölü anılara sığınıyordum.

Bu, benim biraz daha iyi hissetmek için kaçtığım kapıydı. Göğüs-kafesi mezarlığında nefes alma çabamdı.

“Hadi gidelim, saat kaç oldu?”

Saat akşam yediyi geçmişti. Güneş yavaş yavaş batmaya başlamıştı. Bu bizim güzel hatırlayacağımız son anımız mı olacaktı?

Derin bir üzüntü hissediyordum. İçimde derin bir acı ve keder vardı ama yüzümdeki gülümseme de solmamıştı. Buğra radyoyu açtığı anda açık bıraktığım saçlarımın kızların yüzlerine savrulmasına izin verdim.

Yarın yeni bir gündü. Yarın yeni bir ruh doğacaktı. *Bugünden yarının acısını çekmek yok*, dedim kendi kendime.

Hayatlarına benden sonra devam edeceklerdi, benden önce olduğu gibi. Bu kadar üzülmemi gerektirecek hiçbir şey yoktu belki de ama bazı ihtimaller beni bu çıkmaz sokakta kalmaya itiyordu.

İhtimaller, dedi geçmişim. *İhtimaller beni kurtarmaya yeter miydi?*

“Sen niye keyifsizsin ya?” Buse bana dönerek bu soruyu sorduğunda ona gülümsedim.

“Keyifsiz değilim hayatım.”

Rüzgâr birbirimizi duymamıza engel olduğu için bağırarak konuşmak zorunda kalmıştım. Saçlarım rüzgârın etkisiyle havalanırken ön koltuğun başlığına dokunarak ayağa kalktım. Radyoda Sezen Aksu’nun sesi yankılanıyordu.

Bugün hislerim her zaman olduğundan çok daha ağırdı.

“Ay azıcık mutlu bir şey açsana!”

Gamze çemkirdiğinde bana bakması için omzuna vurdum.

“Hayır, ben Sezen Aksu dinlemek istiyorum.” Bağırduğumda omuzlarım silktili. Sahile gidiyorduk, çantama attığım o fotoğraftakine benzer bir gün geçirecektik. Ne garipti, her şeyin başladığı ve bittiği gün aynı olacaktı. Saat gece yarısını geçtiğinde arkamı dönüp otogara gidecektim. Ankara otobüsüne binecek, kendime yeni bir ev bulacaktım. Sonra yeni insanlar tanıyacaktım, birbirinin aynı olan insanlar. Aynı hayatın içerisinde, şehrin kalabalığında var olmaya çalışan insanlar... Yeni bir nefes alacaktım. Gözümden bir damla yaş süzüleceğine inandım fakat o yaş hiçbir zaman düşmedi. Bir yumru olup boğazımda kaldı, bugün olduğu gibi.

Koltuğun arkasından öne doğru Buğra’nın üzerine eğilerek bağırdım. “Yürüyorum hasretin, acının üstüne...”

“Sıgmıyorum dünyaya, dar geliyor!” Şarkıya eşlik ederken melodiye uygun bir şekilde devam etti. “Ama öleceğiz bebeğim.” Söylediklerine karşılık küçük bir kahkaha atarak saçlarını ellerimle arkaya topladım ve araba sürüyor olmasını umursamadan yanağına dudaklarımı bastırdım.

“Olan var, olmayan var.” Buse’nin söylediğine karşılık koltuğuma oturarak ona sarıldım.

“Ben sana da yeterim güzelim,” diyerek şımartıldığında, ani ruh hali değişikliklerime alıştıklarından olsa gerek bana takılmadan gülümsedi.

“Lütfen benimle ilgilen, benimle az ilgileniyorsun artık,” dedi Buse bana ayak uydurarak.

Hemen ardındansa Buğra’nın sesi geldi.

“Sevgilimi rahat bırakın!”

“Arabayı sür sen yiğido, bak işine.” Gamze’nin sahte kabadayı tavrı beni güldürdükten kısa süre sonra araba durdu. Sahilin güzel havasını içime çekerek arabadan indim. Parmak arası terliklerimin kalitesiz tabanından ötürü yerdeki çakıltaşlarını ayağımda hissedebiliyordum.

Akkum’a gelmiştik. O fotoğraf karesini burada çekilmiştik. Aynı anları bir daha yaşıyormuşuz gibi hissediyordum.

Bundan aylar önce de burada oturup konuşmuştuk. Benimle gerçekten yakın olduklarını hissettiğim ilk an burada geçmişti. Bütün bunlar bir tesadüf müydü? Yoksa evren bana ansızın içerisine girdiğim bu hayattan hiç olmamış gibi gideceğimi mi hatırlatıyordu?

Derin bir nefes daha aldığımda Buse de arabadan indi. Gamze kendi tarafındaki kapıyı açarak inmişti. Oğuz ise uykulu gözlerle bize bakıyordu.

“Sen yine bütün gece uyumadın mı?” diye sordum istemsizce.

“Oyun sardı ya.”

“Senin oyununu sikeyim,” diyerek araya girdi Buğra. “Hayır, biliyorsun dışarı çıkacağımızı, bu saat olmuş hiç uyumadın bir de değil mi?”

“Uyusam kalkamazdım.”

Oğuz surat asarak konuştuğunda, “Neyse boş verin,” dedim. Son gün kimsenin hiçbir anı kötü hatırlamasını istemiyordum.

“Oğuz, sen sandalyeleri taşı biz de poşetleri alırız,” dedim yerde duran yiyecek poşetlerini göstererek. Üzerimde beyaz puantiyeleri olan, mor, kısa bir elbise vardı. Kızlar benim aksime daha rahat olabilmek için şort giymişti.

Poşetleri üçümüz kendi aramızda paylaştırdık. Buğra örtüyü aldı, Oğuz da sandalyeleri sırtlandı. Beraber kumsala doğru yürümeye başladık. Yarım kalan bir şarkıyı dinliyor gibi hissediyordum. Sessizlik beni düşünmeye ittiğinden sessiz ortamları sevmezdim. Bugün bu derece hassasken aramızdaki sessizliği bozmak istedim. “15 Şubat’ta da buradaydık,” dedim aklımda dolaşan o detayı ortaya atarak.

“15 Şubat mı?” dedi Gamze şaşkınlıkla.

“Ne vardı o gün ya?” Buse’nin sorusuna Buğra cevap verdi.

“Akasya gelmişti, beraber sahilde sabahlayıp fotoğraf çekilmiştik de senin tarihlerle aran iyi değildir, nasıl kaldı aklında?”

Yakalandığım ani soruya alelacele bir yalan uydurdum. “Gelmeden önce fotoğraflara göz atıyordum, altına not almışım,” diye mırıldandım olağan bir şekilde.

Sırtımda o fotoğrafın yükü vardı. Attığım her adımda sırt çantamın ağırlığı daha da büyüymüş gibi hissettim.

“Sen niye sırt çantası getirdin?” Buse’nin sorusuna karşılık ona döndüm. Her zaman bu kadar detaycı mıydılar yoksa ben mi yeni fark ediyordum?

“Denize girersem diye birkaç kıyafet aldım,” dedim ve üzerimdeki gerginliği onlara belli etmemeye çalıştım. Bu kadar anlam yüklemek istemiyordum. Bu kadar anlam yüklememem gerekiyordu.

“Ay neyse, şöyle geçelim hadi.” Ayağıma yapışan kum tanelerini silkeleyerek ilerlemeye devam etsem de parmak arası terliklerimin kuma gömülmesini engelleyemiyordum. Buğra’nın işaret ettiği yere geçtik ve elimizdekileri kumların üzerine bıraktık.

Buğra elindeki yer bezini açarak kumların üzerine bıraktı. Oğuz sırtlandığı katlanabilir sandalyeleri yere koyarak açmaya başlamıştı.

Getirdiğim poşetleri Buğra'nın açtığı örtünün üzerine koydum.

"Yorulдум." Mızımızlandığımda Buse'nin elini arka tarafımda hissettim.

"Buğra, aşko kızını götürüyorlar. Götümü elledi," dedim dalga geçerek. Buse bana gözlerini devirerek karşılık verdi.

"Mızımızlanmayı bırak da poşetleri aç," dedi.

Gözlerimi kısıp ona baktıktan hemen sonra söylediklerini yaparak poşetleri açmaya başladım. Deniz dalgaları kıyıya tırmanıp geri çekiliyordu. Poşetin içinden çıkardığım biraları örtünün üzerine bıraktım. Rüzgâr yüzümüze yavaşça çarpıyordu. Güneş batmak üzereydi, gökyüzü mavi renge boyanmıştı.

Çok değil yarım saat sonra havanın kararacağını anlayabiliyordunuz. Buse atıştırmalıkları çıkarırken Gamze çoktan oturmuştu. Onun poşetinde peçete, ıslak mendil gibi malzemelerin olduğunu anladım. Ben de Gamze'nin yanına oturduğumda benim yanıma Buğra geçti ve bağdaş kurdu. Kısa şortu bağdaş kurmasıyla daha da yukarı çıktığından ona dönerek takıldım.

"Ben senin bacak kaslarını görmek zorunda mıyım?" Hafifçe gülerken bana baktı.

"Başka neyi görmek istersin hayatım?"

"İşte aradığımız libido seviyesi." Buse aramıza katılıp Buğra'nın yanına oturdu. Oğuz, o ikisinin yanındaki yere oturmak yerine Gamze'nin diğer yanıla Buse'nin arasında kalan boşluğa kurduğu taşınabilir piknik sandalyesine geçerek oturdu.

"Sen var ya, dümdüz keyif pezevengisin." Buğra'nın Oğuz'a söylenmesine karşılık ağzımdan kısa bir gülüş kaçtı. Onları seviyordum, son beş yılda taşındığım şehirlerde yüzlerce insan tanımıştım. Birçoğunu sevmiştim, anılar biriktirmiştim. Onları herkesten daha çok sevdiğimi, *onları terk ederken* fark ettim.

Hava kararmıştı. Dolunay belirginleşmişti ve ışığını sahilin üzerine bırakıyordu. İçimdeki karın ağrısı tekrar baş gösterdi.

“Yirmi dört,” dedi Buğra beklemeden. “Yirmi altıda evlenir miyiz güzelim?” diye devam ettiğinde yüzüme kırık bir gülümseme konurdum.

Yirmi üç Buğra, yirmi dörtte seni terk edeceğim.

İçimden cevapladım sorusunu.

“Ooo!” Oğuz’un sesi kulaklarıma dolduğunda güldüm.

“Bu bir evlenme teklifi miydi?” dedi Gamze ortalığı şenlendirmek istercesine.

“Hani benim doğum günü pastam?” Mızmızlandım. Bunu yapmayı seviyordum. Nazımı çekiyorlardı, belki de bunun sebebi her arkadaşlığın ilk yıllarında olan yakınlık zamanlarıydı.

Son beş yılda ciddi bir sorun yaşadığım kimse olmamıştı. Zaten insan bir yıldan kısa sürede bir ilişkide, arkadaşlıkta ne kadar sorun yaşayabilirdi? Bir yıl sonra gidecek olduğumu bilmenin verdiği bir rahatlık vardı içimde bu yüzden insanları alttan alabiliyordum.

Bu ne zaman öleceğinizi bilmeye benziyordu. Son bir yılım kalmış gibi yaşıyordum adım attığım her şehirde ve sırf bu yüzden geride bıraktığım herkesin, her anı güzel hatırlaması için elimden geleni yapıyordum.

“Pasta yok, bira var,” dedi Buse sonunda soruma cevap vererek.

“Keş miyiz biz?” Güldüm, onlar da benimle beraber güldüler. Kahkahalarımız sahile yayıldı, bu gece anıların arasında kaybolup gider miydi, yoksa o şubat akşamı gibi zihnimizde kalır mıydı?

Anılarla bir problemim yoktu ama bu anların içimde bir yerde yaşamaya devam etmesini istedim.

Oğuz biraları çıkardığında kızlar da cips paketini açarak ortaya koymuştu. “Kendimi lisede gibi hissettim,” dedi Gamze.

“Aynen.” Ona katıldığını belirten Buğra’ydı.

“Evet ya, okuldan kaçır sahile gelirdik. Babam alkol aldığımızı öğrenmesin diye Gamze’de kalırdım.” Buse gülerek konuştuğunda ortaya atıldım.

“Eee Buğra Bey, nasıldınız lisede çapkın mıydınız?” dedim dilimi dudaklarımın üzerinde yaramaz bir şekilde gezdirdikten sonra.

“Hem de nasıl? Lisenin havalı çocuğuydu Buğra.” Buse’nin Buğra’ya söz hakkı tanımamasıyla tek kaşımı kaldırdım. Bacaklarımı karnıma çekerek ellerimi bacaklarımın üzerinde birleştirdim ve sırtımı Buğra’ya yaslayıp Gamze’ye doğru döndüm.

“Ay sakın okul arkalarında kız sıkıştırıyordu da demeyin bana lütfen, bayılırim şuraya.” Buğra, Buse, Oğuz liseden tanışıyorlardı. Gamze aralarına sonradan dahil olmuştu. Bense geçen yıl, bu aylarda şans eseri onları bulmuştum.

“Pelinsular, Cemresular... Dökül Buğra!” Gamze de Buğra’ya takıldığında Buğra elindeki bira şişesinden bir yudum aldı.

“Havalı biriydim diyelim,” dediğinde Oğuz, sandalyenin üzerinden kafasına vurdu.

“Havalı olma şekli de şey, kız peşinde koşmak. Hayır, yani aşırı çapkındı. Bir de yakışıklı olsa, kızlar peşinde koşsa bir şey söylemeyeceğim. Bir ton romantiklik yapıyordu ve kız tavlıyordu. Anlayacağın Akasyacığım, Buğra baya kız peşinde koştu.” Ellerimi çözüp önümdeki birayı elime aldım ve güldüm. Başımı geriye doğru sarkıtarak ters bir şekilde yüzüne baktım.

“Belli oldu beni nasıl tavladığın, tecrübeliymişsin,” diye mırıldandım.

“Senin lise hayatın nasıldı?” Buse’nin sorusu beklenmedik bir soruydu. Karnıma bir ağrı girmesine sebep oldu.

“Aynı...” Kelime ağzımın içerisinde yuvarlandı. Elimdeki biradan büyük bir yudum daha alıp bıraktım. Gece yola çıkacaktım, sarhoş olmak için iyi bir vakit değildi.

“Nasıl aynı, kötü çocuk muydun sen de?” dedi Oğuz gülerek.

“I-ıh!” Ağzımın içinde çıkardığım ses, hayır anlamındaydı. “Ben masum kızdım, bilirsiniz masum kızlar eninde sonunda kötü çocukların olur. Bulmuşuz birbirimizi.” Konunun kapanmasını umarak dalgaya vurmuştum.

“Geçmiş boş verelim, gelecek adına konuşalım. Doğum günün bu gece.” Gamze konuştuğunda elimle yalancı bir öpücük yapıp ona fırlattım.

“İşte budur. Nerede hediyelerim?” Buse bir şey söylemeden telefonunu çıkardı ve bir şarkı açtı. “Joke’s On You?” dedim şarkıyı tahmin etmeye çalışarak.

“Yes!” Gamze’nin tepkisine karşılık başımı salladım.

“Saat kaç oldu?” diye sordu Buğra. Doğum günlerini fazla önemsemiyorlardı, bunu biliyordum. Benim için de pek anlamı yoktu.

Sadece biraz burukluk ve hüznü getiriyordu.

“23:57,” dedi Oğuz elindeki telefona bakarak. Gözleri kapanmak üzereydi. Bir gündür uyumamasının etkisi yüzünden okunuyordu.

“23.58,” dedi Buse. Gözlerimi kapattım ve rüzgârı hissettim, şarkı çalmaya devam ediyordu fakat duyduğum ses, müzikten çok daha fazlasıydı.

“23.59,” dedi Gamze, bir dakika kalmıştı. Hislerimin her zamanından çok daha yoğun olduğunu hissettim. Onlarla ilk tanıştığım zamanları düşündüm. Biriyle ilk kez tanışırken içinizde oluşan buruk mutluluk, merak ve heyecan her yanıma sarmıştı.

O gün zihnimde hiçbir şey yokken gelmişim yanlarına. Gerçekten bütün geçmişimi silip atmıştım adımlarımı. Kötülüğümü, acılarımı yok saymıştım. En çok da bencil yanıma susturmuştum ve yeni bir yaşa yeniden başlamıştım.

Hiçbirinin haberi yoktu, gidecektim. Gözlerimi açtım. Oğuz, eline konfetiye aldı ve üst kısmını yırtarak açtı. Gülümsedim, buruk bir gülümsemeydi bu.

“00.00,” dedi Buğra ve saçlarıma dudaklarını bastırdı.

Konfeti patladı, üzerimize düşen renkli kâğıt parçalarıyla beraber Buse yüksek sesle ıslık çaldı.

Hafifçe sesi yükselen şarkı bize eşlik eden mırıltı gibiydi. “Azıcık heyecan ya! Yirmi dört oldun nenem.” Gamze’nin sözlerine kahkaha attım ve ellerimle üzerime gelen kâğıt parçalarını iteledim.

“Teşekkür ederim,” diye mırıldandığımda Buse hafifçe başıma vurdu.

* Charlotte Lawrence adlı sanatçının şarkısı.

“Daha iyi ki doğdun demedik bebeğim.” Hayıflanmasına karşılık tekrar güldüm. Doğum günü faslı beni kötü hissettirmekten daha fazlasına yaramıyordu. Bu benim kendime verdiğim bir ceza mıydı?

“İyi ki doğdun güzelim,” dedi Buğra ben bir şey söylemeden ve ardından Buse ekledi: “İyi ki doğdun kaçık.”

“İyi ki doğdun, en iyi ev arkadaşım.” Gamze’ye bakıp dudaklarımı büzdüm.

“İyi ki varsın,” dedi en son Oğuz. Bütün bunların karşısında ne yapacağını şaşırmış, eli ayağına dolanmış küçük bir kız gibi durduğum farkındaydım.

“Teşekkür ederim,” dedim içten gelen bir istekle. İki kelimedden ibaretti ama öyle içten söylemişim ki bunu hissettiklerini biliyordum. Beni hem çok iyi tanıyor hem de hiç tanımıyorlardı.

Beni, kendimi onlara gösterdiğim kadarıyla tanıyorlardı, her insanda olduğu gibi.

Buğra beni kolunun altına alarak kendisine doğru çekti. Ardından eli şortunun cebine doğru uzandı. Gözlerim onun hareketlerini inceliyordu. Yüzündeki yeni yeni çıkmaya başlamış sakalları saçlarıma değiyordu. Kahverengi gözleri gecenin içerisinde kayboluyordu. Yüzünü seçmekte zorlanıyordum.

Bir kutu çıkarıp bana doğru uzattı. Gözlerimi kısıtım. “Bu ne?”

“Umarım beğenirsin, şans getirsin,” dediğinde uzattığı mavi kutuyu aldım ve kapağını yavaşça araladım. Buse’nin feneri yakmasıyla kutunun içerisi aydınlandı. Siyah kadife yüzeyin üzerinde parıltıyan gümüş kolyenin ucunda kum saati vardı. Kum saati simgesinin içerisi boştu, vakti tükenmiş, zamanı kalmamış küçük saat gümüş zincirin ucuna iliştirilmişti.

Buğra’ya dönerek parıltıyan gözlerimle baktım. “Ne diyeceğimi bilemiyorum. Teşekkür ederim, seni çok seviyorum,” dedim titreyen sesimle ve elimdeki kutuyu yanımıza bırakarak kollarımı boynuna sardım. Ellerini saçlarımin üzerinden birleştirdi. Yüzümü boynuna gömerken onları ne kadar sevdiğimle bir kere daha yüzleştim.

“Hadi kolyeni takalım.” Gamze’nin sesini duymamızla kollarımızı ayırdık. Buğra yere koyduğum kolyeyi aldığı anda saçlarımı ellerimle tutup kaldırdım. Kolyeyi boynuma taktığında içten bir şekilde gülümsedim.

“Biz hediyemizi yarın vereceğiz,” dedi Buse.

Bir yarınımız olmayacaktı.

“Sizi seviyorum,” dedim söylediklerini es geçerek. “Biz de seni seviyoruz ama galiba en çok Buğra seviyor.” Gamze’nin söylediklerine güldüm.

Bileğimde takılı olan tokayı alarak saçlarımı bağladım. İçimdeki hüznün bulutları yavaş yavaş dağılmaya başlamıştı. Boynumda takılı olan kolyeyi geride bırakacağımdan emindim. Yanıma fazladan bir anı almak istemiyordum. Her güzel anın, bir zamanlar özlem ve acı getireceğinin bilincindeydim.

Geçmiş getirdiği her şeyle beraber kabullenmiştim. Saatler ilerledi, hiçbir şey yokmuş gibi onlarla eğlendim. Yarın ne yapacaklardı? Gittiğim için beni suçlayacaklar mıydı? Ölecekmiş gibi hissediyordum. Öleceğim günü biliyormuş gibi hissediyordum. Her yaşımı, toprağın altına gömüyor gibi hissediyordum.

Gecenin geç saatlerine ulaştığımızda yavaş yavaş hepimizin gözleri kapanıyordu. Oğuz, herkesten önce uyuyakalmıştı. Ardından Buğra kıvrıldı sahile, ondan sonra Buse ve Gamze uyudu. Bir süre onları izledim. İnsanlara yaptığım haksızlığı görebiliyordum fakat yine de gidecektim.

“Son bir şarkı,” diye fısıldadım duymayacaklarını bile bile ve ellerimi enseme götürerek Buğra’nın taktığı kolyeyi çıkardım.

İç boş bir kum saati...

Zamanı kalmamış bir kadın.

Beni daha iyi anlatan bir hediye seçemezlerdi ve ne kadar özel bir şey seçtiklerinin farkında bile değillerdi. Hem beni çok iyi tanıyor hem hiç tanııyorlardı.

Aynı benim onları tanıdığım gibi.

Buğra'nın yere sarkan eline kolyeyi bıraktım ve kendime engel olmayarak kolyenin kutusunu çantama koydum.

Bir kez daha ardıma bakmadım çünkü biliyordum, eğer ardıma baksam gidemezdim.

Yanlarından ayrıldığımda saat dördü geçiyordu. Hava hâlâ karanlıktı. Ayaklarım kumlara karışırken adımlarımı hızlandırdım. Yanımda bir sırt çantası vardı, içerisinde birkaç parça eşya ve iki anı.

Birisi ilk günümüze ait diğeryse son anımıza. Her şey o kadar anlamlıydı ki belki de asıl anlamını çoktan kaybetmişti.

Yola çıktığımda derin bir nefes aldım. Sarı saçlarım sokak lambasının ışığıyla parlıyordu. Elbisemin uçlarında hâlâ kum taneleri vardı. Hava yavaş yavaş serinlemişti ve gecenin serinliği bedenimin üşümesine sebep olmuştu. Telefonumdan en yakındaki taksi durağını arayarak bir taksi çağırdım.

Gitmenin beni bu kadar yaralayacağını hiç düşünmemiştim.

Yoğun düşünceler içerisinde geçirdiğim bir saatin ardından kendimi bulduğum yer, Mersin Şehirler Arası Otobüs Terminali'ydi.

05.45

Göğüs kafesimin içerisine sinsice yayılan huzursuzluk hissi bütün bedenimi ele geçirirken gözlerimin önünden anılarım geçti.

Buraya tam bir yıl sonra geldiğim gibi gitmek üzere ayak basıyordum. Aldığım otobüs biletine bakarken içimdeki küçük kızın kalbi burkuldu.

Bunu kendime ne zamana kadar yapacaktım?

Hep canımın yanmasına, ardımda bıraktıklarımın acı çekmesine göz mü yumacaktım?

Önümde duran tanıdık otobüse bakarken yanımda duran muavine bagajımın olmadığını söyledim.

Otobüsün merdivenlerinden çıktım. Bu hissi özlediğimi o an fark ettim, otobüsün kendine has kokusu bile iyi hissettirmişti.

Tanıdık bir his vardı içimde. Koridorda yürümeye başladım, koltuk numaralarında gözlerimi gezdirdim. 24 numaralı koltuğa geldiğimde bir an duraksadım ama sonra koltuğuma oturdum.

Sırt çantamı ayaklarımın dibine alıp başımı soğuk cama yasladığımda otobüs daha kalkmamıştı fakat gözlerim uykusuzluktan kapanmak üzereydi. Saçlarımın arasından tenime sızan soğukluğu umursamadan gözlerimi kapattım ve kendimi yeni bir hayata başlamanın verdiği buruk heyecanın akışına bıraktım.

“Hanımefendi?”

Başucumdan geldiğini hissettiğim genç ses, beni daldığım uykudan ayırırken kendime gelebilmek adına birkaç kere gözlerimi kırpıştırdım.

“Biletinizi görebilir miyim?” Başımda beklemekten sıkıldığını bıkkın ses tonundan anladığım muavin sabırsız gözlerle bana bakıyordu. Kendime gelerek uykulu sesimle konuştum.

“Tabii, kusura bakmayın.” Çantamın ön gözünden biletimi çıkarıp muavine uzattım. Güneş çoktan doğmuştu. Cebimdeki telefonu çıkararak saate baktığımda görevli biletimi inceliyordu.

08.45

Saat dokuza geliyordu. Tahminen üç saatlik bir yolumuz daha kalmıştı. “İyi yolculuklar.” Görevlinin sesini tekrar duyduğumda başımı salladım ve yırttığı biletimden bana uzattığı parçayı aldım.

Telefonuma bağladığım kulaklığımı taktım ve şarkıyı açarak arkama yaslandım. Kulaklarıma dolan şarkı sesiyle beraber üzerime çöken uykuyu kaçırmamak için telefonumu cebime koydum ve kollarımı önümde birleştirerek başımı kendi omzuma yasladım.

Bazen gittiğim, terk ettiğim bu şehirlerde arkama bakmak istiyordum. Bir tepenin başucuna çıkıp gidişimin ardından o hayatlarda neler olduğunu görmek istiyordum. Fakat bunu yaparsam asla geçmiş tam anlamıyla silip atamayacağımı biliyordum.

İlk kez terk ettiğim şehri düşündüm.

Şu an olduğumdan çok daha korkaktım. Seçtiğim hayatın bana getireceklerinden korkuyor, benden alacaklarından çekiniyordum. İnsanlarla tanışmıyor, onlarla tanışırsam onları bırakamayacağımı zannediyordum ama insanlar insanları terk ederdi ve bu terk edişin benim gitmelerimle hiçbir alakası yoktu.

Ardımda bıraktığım ilk şehri terk ederken on dokuz yaşına basacaktım, gitmek benim kafamın içerisinde bir seçim olsa da ikimiz de biliyorduk ki bir seçim değil, mecburiyetti. Geçmişim bana bu acıyla yaşamayı miras bırakmıştı bense ona canavarlarımı. İkimiz de birbirinden kopamayan, zehirli sarmaşıklar gibiydik. Yaşanılanlar beni zehirliyordu, seçimlerim ise o zehrin hiçbir zaman iyileşmemesine sebep oluyordu.

Gözlerimi açtığım yeni şehir, yeni bir ev gibiydi. Fakat ne kadar gezersem gezeyim hiçbir zaman içerisinde nefes aldığım o şehirler evim olamadı, şehirler hep bir başkasına aitti. Ben hep, uzaklardan gelen o misafirdim. Elbet bir gün gidecektim. Bunun farkındalığıyla dolaşıyor, bununla yaşıyordum.

Hayatta misafir olarak yaşamamanın bana kattığı iyi şeyler vardı. Hiçbir zaman sorumluluk sahibi olmadım. Hep yarın ölecekmiş gibi yaşıyordum ve bu bana sonuna kadar özgür olmayı veriyordu. Bu özgürlük benden hislerimi alıyordu. Gerçekten sevmeyi, sonsuz güveni, acıyı ve en çok da aşkı alıyordu. Hiç âşık olduğumu hissedemeyecek kadar az yaşıyordum.

Sadece tek bir şansım olsaydı, dönüp görmek isterdim ne hissettiklerini. Gitmek mi daha çok acıttı yoksa kalmak mı?

Hayatım ve yaşananlar bir çığ gibi üzerime yuvalanırken yaşanacağını bildiğim o kıyametten kaçtım yıllarca. Bir yerde beni yakalayacağını bildiğim bu felaket şimdilik arkamdaydı. Tanıştığım yüzlerde aradığım hayatlar, bana kim olduğumu hatırlatıyordu.

İnsanları düşünmek istemiyordum, gelecek hakkında endişeye kapılmak istemiyordum, herhangi birine bağlı kalmak istemiyordum.

Sadece yaşamak istiyordum. Sadece nefes almak istiyordum.

Vedalar her zaman canımı bu kadar yakmazdı. Fakat bu yıl, diğer yıllardan daha farklı bir yıl yaşamıştım. Bir sevgilim olmuştu ve daha öncekilerin aksine gerçek olduğunu hissettiğim arkadaşlarım olmuştu. Yirmi üç, yirmi ikiden intikam almaya çalışırcasına yaşamıştı bu hayatı.

Yirmi dört ise bugün yeniden başlıyordu.

Bütün eski yaşlarımı geride bıraktığım yeni bir yaş, yeni bir yıl, yeni bir başlangıç.

Gözlerimi sımsıkı kapattım ve kulaklarıma dolan şarkı bana güzel günlerden bahsederken istemsizce mırıldandım.

“Yeniden başlamak mümkün, yirmi dört.”

Otobüs Ankara Otogarı’nda durduğunda saat on ikiyi geçmişti. Sırt çantamı alarak otobüsten indim ve haziran ayına rağmen Ankara’nın soğuğuyla yüzleştim.

Elbisem yağmurlu hava için oldukça inceydi ve üzerimde ceket olmadığından olsa gerek bir an için titrediğimi hissetmiştim ama aldırış etmeden çantamı sırtıma alarak yürümeye başladım.

“Derin bir nefes ve daha iyi hisset.”

Mırıldanışım öyle sessizdi ki benden başka hiç kimsenin beni duymadığına emindim. Kalabalık otogarda insanlara çarpmadan yürümeye devam ettim. Başımı kaldırdığımda gördüğüm büyük tabela sebepsizce gülümsememe neden oldu.

Büyük otogarın üst kısmındaydım. Daha fazla oyalanmayarak otogarın içerisinde bulunan taksi durağına ilerledim. Yürürken unuttuğum detay aklıma geldiğinde gözlerim istemsizce açıldı.

Hattımı çıkarmayı unutmuştum! Telefonumu elime alarak hat kısmını açmak için saçımdaki tel tokayı çıkardım ve yolun ortasında aceleyle hat kısmını açtım. Hattı çıkarmadan önce telefonun ekranı aydınlandığında Buğra’dan mesaj geldiğini görmüştüm.

Bir an için duraksadım ama bırakmadım. Hattı çıkararak sol tarafta bulunan çöp kovasının içerisine attım ve hat kısmını tekrardan

kapattım. Telefonun fabrika ayarlarını açarak mesaja bakmadan sıfırla seçeneğine dokundum.

Göğsümün üzerinde bir ağırlık var gibi hissetmişim ve bu hissi sevmemiştim. Derin bir nefes aldım ve önümde duran taksinin kapısını açarak koltuğa oturdum. Sırt çantamı dizlerimin önüne koyup dudağımı ısırduğımda, dikiz aynasından bana bakan taksiciye dönerek mırıldandım.

“Atakule, Vadi Otel.” Taksici başıyla beni onayladığında başımı cama yasladım. Yeni bir hat almam gerekiyordu fakat önce otele yerleşmek ve duş almak istiyordum. Gözlerim taksimetrenin yanında yanıp sönen saate takıldı.

14.45

İlk gün hiç bitmeyecekmiş gibi hissettiriyordu. Başımı geriye doğru yasladım. Şehir merkezinde kalmayı tercih etmişim. Bunu seviyordum; gürültüyü, şehrin ışıklarını... Hepsi yaşadığımı hissettiriyordu.

Derin bir nefes aldım.

En fazla on beş dakika sonra yeni evde olacaktım. Hiçbir zaman bana ait olmayacak olan bir başka evde, bir başka şehirde olduğum gibi.

Tahmin ettiğim gibi yaklaşık yirmi beş dakika sürmüştü yolculuk. Şoföre ücreti ödeyerek taksiden indim. Sırt çantamı sırtıma taktıktan sonra karşımdaki binaya baktım. Büyük binaların arasında kalan butik otel dışarıdan iş merkezini andırıyordu.

Elbisemin eteklerini uçuran rüzgârı tenimde hissettiğimde beklemeden otelden içeriye girdim. Kapıdan içeriye girdiğimde karşıma gri tonlarıyla döşenmiş hol ve hemen sağ tarafında bulunan resepsiyon çıktı. Yüzüme yapmacık bir gülümseme kondurarak resepsiyona doğru ilerledim ve elimdeki çantayı tek omzuma taktım.

“Hoş geldiniz.” Resepsiyonda bulunan kızın bana seslenmesiyle bakışlarımı üzerinde gezdirdim. Kısa, siyah saçlara sahip, tahminen 1.60 boylarında minyon tipli bir kızdı.

“Teşekkürler, rezervasyonum vardı,” dedim kısa keserek.

“Kimliğinizi rica edebilir miyim?”

Gülümsedim ve başımı olumlu anlamda salladım. Kimliğimi verdiğimde önündeki bilgisayardan birkaç işlem yaptı ve kimliği bana geri uzattı.

“On ikinci kat, kırk beş numaralı oda. Asansör sağ tarafta, iyi günler.”

Uzattığı oda kartını alarak, “İyi günler,” diye mırıldandım.

Asansöre ilerleyerek on ikinci kata çıktım ve aceleyle odama girdim. Oda fotoğraflarda gözüktüğü gibiydi, bir köşede yatağım vardı. Diğer tarafa bir masa ilıştırılmıştı ve balkon caddeye açılıyordu. Derin bir nefes aldım ve çantamı yatağın kenarına bırakarak odadaki küçük banyoya ilerledim. Kısa bir duş aldıktan sonra odaya geri dönerek çıkardığım kıyafetleri geri giydim.

Yanımda ne bir kıyafet vardı ne de eşya. Yeni yaşıma eşlik edecek olan bu şehirde bir an önce yaşamaya başlamak istiyordum. Üç yüz altmış altı günden ibaretti vaktim.

Yeni bir hayat yaşamak istiyordum.

Odadaki banyoya geçerek çantama attığım makyaj malzemelerini çıkardım ve aynanın karşısında dudaklarıma pembe rujumu hafifçe sürdüm. Gözkapağımın üstüne aceleyle eyeliner çektikten sonra eşyalarımı ve çantamı banyo tezgâhının üzerinde bıraktım ve sadece cüzdanımla telefonumu yanıma aldım.

Yolda giderken kıyafetime uygun bir çanta almayı aklımın bir köşesine not ettim. Asansöre binmek yerine merdivenleri kullanarak on iki katı indim.

Girişe geri döndüğümde giriş kaydımı yapan siyah, kısa saçlı kızın hâlâ orada olduğunu gördüm. Büyük bir tebessüm eşliğinde karşısında duran adamın söylediklerini dinliyordu. Adam, elini siyah saçlarının arasına daldırdığında girişte onu görmediğime emindim. Üzerinde iş kıyafetleri olmadığından müşteri olduğunu ve resepsiyondaki kızla flörtleştiğini düşündüm.

Derin bir nefes alarak otelin kapısından çıktım. Yabancı sokağa göz gezdirdikten sonra otelin önündeki merdivenleri indim ve aklı-

ma gelen ilk yöne doğru yürümeye başladım. Otel kalabalık ve işlek bir caddenin üzerindeydi, yürürken sağ tarafa dizilmiş olan dükkân-lara göz gezdirdim. Cüzdanımı ve telefonumu elimde taşımak istemi-yordum.

Vitrinlere dizilmiş olan kıyafetlerde göz gezdirirken saçımı kurut-madığım için soğuk, tenime işliyordu. Mağaza vitrinlerinde dolaşan gözlerim, kendime uygun bir çanta ararken geniş dükkânların arasın-da kaybolan küçük butik dikkatimi çekti. Vitrine asılan altın sarısı, demir zinciri olan çantanın üstü kadifeydi ve rengi beyaz üzerine mavi çizgiliydi. Keyifle gülümseyerek mağazaya doğru ilerledim, aradığımı bulmuş gibiydim.

“Pardon, mankendeki çantaya bakabilir miyim?”

“Tabii.” Butiğin arka tarafından gelen sese doğru ilerledim. Karşındaki kadına gülümseyerek oyalanmadan bana uzattığı çantayı in-celedim.

Çantanın içi geniş değildi fakat cüzdanımı ve telefonumu alabi-lecek büyüklükteydi. Kıyafetlerimle olan uyumunu da göz önünde bulundurarak çantayı satın aldım ve butikten ayrıldım. Cüzdanımı ve telefonumu çantama koymuş ve poşet istemediğimi söyleyerek çantayı direkt omzuma takmıştım.

Cadde boyunca mağazalar dizilmişti fakat hiçbirisi bilindik bir markaya ait değildi. Butik mağazaların ve yer yer sahafların olduğu cadde, yaz aylarında ziyaret ettiğim festival sokaklarını andırıyordu.

Gözlerim caddede yürüyen insanlarda dolaştığında gördüğüm beden kaşlarımı çatmama sebep oldu. Resepsiyondaki kızla flörtleştğini düşün-düğüm genç adam karşımdaydı. Muhtemelen otelden benden sonra çık-mıştı. Derin bir nefes alarak gülümsedim ve kendi kendime yükseldim.

Belki de Ankara’da ilk tanıştığım kişi o olurdu.

Kaldırım taşlarıyla döşenmiş yoldan ilerlerken ona yetişmekte zor-luk çekiyordum. Beni fark etmemesi ya da etrafın garip bakışlarına maruz kalmamak adına koşamıyordum fakat öyle büyük adımlar atı-yordu ki koşsam ona ancak yetişebilirdim.

Sağdaki dükkânlardan birisine girdiğinde ne zaman tuttuğumu bilmediğim nefesimi bıraktım ve birkaç dakika sonra onun ardından dükkâna girdim.

Dükkân caddede gördüğüm diğer sahaflara benzer nitelikte bir kitabevidi. Eski kitapların, tahta masanın üzerindeki özensiz dizilişinden buranın ikinci el kitap aldığını anlayabilmişim.

Hâlâ kurumamış olan saçlarımı ellerimle arkaya doğru ittim ve gözlerimi dükkânın içerisinde gezdirdim. Üzerindeki ceketini çıkararak beyaz gömleğinin kollarını kıvrırmıştı. Bunu dışarıda kaybettiğim iki üç dakikada yaptığını tahmin ediyordum. Yerde üst üste dizilmiş olan ve yerleştirilmeyi bekleyen kitaplarla ilgilenmeye başladığında, burada çalıştığını anladım.

Dikkat çekmemek adına masaya doğru ilerleyerek elime kalın, büyük ve ağır olan bir kitabı aldım. Göz ucuyla kitabı karıştırmaya başladım.

Bugün başıma ne tür bir bela açacağımı bilmiyordum ama kendi içimde kurmuş olduğum *gördüğün bu adamı takip et* oyunu beni heyecanlandırmıştı.

Kitap sayfalarını öylesine karıştırırken gözlerim tamamen onun üzerindeydi. Yeni insanlar, yeni hayatlar daha iyi gelecekti, biliyordum. Gözlerim tahta masanın üzerine sıralanmış olan kitaplarda dolaştı. Elim eski kitabın üzerinde gezindi. Kitapların kokusu hoşuma gitmişti.

Dikkatimin dağılmasına izin vermedim ve bakışlarımı yavaşça ona çevirdim. Yüzünde bıkkın bir ifade vardı. Kaşlarını çatmıştı ve alnı çatık kaşlarından ötürü hafif kırışık duruyordu. Yerdeki kitap yığını- nı alarak yanında duran masanın üzerine koydu. Kitapları kaldırırken belirginleşen kasları dikkatimi çekse de görmezden gelmeye çalıştım.

Dilini dudaklarının üzerinde gezdirerek dudaklarını ıslattığında güzel görüntüsü karşısında yutkundum. Gerçekten dikkat çekiyordu. Elime ne zaman aldığımı bilmediğim kalın kitap, ellerimden kayıp masaya düzensiz bir şekilde sıralanan kitapların üzerine düştüğünde dengesini kaybeden kitap yığınları birbirini takip eden domino taşları

gibi devrilmeye başladı. Anlık olarak yaşadığım şokla gözlerimi açmış, olup biteni kavramaya çalışıyordum.

Gözlerimin edepsizce dakikalardır üzerinde dolaştığı kişi, elindeki kitapları bırakıp bana ve devirdiğim kitap yığınına baktıktan sonra kollarını mümkünmüş gibi biraz daha çattı. Bir süre ikimiz de hiçbir şey yapmadan gürültünün bitmesini ve yıkımın tamamlanmasını bekledik.

Yan yana dizilen son kitap yığını da yeri boyladığında, gözlerinden gözlerimi alamadığım bu adama ne diyeceğimi bilemiyordum.

Her şeyi mahvetmiştim ya da bana öyle geliyordu. Bir şey söylemeden yanında duran peçeteyle alnını sildi ve bana doğru ilerlemeye başladı.

Üzerindeki beyaz gömleğin üst iki düğmesi açıktı ve kasları gömleğinin altından bile kendisini belli ediyordu. Çok yapılı değildi fakat kuvvetli birisi olduğunu anlayabilmişim. Bir şey söylemeden yanımda devrilen kitap yığınına ilerledi. Tahta masadan aşağıya düşmüş olan kitapları eğilerek aldığı anda konuşma ihtiyacı duydum.

“Pardon, çok özür dilerim.”

Yüzümü buruşturarak konuştuğumda elindeki kitapları bırakmadan cevap verdi. “Sorun değil hanımefendi, aradığınız bir kitap varsa yardımcı olabilirim.” Bana bakmadan konuşmuştu, dizlerinin üzerine çökerek yerdeki kitapları aldığı anda siyah, dar pantolonu hafif yukarıya doğru çıktı.

Ellerim saçlarıma gitti ve ne yapacağımı bilemeyerek önüme düşen saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırdım. Endişeyle dudaklarımı dişlediğimde her şeyin olması gerekenden çok daha sakin ilerlediğini düşünüyordum.

Yan dükkâna gidip aynı şeyi yapsam aynı tepkiyi alır mıydım?

Saçmalama Akasya, diye kendime kızdım ve kolumdaki çantayı çıkararak masadan devrilen kitapların yerine koydum. Onun yanına eğilerek yere düşürdüğüm kitapları toparlamaya başladım. Bakışları bir an üzerimde gezindi. Dikkatini çekmeyi başarmıştım ama bunun iyi mi yoksa kötü mü olduğundan bile emin değildim.

“Ben hallederim, zahmet etmeseydiniz,” dediğinde, sesinin ne kadar kendinden emin olduğunu düşündüm. Balrengi gözlerimi başımı kaldırmadan yukarıya çevirdiğimde ikimiz de eğildiğimiz halde onun benden üstte olduğunu fark ettim.

“Yardım etmek istiyorum,” dedim şirin olduğunu umduğum bir gülümsemeyi yüzüme yerleştirerek. Bir şey söylemedi ve önüne dönerek devirdiğim kitapların bir kısmını düzeltti. Onlu halde üst üste dizilmiş kitaplar, yatay şekilde birbiri üzerine düştüğü için kolayca hepsini kaldırabiliyorduk. Kitapları onun gibi ellerimin arasına sıkıştırarak dikleştirdiğimde ayağa kalktı ve üst üste dizilen kitapları eline alıp masanın üzerine kaldırdı.

Masanın altına doğru düşmüş olan kitabı fark ettiğimde eğilerek tahta masanın altına uzandım. Elime aldığım ince kitapla beraber ayağa kalktım ve bana soru sorarcasına bakan yüzüne döndüm.

“İstediğinizi bulamadınız mı?” dedi sonunda konuşarak.

“İstediğim?” Kaşlarımı çatarak sormuştum bunu.

“Kitap aramıyor muydunuz?” dedi ve bunu söylerken yüzünde eğlendiğini belirten hafif bir gülümseme oluşmuştu. Eh salak olmadığına göre onu takip ettiğimi anlamış olmalıydı. Bunu anlamadıysa bile bir gariplik olduğunu kesinlikle sezmişti.

“Ha, evet buldum,” dedim elimde tuttuğum, masanın altına yuvarlanan kitabı göstererek. Ardından ekledim. “Sizde her kitap oluyor mu böyle?” Hafifçe altdudağını dişledi. Öyle güzel gözüküyordu ki kendimi ilk kez sapık gibi hissetmiştim.

“Yani, ilk basım aramıyorsanız, oluyor,” dedi ve bir şey söyleme vakit kalmadan dükkânın kapısı açıldı. İçeriye kırklı yaşlarının üzerinde olduğunu tahmin ettiğim bir adam girdiğinde benden biraz uzaklaştı. Masanın üzerine bıraktığım çantamı aldım ve gelen kişiyi umursamadan ona döndüm.

“Borcum ne kadar?” Elimdeki kitabı göstererek konuştuğumda cevap içeriye giren amcadan geldi.

“20 TL kızım.” Bakışlarımı ondan alıp tahta sandalyeye geçen amcaya çevirdim ve tebessüm ettim.

Ücreti çıkarıp oturan amcaya doğru uzattığımda duyduğum ses gülümsememe sebep oldu.

“Sen çıkabilirsin Yekta, yarın aynı saatte gelersin.”

“Tamamdır, iyi akşamlar Kerim amca.” Art arda duyduğum seslerde dikkatimi çeken tek şey ismiydi.

Yekta.

Yeni durağımda, Ankara’da, yirmi dört yaşında tanıştığım ilk yabancıydı.

Her yıl, geride bıraktığım tüm yaşlarımın öldüğüne inanırdım. Yirmi dört, bugün hayatının ilk gününü yaşıyordu.

Peşine takıldığım bu yabancı, yirmi dördün ilk arkadaşıydı ve bu yılı onunla geçireceğimden içten içe emindim.

Sevgili günlük,

İçimdeki boşluğu ve geçmişimizi ne değiştirir bilmiyorum. Zihnimde bitmeyen bir ses var, o sesi susturamıyorum.





2. DURAK

“Zihninde öldürdüğün fotoğrafın ipi boynunda asılı.
Kalbini yakan o anı, hiç bırakmayacak yakanı.”

Sararmış eski kitap kokuları bana geçmişi hatırlatırdı. Sayfaların arasında kaybolan anılar, birer birer gözlerimin önüne düşerken elimde eski bir fotoğrafı tutuyormuş gibi hissettim.

Elim istemsizce boynuma doğru uzanırken zihnimde öldürdüğüm anılar canlandı gözlerimin önünde. Üzerime çöken kasvet, yabancıyla yaşadığımız trajikomik durumdan ötürü müydü yoksa hislerim beni bir kitapçıda mı yakalamıştı, emin değildim.

Ellerimde kalan kitapla uzun bir süre kapıya baktım. Dükkândan çıkıp gitmişti, tahta kapı gidişinin ardından hafifçe sallanmıştı. Gözlerim bir süre daha dükkânın içerisinde gezindi. Tavandan aşağıya doğru sarkıtılan beyaz kâğıt kelebekleri yeni fark etmiştim. Kâğıttan yapılmış olan kelebekler, hasır iplerin ucuna bağlanmış ve aşağıya sarkıtılmıştı. İçime kâğıttan kelebeklere uzanma isteği doldu.

“Başka bir isteğiniz var mı?”

Arkamda duran adamın sorduğu soru kendime gelmemi sağladı. Ayaklarımın üzerinde arkaya dönerek gülümsedim.

“Hayır, teşekkür ederim.” Daha fazla oyalanmayarak dükkândan çıktım. İyi bir başlangıç olmamıştı fakat hiç olmazsa bir yerden yaşamaya başlamıştım.

Derin bir nefes alarak dükkânın sağ tarafına doğru ilerledim ve yol kenarında durdum. Hava aydınlanmakla kararmak arasındaydı.

Başımı göğ'e kaldırarak kısa bir süre gökyüzüne baktım ve ne yapmak istediğimi düşündüm. Otele dönmek istemiyordum. Dilimi dudaklarımın üzerinde hafifçe gezdirdim. Elim aklıma gelen fikirle beraber çantama gitti. Telefonumu çıkararak ekranının açılmasını bekledim. Hâlâ dükkânın önünde, yolun kenarında duruyordum.

Telefonumun ekranı açıldığında gördüğüm uyarı elimi alnıma götürmeme sebep oldu. İstemsizce derin bir iç çektim. Yeni bir hat almamıştım ve saat sekizi geçiyordu.

Hiç bilmediğim bu şehirde, telefonum olmadan yolumu nasıl bulacağım hakkında hiçbir fikrim olmasa da inatçı yanımla otele geri dönmeme izin vermiyordu.

Yabancıysa olduğum ilk şehir değildi Ankara. Ben yıllardır bilmediğim sokaklarda ilerliyorum, insanların peşine takılıyorum ve bir şekilde yolumu çiziyordum. Bu ne ilk kayboluşum olacaktı ne de ilk kez kendimi buluşum.

Sonunda dükkânın önünden ayrılarak sokağın sonuna doğru yürümeye başladım. Her yıl *yeniden başlıyorum* diyerek çıktığım bu yolda göğsümün içerisine sızan ince bir ağrı olurdu. O ağrı kalbimi sarmalar, yeşerttiğim umutları çürütür ve beni kendi yarattığım yalnızlığımın mahkûm ederdi.

Yarınım yokmuş gibi yaşamamın bana kattığı en güzel şey özgürlüktü fakat bu özgürlük bile gözlerimi kapatınca yok oluyordu.

Özgürdüm, yarın bir başka şehirde uyanabilecek kadar, kırıldığımda bağırabilecek, sokakta rezil olmayı umursamadan hislerimi yaşayabilecek kadar özgürdüm. Çünkü hiç kimse hayatımın bir noktasından sonra benimle olmuyordu.

Bu özgürlük her şeyi fütursuzca yapmamı gerektirmiyordu tabii ve yapmıyorsam bile bu benim seçimimdi. Bunun bilincinde olmak sadece huzur getiriyordu.

İnsan kötülüğe mecbur kaldığı kadar iyiliğe de mecbur bırakılabiliyordu. Ne yapacağınızı seçecek kadar özgür olmadığınızda iyi mi yoksa kötü mü olduğunuzu ayırt edebilir miydiniz?

Tek başıma var olduğum bu hayatta, hiçbir şeye mecbur değildim. Yaptığım iyilikler de benim seçimimdi kötülükler de. Yaşanılanlar beni buraya itse de hiç kimse beni gitmem için zorlamıyordu. İyi ya da kötü, bütün seçimlerim bana aitti.

“*Hepsi değil,*” dedi geçmişim. “*Hepsi değil.*”

İnsanları alttan alıyordum çünkü aylar sonra gideceğimi ve her şeyin biteceğini biliyordum. Onlara tahammül edebiliyordum çünkü hepsinin bir sonu vardı ve o sonu ben yazmıştım. Bu belki bir iyilikti ve bu da benim seçimimdi.

İyi ya da kötü seçimlerinizin size ait olması, her şeyi önceden olduğundan çok daha anlamlı kılıyordu. Çevrenizde suçu atabilecek kimse kalmıyordu. Bedeller de ödülleri de sizindi. Her yıl başka birisi olmak bana özgür hissettiriyordu. Fakat aynı zamanda bu özgürlüğün içerisinde esirdim, geçmişime ve o geçmişin yarattığı anılara esirdim. Zihnimde dönüp dolaşan fotoğraflara, boynumda asılı kalan anılara ve en çok da beni yıllarca şehir şehir kaçırmaya iten anılara esirdim.

Tüm kötü yanlarına rağmen içerisinde kendi geçmişimi saklayan bu *özgürlüğü* seviyordum.

Derin bir nefes alarak sokağın sonundan çıktığımda inatçı yanımda bu savaşı kazanmıştı. Beni karşılayan ana caddede nereye gitmem gerektiğini bile bilmiyordum fakat yolun solundan yürümeye başladım. Bir yerde elbet bir durak görecektim ve yol üstünde bir dükkândan otobüs kartı satın alabilirdim.

Caddenin yanındaki kaldırıma çıkarak yürümeye başladım. Yakıcı güneşe rağmen Ankara hiçbir zaman tam anlamıyla sıcak olmayacakmış gibi hissediyordum. Tabelalara bakarak yürürken otobüs kartlarının nerelerde satıldığından bile bi’ haberdim. Dükkânların arasından geçtim ve çıktığım ana yolun kenarına kurulmuş olan büfeye doğru ilerleyerek kart sormaya karar verdim.

Genç satıcının önünde durarak dükkân sahibine gülümsedim. Şans benden yanaydı ki büfenin önü kalabalık değildi. “Pardon, otobüs kartını nereden alabilirim acaba?”

Genç adam bana bakarak eliyle arka tarafı işaret etti. “Soldan aşağıya inerseniz metroya inen merdivenleri görebilirsiniz. Metronun içerisindeki bayilerden ya da kart yükleme makinelerinden kart alabilirsiniz.”

Teşekkür ederek gülümseyip başımı salladım. Arkamı dönerek gösterdiği yere doğru ilerlediğimde, rica ettiğine dair bir mırıltı duymuştum. Gözlerim bakımsız binaların üzerinde gezindi. Şehirlerin bir ruhu var mıydı, bilmiyordum. Fakat şu an bu şehir, öyle soğuk hissettiriyordu ki bu sefer şehir değil ülke değiştirmiş gibi hissediyordum.

Metronun merdivenlerinden inerken, bakımsız duvarlar, karanlık dar koridora dizilmiş eski cılız ışıklandırma; bir korku filminin içerisindeymişim hissi veriyordu.

Şehrin sokaklarından akan bir güvensizlik vardı ve bu his beni sarmalayıp çevrelemişti. Sanki bu şehirde doğsam, yıllarca yaşasam, hep burayı görsem bile benimseyemezmişim gibiydi.

İnce, uzun merdivenlerin sonunda metronun içerisine geldim. Turnikelerin yanma konmuş olan kart yükleme alanına geçerek kart başvurusu yaptım ve elime geçen karta hızlıca yükleme yaparak turnikeden geçtim.

Derin bir nefes aldım, nereye gideceğimi bile bilmiyordum. İnsan kalabalığını takip ederek ilerlemeye devam ettim. Birkaç dakika sonra iki yanı da boş olan tren rayları beni karşıladığında hangi yöne gitmek istediğimi düşünmeden önce durak ismine göz gezdirdim.

15 Temmuz Kızılay Meydanı.

Durağın ismi buydu. Unutmamak için telefonumu açıp duvardaki büyük kırmızı tabelanın fotoğrafını çektim ve tekrar ne tarafa doğru gideceğimi düşündüm. Metro fazla kalabalık değildi fakat şehir genel anlamda Mersin'den çok daha soğuk, ruhsuz bir yapıya sahipti.

Gözlerim etrafı taramaya devam etti. Yukarıdan aşağıya doğru sarkan yuvarlak beyaz saat, eski zamanları anımsatıyordu. Metronun içi genel anlamda bakımsızdı. Duvarlar eski gözüküyordu, yerlerde çöp yoktu fakat kirliydi.

Gözlerim etrafta dolaşmaya devam etti. Kulaklarıma ulaşan ses, trenin yaklaştığını haber veriyordu. Arkası dönük olan insanlar gelen trene binmek için biniş noktasına yaklaşırken onları takip etmeye karar verdim.

Saat dokuzu geçiyordu. İnsanların ardından gelen trene bindiğimde içerisinin çok da kalabalık olmadığını fark etmiştim fakat yine de oturmam. Gözlerim trenin kapısının üzerinde bulunan göstergeye takıldı. Nerede ineceğimden bile emin değildim.

Ankara'da metro kaç kade çalışıyor? Nasıl geri dönecektim?

İnternetimin olmadığını hesaba katarak hemen yanımda, arkası dönük bir şekilde duran çocuğa doğru seslendim.

"Pardon? Bakar mısınız?"

Bir cevap alamadığımda elim, beyaz gömleğine doğru uzandı. Dokunduğum beden irkilerek arkasını döndüğünde gözlerim yüzünde gezindi ve kaşlarımı istemsizce çattım.

Otelden çıkarken peşine takıldığım adam, beyaz gömleğinin önünü düzeltmişti. Kulağında kablosuz kulaklık vardı ve yüzüne şaşkın bir ifade hâkimdi.

"Buyurun?" dedi tek kaşını kaldırırken. Aynı zamanda bir eli kulağına uzandı. Kulaklığını çıkardığını fark ettiğimde tebessüm ettim ve saçlarımı bir elimle düzeltirken diğer elimle demiri kavramaya devam ettim. Metronun gitgide artan hızına eklenen gürültüye karşılık, sesli konuşmak zorunda kaldım.

"Metro kaçta kapanıyor acaba?" dedim gülümseyerek.

Yekta. İsmi Yekta'ydı ve bu ismi unutmamıştım, bir süre boyunca da unutabileceğimi zannetmiyordum. Farklı bir enerjisi vardı. Sokakta onu gören herhangi birinin dikkatini çekeceğine emindim. Yüzündeki belirgin, çıkık kemikler gözlerime takılırken gözlerimi yüzünden çekmedim.

“Gece 01.00’de son sefer kalkıyor diye biliyorum,” dedi olağan bir şekilde. Beni hatırlamamış mıydı? Daha birkaç saat önce konuşmuştuk, yüzümü anımsamasa bile kıyafetlerimden beni tanıyacağına inanmak istiyordum. Fakat kulaklığını geri takarak arkasını döndü ve hiçbir şey olmamış gibi bedenini az önce tutunduğu demire yasladı.

Üzerimde yaşadığımız anın garipliği varken haneye bir anı daha yazdım.

Sevgili günlük,

Ankara’da ilk günüm bir yabancıнын peşinden koşarken geçiyor. Belki de burada tanıdığım ilk insan o olur. Belki de yirmi dördün hikâyesini onunla yazarım.

Hangi durakta ineceğimi bilmediğimden rahatça etrafı izliyordum. Belki de bugün sadece yolculuk yapar ve insanları izlerdim. Metro durakta durduğunda insanların içeriye doluşunu izledim. Karıncalar gibi hızla hareket ediyorlardı ve hiç kimse kendinden başkasının farkında değildi.

Bu durum da gülümsememe sebep oldu. Hepimiz biraz bencildik. Karşımda duran Yekta’nın metronun hareketlenmesiyle beraber kapıya doğru yaklaştığını fark ettiğimde ineceğini anlamıştım. Kulaklıklarını çoktan geri takmıştı ve dik duruşunu bozmamıştı. Tek eli metronun üst tarafında bulunan demirlere uzandı. Kasılan sırtından belli olan sırt kasları bile beni etkilemeye yetiyordu.

Gerçekten yakışıklıydı, garip bir şekilde çok yakışıklıydı ve ben tamamen bundan etkileniyordum.

Metro yavaşlamaya başladığında ben de adımlarımı kapıya doğru yaklaştırdım. Bir işe bulaşmıştım, elbette sonunu da getirebilirdim. Derin bir nefes aldım. Hem telefonum da yoktu. Onu takip ederek şehri gezme fikrine tutundum -her ne kadar tehlikeli olsa da- ve içimdeki hissin peşinden ilerledim.

Metroda yankılanan kadının sesi, geldiğimiz durağın ismini anons ederken kapılar eşzamanlı olarak açıldı ve Yekta beklemeden kendini dışarıya attı. Ben de yanımda olan insanları umursamadan peşinden gittim. Çarptığım bedenler metroda yaşanan bu tarz kabalıklara alışık olduğundan olsa gerek bir şey söylememişlerdi.

Hızlı adımlarla önümden ilerliyordu. Bir an geldiğimiz durağın ismine baktım. Güvenpark yazısını aklımın bir kenarına not alsam da unutacağımdan emindim.

Yürüyen merdivenin sol kısmına geçerek merdivenleri çıkmaya başladı ve merdivenlerin daha başında olan ben arkasından koşturmak zorunda kaldım. Kulaklığı kulağında olduğu için içimden şükrettim. Tam arkasına geldiğimde elim cebime gitti. Kendi kulaklığımı ve telefonumu çıkararak kulaklığımı taktım.

Şarkı açmamıştım, zaten açamazdım da. Geldikten sonra telefonumu sıfırladığım için içerisinde hiçbir şey kalmamıştı. Yine de şarkı dinliyor gibi gözükmek, birini takip eden bir kişiye göre iyi bir imaj gibiydi ve evet, bu ucuz numaraları izlediğim filmlerden öğrenmiştim.

Az daha zorla kızım, gerçek bir tacizci olacaksın. Çocuk dava açsa kazanır.

Metrodan çıktığımızda bizi heykeller karşıladı. Parka inen merdivenlerin üzerine koyulmuş olan iki heykel vardı ve oldukça ihtişamlı gözüktüler. Güvenlik olduğunu tahmin ettiğim bir adam, heykellerin yanındaki bankta oturuyordu.

Yekta, parka doğru yürümeye başladığında rahat bir tavırla ben de onun arkasından ilerledim. Adımlarını yavaşlatmıştı, etrafı seyrederek rahat bir tavırla yürüyordu. Üzerindeki deri ceketini çıkarıp koluna atarken aynı zamanda yürümeye devam etti.

Yanımızda içi boş olan, büyük, mavi bir havuz vardı. Üstümüz sarmaşıklarla örülmüştü ve yol kıvrımlarındaki ambiyansı anımsatıyordu.

Kulaklığında şarkı çalmıyordu ama çok güzel bir şarkıyı dinliyor gibi hissediyordum. Yürümeye devam etti, tahta bir köprünün üzerinden geçtik, gözüm tamamen onun üzerindeydi. Arkasını dönmedi sadece gözleri etrafta dolaştı ve kulaklıklarını çıkarmadan yürüdü.

Geldiğimiz yer Ankara'nın hangi tarafıydı?

Önümüze çıkan kapıyı fark ettiğimde bakışlarımı yukarıya kaldırdım. Bir lunaparkın önüne gelmişti, sağ tarafta duran gişeye doğru

yürüyerek aynı sakinlikle ücretini çıkarıp bilet aldı. Yüzümdeki şaşkın ifade çoğalırken arkadaşı ya da sevgilisiyle buluşacağını düşündüm.

Kız arkadaşı var mıydı? Eğer varsa bu aşk başlamadan burada bitmek zorunda kalırdı. Onun ardından omuz silktim ve ben de gişeden bilet aldım. Giriş biletini görevli kadına uzattı, ben de arkasına geçerek görevliye biletimi uzattım.

Yekta'nın bu sakin tavrı bana garip hissettiriyordu. Yürümeye devam etti, gözünü kaldırıp etrafına bakmadı bile. Nerede olduğunu bildiğine emin olduğum diğer gişenin önüne geldi ve cebinden ücreti çıkararak birkaç bilet aldı.

Arkasından yaptığı işlemleri tekrarladım. Gişede duran amcaya tebessüm ederken gözlerim ondaydı. 360'ın sırasına girdiğini gördüğümde ben de dört tane bilet almıştım.

Yekta ile aramızda yaklaşık üç insan vardı. Gülümsedim, ne yapıyordum? Ya da o ne yapıyordu? Hâlâ kulaklığını çıkarmamıştı. Kim tek başına lunaparka gelirdi?

Kim tanımadığı birini takip edip lunaparka gelir Akarya? dedim içimden ve kendi düşüncelerimin önünü kestim. Görevli, insanları birer birer oturturken Yekta ve arkasındaki iki kişi bir kısıma geçti, beni ve arkamdakileri üst sıraya aldığı anda derin bir iç çektim. Beni görmesini istemiyordum, bir gün içerisinde üç karşılaşma her insana huzursuz hissettirirdi ve ben ona huzursuz hissettirmek istemiyordum.

360 çalışmaya başladığında gözlerimi sıkıca kapattım ve yüzüme değen rüzgârı hissetmeye çalıştım. Lunaparkın kalabalık atmosferine karışan müziğin yanı sıra Yekta'yı göremiyordum.

Oturduğum koltuk kendi etrafında dönerken aynı zamanda hızlı bir şekilde havada takla attığında ağzımdan istemsizce bir çığlık kaçtı.

27.06.2021

Yekta'yla lunaparka geldik. Bu yıl doğum günümde lunapark-tayım. Yabancıнын bundan haberi yok ama onunla birlikte doğum günümü kutluyorum.

Evet, resmi olarak hâlâ doğum günümdü. Saçlarım uçuşarak yüzüme değdiğinde, ağzımdan tekrar bir çığlık kaçtı. Yukarı doğru yükselirken karnımda hissettiğim tatlı baskı eğlenmemi sağlıyordu. Güldüm ve kendimi rüzgârın akışına kaptırdım. Hâlâ kulaklıklarım kulağımdaydı, şarkı çalmıyordu ama melodiyi duyabiliyordum.

Makine yavaşlamaya başlayıp durduğunda istemsizce kahkaha attım ve önüme bağlanan güvenlik kilidini açtım. Aşağıya indiğimde başımın hafifçe döndüğünü hissetmiştim fakat sorun etmeden birkaç adım atabildim. Arkadaş grupları inerken gülüşüp şakalaşıyordu. Yanımdaki çocuğun sesi kulaklarıma dolarken istemsizce onlara baktım.

“Nasıl korktun ama?” Ardından sesli bir kahkaha attı ve arkadaşının omzuna eliyle vurdu.

“Oğlum ölüyorduk!”

Bir diğeri ona cevap verirken bu hallerine karşılık eğlendiğimi fark ettim. Gözlerim bir süre Yekta’yı aradı. Dönme dolaba doğru ilerliyordu. Arkasından yürümek yerine bir süre bekledim ve dönme dolabın karşısında duran banka oturmaya karar verdim. Hava kararmıştı, lunaparkın ışıkları göz alıyordu. Banka geçip oturduğumda Yekta çoktan önünde sıra olmayan dönme dolaba binmişti. Sırtını demirlere yasladıktan sonra gözlerini kapattığını fark ettim.

Bu sefer binmeyecek, onu izleyecektim. Dönme dolap yavaşça çalıştı, ardından durdu. Yekta gözlerini hiç açmadı. En tepeye çıktı, rüzgâr saçlarını uçuşturuyordu. Karanlıkta bindiği balonu seçmekte bile zorlanıyordum ama gözlerini açmadığından, duruşunu bozmadığından emindim. Öylece başını demirliklere yasladı ve kulaklığını çıkarmadan oturdu.

İçime anlamsız bir his doldu. Ona seslenebilmek ve gece boyunca onunla konuşabilmek istedim. “Neden buradasın?” diyebilmek istedim. Bir haziran gecesi, onun hayatına dahil olabilmek istedim.

Daha bugün tanıştığım yabancıda ne vardı bilmiyordum fakat bir şey beni ona çekiyordu. Bu ne benim kendi içimde kendime anlatabileceğim ne de bir başkasının anlam verebileceği bir durumdu.

Bir haziran gecesi, onlarcasını ardımda bırakırken içimi yabancıya açabilmek istedim.

Dönme dolap yavaşça sırası geleni indirdiğinde Yekta'nın da inmesini bekledim. Yavaşça bindiği dönme dolaptan indi ve burayı daha önceden bildiğini belli edercesine etrafa bakmadan emin adımlarla ilerlemeye başladı.

Ben de onun arkasından yürürken hâlâ onu anlamaya çalışıyordum. Yönünün çocukların bindiği garip bir alet olduğunu gördüğümde kaşlarımı çattım. Ona binecek miydi gerçekten?

İki kişilik vagonları yukarı aşağı ve ileri geri sallanan alet maksimum on yedi yaşındaki birinin tercih edeceği bir alettir. Tahmin ettiğimin aksine elindeki bileti uzattığında ben de peşinden gidip bileti uzattım.

Onun elinde bilet kalmamıştı, benimse hâlâ iki biletim vardı.

Görevlinin gösterdiği vagona geçtiğimde, Yekta'nın bir an için bana baktığını gördüm ya da öyle gördüğümü zannettim fakat bunun çok da üstünde durmadım. Bindığım vagonun yanında kalan beyaz kulübenin bana doğru dönük olduğunu fark ettiğimde hafif kel, kilolu abiye doğru bağırdım.

“Şarkıyı değiştirebilir miyiz?”

Adam eliyle beni onayladığında arkama doğru yaslandım. Listedeki diğer şarkı çalmaya başladığında gözlerimi kapattım. Bu gece bir yaz gecesi rüyası gibiydi. Sanki zamanın dışına çıkmış, hiç var olmayan birisine tutulmuş ve onunla yoluma devam etmişim. Sanki romantik bir kitabın başrolü ya da daha yazılmamış bir masalın kahramanlarıydık.

Kalbimi sarıp bedenime yayılan heyecan daha önceden tanıdığım ama hiç bu kadar yoğun hissetmediğim bir duyguydu. Yabancı, gecenin bir köründe Ankara sokaklarını onun bile bilmediği anılarla dolduruyordu.

Gözlerimi ona doğru çevirdiğimde Yekta'nın bana bakmadığına emin oldum. Kulaklıkları takılıydı, gözleri kapalıydı. Sanki biraz kafa dinlemek için, biraz kendi sesini duymak istemediği için bu kadar kalabalık bir ortama gelmişti fakat yine de düşüncelerinden

kurtulamıyordu. Aklımda onun hakkında onlarca farklı düşünce ve ihtimal oluştu.

Makine yavaşlayarak durduğunda şarkı hâlâ bitmemişti. Ayaklarım yere değer değmez gözlerim onu aradı.

Yekta'nın lunapark çıkışına doğru ilerlediğini fark ettiğimde ben de peşine takıldım. Şarkı hâlâ zihnimin içerisinde çalışıyordu. Sarı saçlarımı geriye doğru atarken istemsizce küçük bir kahkaha attım.

Kendi kendime sırtımdan çantama sarıldım ve onun arkasından koştururken telefonumu çıkararak, arkadan fotoğrafını çektim. Bulanık çıkan fotoğraf, bugün için güzel bir anıydı.

İki pembe bilet ve bir fotoğraf.

Geldiğimiz yolu geri yürüdük. Caddeye çıktığımızda nereye gittiğini merak ediyordum. Evine gidiyor olabilirdi, eğer evine gidiyorsa geri dönecektim ama onunla devam etmek istiyordum.

Durağa geçerek gelen ilk otobüse bindiğinde ben de onun arkasından otobüse bindim ve çantamdan kartımı çıkardım. Otobüse kartı bastıktan sonra arka tarafa doğru ilerleyerek Yekta'nın nereye oturduğunu çözmeye çalıştım.

Arka tarafta bir koltuğa geçtiğini fark ettiğimde ben de otobüsün en arkasındaki koltuğa oturdum.

Otobüsün nereye gittiğini bile bilmiyordum. Yekta başını yanındaki cama yaslamış dışarıyı izliyordu. Ben de onun gibi başımı cama yasladım ve gözlerimi sırtına sabitleyip onu izlemeye başladım.

Hayatı bir denklem gibi yaşamayı seviyordum. Kurallar bana aitti, bu gece bana aitti. Kendi hislerimin bile benliğime bir zincir vurmasına izin vermiyordum.

Birkaç yalan daha, bu yalanlar beni büyütür mü?

Özgür olduğum için güçlüydüm de. Gitmenin, bir fiilden çok daha fazla anlamı vardı hayatımda. Bu anlamı da seviyordum, gitmeyi de. Her şeye rağmen geride bırakabiliyor olmak bana daha özgür hissettiriyordu.

Gitmekten nefret ettim, özgürlükten de.

Yekta'ya bakarken düşüncelerim duruldu. Yeniden başlamıştım, yirmi dörtle beraber yeni bir hayatın başındaydım ve bu hayatı şimdiden peşinden koştura koştura yaşıyordum.

“Hanımefendi, son durak.”

Başucumda yankılanan sesi duyduğumda, gözlerimi ellerimle ovuşturdum. Nerede olduğumu kavramaya çalıştığım birkaç dakikanın ardından başımda gördüğüm otobüs şoförü gözlerimin korkuyla açılmasına sebep oldu.

“Pardon?” dedim şaşkınlık içerisinde ve elim çantama gitti. Gözlerimi otobüste gezdirdiğimde otobüste kimsenin kalmadığını fark ettim. Bütün koltuklar boşalmıştı ve eski otobüsün sadece içerisindeki ışıklar yanıyordu. Onun da indiğini fark ettiğimde istemsizce kaşlarım çatıldı. Derin bir nefes aldım ve bana gözlerini açmış bakan otobüs şoförüne kaybolduğumu belli etmemek adına devam ettim. Kimin nasıl bir insan olduğunu bilemediğim bu şehirde, gecenin bir vaktinde otobüs şoförüne ıssız bir yerde kaybolduğumu söylemeyecek kadar bilinçliydim.

Ve evet, bir yabancıyı takip edebilecek kadar da bilinçsiz.

“Kusura bakmayın dalmışım, geldik demek.” Yüzüme sahte bir tebessüm kondurdum ve bir şey demeden önümde dikilen adamın yanından geçerek otobüsün merdivenlerinden indim.

İner inmez gözlerim etrafta gezindi. Esen rüzgâr etrafımızda bulunan ağaçların sallanmasına sebep oluyordu ve ağaçlardan çıkan uğultu içimdeki korkuyu artırdı. Tam karşımda duran otobüs durağındaki tabelada durağın ismi yazılıydı. Otobüs ben indikten sonra hareket ettiğinde garaja gittiğini anladım ve derin bir iç çektim.

Telefonum hatsızdı, ıssız bir yerdeydim, etrafımda ağaçtan ve birkaç binadan başka bir şey yoktu. Evlerde nasıl insanlar olduğundan bile bihaberdim. Buradan nasıl otele döneceğimi düşünürken içimde büyüyen bir korku vardı.

Bacaklarımın otobüs koltuğunda uyumaktan uyuduğunu hissettim. Elimde sabah aldığım çanta vardı. Ağaç seslerinin arasına

karışan adım seslerini duyduğumda istemsizce birkaç adım geriledim. Durağın yanında bulunan sokak lambasının cılız ışığının aydınlattığı zemine düşen gölge istemsizce ses tonumu yükseltmeme sebep oldu.

“Kimsin?”

Gölge hareketlendi, içimde oluşan korku yavaş yavaş büyürken ellerim saçlarıma gitti. Otobüs durağının arkasından yavaşça öne doğru çıkan beden, sabahtan beri peşinden ayrılmadığım yabancıydı. Biraz daha öne çıkarak sırtını durağın kalın demirine yasladı ve bir bacağına diğerinin önüne doğru attı. Siyah dar pantolonu hâlâ üzerindeydi. Beyaz gömleğinin kırışıklığını buradan bile fark ettiğim bu adamı tanıyordum. Gözlerim bir süre üzerinde gezindi ve içimdeki korku büyüdü.

Yirmi dört, gerçekten de bu sefer ayvayı yedik galiba, diye geçirdim içimden.

Otobüste uyuduğumdan saçlarım dağılmıştı ve gözlerimde uyku mahmurluğu vardı. Bakışları üzerimde gezindi. Gözlerinden uykusuz olduğunu anlayabilmişim. Bir bacağına öne doğru uzatmış, kollarını göğsünde birleştirmişti. Gözlerinden ve bakışlarından hiçbir anlam çıkaramıyordum. Burada neden karşı karşıya kaldığımızı sorgulayan bir hali yoktu.

Neden burada bekleyip öylece bana bakıyordu?

Bana zarar verebilme ihtimalini düşünerek gözlerimi üzerinden çektim. Sanki dakikalardır onunla bakışan, onu takip eden ben değilmişim gibi arkamı döndüm. Korkumun yavaş yavaş arttığını hissetsem de onu yok sayıyormuş gibi yapmayı başardım. Ürkek birkaç adım attım ve çantamı ellerimle sıktım. Sanki kavradığım ve dokunduğum bir koldu çantam. Sesini duymam, duraksamama sebep oldu.

“Nereye gidiyorsun?”

Sesi keyifli çıkıyordu. Durdum, gözlerim boş yolda gezindi. Çığlık atsam sesimi duyarlar mıydı?

Bu sefer gerçekten başıma bela almıştım.

“Pardon?” dedim ona doğru dönerek. Sırtını geldiğimden beri yaslandığı duraktan çekti ve eliyle tabelayı gösterdi.

“Burası son durak,” dedi gözlerini kısarken. Gözlerim gösterdiği tabelanın üzerinde gezindi. Hafif kirli olan tabelada 45. Durak yazıyordu. “Ve sen ormana giden yola doğru yürüyorsun.”

Ne yapmaya çalıştığını anlamamıştım. Aklıma sokaktaki ve sahaf-taki hali geldi. Ardından otelin resepsiyon kısmındaki tavrı bir film den koparılmışçasına önüme düştü. Kötü biri gibi durmuyordu. İnsanlara güvenemezdim, hele ki ıssız bir sokağın ortasında kalmış bir kadın olarak hiç kimseye güvenemezdim ama içimdeki korkunun yanında, beni sakinleştiren yanımda vardı ve bana hiçbir şey yapmayacağını fısıldıyordu.

“Yolumu kaybettim,” dedim pes ederek ve ardından gözlerine umutla baktım. Hem tedirgindim hem de güvende hissediyordum. İkisini nasıl aynı anda hissettiğim hakkında ise hiçbir fikrim yoktu.

Sırtını yasladığı duraktan ayırdı. Bana doğru geleceğini düşündüm fakat o durağın içerisine geçerek demir oturakların üzerine oturdu. Başını geriye atarak cama yasladı.

“Yardımcı olabilir misin?” diye tekrar konuştuğumda, ne yapmaya çalıştığını çözmeye çalışıyordum.

“Kaba olmak istemem ama...” diye mırıldandı başını yasladığı camdan kaldırmayarak. Gözleri hafif kapalıydı ve bana bakmadığına emindim. “Kafayı yemiş olabilir misin?” Ona gözlerimi açarak bakarken öylece olduğum yerde duruyordum. “Beni takip eden sen değil miydin?” Bunu fark etmiş olması dudağımı ısırma sebepti. Konuşmasından ondan bir zarar gelmeyeceğini anladım ve ne zaman tuttuğumu bilmediğim o nefesi yavaşça verdim.

Bir çekincem yoktu çünkü her ne yaşanırsa yaşansın yarın eğer istemezsem onu görmeyeceğimin farkındaydım. Sadece içimde bu karanlık, ıssız sokakta onunla kalmanın verdiği bir korku vardı ve bu korkuyu üzerimden atmaya çalışıyordum.

Olağan bir şekilde ona doğru ilerledim ve durakta yanına oturarak ben de onun gibi başımı arkamızdaki cama yasladım.

“Takip ettim demeyelim de Ankara’yı gezebilmek için bir yabancının peşine takıldım diyelim,” diye mırıldandığımda hafifçe güldüğünü işittim.

Gözlerimi kapatmıştım, beni karşılayan karanlık ve yanımda oturan bedenin verdiği his iç gıcıklayıcıydı. İçimdeki korku dindi, yerini sakinliğe bıraktı.

Bedenim dakikalardır yaşadığı stresten ayrıldığı için hem gevşemiş hem de kaslarım ağrımişti. Beni, bu kadar çabuk korkutup bu kadar çabuk sakinleştiren ve bunu hiçbir şey yapmadan yapabilen bir başkası olmuş muydu, emin değildim.

“Ee ne yapmayı düşünüyoruz?” diye sordum tekrardan konuşarak. Hareket ettiğini hissettiğimde ben de gözlerimi açtım.

“Ben burada oturmayı düşünüyorum,” dedi anlam veremediğim sakinliğiyle. Kaşlarımı çattım.

“Nasıl yani? Telefonun yok mu, taksi çağırsak? Ne yapacaksın durakta tek başına.” Saf bir şekilde sıraladığım cümleleri alaylı bir ifadeyle dinlediğini fark ettiğimde sustum ve bir şeyler söylemesini bekledim.

Bir cevap vermediğini fark ettiğimde elimle omzuna dokundum. “Hiç olmazsa benim için bir taksi çağırırsan?” diye sorduğumda, bunu yapmamaya hakkı olduğunu biliyordum. Sabahtan beri onu kelimenin tam anlamıyla taciz etmiştim ve belli ki bundan rahatsız olmuştu.

“Dakikam kalmamış,” diye mırıldandığında kaşlarımı çattım.

“Ne?” diye bir tepki döküldü ağızımdan istemsizce. Yüz ifadesini gördüğümde bulunduğumuz durumdan keyif alıp eğlendiğini fark etmiştim.

“Gezmek için takip etmişsin ya beni,” dedi gözlerini açmadan. Bense pürdikkat onun yüzüne bakıyordum. Bana zarar vermeyeceğini anlayabilmiştim ama bu sakinliği de hâlâ garip hissettiriyordu.

“Evet,” dedim düz çıkan ses tonumla. Bir şey söylemeden ayağa kalktı, gözlerim hâlâ üzerindeydi. Her adımını takip ediyor, ne yaptığını çözmeye çalışıyordum.

Durağa kısa bir göz attıktan sonra arkasını dönüp yürümeye başladığında kaşlarımı çattım fakat ses çıkarmadım.

“Gelmiyor musun?” diye sordu bana bakmadan yürümeye devam ederken. Hâlâ durakta oturuyordum. Seslenişinin ardından ayağa kalktım ve hızlı adımlarla ona yetişmeye çalıştım.

Gecenin bu vaktinde burada, bir başıma ne yapacaktım?

“Nasıl yani?” dedim hızlı adımlarımla ona yetişmeye çalışırken.

“Biraz Ankara’yı gezdirelim bakalım sana,” derken gülümsediğini hatırla küçük bir çocukla konuşur gibi bir tavır sergilediğini fark etmiştim.

“Nereye gidiyoruz? Nasıl gidiyoruz? Hem son otobüs gitmiş, burası şehre uzak gibi duruyor. Araban mı var?” Art arda konuşurken aynı zamanda ona yetişmiştim, elimle saçlarımı düzelttim.

“Nereye doğru yürüyoruz?” dedim karanlık yolda yürümeye devam ettiğimizde. Bir şey söylemeden yürümeye devam etti. Kulaklığını mı takmıştı?

“Hey, kaçırıyor musun beni?” Eli cebine gitti ve telefonunu çıkardı. Yürümeye devam ederken bir yandan telefonuyla uğraşıyordu, ben de susmuş onunla yürümeye devam etmiştim. Bir süre sonra durakdu ve beklemeye başladı.

“Ee nereyi geziyoruz?” diye sordum yüzüne gülümseyerek. Deli olduğumu düşündüğüne emindim ama eğleniyordum.

“Birazdan gelecek,” dedi sonunda yüzüme bakarak. Kahverengi gözleri bir süre üstümde gezindi. Beni alıcı gözle mi süzüyordu?

“Ne gelecek, taksi mi?” diye sordum.

“Motor,” dedi kısaca, kaşlarımı çattım. Arkadaşını mı çağırmıştı?

“Arkadaşını çağırmana gerek yoktu ya.” Sessizliği bölen motor sesi aramıza girdiğinde cevap vermekten kurtulmuş gibi derin bir iç çekti.

“Çakma Scotty diyelim,” dediğinde kaşlarımı çattım.

“Ankara’da var mıydı bu ya?” Kendi kendime söylenmeme karşılık güldüğünü fark ettim ve bize yaklaşan motora aldırmadan ona döndüm.

“Kaba olmak istemem ama...”

“Biliyorum,” dedim cümlesini tamamlamasına izin vermeden. “Kafayı sıyırmışım fakat bilmenizi isterim ki kabasınız Yekta Bey.” Tavrıma karşılık tekrar güldü, ardından motor yanımıza yaklaşarak durdu ve Yekta’nın nereden çağırdığını anlamadığım adam kaskının önünü açarak bize döndü.

“Yekta?” Yekta başını sallayarak onayladı.

“Bizi kaleye atsan yeter.”

“Kaskları takın,” dedi kaskları bize uzatarak. Verdiği kaskı Yekta uzanarak aldı ve başına geçirdi, ardından benimkini geçirmek için bana döndüğünde izin almak istercesine bekledi. Başım la onu onayladım ve saçlarımı kaldırdım. Kaskı, başıma takarak ön kısmını ayarladı. Önce Yekta, ardından ben bindim. Ellerimizi, motorun iki yanında kalan tutunma yerlerine sabitledikten sonra Yekta öndeki adama doğru konuştu.

“Tamamdır abi.” Adam motoru çalıştırdığında içimde garip bir heyecan oluştu.

Rüzgârın yüzüme değmesini isterdim fakat kapalı kask bu zevki ellerimden alıyordu. Ellerimi yandan çekerek Yekta’ya sardığımda irkildiğini fark ettim. Bir tepki vermedi, buradayken bir tepki verebileceğinden emin değildim zaten. Elim sabahtan beri gözlerimi edepsizce üzerinde dolaştırdığım karın kaslarına değdi ve beline sıkıca sarılıp başımı sırtına yasladım.

Yaklaşık yarım saatin ardından motor yavaşlayarak durmuştu. Başımı zar zor Yekta’nın sırtından kaldırdım ve kaskı uyuşuk hareketlerle çıkardım. Yekta’nın ücreti ödediğini fark ettiğimde sesimi çıkarmadım.

Saçlarım dağılmıştı fakat bunu umursayacak durumda değildim. “Gelmiyor musun?” Yekta’nın seslendiğini duyduğumda, motorun gittiğini de fark etmişim. Önümüzdeki merdivenleri uyuşuk adımlarla çıkmaya başladım ve beni bekleyen Yekta’ya yetiştim.

“Çok uykum geldi ya.”

“Açılır şimdi,” dedi mırıldandı, sonrasında merdivenleri çıkmaya devam ettik. Kalenin içerisine girdiğimizde etrafta birkaç gençten fazlası yoktu. Buraya gündüz bir kere daha gelmeyi aklımın bir kenarına yazdım.

İç merdivenleri de çıkararak kalenin üst katına ulaştık ve karşımda gördüğüm manzara gerçekten de uyku açacak cinstendi. Kale neredeyse Ankara’nın tamamını görüyordu ve karanlığa sızan cılız ışıklar ölü bir şehri anımsatıyordu. Belki de Ankara başlı başına böyle bir ruha sahipti. Karanlığın içerisine sızan ışıkları içerisinde saklıyor ve kasvetli havasının arkasında ölü bir ruh taşıyordu.

Gözlerim karanlık bir odada yakılan kibrit ışığı gibi, odaların penceresinden sızarak geceyi aydınlatan ve uzaktan birer meşale gibi gözüken evlere kaydı. Ankara'nın tamamını görebildiğimi hissediyordum. Hâlâ etrafta insanlar vardı fakat bizden ve birkaç kişiden fazlası değildi. Esen rüzgâr elbisemin içerisinden bedenime sızdığı anda ellerimi kollarıma sararak ısınmaya çalıştım.

“Güzel bir yermiş,” diye mırıldandım ona doğru. Bakışları aşağımızdaki evlerdeydi.

“Öyledir,” dedi kısa bir cevap vererek. Bunu beni geçiştirmek için mi söylemişti yoksa verecek başka cevabı mı yoktu; anlayamadım.

Bir süre bakışlarını aşağıdan alıp bana doğru döndü. Gözleri kendime sardığım kollarımda duraksadı ve ceketini çıkarıp bana uzattı.

“Üşümüşsün.”

“Sen?” diye sorduğumda gülümsedi.

“Seni buraya getiren bendim!” Daha fazla üstelemeden bana uzattığı ceket aldım ve üzerime giydim. Bedenime büyük gelen ceket, dizlerimin biraz üstüne doğru uzanıyordu.

“Ee, neden geldik buraya?”

“Baktığım yer neresi biliyor musun?” diye sordu, ona sorduğum soruyu es geçerek. Bakışlarımı, onun baktığı yere çevirdim. Gecenin içerisinde kaybolan evlerin derme çatma bir yapıda olduğu buradan bile belli oluyordu. Pencerelelerden sızan ışık, birer kibrit alevi gibiydi.

“Hayır,” dediğimde tekrar bir tebessüm oluştu yüzünde. Kısılan gözlerinin yanı sıra yanaklarında beliren gamzeyi fark ettiğimde istemsizce ben de gülümsedim. Bir an için gamzesine dokunmak istemiştım fakat bu hissi şimdilik bastırdım.

“Kale Mahallesi,” dediğinde ne hatırlamam gerektiğini bilemedim. Bunun bana bir şeyler çağrıştırmasını ister gibi konuşmuştu.

“Ne anlamam gerekiyor?” dedim komik bir şekilde kaşlarımı çatarken.

“Hiç duymadın mı?” diye sorduğunda, dudağımı ıslatma ihtiyacı duyarak dilimi dudaklarımın üzerinde gezdirdim. “Elini tutabilir miyim?” Sorduğu soruyla afallasam da başımı onaylayarak salladım ve tekrar gülümsedim.

Elimden tutarak beni peşinden sürüklediğinde kalenin duvarlarından birine çıkmak için elimi bırakmıştı. Ona şaşkınlıkla bakmaya devam ettim. Elini eski bir taşa koyarak kendini yukarı çektikten sonra iki bacağının üzerinde çömeldi ve elini bana doğru uzattı.

“Hadi?” Omuz silkerek uzattığı eli tuttum ve kendimi onun gibi yukarıya çektim. Dizlerimi taş çıkıntılarının arasına yaslayarak bir elimi Yekta’nın üzerinde durduğu taşa bastırdım ve sonunda düşmeden taşın üzerine çıkabildim.

Çıktığımız bu taşın üzerinden her yer o kadar net ve güzel gözüküyordu ki ayağa kalktığımda bir an için gözlerimi ışıklardan alamadım. “Bu çok güzel.” Dudaklarımdan dökülen kelimeler bir mırıltı gibi çıkarken gözlerimi ışıklardan alamadım.

Ölü bir şehrin üzerindeymişiz gibi hissediyordum. Yanan ışıklar her şeye inat ayakta tutmaya çalıştığımız umudumuzu anımsatıyordu ama gecenin yanında hiçbir anlamı kalmayan cılız bir ışıktan ibaretti. Gözlerini kamaştırıyor, seni karanlıktan sıyrır gibi hissettiriyordu fakat başını gökyüzüne kaldırdığında olduğun yeri bir kere daha hatırlıyordun.

“Gel, oturalım.” Yekta’nın seslenişinin karşılığında ona döndüm ve oturduğu taşın üzerine oturarak ayaklarımı boşluğa sarkıttım.

“Düşmeyeceğimizden emin misin?” Sorduğum soru üzerine güldü. Öyle güzel gülüyordu ki onun peşini hiç bırakmayacağıma daha şimdiden emindim.

Ankara bana ilk günden güzel ve özel gelmişti.

“Her an seni aşağıya atabilirim,” dedi ve önüne döndü. Yüzüne kondurduğu komik mimik benim de gülmeme sebep oldu. Ayaklarımın boşluğa doğru uzanması biraz korkmama sebep oluyordu ve bir kere daha düşünmeden kollarımı Yekta’ya sardım.

Şaşkın bakışlarını üzerimde hissettiğimde, “Yükseklik korkum yoktur ama bi’ kötü hissettim,” diye açıklamada bulundum.

Bir süre duraksadı. Derin bir nefes aldığını hissettim, onu rahatsız ediyor olmak bir an için beni korkutsa da kollarımı çekmedim. “Hem tacizci, hem haddini bilmez... Ne değişik bir insansın sen?”

“Akasya,” dedim alakasızca.

“Ne?”

“İsmim Akasya.” Yüzüm, göğsüne denk geldiği için yüzünü göremiyordum. Bir şey söylemediğinde tekrar konuştum. “Ee neymiş bu Kale Mahallesi, anlatmayacak mısın?”

“Hım...” Bir süre konuşmadı, bense etrafı izledim. Aşağıdan gülüşme sesleri geliyor, kalenin alt kısımlarında hâlâ birilerinin olduğunu bilmek zihnimde senaryoların oluşmasına neden oluyordu.

“Ankara’nın belalı bir mahallesi, Çinçin diyorlar halk arasında. Uyuşturucunun kullanıldığı, polisin pek uğramadığı...” Yekta konuşurken istemsizce güldüm. Tam altımızda duran, derme çatma evlere baktım.

“Şehir efsanesi gibi duruyor biraz,” diye mırıldandığımda tekrar güldüğünü işittim. Başımı göğsünden kaldırıp gamzesini görmek istiyordum fakat kollarımı ondan ayırmak da istemiyordum.

“İnan hepimiz efsane olsun isterdik.” Başımı göğsünden kaldırıp ona baktım.

“Biraz gerçekdışı geldi aman...” dedim son kelimeyi uzatarak ekledim. “Ne yapacağım Çinçin’de zaten.” Bunu söylememin ardından duyduğumuz gürültü, yerimden hareket etmeme ve bir an için düşeceğimi sanmama sebep oldu.

Gelen silah sesi beni korkutsa da bir kalenin ucunda oturuyor olmak daha fazla korkutmuştu. Korkuyla tekrar Yekta’ya sarıldım.

“Bu ses nereden geliyor?”

“Gel gidelim.” Yekta’nın bir şey söylemeden ayağa kalkması üzerine ben de kalktım. “Elini tutmamı ister misin?” diye sorduğunda zar zor gülümseyerek başımı salladım ve uzattığı eli tuttum.

“Silah havaya sıkılmıştır, değil mi?” Söylediğim şey üzerine güldü. Komik bir anın içerisindeydik de ben mi bilmiyordum?

“Umalım ki öyle olsun,” dedi ve çıktığımız taştan aşağıya atlamak için elimi bıraktı. Yere gürültülü bir şekilde indiğinde elini yeniden bana uzattı. Elini tutarak onun gibi yere atladım.

Yürümeye başladığında bir şey söylemeden peşine takıldım. Kale-nin yamuk merdivenlerinden indik. “Kale yerlisi ve burada gördüğün herkes, her dükkân, Çinçin’de oturuyor,” dediğinde gözlerimi şaşkınlıkla açtım.

Bir tepki vermiyordu fakat bu durumun onu eğlendirdiğini hissediyordum. “Ne?” diye sorduğumda tekrar güldü ve tespitim kanıtlanırken gözlerimi gamzelerinden çekmedim. Kalenin yetersiz aydınlatması, gamzelerini görmemi engelliyordu.

“Birini öldürmüşler midir ya?” diye sorduğumda adım adım yürüdüğümüz kale sokağından aşağıya iniyorduk. Bayır çıkarken hissettiğim yorgunluğu aşağıya inerken atmak iyi hissettiriyordu.

“Sanmam ama sakın ol,” dediğinde bir an için şaka yaptığını düşündüm.

“Sence sakın olamamam normal değil mi? İnsan öldürmekten bahsediyoruz!”

Umursamaz bir şekilde omzunu silktiğinde arkamı indiğimiz yola vererek önüne geçtim. Hem geri geri adım atmaya devam ediyor hem de onunla konuşuyordum.

“Doğru söyle, sen de onlardan biri misin? Öldürecek misin beni? Fazla yakışıklı değil misin Çinçin’de yaşamak için?” Art arda sıraladığım cümlelere karşılık güldüğünde ben de tebessüm ettim. Ciddi değildim ve o da bunun gayet farkındaydı.

“Birazdan Çinçin’in gizli askerleri seni alırsa, seni bırakır kaçarım, haberin olsun.”

Söylediğine güldüm ve önüme dönerek yanına geçtim.

“İki kişinin de elinde silah varsa öldürmek bir suç teşkil etmez ve o mahallede silahı olmayan kimse yok. Bu yüzden dert etme,” dedi sonunda ciddiyete bürünerek. Kaşlarımı yeniden çattım.

“Hepsinin öldürme potansiyeli varsa hiçbiri suçlu değil mi?” dedim alayla ve önümüze çıkan yoldan sola doğru döndük. Kapalı dükkânların arasından yürümeye devam ettik.

“İnsan yaşamak zorundadır. Yaşamak için her şeyi yapar,” dediğinde bir an duraksadım fakat o yürümeye devam etti. Ardından yetişmek için büyük birkaç adım attım.

“Yaşamak için herkesi öldürebiliriz o zaman. Hukukta sınıfta kaldınız, Yekta Bey,” diye mırıldandım düşünceleri beni korkuturken.

“Yaşamak ilkel bir duygudur, asıl sen bunu anlamıyorsun.” Gözlerimi sinirle açtım. Ciddi bir tavır takındığında sürekli bir şeyleri en iyi kendisi biliyormuş gibi davranıyordu.

Saatlerce konuşsam bile tek cümlesinin üzerine geçemezmişim gibi hissediyordum. Tek bir kelimeye yüklediği anlamla, tüm cümlelerimi devirecekmiş gibiydi. “Ne demek istiyorsun?” dedim konuyu biraz daha açmasını isteyerek.

“Diyelim ki bugün köşebaşında bir adam öldürdüm. Bunu insanların önüne koyarsan benden nefret ederler ama eğer sokak arasında onlar kalsaydı ve tetiğe basmazlarsa karşısındakinin tetiğe basacağından emin olsalardı, benden daha hızlı davranırlardı.”

Derin nefes alışları Ankara’nın soğuk havasına karışırken ağzından çıkan nefesin havada dağılışını izledim. Ne demek istediğini anlamıştım fakat bunun onu haklı çıkarıp çıkarmayacağından emin değildim. Sokak boyunca aşağıya doğru yürümeye devam ettik. Merdivenleri inerken bacaklarımın ağrıdığını hissediyordum. Tepki vermediğimi fark ettiğinde son cümlesini söyledi.

“İşte yaşamak böyle ilkel bir duygudur. Nefes almak için yaptığın hiçbir şey insanlık dışı olamaz.”

Kendi içimde söylediklerini tarttım. Kendisi için yaptığı, yapacağı hiçbir şeyi suç olarak görmüyordu. Bunu anlayabiliyordum.

“Suçsuz birini kendi hayatın için öldürebilirsin yani?” Alaylı bir gülümseme kondurdum yüzüme.

“Beş saniye daha beklemiş olsaydım, o suçlu olacaktı fakat ben ölmüş olacaktım. Sence karşımdaki masum bir adam mıydı?”

“Ama sana bir şey yapmamıştı, vazgeçebilirdi.” Omuz silkti ve yürümeye devam etti. Aramızda soğuk bir rüzgârın estiğini ve az önce anlık gelişen bu samimiyeti aramızdan çekip aldığını hissettim.

Bunu nasıl yapıyordu?

Nasıl hem yıllardır arkadaşım gibi hem de bir yabancı gibi davranabiliyordu?

“İhtimaller, ihtimaller...” diye mırıldandı ve ekledi. “Yaşamak ilkel bir duygudur Akasya, ihtimallere bırakamayacağın kadar. Savaşlarda kimse masum değildir, kimse suçlu değildir çünkü eğer sen öldürmezsen, *o seni öldürür.*”

Ona cevap vermeden yürümeye devam ettim. Belki haklıydı belki de haksız. Şu an için düşündüğüm şey bu değildi. Sadece karşısındakini nasıl manipüle edebildiğine odaklanmıştım. İsteddiği her şeyi yaptırabilir, beni her şeye ikna edebilir gibi hissediyordum.

“Seni otele bırakmalı mıyım yoksa otelin yolunu bulabilecek kadar buralara hâkimim mi diyorsun?” diye sorduğunda gülerek ona takıldım. “Takip edecek birisi varsa süper yol bulurum.” Dişlerini göstererek güldü ve başını olumsuz anlamda salladı.

“Kaba olmak istemezsin ama...” dedim sözü ona bırakmadan.

“Sen kafayı yemişsin,” diyerek beni tamamlayıp güldü. Beraber motorla çıktığımız kalenin yollarını yürüdük ve saatlerce sohbet ettik. En sevdiği filminden nefret ettiği yemeğe kadar her şeyi sorduğum, onunsa hiç bıkmadan bana cevap verdiği bir buçuk saatin ardından beni otelin önüne bıraktığında yüzümde tadı bir tebessüm vardı. Günün nasıl geçtiğini anlamamıştım. Bugün doğum günümdü. Bugün yirmi dördün ilk günüydü ve bugün, tarihini bir köşeye atacağım kadar güzel ve anlamlı geçmişti.

Lunaparktan bana kalan pembe bilete baktım ve onu düşündüm. Lunaparktaki hallerini düşündüm. Otelden içeriye girerken elimdeki bilete bakarak istemsizce mırıldandım.

“Yaşamak ilkel bir duygudur.”



Ninova



3. DURAK

“Canın yanınca gitmeye cesaret etmek kolaydır.
Peki ya ardında bıraktıklarını unutabilecek misin?”

İçeriye girdiğimde yüzümde tatlı bir tebessüm vardı. Bu tebessüm Yekta’dan bana kalan bir tebessümdü. Yabancı biriyle tanışmanın heyecanına karışan korkum içimdeki duyguları körüklemişti. Otelin krem tonlarında döşenen koltuklarında gezindi gözlerim. Bir yanım dalgındı diğer yanım dikkatli.

Asansöre doğru ilerleyip son anda durdurduğum asansörün içerisinde birkaç yaşlı adam ve birkaç kadın olduğunu gördüm. Bakımlı, uzun boylu kadınların üzerinde gözlerimi biraz gezdirdiğimde buraya ne için geldiklerini anlamıştım. Sevgililerdi ya da bir yasak ilişki. En basiti ise hayat kadını veya adamı.

İnsanların yaşam tarzıyla daha fazla ilgilenmek istemediğimden gelen asansöre binerek kat numaramın yazılı olduğu tuşa bastım ve kapıların kapanmasını izledim. Asansör yukarı çıkarken gelen sesler kaşlarımı çatmama sebep oldu.

Ah, hadi ama ses yalıtımı bile yok muydu?

Odamın bu seslerle dolmamasını umarak derin bir iç çektim. Asansör durduğunda hızlı adımlarla sırt çantamı bıraktığım odama doğru ilerledim. Kapıya kartımı okutarak içeriye girdiğimde sabah yere attığım havlunun hâlâ bıraktığım yerde olduğunu gördüm.

Kapıyı kapatarak yeni aldığım çantamla biletlerimi komodinin üzerine bıraktım ve üzerimdeki elbiseyi bir çırpıda çıkardım. Ardından pantolonumu çıkararak havlunun yanına bıraktım.

“Ah!”

Gelen ses gözlerimi devirmeme sebep oldu. Muhtemelen üst katımdan bir kadının inleme sesleri geliyordu ve ben bu odayı, ‘Ailenizle kalabileceğiniz tatlı bir otel,’ güvencesiyle tercih etmiştim.

Üzerimde siyah iç çamaşırlarım kalmıştı, daha fazla oyalanmak istemediğimden kendimi yatağa bıraktım.

Gözlerimi kapattığımda gözümün önüne yüzü geldi. Siyah saçları, kahverengi gözleri ve dokunma isteği duyduğum kasları.

Yüzünü hiç unutmayacağımı hissediyordum ve içimde hissettiğim romantik havaya ek olarak yukarıdan inleme sesleri geliyordu...

Yattığım yataktan kalkarak sırt çantamı bıraktığım banyoya doğru ilerledim. Çantamı elime alarak odamın balkonuna çıktım. Seslerden ötürü içeride uyuyamıyordum, *hiç olmazsa burada biraz kendimle baş başa kalabilirim* diye düşündüm.

Balkondaki sandalyelerden birisine geçerek oturdum. Elimi çantamın içerisine atarak o fotoğrafı çıkardım. Ardındansa bana aldıkları hediyenin kutusunu.

Ne düşünüyorlardı hakkımda? Gamze evini kontrol etmiş miydi? Buğra ne hissediyordu?

Aklıma Buğra’dan etkilendiğimi hissettiğim o gün geldi. Şahmeran anıtının oradaydık, elim annemin bana aldığı kolyedeydi.

“Akasya!” Buse’nin bağıırışını duyduğumda bakışlarımı ona çevirdim. Bir şey söylemesini beklercesine yüzüne baktığımda bir süre konuşmadı. Derin bir nefes alarak kahverengi saçlarını arkaya doğru iteledi ve omuzlarını ortaya çıkardı.

“Ne yapıyorsun orada, gelsene.” Tebessüm ederek karşılık verdim.

“Yapıyı inceliyorum, gidin siz, ben gelirim.” Başıyla beni onayladı. Tanışalı yalnızca bir hafta olmuştu. Buse bir kafede garsonluk yapıyordu ve ben çalıştığı kafeye alınan yeni elemanlardan bir tanesiydim.

Derin bir nefes alarak olduğum yerde oturdum ve elim boynumdaki kolyeye gitti. Bazen sadece delirecekmiş gibi hissediyordum. Yanımda taşıdığım her hatıra, yarının gözyaşları gibiydi. Başımı olumsuz anlamda salladım. Göz ucuyla arkama baktığımda Gamze, Buğra, Oğuz ve Buse'nin kendi aralarında şakalaştıklarını gördüm.

Buse elindeki su şişesini Oğuz'un kafasından aşağıya boşaltırken Gamze kahkaha atıyordu. Buğra uzaktan onları izliyordu. Elime aldığım kolyeye bakarak onu yavaşça anıtın yanına bıraktım ve oyalanmadan ayağa kalktım. Daha fazla beklemeyerek onların yanına gittiğimde Gamze ve Buğra'nın bakışları bana dönmüştü.

Yüzüme vuran sıcak güneşin tenimi kızartacağına neredeyse eminim. Buse'nin elindeki şişe bittiğinde Oğuz sırılsıklam olmuştu. "Sen bittin kızım!"

"Az konuş da üzerini temizle," dedi Buse.

"Arabama ıslak yolcu almam."

Buğra ikisinin arasına girdiğinde gülmüştüm. Elim hızlı bir şekilde Gamze'nin elinde olan bir litrelik şişeye gitti. Pet şişeyi alarak çevik bir şekilde Buğra'ya çevirdim. Ne yapacağımı anladığında kaçmak istese de kaçamamıştı. Suyu üzerine doğru boşaltırken gülüyordum.

"Üzgünüm ama arabaya binemeyeceksin, koca oğlan," dedim gülüşümün arasından.

"Sen var ya, bu ümmetin gülen yüzüsün!" Oğuz'un beni övmeleri kulağıma gelirken benden kaçan Buğra'nın peşinden yarı dolu su şişemle koşturmaya devam ediyordum. Büyük adımlarla ona yetişmeye çalışırken çevredeki insanların bakışlarını umursamadım. Oğuz arkadan bana tezahürat yapıyordu.

"Tek çare Akasya!" Söylediğine güldüm ve önüme bakmadan koşmaya devam ettim. Ben ne olduğunu anlayamadan ayağım, Buğra'nın ayağına takıldığında bana doğru döndüğünü fark ettim. Buğra ile beraber bedenlerimiz taş zemini boylarken ağzımdan bir çığlık kaçtı ve ağzı açık olan yarım su şişesi ikimizin üzerine birden döküldü.

Ellerimi zemine sabitlemeye çalışırken ne olduğunu anlamaya çalışıyordum. Aceleyle düştüğüm yerden kalktığımda Buğra'nın kolunun

çizildiğini de fark etmiştim. Mavi kısa kollu tişörtünün açık bıraktığı kolları çiziklerle dolmuştu. Elimi ona doğru uzattım.

“Kusura bakma ya.” Ayağa kalktığı anda gülümseyerek üzerindeki tozu silkeledi. “İkimiz de arabaya binemeyeceğiz galiba.”

Yanımıza gelen Buse gülererek konuştu: “Adam hâlâ arabam diyor.” Ben de onunla beraber güldüm. “Ciddi galiba.”

“Şaka yapıyorum şaka, gülün diye.”

Elimle şortumdaki tozları silkeledim.

“Hadi, gidelim o zaman,” dedi Gamze. Onu başımızla onaylayıp yürümeye başladık. Oğuz kolunu omzuma attığında, sarı saçlarımı kolunun arasından kurtararak üzerine doğru uzattım.

“Bundan sonra en sevdiğim arkadaşım sensin, ümmetin gülen yüzü.”

Güldüm ve gözlerimi abartılı bir şekilde devirdim.

“Utanmasan peygamber diyeceksin Oğuz. Bak şuranın imamına gider söylerim seni. Üç gün, üç gece döverler,” dedim başımla karşıda minareleri gözüken camiye göstererek.

“Lütfen yapar mısın? Hak ediyor iyi bir dayacı,” diyerek aramıza girdi Buse. Tavırlarına karşılık güldüm. Arabanın yanına geldiğimizde, Buğra her zaman olduğu gibi şoför koltuğuna oturdu. Buse ön koltuğa geçti. Gamze ve ben arkaya oturduk.

Buğra arabanın üstünü açtığında rüzgâr tenimize değmiş ve güneşin verdiği bunaltıcı hissi bir nebze olsun azaltmıştı. Rüzgârın uğultusu kulaklarımı doldurduğunda, hiç kimsenin sesini duymuyordum. Arkada bıraktığım anıları zihnimden silip yoluma devam ettim ve bir hatıraya daha veda ettim.

O gün kolyeyi boynumdan çıkarıp Şahmeran anıtının yanı başına bırakmıştım. Hepimiz bir aradaydık, aralarına daha yeni girmiştim. Herkesin dikkati başka bir şeyin üzerindeydi. Buğra kolyeyi gömdüğümü fark etmişti fakat ben bunun farkında bile değildim.

Güneşin sıcaklığını hatırlıyorum. Ben bile kimin ne yaptığının farkında değildim. Birisini nasıl etkileyeceğini biliyordu. Her hatırladığınızda içinizde hoş bir his bırakan bir insandı. O gün, bunun üzerine muhabbet etmiştik. Sonrası zaten kendiliğinden gelişmişti.

Hafifçe esen rüzgârı tenimde hissederken ellerimi kendime sardım. Üzerimde siyah yarım atletim ve siyah külodum vardı. Bacaklarımı önümdeki sehpa doğru uzattım. Aşağıdaki cadde hâlâ canlıydı. İnsanlar sokaktan gelip geçerken kaldırım kenarında bir sokak sanatçısı keman çalıyordu.

Keman sesi yavaş yavaş kulaklarımı doldururken zihnim durmadı. Bu gece başım anılarla dertteymiş gibi hissediyordum. Elime sıkıştırdığım o fotoğraf, arkada bırakmadığım kutu ve ben.

Gerçekten geçip gidebiliyor muyduk anılardan? Yırtıp atabilir miydim yaşananları? Unutmak bir mucize. Tanrı'nın insana verdiği bir umut. Yarınların güzel olabileceğinin kanıtı.

Onları da unutacaktım. Her gün kapıma geldiğim evlerin adresini unutmuştum. O isimleri de unutacaktım ve hayata yeniden başlayacaktım.

Gözlerim yavaşça kapanmaya başladığında kendime engel olmadım. Balkonda bacaklarım önümdeki sehpa doğru uzanmışken uykuya daldım.

Kulağıma dolan sesler gözlerimi aralamama sebep olurken sesin tam olarak nereden geldiğini anlamaya çalışıyordum. Boynum ağrıdığı için başımı çevirmekte zorlanarak ayağa kalktım ve sesin geldiği yöne doğru yan balkonuma döndüm.

“Hanımefendi!”

Karşımda gördüğüm kısa siyah saçlara sahip kadına baktım.

“Buyurun?” diye mırıldandım yüzümü acı içinde buruşturarak. Doğan güneş tenimi yakıyordu ve boynum fazlasıyla ağrıyordu. Bir elimle boynumu tutmuştum.

“Boynunuz tutulmasın diye uyandırmak istedim. Kusura bakmayın lütfen.”

Kaşlarımı şaşkınlıkla kaldırdım, ardından fazla beklemeyerek tebessüm ettim. Üzerindeki önlükten anladığım üzere bir çalışandı, balkonların yakınlığından ötürü beni fark etmiş olmalıydı.

“Çok teşekkür ederim ama tutulmuş bile.”

Söylediğime karşılık gülümsediğinde ben de gülümsedim.

“İsterseniz krem getirebilirim. Çantamda kas gevşetici olması gerekiyordu.”

“Gerçekten mi?” Gözlerimi açıp verdiğim tepkiye karşılık tekrardan tebessüm etti. “Çok sevinirim gerçekten ama yakında eczane varsa kendim de alabilirim.”

“Geliyorum hemen.” Arkasını dönerek balkondan çıktığında ben de içeriye girdim. Üzerimde sadece iç çamaşırlarım vardı ve beyaz tenli olduğum için karnımın üstü hafif kızarmıştı.

Beyaz kısa kollu tişörtümü üzerime geçirdim. Kapının sesini duyduğumda altıma bir şey giymeden kapıya doğru ilerledim ve açtım.

Karşımda balkondaki kızı gördüğümde gözlerim ilk önce yaka kartına takıldı. İsmine bakarak konuştum. “Çok teşekkür ederim Nehir, biraz beklersen kremi verebilirim.”

“Sizde kalabilir. Sorun değil,” dedi. Yeşil, dikkat çekici gözleri vardı. Formasının içerisinde bile ilgi çekici duruyordu.

Onu bir yerden tanıdığımı hissediyordum ama nereden olduğu hakkında en ufak bir fikrim yoktu.

“İçeri gelsene.”

Kapıdan geri çekilmemle içeriye geçti ve odanın kapısını kapattı. Kulaklığına dokunarak oda numaramı söylediğinde burayı temizlediğini belirttiğini anlamıştım.

Aynanın karşısına geçerek kremi boynuma sürmeye çalıştım. “Sen olmasaydın ne yapardım hiç bilmiyorum, otur istersen.”

Başını sallayarak içerideki sandalyelerden birine oturdu.

“Rica ederim. İş seyahati için mi geldiniz?”

“Siz demene gerek yok,” dedim ellerime bulaşan kremi omzuma yayarken. Bir diğer elimde saçlarımı sol omzuma almıştım.

“Akasya,” dedim ismimi kastederek. “Aslında Ankara’ya taşındım sayılır fakat pansiyon kiralamıştım,” diye devam ettim ve kremi boynuma yaymaya başladım. “Tabii böyle bir konumda olduğunu bilmiyordum. Kalacak yeni bir yer aramam gerekecek.”

Hafifçe güldüğünde ne demek istediğimi anladığını fark etmiştim.

“Evet, Kızılay kalmak için iyi bir konum değil.”

“Fark ettim,” dedim ona doğru dönerken. “Neyse, bulurum kalacak bir yer.”

Telefon melodisi konuşmamızı bölerken onun telefonunun çaldığını fark etmiştim. Eliyle müsaade istedikten sonra telefonunu cevapladı. “Alo?”

Karşı tarafı bir süre dinledikten sonra tekrar konuştu.

“Yekta, sesim geliyor mu?”

Hatırlamaya çalıştığım yüz, gözlerimin önüne düşerken ağzım şaşkınlıkla açıldı. Dün, otelden çıkmadan önce Yekta’nın yanında gördüğüm kızdı. Gözlerimi daldığım yerden kaldırırken, “Görüşürüz,” diye mırıldandığını duydum.

“Kusura bakma, açmam gerekiyordu.”

Yüzüme bir gülümseme yerleştirerek konuştum.

“Galiba sohbet ettiğin kişiyi tanıyorum.”

“Ne?” dedi şaşkınlıkla. Nehir’in tepkisi beni daha da eğlendirirken ona yaptığım delilikler silsilesinden bahsedemeyeceğimin farkındaydım.

“Yekta, kitapçada çalışan çocuk değil miydi?”

Başını olumlu anlamda salladı. “Evet, kitapçada da çalışıyor bazen.”

“Neyse, belki bir daha karşılaşırız. Ortak tanıdığımız da çıktı bak. Krem için de teşekkür ederim, şimdi kalacak bir yer bulmam gerek.”

Söylediklerime karşılık tebessüm etti. Kapıya doğru ilerlerken, “Kolay gelsin sana,” diye mırıldandığını duydum. Ardından odadan çıkarak kapıyı kapattı. Ben de oyalanmadan çantamı topladım. Kas gevşeticinin yavaş yavaş etkisini göstermesiyle boynumdaki sızı azaldı.

Sırt çantamı alarak odadan çıkıp resepsiyona indim. “Merhaba, çıkış işlemlerimi tamamlayabilir misiniz?”

Masanın ardındaki çocuk, “Tabii,” diye mırıldandıktan sonra bilgisayarın ekranında birkaç şeye tıkladı.

Oda kartımı masanın üzerine bıraktım, ardından kredi kartımı, “Temassız,” diye mırıldanırken post cihazına okuttum.

“Tekrar bekleriz, iyi günler.” Görevliye tebessüm ettikten sonra telefonumu çıkarıp saate baktım.

Öğlen vakti gelmeden kahvaltımı yapmak istiyordum. Otelden dışarıya çıktığımda beni tanıdık sokak karşıladı. Derin bir nefes aldım. Bugün ilk işin bir hat almak Akasya, diye kafamın bir köşesine not ettim ve herhangi bir operatör bayisi bulmak için sokakta ilerlemeye başladım.

Dünden aşına olduğum sokakta, dün kapalı olduğunu gördüğüm operatör bayisine gitmek için adımlarımı hızlandırdım. Derin bir nefes alırken güneş tenimi yavaşça okşuyordu.

Üzerimdeki kısa siyah elbise, otele sipariş ettiğim birkaç parça kıyafetten bir tanesiydi. Kalacak yerin ardından iyi bir alışveriş yapacaktım.

Dükkânın önüne geldiğimde beklemeden içeriye girdim ve beni kapıda karşılayan görevliye dönerek konuştum.

“Hat almak istiyordum.”

“Tabii efendim, yardımcı olayım. Operatör mü değiştireceksiniz yoksa yeni bir kart mı?”

“Yeni,” dedim hafifçe gülümserken. Eliyle yaptığı reveransın ardından peşinden ilerledim ve gösterdiği mavi koltuğa geçerek oturdum.

“Kimlik alabilir miyim?” diye sordu elindeki tabletle ne olduğunu anlamadığım işlemlerini yaparken.

Çantamdan kimliğimi çıkardım ve görevliye uzattım. İşlemleri halledip bayiden ayrıldığımda yine ne yapacağımı bilmiyordum. Hiç olmazsa artık kartım ve internetim vardı.

İçimden Yekta’yı görmek geliyordu ama bunu nasıl yapabileceğimi bile bilmiyordum. Kendi kendimi sıkmak istemiyordum. Buraya hayatı yaşamaya, nefes almaya gelmişim. İstedğim her şeyi yapabilirdim, bana karşı çıkabilecek hiçbir şey yoktu.

Düşünmem gereken bir gelecek bile yoktu. İstedğim zaman yenisinden başlardım. Yeniden başlamak benim için hep mümkündü.

Geldiğim yolu geri yürümeye karar vererek istediğim şeye ulaşmak için zihnimde bir harita oluşturdum.

Nehir’in yanına yeniden giderek ondan Yekta’nın numarasını isteyecektim. Gün daha yeni başlamıştı ve pes etmek için çok geçti. Kısa

elbiseme aldırmadan hızlı adımlarla yürümeye başladım. Bedenimi kavrayan elbise her koşuşumda daha da yukarıya çıkarken adımlarımı biraz daha hızlandırdım.

On beş dakika sonra otelin önüne varmıştım fakat ben de nefes nefese kalmıştım. İç çekerek içeriye girdim. Beyazın hâkim olduğu giriş beni karşılarırken gözlerim etrafı taradı. Aradığım kısa saçları resepsiyonun önünde yakaladığımda yüzüme zafer gülümsememi yerleştirdim ve sırtımdaki çantanın saplarını elimle kavrayarak ona doğru ilerledim.

İsmi neydi? Nil, Nergis?

Daha demin zihnimde olan isim aklımdan uçup giderken, “Pardon, bakar mısınız?” diye seslendim ve yaka kartını okumaya çalıştım.

Dilimin ucuna bir türlü gelmeyen o ismi okuduğumda tekrar gülümsedim. Bakışlarını önündeki kâğıttan kaldırıp bana çevirdi.

“Akasya?” dedi sorarcasına. Yeşil gözleri bana şaşkınlıkla bakarken neden burada olduğumu sorguluyor gibiydi.

“Senden bir şey rica edebilir miyim?” diye sordum şirin gözükmeyi umarak. Sarı saçlarımı elimle arkaya doğru aldım ve tebessüm ettim.

“Tabii,” diye mırıldanırken elindeki kâğıtları masaya bırakmıştı. Üzerinde sabah gördüğüm üniforma vardı.

“Bana numara lazım,” dedim sanki çok olağan bir şeyden bahsediyormuş gibi.

“Ne numarası?” Anlamadığını belirtircesine konuştu. Alelacele ona cevap verdim.

“Yekta’nın numarası.”

İsmini duyduktan sonra yüzünde oluşan gülümseme bu soruyu daha önce aldığını kanıtlar nitelikteydi.

Eli birkaç saniyede telefonuna gitti. Telefonunu açtı ve cevap vermeden bekledi. “Peki nedenini öğrenebilir miyim?” diye sorarken parmakları telefonun üzerinde geziniyordu.

“Onu görmem gerek,” dedim dudaklarımı büzerek.

Ben tam olarak ne saçmalıyordum?

Sesli bir şekilde güldü ve başını salladı. “Deli,” dedi gülerek ve ardından ekledi. “Buyur senin olsun.” Telefonunu bana uzattığında

ekrandaki numaraya bakarken telefonumu açtım ve numarasını kaydettim.

“Sen mükemmel birisin ya,” dedim heyecanıma engel olamayarak.

“Arkadaşımın böbreklerini yerinde bulurum, değil mi?”

“Bulamazsan en son kiminle olduğunu biliyorsun,” diyerek göz kırptım ve bir şey söylemesine izin vermeden arkamı dönüp otelden çıktım.

Zihnimde, “Sen inandığın her şeyi başarırsın!” sesi dönüyordu. Telefonumu açmazsa ne yapacaktım? Adresini dahi bilmediğim evini mi basacaktım?

Kendimde o potansiyeli gördüğümünden bu konu hakkında düşünmek istemedim ve telefonuma kaydettiğim numaraya tıklayarak onu aradım.

Telefonu kulağıma götürdüm, bir kere çaldı. Heyecanlandığımı hissederken yokuştan aşağıya iniyordum.

İkinci kere çaldı, derin bir nefes aldım. Saat 13.45 olmuştu.

Üçüncü kere çaldı ve melodi yarıda kesilerek yerini onun sesine bıraktı.

“Efendim?”

Verdiği garip tepki gülümsememe yol açtı, bilmediği numaraları böyle mi açıyordu?

“Yekta!” dedim heyecanla, sesimden heyecanımı anladığını biliyordum. Sokak arasındaki merdivenleri hızla iniyordum.

“Akasya?” dedi sorgularcasına. Arkadan bir adamın sesi geldiğinde işte olduğunu anlamıştım.

“Ee, numarayı nereden aldığımı sormayacak mısınız?” dedim sakın bir şekilde. Sınırlarını zorladığımı görmesini istiyordum sebepsizce.

“Bir sorun yok, değil mi?” diye sordu düz bir sesle. O an, sesinin yorgun geldiğini fark ettim.

“Hayır, sadece yanına gelmeyi teklif edecektim,” diye mırıldandım. Onun sakinliği benim de enerjimi düşürmüştü fakat bunun için onu suçlayamayacağımın da farkındaydım.

Kulaklarıma yorgun bir gülüş ulaştı. “Konum atıyorum, gel bakalım,” dedi ve hemen ardından ekledi, “birilerini takip etmeye kalkma ama.”

“Senin dışında kimseyi takip etmiyorum ben, merak etme,” diyerek ona uyum sağladım ve telefonu kapattım. Konuşmanın sonuna geldiğimizde merdivenleri bitirmiş, anayola çıkmıştım. Telefonuma düşen bildirime üstten baktım ve Yekta’nın bana konum attığını gördüm.

Ardından bir mesaj daha düştü bildirim paneline.

Yekta: Kimseyi takip etmeyeceğine pek inanamadım ama...

Güldüm ve ona cevap yazarken durağa doğru yürümeye devam ettim.

Akasya: Son durağa kadar yolumuz var desene :)

Attığı konumu açarak nasıl gideceğime baktım. Bulunduğum yere sadece on beş dakika uzaklıktaydı. Taksiye binebilirdim fakat üst üste bu kadar rahat bir yaşam sürmem bir süre sonra cebimi kısmama sebep olacaktı, bunun farkındaydım.

Derin bir nefes alarak daha fazla düşünmeden gelen taksiyi durdurdum. Taksi yavaşça sağa doğru yanaşırken kaldırım kenarına geçerek duran taksinin ön kapısını açıp bindim ve telefonumu çıkarıp konumu açtım.

“Buraya gideceğiz,” diye mırıldandım kemerimi takarken.

“Tamamdır,” dedi adam kalın sesiyle. Heyecanlı ve iyi hissediyordum. Yolculuk uzun sürmemişti fakat içimde yeni bir şeyler yapmanın verdiği heyecandan ötürü zamanın yavaş aktığını hissediyordum. Cebimden ücreti çıkararak taksi şoförüne uzattım ve alelacele taksiden indim.

Geldiğimiz yer bir inşaat alanıydı. Kaşlarımı çatarak etrafa baktım. Etrafta büyük alandan başka bir şey gözükmüyordu. Cebimdeki telefonu çıkararak Yekta’yı aradım.

Sırtımdaki çanta oldukça hafifti ama yorulmuş hissediyordum. Telefonumu kulağımla omuzumun arasına sıkıştırdıktan sonra elimdeki tokayla saçlarımı topladım.

“Geldin mi?”

Yekta’nın tanıdık sesi kulaklarıma dolduğunda, “Bir inşaat alanından bahsediyorsak evet, geldim.”

Bir şey söylemeden telefonu kapattığında kaşlarımı çattım. Yalnızca birkaç saniye sonra etrafı reklamlarla donatılmış inşaat alanının tel kapısı açıldı ve dışarıya üzerinde çimento izleri olan Yekta çıktı.

Altında gri bir pantolon üstünde ise siyah, kısa kollu tişörtü vardı. Kasları kısa kollu tişörtünden çok daha fazla belli oluyordu.

“Gelsene,” dedi eliyle yanını göstererek. Öylece karşısında durmuş onu inceliyordum. Omuz silkerek peşine takıldım ve içeriye girerek kapıyı kapattı.

“Telefonunu nereden aldığımı sormadın,” dedim konuyu açarak. Buna neden bu kadar takıldığımı ben bile bilmiyordum ama Yekta beni bu şekilde arasa deli olduğunu düşünürdüm.

“Nehir vermeden önce bana sordu,” dedi alaycı bir tavırla. Bir an çakıltaşı dolu olan yolda durdum.

“Ne?” dedim şaşkınca bana bakmadan yürümeye devam etti. Karşımızda büyük bir bina vardı. Makinelerle yukarıya bir şeyler çekiyorlar, kumları taşıyorlardı.

“Bana sormadan hiç tanımadığı birine numaramı vereceğini mi düşündün?”

Ona yetişmek için hızlı adımlarla yürümeye devam ettim.

“Ee kremi vermişti,” dedim saçma bir şekilde. Bir şey söylemeden hafifçe güldü. Gülerken de yüzü çok güzeldi, galiba bir şekilde hep çok güzeldi.

Sadece betondan olan binanın pencereleri bile daha takılmamıştı. Binadan içeriye girdiğimizde bana doğru hafifçe döndü.

“Yanında kıyafet var mı?”

“Niye?” diye sordum.

“Onlarla çalışamazsın çünkü,” dedi üzerimdeki kısa elbiseyi işaret ederek.

Güldüm, çalışacak mıydım?

“Var ustam merak etme sen,” dedim gülerek, yaptığım vurguya o da güldü. Beraber bir odaya girdiğimizde, burada lavabonun olduğunu fark etmiştim.

“Hadi sen üstünü değiştir, ben kapıda bekliyorum.” Başımı olumlu anlamda salladım ve lavabonun içerisine girdim. Kapıyı kapatıp siyah elbisemi etrafa değdirmeden üzerimden çıkarmaya çalışırken yüksek kapının altından Yekta’nın ayaklarını görebiliyordum. Dün giydiğim kıyafetlerimi üzerime geçirdim çünkü bu ikisinden başka kıyafet yanıma almamıştım.

Elbisemi çantama koyarak dışarıya çıktığımda Yekta bir süre gözlerini üzerimde gezdirdi. “Baya uygun kıyafetlermiş,” dediğinde eşofman beklediğini anlamıştım.

“Maalesef canım, her gün eve diye çıkıp inşaat alanına gelmiyorum.”

Ona dudaklarımı büzdüğümde arkasını dönerek ilerlemeye başladı. Ben de peşinden ilerledim.

“Sen kitapçıda çalışmıyor muydun?” dedim kaşlarımı çatarak.

“Arada farklı farklı işlerde çalışıyorum,” dediğinde başımla onu onayladım.

“Ee, ne yapacağız?” diye sorduğumda, “Ben çuval taşıyacağım, sen de kovalara yardım edebilirsin istersen.”

Etrafta bizden başka kimse yoktu sesler yukarıdan geliyordu. “Herkes neden yukarıda, biz niye buradayız?” Başıyla yukarıdan aşağıya sarkan tahtayı gösterdi ve yanına geldiğimiz çuvallardan bir tanesini sırtına alarak tahtanın üzerine yerleştirdi. Ardından ipi salladı ve geri başka çuval almaya döndü.

Ne yapacağımızı anladığımda çantamı kirlenmesini umursamadan yere bırakarak kovaların yanına koydum.

Elime aldığım kovanın içi yarısına kadar doluydu ama ben daha önce bu kadar ağır başka bir kova taşımadığıma emindim.

İki elimle kovayı sürükleyerek penceresi takılı olmayan pencere boşluğuna getirdim. Yekta ben kovayı sürükleyene kadar üç çuval daha taşımıştı.

“Buraya bırakıyor muyum?” diye sorduğumda başını salladı ve diğer çuvalı almaya gitti.

Alnından süzülen teri peçetesini çıkarıp sildiğinde ona bakmayı bırakıp diğer kovayı sürüklemeye başlamıştım. İçerisine ölü koysalar bu kadar ağır olabilirdi gerçekten!

Ben kovaları ona taşıırken, o çuvalları bitirmiş, benim yanıma gelmişti.

17.45

Saatlerdir burada bir şeyler taşıyorduk. Benim sürükleyerek yanına getirdiğim şeyleri, Yekta asansör görevi gören tahtaya koyuyordu ve yukarıdakiler kendilerine doğru çekiyordu. İşimiz bittiğinde Yekta da ben de üzerimizi değiştirdik. Üzerinde yeşil bir kısa kollu, altında ise ayak bileklerinde lastik olan bol eşofman vardı.

“Geliyorum hemen,” dediğinde başımı salladım. Buraya gelirken giydiğim elbiseyi giymiştim. Diğer kıyafetlerim Yekta’nınkilere olduğu gibi tozlanmıştı.

Birkaç dakika sonra Yekta geri geldiğinde bana bakarak cebinden çıkardığı elliliği uzattığında ne yaptığını anlamak istercesine yüzüne baktım.

“İyi çalıştın çırak,” dediğinde ne yapmaya çalıştığını fark ederek onu alaya aldım.

“Aynen, üç kovayı beş saatte sürükledim.”

Elindeki parayı ondan alarak göz kırptım.

“Ama bu senin paranı almayacağım anlamına gelmiyor.”

Bu hareketlerime güldüğünde beraber çıkışa gelmiştik.

“Ee, nasıl döneceğiz buradan?”

Bir şey söylemeden ilerlemeye devam ettiğinde ben de onu takip ettim. Otobüs durağına geçerek sırtını durağa yasladı.

“Eğlenceliydi,” diye mırıldandım ve ekledim. “Nereye gideceğiz şimdi?” Tek kaşını kaldırarak bana baktı.

“Biz?” Gözlerimi abartılı bir şekilde açtım.

“Yuh yani, beni sadece çalıştırmak için mi çağırdın?”

Dudaklarını gülmemek için zorlarcasına birbirine bastırdı.

“Seni ben mi çağırdım?” diye sorduğunda ona dil çıkardım. “Kaleye çıkacağım, gelmek istiyorsan hayır demem,” diye mırıldandı. O konuşurken gelen otobüse durması için elimi kaldırdığımda hareketlerimi izliyordu. Otobüse binerek kartımı bastım ve ardından Yekta da bindi. Bu ikimiz için de geçerli bir cevap sayılıyordu galiba.

Zaman sanki bizi tüketmek istercesine hızla akarken öndeki koltuğa oturmuştum. Yekta yanımdaki koltuğa oturduğunda omzumu onun başına koydum. Son derece yorgun hissediyordum.

“Yine mi uyuyacaksın?” diye sordu o geceyi anımsatarak.

“Yine kırk beşinci durağa gideceksek neden olmasın?” dedim yorgun çıkmasına engel olamadığım sesimle. Bir şey söylemedi. Otobüs yolculuğumuz sessiz geçti.

Olmayan anıları yaşıyormuşum gibi hissediyordum. Neden böyleydi bilmiyordum ama sanki biz zamanda hiç var olmamıştık. Yırtık bir kitabın köşesinde yazılı olan unutulmuş iki isimdik ve var olup silinmeden önce yaşamaya çalışıyorduk. Hatırlanmaya korkar halimiz vardı çünkü hatırlanırsak yok olurduk, biliyorduk.

Kalenin üzerine çıktığımızda saat yediyi geçiyordu. Bir elimle oturduğum taşa tutunuyordum. Diğer elimle saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırdım.

Yanımda kim olduğumdan habersiz oturan bir adam vardı. Beni tanıımıyordu, onu tanıımıyordum. Ondan alacaklarımı bilmiyordu, bana katacaklarını göremiyordum.

Şehri izlerken gözleri bir noktada takılı kaldı. O noktayı çözmeye çalışsam da başaramadım.

“Yekta,” dedim ona seslenme ihtiyacı duyarak. Gözleri kısa bir süre bana dönse de o gözlerdeki hüznü yakaladım. Bir şey söylemeden tekrardan şehri izlemeye başladı.

Bu bir zehir gibiydi. Sanki gözlerine ulaşan ışıklar onun canını acıttıyordu. Acıttığını bile bile hatırlamaktan vazgeçmediği anıları burada anımsıyor gibiydi.

Ona üzüldüm.

Anılarının kaybolmasından korkmanın ne demek olduğunu bilirdim.

“Garip birisin,” diye mırıldandım, gözlerim kalenin altındaki evlerdeyken. Burası bana her zaman ölü şehirleri anımsatıyordu.

“Sanki böyle bir an çok yakın olduk gibi oldu. Sonra hiç konuşmadık, mesaj attım, konum attın. Şimdi yine aramızda kilometreler var gibi. Bir saat en yakın arkadaşım, bir saat yabancısın. Sen herkese böyle misin?”

Bir cevap alamadığımda onu inceledim. Gözleri tek bir noktaya bakıyordu. Bakışları tanırdım. Orada bir geçmiş saklıymış gibi bakıyordu.

Derin bir nefes aldım ve aklıma gelen ilk şeyi ona anlatmak istedim.

“Sana bir şey anlatacağım.”

Bakışlarını baktığı yerden çekti ve bana döndürdü. Gözlerimin tam içerisine bakıyordu. “Şimdi ben seni takip ettim,” dedim ve duraksadım. Ardından fazla beklemeden devam ettim. “Hem de iki gün, sen hiç düşünmedin mi bu kız hırslı mı hırsız mı yoksa sapık mı? Neden hep peşimde, diye?”

“Otele giriş kaydını ben aldım,” dedi gözlerimin içerisine bakarken.

“Nasıl ya? Nehir almadı mı benim kaydımı?”

Bana cevap vermedi fakat bakışları hâlâ üzerimdeydi.

Omuz silkti. Eli cebine gitti, bir sigara paketi ve çakmak çıkararak paketin içerisinden çıkardığı sigarayı dudaklarına yerleştirdi. Rüzgâra inat yakmaya çalıştığı çakmağın ucunda sonunda ateş belirdiğinde, dudaklarının arasına aldığı sigaranın ucunu yaktı ve paketiyle çakmağını cebine geri koydu.

“Seni izlerken kendimi sapık gibi hissediyorum,” dedim düşünmeden konuşarak. Ellerinin arasına aldığı sigarasına bakarken bakışlarımı yüzüne doğru kaldırdığımda yüzünde hafif bir gülümseme oluştuğunu fark etmiştim.

Tekrar içine dumanı çekti ve bir süre sonra dumanı benim tam tersime yani sağına doğru verdi. Beni rahatsız etmemek için yaptığını düşündüğüm bu davranış gülümsememe sebep oldu.

“Sapık değilimdir aslında, tabii hırsız da. Bu arada hâlâ giriş kaydımı nasıl senin yaptığını anlayamadım.”

Art arda kurduğum cümlelerin ardından yorularak yanımda duran su şişesinden birkaç yudum içtim. Hafif esen rüzgâr saçlarımın uçuşmasına sebep oluyordu.

“Yekta,” dedim heyecanla, bakışları bu sefer saçlarımdaydı.

“Hmm...” Ağzının içerisinde gevelediği mırıltıya karşılık gözlerimi devirdim. Konuşmaya başlayacaktım ki saçlarıma değen eli susmama sebep oldu. Ağzımın içerisine doğru gelen saç tutamlarını alarak arkaya doğru çekmişti ve saçlarıma dokunan elinde aynı zamanda yanan sigarası vardı.

Yüz hatlarına baktım. Hayran olduğum çıkık kemiklerinde gezindi gözlerim. “Ah!” Elimde hissettiğim ısıyla beraber ağzımdan çıkan sesli haykırıyla Yekta benden birkaç adım uzaklaştı.

“Bir şey mi oldu?” Bana ne olduğunu anlamak istercesine bakarken elimin üstündeki külleri atmaya çalışmışım. İçtiği sigaranın uzun süre yanan ucunda biriken kül, elimin üzerine düşmüştü. İçtiği sigaranın küllerinin elime düştüğünü fark ettiğinde, onu daha önce hiç görmediğim bir telaşla konuştu.

“Çok özür dilerim, su turalım.” İçtiğim su şişesini yanımdan alarak kapağını açtı ve ovuşturduğum elimi avcunun içerisine alarak suyu döktü. Elimin anlık acısı geçmişti fakat o pürdikkat elimle ilgileniyordu.

“Sorun değil, geçti zaten.” Bir ayağının üzerine çökerek eline aldığı elimi yıkarken bakışlarını bana doğru kaldırdı.

“Emin misin?” Döktüğü su önümüzdeki boşluktan aşağıya doğru akıyordu.

“Evet, o an acıdı sadece.” Parmağımın üstüne gelen kızarıklığa bir süre baktı ve mırıldandı.

“Tekrar kusura bakma lütfen.”

Omuz silkerek elimi yüzüme doğru kaldırdım ve kızarıklığa baktım. Hiçbir şey yok denecek kadar az yanmıştı. “Sorularımı cevaplar-san ödeşiriz.”

İyi olduğumu anladığından mı bilmem ama bir an için konuşmamızın ortasında yüzüne yerleşen o yarım gülüşü tekrar yüzüne yerleştirdiğini gördüm. Hemen ardındansa ciddi duruşuna geri döndü.

“Nehir’in işi vardı. Benden rica etti ve bilgilerini girdim.”

“Aaa,” dedim şaşırarak ve ekledim, “ya sapık bir hırsızsam?”

Bir şey söylemeden önüne döndü. Elindeki sigarayı kalenin taşlarına bastırıp söndürdükten sonra yanımızda bulunan demir çöp kovaşına attı ve oturduğumuz yerden kalkarak yürümeye başladı. Ne olduğunu anlayamadan onu merdivenlerden inerken buldum. Ben de peşinden hızlı adımlarla ilerledim ve elimden geldiğince yüksek sesli konuştum.

“Bana bir cevap borcun daha var.” Merdivenleri üçer üçer inerek onun yavaş adımlarına yetiştiğimde ben de tempomu azalttım ve ona ayak uydurdum. Yan yana yürüyorduk.

“Hiçbir hırsız, tuttuğu otele bir yıllık rezervasyon sormaz, Akasya,” dedi net çıkan sesiyle.

Haklıydı, ne diyebilirdim ki? Omuz silkerek peşinden yürümeye devam ettim. Önüne doğru geçerek tekrar konuştum. “Bir soru daha sorabilir miyim?” İki kaşını kaldırarak beni onaylamadığında dudaklarımı büzdüm.

“Garip hissettiriyorsun,” diye mırıldandım. Yüzünde hafif bir gülümseme oluştu.

“Ben mi yoksa sen mi?” dediğinde haklı bir soru sorduğunun farkındaydım. “Sahi nereden geldin sen?” dedi bana dönerek.

“Merak etme evresine başarıyla geçiş yaptık, sırada âşık olman var.” Söylediklerime karşılık kahkaha attığında ben de güldüm.

“Bilmiyorum ki,” dediğimde yüzünde sorgulayan bir ifade oluştuğunu gördüm. “Öyle geldim, belki yarın giderim.”

“Yaz gecesi rüyası,” dedi ona bir şey hatırlatmışım gibi. “*Bir Yaz Gecesi Rüyası.*”

“Anlamadım?” Gözlerimi kısarak konuştum.

“Yekta.” Aramıza giren kalın ses tanımadığım bir adama aitti. Yekta adımlarını yavaşlatarak durduğunda ben de durdum. Gözlerim yüzüne doğru kaydı. Yüzünde anlamlandıramadığım bir ifade vardı.

“Sonra konuşuruz.” Bu cümleyi bana değil, ona seslenen adama kurduğunu anlamıştım. Ne olduğunu çözmeye çalışsam da ikisinin de gergin olduğunu anlamaktan ileri gidemedim.

Sesinden tanıdığı adama döndüğümde onun yaşlarında, sarışın bir çocukla karşılaştım. Boynunda ve ellerinde dövmeler vardı. “Ben şimdi konuşmak istiyorum,” dedi bastırarak ve Yekta da arkasını dönerek adama doğru döndü. Çıktığımız uzun bayırlardan birisindeydik. Kalenin ana kapısı arkamızda kalmıştı.

“Eren, yanımda arkadaşım var,” dedi Yekta sakinliğini koruyarak.

“Siktirme arkadaşını.” Eren’in ani çıkışı içimin kötü olmasına sebep olurken sanki hiç yokmuşum gibi tepki vermeden izlemeye devam ettim.

“Eren düzgün konuş.” Yekta’nın sakin kalışı biraz daha iyi hissetmeme sebep olsa da Eren’in ani yükselişleri öfkemi körüklüyordu. İçimde anlam veremediğim bir huzursuzluk oluşmuştu.

“Yeter be!” dedi Eren elini kaldırarak ve bize doğru biraz daha yaklaştı. “Aynen en doğru sensin, en iyi hayatı sen yaşıyorsun. En kötü olan biziz amına koyayım.”

Yekta arkasını döneceği sırada Eren kolundan tutarak onu durdurdu. “Yaptıklarını düşün biraz.”

“Neyi düşüneyim?” dedi Eren ve gözlerindeki hüznü gördüm. “Hepimizin hayatı sikildi ve sen beni burada onun başında bırakıyorsun, neyi düşüneyim?” Ne olduğunu anlamaya çalışıyordum fakat bir türlü kavrayamıyordum.

“Bu kız kim?” dedi bir an için bana bakarken. “Bu kız sana onun bana yaptıklarını yapsa bu kadar rahat konuşabilir misin?” diye sordu. O kimdi, benim üzerimden neyi tartışıyorlardı anlamıyordum.

Yekta'nın yüzünün gerildiğini ve kemiklerinin belirginleştiğini gördüm. Elim, Yekta'nın eline uzandı.

“Yapmak istemiyorsan yapma,” dedi Yekta Eren'e karşı gelerek. Nasıl bir tartışmanın içerisindeydik çözemiyordum. “İstemiyorsan yapma amına koyayım,” dedi Yekta ve onun ilk kez yanımda küfredtiğini işittim.

“Yapamıyorum biliyorsun,” dedi ve ekledi. “Yapamam biliyorsun ve bu yüzden bu kadar rahat konuşuyorsun.”

“Şu an değil Eren,” dedi Yekta daha fazlasını istemediğini belli edercesine. “Burada değil, gitmem gerekiyor.”

“Git.” Eren'i ağzından bir küfür gibi çıkan cümle Yekta'nın gözlerini kaçırmasına sebep oldu. “Daha iyi ne yapıyorsun bilmiyorum zaten,” dediğinde Yekta öfkeyle nefes aldı ve elimi sıkıca kavrayarak Eren'e arkasını döndü. Nasıl bir olayın içerisinde olduğumu bilmediğimden yorum yapmamış, karışmamıştım fakat Eren'in son kurduğu cümle içimde bir yerlerin acımasına sebep olmuştu.

Yekta hiç konuşmadan ve elimi bırakmadan hızlı adımlarla ilerlerken içimde hüznün ve korku vardı. Bu korku o cümlelerin muhatabı olduğumu hissettiğimden miydi bilmiyordum fakat beni huzursuz ediyordu.

“İyi misin?” dedim başımı yüzüne doğru kaydırırken.

“Haklıydı,” dediğinde onun kimi nerede ve ne şartlar altında terk ettiğini merak ettim. “Bazen sadece gitmeyi biliyorum,” diye devam ettiğinde konuştum.

“Kimdi peki?” dedim ‘O’ diye bahsettikleri kişiyi kastederek.

“Eren, çocukluk arkadaşım,” dedi derin bir nefes alarak. “Birisini yalnızca kendin için yarı yolda bırakmak ne demek bilir misin?” Gözlerimin içine baktı. *Canım acıdı.*

“Bilmem,” dediğimde yüzünde kırılgan bir gülümseme oluştu.

“Ben bilirim,” derin bir nefes alarak, “Neyse,” diyerek yürümeye devam etti.

“Neyse,” dedim onun gibi ve ardından yürüyüşünü izledim.

Bu gece, bu sokaklar bizi ikinci kere karşılıyordu ama sanki zamanın içerisinde bir yerde saklanmıştık. Bir fotoğraf parçasının içerisindeymişiz gibi hissediyordum.

Elle tutulabilir, zamanda hapsolabilir ve her an yırtılıp atılabilir.

Bu sokaklar bizi tanıyor gibi hissediyordum. Biz şehrin içerisinde nefes almıyorduk, şehir bizim içimizde nefes alıyor gibiydi. Gülümsedim, bu hikâye bana iyi gelecekti, inanmak istiyordum.

Adımlarını izlemek için biraz geride kaldım ve benden önde ilerlemesine izin verdim.

Attığı adımları izledim. Zihnimin içerisine daha önce hiç var olmamış bir anı düştü. Onun gidişini izledim. Zihnime düşen anıda bir çıkmazın içerisindeydik. Kalbimde sızı vardı ve o benden gidiyordu.

Adımlarını izledim.

Gidenleri izlemek hep bu kadar zor muydu?



“Kapıların ardında bırakıldık, biz hep yalnızdık.

Çocukluğunun kaburgaları kırık,
artık yalnız değil kimsesiz kaldık.”

Bazen insanların hayatında nasıl bir yerim olduğunu düşünüyorum. Gelip geçen bir yolcudan nasıl bir farkım var bilemiyorum. Karmaşık bir zihne, bencil bir kişiliğe ve acı dolu olduğuna inandığım bir geçmişe sahibim.

Özgür müyüm yoksa hayatımın üzerine oynadığım bu oyun özgürlük kisvesi altında kendimi kandırdığım bir ceza mı emin değilim. Bütün bu soruların içerisinde savruluyor, rüzgârın akışında kendi benliğimi hiç keşfedemediğimi düşünüyorum.

Ben dediğim kişi, aslında ben değilsem aynada gördüğüm yüz hangi ruha ait?

Sandığınız kişi olmamak dünyanın en kötü yanılgısıydı. Kendinizi tanımamak, sonsuz bir mutsuzluğa hapsolmanın anahtarıydı. Belirsizliğin getirdiği huzursuzluktan daha kötü hiçbir şey tanımamıştım bu hayatta.

Bir başkası benim yerimde olsa nasıl seçimler yapardı? O seçimler hangi sonuçları doğururdu bilmiyordum. Bununla birlikte eğer ben, herkes kadar normal bir hayat sürseydim kim olurum bunu da bilmiyordum.

Korkup kaçtığım her şey bir şekilde yarımındı bunun farkındaydım fakat bu koşturmacaya engel olmuyordu. Her ne olursa olsun gittiği yere kadar kaçmaya devam edecektim.

Ankara bana güzel şeyler getirecek, iyi şeyler miras bırakacaksın biliyorum. İçimdeki bu belirsizlik bir gün son bulacak. Bir gün bir evim olacak ve korkmadan yaşayacağım. Bir gün geriye baktığımda kaçacak bir hikâyem olmayacak ve ben korkularım olmadan yaşayacağım.

Yekta önümden ilerlemeye devam ederken aklıma gelen şey duraksamama ve ona seslenmeme sebep oldu. “Yekta?” Sesim olabildiğince ciddi çıkmıştı.

“Bir şey mi oldu?” diye sorduğunda dudaklarımı büzdüm. Bana doğru döndü, karanlıktan mimiklerimin belli olmadığını tahmin edebiliyordum.

“Kalacak yerim yok,” diye mırıldandım.

Kaşlarını çattı ve bana doğru yaklaşarak tekrar sordu. “Nasıl?”

“Kendime iyi bir yer bulmak için otelden ayrıldım. Eh, gün içerisinde aklım kovalarla meşgul olunca unutmuşum,” dedim suçu hafiften ona atarak.

“Hallederiz, merak etme,” dediğinde onunla gitmenin ne kadar doğru bir karar olduğundan bile emin değildim. İçimde ona karşı anlamsız bir güven vardı. Zamanın içerisinde kaybolmuş gibi hissediyordum ve bu hissi bana o veriyordu.

Kalenin yokuşunu aşağıya doğru yürürken hemen yanımdan ilerliyordu. Elleri boştu ve iki elini ceplerine sokmuştu. İçimden bir ses, bir şekilde ona hep güvenebileceğimi söylüyordu ve bu benim ilk kez yaşadığım bir durum değildi.

İnsanları sadece hislerimle tanıyabildiğime inanıyordum. Aldığım enerji, belki bir başkasının deyimiyle yalnızca önyargıydı fakat benim için değiştirilemez bir gerçeği ifade ediyordu.

“Yekta,” diye mırıldandım dilimin ucuna bir şarkı gibi konan ismini. Bana bakmadı fakat beni dinlediğini biliyordum.

“Neden bir an çok yabancı, bir an çok yakınsın bana?” Yüzünde garip bir ifade gördüm fakat ne hissettiğini çözümleyemedim.

“Belki tanımadığın içindir,” dedim o cevap vermediğinde. Güldüğünü işittim, gülerken başını iki yana salladı.

“İki gündür bütün günüm seninle geçiyor,” dedi ardından. Durmadım ve onu zorlamaya devam ettim.

“O zaman neden böylesin?” Bir cevap bekliyordum ve biz yürümeye devam ediyorduk. Yolun sonundaki boş caddeyi görebiliyordum.

“Zaman Akasya,” dedi ve bakışlarını üzerimde gezdirdi. “İnsanları bir anda tanıyamazsın, sana anlattıklarıyla da tanıyamazsın. İnsanları zamanla tanırırsın.”

“Yeteri kadar zamanım yok,” dedim dilimin ucuna gelen kelimeleri tutamayarak. Ne demek istediğimi anlamadığını biliyordum ama yine de anlamasını istedim.

Sorgulamadı belki de üzerinde durmak istemedi belki gerçekten önemsemedi. Kırılmaya hakkım var mıydı bilmiyordum fakat bunun beni kırdığını biliyordum. İçimdeki hissin sebebi bu cümleyi Yekta’nın söylemesi değil, benim hiçbir zaman gerçekten anlaşılamayacağımı bilmemdi. Üzerinde durmak, düşünmek istemedim. Fazla düşünmek sadece acı getiriyordu.

Bir şey söylemeden yürümeye devam etti. Caddeye çıktığımızda ona baktım. Nereye gideceğimizi bilmiyordum. “Otobüse mi bineceğiz?” diye sorduğumda başını iki yana salladı.

“Evim karşıdaki apartmanda. Tabii gelmek istemezsen sana otel de bakabiliriz.” Biraz bekledim ve onu izledim. Otele mi gitmek istiyordum yoksa onunla bir gece geçirmek mi?

Tercih hakkımı onunla kalmaktan yana kullanarak mahcup bir ifadeyle cevap verdim. “Eğer senin için de sorun olmazsa sana gelebilirim.”

Dudaklarını birbirine bastırduğunda neye güldüğünü anlamayarak tekrar konuştum. “Neye gülüyorsun?”

“İyice sapık olduğunu düşüneceğim galiba,” diye mırıldandı. Ona dil çıkardım ve onu beklemeden gösterdiği binaya doğru ilerlemeye başladım. Yolun karşısına geçtiğimde onun da arkamdan geldiğini

biliyordum. Eski binanın önünde durdum. Siyah, paslı kapı üzerine kapatılmıştı. Binanın dışı gri renkteydi.

Yekta yanıma geldiğinde cebinden anahtarını çıkardı ve rengi solmuş olan siyah kapıyı açtı. Eliyle içeriye geçmemi belirttiğinde gülerek ona takıldım.

“Hangi katta oturduğunuzu nereden bilebilirim centilmen bey, lütfen siz önden geçiniz.” Bir şey söylemeden içeriye girdi. Apartmanın içerisi ve merdivenler iki kişinin yan yana zor yürüyebileceği kadar dar ve küçüktü.

İçeriye girdiğimiz kapıdan aşağıya doğru inen merdivenleri inmeye başladığında alt katta yaşadığını anlamıştım. Muhtemelen evde fazla vakit geçirmiyordu. Kısa bir an ailesini merak etsem de bunu sormanın haddime olmadığını bilerek sessiz kaldım.

Bir kat aşağıya indik ve karşımıza çıkan tahta kapıya birkaç kere tıklatarak açılmasını bekledik.

Tek yaşamıyor muydu?

İçeride beni neyin veya kimin beklediğini bilmesem de bir korku hissetmedim. Sadece içimde garip bir heyecan vardı. Birkaç dakikanın ardından kapıyı tanımadığım birisi açtı.

“Hoş geldin,” diye mırıldandıktan sonra yüzümüze bakmadan içeriye geçen adamın beni fark etmediğini anlamıştım. Üzerinde gri bir eşofman ve beyaz kısa kollu tişört vardı. Kahverengi saçları gözüme çarpmıştı fakat yüzünü inceleyebilecek kadar durmamıştı karşımda.

Yekta ayakkabılarını çıkarıp içeriye geçtiğinde geri dönüp eğilerek ayakkabılarını aldı ve uzun dar koridorda biraz geri çekildi. Onun ardından ben de ayakkabılarımı çıkardım ve elime aldım.

Kapıyı kapattığında kapının arkasında kalan ayakkabılığa ayakkabılarımızı bıraktık. İçeriden film sesi geliyordu. Evde yankılanan oyuncuların sesinin dışında hiçbir ses yoktu. İstemsizce konuşmaya çekindim.

“Karnın aç mı? İstersen yemek yiyelim.” Yekta’nın sorusunun üzerine sabahdan beri hiçbir şey yemediğimi fark ettim ve başımı olumlu anlamda salladım.

Uzun dar koridordan sola doğru yürüdüğünde peşinden ilerledim. Kapıyı açan çocuğun yürüdüğüünün tam tersi yöne doğru ilerlemiştik, birkaç adım sonra kapısı olmayan ve koridorun sağ kısmında kalan mutfağa girdik.

Ben mutfağın sağında duran masaya yerleşirken Yekta bana dönerek konuştu. “Ben elimi yıkayıp geliyorum, istersen buzdolabına bakabilirsin. Çekinmene gerek yok.” Başımı olumlu anlamda salladım. Dakikalarca durmadan konuşan kız gitmiş yerine konuşamayan bir kız gelmişti.

Bunun sebebinin sadece gerginliğim olduğunu biliyordum. Yekta birkaç dakika sonra geri geldiğinde olduğum yerde durduğumu görmüş ve buzdolabını açmıştı. “*Noodle*, çorba ya da istediğin başka bir şey var mı?”

“Sandviç olsa iyi olur,” dedim sonunda kaybolan sesimi bularak. Başını olumlu anlamda hareket ettirdi ve dolaptan malzemeleri çıkardı. Masanın üzerinde duran plastik kutunun içerisinden ekmeği aldığı anda ellerimi masadan çektim.

Bacaklarımın ağrıdığını hissediyordum. “Bugün iyi çalıştın,” dediğinde çekingenliğimi kırmaya çalıştığını anlamıştım.

Ekmeği keserek arasına doğradığı domateslerden yerleştirdi. Ardından dilimlenmiş kaşar peynirleri de ekmeğin arasına ekledi.

“İyi para kazandım diyelim,” dedim bana verdiği elli liraya atıf yaparak. Söylediğime hafifçe güldü ve hazırladığı sandviçi bana uzattı.

Verdiği sandviçi yerken dolaba ilerleyip kola çıkardı ve bardağa doldurarak bana doğru uzattı.

“Teşekkür ederim,” diye mırıldandım verdiği bardağı masaya koyduktan sonra.

O da karşıma geçerek oturduğunda kendi sandviçini yiyordu. Gözlerim ekmeğine takıldığında istemsizce tepki verdim.

“Yuh! O ekmeği nasıl bitireceksin?” Verdiğim tepkiye dudağını ısırarak güldü. Elinde yarım ekmekten daha büyük bir ekmek vardı. Bana bakarak güldü ve ekmeğinden büyük bir ısırık aldı.

“Anladım anladım yiyerek bitirecekmişsin,” diye mırıldandıktan sonra ben de ekmeğimden bir ısırık aldım ve kolamdan birkaç yudum içtim.

Aramızda bir süre sessizlik hâkim oldu. Yemeğimi yerken mutfağı inceledim. Kahve mutfak dolapları oldukça eski duruyordu. Buzdolabının dış boyası hafifçe soyulmuş ve yıpranmıştı.

Bu evde kimlerle ne kadar süredir yaşadığını merak ediyordum. Onun hayatına dair pek çok şeyi merak ediyordum fakat sorabileceğim kadar yakın olduğumuzu hissetmiyordum.

“Bana bir şeyler anlatsana,” dedim onu tanıma ihtiyacı duyarak.

“Sen anlat,” dedi elindeki ekmeği yerken.

“Neyi mesela?”

“Evin yok mu mesela?” dediğinde gülümsedim ve onlarca kez tekrar ettiğim o yalanı söyledim. “Şehre yeni geldim, tek başıma kalmayı sevmediğimden otel bakıyordum.”

“Neden geldin peki?” Sorduğu soru beni afallatsa da cevap verdim.

“Bilmem,” dedim verecek bir cevap bulamayarak. Gözleri bana takıldığında elimdeki ekmeği tabağa bıraktım. Bir an için rahatsız hissettirmişti.

“Ailen?” dedi tek kaşını kaldırarak.

“Öldüler,” dedim bir başka yalanı öylece söyleyerek.

“Özür dilerim,” dediğinde başımı iki yana salladım. Üzdüğünü sanıyordu ama üzülmemiştim, bir yalana kimse üzülemezdi.

“Senin ailen?” dediğimde gözleri mutfağın duvarlarında dolaştı.

“Arkadaşlarımla yaşıyorum.” Bu konunun onun için hassas olduğunu anlamıştım ve konuyu değiştirdim.

“Umarım arkadaşların sokaktan bulduğun bir kızı eve getirmeni sıkıntı etmez.” Yüzünde alaylı bir gülüş oluştu. “Neye güldün?” dedim şaşırarak.

“Söylesene,” diye üstelediğimde gülüşü daha da büyüdü. “Akasya Hanım,” dedi iç çekerek. “Nereden biliyorsun sokaktan getirdiğim ilk kız olduğunu?” Yüzümdeki ifade bir anda değiştiğinde daha çok güldüğünü işittim.

“Vay be!” Abartılı tepkimin ardından dalga geçerek ayağa kalktım ve elimi göğsüme vurdum. “Buna da eyvallah Yekta Bey.” Tavrıma gülerken içeriden gelen sesi işittik.

“Yekta?” Tanıdık ses koridorda yankılandığında bu sesin kime ait olduğunu düşündüm. Yekta elindeki ekmeği yarım bırakarak ayağa kalktı ve bir bardak su aldı. Koridordan gelen sese cevap vermemişti. Adım seslerinin yaklaştığını duyabiliyordum. Aynı ses tekrar seslendiğinde sesin kime ait olduğunu hatırladım.

“Yekta?” diye seslendi tekrardan Nehir’e ait olduğunu anladığım ses. Mutfağın kapısından içeriye girdiğinde gözleri önce benim ardından Yekta’nın üzerinde dolaştı.

“Akasya?” dedi sorgularcasına çıkan ses tonuyla. Yüzüme şirin olduğunu umduğum bir gülümseme yerleştirdim.

Nehir bozuntuya vermeden, “Hoş geldin,” diye mırıldandı. Yüzündeki tatlı tebessümü görebildiğim gibi ne olduğunu kavramaya çalıştığını da görebiliyordum.

“Film izliyorsunuz diye rahatsız etmedim,” dedi Yekta. Sesiyle beraber ona döndüğümde istemsizce konuştum. Yerime oturarak arkama yaslandım.

“Yuh!”

Ani tepkimle beraber Yekta gülerken, Nehir ne olduğunu çözmeye çalışıyor gibiydi. Bir an için ani yükselmemin utancını yaşayarak tebessüm ettim.

“Kusura bakmayın,” diye mırıldandığımda Yekta ayağa kalkmış ve bana bakmadan konuşmuştu.

“Alışırırsun Nehir, ben iki güne alıştım, şaşırıyorum artık.” Yekta’nın sözleri beni daha çok utandırırken Nehir’in gözleri ikimizin arasında mekik dokuyor gibiydi.

“Nehir!” İçeriden gelen ses, küçük mutfağın iyice kalabalıklaşacağının habercisiydi. Nehir buna izin vermeyerek müsaade istedi.

“Ben gideyim, film izliyorduk. Siz gelirsiniz işiniz bitince.”

Biz bir şey söylemeden mutfaktan çıktı ve ben aceleyle Yekta’ya döndüm.

“Sen o ekmeği nasıl bitirdin, ayı mısın sen ya? Fil de olabilirsin, gerçekten yuh yani!” Yekta art arda gelen tepkilerimi masadaki bulaşıkları alıp yıkarken dinliyordu. Yeni fark etmiştim, mutfakta bulaşık makinesi yoktu.

“Sen de civcivsin galiba,” diye mırıldandı kısık sesiyle. Sesinin kısık çıkmasından ötürü boğuk gelen sesi beni etkilerken ne diyeceğimi birkaç dakika bilemedim. Konuşmamamı fırsat bilerek devam etti.

“Ucundan ısırmışsın Akasya, kuş kadar yemişsin.” Ekmeğimden bahsettiğini anladığımda omuz silktim ve ekmeğimi tabaktan alarak ona uzattım.

“Doymamışsındır *canım*, al sen ye istersen,” dedim ‘canım’ kelimesini özellikle vurgulayarak.

Güldü ve bir şey söylemedi, karnımın doyduğunu hissetmiştim. Masadaki bardağımı ona uzattığımda alıp tezgâhta duran bezin üzerine ters bir şekilde koydu.

Ellerini yanda asılan havluya sildikten sonra bana döndü. “Gel içeri geçelim, seni diğerleriyle tanıştırayım.”

Başımı olumlu anlamda salladım. Çok yakın ama çok kopuk duruyorlardı. Belki de sadece bu günlerde araları bozuktuk. Eve gelmiş, birçok şey yapmıştık ama geldiğimizi Nehir dışında hiç kimse fark etmemişti. Nehir’in fark etmesinin tek sebebi ise tesadüftü.

Garip bir ilişki diye düşündüm istemsizce. Mutfaktan çıkarak dar koridoru o önde ben arkada olmak üzere yürüdük. Geldiğimiz yeri geri dönerken dış kapının sağında kalan odadan hâlâ film sesleri geliyordu.

Bu evde kaç kişi yaşıyorlardı?

Yekta beyaz kapıyı açarak içeriye girdi. Ardından ben ilerlediğimde, karmakarışık düzene sahip olan bir odayla karşılaştım. Odaya hâkim olan bir renk bile yoktu. Sanki pek çok eşya öylesine bir araya toplanmıştı.

Uzun yeşil koltukta uzanan adam, bize kapıyı açan kişiydi. Nehir tekli koltukta oturuyordu. Hemen karşısında ise tanımadığım, koyu kahverengi saçlara sahip bir kız vardı. Gözlerim karşı duvara yansıyan projeksiyonun cılız ışığıyla odayı incelerken Yekta ışığı açtı.

Etrafın aydınlanmasıyla bütün gözler birer birer üzerimize döndü. Nehir dışında odadaki herkes şaşkınlıkla bize bakarken koltukta uzanan çocuk doğrularak oturdu.

“Hoş geldiniz.” Bu mırıltı karşı koltukta oturan kızıdan gelmişti.

“Hoş buldum,” diye mırıldandım ve hemen ardından ekledim. “Film izliyordunuz galiba, rahatsız ettim kusura bakmayın.”

Nehir gerildiğimi anlayarak ayağa kalktığında, Yekta’nın bana hiç yardımcı olmadığını da farkında gibiydi.

“Akasya tekrar hoş geldin. Akasya dün otelimize yerleşmişti.” Elimden tutarak beni içeriye doğru çekti. Onu engellemeden peşinden ilerledim ve uzun koltuğa oturdum.

“Otelimize ne amına koyayım,” dedi kapıyı açan adam.

“Aman çalıştığımız otel işte ne fark eder?” Nehir ona çıkışarak yüzünü buruşturup tekrar bana döndü.

“Bu Yusuf,” dedi daha demin koltukta uzanan ve ondan öncesinde yüzümüze bile bakmadan kapıyı açan adamı göstererek. Yusuf’a bakarak tebessüm ettim. Nehir hemen ardından karşı koltukta oturan kıza geçti.

Işık açıldığında ışıldayan mavi gözleri, *ben buradayım* diye bağıyordu. “Bu da Mihriban.”

“Tanıştığımıza memnun oldum,” dedim ikisiyle de göz teması kurmaya çalışarak.

“Akasya birkaç gün bizde misafir olacak,” dedi Yekta yanıma doğru gelip koltuğun diğer yanına otururken.

“Aslında bir gece bile yeterli. Yarın kendime kalacak bir yer bulabilirim. Çok teşekkür ederim.” Ne diyeceğimi bilemiyordum ve ortamda garip bir gerginlik vardı.

Mihriban bu gerginliğe el atarak konuştu. “Bana Mihri diyebilirsin. Bu arada siz nereden tanıştınız, hiç bahsetmedi Yekta.”

Sihirli soru geldiğinde istemsizce güldüm ve dilimi dudaklarımın üzerinde gezdirdim. “O kısım biraz karışık,” diye mırıldandığımda Yekta gülmemek için dudaklarını birbirine bastırıyordu.

Yusuf, Mihri ve Nehir ne olduğunu anlamak istercesine yüzlerimize bakarken ikimiz de başka bir şey söylemedik. Bu konuyu açıklamayacağımızı anladıklarından olsa gerek hiç birisi üstelememişti.

“Saat epey geç oldu, yarın erken kalkacağım, ben müsaade isteyeyim. Tanıştığımıza memnun oldum Akasya.” Konuşan kişi Yusuf’tu. Ona bakarak tebessüm ettim ve bir şey söylememe izin vermeden hızlıca odadan ayrılışını izledim.

“Yatakları ayarlayalım o zaman. Yusuf içeride yatar. Akasya sen bizimle mi kalmak istersin, Yekta’yla mı?” Evde kaç oda olduğunu bile bilmiyordum. Belki de hepsini fazlasıyla rahatsız etmiştim.

“Bana hiç fark etmez, siz nasıl rahat ederseniz,” diye mırıldandım mahcup bir ifadeyle. Mihri ayağa kalktı ve duruma el attı.

“Sen, ben ve Nehir bizim odada kalalım. Yekta burada yatar. Yorulmuşsunuzdur, sonra sohbet ederiz.” Onlar saatten bahsedene kadar saatin gece yarısını geçtiğinin farkında bile değildim.

“Olur,” dedim ona bakarak ve ben de oturduğum yerden kalktım. Nehir’in elini omuzumda hissettiğimde ona gülerek baktım ve beni sürüklemesine izin verdim.

Ben odadan ayrılırken, Yekta öylece olduğu yerde oturuyor yeri izliyordu. Nehir beni kendi odalarına sürüklediğinde evde sadece iki oda olduğunu anlamıştım.

Nehir ve Mihri’nin kaldığı oda iki kişi için küçük olsa da idare edilemeyecek cinsten değildi. İki ayrı yatak duvarlara yaslanmıştı, ortada bir kişinin geçebileceği bir boşluk vardı.

Nehir yatakların karşısına yerleştirilmiş mavi kapaklı dolabı açarak bana pijama takımı uzattığında ona gülümsedim.

“Teşekkür ederim,” diye mırıldandım. Kapıya doğru ilerlerken konuştu.

“Sen üzerini giy, biz öyle gelelim.” Dışarıya çıkmadan ona seslendim. Bütün gün terlemiştik ve kalede yere oturmuştuk. Bu halde uymak istemiyordum.

“Duş alma şansım var mı?” Kısa bir an ne dediğimi algılamaya çalışsa da hemen toparlanıp başını salladı.

“Gel sana banyoyu göstereyim.” Odadan çıktığında ben de verdiği kıyafetleri alıp peşinden gittim. Dar koridoru yürürken koridorun hemen yanına bıraktığım çantamı elime alarak ona yetiştim.

Koridorun sonunda kalan kapının camı buğuluydu fakat üzerine siyah bir kâğıt yapıştırılmıştı.

Işığı açarak içeri geçtiğinde ben de ardından girdim. Karşımda bir küvet vardı, hemen yanında ise klozet. Kırık bir aynanın önünde ise lavabo duruyordu. Lavabonun yanına sabitlenmiş olan plastik dolabı açarak içerisinden havlu çıkardı.

“Şampuan küvetin yan tarafında. Bir şeye ihtiyacın olursa seslenmen yeterli.” Başımı olumlu anlamda sallarken kapının ardına asılmış olan asacağa çantamı astım ve mırıldandım.

“Teşekkür ederim.”

“Rica ederim canım, ben odaya geçiyorum,” dedikten hemen sonra banyodan ayrılarak koridorda uzaklaştı.

Ardından kapıyı kapattım ve üzerimdeki kıyafetleri çıkarmaya başladım. Suyun altına girdiğimde biraz olsun rahatladığımı hissetmiştim. Başkasının evinde duş almanın rahatsız eden bir yanı vardı. Önümde duran şampuana baktım, kime aitti?

Hangisinin Yekta’ya ait olduğunu merak ettiğimi o an fark ettim.

Fazla oyalanmadan duş alıp üzerimi giyindim ve saçlarımı benim için verdiği havluyla kuruladım. Havluyu saçlarıma sardıktan sonra kirli çamaşırlarımı çantamın içerisine yerleştirdim.

Çantamı sırtıma alarak koridora çıktığımda banyonun ışığını kapattım. Adım attığım koridorda cılız bir ışık yanıyordu. Sarı ışık yolumu aydınlatırken gözlerim Yekta’nın kaldığı, koridorun sonundaki odaya takıldı. Uyumadan önce onu görmek istediğimi fark ettim ve elimdeki çantayı yere bırakarak yavaş adımlarla odasına doğru ilerledim.

Hafif aralık olan kapıyı açarak içeriye girdiğimde koridorun ışığı odaya sızdı. Yekta üzerinde beyaz bir örtüyle koltukta uzanıyordu. Gözlerini, başını yastığa gömdüğü için göremiyordum ama uyuduğunu düzenli nefes alıp verişinden anlamıştım.

Odanın içerisinde sessizce ilerleyerek yattığı koltuğun başına oturdum.

Yüzü yastığa gömülmüştü. Bundan bir yıl sonra nerede olacağımızı düşündüm. İstemsizce geleceği düşünüyordum. İstemsizce hayata yön vermek istiyordum. Siyah saçları, başının altına aldığı beyaz yastıkta parılıyordu.

Koridordan odasına vuran loş ışık, çıplak teninin üzerine yansıyor ve yüzünü hafifçe aydınlatıyordu. Ondan hoşlandığımı hissettim. Bu nasıl bir akımdı bilmiyordum ama bir şekilde hep onu görmek istiyordum.

Ardımda bıraktığım tüm insanları düşündüm. Hiç birisine karşı bu kadar yoğun hissetmemiştim. Kimseyle konuşurken yarını düşünmemiştim. Günler geçecek, ben gidecektim.

Ardımda bıraktığım kimse bir iz bırakmamıştı içimde. Mersin'i düşündüm, Buğra'nın ismini hatırlarken bile zorlandığımı hissettim. Geride bıraktıklarım bende hep bu kadardı.

Sanki Yekta'yı hiç geride bırakmak istemeyecektim. Yaslandığım koltuk kenarından üzerine eğildim. Ellerim istemsizce saçlarına doğru uzandı.

Avuçiçime karışan saçlarını hissettim. Yattığı koltukta kıpırdandığında irkilerek biraz geri çekildim. Üzerinde beyaz örtü dışında hiçbir şey yoktu. Aşağıya doğru dökülen örtüden karın kasları gözüküyordu.

Aklıma dün geldi. O gün dikkatimi çeken ilk şey vücuduydu. Sokakta görseniz tekrar tekrar bakmak isteyeceğiniz bir vücudu vardı ya da bütün bunlar benim ona olan ilgimden kaynaklanıyordu. Belki de aynı sokakta yürüseniz dikkatinizi bile çekmezdi fakat benim gözümde başka bir yerdeydi.

"Benimle uyumayı mı düşünüyorsun?" Kulaklarıma ulaşan, uyku- lu boğuk ses korkarak oturduğum koltuk ucundan kalkmama sebep oldu. Kaşlarımı istemsizce çattım, ellerimi saçlarından ayırdım.

Yüzünü gömdüğü yastıktan sağa doğru dönerek hafifçe ayırdığında gözleri üzerimdeydi. Ona karşı utanç duygumu kaybetmiş gibi hissediyordum. Onunla ilgilendiğimi o kadar belli etmişim ki aptal

bile olsa ondan etkilendiğimi anlamış olurdu ve Yekta hiç de aptal bir adam değildi.

“İyi geceler demek için gelmişim,” dedim uykudan kısılan gözlerine bakarken.

Yattığı koltukta doğrularak oturur pozisyona geçti. Karşısında öylece ayakta dikiliyordum. Örtüyü üzerinden çektiğinde altındaki şortla kalmıştı.

Umursamıyor gibi davranarak yanına oturdum. “Benim yüzümden mi burada yatıyorsun?” diye sordum konuyu değiştirmek amacıyla.

“Normalde Yusuf yatar ama arada ben de kalıyorum. Dert etmen gereken bir durum değil.” Gözlerinde hâlâ uyku sersemliği vardı ve sesi boğuk geliyordu.

“Böyle olduğunu bilseydim rahatsız etmezdim,” diye mırıldandım. Yüzünde hafif bir gülümseme belirdi.

“Nasıl bir yer bekliyordun?” diye sorduğunda bir elini dudağına yaslamıştı. Geri çekilerek oturduğum yerde dikleştim. Bacaklarımın bacağına değdiğini hissettiğimde irkilerek geri çekildim ve eğlenir bir ifadeyle konuştum.

“Mesela mafya çocuğu olabilirdin...” dedim ve gözlerimi yukarı kaldırarak düşünüyormuş gibi yaptım. “Sonra kötü çocuk olabilirdin, adam yaralayabilirdin. Dövüş kulübün var mı?” Yüzündeki ifade derinleşirken eğlendiğini anlayabiliyordum.

“Maalesef Akasya Hanım, müessesemizde kitapçı çocuk var,” dediğinde omuz silktim ve düşünmeden ona açık açık iltifat ettim.

“Ne olacak canım, senin de güzel bir yüzün var.” Tek kaşını kaldırarak bana baktı ve yarım saattir bakmamak için özen göstermeye çalıştığım vücudundan bahsederek konuştu.

“Yüzüm?”

“Aaa,” dedim sanki çok yanlış bir şey yapmış gibi. “Başka ne olacak Yekta Bey, sapıksınız galiba.” Hafifçe kahkaha attuğunda ayağa kalkmıştım.

“İyi geceler dilerim beyefendi, ben gidiyorum,” diye konuştum ve ona arkamı döndüm. Yanındayken heyecan dolu hissediyordum.

Kapının önüne geldiğimde ona dönerek son sözlerimi söyledim. “Teşekkür ederim.” Biraz duraksadıktan sonra ekledim. “Her anlamda.”

Bir şey söylemesine izin vermeden odadan çıktım ve dar koridorda ilerleyerek kendimi Mihri ve Nehir’in bulunduğu odaya attım.

Bu hissi sevmiştim. Bu hikâyeyi sevmiştim. Hepimiz elimizde bir kalemle yaşıyorduk. Kimimiz mürekkebinin bir başkasından alıyordu, kimimizin kalemini bir başka el tutuyordu fakat her ne olursa olsun hepimize ait bir kalem vardı.

Yıllar önce kendi mürekkebimi bulmuş, kalemimin üzerinden bütün elleri çekmiştim. Sadece benim elim ve mürekkeğim vardı. Her yıl karaladığım o sayfaları yırtıp atarken bir başkasının yaşamının bana ulaşmasına da izin vermiyordum.

Şimdi Ankara’da açtığım yeni sayfada, ismimin yanında Yekta’nın ismini istiyor, mürekkebimi bir tek onunla paylaşmak istiyordum.

Kırk beşinci durakta bir adam buldum, siyah saçları gökyüzüne karışmıştı. İnce uzun parmakları ve insanı kendine çeken kokusu vardı. Birkaç cümle mırıldandığında ona kapılıyordunuz. Kimbilir belki bu yıl ona o durakta veda edecektim.

Gözlerimi açtığımda odada benden başka hiç kimse yoktu. Kaç saat uyuduğumu merak ederek yattığım yatakta telefonumu aradım. Nehir kendine yere yatak açmış ve orada uyumuştı. Onun kendisi için açtığı yatak bile kaldırılmıştı.

Telefonumu elime aldığımda saatin 12.00 olduğunu gördüm. Uyuduğumda saat kaçtı bilmiyordum fakat hâlâ uykumun olduğunu hissediyordum.

Ayağa kalkarak yatağımın üzerindeki çarşafı ve pikeyi düzelttim. Üzerimi değiştirmeden odadan dışarı çıktım. Gece dolaştığım koridorda hızlı adımlarla ilerlerken artık eve hâkim olduğumu hissediyordum.

Mutfaktan gelen seslerle sol tarafımda kalan mutfığa doğru ilerledim. Kulaklarıma Yusuf’un sesi ulaştı.

“Ne yani, kız seni öylece takip mi etmiş?” Yekta bir cevap vermediğinde duraksadım. Belki bu yaptığım ayıptı fakat yine de ne söyleyeceğini merak ediyordum.

Yekta'nın suskunluğunun ardından Yusuf tekrar konuştu. "Neyse, ben çıkıyorum. Görüşürüz."

Sandalyenin sesini işittiğimde ellerimle saçımı geriye doğru atıp mutfaktan içeriye girdim.

"Günaydın," diye mırıldandım Yusuf tabaklarını lavabonun içersine bırakırken. Küçük masada iki kişilik yemek vardı.

"Günaydın Akasya," dedi Yusuf ve ardından ekledi. "Benim çıkmam gerekiyor, akşam buradasın değil mi? Görüşür müyüz yine?"

"Pek sanmıyorum ama başka bir zaman illaki görüşürüz," dedim tebessüm ederek. Biraz soğuk duruyordu. Hep mesafeli bir yanı var gibi hissediyor ve istemsizce ondan çekiniyordum.

"O zaman size kolay gelsin," diyerek Yekta'ya göz kırptı. Masadan ve bulaşıklardan bahsettiğini anladığımda gülümsedim. Yusuf mutfaktan çıktığında Yekta ile baş başa kalmıştık.

"Günaydın," diye mırıldandım ona bakarken.

"Günaydın, kahvaltını yap sonra sana ev bakmaya çıkalım istersen," dediğinde kaşlarımı istemsizce çattım.

"Ev mi? Otel yeterli gerçekten." Yekta gözlerini devirdi ve elindeki çaydan bir yudum aldı.

"Bütün bir yılı Kızılay'da bir otelde geçiremezsin Akasya. Geçireceksen de en iyi otel yine Nehir'in çalıştığı otel olur."

"Nereden bakacağız peki?" dedim sorunun anlamsızlığını bilsem de.

"Sen bilirsin, emlakçıya gidip soralım. Uygun bir ev bulana kadar burada kalabilirsin ve hayır, otelde kalamazsın." Ona karşı çıkmama izin vermeden konuştuğunda kabullenmek zorunda kaldım.

"Ben kendim bakabilirim. Gelmene gerek yok, hem sen işe gitmeyecek misin?"

"Bugün boş günüm, hadi kahvaltını yap," dediğinde ona dudaklarımı büzerek baktım.

"Kahvaltı yapmayı sevdiğim söylenemez, bence sen mutfığı topla, ben hazırlanayım ve çıkalım."

Üstelemeden beni onayladı ve çayını bitirmeyi beklemeden ayağa kalkarak bulaşıkları toparlamaya başladı.

Aklıma düşen gerçeikle Yekta'ya seslendim. "Yekta," dedim mırıltı gibi çıkan sesimle.

"Efendim?" Bana bakmadan konuşurken aynı zamanda bulaşıkları lavabonun içerisine yerleştiriyordu. Üzerinde beyaz gömleği ve siyah dar pantolonu vardı. Yeni fark etmiştim.

"Sanırım ufak bir problemimiz var," dediğimde gözlerini kısa bir an üzerimde gezdirdi.

"Bunu en son söylediğinde kalacak yerin kalmamıştı Akasya, korkmalı mıyım?" Konuyu dalgaya alması gerginliğimi azaltırken şirin olduğunu umduğum bir gülümseme yerleştirdim yüzüme.

"Kıyafetim yok," dedim ve hemen ardından düzeltmek için ekledim. "Yani temiz kıyafetim."

Ağızından kısa bir mırıltı döküldü. Bu durumla eğlendiğini anladığımda ona gözlerimi devirdim. "Nehir'in dolabından alabilirsin. Eğer olmazlarsa sol tarafta Mihri'nin kıyafetleri var. Dert etme, sorun etmezler," dedi ve önüne döndü. Mavi kapaklı dolaptan bahsettiğini anladığımda ona teşekkür etmeden arkamı döndüm.

Son iki gündür çocuğun başına, baştan sona bela olmuşum.

Odaya giderek dolabı karıştırdım ve içinde bulduğum kırmızı kısa elbiseyi alarak üzerime geçirdim. Dolabın sağına asılı olan siyah ke-meri de taktıktan sonra kıyafetlerin biraz bol olduğunu fark etmiştim fakat umursamadım. Bugün ne olursa olsun alışveriş yapacaktım, o yüzden şu an ne giydiğim çok da önemli değildi.

Çantamı alarak odadan çıktığımda Yekta'nın koridorun sonunda gömleğinin kol düğmelerini iliklediğini gördüm. Sırt çantamı sırtıma takarak onun yanına geldiğimde önce beni incelemiş ardından kapıyı açmıştı.

İkimizin ayakkabılarını eline alarak kapının önüne bıraktığında bir şey söylemeden önünden geçtim ve ayakkabılarımı giydim.

Benim ardından o da evden çıktı ve evin kapısını kilitleyerek anahtarını cebine koydu.

"Ee ne yapıyoruz şimdi?" diye sorduğumda bir şey söylememişti. Yine neden sustuğunu anlamasam da onunla beraber apartmandan çıktım.

“Alışverişe gidelim,” dedim suskunluğuna aldırmadan. Başını olumlu anlamda salladı. Ellerini siyah pantolonun cebine koyduğunda bu haliyle nasıl ilgi çekici olduğunu düşünmeden edemedim.

Bir gün Yekta’yı yatağa atmaktan korkmuyor değildim.

Arkadan elimi, koluna doladığımda tek kaşını kaldırarak bana baktı. Ne yaptığımı anlamaya çalışıyor gibiydi ama bir şey söylemedim.

“Alışveriş merkezine mi gidelim?” diye sorduğunda umursamaz bir tavırla konuştum.

“Fark etmez, şimdilik tek mağaza bile yeterli.” Gözleri yürüdüğümüz caddede gezindi. Kale Caddesi tam karşımızdaydı, bu durumda bile bizi oraya çıkarmasından korkmuyor değildim.

“Şurada mağaza olacak, gel bakalım beraber.” Bir şey söylemeden onunla ilerledim. Beraber mağazadan içeriye girdiğimizde hâlâ ellerim koluna sarılıydı. İçeride yüzüme vuran klima biraz olsun rahatlamama sebep oldu.

Ben kolundan ayrılıp kıyafetlere bakarken o da beni izliyordu. Kendime uygun olduğunu düşündüğüm birkaç şort ve tişört aldım. Ardındansa elbiselerin olduğu kısıma yöneldim ve elime beyaz üzerine mavi çiçekleri olan kısa elbiseyi aldım.

Koluma koyduğum kıyafetleri taşımakta zorlandığımı hissediyordum. “Ben alayım onları isterseniz.” Duyduğum yabancı sesle arkamı döndüğümde hemen arkamdaki görevlinin elimdeki kıyafetlerden bahsettiğini anlamıştım.

Tebessüm ederek kıyafetlerimi uzattım ve kısa bir teşekkür mırıldandım. Ardındansa incelediğim elbiseye geri döndüm. Yekta mağazanın sağ tarafında bulunan koltuğa oturmuş öylece beni izliyordu.

Benimle buraya neden gelmişti? Benimle neden bu kadar ilgileniyordu? Benim ona karşı hissettiğim çekim en başından beri belliydi. Onunla flört ediyor, eğleniyordum. Peki ya o neden bir an umursamazken bir an bana karşı çok değerliymişim gibi davranıyordu?

Yanımda duran görevliye dönerek mavi elbiseyi gösterdim. “Daha küçük bedeni yok mu?” diye sorduğumda karşımdaki çocuğun elbiseyi elimden almasına izin verdim.

“Maalesef.” Sahte bir mahcubiyetle konuştuktan sonra ekledi. “Ama isterseniz bedeninize uygun başka elbiseler gösterebilirim.”

Gülümseyerek cevapladım. “Tabii çok sevinirim.”

Biz arkadaki elbiselere doğru ilerlerken göz ucuyla ona baktım. Hâlâ beni izliyordu, buraya geleli ne kadar olmuştu bilmiyordum fakat uzun süredir kıyafetlerin arasında olduğuma emindim.

Bana uzattığı sarı elbiseyi elime aldım ve üzerime doğru tuttum. “Yekta!” diye seslendim ardından ve Yekta’ya doğru döndüm.

“Nasıl olur sence?”

Yekta biraz uzağımda kaldığı için yanına doğru ilerlemek zorunda kalmıştım.

“Yakıştır,” dedi üzerime tuttuğum elbiseden bahsederek. Ardından ayağa kalktı ve devam etti. “Daha alacak mısın yoksa çıkalım mı?”

“Sıkıldın mı?” diye sorduğumda başını olumsuz anlamda salladı.

“Hayır, eğer bakmak istiyorsan bekleyebilirim.” Biraz bekledikten sonra ekledi. “Yardıma ihtiyacın varsa yardım da edebilirim.”

“Yardım?” dedim kaşlarımı yalandan çatarak.

“Evet, yardım,” diye mırıldandığında derin bir nefes verdiğini hissettirdim.

“Bunları alsak yeterli,” dediğimde başını olumlu anlamda salladı. Görevli yanımıza geldiğinde elindekileri kasaya bırakmasını belirttim.

Aldığım kıyafetleri ödediğimizde beraber mağazadan çıktık. Benim elimde iki, Yekta’nın elinde bir poşet vardı.

“Şimdi otel bulmamız gerek,” dediğimde Yekta beni tekrar uyardı.

“Akasya sana burada bir otel bulamayacağını söyledim.”

“Neden?” dedim inat ederek.

“Çünkü konumu kötü. Düzgün tek bir gecen olmaz. Sen bilirsin ama güvenli değil.” Sakin bir sesle konuştuğunda haklı olduğunu biliyordum fakat bir gece daha evlerinde kalmak istemiyordum. Ona cevap vereceğimde aramıza giren mesaj sesiyle Yekta cebinden telefonunu çıkardı ve dikkatle ona gelen mesajı okudu.

“Ya da gidelim,” dedi gözleri hâlâ telefonundayken.

“Ne?” dedim gözlerimi şaşkınlıkla açarak.

“Otele gidelim, ben de seninle geleyim.”

“Aynı odada mı kalacağız?”

“İstemiyorsan sen bilirsin güzelim.” Rahat bir tavırla kurduğu cümle beni güldürdü.

“Ee o zaman sende de kalırım ne alaka yani?” Sorgulamamın ardından beni beklemeden yürümeye başladığında ben de ona yetişmek için hızlandım.

“Bence sana benimle ilgili bir mesaj geldi,” dedim telefonuna bakmasını hatırlayarak.

“Ne?” Şaşkınlıkla devam etti. “Çevremde kim seni tanıyor ki seninle ilgili mesaj gelsin?”

“Bilmem, belki Mihri beni çok sevmiştir, Nehir bensiz yapamıyordur.”

“Deli ya,” dediğinde yürümeye devam ediyorduk. Mesaj konusunda yalnızca dalga geçmiştim.

“Şimdi emlakçıya gidiyoruz değil mi?” dediğimde başıyla beni onayladı.

“Minibüse bineceğiz şuradan.” Parmağıyla işaret ettiği yeri gördüğümde başımı sallayarak onu onayladım. Beraber minibüslerin kalktığı yere geçtik ve beklemeye başladık. Arkamdaki ağaca yaslandığımda gözleri üzerimde gezindi.

“Bazen bazı şeyleri merak ediyorum istemsizce.” Mırıldanışı bana ulaştığında ona döndüm.

“Ne gibi?”

“Söz veriyorum sonra soracağım,” dediğinde güldüm.

“Daha sonra hayatında olacağıma bu kadar emin olman gülümsetti.”

“Bir yere mi gitmeyi düşünüyorsun?” sorusuyla başımı iki yana salladım.

“Yoo ama tesadüfen karşılaştık ve bir yerden sonra benim de hayatından çıkmam gerekir ya,” dediğimde derin bir iç çektiğini gördüm.

“Tesadüfler,” diye mırıldandı ve ekledi. “En az ihtimaller kadar can yakarlar.” Ne söylediğini anlamaya çalışırken gelen minibüsü durdurdu ve ona cevap vermeden binmek zorunda kaldım. Yekta ikimiz için de ücret uzatırken dolu olan minibüste ayakta durmak zorunda kalmıştık.

Sırtımı cam kenarına yaslayarak Yekta’nın önümde duran demirlere tutunmasına izin verdim. “Çok gidecek miyiz?” dediğimde başını iki yana salladı. “Bir garipsin,” dedim onu üç gündür tanıdığımı yok sayarak.

“Hangi anlamda?”

“Bilmem.” Bana cevap vermediğinde bir eli pantolonunun cebine gitti ve kulaklığını çıkararak tek eliyle telefonuna taktı. Kulaklığını yanıma almadığım için somurtarak onu izledim. Lunaparka gittiğimiz gün de yalnızca müzik dinlemişti.

Onun müzik dinlediği, benimse sallanan minibüste dengede kalmak için savaş verdiğim yarım saatin ardından inmiştik ve kulaklığını çıkarmıştı. Minibüsten indikten sonra on dakika yürümüş, küçük bir dükkânın önüne gelmiştik.

“Tanıyor musun?” dedim içeri girmeden önce.

“Bizim evi o bulmuştu, öyle çok yakınlığım yok.”

“Tamam, girelim o zaman.” Ondan önce davranarak dükkânın kapısından içeriye girdim ve içeride oturan altmış yaşından büyük olduğunu düşündüğüm adama bakarak tebessüm ettim.

“Selamünaleyküm,” dedi Yekta adama bakarak. Adam gülümseyerek cevap verdi.

“Aleykümselam yeğenim.” Yekta kendi ev adresini söyleyerek çevresinde bir daire sorduğunda bakışlarım yüzünde dolaştı. Telefonumu çıkararak ona mesaj yazdım ve adamla olan konuşmasını kesmeden Yekta’nın karşısında kalan koltuğa oturdum.

Akasya: Beni yanından ayıramıyorsun diye yorumladım.

Yekta adamla konuştuğu için cevap verememişti fakat ellerinin arasında duran telefonuna düşen bildirim gözü gezdirmişti. Yüzündeki hafif gülümseme beni memnun ettiğinde konuşan emlakçıya odaklandım.

“Aslında bu binanın üst katındaki öğrenciler çıkacaktı,” dediğinde Yekta benim yerime konuştu.

“Ne zaman ayrılacaklar evden?”

“Bir hafta sonra.”

Adamın cevabının ardından bana döndü. “Bir haftayı kızlarla geçirir misin?”

“Bana fark etmez.” Omuz silkerek konuştuğumda başıyla onayladı.

Adam, “Kira sözleşmesi?” diye sorduğunda hemen, “Bir yıllık,” dedim araya girerek.

“Tamamdır, evi görmek isterseniz sizi götüreyim.”

“Gerek var mı?” dedi Yekta bana dönerek. “Çıktıklarında bakabiliriz zaten, o zaman şimdilik bizde bu daire.”

“Hayırlı olsun şimdiden.” Adama başımı sallayarak ayağa kalktım.

“Sağ ol abi.” Yekta da ayağa kalktığı anda beraber onaylayarak dükkândan çıktık.

“Numarası var bende, yine bir konuşuruz, eve de bakarsın.”

“Sizin daireyle ortalama aynıdır diye düşünüyorum,” dediğimde başını iki yana salladı.

“Çatı katı bir artı bir diye biliyorum. Tek kişilik, daha küçük ama güzeldir.”

“Olsun bana yeter,” diye mırıldandım. Çok basık olmamasını umuyordum çünkü basık evleri sevmiyordum.

“Biraz yürüyelim mi?” Yekta’yı başımla onayladığımda beraber ilerlemeye devam ettik.

“Seninleyken sarhoş olasım geldi,” dedim ani bir şekilde aklıma gelen fikri söyleyerek.

“Olursun Akasya,” dediğinde, “Söz mü?” diye mırıldandım. “Rakı gecesi yapacağız.”

“Yapalım,” dedi hafif bir tebessümle.

“Son üç gündür yaşananlar bir rüya gibi değil mi?” dediğimde konuyu değiştirdi.

“Kitap okumuyorsun değil mi?”

“Yo.” Bunu anlaması için beni yakından tanımasına gerek yoktu.

“*Ama sen beni öldürdüğün halde, bak nasıl parlıyorsun*”, der adamın birisi.”

“Eee?” dedim sonunun ne getireceğini merak ederek. Hâlâ yürümeye devam ediyorduk.

“*Sende bahsettiği Venüs’ün bencilliğini, yakıcılığını, yok edişini görüyorum.*” Bu kalbimin sızlamasına sebep olsa da devamını bekledim. “Ve bahsettiği parıldayan güzelliği.”

“Belki tanıdıkça gördüklerin değişir,” dedim söylediğinin doğru olduğunu içten içe bilsem de.

“Belki de,” dediğinde gülümsedim.

“Her gün uzun uzun konuşsam seninle ve sonra her şeyi unutsak keşke.” Zihnimde beliren hissi ona açtım. Bir süre sonra cevap gelmediğinde gözlerimi ona çevirdim. Benimle beraber hızlı adımlarla yürüyordu. Bir eli kolumdaydı.

“Zaten pek de dinliyor gibi gözükmüyorsun.” Yine bir şey söylemedi.

Yürüdüğümüz yolun nereye gittiğini bile bilmiyordum. Bu konuda konuşmamı istemediği için bambaşka şeyler düşünmek istedim.

Dün yürüdüğümüz sokağı ve o sokağın çıktığı kaleyi düşündüm. Bize ait gibiydi.

Aitlik hissi böyle bir şeydi. Maddiyatla ölçülemezdi. Oranın bize verilmesine gerek yoktu, binlerce insan da girse içeriye, kapıları üzerimize kapatılsa da zihnimde Kale Caddesi ve Kırk Beşinci Durak bize ait olacaktı.

Bir anı daha eklemiştim yaprakların arasına. İçerisinde ismi vardı, arkadaşları vardı. Yeni bir hayata başlamıştım. O hayatın ilk durağı

* William Shakespeare, *Bir Yaz gecesi Rüyası*, çev., Özdemir Nutku, (İş Bankası Kültür Yayınları: İstanbul), 45.

** William Shakespeare, *Bir Yaz gecesi Rüyası*, çev., Özdemir Nutku, (İş Bankası Kültür Yayınları: İstanbul), 45.

Kırk Beşinci Durak, ikinci durağı Ankara Kalesi duvarlarıydı. Girmeden önce burada fotoğraf çekilmeyi aklımın bir köşesine yazdım.

Zihnimden silinse de zamanın içerisinde kaybolmayan bir hatıramız olsun istedim. *Yekta, ben ilk kez içimdeki karmaşayı birisine açmak istedim.*

“Yekta,” diye mırıldandım. Gözlerini yavaşça üzerimde gezdirdi. Bugün Mihri’nin dolabından aldığım kırmızı elbise rüzgârla uçuşuyordu. Alelade etrafı izliyor gibiydi fakat aynı zamanda beni de izlediğini anlayabiliyordum. Yürüdüğümüz yolda sağa saptık.

“Efendim,” dedi devam etmemi beklediğini belirtircesine.

“Bir gün sana bir sır vereceğim,” diye mırıldandım anlamadığını bile bile.

Ona bunu neden söylediğimi bile bilmiyordum. Belki de hiç vermeyecektim o sırrı fakat dilimin ucuna geldiğini hissediyorum.

Bir şey söylemedi, sormadı, konuşmadı ama ben benimle ilgilediğini biliyordum. Bakışları yine saçlarımda gezindi, ardındansa arkamıza baktı. Kalabalık sokakta sağa saptığımızda girdiğimiz çıkmazda kimsenin olmadığını gördüm.

“Ben de,” diye mırıldandı. Ne ima ettiğini düşünmeme fırsat vermeden ekledi. “Ben de bir gün sana bir sır vereceğim Akasya.”

Kurduğu cümle şaşırmama sebep olurken onun insanlardan ya da benden ne sakladığını merak ettim. Herkesin kendi özeline kalan bir şeyleri vardı fakat herkesin birisine anlatması gereken sırları yoktu. Yekta’nın bu kısa sürede bana anlatacağı kadar önemli olan sırrını merak ettim.

Uzun uzun beni izledi, bir elim soğuk taşa değerken o da bana bakıyordu. Girdiğimiz sokakta durmuştuk, hava kararmamıştı fakat güneş batmak üzereydi. Kısılan sesi bir mırıltı gibi kulaklarıma doldu.

“O gün geldiğinde bana hâlâ böyle güzel bakabilecek misin bilmiyorum.”



Ninova



“Kalbinde yarının acılarıyla
terk edeceksin bu sokakları.
Çaresizlikle sınandığında anlayacaksın hayatı.”

Sokaklarda yankılanan ritmi şahdamarımın üzerinde hissediyordum. Ruhum, bedenimin içerisinde kaybolmuş, kişiliğim parçalara ayrılmıştı. Kim olduğumu çözemiyor, ne hissettiğimi anlayamıyordum.

Zihnimde her zaman bir başka ihtimalin varlığı dolaşıyor. Başka şeyler yaşansaydı, her şey şu an olduğundan çok daha farklı olsaydı nerede olurdu sorusunu aklımdan silemiyorum. Geçmişini unuttuğumu hissediyorum ve bununla birlikte insanları aslında hiçbir zaman sevmemediğimi düşünüyorum.

Sevgi, bir gün kopacağını bile bile bağlanmaktır.

Ben insanlara bağlanmaktan, sevgiden korkuyorum. İçimdeki korku geçmişime uzanıyor, geleceğime o geçmişin gölgesi düşüyor ve karanlıkta kaldığımı görüyorum. Karanlık sokakta, kendimi ve kaybettiklerimi ararken işittiğim sesin ona ait olduğunu hissediyorum.

Ona karşı duyduğum bu güven bir takıntının habercisi mi yoksa gerçek aşklar böyle mi başlar bilmiyorum. Belki de yalnızca düştüğüm bu bataklıkta bana iyi geldiği için tutunduğum dal ve ben onu da kendi benliğim için sahipleniyor, bencilliğe bulanmış bir bağ ile seviyorum.

Hayatın bize ne getireceğini çözmek imkânsızdı. Kendi şarkımı söylemek istiyordum. O kadar hızlı koşmak istiyordum ki ben hayatı değil, hayat beni takip etsin istiyordum. Onun gözlerine baktığımdaysa istediğim her şey tepetaklak oluyordu. Sanki bütün bunların tam tersini istiyor gibiydi. Onun gözlerinde yaşamaktan kaçan bir insan görüyordum.

Neden böylesine derin baktığını onu tanıdığım bu kısa sürede çözmem imkânsızdı. Arkasında nasıl bir geçmiş taşıdığını anlamam imkânsızdı. Geçmişin kapılarını o istemeden aralayamazdım.

Geçmişin hepimiz için bir kuyu olduğunu biliyordum. İçerisine indikçe canımızı yakar, fazlasını istediğimizde bizi boğardı. O geçmişe dokunmak, görmek istiyordum fakat beni boğmasından korkuyordum.

Onun gözleri geçmişime açılan bir kapı gibiydi. Gözlerinde boğulmaktan korktum.

Ona karşı hissettiğim bu derinliğin beni alıp başka kıyılara savurmasından korktum. Anlamlandıramadığım ama en derinlerime kadar hissettiğim bu duygunun adı neydi? Bir insana bu kadar çabuk bağlanabilmek mümkün müydü?

Gözlerinde boğulmaktan korktuğumu iddia ettiğim Yekta kimdi?

Birbirini çok iyi tanıyan iki yabancıydık.

“Gidelim mi?” diye sorduğunda zihnime dolan düşünceleri bir kenara bırakmak zorunda kaldım. Sırtım hâlâ duvara yaslıydı. Önümde duruyordu ve endişesi silinmişti. Gezdiğimiz sokakların her köşesini ezbere bildiğine yemin edebilirdim.

“Ne zaman?” diye sordum aklımda kalan cümleleriyle. Yüzüme anlamadığını belirtircesine baktığında cümlelerimi toparladım. “Ne zaman vereceksin o sırrı?”

“Belki de hiç,” dediğinde bir şey söylemedim. Zorunda kalmadığı sürece kapılarını bana açmayacaktı görebiliyordum. Üstelemek istemediğim için yaslandığım duvardan sırtımı ayırdım.

“Ee ne yapıyoruz o zaman?”

“Eve geçiyoruz,” dediğinde onu başımla onayladım. Beraber girdiğimiz ara sokaktan çıkarak ana caddedeki kaldırımdan yürümeye başladık.

“Taksiye binelim ne olur?” Bakışları bana döndü. Hava kararımıştı fakat güneş batmak üzereydi.

“Sen ödeyeceksen bana uyar,” dediğinde güldüm ve başımı olumlu anlamda salladım.

“Olur.” Yekta yoldan geçen bir taksiyi durdurduğunda yola doğru adım attık. Taksiye önce Yekta ardındansa ben bindim. Yekta Ulus’a gideceğimizi taksiciye söylerken ben başımı cama yaslamıştım.

“Bizimkileri sevdin mi?” Sorusuyla ona doğru döndüm.

“Bilmem,” dedim omuz silkerek. “Tanıyorum sayılmaz bence,” diye eklediğinde bakışları direkt olarak gözlerime ulaştı.

“Beni de tanımıyorsun,” dedi ne demek istediğini anlamlandıramayacağım bir başka cümle kurarak.

Bu, beni de tanımıyorsun ve beni de sevmiyorsun mu demekti yoksa beni de tanımıyorsun ama beni seviyorsun muydu anlamamıştım. O açıklamadan anlamam da mümkün değildi fakat sorsam bile açıklamayacağını düşündüm ve cevap vermeyerek bakışlarımı kaçırdım.

Yekta şoföre dönerek ileriden sağa sapması gerektiğini söyledi ve böylelikle üç gün önce tanıdığım mahalleye girmiş olduk. Telefon kılıfının arkasındaki parayı çıkararak şoföre doğru uzattım ve taksinin kapısını açarak aşağıya indim. Yekta kendi tarafındaki kapıyı açarak benimle indi. Taksi mahalleden çıkarak uzaklaştığında Yekta’ya döndüm.

“Gelsene.” Başıyla apartmanlarının siyah eski kapısını işaret ederek konuştuğunda birlikte apartmana girdik. Bu sefer aşağıya değil, yukarıya doğru çıktığını fark ettiğimde ona seslendim.

“Neden yukarı çıkıyoruz?”

“Diğerleri terastadır, apartmanın ortak bir terası var.”

“Okey,” diye mırıldanırken onun ardından merdivenleri tırmanmaya başladım. Çıktığımız beş katın ardından bizi plastik beyaz kapı karşıladı. Yekta kapıyı açarak terasa adım attığında ben de ardından

girdim. Teras oldukça büyüktü. Bir köşesinde saksılar ve saksıların içerisine dikilmiş sebzeler vardı. Bir kısmında muhtemelen alt apartmandakilerden birilerinin yığıldığı koliler vardı. Diğer köşesinde ise Yekta'nın arkadaşları beyaz, küçük dikdörtgen masanın etrafında oturuyordu.

"Yine bensiz mi?" Yekta onlara doğru seslendiğinde bakışlarını birbirlerinden alıp bize doğru çevirdiler.

"Hep bir kaçıştasın abiciğim," dedi isminin Yusuf olduğunu hatırladığım adam.

Yekta boş sandalyelerden birisini çekerek bana döndü. "Sen otur, ben sandalye getireyim aşağıdan."

"Teşekkür ederim." Mırıldanarak gülümsedim ve benim için çektiği sandalyeye oturdum.

Yekta sandalye almak için çıktığımız merdivenlere yönelirken Mihri bana dönerek konuştu. "Siz ne yaptınız bugün?"

"Hiç," dedim omuz silkererek. "Ev baktık, tuttuk sayılır."

"Yanmışsındır," dedi Yusuf araya girerek. "Ev kiralari neredeyse iki katına çıktı."

"Yemek yediniz mi?" Yusuf'un bana sorduğunu anladığımda başımı olumsuz anlamda salladım. "Ohoo, o zaman kalkın da gidelim."

"Nereye?" Nehir ilk kez konuştuğu için masadaki varlığını bile unutmuştum.

"Bir taco yememiz yok mu?" dedi Yusuf aynı heyecanla.

Mihri ayağa kalkarken konuştu. "Bana uyar ama öldürseniz Kajun'a gelmem."

"O zaman aç kalırsın canım." Yusuf yüzünü ekşiterek Mihri'ye cevap verdiğinde Nehir de ayağa kalktı.

"Yusuf'a katılıyorum ve oyumu Kajun'dan yana kullanıyorum."

"Yekta ne yaptı, öldü mü amına koyayım?" Yusuf'un tepkisine gülererek başımı iki yana salladım. Güzel bir arkadaşlıkları vardı.

Girdiğimiz kapıdan sırayla geçerek merdivenlerden inmeye başladık. Yusuf apartmanın içerisinden aşağıya doğru seslendi. "Yekta gelme, iniyoruz."

“Pelin abla ebemizi sikecek,” dedi Nehir araya girerek.

“Pek de haksız sayılmaz gibi.” Çıkardığımız sesi düşünerek konuş-
tuğumda Mihri elini omzuma attı.

“Nereye taşınyorsun?” Sorduğı soru gülmeme sebep olurken ce-
vap verdim.

“Çok da uzakta sayılmaz.”

“Neresi kız?” Konuşurken çoktan giriş kata inmiştik.

“Üst kat.”

“Oha bir üst mü?” dediğinde başımı hayır anlamında salladım ve
Yusuf’un açtığı demir kapıdan çıktık.

“Çatı katı dedi ama en üst kattan bahsediyor galiba, ev teraslı çün-
kü. Pazartesi bir bakacağız sonra kesinleşecek.”

“İki arada bir derede yeni komşumuz oldun şaka gibi,” dediğinde
güldüm. Dışarı çıktığımızda Yekta’nın çoktan dışarıda olduğunu ve
elinde sigara tuttuğunu fark ettim.

“Nereye gidiyoruz,” dedi Yekta bize doğru dönerek.

“Taco yedireceğiz Akasya’ya.”

“Yarına iş var biliyorsunuz değil mi?” Nehir araya girdiğinde Mihri
hayıflanarak sokakta abartılı hareketler yapmaya başladı.

“Of, bir de o vardı başımıza.”

“Hadi söylenmeyelim de gidelim, erken döneriz.” Yusuf, Yekta’yı
başıyla onayladığında yürümeye başladık.

“Biz şimdi tam olarak nerede oturuyoruz?” dedim Nehir’e dönerek.

“Burası Ulus, yukarısı kale.”

“İyi bir konumda sayılmayız,” dedi Mihri araya girerek.

“Burayı bulduğumuza şükrediyorum, kiralar biraz daha artarsa
kendimi camdan atarım.” Nehir’in tepkisine karşılık güldüm.

“Metroya ineceğiz.” Yusuf’un cümlesi gülümsememe sebep oldu.
Yekta’ya doğru döndüm. Dudaklarının arasında yaktığı sigara var-
dı, bir şey düşünüyor gibiydi. Ona doğru ilerleyerek hemen yanına

geçtim. Bakışlarını bana çevirmedi. Ağzındaki sigarayı eline alarak içine çektiği dumanın havaya karışmasına izin verdi.

“Bana da versene.” Bakışları bir anlığına bana döndü. Ardından başıyla önümüzdeki merdivenleri gösterdi.

“Metroya geldik, çıkınca veririm.”

Başımla onu onayladım. Elindeki sigarayı yere atarak ayağıyla ezdi ve söndüğüne emin olduğunda eline alarak demir çöp kovasının içine attı. “Şovcu birisin,” dedim yüzümü buruşturarak. Yusuf, Mihri ve Nehir yürüyen merdivenlerden aşağıya doğru yürüyerek indikleri için önümüzden hızlıca inmişlerdi. Yekta ve bense ayakta, merdivenin sonuna gelmeyi bekliyorduk.

“Ne şovu?” dedi anlamadığını belirterek.

“Altı üstü sigara izmariti, yere atsan ölmezdin.” Dudağını dişleyerek güldüğünde kaşlarımı çattım.

“Ne?” dedim ona dönerek. Merdivenlerden inmiş, metroya doğru yürümeye başlamıştık.

“Kaba olmak istemem ama,” dediğinde gözlerimi devirdim.

“Tamam ben kafayı yedim,” diyerek ona güldüm.

“Siz gelene kadar metro gitti.” Nehir bize doğru konuştuğunda omuz silktim.

Onlarla yeni bir hayata başlamak güzeldi fakat aynı zamanda kırıcıydı da. Hiçbir zaman bize ait olamayacak olan anıları yaşıyorduk. Bir yaz gecesi yine terk edecektim bu sokakları.

“Çok uzak mı?” dediğimde Yusuf başını olumsuz anlamda salladı.

“İki üç durak, ineceğiz Kızılay’da.” Başımla onu onayladım ve gelen metroya bindik. Metro durağı ve Kızılay bana üç gün öncesini hatırlattı. Yekta’yı takip ettiğim gün bana karşı olan tavrını hatırladığımda güldüm.

“Sahi,” dedim Yekta’ya dönerek, “o gece neden lunaparka gittin?” Gözlerinden garip bir hüznün geçtiğini hissettim. Metro kapılarını kapatarak hareket etmeye başlamıştı. “Tek başınaydın,” dedim cevap vermediğinde. “Biri gelecekti ve seni ekti mi?”

“Belki,” dediğinde kaşlarımı çattım. Gözleri direkt gözlerimin içersine bakıyordu. Bakışlarındaki anlamı çözmek istedim, oradan bana seslenen adamı duymak istedim. “Belki de hiç gelmeyecek birisini bekledim,” diye devam ettiğinde bunun onun için sandığımdan çok daha fazla önemli ve anlamlı olduğunu anladım.

“Ben geldim,” dedim biraz olsun gergin havayı dağıtmak adına. “Çağırırsan yine gelirim, yapıyorum arada öyle delilikler.” Yüzüne geniş bir gülümseme yayıldığında istediğimi elde ettiğimi anlamıştım. Başını iki yana salladı ve gözlerini benden çekti. Mihri, Nehir ve Yusuf oturmuştu. Yekta sırtını açılan kapıların ters yönündeki kapıya yaslanmıştı. Bense onun hemen karşısında aşağıya sarkan tutaçların ipine tutunuyordum.

“Elimde biletler kaldı,” dedim o gün bana kalan iki pembe bileti hatırlayarak. “Bir gün tekrar gidelim, birisi senin olur.”

“Olur,” diye mırıldandığını işittim.

“Siz niye oturuyorsunuz da biz ayaktayız?” dedim hemen yanımdaki koltuklara oturan Yusuf’a dönerek.

“Flörtleşeceğinize yer kapsaydınız,” dediğinde dudaklarımı büzdüm ve yüzüme ekşittim.

“Aynen ondan canım.”

“Gel buraya otur hayatım bakma sen ona.” Mihri kucaklarını göstererek konuştuğunda etraftaki insanların bakıp bakmadığını kontrol ettim. Kimsenin umurunda değildik. “Vallahi otururdum ama sınır dışı ediliriz.”

Mihri bana gülerek karşılık verdiğinde ben de güldüm. “İniyoruz, kalkın.” Nehir ayağa kalkarak bize seslendiğinde açılacak olan kapıya doğru ilerledim. Metro kapılarını açtığında hep beraber indik.

Metrodan dışarı çıkarak caddede yürümeye başladığımızda gözlerim etrafta dolaştı. Hava kararmıştı, insanlar birbirlerine çarpmamaya özen göstererek hızlı adımlarla yürüyordu. Şehirlerin ruhu var mıydı bilmiyordum ama Ankara’nın bir ruhu yoktu.

Zihnimin içerisinde daha önce hiç ev sahipliği yapmadığım bir anı düştü. O anının içerisinde karanlıktaydım. Kalabalık bir şehrin

caddesinde korkak adımlarla yürüyordum. Omzuma çarpan bedenler sırt çantamın kayarak koluma doğru düşmesine sebep oluyordu. Saçlarım ıslaktı, gözlerim ağlamaktan kızarmıştı. Kaçmayı mı bırakmıştım yoksa bu kaçtığım ilk gece miydi bilmiyordum. Kalbimde bir acı vardı, o acı bu gece bu sokakta bilmediğim bu anıyla birlikte yeniden gün yüzüne çıktı.

“Daldın.” Nehir’in sesini duyduğumda zihnimin içerisinden sıyrıldım ve ana döndüm. Onları takip ederek yürüyordum.

“Acıkmışım,” dedim derin bir iç çekerek.

“Birazdan doyacaksın ama asla doymak istemeyeceksin.”

Yusuf’a dönerek gülümsedim. “Abartıyorsan bütün gece söylenirim.”

“Görürsün şimdi,” dedi Yusuf solumuzda kalan restorana girerken. Onun ardından ben, Yekta, Mihri ve Nehir de içeriye girdi. Girdiğimiz kapı küçük bir bahçe kapısıydı.

“Bahçede oturalım,” dedim araya girerek. Yusuf solda kalan masaya oturduğunda ardından biz de oturduk. Yusuf’un yanına Mihri oturmuştu, Yekta’nın yanına ben geçmiştim. Nehir’s e masanın başına geçmişti.

“Hepimize tavuk alıyorum,” dedi Yusuf onay vermemizi bekleyerek masaya bakarken.

Hepimiz başımızla onu onayladığımızda, “Bira alayım ben yanına.”

Yekta’ya döndüm. “Rakı sözün ayrı he.”

“Ayrı ayrı,” dedi beni onaylayarak. Hepimiz Yekta gibi bira almıştık. Yekta paketinden çıkardığı sigarayı bana uzattığında elinden aldım ve siparişlerimiz gelene kadar içmek için yaktım. İçime çektiğim sigara dumanını verirken Yekta da kendi sigarasını yakmıştı. Yusuf, Yekta’nın paketine uzandığında Yekta söylendi.

“Bir kere de kendi paketini al be oğlum.”

“Öyle tadı çıkmıyor,” dedi Yusuf, Yekta’ya takılarak.

“Ben de alayım, âdettendir,” dedi Nehir Yusuf’a dönerek. Yusuf çıkardığı sigarayı Nehir’e uzattı.

“Bitirin bitirin.”

“Yekta ya,” dedi Mihri aralarına girerek. Elimdeki sigaranın dumanını tekrar içime çektim ve havaya karışmasına izin verdim.

“Söyleme onu,” dedi Yekta ne söyleyeceğini anladığını belirtircesine.

“Tamam sustum ama alırım yüz kâğıdını,” dediğinde araya girdim.

“Söyle, ben iki yüz veriyorum.”

“Oha,” dedi Mihri şaşırarak.

“Bana hiç bakma Mihri,” dedi Yekta ve ekledi. “Bu kız zengin, ben bununla yarışmam. Hayatımı yazsan üç yüz vermem amına koyayım.”

“Ne?” dedim şaşkınlıkla ve istemsizce gülmeye başladım. Yusuf ve Nehir de Yekta’nın tepsikisine gülünce araya girdim. “Eee söyle.”

“Yekta buraya ilk geldiğimizde deli gibi sarhoş olmuştu.”

“Eeee?” dedim devamını bekleyerek.

Mihri yerine Yusuf devam etti. “Ve bir adamın üstüne kustu.”

“Adam iki metre boyunda, kaslı bir abimiz,” dedi Nehir ondan sözü alarak. “Üstüne adam buranın görevlisi olduğu için hiçbir şey yapamayıp üstüne bize taksi çağırmak zorunda kaldı.”

“Bu muydu ya?” dedim aradığım verimi alamayarak. “Buna mı iki yüz vereceğim ben.”

“Söz ağızdan bir kere çıkar,” dedi Mihri bana laf atarak.

“Sigara paketimi verin bugün paket bitireceğim.”

“Vaov bir şey değildi hiç utanma,” dedim Yekta’ya dönerek.

“Sağ ol,” dediğinde güldüm. Anlattıkları abartılacak bir şey değildi ama Yekta’nın tepkisi komikti.

“Tamam, yemeğini ben ödeyeyim o zaman.”

“Bugünü de bedavaya getirdik,” diyerek arkasına yaslandı Mihri.

“Eee siz nasıl tanıştınız?” dedim ortaya bir konu atarak.

“Hepimizin ayrı ve trajikomik hikâyesi var aslında,” dedi Yusuf bana cevap vererek.

“Gece uzun diye yorumladım,” dediğimde güldü ve Mihri’ye döndü.

“Mihri ve ben internetten tanıştık.”

“Oha,” dedim şaşkınlıkla. Bir insanla internetten tanışıp aynı evde kalacak kadar yakın olabilir miydim bilmiyordum. Belki de bu tepkim yalnızca sosyal medyaya olan uzaklığımdan kaynaklanıyordu.

“Hem de oyun oynarken,” dediğinde güldüm.

“Nehir peki?” dedim Nehir’e dönerek.

“Ben Yekta ile tanıştım, biraz şans eseri biraz işten ötürü.” Detay vermek istemediğini anladığımda üstelemedim.

“O zaman Yekta ve siz nereden tanışıyorsunuz?” dedim Mihri ve Yusuf’a dönerek.

“Bizi de Yusuf tanıştırdı. Yusuf’un arkadaşıymış. Sokakta tanışmışlar,” dediğinde Yekta araya girdi.

“Bir dönem sokakta kalmak zorunda kalmıştım. Bir harabede uyuyacak güvenli bir yer bulmaya çalışırken tanıştık.”

Birbirlerine nasıl bağlandıklarını ve bu hayatı nasıl kurduklarını sorguladım. Yekta’nın sokakta kalmasına sebep olan anıyı merak ettim. Oralarda neler yaşadığını merak ettim. Onun geçmişini merak ettim ve o geçmişe dokunmak, o geçmişte bir yer edinmek istedim.

Oturduğumuz masa ve konuştuğumuz anılar beni geçen yıla götürdü. Geçen yıl, bu vakitlerde Mersin sahilinde bambaşka insanların yanındaydım.

“Hey!” Buğra’nın sesini duyduğumda başımı uzandığım yerden kaldırdım. Saçlarımın arasına kum taneleri girmişti. “Voleybola var mısın?” dedi ilerideki fileyi göstererek. Omuz silkerek ona cevap verdim.

“Olur.”

Onlarla yeni tanışıyordum. Benimle ilgilendiğini fark ediyordum fakat arkadaş grubunun içerisindeki kısa süreli ilişkilerinin insanı ne kadar yıprattığını daha önce tecrübe etmiştim. Bu yüzden ona yüz vermiyordum.

Eğer birlikte olursak daha fazlasını bekleyecekti ve ortak arkadaşlarımız olduğu için bunun içerisinden sıyrılamayacaktım. Ayağa kalkarak onunla yürümeye başladım. Bacaklarımın arasına giren kumlar ben yürürken aşağıya doğru düşüyordu.

“Kum düşürüyorsun alo.” Oğuz’un kendi çapındaki esprisine karşılık elimi ağzımın içerisine götürerek kusuyormuş gibi yaptım ve güldüm.

"Aman be!" dedi Oğuz. "Sen ne anlarsın zaten."

"Erkekler ve Kızlar yapalım mı?" Buğra'nın teklifine karşılık gülümsedim. Maçta hiç tanımadığım insanlar da vardı.

"Bana uyar."

"İyi misindir?" dedi Buğra bana bakarak.

"İyiden çok daha fazlası," dedim lisede profesyonel anlamda oynadığımı hatırlayarak. "Göreceğiz," dediğimde güldü. Herkes onayladığında takımlara ayrıldık ve takım arkadaşlarımızla el sıkıştık. "Kaybeden kazananlara bira ısmarlar," diye bağırdığımda erkekler hep bir ağızdan, "Yes!" diye cevap verdiler. Tek başıma bile yürüteceğime inanıyordum.

"Üç set," dedi Buse ve elindeki parayı havaya atarak sonrasında yere düşmesini bekledi. Kumların arasına düşen demir para yazıyı gösterdiğinde kızlarla ellerimizi çaktık ve topu ortaya verdik. Smaç atarak maçı başlatan Elif, kızlar sayesinde yeni tanıdığım fakat fazla muhatap olmadığım bir kızdı. Buğra topu karşıladığında topu onlara doğru geri gönderdim. Oğuz topu Gamze'ye doğru gönderdiğinde Gamze yere düşmek üzere olan topa son anda vurarak Buse'ye, Buse bana, bense karşıya geri gönderdim. Top ismini bilmediğim kumral çocuğun elinden yere düştüğünde kumların içerisinde zıplayarak bağırdık ve yeniden ellerimizi çaktık.

Sonunda maçı biz almıştık. Hep beraber kumsaldaki yerimize oturmuş erkeklerin biralarmızı alıp gelmesini bekliyorduk. Güneşten ötürü cildim kızarmış, soyulmaya yüz tutmuştu. "Buğra'nın düşüşü çok komik değil miydi?" dedi adının Nisa olduğunu maçta öğrendiğim kız.

"Fenaydı," dedim gülerek.

"Peki asla kaybettiklerini kabullenmemeleri." Gamze'nin tepkisine göz kırparak Elif cevap verdi.

"Yenilen pehlivan güreşe doymazmış."

"Aha geliyor bizimkiler." İleriden gelen grubu işaret ettiğimde Buse telefonunu çıkararak Instagram kamerasını açtı.

"Evet, dostlarım bugün bu beş enayinin maç kaybetmesini ve bize bira ısmarlamalarını kutluyoruz." Video çekmeye başladığını anladığımda

güldüm. Buğralara ve ellerindeki poşetlere doğru zoom yaptığında Buğra ona bağırarak konuştu.

“Çek güzelim, kaslarımı da çek.”

“Çek tabii gece kız bulsun.” Oğuz’un sözüne bağırarak cevap verdi.

“Yok kardeşim, benim kızım şimdiden belli.” Bana bakarak konuştuğundan yine ve yine bana yürüdüğünü anlıyordum.

Beni kışkırtıyordu ama ona kanmayacaktım. Sevişecek onlarca adam varken bu grubun içerisinde birisiyle olmayacaktım. “Arabaların mı?” dedim Buğra ve arkadaşları yanımıza otururken.

“Ney?” dediğinde güldüm.

“Kızın?”

“Hım,” dedi bana bakarak. “Gece üstünde uyumayı isterim,” dediğinde tek kaşımı kalırdım. “Arabamın yani.”

“Anladım,” diyerek elindeki bira şişesini kaptım. Biraz daha konuşsaydık ortalık alev alacaktı, farkındaydım.

O günü sahilde geçirmiştik. Onlarla yaşamak bana hep bunu hissettirdi. Bir gençlik filminde başrolmüşüz ve hepimiz kendi mükemmel hikâyemizi yazıyormuşuz gibi...

İçerisine düştüğüm anı mezarlığından ana dönerken garson yiyeceklerimizi getirmişti. Masanın üzerine bıraktığı biraların yanına taco’larımızı da bıraktı ve siparişi aldığı Yusuf’a dönerek konuştu. “Başka bir isteğiniz var mı?”

“Yok, teşekkür ederiz.”

“Afiyet olsun,” diye mırıldanıp arkasını döndü garson ve ben Yusuf’a bakarak konuştum.

“Bahsettiğin mükemmel tadı alamazsam çıkışta tek kalmayalım.”

“Seveceksin valla,” dediğinde güldüm. Elimdeki sigaranın sonuna gelmiştim. Kül tablasına bastırarak sigarayı söndürdüm ve izmaritini içerisine attım. Lavaş gibi bir ekmeğin içerisine konmuş olan tavuğun üzerine sos sıkılmıştı. Sarı sosun hardal mı yoksa başka bir sos mu olduğunu bilmiyordum. Lavaşı elime alarak bir ısırık aldım ve sosun hardal olmadığını anladım.

“Beğendin mi?” dedi Yekta bana dönerek.

“Güzel gibi,” dediğimde Yusuf karşı çıktı.

“Gibisi fazla.” O konuşurken lokmamı yutup bir ısırık daha aldım. Gerçekten güzeldi.

“Tamam haklıymışsın,” dediğimde, “İşte bu be diyerek,” bardağını kaldırdı ve birasından büyük bir yudum aldı.

“Eee,” dedim onlara bakarken ve ekledim, “hadi bir şeyler anlatın alo.”

“Ne gibi mesela?” dedi Nehir araya girerek. “Yekta’dan para ko-parabileceğimiz şeyler olursa sevinirim.” Mihri sırtarak Yekta’ya laf soktuğunda gülümsedim.

“Go girl,” dedim gülerken. Bu kızı sevmiştim.

“Bende öyle hikâyeler yok valla,” dedi Nehir Mihri’ye cevap olarak. “En çok Yusuf’ta var ama Yusuf da hayatta vermez.”

“Aman be, söylemeyin, öğrenirim ben.”

“Sen nasıl küçük yenge moduna bağladın hemen ya.” Yekta kulağıma eğilerek konuştuğunda istemsizce kaşlarımı çattım. Ona doğru eğildim ve yalnızca onun duyabileceği şekilde cevap verdim.

“Farkı modlara da bağlayabilirim Yekta Bey. Keyfim ve kâhyasına bağlı olarak.”

“Öyle olsun,” dedi başını eyvallah dercesine eğerken.

“Altı kırk beşte dağıttığımız geceyi hatırlıyor musun?” dedi Yusuf Yekta’ya bakarak.

“Abi hatırlatma ya, gün sonunda seni hastaneden toplamıştık.”

“Bu embesil alkol komasına girecekti utanmasa, ayrıca dağıttığımız değil dağıttığın. Ben yalnızca gelip seni almıştım kardeşim.” Önümdeki biradan bir yudum daha aldıktan sonra onlara doğru konuştum. “Hayatınızda hiç birisini terk ettiniz mi?” Bu konuyu neden açmıştım bilmiyordum, canımı yakmak hoşuma gidiyordu. Bakışlarım ilk olarak Mihri’ye döndü.

“Trajedik bir şekilde değil ama lisede falan oldu,” dediğinde başımla onu onayladım.

* (İng.) Hadi kızım.

“Terk etmedim ama edildim,” dedi Yusuf. Cevap vermedim ölüm bir gidiş miydi yoksa kayıp mı bilmiyordum. Bunun cevabı bende yoktu. Bakışlarım Nehir’e döndü.

“Dört yıllık ilişkimde, sevgilim tarafından,” dediğinde onun için üzüldüm. Her duygu bir gün tükenirdi. Sevgi, aşk, nefret, acı, bu tükeniş karşısındakiyle aynı anda olmadığına can yakardı.

Yekta’ya döndüğümde bir cevap vermeden birasını içmeye devam etti. Nedense cevap vermeyeceğini hissetmişim. Onu zorlamadım ama içten içe en çok onun cevabını merak ediyordum. Başımı çevireceğim sırada sesini işittim.

“Terk ettim,” dedi. “Bir kere değil, birçok defa. Bir fiil olarak değil, her anlamda terk ettim.”

“Nasıl hissettiriyor?” dedim sanki buna çok uzakmışım gibi. “Bir insandan nasıl gidilir bilmiyorum.” *Yalan söyledim yine ve yine.* “Gidiyor olmak nasıl hissettiriyor?”

“Eksik,” dedi Yekta bana cevap olarak ve başka bir şey söylemedi, ben de üstelemedim. Gittiğim gün benden nefret edecekti. Gittiğim gün benim de insanlardan gitmeyi öğrendiğimi düşünecekti.

İçimdeki hisse engel olamadım ve onun kimi terk ettiğini, kimden gittiğini merak ettim.

Yemeklerimiz bittiğinde bir bira daha sipariş etmişim. “Bu hesap götümümüze girecek farkındasınız değil mi?” dedi Nehir masaya bakarak.

“Aman, bu ay gitmeyiz bir daha olur biter.” Mihri’nin cevabına Yusuf güldü.

“Gitmeyiz değil güzelim, gidemeyiz.”

“Neyse yarın iş var, bardaklarınız bitsin de kalkalım.” Başımın Mihri’yi onayladım. Saatlerdir burada oturuyorduk, eğlenmişim.

“Güzel bir akşamdı,” dedim onlara dönerek. Başım hafifçe ağrımaya başlamıştı, yorulduğumu hissetmişim. Yusuf hesabı istediğinde hepimiz yediklerimizi ödeyerek masadan kalktık. Yavaş adımlarla geldiğimiz yolu geri yürürken saat biri geçiyordu ve sokaklarda adamakıllı insan kalmamıştı.

Dördüncü güne girmiştik. Sarhoş değildim ama sarhoş olmak istediğimi fark ettim. “Mihri,” dedim yolda yürürken bir anda ona dönerek. “Acaba seni kaldırabilir miyim?”

“Ne?” dedi şaşkınlıkla, güldüm.

“Merak ettim, acaba seni kucağıma alabilir miyim?” Göz ucuyla Yekta’ya baktığımda gülmemek için dudağını ısırıldığını gördüm.

“Gel Akasya,” dedi küçük bir çocuğa seslenir gibi. “Kendi haline bırakın, var kafasında biraz.” Diğerlerine dönerek sanki ben yokmuşum gibi konuştuğunda dudaklarımı büzdüm.

“Aman, ne yapıyorsan yap.” Arkamı dönerek güldüğümde metronun önüne gelmiştik. Merdivenleri hızlı adımlarla inerek metroya bindik. Metrolar ve duraklar bana hep onu hatırlatacaktı.

Eve vardığımızda herkes usulca odasına çekilmişti. Yekta bu sefer kendi odasındaydı. Mihri ve Nehir odalarına geçmişti bense bu gece Yekta’nın odasına geçmiştim. Nehirlerin odasında açtığımız yer yatağını Yekta’nın odasında açmıştık. “Ben de yatabilirim yere,” dedi Yekta bana dönerek.

“Gerek yok,” dedim. “İnan bu tarz konularda gram çekinen bir insan değilim. Yatağın iki kişilik olsa yanına kıvrılırdım zaten, gerek yok içerideyken de yerde yatıyordum.”

“Sen bilirsin,” dedi ve odanın ışığını kapatarak yatağına uzandı. Ellerimi başımın altına koyarak tavanına baktım. Tavanında geceleri parıldayan duvar *sticker*ları vardı.

“Bunları sen mi yapıştırdın?” dedim ay ve yıldızları işaret ederek.

“Hı hı.” Kısa cevabına karşılık bir soru daha sordum.

“Yaşına biraz küçük kaçmış sanki.”

“Sevdiğim birine aitti,” dediğinde devam etmesini bekledim. “Hiç kullanamamış, kullanacak bir evi olmamış. Baktıkça onu hatırlarım.”

“Özel biri miydi?” Cevap vermedi ve ben bu sessizliği evet olarak algıladım. “Teşekkür ederim Yekta,” dedim içimde biriken minneti ona açarak. “Yanına aldığın, evine getirdiğin, yardım ettiğin için. Bazen çok anlamsız geliyor. Çünkü bu iyilik bile değil, iyilikten çok daha fazlası. Sen benimle üç günde arkadaş oldun.”

Servisten indiğimizde kapısının önünde durduğumuz eve baktım. Kaybolduğumuz gece, daha doğrusu onu takip ederek kaybolduğum gece geldiğimiz ilçede bulunan üç katlı bir villaydı. Büyük bir bahçesi vardı ve giriş bile görkemli duruyordu. Ev bana geçmişe dair anıları hatırlatırken anıları yok saymak istedim.

Yekta kapıda bulunan güvenlik görevlisine kartını çıkarıp gösterdi ve ekledi. “Yardım için geldi.”

Siyah takım elbise giymiş olan ve bizden oldukça büyük olduğunu tahmin ettiğim güvenlik başıyla bizi onaylarken, “Buyurun,” dedi ve eliyle misafirlerin geçtiği kapının yanında bulunan kapıyı gösterdi.

Daha akşam bile olmamıştı, ne yapacağımızı merak ederek Yekta’ya döndüm. “Tam olarak işiniz ne?”

“Bugün organizasyona yardım edeceğiz. Yani çok geç olmadan döneriz,” dediğinde başımla onu onayladım.

“Kolay gelsin.” Yolu bize gösteren güvenliğe dönerek tebessüm ettim. Ardından Yekta’yla beraber taşlarla döşenmiş yolda yürümeye başladım. Bahçenin iki tarafı çiçeklerle kaplıydı ve ortadan geçen büyük taşların otantik bir görüntü kattığı yol vardı.

Umursamadan Yekta’yla ilerlemeye devam ettim. Böyle bir evde yaşamak istemezdim. Belki de bu isteksizliğim böyle bir eve ve hayata sahip olmaya çok yakın olup ellerimin tersiyle itmiş olmamdan kaynaklanıyordu.

Hiçbir şey bana ait olmasın istiyordum. Kendimden başka eşyam olmasın, kendimden çok sevebileceğim, kazanmak için çabalayacağım bir şey olmasın. Her şey öyle önemsiz kalsın ki ben sadece yaşayayım.

Büyük bahçenin arka tarafına geçtiğimizde görevlileri ve onların başında olduğunu tahmin ettiğim organizasyon şefini gördük.

Yekta adımlarını hızlandırarak organizasyon şefinin yanına gitti. Yusuf, Mihri, ben ve Nehir arkasından yavaş adımlarla ilerliyorduk fakat sesleri bize ulaşıyordu.

“Bir kişi bulabildim Atıf Bey,” dedi Yekta gözüyle beni işaret ederek.

“Sağ ol Yekta,” dedi adam elindeki tabletle ilgilenirken. Aynı zamanda arkamızda bulunan üç erkek görevliye seslendi.

“Onlar arka tarafa gelecek.” Elllerinde taşıdıkları masaya bakarak başlarıyla şefi onayladılar ve masaları arka bahçeye gittiğini anladığım yoldan taşımaya devam ettiler.

“Siz içeriye geçin, mutfak için de birisi lazım,” dediğinde Yekta başını olumsuz anlamda salladı.

“Böyle bir tanıdığım yok,” dediğinde araya girme ihtiyacı duydum.

“Aslında var,” diye bağırdığımda ikisi de bana döndü. “Yardım için gelmiştim ama aşçılık eğitimim var. Ben halledebilirim,” dediğimde Yekta’nın şaşkınlıkla bana baktığını görmüştüm. Muhtemelen yemek yapmak konusunda hiçbir şey bilmediğimi düşünüyordu.

“Süper o zaman, bugünü kurtaralım yeterli. Sen mutfağa, Yekta sen de arka bahçenin düzenine. Hızlı oluyoruz hızlı!” Keyfinin yerine geldiğini sesinden bile anladığım şef bizi yanından kovarken aceleyle yürümeye başladık.

“Sen mutfağa geç, içeri girince solda. Ben direkt arka kafa geçiyorum. Sorun olursa numaram var,” dediğinde başımla onu onayladım.

20.45

Mutfaktaki üç profesyonel aşçının yanında aslında eğitimlerimin çok da bir şey ifade etmediğini anlamıştım fakat bu onlara yardımcı olduğum ve işlerini fazlasıyla kolaylaştırdığım gerçeğini de değiştirmiyordu. Ayak işlerini bana bırakmışlardı, malzemeleri getiriyor ve süslemeleri yapıyordum. Son tepsiyi de yerleştirdikten sonra yanımda duran Seren’e döndüm.

“Bitti,” diye mırıldandığımda, “Sonunda,” diyerek derin bir nefes verdi ve ekledi. “Zaten bir saat sonra başlayacak parti biz yavaştan çıkmaya başlarız. Elllerine sağlık.”

“Teşekkür ederim, iyi akşamlar o zaman,” diyerek gülümsedim ve önlüğümü çıkararak telefonumu cebimden çıkardım.

Yekta’ya mesaj atacakken bir önceki konuşmamızı görmek kısa bir an tebessüm etmeme sebep oldu fakat oyalanmadan ona yazdım.

Akasya: Benim isim bitti, çıkıyor muyuz?

Yekta: Yine güzel çalıştın. :) Arka bahçeye gel de paramızı alıp gidelim.

Bir şey yazmadan telefonumu geri cebime koydum ve arka bahçeye doğru ilerledim. Nehir'i hiç görmemiştim, ev o kadar büyüktü ve o kadar yoğun çalışmıştık ki Yekta'yı ve diğerlerini bile bıraktıktan sonra adamakıllı görememiştim.

Balkon kapısını çekerek dışarıya çıktığımda Yekta'nın sırtını duvara yaslamış bir şekilde beni beklediğini gördüm. Hızlı adımlarla yanma gittim. "Gel çıkış yapalım. Diğerleri dışarıda baya yorulmuşlar."

"Sabahtan beri buradayız imdat!" dedim hayıflanarak.

"Aslında organizasyon şirketine son anda haber verilmiş. Yüksek ücret ödeneceği için hayır dememişler. Yoksa personel eksikliği çekilmezdi," dediğinde bana neden ihtiyaç duyulduğunu anlamıştım.

"Olsun," diye mırıldandım ve ekledim. "Güzel bir gündü." Kaşlarını kaldırarak bana baktı.

"Güzel?" dedi sorgularcasına.

"Hı hı." Kısa bir mırıltıyla onu onayladım. Bir şekilde yakınlaşıyor ve vakit geçiriyorduk. İlk gün aklıma koyduğumu yine bir şekilde yapıyordum.

"Siz öyle diyorsanız Akasya Hanım," diye mırıldandı ve üstelemedi. Çıkışa geldiğimizde ikimiz de çıkışta bekleyen görevliden ücretlerimizi aldık ve bahçeden ayrıldık. Hava kararmıştı ve davetliler kapıda gördüğüm arabalardan anladığım kadarıyla yavaş yavaş gelmeye başlamıştı.

Nehir'i gördüğümde ona doğru ilerlemeye başladım. Yolun sol tarafında duruyordu ve yere çömelmişti. "Kızım sen bitmişsin," dedim ona seslenerek.

"Hem de ne bitmek," diye mırıldandığında ağzımdan kısa bir gülüş kaçtı.

"Kalk hadi, gidelim."

Nehir ayağa kalkarken Yekta ona elini uzatmıştı. Yekta'nın elinden destek alarak ayağa kalktı ve bana dönerek konuştu. "Mihri ve Yusuf da gelir şimdi diyordum ki," arkamı işaret ederek konuştu. "Geldiler bile."

“Yatmak istiyorum imdat kere imdat.” Mihri’nin hayıflanışı karşısında güldüm.

“Benim ilk iş günüm alo, rol çalamazsın ben hayıflanabilirim bugün.”

“İlk mi?” dedi Yusuf imalı bir şekilde kaşlarını kaldırarak. “Biz çimento ustası olduğumu duymuştuk.”

“Dedikodumu yapıyor olman hiç etik değil,” dedim Yekta’ya dönerek. Gülerek bana baktığında konuştum. “Servis bırakmayacak mı?”

“Servis garsonlarla beraber götürüyor. Beklemeyelim boşuna, otobüse bineriz diye düşündüm.” Yusuf’u başımla onayladım. Önümüzden geçen arabalar villanın kapısının önüne park edip içeriye girmeye başlamışlardı. Bu davetin başladığını anlamama sebep olurken gözlerim içeriye giren bedenlerde dolaştı.

Üzerlerinde şık kıyafetleri ve kaç bin lira ettiğini şu anki kurda hesaplayamayacağım çantalar vardı. Kapının önünde duran siyah Porsche dikkatimi çektiğinde istemsizce arabaya odaklandım. Araba markalarından anlamazdım ama Porsche’nin ne olduğunu anlayacak kadar hâkimdim.

Arabanın içerisinden ağır ağır inen beden, hatıralarımı sorgulamama sebep oldu. Geniş bir şekilde gülümseyerek kapıyı kapattı ve elindeki anahtarı valeyeye uzattı. Boyu uzamıştı, saçları değişmişti ve büyümüştü.

Böyle bir gerçeğe nasıl yüzleşilir bilmiyorum ama bu gece bir daha hatırladım, büyümüştük. Bakışları etrafta gezindi, göğsümde bir korku belirdi. O korku büyüdü, endişe bütün bedenimi sararken karnımın ağrıdığını hissettim. Gözleri, gözlerimi bulduğunda bakışları dondu. Yanındaki kadın adını seslendiğinde gözleri hâlâ yalnızca bendeydi.

“Mert,” dedi yeniden. Yusuf, Yekta, Mihri ve Nehir’in bana baktığını hissediyordum fakat tepki veremedim. Sonunda korktuğum gerçek gün yüzüne çıkıp konuşmaya başladığında sözünü kesen Yekta oldu.

“Pardon, bir sorun mu var?” Sözleri kendinden emin, bakışları netti. Yüzümü Yekta’ya çevirdim. Neyin içerisinde olduğumuzu bilse de bu cümleyi kurar mıydı?

“Yok,” dedi Mert anlamlandıramadığım bir şekilde. “Hiçbir sorun yok Yekta,” dediğinde içimdeki korku yerini şaşkınlığa bıraktı.

Sevgili günlük,

Yönetmeye çalıştığım hayatın elinde bir kuklayım. Sahip olduğumu sandığım her şey bir başkasının. Geçmişim bir başkasının, geleceğim bir başkasının, ben bir başkasının esiriyim ve yirmi dörtle birlikte bu esaretten kurtulmak istiyorum.





**“Birini affetmeye çıkan yol onu anlamaktır.
Büyümek, anladığın insanları bağışlayamamaktır.”**

Birini anlamak bir yerden sonra affetmek demektir. Sebepler hataların üzerini kapatmazdı ama geçmişin üzerini örtebilirdi. Yok saymadığımız her anı, içimizde sakladığımız bir tohuma dönüşüyordu. Yavaş yavaş biriktirdiklerimizle bir nefrete kök salıyor ve tahammül edemiyorduk.

Geçmişin bana ne getirdiğini bilmiyordum ama benden neleri aldığını biliyordum. Gözler, insanın ruhuna açılan kapıdır. Geçmiş o karmaşanın içerisinde saklıdır. Karşımda bana geçmişin kapılarını aralayan bir adam varken o geçmişin neresinin Yekta ile çakıştığını merak ettim.

Yalanlar söylemenin vebası o yalanlarla yüzleşmektir. Benim hayatım yalanlardan ibaretti. Bakışlarım Yekta'ya döndüğünde gözlerini çekmeden Mert'e baktığını gördüm. Mert, yanındaki kişinin belini kavrayarak içeriye doğru yürüdüğünde gözlerimin dolduğunu hissetmiştim. Otobüs yavaşça durağa yanaştığında diğerleri bize bakıyordu.

İlk olarak Nehir bir cevap vermeden otobüse bindi. Ardından Mihri geçti, Yusuf da bize bakarak otobüse bindiğinde Yekta'ya dönmemiştim. “Binmeyecek misin?” dedi Yekta bana bakarak. Başımı olumsuz anlamda salladım, otobüs çoktan kapılarını kapatarak hareket etmişti.

Evin ön tarafında kalmak istemediğim için servis aracına bindiğimiz arka kapıya doğru yürümeye başladım. Evin içerisinden müzik sesi yükseliyordu.

“Tanışıyor musunuz?” dedi Yekta yeniden konuşarak.

“Siz tanışıyorsunuz galiba.” Net bir cevap vermedim, vermek istemedim. Yalan söylemek istemedim. Kaç kere dinlemiştik aynı yalanları?

“Öyle,” dediğinde arka bahçeye gelmiştik. Banklardan birisine oturdum ve Yekta’nın da yanıma oturmasına izin verdim.

“Nereden?” dediğimde kaşlarını çattı.

“Neden?” Yüzüne ciddi bir ifade yayılmıştı. “Neden önemli bu soru?”

“Bilmem,” dedim derin bir nefes alarak ve bir iki damlanın gözlerimden süzülmesine izin verdim.

Gözler ruha açılan kapıdır.

Karanlıkta kayboldum, bakışlarını aradım.

Bir damla, artık geçmiş acıtmıyor.

Bir damla daha, artık son olsun.

Son damla, artık ağlamak istemiyorum.

Burnumu çekerek nefes almaya çalıştığımda Yekta elini çeneme uzattı ve çenemi yukarıya doğru kaldırdı. “Neden?” dedi gözlerimin içerisine bakarken. *O, karanlığın içerisindeyken bile ruhumu görebiliyordu.*

“Neden yapıyorsun bunu kendine?” Gözlerimin kızardığını biliyordum.

“Neyi?” dedim gözlerinin içerisine bakarken. Derin bir nefes aldı ve cevap vermedi.

Telefonumu çıkardım ve Mert’in ezbere bildiğim numarasını tuşlayarak ona mesaj attım. İçimde korku ve şüphe vardı. “Beni biraz yalnız bırakır mısın?” dedim Yekta’ya dönerek. Başparmağı gözümünden süzülen yaşa değdi ve parmağıyla yaşlarımı sildi.

Geriye dönüp baktığımda gördüğüm her şey birer yıkımdan ibaretti. Birer birer üzerime devrilen anılar beni altında nefessiz

bırakırken o geçmişten kaçıyordum. Yaşanılanların ağırlığını hislerimiz belirlerdi. Benim hislerimse yaşanılardan çok daha fazlasını taşıyordu. Hayatıma dokunan herhangi birinin o geçmişin bir köşesinde yaşamasından korktum. Kaçtıklarımın beni bulmasından korktum.

Özgür olmaya çalıştığım bu hayatta en çok ben tutsaktım. Kaçtıklarıma, korkularıma ve asla kopamadığım geçmişe.

“Peki.” Ayağa kalkarak geldiğimiz yerden çıkışa doğru ilerlediğinde çenemden çektiği elinin yokluğunu hissettim. İçimde tanıdık bir his vardı fakat bu hissi bulamıyordum. Bu şehir bana her zaman olduğundan farklı hissettirirken aynı zamanda her zamanki kadar eksik de hissettiriyordu. Belki de sorun şehirlerde değil, insanlardaydı ve Yekta benim için diğerlerinden farklı olmayı başarıyordu. Bunu nasıl yaptığını bilmiyordum ama içimden bir ses onun her zaman bana ait olduğunu söylüyordu. Derin bir nefes alarak saçlarımı kulağımın arkasına ittim.

Akasya: Evin arka bahçesindeki personel girişine gelebilir misin?

Geleceğini biliyordum. Ne olursa olsun burada olurdu. Seçimler yapmıştık, o seçimler hayat çizgimizi belirlemişti fakat bir yerden sonra aynı çizgide duruyorduk. Bu çocukluğumuzun bize verdiği histi.

Yekta'nın kalktığı yere uzun bir bedenın gölgesinin düştüğünü fark ettiğimde geldiğini anladım. Geçmiş, bir adımla, bir adamla karşınızda durabilirdi. Bakışlarımı ona çevirmesem de gözlerine baktığımda geçmişe göreceğimi biliyordum. Nefes alıp verişlerim hızlanacak, içimi tanıdık bir korku kaplayacaktı. Bir felaketin kenarından kaçarak sıyrılmıştım fakat yarım kalan her savaş gibi yaşanacaklar beni takip etmeye devam etti.

“Büyümüşsün,” dediğini işittiğimde bakışlarım ona döndü. Yeşil gözleri karanlığın içerisinde bile parlıyordu. Hissedeceğimi bildiğim o korku şimdi kalbimde bir boşluktu ve kendisini belli edercesine kalbimin kasılmasına sebep oluyordu.

“Asla bitmeyecek değil mi?” dedim geçmişin beni kucakladığını hissederken. “Asla kurtulamayacağım, asla tükenmeyecek.”

“Kurtulmaya çalıştığın şey benliğin,” dediğinde yüzümde acılı bir ifade oluştu. Ağladığımı fark ettiğini biliyordum. Onlara ait her şey sadece üzer ve yıkardı.

“Değil, ben o kız değilim.”

“Neden çağırdın beni Akasya?” dedi alayla.

“Babama söylemeyeceksin,” dedim ruhsuz bir sesle.

“Umursuyor mu sanıyorsun?” dediğinde yüzümde tebessüm oluştu.

“Umursadığını benden daha iyi biliyorsun.”

“Anlamıyorum,” dedi ve devam etti. “Çok güzel bir hayatın vardı, çok güzel bir hayatımız vardı. Her şeyin en iyisine sahiptin, bunu bize neden yapıyorsun, anlamıyorum.” Duraksadı ardından tekrar konuştu.

“Bazen bencilden çok daha ötesi olduğunu düşünüyorum. Sadece şımarık olduğunu.”

“Ben miyim şımarık?” dedim ayağa kalkarak. “Biliyor musun Mert, bencil olup olmamak umurumda değil ama siz kötüsünüz, sadece kötüsünüz,” dedim parmağımı ona uzatırken. “Sen de bu kötülüğün bir yüzüsün,” dediğinde başımı iki yana salladım. Bilmek istemedim, geçmiş hatırlamak ve görmek istemedim.

“Nereden tanıyorsun?” dedim Yekta’ya soramayacağım o soruyu sorarak.

“Nereden tanıyorsun Yekta’yı?” Tek kaşını kaldırdı ve bana döndü.

“Neden bu kadar önemli?”

“Önemli ya da değil sadece merak ettim.” Sesim yükseldiğinde bana doğru yaklaştı. Gözümünden birkaç damla daha süzölmüştü.

“Alaca,” dedi geçmişin kapılarını aralayarak. “Ne zaman döneceksin eve?”

Başımı iki yana salladım. “Benim bir evim yok. Bunları konuşmanın yeri değil Mert,” dedim üstelememesi için. “Ben gittim, siz kaldınız. Ben kaçtım, siz kabullendiniz. Yaşananlar sizi olduğunuz konuma koydu. Şimdi sadece kendim olmaya çalışıyorum. Zihnim olanları kaldırmıyor, baş etmeye çalışıyorum, yapma. Düşündükçe delirecek gibi hissediyorum, yapma.”

“Biraz olsun yanında kalayım,” dediğinde başımı olumsuz anlamda salladım.

“Yapma Mert.”

“Bir hafta,” dedi kabullenmediğini belirtircesine. “Bir hafta, ne yaşadığını göreyim gideceğim.”

“Olmaz,” dedim karşı gelerek. “Yapamayız, her şey başıma yıkılır.”

“Belli etmeyeceğim,” dedi bana elini uzatırken. “Seni nereden tanıdığımı, sana dair hiçbir şeyi belli etmeyeceğim.” Elini geri çekmemişti.

“Kaçtığını sanıyorsun ama bir adım ileri gidemedin Alaca,” dedi yeniden bana dönerek. Uzattığı ele baktığımda devam etti. “İstese bugün yanına alır seni. İstesem her gün bulurum seni. Sadece özledim, yedi yıl...” Gözlerimden yaşlar süzölmeye devam ediyordu.

“Ben de on yedi,” dedim mırıltı gibi çıkan sesimle. “O yedi yıl bende hep on yedi. Sadece bir hafta,” dedim gözlerinin içerisine baskarken. İçimdeki boşlukta bir yara açıldığını hissettim, yaram kanadı. *Kullanmayı bilersen sevgi silahtır, yaralar,* dedi geçmişim. *Sar yaralarını kanarsa canını yakar.* Yaralarımı sarmayı hâlâ öğrenememiştim ve hissettiğim sevgi bir bıçak gibi göğsüme saplanmaya devam ediyordu.

“Öyle,” dediğinde başımla onu onayladım. Ne yapmam, ne düşünmem gerektiğini bilmiyordum. Tek bildiğim kaçtığımdaydı.

“Gitmem gerek,” dediğimde bana baktı.

“Ona sor,” dedi gitmeden önce. “Beni nereden tanıdığını bana değil, ona sor.” Ona cevap vermeden arkamı dönerek Yekta’nın gittiği yoldan ilerlemeye başladım. Onu sorgulayabilecek kadar yakın değildim. Mert’i nereden tanıdığını sormam hadsizlikten daha fazlası olmayacaktı.

Kirli bir resmin arkasındaki portre olduğumu hissediyordum. Yüzümden aşağıya süzölen boya parçası içimdeki acıyı temsil ediyordu. Zihnim, konu Yekta olduğunda hiç durmuyor, o acıdan Yekta’ya bir pay çıkarıyordu. Beni yeniden boşluğa yuvarladı. Zihnimde hiç var olmayan başka bir anı oluştu.

Bir fotoğraf karesinde yan yanaydık. Ellerimde tuttuğum fotoğraf geçmişe aitti. Tek başıma, bir sokak arasında, başımı yasladığım duvarın soğukluğunu saç diplerimde hissederken karanlığın içindeydim. Gözlerimin önünde geçmişim ve hislerim vardı. Dokunsam kurtarırdım ama hiç elimi uzatmadım. Sonra o geldi, ellerini uzattı, dokundu, beni kurtarmak isterken düştüğüm çukurda açtı gözlerini.

Yekta Emir Ilgaz, her ne olursa olsun benimle olan o adamdı. Dipte, yalnızlıkta, acıda, sessizlikte ve karanlıkta. Hayallerimde bile benimle birlikteydi, hiç var olmayan bu anılarda bile elleri ellerimdeydi. O elleri yıprattım, canını yaktım ve ilk kez gidecek olmak benim canımı yaktı.

Ana caddeye çıktığımda Yekta'nın etrafta olmadığını gördüm. Gözlerim boş kalan caddede dolaşırken ne olduğunu anlamaya çalışıyordum. Gözlerimde yaşlar kurumuştur. Göz altılarımın şiştiğinin farkındaydım. Rimelim yüzüme bulaşmış, makyajım dağılmıştı. "Bir sorun mu var?" Mert'in sesini duyduğumda yavaşça ona döndüm.

"Hayır," diye mırıldandım.

"Gitmiş mi?"

"Gitmemiştir," dedim neye güvenerek konuştuğumu bilemezken. "Taksi çağırırım gittiyse de."

"Ben bırakırım seni," dediğinde ona karşı çıktım.

"Arkadaşın vardı yanında."

"Taksiyle dönebilir Akasya." Vazgeçmeyeceğini anladığımda başımla onu onayladım. "Arabayı alıp geliyorum," dediğinde cevap vermedim. Arkasını dönerek evin girişine doğru hızlı adımlarla ilerlemeye başladı. Kapının önünde onu beklerken Yekta'ya mesaj attım.

Akasya: Gittin mi?

Mesaj tek tikte kaldığında internetinin açık olmadığını anladım ve numarasının üzerine tıklayarak çaldırdım. Telefonunun kapalı olduğunu fark ettiğimde içimde beklenmedik bir korku oluştu. Yekta dışında onun çevresinde olabilecek hiç kimsenin numarası bende yoktu.

Mert'in arabası yanımda durduğunda ön kapıyı açarak bindim ve Mert'e döndüm. "Yekta'nın arkadaşlarından birilerini tanıyor musun?"

"Sarışın çocuğu biliyorum sadece," dediğinde kimden bahsettiğini çözmeye çalıştım. "Dövmeli olan, numarası vardı sanki. Eren mi ne?"

Araba ormanlık yolda ilerlerken, "Arar mısın onu?" diye mırıldandım.

"Bence aramamalısın." Her şeye bu kadar hâkim olması göğsümün burkulmasına sebep oluyordu. Kendime ait olduğuna inandığım bu hayattan yine kopuyor gibi hissediyordum.

"Kaçtığım her şeyin kucağına düşüyorum," dedim Mert'e.

"Her seferinde benim kucağıma düştüğüne göre kaçtığın her şey ben miyim?" dedi Mert yüzündeki hafif buruk gülümsemeyle.

"Belki de sadece bana hatırlattıkların," dediğimde yüzündeki gülümseme soldu.

Mert beni yuvarlandığım çukurda görmüştü. En mutlu anlarımı, bütün acılarımı görmüştü. Ve bu yıkım gerçekleşirken yalnızca izlemişti. "Bana götüreyim seni," dediğinde, "Sen bilirsin," diye mırıldandım. Aklım Yekta'da kalmıştı.

"Burada nerede kalıyorsun?" dedim ona dönerek.

"Bir rezidansta dairem var, iş için geldiğimde uğruyorum. İstedığın zaman kalabilirsin." Kaşlarımı alayla kaldırdım ve güldüm.

"Tamam, sadece bir öneriydi," dediğinde cevap vermedim ve elim radyoya uzandı. Rasgele bir şeyler çalması ve sessizliğimizi bozması için düğmeye uzandığım sırada Mert durmama sebep oldu. "Telefonuma bağlı, istediğini aç." Telefonunu bana uzattığında elime alarak müziklerine girdim ve Sefo açarak arkama yaslandım.

Telefonunu ona geri vermeden karıştırmaya başladığımda ne yaptığımın farkında olduğunun bilincindeydim. Fotoğraflarına girdim, benden sonra ne yaptıklarını merak ettim. Mert geçmişe ait bir parçamı taşıyor gibiydi. Lisemi, çocukluğumu, daha iyi hissettiğim, iyi olduğum o günleri taşıyordu. Artık iyi olmak için bir çabam kalmamıştı fakat bu içimdeki yangını da değiştirmiyordu.

Geçmişe ait bir fotoğrafa bakmak o anıya, o anın getirdiği hislere dokunmak gibiydi. Dokunmak isteyip istemediğime emin değildim. İçimde bir korku oluştu. Geçmişin yeniden acıtmasından korktum ya da sadece mutlu olmayı özlemekten korktum. Kendimi, en iyisinin bu olduğuna o kadar inandırmıştım ki o inancın duvarlarının yıkılmasından korktum.

Telefonu elimden bıraktım ve arkama yaslanarak gözlerimi kapattım. Kaç dakika yolculuk yaptığımıza hâkim değildim çünkü yol boyunca gözlerim dalmıştı. Arabadan indiğimizde elim telefonuma gitti. Yekta'nın bir cevap vermediğini gördüğümde ekranı tekrar kilitledim. "Burası mı?" dedim yaklaşık yirmi beş katlı olan rezidansa bakarak.

"Evet, sana bütün Ankara'yı tek pencereden göstereceğim birazdan." Söylediğine cevap vermedim ve asansöre binerek aynaya sırtımı yasladım.

Yirmi birinci kat için düğmeye bastığında kollarımı göğsümün altında birleştirdim. "Önceden her asansöre bindiğimizde bir fotoğraf çekerdin," dediğinde hoş olmayan bir şekilde gülümsedim.

"Ne zaman lise birinci sınıfken mi?"

Gözlerini devirdi ve bana cevap vermedi. Ne istediğimin bilincinde olmadığımı sanıyordu fakat ben yalnızca kimsesiz kalmak istiyordum. Dibe vurmak, daha kötüsünü, çok daha kötüsünü yaşamak ve yalnızlığın, yıkımın içerisinde mutlu olmak istiyordum. Aradığım mutluluğun yıkımın ardından geleceğini biliyordum.

Asansör ışığı yanarak durduğunda önce Mert, ardından ben asansörden indik. Dar, uzun koridorda birbirinin aynı olan şık daire kapıları vardı. Kapıların üzeri hoş bir ışıkla aydınlatılmıştı ve kapı numaraları aydınlatma sayesinde okunabiliyordu. Mert bir dairenin önünde durarak kartını okuttuğunda kapısı aralandı. Hemen ardından içeriye girdim ve elimdeki çantayı portmantosuna bırakarak ardından yürümeye devam ettim.

Evin girişi uzun, dar bir koridora sahipti. Eşyaları göz alıcıydı fakat bunları Mert'in seçmediğini tahmin edebiliyordum. Muhtemelen evi eşyalarıyla birlikte satın almış ya da tutmuştu. Salonuna girdiğimizde ışıkları otomatik olarak yandı. "Burası da benim evim," dedi tebessüm ederek.

“İyiymiş,” diye mırıldandım. “Diğerlerinin dairesi var mı burada?” Kaşlarını olumsuz anlamda kaldırdığında biraz olsun rahatlamıştım. “Odan nerede?” dedim ona bakarken. Normal şartlarda çekinen bir insan değildim, zaten Mert çekineceğim son insan bile değildi. Ona ait olan her şeyde bir nebze olsun benim de hakkım olduğunu biliyordum.

“Sağda, kıyafet odası da yanındaki oda. Tişört alacaksan eğer.” Başımı sallayarak onu onayladım ve kıyafet odasına geçerek üzerime kısa kollularından birisini aldım. Kıyafetlerimi çıkararak odasında bıraktım. Odada çok fazla kıyafet yoktu, birkaç kısa kollu dışında farklı modellerde takım elbiseler asılmıştı. Muhtemelen Ankara’ya yalnızca toplantılara geldiği için böyleydi çünkü Mert kişisel hayatında takım giymeyi sevmezdi.

İçeriye geçtiğimde masanın üzerine soğuk kahve bıraktığını gördüm. “İçiyorsundur umarım.”

“Fark etmez,” diye mırıldandım ve bileğimdeki tokayla saçlarımı topladım. Koltuğuna yayılarak oturduğumda o da karşımdaki tekli koltuğa oturdu.

“Nasıl geçti?” dedi bana bakarken.

“Bilmem,” diye mırıldandım.

“Ne yaptığını bilmiyorsun değil mi?”

“Neler yaşandığını bilmiyorum,” dedim ona karşı çıkarak. “Yakın geçmişte neler yaşandığını bilmiyorum. Herkesin bir hikâyesi vardır ama benimki öyle farklı ki bir yerden sonrasını ben bile toparlayamıyorum.”

“Seçimler yaptık,” dedi Mert. Bunu en iyi ben biliyordum. “Hepimiz seçimlerimizi yaşıyoruz.”

“Ben değil,” dedim yeniden ona karşı gelerek. “Benimki bir seçim değil, mecburiyetti.”

“Kimse kafana silah dayamadı Alaca,” dedi gözlerime bakarken.

“Psikolojik şiddet de silahtır ama sen bunu hiçbir zaman anlamazsın. Bu yüzden hiçbir zaman aynı noktada olamadık, olamayız.”

“Tamam, konuşmuyorum,” dediğinde yüzümü buruşturdum.

“İsabet olur.”

Derin bir nefes alarak önümüzdeki sehpa bıraktığı kahve bardağını aldım. Aklım Yekta'daydı. Beni bırakıp gitmeyeceğini biliyordum fakat bir işinin çıkmış olma ihtimali de aklımdaydı. Yine de bir şekilde onu merak etmeden duramıyordum. Dayanamayarak ayağa kalktım ve portmantoya bıraktığım çantaya doğru ilerlemeye başladım. "Telefonumu alacağım," dedim Mert'in soru sormaması için. Cevap vermese de beni duyduğunu biliyordum.

"Bana Eren'in numarasını atar mısın?" dediğimde telefonumu elimden almış, geri salona dönmüştüm.

"En son kaç yıl önce konuştuğumuzu bile hatırlamıyorum ne yazacağım adama?"

"Ben yazacağım, sen değil." Telefonunu bana fırlattığında bacaklarımın arasına sıkıştırarak yakaladım. "Ne diye kayıtlı?"

"Eren, parantez içinde Yekta."

"Çok yaratıcı," dedim gözlerimi devirerek.

"Özür dilerim *Ömrüm* diye kaydetmediğim için."

Ona cevap vermeyerek Eren'in telefon numarasını kendime gönderdim. Ne yazmam gerektiğini bilmiyordum fakat içten içe Yekta'yı merak ediyordum. Her ne kadar yakından tanımasam da beni orada bırakmayacağını biliyordum. İçimdeki ikilemi yok sayarak mesajı gönderdim.

Akasya: Eren, selam. Numaranı Mert'ten aldım. Yekta'nın arkadaşı Akasya ben. Yekta'dan haberin var mı? Bir anda ortadan kayboldu, merak ettim.

"Rahatladın mı?"

Mert'in sesini duyduğumda telefonumu koltuğa bırakarak ona döndüm. "Hiç garip hissetmiyor musun?" diye sordum istemsizce. "Yıllar olmuş, bir cuma akşamı karşılaşmışız. Yanımda senin de tanıdığın bir adam var ve sen beni evine getirmişsin."

"Kaçtığın her şeyin yanı başına düşmüşsün," dedi tebessüm ederek ve ekledi. "Yekta olsa sana böyle söylerdi."

“Onu nasıl bu kadar yakından tanıyorsun?”

“Yakından tanımıyorum, toplasan bir ay geçirmişizdir.” Yüzüne baktım, bir ima aradım ama bulamadım. Sorularımın cevabını en doğru şekilde Yekta’dan alacağımı biliyordum.

“Eskiden olsa beni yanına almaya çalışırdın,” dedim gözlerine bakarken. “Şimdi yalnızca yanımda kalmak istiyorsun.”

“Çünkü şu an yirmi dört yaşında bir kadınsın, o zamanlar on yediydin ve yalnız yaşayamayacak kadar çocuktun.” Yüzüme alaylı bir gülümseme kondurdum.

“Keşke sadece yalnız yaşayamayacak kadar olsaydı.”

“Kız kardeşimi kaybetmiş gibi hissediyorum Alaca.” Geçmişime dokunmak istediği her an bu ismi kullanıyordu. Bunu bilecek kadar tanıyordum onu.

“Ben de insanları kaybettim,” dedim ona bakarken. “Onlarcasını arımda bıraktım, neyden olduğunu bilmeyerek kaçtım. Acıdan, şehirleri terk ederek kaçabilir misin Mert? Ben kaçtım, kaçarken daha çok acı da sessiz kaldım. Beynimde anlamsız bir karmaşa, ne yaptığımı bilemeyecek kadar yalnız, ne yaptığımı kavrayamayacak kadar sessizim.”

“Kimsesiz ölmekten korkardın hep.”

“Ben o korkuyu bir bar sokağında ölümle yaşam savaşı verirken yirmi bir yaşımda kaybettim.”

“Kendini buraya sen sürükledin.”

“Beni buraya yaşanılanlar itti ve sen bunu hiçbir zaman kabullenmiyorsun,” dedim ona karşı çıkarak. Derin bir nefes aldı ve ayağa kalktı. “Üstümü değiştirip geliyorum.” Bir şey söylemeden telefonumu elime aldım. Eren’in mesaja cevap yazdığını gördüğümde sohbetten çıkmayarak bekledim.

Eren: Önemli bir işi vardı, istersen seni alabilirim.
Sabah yanına gelecekmiş.

Akasya: Sorun değil, merak etmiştim sadece.
Hallettim ben.

Üstün körü bir mesaj yazıp arkama yaslandım. Yarın ne olduğunu anlatacağını biliyordum. Hiç olmazsa kendisini açıklayacak bir insandı. İyi olduğunu bilmek içimi rahatlatırken telefonumu koltuğa geri bıraktım ve arkaya yaslandım.

Mert ile olan konuşmamız kendi içimde kendime bile itiraf edemediğim bir gerçeğin yüzüme vurulmasına sebep olmuştu. Yalnız ölmekten korkan bir kadındım ve artık sadece yalnız ölmek istiyordum. İçimde sürüklenmek istediğim bir karanlık taşıyordum. Kendim için her zaman daha kötüsü, daha acısı vardı ve bu hissi göğsümden söküp atamıyordum.

Saçlarım koltuğun üzerine dağılmıştı ve bacaklarımı sehpaye doğru uzatmıştım. Yalnızlık artık beni korkutmuyordu ve bunun temelinde korktuğum yalnızlıkla yüzleşmiş olmam yatıyordu. Bunu bilmek kalbimin ezilmesine sebep oldu. Toprağın altında bir başıma büyüdüğüm, kendi fırtınamı yarattığım ve o fırtınada yıkılmamak için köklerimi saldıgım bu hayatta artık kendimi, isteklerimi bilmiyordum.

Bir fiil olarak gitmek artık benden benliğimi de söküp alıyordu.

Gözlerimin ağırlığını hissederek başımı yanımdaki koltuğun yastığına yasladım ve gözlerimi kapattım. Uykuya dalarken içeriden gelen su sesi Mert'in duşa girdiğini anlamama sebep olmuştu.





7. DURAK

Odanın içersine dolan yağ kokusu uykumun dağılmasına sebep olurken içerideki karanlık zaman algımın şaşmasına sebep olmuştu. Kalın, siyah perdeler tamamen kapalı olduğu için saatin kaç olduğunu algılayamamıştım. Uzandığım koltukta üzerime bir pike örtülmüştü. Pikeyi ve yastığı Mert'in koyduğunu tahmin edebiliyordum. Elim kolruğun üzerinde telefonumu aradı. Yastığımın altında bulduğum telefonu açarak saate baktığımda bire geldiğini gördüm. Yekta beni dört kez aramıştı.

Gözlerimde anlamsız bir yorgunluk vardı ve ben ne olduğunu algılamaya çalışıyordum. Doğrularak üzerimdeki pikeyi kolruğun üzerine bıraktım ve içeriye doğru seslendim. "Mert?"

"Kahvaltı hazırlıyorum, banyo odamın içersinde." Ona cevap vermeden odasına doğru ilerledim ve banyoya girerek kapıyı kapattım. Elim yüzümü yıkadıktan sonra gözüm aynaya yansıyan görüntüme takıldı. Makyajım akmıştı ve göz altlarım şişmişti. Saçlarım dağılmıştı. Kelimenin tam anlamıyla berbat gözüküyordum. Şu an sıvı sabun dışında yüzümü temizleyecek hiçbir şeyim yoktu, çekmeceleri karıştırarak kendime ıslak mendil buldum ve önce gözlerimden akan rimeli silip ardından sabunla yüzümü yıkadım. Saçlarımı ellerimle düzeltmeye çalışıp çözülmek üzere olan tokamı elime aldım ve saçlarımı yeniden düzgün bir topuz yaptım. Banyodan çıkarak mutfığa doğru ilerlediğimde Mert'in masayı çoktan hazırladığını gördüm.

"Günaydın." Aklıma Yekta'nın araması geldiğinde ona cevap vermeden salona döndüm ve koltuktan telefonumu alarak Yekta'yı

aradım. Mert'in beni duymasını istemediğim için evin diğer köşesinde kalan Mert'in odasına doğru ilerledim.

"Akasya?" Yekta'nın sesi kulağıma dolduğunda kapıyı kapatmış, Mert'in dağınık yatağına oturmuştum.

"İyi misin? Bir sorun yok değil mi?" dedim devam etmesine izin vermeyerek.

"Kusura bakma, gerçekten önemli olmasaydı asla gitmezdim," dediğinde mırıldanarak konuştum.

"Saçmalama, çocuk değilim eve gitmesini biliyorum. Sorun değil yani."

"Kızlar *bizde değil* dedi, o yüzden gecenin bir yarısı aradım." Nerede kaldığımı mı merak ediyordu?

"Hallettim ben," dedim endişelenmemesi için.

"Otelde mi kaldın?" dedi sitem ettiğini belirtircesine.

"Yok, hayır," diye mırıldandım ve ekledim. "Mert'te kaldım." Kısa bir an aramızda sessizlik oluştuğunda söze devam ettim. "Sen ne yaptın?"

"Anladım," dedi alakasız bir şekilde.

"Efendim?" diye mırıldandım.

"Bir arkadaşım kaza geçirmişti, hastanedeydim."

"Sıkıntı yok değil mi? Geleyim mi?"

"Hayır, hayır," diye mırıldandı. "Mert seni bizim eve bırakır o zaman." Ona ona cevap verecektim ki yeniden konuştu. "Tabii bu gece de kalmayacaksan." Kaşlarımı istemsizce çattım.

"Biraz hoşnutsuz musunuz sanki siz Yekta Bey?"

"Hastanedeyim ya, kapatmam gerekiyor," dedi kaçarak. İstemsizce hafif bir gülümseme yerleşti yüzüme.

"Öyle olsun bakalım," diye mırıldandım. "Akşam görüşürüz."

"Görüşürüz," dedi ve telefonu kapattı.

Ardından odanın kapısı tıklatıldığında, "Gelebilirsin," diye seslendim. Mert üzerinde mutfak önlüğüyle kapıyı açtığında ona doğru döndüm, "Umarım beni zehirlemezsin."

"Aşçıyım ben şerefsiz," dedi bana bakarak.

“Biliyoruz onu ama sana güvenim sıfır hem de her anlamda.”

“Gel de parmaklarını yedireyim sana.” Ayağa kalkarak peşinden ilerlemeye başladım. Orta büyüklükte bir mutfak vardı fakat oldukça şık donatılmıştı. Dört kişilik, küçük bir masaya sahipti. Masanın üzerinde tabaklarımızı zor sığdıracağı kadar çok yemek vardı.

“Sen bu kadar yemekle nasıl fit kalıyorsun?” dedim ona dönerek. Kalıplıydı fakat vücudu oldukça iyiydi.

“Spor güzelim spor.”

“Ölsem götümü kaldırmam,” dediğimde güldü.

“Estetiğe gidiyorsun ama.”

“Yuh!” dedim gözlerimi açarak ve masaya oturdum. “O kadar belli oluyor mu ya?”

“Dudak dolgusu, ucundan yanakların gitmiş, burunda kesin var. Başka bir şey çözemedim.”

“Sen çocukluğumu biliyorsun diyedir, doğal güzelim diye yediri-yordum ben millete.”

“Ne fark eder bebeğim, ikisi de sensin.”

“Yanınızda kaldığımı hayal ettim de üç gün üç gece manşet olurdum.” Omuz silkerek tabağıma masadaki zeytinlerden doldurmaya başladı. Umursadığım bir durum değildi, kendimi güzel görmeyi sevi-yordum ve bunun için de para harcamaktan çekinmiyordum. İnsanla-rın bunun hakkında nasıl bir yorumu olduğu da umurumda değildi. Herkes kendi bedeninden sorumluydu ve güzel olduğuma inandığım sürece ne yaptığım kimseyi ilgilendirmiyordu.

“Beni kahvaltıdan sonra metroya bırakabilir misin?”

“Bırakırım, benim de akşama işlerim var zaten.”

“Teşekkür ederim,” dedim her ne kadar küçük bir teşekkürün bile ağır geldiğini hissetsem de. Bana cevap vermeden yemeğine geri dön-dü. Yaptığı kreplerden tabağıma alarak içerisine çikolata sürdüm ve ona eşlik ettim.

Kahvaltıdan sonra o bulaşıkları yıkamış bense dün çıkardığım kıya-fetleri üzerime geçirmiştım. Üzerimde onun kısa kollu tişörtü vardı fakat

pantolonumla uyumlu olduğu için çok da kötü durmuyordu. Eşyalarımı bir poşete koyarak elime aldım. Mert portmantodan çantamı aldığı anda beraber daireden çıktık. Asansöre bindiğimizde çantamı bana uzattı.

“Yarın yine görüşür müyüz?” dedi bana bakarak.

“Duruma göre konuşuruz,” diye mırıldandım. “Tek bir kişi duyarsa senden bilirim Mert,” dedim bakışlarımı gözlerine doğru kaldırarak. “Kaos istemiyorum, artık ruhum fazlasını kaldırmıyor.”

“Bilmeyecek, söz.”

“Peki.” Asansörün kapıları otoparkta açıldığında arabasına doğru ilerlemeye başladık. Telefonumdan konumu açarak yakındaki metro duraklarına baktım. İyi ki EGO kartımı yanıma almıştım. Arabaya bindiğimizde Yekta’ya mesaj attım.

Akasya: Eve mi geçeyim direkt yoksa hastaneden çıktın mı?

Birkaç dakika içerisinde cevap verdi.

Yekta: Çıktım, bizimkiler Gençlik Parkı’nda oturacakmış. Oraya geç istersen, ben de oraya gelirim.

Akasya: Tamam.

Mert’e dönerek konuştum. “Direkt Gençlik Parkı’na bırakma şansın var mı? Metroya binmeyeyim bir daha.”

“Olur, fark etmez.” Başımı arkaya yaslayarak Mert’in bardak haznesine bıraktığı telefonunu aldım ve müzik uygulamasından rasgele bir şarkı açtım. Yaklaşık yarım saat boyunca arabada yalnızca müziğin sesi yankılandı. İkimiz de hiç konuşmadık. Konuşacak onlarca şeyimiz vardı fakat aynı zamanda konuşabilecek hiçbir şeyimiz yoktu. Araba Gençlik Parkı’nın girişinde durduğunda Mert’e dönerek kısa bir teşekkür mırıldandım. “Her zaman,” dedi gülümseyerek. Arabanın kapısını açıp çıktım ve telefonumu elime alarak Yekta’yı aradım.

“Yekta?” Telefonun ucundan birkaç hışırtı geldi ardından Yekta’nın sesini duydum.

“Efendim?”

“Gençlik Parkı’na geldim, bende diğerlerinin numarası yok.”

“Mihri’nin numarasını atayım, konum atsın sana, olur mu?”

“Olur,” dediğimde mırıldandı.

“Sorun yok, değil mi?”

“Hayır.”

“Görüşürüz o zaman.”

“Görüşelim bari,” dedim ve telefonu kapattım. Birkaç saniye sonra Yekta, Mihri’nin numarasını göndermişti. Mihri’ye mesaj atarak bulundukları konumu istedim. Mihri bana konumu attığında, haritaları açarak onların bulunduğu tarafa doğru yürümeye başladım. Beraber vakit geçirmeyi seviyorlardı ve bu bana Mersin’i hatırlatıyordu. Beraber yaktığımız ateşi ve sahilde sabahlamalarımızı... Birbirimizle sabaha kadar dalga geçmemizi, yaşananların üstünü örtmemizi...

Şehirleri değil ama anıları özliyordum. Şehirler değil ama anılar can yakıyordu.

Mihri ve Yusuf’u uzaktan gördüğümde telefonumdaki konumu kapatarak onlara doğru yürüdüm. Çimenlerin üzerine serdikleri bezin üzerinde uzanıyorlardı. Nehir yanlarında değildi ama burada olduğunu tahmin edebiliyordum.

“Nerelerdesin sen?” Mihri beni fark ederek konuştuğunda ona gülümseyerek cevap verdim.

“Dün gece eski bir arkadaşım ile takıldım.” Serdikleri beze oturarak bağdaş kurdum. “Nehir nerede?” dedim Yusuf’a dönerek.

“Bize dondurma almaya gitti, gelir şimdi.”

“Bıktım sizden.” Nehir söylediklerimizi işitmiş gibi tam arkamdan bağırdığında istemsizce irkildim.

“Senin saçına başına ne oldu?” dedi bana dönerek.

“Toparlayamadım ya, çok mu kötü gözüküyor?”

“Yok, genelde özendiğini gördüğümünden dikkatimi çekti,” dediğinde gülümsedim. Elindeki külahlardan birisini bana uzattı ve o da bezin üzerine oturdu. “Geleceğini bildiğimden sana da aldım.”

“Teşekkür ederim,” diye mırıldandım. “Nereden esti Gençlik Parkı?”

“Lunapark yapalım dedik. Malum cumartesi, hepimizin boş günü.”

“Yemin ederim konserlerden, kafelerden ve kalabalık ortamlardan sıkıldım. Ben artık emekli olup sahil kasabasına yerleşmek istiyorum.”

“Daha yirmi beş yaşındasın,” dedi Mihri Yusuf’a göz devirerek.

“Maalesef ruhum elli beş.”

Yusuf geriye yasladığı ellerini çekerek Mihri’nin bağdaş yaptığı bacaklarına doğru uzandığında elimdeki dondurmayı yiyordum. Yusuf dondurmasını çoktan bitirmişti. Mihri’nin elindeki külahtan bir damla Yusuf’un yüzüne döküldüğünde Yusuf gözlerini kapattı.

“Ne yapıyorsun kızım?” dedi ardından gözlerini açarak.

“Ben mi dedim kucağıma yat diye be, döküldü işte.”

Mihri parmağını dondurmanın döküldüğü yere Yusuf’un dudaklarının yanına bastırarak parmağını emdiğinde başımı iki yana salladım. Bu oldukça çekici bir hareketti ve Yusuf’un bundan etkilendiğine emindim.

“Yekta da geldiğine göre tamamlandık,” dedi Nehir, ikisinin üzerindeki dikkati dağıtarak. Yekta benim geldiğim yoldan yürüyerek bize doğru ilerliyordu. Üzerine mavi kot ve beyaz tişört giymişti. Yüzünde çizikler vardı. Birisiyle kavga ettiğini anlayabilmişim.

“Sıkıntı yok değil mi?” dedi Yusuf da benim gibi Yekta’nın yüzünü incelerken.

Başını olumsuz anlamda salladı ve eğilerek yanımıza oturdu. Yusuf geri Mihri’ye döndüğünde başımı Yekta’ya çevirdim. “Sorun var mı?”

Cevap vermedi. İçimde garip bir huzursuzluk oluşurken ne olduğunu anlamaya çalıştım. Bakışları bana odaklandığında neye baktığını çözmeye çalıştım. Bana değil, arkamda kalan dönme dolaba baktığını fark ettiğimde ben de arkama dönerek baktığı yere göz gezdirdim.

“Seni takip ettiğim günü mü hatırladın?” dedim gözlerimi kısarak. Cevap vermediğinde daha fazla üstelemedim.

“Biz biraz yürüyeceğiz,” dedi Nehir, Yusuf ve Mihri’ye bakarak.

“Biz de lunaparka girelim mi o zaman?” Yekta’ya döndüğümde başıyla beni onayladı.

“O zaman ben eşyaları çantama atayım, haberleşiriz yine.”

“Olur,” dedim Mihri’ye dönerek ve Yekta ile birlikte yerden kalktık. Arkamızı dönerek lunaparkın girişine doğru yürüdüğümüzde Yekta’ya dönerek yeniden konuştum.

“Sıkıntı olmadığına eminsin değil mi?”

“Zor bir gündü sadece,” dedi derin bir nefes alarak. İki elini pantolonunun cebine soktu. Üzerinde beyaz gömlek ve siyah kot görmeye alışık olduğumdan kıyafetlerini istemsizce garipsiyordum.

“Yüzünden anlıyorum onu ve anlatmak istersen dinlerim.”

Bakışlarını lunaparka çevirdi, gözlerini dönme dolaba doğru kaldırdı. “Gitmek bedel ödetir.” Beni savunmasız yakalayıp konuştuğunda yutkundum. Bana söylemiyordu fakat bu konu açıldığında boğazımdaki yumru geçmiyordu. “Bedelini uzun süre önce ödedim,” dediğinde aynı acıdan geçtiğimizi hissettim.

“Gitmek bazen sadece gerekli olandır,” diye mırıldandım ona iyi gelmesini isteyerek. “Bazen yapman gerekendir, bencil olmandır ve mutlu olmak için bencil olman gerekir.”

“Ne değişir ki Akasya?” dedi gözlerimin içerisine bakarken. İşaretparmağını saçlarıma değdirdi. “Burada yaşadığı sürece gitmek ne değiştirir?”

“Bir fiil olarak gitmenin ne demek olduğunu çok iyi biliyorum,” diye devam etti ona cevap vermediğimden. Gözünün beyazına yayılan kırmızı damarlar uyumadığını kanıtlar nitelikteydi.

“Belki de ben bilmiyorumdur,” dedim daha fazla deşmek istemediğimden. “*Gitmenin ne demek olduğunu.*”

“Belki de hiç bilmiyorsun,” dedi. “Yeniden başlamanın ne demek olduğunu.” Söyledikleri kaşlarımı çatmama sebep olurken başımı iki yana salladım.

“Hadi lunaparka girelim.” Bir şey söylemeden lunaparkın girişinden içeriye geçti ve ardından ben geçtim.

Aklıma elimde kalan iki bilet geldi fakat sırt çantam yanımda değildi ve biletler çantamın içerisinde kalmıştı. Yekta benden önce davranarak ikimiz için de bilet aldığında ona döndüm. “Lunaparkları seviyorsun sanki?”

“Pek sayılmaz,” diye mırıldandı. Elini omuzumun üzerine atarak beni göğsüne doğru çektiğinde bunu neden yaptığını anlayamamıştım fakat istemsizce gülümsedim. Bir eli beni kavrarken beraber dönme dolaba doğru ilerliyorduk. Bana ilk geceyi mi yaşıtıyordu yoksa burada başka bir anısı mı vardı bilmiyordum. Tek bildiğim gözlerindeki hüznün gerçekliği idi.

Dönme dolap sırasına girerek beklemeye koyulduğumuzda sırtımı iyice ona yaslayarak mırıldandım. “Burası sana hüznün veriyor gibi hissediyorum.”

“Öfkeli olduğum birisini hatırlatıyor,” dedi bir itirafta bulunarak.

“Affedemediğin birisi mi?” dedim. Sırtım göğsüne yaslı olduğu için yüzünü göremiyordum.

“Affetmenin ne demek olduğunu insanları anladığımda fark ettim,” dedi bana bakarken. “İnsan herkesi ve her şeyi affeder ama geçmişe dokunanları değil, çocukluğuna uzanan eli değil. Bu yüzden büyümek senden ilk başta sevgini, merhametini, affetme hissini alır.”

“Sonra geriye nefret kalır,” dedim cümlesine devam ederek. Ardından o ekledi, “Sadece nefret hissedersin. Kendinden nefret edersin, sana hissettirilenlerden nefret edersin, geçmişinden nefret edersin. Hassas birisi olmak eksiklikten geçer. Ne kadar iyi olursan ol bir yanın hep eksiktir.”

“Ben o eksikliği hiç hissetmedim galiba,” diye mırıldandım.

“Çünkü sen hiç babana kendini kanıtlamak zorunda kalmadın. Zaten her ne yaparsan yap sevdiler. Sen hiç anneni kurtarmak istemedin çünkü o hep seninleydi.”

“Nereden biliyorsun?” Sırtımı göğsünden ayırarak gözlerimi gözlerine çevirdim. Ağlayamadığı ama orada biriktirdiği yaşları gördüm.

“Özgüveninden,” dediğinde gülümsedim. “İnsanlar farklı olduklarını düşünseler de aynı hislere aynı tepkileri verirler. Yaşanılanlar değişir ama kırgınlık kırgınlıktır. Neye olduğunun, kime olduğunun

bir önemi yoktur. Yaşanılanlar değişir ama çocukluğu yaralı olan insanın yarası birdir. Ne yaşandığının bir önemi yok, o çocuk hep kendini kanıtlamak ister.”

“Peki senin çocukluğun?” dedim bir cevap bekleyerek. Dönme dolabın durmasını beklediğimiz için sıra ilerlemiyordu.

“Seninki kadar aydınlık olmasa da anlattıklarım kadar da karanlık değildi.”

“Zaten araf gibi hissettiriyorsun,” dedim kendime engel olamayarak. İnsanı en çok yoran belirsizlikti ve Yekta Emir Ilgaz, belirsizliğin kelime anlamıydı. Ona bir renk bulacak olsam yalnızca griden bahse derdim. İyi ve kötünün birleşim noktası.

“Belki de yaşananların tamamı iki aralıktadır Akasya,” dedi derin bir nefes alarak. Elini saçlarıma doğru uzattığında bakışlarımı gözlerine doğru kaldırdım. Bir karış ötemdeydi. “İyiyle kötü arasında savrulup duruyoruzdur ve belki de ben bile neyin kötü olduğunu çözemeyecek kadar kaybolmuşumdur.”

“Bir seçimin ortasında mısın yani?” dedim söylediklerinden yola çıkarak.

“Seçimimi yıllar önce yaptım,” dediğinde mırıldandım.

“O zaman sorun ne?” Sesim kısılmış, bir fısıltıya dönüşmüştü.

“Yeniden karşıma çıktı fakat bu sefer aynı seçimi yapamıyorum.”

“Eğer bir şeyden bir kere vazgeçebildiyse ve vazgeçebilme ihtimali zihninde dolaşabiliyorsa o şey hiçbir zaman senin olmamış demektir.”

“Belki de hiçbir zaman gerçek anlamda vazgeçememişimdir.”

“Belki de,” dedim neden bahsettiğini bilmesem bile. Beni kendisine doğru çekerek yeniden göğsüne yaslanmama sebep oldu. Dönme dolaptaki insanlar inmeye başlamıştı ve sıradakiler yavaş yavaş inenlerin yerini alıyordu. “Hayattan bir beklentin var mı?” dedim yüzüm göğsüne yaslıyken. “Bir hayalin, bir amacın?” diye devam ettim ne cevap vereceğini merak ederek.

“Bilmem,” diye mırıldandı. “Bir hayalim yok diyemiyorum ama eğer varsa bile ne olduğunu bilmiyorum. Yine de zannediyorum ki bilmesem bile mutlaka bir hayalim vardır.”

“Yaşanılanlar garip hissettiriyor,” dediğimde gülümsediğini hissettim ve göğsünden ayrılarak yavaşça sırada ilerlemeye başladım. Yüzünü görmek istiyordum. Yüzünü görmeyi sevdiğim için göğsüne yaslanmayı sevmiyordum.

“Çok yakınımıştın gibi geliyor ama henüz üç gün oldu.”

“Yetmiş iki saat,” dediğinde yüzümü buruşturdum.

“Tamam, böyle daha havalı oldu.”

“Dört bin üç yüz yirmi dakika,” dediğinde istemsizce kaşlarımı çattım.

“Abart amma koyayım,” dediğimde beklenmedik tepkimden ötürü gözleri kocaman açıldı ve ardından kahkaha sesi kulaklarıma ulaştı.

“Sen var ya,” dediğinde sözünü kestim ve yüzümü ona doğru dönerek işaretparmağımı dudaklarına götürdüm.

“Dur bir dakika, şeyi unuttun. Kaba olmak istemem ama,” dedim sesimi onun gibi kalınlaştırmaya çalışarak. Başını geriye yatırarak yeniden güldüğünde ben de gülümsedim.

“Kafayı yemişsin,” diyerek sözümü tamamladı.

“Yedik yiğidim ne yapacağız ya,” dedim ve ekledim. “Senin bu felsefi konuşmalarının sonunu ben hep buralara bağlıyorum ama umarım vizyonsuz olduğumu düşünmüyorsundur.” Başını geçiştirircesine olumsuz anlamda salladığında göğsüne vurdum. “Dalga geçme ya.”

“Sen de dalga geçebileceğin şeyler yapma.”

“N’apayım ama ya hep çok anlamlı konuşuyorsun, üç gün diyoruz bilmem kaç dakika diyorsun, utanma salise say.” Tekrar güldüğünde ben de güldüm. Gülüşü, mutlu olmamı sağlıyordu. Yekta Emir Ilgaz, kalbime zararı dokunacak kadar güzeldi fakat bunun yalnızca benim için olduğunu biliyordum.

“Eğlendin bakıyorum,” dediğimde başını salladı.

“Eğlendim.”

“Gel de binelim artık,” dediğinde sıranın bize geldiğini ancak fark etmiştim. Beraber dönme dolabın içerisine girdiğimizde bana bakarak gülümsedi. Ne hissettiğini merak ediyordum, ne düşündüğünü merak ediyordum fakat sormaya cesaretim yoktu.

Görevli yandaki zinciri takarak kapattığında Yekta'nın üzerinde yeniden aynı hüznün dalgasını hissettim.

"Neye üzülüyorsun anlamıyorum ama sana iyi gelmiyorsa gelmeydik," diye mırıldandım.

"İnsan neyden kaçır merak ediyorum bazen?" dedi kısık bir sesle. "Dünden mi yarından mı?" Duraksadı, gözünden bir damla yaş süzüldüğünü hissettim. Yükselmeye devam ediyorduk. "Zamandan kaçamayız," dediğinde söylediklerinin arkasında bir yaşanmışlık yattığını biliyordum.

Zamandan kaçamam.

Derin bir nefes aldı, en tepeye gelmek üzereydik. "Ruhumun daraldığını hissediyorum ama buradan vazgeçemiyorum. İnsan hep mutlu olmak istiyor ama mutlu olmak için de acıya muhtaç."

"Acı yoksa mutluluk yok," dedim ona katıldığımı belirtircesine.

"Zamandan kaçamıyorum, geçmişten kaçamıyorum, acıdan kaçamıyorum," dediğinde bütün meselenin bir fotoğraf karesinde, zihninde dönüp duran bir gecede, bir anda saklı olduğunu anladım. O anı merak ettim, o anıya sahip olmak istedim. Ben bir adamın geçmişinde, acısında yer edinmek istedim. Bakışları yere doğru kaydığında ben de onunla birlikte altımızda kalan insanlara baktım.

Sevgili günlük,

Bu bir hastalık biliyorum ama ona dair her şeye sahip olmak istiyorum. Geçmişinde, kendimi görmek istiyorum.



Ninova



“Kullanmayı bilersen sevgi silahtır, yaralar.
Sar yaralarını, kanarsa canını yakar.”

Gözlerimizi kapattığımızda hepimiz aynı karanlığın içerisindeyiz.

Yıllardır yalnızca bunu düşünüyor, bunun varlığıyla ayakta duruyordum. Kalbimiz kırılır, üzülrüz, geçmişe dönmek isteriz, geçmişten kaçırız tükendiğimizi hissederiz ve yeniden başlarız. Bütün bu döngü hayatımız boyunca içerisinde sınırlamadığımız bir gerçektir ve biz buna yaşamak deriz.

Gözlerimi kapatarak sırtımı dönme dolabın demirliklerine yasladım. Yanımda hissettiğim bedeni içimdeki yalnızlık hissini hafifletti. O bana hep yaşadıklarımı, geçmişimi hatırlatıyordu ve bu konuşmalarımız beni daha derinden hisseden bir insana dönüştürüyordu. Beni iyi birisi olmaya zorluyordu ve bunun farkında bile değildi.

“Bense sadece mutlu yaşayabilirim Yekta,” dedim içimdeki bencilliği yeniden ortaya çıkararak. “Ben acı çekmeden de mutlu olabilirim, öyle olmak zorundayım.” Daha fazlasını kaldıramazmışım gibi hissediyordum.

“Bu hayattaki en büyük keşken ne?” dedi gözlerimin içerisine bakarak.

“Terk etmemiş olmak,” dedim bir an bile şüphe etmeyerek. Ama...” Cevap vermesine izin vermeden. “En büyük sevincim de terk etmiş olmak ve sen bunu anlayamazsın.”

“Bir gün tekrar terk eder misin peki?” dediğinde bu cevabı ondan duymak istedim.

“Sen olsaydın ne yapardın?” Sorduğum soruya karşılık başını iki yana salladı. İyi hissetmediğini görebiliyordum.

“Anlardım,” dedi ve tek bir kelimeyle ona inandım. “Karşımdakini, geçmişimdekini anlardım. Bir sebebi olduğunu anlardım.”

“Anlamak acımızı hafifletir mi?”

“Neye karşı olduğuna göre değişir.”

Sana ne yaptılar, demek istedim. Bütün bunları hissedecek ve düşünecek kadar ne yaşadığını merak ettim. Dönme dolap aşağıya inerek durduğunda Yekta adama yeni biletleri uzatmış inmeden tekrar yukarı yükselmemize sebep olmuştu.

“Bir gün beni hiç anlamayacaksın,” dedim 26 Haziran gecesinden bahsederek. “Herkesi anlasan bile kalbin beni anlamaya yetmeyecek çünkü ben böyle bencil bir insanım. Bir yanımda böylesine kötü.”

“Belki o gün geldiğinde sen de beni anlamazsın Akasya,” dedi gözlerimin içerisine bakarken. “Belki aynı anda koparız birbirimizden, aynı anda bencil oluruz.”

“Yüzün nasıl bu hale geldi?” dedim konuyu değiştirerek.

“Sana savaşlardan bahsetmiştim,” dedi. Hangi konuşmamızdan bahsettiğini anlayamadığımda duraksadım. “Savaşlarda kimse masum değildir, demiştim,” dedi hatırlatmak istercesine. *İki kişinin de elinde silah varsa ve o silahlardan birisi patlamak zorundaysa öldürmek bir suç teşkil etmez. O mahallede silahı olmayan kimse yok. Bu yüzden dert etme.* Aklıma kalede söyledikleri geldiğinde başımı salladım.

“Yüzümdeki izler oluşurken ne ben masumdum ne de karşıdaki... Yine de yaşamayı ihtimallere bırakamazdım. Sana yaşamak ilkel bir duygudur, dediğimde ne demek istediğimi şimdi anlıyorsun değil mi?” Bunu söylerken gözlerinin dolduğunu gördüm.

“Yekta,” dedim ne yapacağımı bilemezken. Konuşursa ağlayacağını fark ettiğinde sustu. Bunun böyle olmayacağını anladığımda ona dönerek, “Bu gece birbirimize karşı yalansız olalım mı?” dedim sanki önceki söylediğimiz her şey bir yalandan ibaretmiş gibi.

“Ben sana karşı hep dürüstüm,” diye mırıldandı ve ekledi. “Sen yalanlar mı söyledin?”

“Bazen...” dedim kısık bir sesle. “Ama bir önemi yok, bugün kötü olduğunu görebiliyorum. Dün gece her ne yaşandıysa anlatmadığını görebiliyorum ve bu gece yalan istemiyorum.”

“Bu gece de ben yalanlar söylerim belki,” dediğinde derin bir nefes aldım. Dönme dolap yeniden yere yaklaştığında telefonumu çıkararak Mihri’ye bu gece gelmeyeceğimize dair bir mesaj attım.

“Gel, gidiyoruz,” dedim görevlinin açtığı demir kilidin ardından ayrılarak. Derin bir nefes aldı ve ayağa kalktı.

“Nereye?” dediğinde ona, “Halledeceğim,” diyerek kısa bir cevap verdim.

Beraber lunaparkın çıkışına doğru ilerlerken elini tuttum. Dün beni bıraktıktan sonra tam olarak ne yaşanmıştı bilmiyordum fakat yaşanan şeyin onu yıprattığını görebiliyordum. Onu, buraya gelirken yolda gördüğüm otellerden birisine götürecektim.

Gözüm telefonumun saatine takıldı, saat sekizi geçiyordu. Mihri’lerle, Yekta’yı beklerken bu kadar vakit geçirdiğimizi fark etmemiştim. Adımlarımı hızlandırdım. Yekta, hiçbir şey söylemeden bana uyum sağlıyordu. Belki sadece kendi sesini dinlemeye ihtiyacı vardı.

“Yekta,” dedim otelin kapısının önüne geldiğimizde. Bakışları bana döndü, gözlerinin kızardığını fark ettiğimde onun için üzüldüm. “Umarım her şey düzelir,” diye mırıldandım.

“Bazen altından kalkamadığımı hissediyorum,” dedi. “Bazen hiç düzlüğe çıkamayacak gibi hissediyorum.”

“Her acıma çare olabilirmiş gibi hissettiriyorsun ve senin bile çıkmaz sokakların varsa bu dünyada gerçek mutluluk yok diyorum.” Söylediğim hiçbir şeye tam anlamıyla inanmadığını biliyordum. Onu üç gündür tanıyan birine göre fazla ağır konuşuyordum.

“Kimliğin yanında mı?” dedim ona dönerek. Cebinden cüzdanını çıkararak kimliğini uzattıktan sonra beraber otelin merdivenlerini çıktık ve resepsiyona doğru ilerledik.

“Bu gece için iki kişilik boş odanız var mı?” Resepsiyondaki görevli gülümseyerek bana döndü.

“Hoş geldiniz, var efendim. Kimliklerinizi alabilir miyim?”

Kimliklerimizi görevliye uzattığımda giriş işlemlerimizi tamamlayarak oda kartıyla birlikte kimliklerimizi bana geri uzattı. “İyi akşamlar,” dediğinde tebessüm ederek başımla onu onayladım ve Yekta ile birlikte asansöre doğru ilerlemeye başladık.

“Bitkin hissediyorum,” dedi Yekta asansörün aynasından kendisine bakarken. Oda numaramızın bulunduğu kata basarak ona döndüm.

“Bazen insanı içinde biriktirdikleri boğuyor.”

“Sabaha geçer belki bu hislerim,” dediğinde buna onun da inanmadığını biliyordum. Geçmeyecekti, üzerini kapatacaktı.

Asansörün kapıları açıldığında beraber aşağıya indik ve otel odasına doğru ilerledik. “Uyuyacak mısın hemen?” dedim ona dönerek, başını olumsuz anlamda salladı. Kartı okutarak odanın kapısını açtıktan sonra ışığın yanması için kartı gerekli bölmeye koydum. İkimiz de içeri girdiğimizde Yekta kapıyı kapattı.

Oda kahverengi tonlarında döşenmişti ve her alanda aydınlatması bulunuyordu. Çift kişilik bir yatak ve iki koltuk vardı. Yatağın karşısına televizyon konulmuştu. Televizyonun yanına makyaj masası ve aynası yerleştirilmişti. Yalnızca yatağın başındaki ışıkları açarak genel aydınlatmayı kapattım.

Yekta koltuklardan birisine geçerek oturdu. Çantamı yere bırakarak ayakkabılarımı çıkardım ve bağdaş kurarak yatağın üzerine oturdum. “İstersen duş al,” dedim daha iyi hissettireceğini düşünerek.

“Alayım,” dedi beni onaylayarak. Sonra da kalkıp banyonun olduğu yere doğru ilerledi.

O banyoya girdiğinde oda kartını alarak odadan çıktım. Temiz kıyafetlere ihtiyacı olacaktı. Asansör bulunduğumuz katta olduğundan hızlı bir şekilde bindim ve giriş kat için düğmeye bastım. Asansörün kapıları kapanırken sırtımı arkamdaki cama yasladım.

Asansör aşağıya inerken klasik kadın sesi kat numaralarını okuyordu. Son iki gündür üst üste o kadar çok şey yaşamıştık ki zamanı yakalayamıyor gibi hissediyordum. Hayatın gerisinde kalmışım gibi bir his vardı ve bu his Yekta'nın acısına yetişene kadar geçmeyecek gibiydi.

Asansörün kapıları açıldığında hızlı adımlarla aşağıya indim ve aynı şekilde resepsiyona ilerledim. "Merhaba!" diye seslendiğimde girişte bizi karşılayan görevli bana dönerek tebessüm etti. "Buralarda kıyafet alabileceğim bir yer var mı? Biraz acil," diye mırıldandım. Genç çocuk şaşkınlıkla bana bakarken otelde kalan birisinin gecenin bu saatinde böyle bir soru sormayacağını farkındaydım.

"Maalesef bir bilgim yok," diye mırıldandı. O kıyafetleri giymesini istemiyordum. Bazen anılar kokuların içerisine saklanırdı, bazen anılar eşyaların içerisine gizlenirdi. Ona bu gece hiçbir şey kötü hissettirsin istemiyordum.

"Peki, teşekkür ederim," diye mırıldandığımda bir süre bakışları üzerimde gezindi.

"Eğer çok acilse masaj odaları için kullandığımız eşofmanlar var. Ücretini ödemeniz koşuluyla bir tane verebilirim." Görevlinin verdiği yanıtla gülümsedim. Bir eşofman iş görebilirdi.

"Çok sevinirim," dedim teşekkürümü belli ederek.

"Bir saniye, hemen geliyorum."

Görevli çocuk, arkasını dönüp gittikten kısa bir süre sonra geri gelmişti. Kıyafetin ücretini ödeyerek odaya geri çıktım ve kartı kapıya okutarak içeri girdim. Banyodan su sesi geliyordu. Yekta'nın banyodan çıkmadığını anladığımda, kapısının önüne gelip tıklattım.

"Yekta!" Seslenmemle hemen su sesi kesildi ve Yekta'nın sesini duydum.

"Bir sorun mu var?" Yorgun sesi kulaklarıma ulaşırken ona cevap verdim.

"Hayır, sana eşofman getirdim. Kapıya asıyorum, alırsın." Bir cevap vermeyip suyu geri açtığında beni duyduğunu anladım ve eşofmanı kapısına asarak odanın balkonuna doğru ilerledim. Yere kadar

uzanan camdan balkonun kapısını açıp dışarıya çıktım ve derin bir nefes aldım.

Her insanı kendi içerisinde tek başına bırakan bir acısı vardı. Sessiz kaldığımız her soru, kendi içimizde itiraf edemediğimiz bir günahı ve Yekta'nın cevapsız kaldığı onlarca sorusu vardı, görebiliyordum. Bu şehir, ona ne yaşatmıştı bilmiyordum ama burası kurtulmak isterken daha da içine çekildiği bir bataklık gibiydi.

Bu hissi tanıyordum. Geride bıraktığım ve beni yakamdan tutup her yıl başka şehre sürükleyen geçmişim bu hissi de bana miras bırakmıştı.

İstanbul, kurtulmak isterken her gün biraz daha içine çekildiğim bir çukurdan ibaretti.

Yedi yıl olmuştu. Yedi yıldır sürekli bir başka şehirlere gitmiş, her yıl yeni bir şehirde nefes almıştım. Hiç yakın arkadaşım olmamıştı, kimseyi gerçekten sevememiştim çünkü hepsine terk edeceğimi bile rek sarılmıştım.

Seven insan gider miydi? Gidebilir miydi?

Onları sevdiğimi biliyordum ama ben bile kendi sevgime inanamıyordum. Buğra'nın yerinde olsaydım bu sevginin gerçek olduğuna beni kimse inandıramazdı. Diğerlerinin yerinde olsaydım, bu arkadaşlığın gerçek olduğuna beni kimse ikna edemezdi. Bu yüzden onları anlıyordum ama İstanbul'da kalarak her günümü biraz daha dipte geçirmek yerine gitmeyi seçmiştim.

Bunu yapmak zorundaydım.

Kaçmak zorundaydım, kaçmasaydım yarınımın dünümden ve bugünden bir farkı olmayacaktı.

“Boş sokağa bakıyorsun.” Yekta'nın sesini duyduğumda irkilerek ona döndüm. Üzerinde ona verdiğim eşofman vardı.

“Daha iyi misin?” Sorumla çıplak kollarını korkuluğa yasladı ve balkondan aşağıya bakarken konuştu.

“Bilmiyorum,” dediğinde ona döndüm.

“Dün gece bir şey yaşandı, ne yaşandı bilmiyorum ama yaşananlar taze olduğu için böyle söylüyorsun,” diyerek onunla inatlaştım.

“Yaran kabuk bağlasa da yararır,” diye mırıldandı. Onunla tartışmak istemedim, bu durumda üzerine gitmek istemedim. Yarın her şeyi kendi içine gömecekti biliyordum.

“Yarın yine eskisi gibi olacaksın,” dedim kollarım onun gibi balkonun korkuluğuna yaslıyken. “Yine gülümseyecek, hiçbir şey olmamış gibi davranacaksın. Yine çalışacak, çabalayacaksın.” Durdum ve hemen ardından anlam veremediğim o soruyu sordum.

“Her şey bu kadar dipteyse Yekta, her şey bittiyse neden hâlâ çabalıyorsun?” Sorum üzerine caddede dolaşan bakışlarını kaldırarak bana baktı.

Saçlarım uçuşup yüzüne değdiğinde ne hissettiğini merak ettim.

“Elimi uzattığım bir el var Akasya. Gitsem gidemem, ardımda bırakamam. Kalsam bir şey değiştiremem. Buradayım, o el neredeyse ben de oradayım.”

“Bir kuyunun dibindeymiş gibi bakıyorsun bana,” dedim istemsizce. Söylediklerini anlıyor ama kafama yerleştiremiyordum.

“Başımı kaldırdığımda bir gökyüzü var. Gökyüzü kararana kadar çabalayacağım,” dediğinde uğruna savaşlar verdiği, kayıplar verdiği ve verdiği kayıplara rağmen dimdik ayakta durduğu eli merak ettim.

“Gel hadi uyuyalım,” dediğimde başını iki yana salladı.

“Uyuyamam.” Sanki açık havadayken bile o kuyunun içerisindeydi ve nefes alamıyordu.

“O zaman sohbet edelim,” dedim başka bir kapı açarak. “Ellerini uzattığın kişi sen olmadan devam edemez mi?”

“Edemez,” dedi net bir şekilde.

“Sen de onunla devam edemiyorsun ama.” Onun yerinde olsaydım ne yapardım bilmiyordum. Bir başkasıyla kendi aramda kaldığımda kendimi seçerdim çünkü herkesin önceliğinin kendisi olması gerektiğini biliyordum.

“Onu bırakırsam da devam edemem,” dediğinde girdiği çıkmazın bana çok uzak olduğunu hissettim. Onunla ben insanın iki zıt yüzü gibiydik. O, fedakâr olan, sonsuz seven ve ne olursa olsun güvende

hissettirendi. Bense bencildim. Her sevginin benim içimde bir sonu vardı, her an gidecekmiş gibi tedirgin hissettirirdim.

“Bu kadar derin sevebilmek isterdim,” diye mırıldandığımda kırık bir gülümseme yerleşti yüzüne.

“Bu gece ilk yalanını söyledin.” Açık sözlülüğü kalbimi kırarken devam etti. “Sen kimseyi kendinden çok sevmek istemezsin.”

“Beni tanıımıyorsun bile.”

“Bazen tanımak gerekmez, anlarsın,” dedi bana karşı çıkarak. “Ben seni anladım. Hislerini, kaçtıklarını anladım.”

Balkonun korkuluğundan ayrılarak onu ardımda bıraktım ve yatağa geçtim. Üzerimdeki pantolonu çıkardım. Üzerimde Mert’in tişörtü olduğu için bana oldukça uzun geliyordu ve bacaklarımın bir kısmını örtüyordu. Balkonun kapısını kapatmadan odanın içine girdi ve yatağa uzandı.

“Bazen kırıcı olabiliyorsun,” dedim yatağın yanındaki ışığı kapatırken.

“Her insan gibi...” dediğinde bu gece daha fazla üstüne gitmemem gerektiğini anlamıştım.

“Otele ilk girdiğimde ne yaşadığımı biliyor musun?” diye sordüğümde konuyu bambaşka yerlere çekmeye çalışıyordum.

“Nehir anlatmıştı,” diye mırıldandı. Sol omzumun üzerine yaslanarak ona doğru döndüm. İki elini başının altına koymuş tavana bakıyordu. Göğsünün altına kadar gelen örtü yalnızca çıplak karnının alt kısmını örtüyordu.

Aklıma düşen cümleyi ona söyleyip söylememekte kararsız kalsam da kendime engel olamayarak mırıldandım. “Yok mu alt kattakilere aynı sorunu yaşatmamız?”

“Ne?” Yekta şaşkınlıkla bana dönerken yüzünde durumu kavrayamayan bir ifade vardı.

“Duydun işte,” diye mırıldandım tepkisini önemsemeyerek.

“Sapık olduğun konusunda kesin bir kanıya varıyorum,” diye mırıldandı. Kafasını dağıtabilmiş olmak hoşuma giderken bir yandan da onunla bu şekilde flört ediyor olmaktan keyif alıyordum.

“Yanımdayken kendimi rahip gibi hissediyorum,” diye mırıldandı. Kısa bir gülüş kaçtı dudaklarımdan.

“Ben de arsız hissediyorum, ne yapacağız bu işi?” dedim keyifle. Kaşlarını kaldırdı ve bir cevap vermedi. Ellerimi başımın altına aldım fakat sol omzuma yaslanmaktan vazgeçmedim. Tamamen ona doğru dönmüş durumdaydım.

“Bir şeyler anlatsana,” diye mırıldanırken gözlerimin kapanmaması için direniyordum. Bir şey söylemedi, ben de söylemedim. Kendi sesimi duymamak için sessizlikten kaçan ben, bugün onun göğsünde yatarken sessizliği sevdim. Zihnimi hiç bu kadar yalın, bu kadar sakin hissetmemiştim. Gözlerimin açık kalmasına yalnızca yarım saat daha dayandım ve göğsünün altına kıvrılarak uyudum.

Gözlerimi araladığımda Yekta yanı başımda uyuyordu. Hareket etmeden uyanmamasına özen göstererek ona baktım. Gece geç uyuduğunu tahmin edebiliyordum. Başım, göğsüne yaslıyken bir kolum başının altındaydı. Diğer kolumu kaldırarak gözlerine uzanan saçlarına uzandım ve onları geriye doğru ittim.

Çıkık çene kemiklerini inceledim. Yüzünün yarısı yastığa gömülmüştü, uykusunda bile gergin görünüyordu. Elim yavaşça yanağında gezindiğinde gözlerini kırptırdı. Kolumun üstünde başını hareket ettirerek tam tersi yöne doğru döndü. Rahat durmayarak elimi burnuna doğru uzattım.

Parmak ucum, yavaşça burnunda gezinirken beklemediğim bir anda parmağımın üzerinde hissettiğim dişleriyle çığlık attım.

“Yuh!” Ani verdiğim tepki karşısında hâlâ dişlerini parmaklarımdan çekmemişti. Parmağımı geriye çekmeme izin verdiğinde uykulu sesiyle homurdandı.

“Rahat dur Akasya, uyuyamıyorum.”

“Öğlen oldu, öğlen...” dedim hayıflanarak. Ardından üzerimizdeki pikeyi çekiştirerek üstünü açtım. Sağa döndüğü için kasılan vücudundan sırt kasları belirginleştğinde onlara bakmamak için ayrı bir çaba sarf etmem gerekmişti.

Kolumu başının altından kurtararak yataktan kalktım ve bazanın etrafında dolanarak onun önüne geldim. “Kalk hadi, tek gecelik ödeme yapmıştım. On ikiden önce çıkmamız gerek.”

“Kalkmamam,” dedi bana bakmadan, sesi hâlâ uykuluydu ve gözleri kapalıydı.

“Neden?” dedim tek kaşımı kaldırarak.

“Çünkü gömleğim yok Akasya.”

Dün gece kıyafetlerini yıkamak ya da yıkatmak aklıma gelmemişti. Bu kıyafetle dışarıya çıkması zaten mümkün değildi.

“Tamam o zaman. Ben sana kıyafet almaya gideyim. Geldiğimde kalkmazsan sularım seni ona göre.”

“Aynen,” diye mırıldandı ve ben arkamı döndüğünde fısıldamasını duydum. “Sularsın beni.”

Odanın kartını alarak odadan ayrıldım. Asansöre sırtımı yaslayıp aşağıya inmeyi beklerken dün geceyi düşündüm. Ne yaşanmıştı, ne yaşamıştı? Terk edilmek bu kadar zor muydu?

Arkamı dönüp giderken bencil olduğumun hep farkındaydım. Yine de benim için gitmek, kalmaktan zordu. Kalırsam kendimle beraber herkese zarar verirdim. Kalsaydım, hiç bitmeyecek bir döngünün içerisinde yuvarlanır dururdum. Özgür olmadan nefes alamayacak kadar özgürlüğüme bağılıydım.

Asansörün kapıları açıldığında hızlı bir şekilde indim ve otelin çıkışına yöneldim. Bir yandan da telefonumu çıkarıp çevredeki giyim mağazalarına baktım. Yakınlarda olduğunu gördüğüm bir markanın yol tarifini açarak ilerlemeye başladım.

Herhangi bir tişört ve pantolon yeterliydi. Nasıl olsa buradan eve gider, üzerini değiştirirdi.

Beş dakikalık bir yürüyüşün ardından ona kıyafet alabileceğim mağazayı bulmuştum. Mağazanın içerisine girdiğimde görevli olduğunu yaka kartından anladığım kadın bana doğru dönerek konuştu.

“Nasıl yardımcı olabilirim?”

Bir an için Yekta'nın üzerinde ne görmek istediğimi düşündüm.

Damatlık?

Kendi kendime gülümsediğimi kadının bana olan anlamsız bakışlarını gördüğümde fark ettim. “Mavi bir gömlek ve siyah pantolon,” dedim düz sesimle.

“Tabii, birkaç farklı modelimiz var, buradan bakalım isterseniz.” Başımı olumlu anlamda salladım ve önümden ilerleyen kadını takip ettim.

Bana gösterdiği ilk gömleği onayladığımda, “Bedeni nedir?” diye sordu. Bu aklıma hiç gelmeyen bir detaydı. Yekta’nın vücudunu gözümün önüne getirdim. Kesinlikle kilolu değildi fakat o kaslarla L bedenden aşağı giymesinin imkânı yoktu. Kendimden emin bir şekilde, “*Large*,” dedim.

Görevli başını olumlu anlamda sallayarak bana koyu mavi gömleği uzattı. Sade, şık bir gömlekti. Pantolonu da aldıktan sonra kasaya geçip ödeme yaptım ve dükkândan ayrıldım.

Otele doğru ilerlerken onunla yıllar boyunca bu şekilde yaşadığımızı hayal ettim. Herhangi bir insan, hayatının sonuna kadar kaçarak yaşamayı kabul eder miydi? Somut bir şey olmasa bile her yıl aynı şeyleri yeniden yaşamak ister miydi?

Yekta’nın eğer bana âşık olursa böyle bir seçim yapıp yapamayacağını sorguladım. Beni gerçekten sevebilir miydi? Hayatını, bana ve hastalıklı ruhuma adayacak kadar bana tapabilir miydi? Başka bir hayatta mümkün müydü bilmiyordum ama bu hayatta mümkün olmayacağını düşünüyordum.

Asansöre binerek kaldığımız katın olduğu düğmeye bastığımda asansörde benimle birlikte iki adam vardı. Sessiz bir şekilde asansörden inmeyi bekledim. Asansörün kapıları odamızın olduğu kata geldiğinde açıldı ve ben de hızlı adımlarla asansörden indim. Kartımı okutarak içeriye girdiğimde Yekta’nın hâlâ yatakta uzandığını gördüm.

Elimdeki poşeti yere bıraktıktan sonra elimle göğsünü hafifçe dürttükleddim. “Uyanmazsan üzerine su dökeceğim,” dedim beni duyduğunu bilerek. Cevap vermeyince gözlerim odanın içerisinde dolaştı. Tek kişilik koltuğun yanına konulan mini buzdolabına doğru ilerleyerek içerisinden soğuk su şişesini aldım ve kapağını açarak yeniden yatağın başına geldim.

“Yekta gerçekten dökeceğim.”

“Hım hım,” diye mırıldandığında başımı iki yana salladım ve elimdeki su şişesini açarak yüzüne doğru dökmeye başladım. Yekta bir anda yataktan sıçrayarak kalktığında ağzından bir küfür yuvarlandı.

“Siktir.” Soğuk su Yekta’nın saçlarından aşağıya süzülerek göğsüne damlıyordu. Gözleri öfkeyle bana döndüğünde kahkahama engel olamadım.

“Suladım galiba seni,” dedim benimle dalga geçmesini ima ederek.

“Ben de şimdi seni bir sulayacağım,” dediğinde yapacağı atağı görerek kaçmaya çalıştım fakat benden erken davranarak beni karnımdan yakalamıştı. İkimizi yatağa düşürürken elimdeki su şişesini almaya çalışıyordu.

“Hayır,” dedim gülüşlerimin arasından. Elimdeki su şişesini alamaması için sıktım. Su şişesini sıktığım için yükselen su şişeden aşağı, ikimizin üzerine boşaldığında tenime değen soğuk su ürpermeme sebep oldu. Saçlarından yüzüme damlayan su yavaşça göğsüme doğru iniyordu ve tenime değmesiyle irkilmeme sebep oluyordu.

“Şerefsiz,” dedim ikimizin de üstü ıslandığı için.

“Ben mi şerefsizim?” dedi gözlerini kısarken. Üzerinde hiçbir şey yoktu, altında yalnızca ona verdiğim eşofman vardı. Yeni uyanmıştı ve su damlaları saçlarımdan yüzüme doğru iniyordu.

Yekta Emir Ilgaz kalbime zarar veriyordu.

“Kalk da çıkalım artık,” diye mırıldandım onu üzerimden itmeye çalışırken. Bakışları üzerimde gezindi fakat şehvetle ya da aşkla değil, özlemle bakıyor gibiydi. Bir an için yaşadığımız anın ona bir başkasını hatırlattığını düşünerek kötü hissettim.

“Kalksana,” dediğimde hafifçe geriye çekildi ve yataktan kalktı.

“Pardon.” Mırıldanışına cevap vermeden banyoya doğru ilerledim.

“Banyodayım. Sen de odada giyinirsin artık.”

Banyonun kapısını kapatıp içeriye girdim ve saçlarımı kurulamak için kurutma makinasını açtım. Tişörtümü ve saçlarımı kuruttuktan sonra bileğimdeki tokayla saçlarımı bağladım ve içeri seslendim.

“Gelebilir miyim?”

“Gel.” Yekta’nın onaylamasının ardından banyonun kapısını açarak içeriye geçtim. Yekta’nın bakışları üzerimde gezindiğinde dünden beri üzerimde olan tişörtü yeni fark ederek konuştu.

“Erkek reyonundan giyinmeyi seviyorsun galiba.”

“Yok, ne alaka?” dedim alakasız bir şekilde.

Gözlerini kısarak cevap verdi. “Benim böyle bir tişörtüm yoktu ama hadi neyse.” Bana laf attığını anladığımda istemsizce güldüm.

“Çıkalım artık. Yoksa kovulacağız,” dedim ve kartı elime alıp odadan çıktım. Resepsiyona kartı teslim ederek çıkış işlemlerini bitirdiğimizde metroya doğru yürümeye başladık.

“Üst kat dün boşaltılmış. Akşam bakmaya gideriz, sonra karar verirsin,” dedi hızlı adımlarla ilerlerken.

“İyi olur,” dedim özel alana ihtiyaç duyduğumu hissederek.

“Metro yerine yürüsek mi?” dedi Yekta yola bakarken.

“Uzun sürmez mi?” diye sordum.

“Bir saat sürmez,” dediğinde başımla onu onayladım.

“Bana kendini anlatsana,” dedim adımlarımı yavaşlatırken. Yolu bildiğini düşündüğümünden sadece onun adımlarını takip ediyordum.

“Bir kız kardeşim var,” dedi Yekta beklemediğim bir şekilde başlayarak. “Annemi ve babamı uzun süre önce kaybettik.”

“Başın sağ olsun.”

Bana cevap vermeden devam etti. “Çocukluğumdan beri kardeşime ben baktım, sonra evlendi. Şimdi kendi hayatı var, ben de arkadaşlarımla ayrı eve çıktım.”

“Bu kadar mı?” dediğimde başıyla beni onayladı. “Sormadın ama ben de anlatayım mı?” Gülererek ona takıldığımda yüzünde alaylı bir ifade oluştuğunu gördüm.

“Yalanlar söylemeyeceğin kadar yakın olduğumuzda anlatırsın Akasya,” dedi kısık bir sesle. Kurduğu cümle kalbimin sızlamasına sebep olurken kötülüğümle yüzleşiyormuş gibi hissettim. Seçimlerimin karşımda oturduğunu hissettim.

“Yalan mı söylüyorum?” dedim ne demek istediğini açıklaması için.

“Bunun cevabı sende.” Kaşlarımı istemsizce çattım.

“Ne ima etmeye çalışıyorsun?”

“Bir şey mi ima ediyorum?” Bana huzursuz hissettiriyordu ve bunu bilinçli olarak yaptığının farkındaydım.

“Mert ile nereden tanışıyorsunuz?” dedim konuyu başka bir yöne çekerek.

“Herhangi bir yerden, neden bu kadar önemli?” Bir an için durarak bana döndü. “Sorular sormadan önce kendine bakman gerekmez mi Akasya?” Artık cümlelerinin söylediklerinden daha fazlasını taşıdığına emindim.

“Aynaya bakman, ben kimim demen gerekmez mi?” Gözlerimin içerisine ruhumu görmek istercesine baktı. “Sen kimsin, bana bu soruyu neden soruyorsun? Neden bir gece yarısı hayatıma dahil oluyor ve beni sorguluyorsun?”

Bir cevap vermedim. Anlatacak hiçbir şeyim yoktu. Kendime ait bir kimliğim, bir geçmişim yoktu. Ona saatlerce hikâyemi anlatsam, yazsam, konuşsam, bağırsam gün sonunda beni dinlemeden masadan kalkacağını biliyordum çünkü seçimlerimiz bu hayatta kim olduğumuzu belirlerdi. Benim seçimlerim, bana kimse olamamayı öğretmişti.

“Bütün bunlara karşı susmadığında, sen de gerçekten kendin olduğunda konuşalım bunları,” dediğinde yüreğim burkuldu. Mert’in ona bütün hikâyemi anlatıp anlatmadığını merak ettim. Bu şüphe kalbimde korkuya yol açtı. Korkumun sebebi Yekta’nın gözünde kötü birisi olmaktı.

Yürüdüğüm yolları düşündüm. Attığım adımları ve o adımların bana çıkardığı gerçekleri... Yekta bir şans mıydı yoksa kader miydi bilmiyordum fakat bugün yürüdüğü yolun hemen ardından onun adımlarını takip ederken kalbimdeki huzursuzluğun yalnızca onunla alakalı olduğunu biliyordum.

Bugün dört gün olmuştu.

Bir insan size dört günde ne hissettirebilir, ne verebilirdi?

Yekta Emir Ilgaz, dört günde benim hayatımın merkezine oturmuştu. Hissedilenler bu sefer benim seçimlerimden ya da Tanrı’nın yazdığından çok daha fazlasıydı.

“Mert benim çocukluk arkadaşım,” dedim ani bir kararla. Bunu söylemenin ne kadar doğru bir karar olduğunu bilmiyordum fakat birkaç dakika önceki tartışmamız içimi burkmuştu.

"Biliyorum," dediğinde bakışlarımı ona çevirdim. İçimi kaplayan korku karnımda bir karın ağrısı oluşmasına sebep oldu. Başımın ağırlığını hissettim. Kaçtıklarımın önüne düştüğümü hissettim.

"Peki sen kimsin Yekta?" dedim ona şüpheyle bakarken. "Bir gece yarısı hayatına aldığın kadının çocukluğunu bilecek kadar kimsin?"

"Seni ben hayatıma almadım," dedi oldukça ciddi bir şekilde. Yekta bugün ikinci kez kalbimi kırdı. "Bu hayata sen dahil oldun. Beni sen buldun, yanımda sen yürüdün ve yürüyorsun. Ben sokakta gördüğün o adamdan fazlası değilim."

"O zaman neden fazlasıymış gibi davranıyorsun?" Sesim istemsizce yükselmişti. "Neden imalarda bulunuyorsun?"

"Seni bu kadar korkutan ne?" dedi bana bakarken. "Mert söylemişti çocukken tanıştığınızı. Geçmişine uzandığımda oluşan bu öfken niye?"

"Biz iki yabancıyız," dedim yürümeye devam ederken.

"Biz iki yabancından çok daha fazlasıyız," dedi adımlarını hızlandırırken. "İki yabancı olsaydık bugün hâlâ benimle aynı yolda yürümezdin." Durdum, o ise yürümeye devam etti.

"Bir gün yürümeyeceğim," dedim ardından bakarken. "Sadece benimle yaşasan olmuyor mu? Geçmişin bir anlamı olmasa, kim olduğum önemsiz kalsa... Sadece ben olsam..."

Ardından konuşmasına izin vermeden devam ettim. Yürümeye devam ediyordu, sesimi yükseltmek zorunda kalmıştım.

"Bir sabah uyandığında yüzümü unutacaksın, söz veriyorum."

Sevgili günlük,

İnsan en çok kendini kaybetmekten korkardı. Ben onun bedeninde, ruhunda, geçmişinde ve geleceğinde kaybolmak istiyordum. Ben yalnızca onun yanında geçireceğim bir hayat istiyordum ve bu aklımın bana oynadığı bir oyun gibiydi.





**“Fedakârlık inancın bir kapısıdır.
İnandın ve ne kadar inandıysan o kadar yanıldın.”**

Bir insana inanmak fedakârlıklara yol açardı. Kendinden bir parçayı feda etmek kim için olursa olsun ziyan olmak demekti. Kopan bir parçanın yerine konması mümkün olmadığı gibi, geçen zamanın, yiten duygunun, giden insanın da bir telafisi yoktu ve her ne olursa olsun, kendinden kopardığın parçalar için pişman olurdun.

Bu yüzden insan, kimsenin ondan fazlasını almasına izin vermemeli, kimse için eksilmemeliydi. Daha önce birisi için kendimden bir parça feda etmemiştim ama hayatımı bir kumar masasında bile bile harcamıştım. Benim gibi düşünenlerin, toplum içindeki sıfatı bencillikti ve ben bu kavramla cebelleşmeyi uzun süre önce bırakmış, bütünleşmişim.

Bencillik benim kendimi korumak için kalkanımdı ve bu kalkanı çocukluğum örmüştü. Kimsenin onu yıpratmasına izin vermeyecektim.

Yekta'nın tavrının normal olmadığını farkındaydım fakat o her zaman farklıydı. Beni eve kabul ettiği, bana yardım etmeye çalıştığı her an farklıydı. Tanıştığımız ilk andan beri hiçbir şeyin normal olmadığını bildiğimden bu konu üzerinde düşünmek istemedim.

Apartmanın önüne geldiğimizde kalbimde açtığı boşluk yerini belli edercesine sızlıyordu. Kelimeler benim hayatım için yol gösterici değildi fakat onun kurdukları hep daha fazlasıydı. Ona karşı kendi

içimde büyüttüğüm bu hissin normal olmadığının farkındaydım fakat içimdeki tutku beni olduğumuz konuma sürüklüyordu.

Apartmanın eski kapısını açarak içeriye girdiğinde ardından ben de girdim. Merdivenlerden aşağıya doğru ilerlediğinde konuşmadan onu takip ettim. Cebindeki anahtarı çıkararak dairenin kapısını açtı ve bir ayağıyla diğer ayağındaki ayakkabıyı itekleyerek ayakkabılarını çıkardı.

İçeriye girdiğinde eğilip ayakkabılarımı çıkardım ve ardından ben de girerek kapıyı kapattım. İçeride ses yoktu. “Evde kimse yok mu?” dedim Yekta’ya seslenerek.

“İştelerdir.” Ona cevap vermeden ardından ilerlemeye devam ettim. “Üstümü değiştirip anahtarı alayım, yukarı çıkalım.”

“O zaman ben salona geçiyorum,” dedim ardından seslenerek. Cevap vermediğinde koridorun sonundaki salona doğru ilerledim. Evleri genel olarak düzensizdi ve uyumsuz eşyalarla döşenmişti fakat gereksiz olduğunu düşündüğüm bir eşyaları yoktu. Olabildiğince az şey aldıkları içinse aslında küçük olan evleri geniş gözüküyordu.

Salonlarındaki koltuğa geçerek oturduğumda bacaklarımın ağrıdığını hissettim. Bu eve nasıl geldiklerini merak ettim. Yeni bir hayata başlamak nerede olursa olsun heyecan verirdi. Yeni bir şehir, yeni bir ülke, yeni bir ev ya da araba. Yenilik inanç demekti ve insan her yeni adımında kendine bir kere daha inanırdı.

Yekta’nın bu eve ilk kez girdiğinde hissettiği heyecanı merak ettim. Nasıl bir hisle çıkmıştı yola? Yeni yolunda neye inanmış, kimler için fedakârlık yapmış, ne için yanılmıştı?

Anılar bize kim olduğumuzu hatırlatır. Göz gezdirdiğim odada, eşyalarda nasıl anıları geçmişti? Geçmişini, geleceğini ve hislerini merak ediyordum ve bunu düşünmekten kendimi geri çekemiyordum.

“Çıkalım mı?” Yekta bana içeriden seslendiğinde ayağa kalktım. Belki bir gün hepsini ondan dinlerdim.

Kapıya geldiğimde üzerindeki gömleği değiştirmedeğini yalnızca pantolonunu değiştirdiğini gördüm. Aldığım gömleği değiştirmemiş olması tebessüm etmeme sebep oldu.

“Sen çıkarmayacaksın galiba?” dedi bana bakarak.

“Neyi?” Anlamadığımı belirtircesine konuştuğumda cevap verdi.

“Üstündeki tişörtü,” dediğinde güldüm. İçten içe hoşlanmadığının farkındaydım ve bu durum beni eğlendiriyordu.

“Sonra değiştiririm,” dedim mırıldanarak ve kapıyı açarak ayağıma ayakkabılarımı geçirdim, “Her gün bu merdivenleri çıkacak mıyım cidden?”

“Taşıyayım seni,” dedi alayla.

“Hayır demem biliyorsun değil mi?” Başını iki yana salladı.

“Desen şaşırdım.” Verdiği cevaba güldüm. Dairenin önüne geldiğimizde evden aldığı anahtarla kapıyı açtı ve benden önce içeriye o girdi.

Yeni bir ev, yeni anılar, yeni insanlar. Kaçınıcı kez başlayacağız yeni baştan?

Yüzüme buruk bir tebessüm kondurarak içeriye girdim. İçeride eşya olmadığı için ev tozluydu ve temizlenmeden yalın ayak basılmayacak kadar kirliydi.

Koridor Yekta’nın evi kadar olmasa da uzundu. Bir ucunda Amerikan mutfaklığı olan salon vardı . Çatı katı olduğundan tavan alçaktı. Yekta’nın önüne geçerek odaya doğru ilerledim. Oda oldukça genişti, zaten fazla eşya sevmiyordum ve alacağım çok fazla eşya olmayacaktı. “Beğendin mi?” dedi Yekta duvarları incelerken. Duvarlar ahşaptandı ve yatak odasında küçük bir balkon vardı.

“İyi duruyor,” diye mırıldandığımda odanın kapısına doğru döndü.

“Bir de banyoya bakalım.” Birlikte küçük banyoya girdiğimizde Yekta duşkabini kontrol etti. Bense tavana baktım. Etrafta kırık dökük sayılabilecek hiçbir şey yoktu. “Arızalı bir şey varmış gibi durmuyor,” dediğinde bakışlarımı ona çevirdim.

“Tutalım o zaman.”

“Üç günde evine karar verdin,” dediğinde güldüm.

“Ben bu cümlelerin devamını biliyorum,” dedim ona takılarak. “Kaba olmak istememenle başlıyor,” dediğimde gülerek yaktığı ışığı söndürdü ve banyodan çıktı.

Cebinden telefonunu çıkararak saatine baktı. Ben odamın olduğu tarafa doğru yürüdüğümde arkamdan beni takip ettiğini biliyordum.

Odaya girdiğimde beklemeden balkona çıktım. Küçük bir balkonu ama en üst katta olduğumuz için şehri görmemizi sağlıyordu.

Geceleri oturup sabahlayacağım yer burası olacaktı ve muhtemelen odamdan çok bu küçük balkonda vakit geçirecektim. “Yere iki minder atarım,” dedim Yekta’ya dönerek.

“Ben de altı için tahta ayarlarım,” dediğinde gülümsedim. “Kenara saksılar koyarız.” İçim burkuldu. Gittiğimde su verir miydi çiçeklere? Yoksa onları bile öldürecek kadar öfke dolu mu olurdu?

“Koyarız.” Sesimin mırıltı gibi çıkmasına engel olamayarak. “Renkli lambalar istiyorum,” dedim biraz tebessüm etmek için.

“Tel ışıklandırma daha güzel durabilir ama sen bilirsin.”

“O da olur.”

“Bakacağın başka bir yer yoksa aşağıya inelim, gelmiştir bizimkiler,” dediğinde yaslandığım balkon demirinden ayrıldım ve başımla onu onayladım. Kapıyı kilitlerken bana takılmayı ihmal etmedi.

“İyice delirdin he sen.” Güldüm ve ona cevap vermedim. Merdivenleri hızlı adımlarla inerek evin kapısını çaldığımızda kapıyı Mihri açtı.

“Hoş geldin.” Beni görünce yüzüne yayılan gülümsemeye karşılık ben de tebessüm ettim.

“Herkes içeride mi?” Başıyla beni onayladığında ayakkabılarımı çıkararak içeriye girdim ve ardımdan Yekta da girdi.

“Yemek hazırlamıştık,” dedi Mihri kapıyı kapatırken.

“Kaynanam beni seviyormuş diye yorumladım,” dedim ve mutfağa doğru ilerlemeye başladım. Mihri ardımdan güldüğünde Yekta’nın inlediğini işittim. Arkamı dönerek onlara baktığımda Mihri’nin Yekta’nın karnına yumruk attığını gördüm. Başımı iki yana sallayarak mutfağa girdiğimde onlar da arkamdan geldi.

Nehir elindeki salatayı masaya bıraktı ve bize dönerek mırıldandı. “Hoş geldiniz.” Tebessüm ederek masaya oturduğumda Yekta’nın telefonuna gelen mesaj sesi dikkatimi çekti ve ona doğru döndüm. Mihri, Nehir’in yanındaki sandalyeyi çekerek oturmuştu.

“Benim ufak bir işim çıktı, size afiyet olsun.” Yekta masaya oturmadan arkasını döndüğünde Mihri ona seslendi.

“Sıkıntı mı var?”

“Hayır.” Kapının oradan bize seslendiğinde neye uğradığımı şaşırmıştım. Kısa bir süre sonra salondan Yusuf çıkarak yanımıza geldi ve o da masaya oturdu. Ne olduğunu algılayamayacağım kadar hızlı gelişmişti her şey. Bakışlarım masada dolaştığında Mihri tabaklara hazırladığı köfteleri koyuyordu.

“Gelir birkaç saate,” dedi Yusuf bana dönerek. Aklımın onda kaldığını fark etmişti.

“Teşekkür ederim,” dedim tabağımı önüme alırken. “Ee nasıl gidiyor?” diye mırıldandım onları daha iyi tanıyabilmek ve ortaya bir konu atmak adına.

“Aynı,” dedi Nehir derin bir iç çekişle.

“Bir takım aşk problemleri var da onun.”

“Şerefsiz,” dedi Nehir, Mihri’ye ayağıyla masanın altından vururken. “Kızım lisede kaldı lisede.”

“Mesaj atmış,” dedi Nehir durumu bana açıklamak istercesine. Mihri’ye göre daha sessiz, daha içine kapanıktı.

“Ciddi bir ilişki miydi?” diye sordum.

“Üç yıl,” dedi tebessüm ederek.

“O zaman zor olmuştur, ne yazmış?” Alayla güldüğünde mesajın onu memnun eden bir mesaj olmadığını anlamıştım.

“Terk edildiğinden bahsetmiş,” dedi kaşlarını kime ne anlatıyorum dercesine kaldırırken.

“Ne alaka sana yazmış peki?” dediğimde araya Yusuf girdi.

“Çünkü Nehir’i de o terk etmişti ve acısıyla yüzleşti.”

“İnsan verdiği acıyla yüzleştiğinde telafi etmek ister,” dedi Nehir, Yusuf’un ardından. “Ama dediğin acıyı öylece alamazsın.” Haklıydı.

“Neyse aman.” Nehir ayağa kalkarak tabaklarını kaldırdığında ben de ona yardım etmek için ayaklandım. Masanın üzerindeki telefonunun titreşimi gözlerimin telefonuma kaymasına sebep oldu.

Yekta: Kaledeyim, gelme şansın var mı?

Evden çıkarken aceleci tavrını hatırlayarak ona cevap yazdım.

Akasya: Geliyorum.

“Mihri,” dedim bulaşıkları durulamak için tezgâha yönelen Mihri’nin bana dönmesini sağlayarak. “Ben çıksam sıkıntı olur mu?”

“Bir şey mi oldu?” dedi endişeyle.

“Hayır, işim çıktı ve galiba kıyafete ihtiyacım var.”

“Dolabımdan istediğini al hayatım.” Geri tezgâha döndüğünde ona arkadan sarılarak yanağını öptüm ve teşekkür ettiğimi söyleyerek odasına geçtim. Hızlı bir şekilde üzerimi değiştirip evden ayrıldım.

Üzerimdeki kıyafetleri umursamadan kaleye doğru ilerlemeye başladım. Üzerimde Mihri’den aldığım sarı papatyalı elbise ve mavi kot ceket vardı.

Ankara’nın akşamları, yaz aylarında bile üşümeme sebep oluyordu fakat böyle giyinmeyi seviyordum. Soğuğa direnerek caddede ilerlemeye devam ettim. Telefonum Yekta’nın evinde kalmıştı.

Merdivenleri koşar adımlarla çıkarken her gün şarkı söyleyen o adamların yine orada olduğunu gördüm. Bu sokakların aylar boyunca hangi anıları saklayacağını merak ettim. Hepimiz farklı anılarla farklı insanlardık. İçimizde onlarca farklı an ve kişi saklıyorduk.

Yekta’yı her zaman yaslandığımız taşın üzerinde otururken gördüğümde arkadan dolanarak yanına gittim. Bir elimi taşın üzerine bastırarak yanına oturduğumda her zaman izlediği şehirden gözlerini alarak bana baktı.

“Sorun yok değil mi?” dedim derin bir nefes aldıktan sonra. Soruma cevap vermeden bambaşka bir yere çekti konuyu.

“İnsan birkaç gün öncesini özler mi?” Daha çok kendisiyle konuşuyormuş gibi mırıldanmıştı. Üzerinde hâlâ ona aldığım kıyafetler vardı. Eve uğradığımız halde onları çıkarmamış olması beni anlamsızca mutlu etmişti.

“Özlüyormuş,” dedi ben cevap vermediğimde. Üzerindeki bu kasvetli havayı dağıtmak adına aşağıdaki uçurumu umursamadan ona doğru eğildim ve şirin olduğunu umduğum bir gülümseme yerleştirdim yüzüme.

“Beni özledin yani?”

“Hım, ondan,” dedi ve o da benimle birlikte gülümsedi. Nasıl olduğunu bilmiyordum ama bir şekilde beraberken mutlu olmanın bir yolunu buluyorduk.

“Sana bir şey söyleyeceğim,” diye mırıldandım aklıma gelen konuyu ona açarak. “Sabahki söylediklerinde bir yerden sonra haklıydın ve belki de bu yüzden bu kadar üsteledim,” dedim cevap vermesine zaman bırakmadan. Bakışları bana döndü ve gözlerinde şüphe belirdi.

“Kalbini kırmak için söylemedim,” dediğinde sesi şaka kaldırmayacağını belirtecek kadar düz ve ciddi çıkmıştı.

“Yekta,” dedim derin bir nefes alarak. Elimi bacaklarının üzerine koydum ve diğer elimle çenesini tuttum. “Sandığımdan başka biri değilsin değil mi?” dediğimde gözlerinin yoğunlaştığını gördüm.

Önce cevap vermedi, derin bir nefes aldı. Dudaklarından dökülecek olan cevabı beklerken dilini hafifçe kuruyan dudaklarının üzerinde gezdirdi.

“Bu kim olduğumu sandığına göre değişir Akasya.”

İstediğim cevabı alamamıştım. Sözlerimi kısa bir cevapla kesip attığında onu daha fazla zorlamadım ve Ankara Kalesi’nin taşlarına uzanarak başımı kucağına yerleştirdim.

“Seni zorlamayacağım,” dedim gözlerimi kapatırken. “Kötüyse de kötü, bu sefer düşünmeden yaşayacağım. Şu andan ilerisini düşünmeyeceğim.” Cevap vermedi ben de bir cevap beklemedim.

Saatlerce ben uzandım, o ise oturup şehri izledi. Bazen başımı kaldırıp ona baktığımda, bana baktığını görüyordum. Bazı insanlar kaderden çok daha fazlasıdır ve ben onun gözlerine baktığımda daha fazlasını gördüm. Hayatımın bir noktasında onun kalbine dokunacağım ve bunun ne zaman ne şekilde olduğunun bir önemi yoktu.

05.45

Gözlerimi hafifçe araladığımda hâlâ ayılamamış, nerede olduğumuzu kavrayamamıştım. Ellerimi taş zemine yaslayarak hafifçe doğrulduğumda başımın Yekta’nın kucağında olduğunu ve taşın üzerinde

uyuyakaldığımı fark ettim. Kısa bir an başımı Yekta'ya çevirdiğimde elinde sigara olduğunu gördüm. Saçları yüzüne doğru uzanıyordu. Bağdaş kurarak oturdum ve uykulu çıkan sesime aldırmadan mırıldandım.

“Gün doğuyor.” Başını aşağıya çevirdi. Her zaman olduğundan daha dolu bir şekilde baktı şehre. *Şehirler taşlarının altında anıları taşır. Kimin anısını izliyordu gözleri?*

“Ya da batıyor,” dedi anlam veremediğim şekilde. Gözlerini şehirden alıp bana çevirdi. Yorgunluğu gitmişti, etrafta kimse yoktu. Saat kaçtı bilmiyordum ama hava gece ile gündüz arasında sıkışmış gibiydi.

“Gün doğumları ve gün batımları,” dedi söylediklerini açıklamak istercesine. Hâlâ anlamadığımı belirtircesine ona baktım. Yüzünde hafif çizikler vardı ve gece boyunca hiç uyumadığını kızaran gözlerinden anlamıştım.

Omuzlarını hareket ettirdiğinde beyaz gömleğinin altından belli olan vücuduna takıldı gözlerim. Yüzünde yine o alaycı gülümsemesi oluştu. Ondan nasıl etkilendiğimi görüyor, bununla eğleniyordu, farkındaydım. Bu durum aramızdaki bir oyun gibiydi.

“Birisi karanlığa geçerken diğeryse aydınlığa geçişi simgeler ama yine de geçiş anı aynıdır. İlham verici, sonucu ne olursa olsun yürüdüğün yolların aynı olduğunu anlatıyor gibi.”

Elimi soğuk taşa koydum. Hava daha da soğumuştü ve ben üşümeye başlamıştım. “Yani?” dedim devam etmesini istercesine.

“Karanlığa ve aydınlığa giden yol aynı Akasya. Bu yüzden kötülük olmadan iyiyi göremez, yanlış bilmeden doğruyu bulamazsın. Kötülük tek bir insanın üzerine yükleyebileceğin bir şey değil,” dedi söylediği her şeyi en açık haline getirerek.

“Anladım,” dedim ona bakarak. Konuyu değiştirmek istediğimde bambaşka bir yere sürükledim. Uykudan yeni uyanmıştım ve söylediklerini tam olarak algılayamıyordum. Elim sigara paketine doğru uzattım ve yanındaki sigaradan aldım. Çakmağı ben istemediğimden bana uzattığında elimle sigaranın etrafını sararak diğer elimle sigarayı yaktım. Sigarayı ve çakmağı yanına geri bıraktıktan sonra ona döndüm.

“Bana ne zaman beni sevdiğini söyleyeceksin?” dedim her zamanki alaycı tavrımla. Yüzüne bir gülümseme kondurdu ve başını iki yana salladı. Bu senden adam olmaz Akasya bakışydı, biliyordum. Yine de bu halimi de seviyordu.

“Seni mi seviyormuşum?” dedi benimle eğlenmeye devam ederek.

“Oo Yekta Bey, göğsünüzde uyutun. Evinize alın sonra sevmiyorum.” Dilini dudaklarının üzerinde gezdirdi. İçimdeki ona karşı olan arsız kız durmadı.

Yapma be adam, öpmek istiyorum işte.

“İki uyuduk sevgili diyorsunuz Akasya Hanım, beni kaçırıp evlenmeyeceksiniz diye umuyorum.”

Söylediğine gülerek cevap verdim. “Bu gidişle öyle yapacakmışım gibi duruyor.” Bir şey söylemeden beni kolunun altına aldı ve kendisine doğru bastırdı.

Uzun boyluydum ama onun yanında küçücük kalıyordum. Başım çenesinin altına gelirken mırıldandı. “Gel buraya sarı civciv.”

Dişlerimi göstererek güldüm. Kötü olan her şey burada son buluyordu. Onun yanında, göğsünün altında yalnızlık hissim paramparça oluyordu.

Sevgili günlük,

Şehirler insanların evi olur mu bilmiyorum ama insanlar, insanların evi olabilirmiş. Bunu, beni çektiği göğsüne sığındığımda anladım. Yekta Emir Ilgaz fark etmeden içime işliyor, evim oluyordu.



Ninova



Birine inanmak aslında kendinden vazgeçmek demektir. İnanç uğruna fedakârlıklar yapardık. Bu fedakârlıklar bizi birer birer eksiltirdi ve birisine inanmak aslında yanılmak demektir. Defalarca kez inanmış, defalarca kez yanılmıştım fakat fedakârlık yaptığım çok az an vardı. Birisine karşı kendimden bir şey vermem için, benim için farklı bir yeri olması gerekiyordu.

Gün üzerimize doğarken Yekta ile etrafı izlemiştik. Tek bir kelime etmeden geçirdiğimiz saatlerde Yekta uyumamıştı. Gözlerim baktığı yere takılırken yine aynı evi izlediğini gördüm.

Burada ya da o evde bir şey vardı ama ne olduğunu çözemiyordum.

“Neden hep aynı yeri izliyorsun?” dedim uykulu çıkan sesimle.

“Bana bir hikâye anlatıyor.” Mırıltısı kulaklarıma ulaştığında ona döndüm.

“Bir gün o hikâyeyi dinlemek isterim.”

“Bir gün anlatmak isterim Akasya,” dedi derin bir nefes alarak. Bunu sanki hiç anlatamam dermiş gibi söylemişti.

Saat yediye geliyordu ve etraf yavaş yavaş aydınlanmaya başlamıştı. Oturduğu yerden kalkarak üzerinde oturduğumuz taştan aşağıya indi. Gömleğinin üstten birkaç düğmesini gece açmış olmalıydı. Açık olan düğmelerini kapattıktan sonra hâlâ oturan bana döndü.

“Hadi gel, kahvaltı yapalım.”

“Şimdi mi?” dedim saatin çok erken olduğunu kastederek.

“İşe gideceğim,” dediğinde üç gündür işe gitmediğini fark ettim. Nasıl oluyordu da kovulmuyordu?

“Tamam o zaman.” Mırıldanırken aynı zamanda çıktığım taştan aşağıya atladım ve beraber kale merdivenlerinden inmeye başladık.

Her zaman şarkı söyleyen adamlar, saatin yedi olmasından dolayı olsa gerek burada yoktu. Oturdıkları sandalye boş bir şekilde duruyordu. Yekta oraya bakarken başını iki yana sallayarak önüne döndü.

Bu duvarların arasında ne saklıydı?

“Ee nereye götürüyorsun beni?” diye sordum içimde tükenen enerjinin son demlerini kullanarak.

“Kalenin kahvaltısı meşhurdur,” dedi tek kaşını havaya kaldırarak.

Ona karşılık dudaklarımı büzdüm. “Yekta utanmasan kalede yatalım diyeceksin,” dedim anlık bir şekilde ve hemen ardından yalancı bir şaşırma ekledim. “Aaaa!” Elimi ağzıma götürerek ağzımın üstünü kapattım. “Pardon, onu da yapmıştık.”

Yüzüne bana bakarken kullandığı o gülümsemeyi yerleştirdi. Öyle güzel bakıyor, öyle güzel gülüyordu ki seni seviyorum demese bile beni sevdiğini düşünürdüm.

“Neyse götür bakalım, hesabı sen ödersin. Zaten oteli ve kıyafetleri bana kitledin beleşçi,” dedim yine eğlenen ifademle. Onun yanında çocuk olmak da beni eğlendiriyordu. Bir yanım Yekta’yı öpmek isterken diğer yanım yanında beş yaşındaydı ve o kim olursam olayım benim her halimi seviyor gibi hissediyordum.

“Yekta?” dedim yan yana bayırdan aşağıya inerken.

“Hım,” diye mırıldandı.

“Sen bana hiç beni sevdiğini söylemiyorsun,” dedim mızızlanarak.

“Senden hoşlanmadığımı mı düşünüyorsun?” dedi ciddi bir ses tonuyla. Bahsettiği hoşlantının arkadaşlık anlamında olduğunu biliyordum.

“Hayır,” dedim içten bir şekilde.

“Ee o zaman.” Mırıldandığında omuz silktim.

“Yine de arada canım Akasya’m, canım arkadaşım,” dedim arkadaş kelimesini vurgulayarak. “Seni seviyorum, desen fena olmaz,” diye bitirdim cümlemi.

Geniş bir kahkaha attığında ona baktım. İki elimi arkamda bağlamıştım. Bugün ona karşı her zaman olduğundan daha şımarıktım ve o da bunun farkındaydı.

“Sevgi hissedilir, söylenmez. Söylenirse büyüsü kaçar.”

“Yani beni sevmiyorsun?” dedim inat ederek. Bana cevap vermedi. Dükkânların önüne geldiğimizde ona döndüm. “Var mısın iddiasına?” Parmaklarımla iddia işaretini yaparak ona uzattım.

“Ne iddiası?” dedi şaşkınlıkla. Deliliklerime alıştığını söylüyordu ama onu hâlâ şaşırtabiliyordum.

“Beni sevdiğini söyleyeceksin,” dedim dilimi dudaklarımla üzerinden gezdirdikten sonra.

“Kaba olmak istemem ama...” dedi tanıştığımız ilk güne atıf yaparak. “Biliyoruz biliyoruz,” diye mırıldandım sözünü keserek ve ekledim, “ben kafayı sıyırmışım.”

Söylediklerime gülerken bir anda elini benim gibi yaparak parmağıma geçirdi. “Nesine?” diye sorduğunda omuz silktim.

“Kazanınca söylerim.”

Kazanınca onu öpecektim.

“Tamamdır,” dedi ikna olarak. Parmaklarımızı ayırdıktan hemen sonra sağa doğru dönerek üzerinden sarmaşıkların geçtiği tahta kapıdan içeriye girdi. Onun arkasından ilerlediğimden girdiğimiz yerin bir kafe olduğunu anlamıştım. Kapıdan geçmemize rağmen hâlâ açık alandaydık. Tahta kapının tamamen metafor olarak kullanıldığını anlamıştım.

Çok sade ama iç ferahlatıcı bir ortamdı. Yekta’nın yanından ilerleyerek dar alanı geçtiğimizde karşımıza açık alan olarak büyük bir bahçe çıktı. Etrafta kediler dolaşıyordu ve mekânda saatin erken olmasına rağmen ondan fazla masa doluydu.

“Nereye oturalım?” diye sorduğunda omuz silktim.

“Sen nereye istersen oraya.”

Duvar kenarında bulunan masaya ilerlediğinde ben de karşısına oturdum. Hemen ardından garson yanımıza gelerek menüleri uzattı.

“Gerek yok koçum, serpmeye yeterli.” Yekta’nın menüyü geri çevirmesini umursamadım ve kendime engel olamayarak esnedim.

“Çok uykum geldi.” Ellerimi masada bağlayarak başımı masaya koyduğumda saçlarım masanın üzerine dağılmıştı. “Minnacık uyusam ne olur ki?” dedim sağ yanağımı yasladığım masada tek gözümle ona bakmaya çalışırken.

“Uyu bakalım,” diye mırıldandı ve arkasına yaslandı.

Ona aldırmadan gözlerimi kapattım. Aniden üzerime çöken bu yorgunluk beni esir alırken gözlerimin önüne bir anı düştü.

“Oğuz!” Sesim olabildiğince yüksek çıkarken Oğuz beni umursamadan tabağımdaki yemekleri yemeye devam ediyordu.

“Oğlum kendi tabağını yesene!” Buğra, Oğuz’a benim yerime çıktığında başını iki yana salladı.

Güneş sağ taraftan vurduğu için Oğuz’un oturduğu kısma denk geliyordu. “Güneş beni acıktırıyor,” dedi heyecanla. Yemek yemeyi onun kadar seven bir tek ben olmalıydım fakat onun aksine ben fazla kilolu değildim.

Mersin’e geleli üç ay olmuştu. Herkes o kadar iyiydi ki burada bir yıl boyunca herhangi bir sorun yaşayacağıma ihtimal vermiyordum. Oğuz, Buse, Gamze hepsi bana karşı aşırı ince ve ilgiliydi. Buğra ise üç aydır hepsinden daha fazla ilgileniyordu ve bunun sadece arkadaşça olmadığını görebiliyordum.

Eğlenceli birisiydi, vakit geçirmek beni eğlendiriyordu ve oldukça yakışıklıydı. Yine de bu çok güçlü bir duygu değildi. Beni bir yerden alıp başka bir yere savuracağını düşünmüyordum ve onun için de öyle olamadığını biliyordum.

Buğra üç aydır onu tanıdığım kadarıyla düz bir insandı. Uyum sağlayabildiği herhangi birisiyle beraber olabilecek, onu sevecek ve iyi hissettirecek, çok iyi bir sevgili olabilecek birisiydi ama bütün bu sıradanlık bana içten ve iyi hissettirir miydi emin değildim.

Onun kadar iyi, onun kadar anlayışlı birisiyle yaşamak isterdim fakat onun kadar kuralcı birisiyle bir ömür geçirmek istemezdim. Kendi içimde alayla güldüm.

Bir ömrü geçirmek mi?

Benim bir şehirde bir yıldan fazla kalmam bile mümkün değildi. Derin bir nefes aldım ve tabağımı kaldırarak Oğuz'un önüne koydum. Bütün bu düşünceler içimin sıkışmasına ve iştahımın kaçmasına sebep olmuştu.

"Alaca," dedi annemin sesi uzaklardan. "Nereye kadar kaçacaksın hayattan?"

"Kaçabildiğim kadar kaçacağım anne. Gittiği yere kadar kaçacağım," diye mırıldandım kendi içimde.

"Oha!" Oğuz'un sesi kulaklarıma dolduğunda ona döndüm. "Bana mı verdin tabağını?" Başımı sallayarak onu onayladım.

"Bir şey mi oldu?" diye sordu masanın başında oturan Gamze. Benim yemeğimi kimseye vermeyeceğimi en iyi o bilirdi çünkü ev arkadaşıydık.

"Bir şey olmadı," dedim kısaca keserek.

"Yemek önemli sonuçta," diye mırıldandı Oğuz. Onun bu tavrına güldüm. Bence de yemek yemek önemliydi sonuçta.

"Akasya?" Yekta'nın sesi kulaklarıma doldurduğunda rüyayla uyanıklık arasında kaldığım anıdan geri çekilerek başımı kaldırdım.

"Efendim?" dedim uyuklu ve huysuz sesimle. Yanı başımızda elinde tepsiyle duran garsonu gördüğümde, "Pardon," diye mırıldandım ve garson masayı silerken Yekta'ya döndüm.

"Elimi yüzümü yıkayıp geliyorum." Bir şey söylemesine izin vermeden masadan kalkarak lavaboları gösteren okları takip ettim. Lavaboya geldiğimde hızlı bir şekilde yüzümü yıkadım ve aynadaki yansıma baktım.

Yüzümdeki vişneçürüğü rengindeki ruj yok denecek kadar dağılmış ve silinmişti. Göz altlarım şişmişti ve saçlarım hafiften kabarmıştı. Üzerimdeki kıyafetler kırıkmıştı ve berbat gözüküyordum.

Görüntümü biraz olsun düzeltebilmek adına yüzümü yıkadım ve göz altlarımı ovalayarak rahatlattım. Bileğimdeki tokayla saçlarımı alelade bir şekilde topuz yaparak lavabodan çıktım. Yüzüme soğuk su vurmak iyi gelmişti.

Yekta'nın yanına döndüğümde masaya kahvaltılık ve çay bırakılmıştı. Yekta'nın ortaya konan kahvaltılardan ben gelmeden önce benim tabağıma da koyduğunu fark ettiğimde gülümsedim. Sandalyeyi çekerek oturdum. "Acıktım," diye mırıldandığımda Yekta bardağıma masaya bırakılan demlikten çay dolduruyordu.

"Sayıklıyordun," dediğinde tabağıma koyduğu zeytini alıp ağzıma atmıştım.

"Ne?" dedim şaşkınlıkla.

"Uyuduğunda," dedi çayından bir yudum aldıktan sonra. "Sayıklıyordun." Omuz silktim. Daha önce kimse böyle bir şey yaptığımdan bahsetmemiştim ama sayıkladıysam bile beni çıkmaza sokacak bir şey söylediğimi sanmıyordum.

Elimle tabağımdaki yumurtayı kavrayarak soymaya çalışırken elimin yanmasıyla yumurtayı bıraktım. Yumurta soyma çabamı gören Yekta çatalını bırakarak tabağıma uzandı. Elimin yanmasına sebep olan yumurtayı kolaylıkla eline alarak kabuklarını soymaya başladı, hâlâ yanan elimi sallarken ona abartılı gözlerle baktım.

Bana göz kırptığında güldüm ve mırıldandım. "Serseri mafya babası Yekta Ilgaz."

Yumurtamı bana geri uzattıktan sonra çatalını geri almış ve yemeğine dönmüştü. "İşe yetişmen gerekiyor değil mi?"

"Evet, gideceğim bugün," diye mırıldandığında başımı salladım ve ekmeğe uzanarak bir dilim aldım.

Yanımdaki sandalyeye birisi oturduğunda ne olduğunu anlayamadım ve başımı kaldırarak sağa döndüm.

"Sen ne alaka?" Yekta çatalını masaya bırakmış, Eren'e bakarken Eren'in yüzünde her zaman hâkim olan o alaycı tavır vardı.

"Beni aldattığını öğrendim," dedi Eren gülerek.

"Kusura bakma Akasya," dedi bana dönerek, küfredeceğini anladığımda güldüm. Her zaman böyle yapıyordu, kendisine has bir mizacı vardı ve her haline ayrı ayrı düşüyordum.

“Siktirme belanı ve buradan git,” dedi kelimeleri teker teker bastırırken. Aralarındaki ilişkiye geldiğim günden beri anlam veremiyordum.

“Kahvaltı yapacağım,” dedi Eren Yekta’nın ona ettiği küfre aldırmadan ve tabağımdaki zeytinlerden bir tanesine uzanarak ağzına attı. Aklıma düşen anı, buruk bir gülümsemeyi beraberinde getirdi.

“Benlik sorun yok,” dedim Yekta’ya bakarak. Eğer Eren’i bana karşı kabalıklarından ötürü istemiyorsa bunu sorun etmiyordum. Türkiye’de yaşayan yirmi dört yaşında bir kadındım ve türlü zorbalıkların yanında Eren’in hadsiz bel altı konuşmaları umurumda olmuyordu.

“Emir,” dedi Eren Yekta’ya bakarak. Kaşlarımı istemsizce çattım. Eren’in bakışlarının tamamen Yekta’da olduğunu gördüğümde ona seslendiğine emin olmuşum.

“İki tane mi ismin var?”

“Pek kullanmayı tercih etmiyorum,” diye mırıldandı. İçinden Eren’e küfrettiğine emindim.

“Ne var?” dedi Yekta derin bir iç çekerek.

“İyi ve seni sordu,” dediğinde kimden bahsettiklerini anlayamamıştım.

Yekta’nın sinirli tavrının durgunlaştığını ve yüzünde anlam veremediğim bir ifade oluştuğunu fark ettiğimde boş gözlerle ona bakıyordum.

“Sorun yok değil mi?” dedi Eren’e bakarak. Eren tabağımdaki yemekleri yemeye devam ederken Yekta’nın soyduğu yumurtaya uzanmıştı ki ani bir tepkiyle eline vurdum.

“İyi,” dedi ve aceleyle bana döndü. “Sağ olun, bugün de karnımı doyurdum ama işe gitmem gerek. Size iyi kahvaltılar.”

“Sanki kahvaltı bıraktı ortada it.” Yekta’nın söylenmesine gülerken benim için soyduğu yumurtayı elime alarak ikiye kestim ve bir parçasını ağzıma attım.

“Eren buralarda mı oturuyor?” dediğimde başıyla beni onayladı.

“İşi falan da burada,” dediğinde neden sürekli bu çevrede karşılaştığımızı anlamıştım. “Kalkalım mı biz de?” Bir şey söylemeden başımı

olumlu anlamda salladım. Yumurtanın kalanını da ağızıma attıktan sonra ayağa kalktım. Yekta hesabı öderken ben geldiğimiz kapıdan çıkmış sokağı inceliyordum. Hemen karşımızda bir dükkân daha vardı, sokak aşağıya ve yukarıya doğru sıralı dükkânlarla doluydu. Kafeler, restoranlar ve dükkânlar buranın bir turizm yeri olduğunu kanıtlar nitelikteydi.

Yine de bir turizm yerine göre tehlikeli durduğu gerçeğini değiştirmiyordu. Belki de insanları buraya çeken şey buydu. Bilmiyordum, Yekta'nın ilk gün bahsettiklerini hatırladığım kadarıyla burada dükkânların büyük bir çoğunluğu hatta belki de hepsi Güntepe Mahallesi'ne, Yekta'nın söylemiyle "Çinçin" halkına aitti. Bu bile garip geliyordu çünkü internette okuduklarıma göre bu insanlar, uyuşturucu satan, dönem dönem silah kaçakçılığı yapan potansiyel suçlulardı.

Öyle ya da böyle Çinçin ya da Güntepe Mahallesi, adı ne olursa olsun bu sokakları ve kale turizmini yönetiyordu, buranın halkı bundan çıkar sağlıyordu.

Yol kenarında duran tezgâhlardan birisine gözüm çarptı. Tezgâha bakan yaşlı kadında gezindi gözlerim. Tezgâhın üzerine koyduğu ve muhtemelen kendisinin yaptığı bileklikleri satıyordu. Nasıl bir hikâyesi olduğunu merak ettim.

Bir insana binlerce hikâyeye yazılabilirdi. Tanımadan, öylece izlediğimiz hayatlar için kafamızda yazdığımız bu hikâyeler ön yargılarımızdan ibaretti ve işin özünde ben fazlaca önyargıya sahip birisiydim.

Her insanın iyi ve kötü hikâyesi olurdu. Hiç kimse saf bir duyguyu içerisinde saklamazdı.

Buraya zorla oturtulmuş olabilirdi. Bu zorluk maddi bir zorluk olabilirdi ya da tamamen manevi, psikolojik bir şiddet olabilirdi.

Bir adama muhtaç hissettirilerek büyütülmüş, bu düşünceyle yetişmiş ve o adamın isteklerinin dışına çıkamamış bir kadını izliyor olabilirdim ya da yalnızca kendi hayatında kendi ayaklarının üzerinde durmaya çalışan bir kadına bakıyor olabilirdim. Yüzündeki çizgiler, yorgun bakışları ve kıyafetleriyle tek bir insana bakıyor, tek bir olayı inceliyor ama iki farklı sonuç çıkarıyordum çünkü aslında önemli olan hangi resimde olduğumuz değil, niçin orada olduğumuzdu.

Kadınla gözlerimiz kesiştiğinde ona gülümsedim. Yüzündeki ifade değişmedi ve önüne döndü. Yekta'nın elini kolumda hissettiğimde başımı kadından çevirerek Yekta'ya döndüm.

"Ben işe gideceğim şimdi," dedi konuşmama fırsat tanımadan. Başımınla onayladım ve beraber yokuş aşağıya yürümeye başladık. Yekta'ya dönüp konuşacağım sırada çalan telefonum duraksamama sebep oldu. Derin bir nefes alarak telefonumu elime aldım. Yekta'nın göz ucuyla bana baktığının farkındaydım. Arayanın Mihri olduğunu gördüğümde cevaplandırdım.

"Akasya!" Mihri ağzımı açmama izin vermeden devam etti. "Bugün ne yapıyorsun, alışverişe çıkalım diyorum boşsan?"

"Olur ama ben buraları çok bilmiyorum. Nerede alışveriş yapacağız?"

"Kızılay Alışveriş Merkezi'ni biliyor musun?" Mihri'nin sesi uzaklardan geldiğinde telefonu hoparlöre aldığını anlamıştım.

"Evet, görmüştüm merkezde," dedim ve Yekta'nın adımlarına yetişmek için hızlandım.

"Tamamdır orada buluşalım, kahve içer mağazalarda dolaşırız."

"Olur, orada görüşürüz öptüm," dediğimde, "Görüşürüz," diye bağırıldığını işittim ve ardından telefonu kapattım.

Yekta'ya dönerek mırıldandım. "Hemen işe gideceksin değil mi?"

"Evet, sen de Kızılay'a mı geçeceksin?"

"Evet ama nasıl gideceğimi bilmiyorum," dedim Yekta'ya dudaklarımı büzerek.

"Tabii ki takip edecek kimse de yok," diye mırıldandığında sırtına hafifçe vurdum.

"Vallahi yoldan geçen herhangi birisinin peşine takılabiliyim. Bulamazsın da sonra beni," diyerek takıldığımda anacaddeye inmiştik.

"Yaparsın bilirim," dedi alaycı bir tavırla. Bu tavrını da seviyordum, beni eğlendiriyordu. Hem benimle dalga geçiyor hem de bunu öyle güzel anlarda yapıyordu ki bana kötü hissettirmiyor aksine eğlenmeme sebep oluyordu.

“Ulus’a yürü sonra oradan dolmuşa bineceksin,” dedi ve elleri uzanarak yanağımı parmaklarının arasına sıkıştırdı. “Akşam görüşürüz, ben burada ayrılıyorum.”

Yanağımı parmaklarının arasından kurtardıktan hemen sonra ona döndüm. “Zaten bitik haldeyim, yaptığına bak ya.”

Bir şey söylemeden arkasını döndüğünde görmeyeceğini bilsem de ona dil çıkardım.

“Dilini içeri sok,” diye seslendiğinde omuz silkerek gösterdiği yöne doğru yürümeye başladım.

Alışveriş merkezinin içerisinde herhangi bir kahveciye oturarak kahvemi aldıktan sonra Mihri’ye konum attım. Buraya gelirken telefonun konumunu kullanmıştım ve bu yüzden şarjım bitmek üzereydi.

Elimdeki kahve bittiğinde karton bardağı masanın üzerine bırakıp arkama yaslandım. Başımın ağrıdığını hissediyordum, gece soğukta kalmak ve uykumu alamamak beni kötü etkilemişti. Bir an önce işlerimizi halledip eve gidip uyumak istiyordum.

“Akasya!” Mihri’nin sesini duyduğumda başımı yasladığım yerden kaldırarak doğruldum. Mihri’nin üzerinde kırmızı düz bir elbise vardı. Siyah saçlarını açık bırakmıştı ve çantasını boynuna asmıştı. Ayağa kalkarak ona sarıldım.

“Bu güzelliğin karşısında benim paspal halim peki?” diye mırıldanırken o da kollarını bana sardı.

“Şimdi aldığımız birkaç şeyi giyersin kabinde,” dedi gülerek, kollarımı ondan ayırdıktan sonra.

“Gidelim de bakalım o zaman,” diye mırıldandım.

Beraber oturduğumuz yerden kalktık ve hızlı adımlarla yürüyen merdivenlere yöneldik. Merdivenlerden çıkarken hemen arkamda olan ona dönerek kafamda oluşturduğum planı anlatmaya başladım.

“Önce üzerime gömlek ve şort alayım sonra evim için bir şeyler bakalım.”

“Bana uyar.” Başımla onu onayladıktan sonra beraber daha önce alışveriş yaptığım mağazalardan birisine girdik. Fazla oyalanmak

istemediğimden gözüme kestirdiğim kot şortu ve beyaz gömleği elime alarak Mihri'ye döndüm.

“Bunları alıyorum.”

Başıyla beni onayladığında kasaya yönelerek ücretlerini ödedim. Ardından beklemeden kabinlere geçerek üzerimi değiştirdim ve kasadan aldığım poşete çıkardığım kıyafetleri koydum. Kabinin kapısını açtığımda Mihri'nin beni beklediğini gördüm ve ona doğru seslendim. “Olmuş mu?”

Eliyle beni onaylayıp göz kırptığında gülümseyerek yanına doğru ilerledim. “O zaman ev için dolaşmaya başlayabiliriz.”

“Şimdi, bence yatak ve oturma odasını alalım,” dedim yürüyen merdiven bitimine geldiğimizde Mihri düşmemem için beni kolumdan tuttu ve bir yandan da bana cevap verdi.

“Koltuk takımlarının bir ev fiyatı olduğunu hesaba katmazsak güzel fikir.” Söylenmesine güldüm, haklıydı ama nakit sorunumuz yoktu. Yalnızca bunu ona açıklayacak bir argümanım yoktu.

“Ben kredi çekmiştim, taksitle falan hallederim,” diye mırıldandım aklıma gelen ilk yalanı söyleyerek. Kredi kısmı biraz doğru olabilirdi fakat krediyi ben çekmiş sayılmazdım.

“Bence biz bugün yatak odası için bir şeyler alalım, koltuk takımına sonra bakarız,” dedi ve gördüğümüz ilk mağazaya girdik.

“Ay!” Aklıma gelen fikirle kendime engel olamadığımda Mihri girdiğimiz mağazadaki tabaklara bakıyordu.

“Akşam bana gelsenize benim eve çıkmadınız.”

“Boş eve mi?” dedi Mihri başını iki yana sallarken.

“Ay Mihri kadını, az heyecanlanır mısın? Neden bir tek ben yükseldim?”

“Daha çok işimiz var, ben seni gün sonunda göreceğim,” diye mırıldandığında ne demek istediği hakkında en ufak bir fikrim bile yoktu.

Daha önce sadece birilerinin yanına ev arkadaşı yahut oda arkadaşı olduğum için yeni bir eve taşınırken neler yapılacağı hakkında en ufak bir fikrim bile yoktu.

Yedi saat, tam tamına yedi saat evin minnacık bir kısmı için gitmişti. Su, elektrik ve doğalgaz için başvuru yapmış, bir yarakla üç beş eşya almıştık. Aldığımız bardaklar ve kahvaltı takımına âşık olsam da Mihri'nin bir eve taşınma konusundaki tecrübesizliğimle dalga geçişleri arada beni eğlendirmişti.

Saat akşam yediyi geçiyordu ve alışveriş merkezinden yeni çıkıyorduk. Belediye beşte kapandığı için ben eşya bakarken Mihri belediyeye gidip gelmişti. Hemen sonrasındaki saatler ise benim bir şey beğenmek için harcadığım saatlerden ibaretti.

Alışveriş merkezinden çıkarken telefonumdan gelen bildirim sesiyle duraksadım ve poşetleri bir elime toplayarak telefonumu elime aldım. Yekta'dan mesaj gelmişti.

Yekta: İşinizi hallettiniz mi?

Sesli mesaj kısmına basılı tutarak konuşmaya başladım. “Evet, şimdi çıkıyoruz. Eve geçeceğiz ve eşyaları yerleştireceğiz.” Ses kaydını kapatarak göndere tıkladığımda Mihri bana dönüp yorgun sesiyle mırıldandı.

“Yekta mı?” Başımı olumlu anlamda salladım. Önümüzdeki dolmuşu bindiğinde ben de ardından bindim ve koltuklardan birisine yerleşerek elimizdeki tabakla bardakları zarar görmeyeceğine emin olduğum bir şekilde konumlandırımdı. Ben eşyalarla ilgilenirken Mihri ikimizin de ücretini uzatmıştı.

“Ben verirdim,” diye mırıldansam da söylediklerimi umursamadı. Kulaklığını takarak başını omuzuma yasladı. Telefonum tekrar titrediğinde Mihri'yi rahatsız etmeden telefonumu çıkardım ve Yekta'nın gönderdiği mesajı okudum.

Yekta: Eve gelince söylersin olur mu?

Akasya: Olur söylerim, sen ne yaptın? Çıktın mı işten?

Yekta: Dolmuşu bindim şimdi.

Akasya: Eve varınca yazarsın.

Yekta: Olmuş bil. :)

Yekta'nın yazdığına gülümsedikten sonra telefonu poşetlerden birisinin içerisine koydum. Yaklaşık yarım saatin sonunda dolmuştan inebilmiştik.

Mihri ile evin kapısından içeri girdiğimizde poşetlerden birisinin içerisine attığım telefonumu aramaya koyuldum. Sonunda mor kılıfımı gördüğümde telefonuma uzanarak Yekta'ya eve geldiğimi yazdım ve Mihri'ye döndüm.

“Ne olur bugün yerleştirmeyelim.”

“Bir de akşam bize gelin diyordun,” dedi bana dudak büzerek.

“Neyse ki kimseyi çağırmadık,” diye mırıldandığımda, “Evet, ben aşağıya iniyorum, yatağın üç güne ancak gelir.” Mihri'nin yorgun sesi-ne karşılık başımı salladım, onunla geleceğimi söyleyecektim ki telefonumdan yeni bir bildirim sesi geldi.

Yekta: Geliyorum.

Yekta'ya cevap yazmadan Mihri'ye döndüm. “Biraz sonra gitsen olur mu? Yekta gelecek.” O kadar yorgun gözüküyordu ki neden bunu istediğimi bile sorgulamadı. Uykusuzluktan ve yorgunluktan bayılmazsam Yekta ile buluşacaktım.

Mihri başını salladı ve mırıldandı. “Salondayım ben, telefonla konuşacağım. Yekta geldiğinde söylersin.”

“Olur.” Ona cevap verdikten sonra ben de boş koridorda ilerleyerek içerisinde bana ait tek bir şeyin bile olmadığı halde şimdiden bana ait olduğunu hissettiğim odama girdim ve balkona çıktım. Pisliğini umursamadan bağdaş kurarak yere oturdum ve aralıklı demirliklerden görebildiğim kadarıyla caddeyi izlemeye koyuldum.

Başımın uyuştüğünü ve sarhoş olduğumu hissediyordum. O kadar yorulmuştum ki ne yaptığımın farkında olduğumdan bile emin değildim. Caddeden bir ısıklık sesi yükseldiğinde yarı kapalı olan

gözlerimi açarak dışarıya göz gezdirdim. Balkonumun altından gelen ses, bir karaltıya aitti fakat o gölgenin kime ait olduğundan adım kadar emindim.

“Kapıyı açar mısınız hanımefendi?” diye seslendiğinde bir an için yorgunluğumu unutarak gülümsedim. Bir şey söylemeden ayağa kalkıp kapıya ilerledim ve önce alt kapının kilidini açtım, ardından da ire kapısını aralık bırakarak geri balkona geçtim.

Daha demin oturduğum yer soğumadan yeniden aynı yere oturmıştım. Yalnızca birkaç dakika sonra dairenin kapısı kapandığında Yekta’nın geldiğini anlamıştım.

Gelen sestten odamın kapısını da kapattığını anladığımda ellerimi oturduğum yerden demirliklere koydum. Soğuk, ellerime işlerken bu hissi umursamamaya çalıştım.

Yekta yanıma oturduğunda ona dönmeden aşağıya bakmaya devam ettim.

“Sesin yorgun çıkıyordu.” Hiçbir şey söylemeden kurduğu cümleye karşılık ona döndüm.

“Bayılsam yeridir,” diye mırıldandığımda bu halime güldü.

“Belli.” Yekta’nın yanıma oturmasının ardından birkaç dakika bile geçmemişti ki telefonundan gelen ses aramıza girdi. Bacağını hafifçe ileriye doğru uzatarak telefonunu cebinden çıkardığından bir elimle saçlarımı arkaya toparlamıştım.

Başımıza her ne geliyorsa Yekta’ya gelen mesajlar yüzünden geliyordu ve bu yüzden ona her mesaj geldiğinde tedirgin hissediyordum.

Yüzünün düştüğünü gördüğümde bu hissimde haklı olduğumu bir kere daha anladım.

“Bir şey mi oldu?” diye mırıldandığımda başını iki yana salladı ve telefonunu uçak moduna aldı. Bakışlarımı tamamen ona döndürerek ciddileştim.

“Hep böyle yapıyorsun,” dedim mızızlanarak.

“Ne yapıyorum?” Sesinde bana aşağıdan seslendiği neşenin çeyreği bile yoktu.

“Bana aptal gibi hissettiriyorsun!” diye yükseldim istemsizce. Benim ani çıkışlarım bu çocuğu öldürecek olabilirdi fakat beni delirtiyordu.

“Bir şey derdim ama...” diye mırıldandığında sözünü kestim.

“Aman sen deme, kafayı sıyırmışsın diyeceksin şimdi. Yahu neden sürekli üzgünsün, neden anında modun düşüyor, ne var o telefonun içinde? Bir kere dövsem her şey düzelecek gibi sinirlendirdin yine beni!” Ardı ardına sıraladığım cümlelere şaşkınlıkla bakarken Yekta’ya acımıyor değildim.

Gerçekten benim gibi bir deliyle uğraşıyordu.

İçimdekileri ona bir bir döktükten hemen sonra derin bir iç çekerek ayaklarımı toparladım ve sakince ona döndüm. “Neden içinde ölü bir şehir taşıyorsun?”

“Akasya?” dedi derin bir şekilde iç çektikten hemen sonra. Bir şeyler söylemek istediğini ama söyleyemediğini anladım. Bana böyle baktığında kendimi bir boşluğun içerisinde gibi hissediyordum. Göğüs kafesim sıkışıyor, kemiklerim kalbime batıyordu sanki.

Ona karşı hissettiğim bu zaaf, geçmişin bana verdiği bir bağımlılık mıydı yoksa gerçekten de âşık mı olmuştum bilmiyordum. Tek bildiğim ellerine uzanamadığımda, onu bir başına karanlıkta bıraktığımda karanlıkta kaldığımı hissetmemdi.

“Hepimiz bir hayatın içerisine doğarız,” dedi kendisini hazır hissettiğinde. Sesi yorgun çıkmıştı ama bu yorgunluk fiziksel değildi. Art arda söylenmelerim bile keyfini yerine getirmede durumun sandığımdan da ciddi olduğunu anlamıştım. Bunu söylerken ağlamıyordu ama ben onun hislerini görebiliyordum. Ölüm anında son cümlelerini söylüyor gibiydi. Sesinde acı bir tını vardı. Elimi yüzüne doğru uzattım ve çenesini kavradım.

Dengesiz birisiydim ve zamanla ani yükselişlerime, düşüşlerime ve anlık hislerime alışıyordu.

“Bizi biz yapan şey seçimlerimiz kadar yaşamak zorunda bırakıldıklarımızdır. Doğduğum yerde, yaşamak zorunda bırakıldığım hayatta benim için açık olan tek bir kapı bile yoktu.” Bunu söylerken

ayakuçlarına bakıyordu. Gözlerimin içerisine bakmaya cesareti mi yoktu yoksa yüzüme baktığında göreceklerinden mi korkuyordu, emin değildim.

“Hepimiz bir labirentin içerisindeyiz, seçimlerimizle çıkışı bulmaya çalışıyoruz. Belki de yaşam için verdiğimiz bütün mücadele ölüm anımız içindi.” Sesi yavaş yavaş kısılırken bana ne anlatmak istediğini düşündüm. Her bir kelimesini dikkatle dinliyor, bunu yaparken elimi çenesinden çekmiyordum.

“Bir çıkış yolu bulamadığımda kaçtım. Oyunu bıraktım, labirentten ayrıldım. Artık benimle beraber yürüyen insanlar yoktu. Tek başıma ama özgürdüm. Sonra...” Bir süre duraksadı. Gözünden akacak olan bir damlayı bekledim, o damla bu gece hiç akmadı.

“Sonra terk ettiğim yollarda çok sevdiğim birisini kaybettiğimi fark ettim. Geri dönsem dönemem, elimi uzatsam uzanmam. Şimdi terk ettiğim evin kapısında her günüm kapının açılması umuduyla geçiyor. Küçükken o kapı açılrsa da gitsem diye bakardım, şimdi aynı kapıdan içeri girmek istiyorum.” Yüzünü buruşturdu. Söyledikleri ona kötü bir anı hatırlatmış gibiydi.

“Kaçamıyorum Akasya, ne geçmişten ne o evden ne de labirentten. Belki de sandığımdan daha büyüktür, belki de kurtulmanın tek yolu ölümdür. Ölüm beni bulana kadar beklemem gerekiyordur.” Sesindeki çaresizliği hissettiğimde çenesindeki elimi çekerek ona sarıldım. Başını omuzuma yasladı. Artık yüzünü göremiyordum ama ellerim bedenine sarılıydı.

“Belki de bazen seçimlerimiz daha kötüdür Akasya. Bir seçim yaptım, kaçtım sandım ama hayat sandığımızdan daha acı. Onu kurtarabilmek için tek bir ihtimal olsa içerisine doğduğum o hayata dönmeyi bile kabullenirim.”

Ellerim bedenine sarılıyken neden ona bu kadar yakın hissettiğimi anlamıştım. Farklı zamanlarda, farklı hayatlarda aynı şeyleri hissetmiş iki ruhtan ibarettik.

Geride bıraktıklarımız, bırakamadıklarımız ve aradığımız ruhumuz bizim çıkmaz sokaklarımızdı. Kendimizi ararken birbirimizi bulduk.

Sustuğunda cümlelerini hiç dinlememişim gibi devam ettim.

“Öyle bir çıkmazdayım ki artık bana neyin iyi geldiğini bile bilmiyorum.” Gözlerinin içine baktım. Hayat bir yoldan ibaret değil miydi? Koşardık, kaçırdık, düşerdik, saklanırdık. Aynı yolun üzerinde bin bir rakla atar, yaşamaya çalışırdık.

Yollarım tükenmişti. Ne kaçacak ne de nefes alacak bir yer kalmıştı. “Düşünemiyorum.” Yutkundum. Bir bakışıyla bana miras bıraktığı çaresizlik hissini geçiremiyordum. “Yekta, düşününce batıyordum. Tek savaşıyor, tek kaçan sen değilsin. Hiçbir zaman olmadın, boğuluyorum. Bencilliklerim, bencillikleri. Nereye kaçsam kendimi bulamıyorum. Sokak sokak kendimi arıyorum,” dedim kalan son irademle.

Onu neden sevdiğimi artık biliyordum. Yıllardır sevginin bir nedeninin olmayacağına inanan ben, sokak sokak kendimi ararken onda kendimi bulmuştum. Onda gördüğüm Ben’i seviyordum.

“Bazen bir insanda bulursun kendini,” dedi, gözlerinin içine baktım. Gözbebeklerine yansıyan yüzüm bir karartı olarak gözükürken ona sordum. Yine ne olduğunu unutmuş, birbirimizde kalmıştık.

Hayatlarımız hakkında hiçbir şey bilmiyorduk ama birbirimizi bizden başka hiç kimse anlamıyordu.

“Sende var mıyım Yekta? Kendimi sende bulur muyum?”

“Ben de varsın,” dedi, düşmemiştim ama o ellerimi tutmuştu. Cümleleri düştüğüm çukurdan beni çekip alıyordu. Kelimeleri, çokça kez bana bunu yapmıştı sadece farkında değildi.

“Bende hep var olacaksın, ama önce,” diye ekledi ve bir eli saçlarıma gitti. Saçlarımı kulaklarımin arkasına sıkıştırdıktan sonra bana döndü. Bunu yapmasını seviyordum. “Önce benim de kendimi bulmam gerek Akasya. Kaybolduğum o sokağa gitmeye korkuyorum. Sen kendini ararken ben, kendimi bulmaya korkuyorum.”

“Bazen hayat böyledir,” dedim kabullenerek. “Ben kendimi ararken, sen kendini bulmaya korkarsın,” diye mırıldandıktan sonra derin bir nefes aldım. “Yine de kaybolduğun bu şehrin sokaklarına bir gün

gölümseyerek bakacaksın biliyorum. Çünkü yeniden başlamak mümkün,” dedim ellerini sıkıca tutarak.

“Belki de yeniden başlamak mümkün değildir,” diye mırıldandı.

“Belki de hiç başlamadan tükeniriz,” dedim devam etmesine engel olarak ve ekledim. “Ama ne fark eder ki hayat hep devam ediyor.”

Birilerini terk de etsek, geride de bıraksak hayat hep devam ediyor. Acı da çeksek, ağlasak, çaresiz hissetsek kimsesiz de kalsak hayat hep devam ediyor. Söyleyemedim ama bir gün göstereceğim, hayat hiç kimsen olmasa da devam ediyor.

Sevgili günlük,

Gözlerimin içine baktı. Bana inanıyordu, ona inanıyordum ama kendime inanmıyordum. O an bile yalan söyledim. Zamanı geldiğinde gidecektim. Kırk beşinci durakta gördüğüm bu adam, benim hayatımı güzelleştirirken onunla hayaller kurdum.

Sevgili günlük,

Lütfen bu sefer yarım kalmasın. Ben tükensem bile o tükenmesin.





11. DURAK

“Gerçek hep yanı başında.
Şahdamarındaki ritim yankılanıyor şehrin
sokaklarında.”

İnsanın zihni geçmişe giden sokaklarla doludur. Yıllarca sokakların içerisinde dolaşır ve geçmişten kaçarız. Acılar ardında zaafıları gizler.

Zaafıların yenilgilerine açılan kapıdır.

Yükselen kalbinin ritmi zihnindeki şehrin sokaklarında dolanır, nabzın yükselir. Derin bir nefes alış aslında kabullenıştır. Kabullendiğimiz an yeniliriz ve hepimizin zaafılarına açılan kapının anahtarı birinin elindedir. Tüm yenilgilerimiz bu insana karşıdır.

Bense anahtarı kimin eline bırakacağımı artık biliyorum. Yaslandığımız soğuk balkon duvarı sırtımı üşütürken kollarım Yekta'nın boynuna dolanmıştı. Kokusunu içime çektim. Derin bir iç çekiş, kabulleniş demekti ve ben onun varlığını kabullendim. İçimde yaşadığım depremde yıkıntıların arasında bir yerde olduğunu her zaman bildim. O zamandan bahsederken ben bir insanı zamansız sevebilmeyi öğrendim.

Yaklaşık iki haftadır Ankara'daydım. Birini sevmek, birisine alışmak, birisini tanımak için yeterli olmayan bir süreydi. Fakat bu iki hafta gözümün önünde aylara bölünüyor, kalbimde uzun süredir yer sahibiymiş gibi yayılıyordu. Sanki yıllardır aradığım her şey ona aitti ve ben onu bir haziran gecesi bulmuştum.

Kendi hislerimin gerçekliğinden emin olduğum kadar ona karşı belirsizdim. Bana değer veriyordu, bunu görebiliyordum fakat bir insanı bu kadar kısa sürede sevebilir miydi? Bir yanımda onun yanımdayken eksik, yarım hissediyordu ve bu hissin tek sebebi ona baktığımda yüzleştiğim güzellikti.

Saatlerce konuşsam ve o da sussa gün sonunda kuracağı tek bir cümleyle bütün tezlerimi çürütüp yok edebilir gibi hissediyordum. Yine de onunla olmanın aynı zamanda iyi hissettiren bir tarafı vardı. Kollarımın arasında söylediği cümleleri, nefes alıp verişini hissederken uzun uzun düşündüm.

Yalnızdı, o kadar yalnızdı ki ona kendisi bile iyi gelmiyordu. Aynaya baktığında gördüğü yüzü değil, yüzleşemediği geçmişiydi ve bunu bilmek için onu çok yakından tanımanız gerekmezdi. İnsanları zamanla tanırısın demişti bana, yanıldığını biliyordum. Çünkü ben onu tanıdığım kadar kendimi bile tanımadığımı hissediyordum.

Hafifçe esen rüzgâr, uyuşan bedenimin üşümesine sebep olurken hareket etmemeye özen gösterdim. Ellerimin arasında olan yüzüne baktım. Balkonda yere uzanmış, öylece başını kucağıma koymuş ve uyumuştı. Yekta Emir Ilgaz, benim yanımdayken kimsesizliğinden bir parça kurtuluyor, özgürleşiyordu. Bunu görebiliyordum.

Gözlerim yüzünde dolaştı, hayatımın hiçbir döneminde geleceğe dair planlar kurmamıştım. Bunun bana acıdan fazlasını vermeyeceğin bildiğimden ana odaklanırdım, anı yaşırdım. Zihnim ilk defa daha fazlasını düşünmeden ve istemeden edemiyordu.

Özgürlüğümün üzerine düşen gölge ona karşı hissettiğim sevgiye aitti ve ben bundan kurtulamıyordum. Birini sevmenin bana zarar vereceğine hiçbir zaman inanmadım. Zarar veren, unutulmayan ve acıtan şey bağımlılıktı.

Sevgi, gerektiğinde ipleri koparabildiğimiz, bizi iyileştiren bir duygudan başkası olamazdı.

Ona karşı hissettiklerim hastalıklı bir duygu muydu yoksa yalnızca koşulsuz sevgiden mi ibaretti, bunu anlayamıyordum.

Güneş üzerimize doğarken gözlerim gökyüzüne kaydı. Beyaz bulutların kapladığı göğe yavaş yavaş sızan gün ışıkları bana gün batımlarını hatırlatıyordu.

Bitişler ve başlangıçlar.

Sokaktan geçen arabaların sesi kulaklarıma ulaşırken şehrin de bizimle beraber uyandığını anladım. Çok değil birkaç dakika sonra gözlerini aralayacaktı çünkü en ufak seste uyanıyordu.

Onunla geçirdiğim zaman içimdeki yalanları öldürmek istememe sebep oluyordu. Söylenmemiş her sır ardında bir yalan saklar demişti bana. Bir gün ona yalanlar söylemem için, gerçeğimi ondan saklamam için bana yalvaracaktı ve ben bunu bilmenin korkusuyla yatıyordum yanında.

Ona yalan söylemek istemiyordum. Her şeyden ve herkesten köşe bucak kaçan ben bu sefer gerçeklerimle gitmek istiyordum. Başını hafifçe hareket ettirdiğinde aynı yavaşlıkla açtı gözlerini. Kirpiklerini yavaşça kırpıştırdı. Gözlerim uzun, siyah kirpiklerine takıldı. Nerede olduğunu sorguluyor gibiydi.

“Günaydın,” dedim hafifçe gülümseyerek.

“Günaydın.” Sesi boğuk ve uykulu çıkmıştı. Yavaşça başını bacaklarımın üzerinden kaldırdığında bacaklarımın uyuduğunu fark ettim ve ellerimi bacaklarıma götürdüm. “Nasıl uyudum ben burada?” Sırtını benim gibi duvara yaslarken yönelttiği soruya cevap verdim.

“Ben bir şeyler anlatıyordum, sen de uyuyakaldın.” Beni algılamakta zorlandığını anlıyordum. Uyanmıştı fakat ayılamamıştı.

“Kusura bakma,” dediğinde omuz silktim. Gece boyunca durmadan konuşmamın tek sebebi dikkatini dağıtmak istememdi. Bu yüzden uyumasına kırılmamıştım.

“Üşüdüm, kalkalım artık,” dedim esneyerek ve ayağa kalktım. Dün gece aniden değişen ruh hali hâlâ düzelmemişti. Onu bu hale getiren şey neydi bilmiyordum ama onun için değerli olduğunu görebiliyordum.

“Kalkalım tabii,” diye mırıldandıktan hemen sonra ekledi. “Sen beni sulamadan önce.” Eski haline dönmeye çalıştığını görerek ona

dil çıkardım ve ayağa kalktım. Yekta da ayağa kalktıktan sonra bana döndü.

“Sularım tabii,” dedim içeriye geçerken, o da benimle birlikte balkon kapısından içeri girdi ve kapıyı kapattı. Bana cevap vermediğinde ona bakmadan konuştum.

“Mihri?”

“Ne Mihri?”

“Kız içeride bekliyordu,” dedim ve aklıma dün akşam konuştuklarımız geldi. Yekta gelince gidecekti ve beklediği odada koltuk bile yoktu.

“Ne?” Yekta şaşkınlıkla bana dönerken odamdan çıkarak hızlı adımlarla koridoru geçti ve ben de onun arkasından ilerledim. Salonun kapısına vurarak cevap alamadığında hafifçe kapıyı araladığını gördüm. Onun arkasından benim de gözlerim odada gezindi. Mihri yere uzanmış uyuyordu ve başını elinin üzerine koymuştu.

“Şu halimize bak ya,” diye mırıldanırken kendime engel olamayarak güldüm.

“Bugün ev işlerini halledelim tamamen,” dediğinde ona döndüm.

“Bana evin açık adresini de versene.” Başıyla beni onayladığında Yekta’nın kolunun altından geçerek Mihri’nin yanına doğru ilerledim.

“Mihri!” Kolunu dürterken aynı zamanda ismini seslendim. “Uyan yoksa,” dedim Mihri gözlerini hareket ettirirken.

“Sular seni,” dedi Yekta mırıltı gibi çıkan sesiyle. Bununla bu kadar eğleneceğini bilsem kesinlikle çok daha önce söyledim. Ona cevap vermeden Mihri’nin siyah saçlarını karıştırdığımda Mihri gözlerini yavaşça açtı ve ne olduğunu anlayamadığını belirten boş boş bakışlarını üzerimde gezdirdi.

Ne olduğunu anlamaya çalışırken durumu yadırgadığını fark etmiştim fakat bunu umursamadan ona bir kere daha seslendim. “Uyan-sana kızım.” Mihri yüzünü buruşturarak yerden doğrulduğunda bana bakarak konuştu.

“Her yerim tutulmuş.” Elini boynuna götürerek boynunu ovaladı. Yekta kapıdan ayrılarak yanımıza geldiğinde Yekta’ya sorgular bakışlarla baktığını gördüm.

“Dün söyledim ya geleceğini,” diye mırıldandım hatırlamadığımı anladığımda.

“Doğru.” Mihri’nin mırıltı gibi çıkan sesinin ardından ayağa kalktı. Bir eli hâlâ boynundaydı. “Çok acıyor ya...” Mızızlanmasına karşılık dudaklarımı büzdüm.

“Kas gevşetici sürerim ben geçer.” Yekta bana dönerek konuştu. “Evi kilitleyelim de aşağı inelim, üzerimiz de mahvoldu.”

“Evdekiler çıkmıştır bile ve benim de hazırlanıp çıkmam gerekiyor hemen.” Mihri bana bakarak konuştuğunda ona döndüm.

“İşe mi?”

“Evet, öğleden sonra gidecektim bugün.” Başımla onu onayladım ve birlikte kapıya doğru ilerledik. Yekta evin kapısını açarak çıktığında ardından Mihri çıktı. En son ben ayrıldım evden ve kapının iç tarafına taktığım anahtarı çıkararak elime aldım. Ardından kapıyı kilitleyerek onların peşinden aşağıya indim. Yekta cebindeki anahtarı çıkararak evin kapısını açtığında hepimiz sessizdik. Mihri içeriye girer girmez banyoya doğru ilerledi. Yekta ve ben Yekta’nın odasına geçtik.

“Üzerini mi değiştireceksin?” dedim eğer öyleyse salona geçecektim.

“Sen odaya geç, ben banyoda değiştiririm,” dediğinde başımla onu onayladım ve odasına girdim. Her insanın kendine ait bir kokusu olduğunu biliyordum. İçinde yaşadığınız sürece fark etmezsiniz ama dışarıdan gelen birisi o kokuyu yoğun bir şekilde hisseder ve alışırdı.

Yatağının üzerine oturduğumda bana bakarak içeriye geçti ve dolabının kapağını açtı. Kendisine kıyafet bakarken ellerimi yatağına yaslayıp onu izledim. “Beyaz tişört giysene,” dedim seçemediğini fark ettiğimde.

“Favorin siyah sanıyordum,” dediğinde ne demek istediğini anlamayarak kaşlarımı çattım.

“Ha...” Mert’in tişörtünden bahsettiğini anladığımda gülerek başımı iki yana salladım. Eline beyaz bir tişört ve şort alarak odadan çıktığında hiçbir şey söylememiştim. O çıktıktan birkaç dakika sonra içeriden Mihri’nin sesi geldi.

“Geç kaldığım için çıkıyorum hemen. Öptüm sizi akşam görüşürüz.”

“Görüşürüz,” diyerek ona doğru bağırdım ve ardından dış kapının kapanma sesi geldi. Bağdaş kurarak yatağın üzerinde doğrulduğumda gözlerim odanın içerisinde dolaştı. Sade, siyah bir dolabı vardı. Kenara koyduğu açık askılıkta ceketleri asılıydı ve altında birkaç ayakkabı kutusu diziliydi. Yatağı kapının sağ tarafındaki duvara yaslanmıştı. Yatağın yanındaki komodinin üzerinde iki üç kitap vardı. Duvarın diğer tarafında yere dizili olan kitaplardan ayrılmışlardı. Muhtemelen güncel olarak okuduğu kitapları koymuştu.

Gözlerim komodinin üzerindeki kitaba takılmıştı ki kapının önünde Yekta belirdi. Elinde beyaz havlusu vardı ve içeriye girerken saçlarını kuruluyordu. Duş aldığını anladığımda kitaplara bakmayı bırakarak ona döndüm. “Sihhatler olsun.”

“Neye bakıyordun?” dedi havluyu kapının üzerine asarken.

“Kitaplarına bakıyordum, çok fazla kitabın var.”

“Severim okumayı,” dediğinde gülümsedim.

“Sahi, sen hangi bölümden mezundun?”

“Üniversite okumadım,” diye mırıldandığında yüzündeki ifadeyi izledim. Sorduğum soru onu rahatsız etmişse benzemiyordu. “Sen?” dediğinde aynı cevabı verdim.

“Ben de okumadım.” Kaşlarını şaşkınlıkla kaldırdığında bunu beklemediğini anlamıştım.

“Sen film falan izle istersen, ben de yemek yapayım,” dediğinde yataktan kalkarak ona döndüm.

“Yemek ve sen?”

“Hım.” Mırıldanışını işittiğimde dudaklarımı büzdüm. “Evde kalan yemekleri yapar, bugün evde biz kaldığımıza göre ben yapıyorum,” dediğinde güldüm.

“Ben de yardım edeceğim o zaman.”

“Sana pek güvenemedim sanki.”

“Aşçılık eğitimim var zaten,” dedim sataşmasına karşılık olarak. Omuz silkerek önünden geçtim ve mutfığa doğru ilerledim. “Taze fasulye yapalım mı?” dedim dolapta olup olmadığını bilmeyerek.

Ardımdan seslendi, "İnternette sipariş vereyim, o sırada da ben pilavı yaparım."

"Anlaştık." Mutfağa girdiğimizde dolabı açarak iki tencere ve bir plastik kap çıkarıp içerisine su bardağıyla ölçtüğü pirinci döktü. Üzerine su doldurarak kenara bıraktığında pirinci çıkardığı dolapta gördüğüm kırmızı mercimeği alarak ona doğru salladım. "Çorba?"

"Sende," dediğinde gülümsedim ve yan dolabın kapağını açarak patates ve soğan aldım. Ben soğanları doğrarken Yekta pirinci yıkıyordu. "Beklediğimden iyisin," dediğinde güldüm.

"Aşçılık eğitimim var diyorum Yekta, şaka değil hani." Pirinçleri yıkamayı bitirdiğinde dolaptan tereyağını çıkararak tencereye koydu ve ocağın altını yaktı. Ben de mercimeği tencereye koyarak doğradığım soğanları içine attım.

Gözlerim yaşarmaya başladığında Yekta'ya dönerek mırıldandım. "Gözüme üflesene." Bana baktı ve gözümünden süzülen yaşı başparmağıyla silerek gözümün içine üfledi. "Acıyor ya," diye söylendiğinde güldü.

"Olsun o kadar."

Kapının zili çaldığında ona döndüm. "Fasulye geldi."

"Tamamdır, hallediyorum." Başına geçirdiği önlükle birlikte kapıyı açmaya gittiğinde ben de mercimeğin suyunu koyarak altını kustım. Kapağını da kapattığımda yapacak bir şeyim kalmamıştı.

"Yağın yanıyor ve elimi sürmem," diye bağırdım ocakta bıraktığı tencereye bakarak.

"Sen az değilsin," dediğinde güldüm ve hemen ardından kapının kapanma sesi geldi.

Yekta mutfağa girer girmez tenceresine baktı ve ağzından bir küfür çıktı.

"Siktir." Kahkaha atarak güldüğümde bana baktı. "Yaktın yağı mı tabii gülersin."

"İnanır mısın küfretmen daha çok komiğime gitti."

"Akasya ya," dedi gözlerini devirerek ve önüne dönerek pilavıyla ilgilenmeye devam etti. "Git fasulyelerini kır, elimi sürmem," dediğinde güldüm.

"Hayır, yardım edeceksin."

Cevap vermediğinde aşağıdaki kaplardan bir tane çıkardım ve aldığı fasulyeleri kabın içerisine boşalttım. Boşalan poşeti de açarak mutfak masasının üzerine koydum. Önüme koyduğum fasulyelerin başlarını kırmaya başladığımda Yekta pilav tenceresinin kapağını üzerine kapatmıştı. Karşımdaki sandalyeye oturarak eline fasulyeleri aldı ve o da başlarını kırarak poşetin içerisine atmaya başladı.

“Tam olarak yaşlı çiftler gibi olduk, farkında mısın?” dedim ona bakarak.

“Çift?” dedi gözlerini kısarak ve elindeki fasulyeleri torbaya koydu.

Ona cevap vermediğimde güldü. “Kabul et eğleniyorsun,” dedim onu zorlayarak.

“Neyden?” Bilmezliğe vurduğunda daha da üstüne gittim.

“Sana yürümemden,” dediğimde gözlerini devirdi.

“Sen yürümüyorsun Akasya, baya baya koşuyorsun,” diye devam ettiğinde güldüm.

“Ne yapalım, bizde de böyle işte.”

“Olsun bakalım böyle.”

“En çok ne yapmayı seviyorsun?” dedim yeni bir konu açarak.

“En çok sevdiğim bir şey yok galiba,” dedi fakat hemen ardından aklına bir şey gelmiş gibi konuştu. “Hobi olarak kitap okuyorum sadece.”

“Hiç sevmem,” dediğimde bana, “Okumaya nereden baktığına göre değişir, ne okuduğun ve ne için okuduğun,” diye cevap verdi.

“Sen nereden bakıyorsun peki?” dedim kaşlarımı kaldırarak.

“Çocukken kurtulmak demekti.” Ardından ekledi, “Tabii bu roman okumak değildi. Okumak, devam etmek, belki bir şey olmak ve para kazanmak.”

“Sonra?” dedim devamını merak ederek.

“Sonra devam edemesem bile yeni bir bakış açısına ihtiyaç duyduğumu fark ettim. Daha iyi düşünmek, daha iyi bakmak belki daha akıllı olmak. Hiçbir şey olmuyorsa bile yeni bir bakış açısı katıyor ve insanları daha iyi anlamayı sağlıyor.”

“Kitaplarla ilgili ne sorunum oldu ne de ilgim,” dedim kendimi açıklama ihtiyacı hissederek. “Zaten hayatım belliydi. İstesem de istemesem de iyi bir hayata sahiptim. İyi bir üniversite, daha uygulama odaklı eğitim ve her alanda yetenek. Bu yüzden hiçbir zaman senin yüklediğin kadar anlam yükleyemedim,” dediğimde olsun dercesine başını salladı.

“Neyse, bunlar bittiğine göre ben yorulдум. Fasulyeyi pişirmek sende.” Güldü ve yeniden başıyla beni onayladı. Masadan kalkarak salona geçtim ve telefonumu alarak alışveriş uygulamalarından birisine girdim.

Yekta içeride yemekleri yaparken ben de kendime kıyafetler, odam için eşyalar satın aldım. Artık buradaydım ve hâlâ adamakıllı kıyafetim yoktu.

Ardından Yekta’nın verdiği bilgisayardan kendime bir film açtım ve diğerleri gelene kadar salonda uzanarak film izledim. Yekta ise kitaplarından birisini alarak karşıdaki koltuğa oturmuş sigara içerek kitap okumuştı.

Diğerleri geldiğinde beraber akşam yemeğini yememizin ardından Nehir’in fikriyle hepimiz salona toplanmış, Tabu açmıştık.

Ben ve Nehir aynı takımdaydık. Mihri, Yekta ve Yusuf ise karşı takımdalardı. Bizden fazla oldukları için şanslı olsalar da tamamen eğlencesine oynadığımızdan hiç kimse bunu umursamamıştı. Mihri elindeki kartı Yekta’ya anlatmaya çalışırken Yekta’nın bana göz kırpmasıyla yüzümü buruşturdum.

Elim sabahtan beri susmak bilmeyen telefonuma gitti. Mert’ten gelen çağrıyı yeniden geri çevirerek oyuna döndüm ve Mihri’ye dönüp mızımızlandım.

“Siz fazla kişisiniz bu arada.” Yekta’nın bilince bana göz kırpması bebi ise sabahtan beri her yeni kelime bildiklerinde mızımızlanmamdı.

“Sus artık Akasya.” Yusuf’un hayıflanmasıyla eşzamanlı olarak telefonum yeniden titredi. Bu sefer gelen bildirime baktığımda, beni arayan numaradan gelen bir mesaj olduğunu gördüm.

Mert: Akasya, dışarı çıkabilir misin?

Kaşlarım istemsizce çatıldı. Yüzümdeki değişimi gören Mihri kartlarını yere bırakıp bana döndüğünde telefonumun ekranını kapattım.

“Bir sorun mu var?”

Başımı olumsuz anlamda salladım. “Hayır, bir arkadaşım evi görmeye gelecekti de ben bir bakayım.”

“Bu saatte mi?” Bu sefer konuşan Yusuf’tu. Başımla onu onayladım ve alelacele oturduğum yerden kalkarak kapıdan çıktım.

Apartmanın merdivenlerini hızla çıkarken ayağımda evden kime ait olduğunu bilmediğim bir bahçe terliği vardı. Apartmanın dışına çıkmamla sokağın karşı kaldırımında onu görmem bir oldu.

Beni fark ettiğinde seslendi. “Akasya.”

Onunla olmak beni sadece kaçtığım geçmişe götürüyordu. Bazen yalnızca korkmama sebep oluyordu. Bu korku kime karşıydı bilmiyordum. Bir anıdan kaçarmıydı insan? Ben kaçıyordum.

Zihnimde yıllar öncesinin bana miras bıraktığı bir ses yankılandı. Yavaş adımlarla ona yaklaştım ve tam karşısına geçtim.

Burnuma geldiğini hissettiğim ekmek kokusu on yedi yaşıma aitti. Mutfaktan gelen kokuya dayanamayarak yatağımdan kalkmış ve yüzümü yıkamıştım. Aşağıdan Mert’in ve Zerrin ablanın sesi geliyordu.

Annem alt kattan bana sesleniyordu. “Alaca,” dedi aynı ses, zihnimde yankılanan isim şimdiki bana oldukça yabancıydı.

Zihnimi durdurmak istedim, yankılanan o sesi ve anılarımı on yedi yaşımda bırakıp yola kaldığım yerden devam etmek istedim.

Durmadı, susmadı. Aynı ses tekrar zihnimde yankılandı.

“Alaca?” Annemin bağırışlarına karşılık ağzımdan dökülen mırıltının ona ulaşmayacağını biliyordum fakat yine de mırıldanmaktan vazgeçmedim.

“Geliyorum, bağırma artık.”

Lisenin son yılıydı, yapacak onlarca şeyim vardı fakat bomboş hissediyordum. Mert, bir kere daha bana seslendiğinde onun ağzından yıllar sonra bu ismi duymak beni biraz daha geriye götürdü.

“Alaca!”

Yedi yaşındaydım, annemlerle Bolu'daydık. Ayağımı soktuğum küçük gölete düşmemden korktuğundan olsa gerek annem bir an olsun yanımdan ayrılmıyordu.

Avcuma topladığım çakıltaşlarını bir bir suya fırlatırken suda oluşan dalgalanmaları izledim. Mert ve ailesi yine bizimleydi fakat sesleri uzaktaydı. Herkes bir şeylerle ilgilenirken ben göletin yanındaydım, annemse benim yanımda.

Suyun üzerinde oluşan dalgalar hoşuma gidince gülümsedim ve bir taş daha fırlattım. Annemin bana sıkıca sarıldığını hatırladım. Kollarının sıcaklığını bedenimde hissettim.

“Alaca,” dedi annem gözünden bir damla yaş düşerken. Bir damla gözyaşının sebebini hiçbir zaman öğrenemedim. O an, şimdi zihnimden silinen onlarcasının yanında bir tebessüm sebebiydi.

“Yapma,” dedim dayanamadığımda. “Bunu bana yapma,” diye devam ettim. Beni anlamıyordu, beni anlamayacaktı.

Herkes gitmişti, elimde tuttuğum ilk fotoğraf bize aitti. Bir tabloda hepimiz mutluyduk, tablo parçalara ayrıldı, fotoğraf yırtıldı, artık hepimiz bozulan bir yapbozun kayıp parçalarıydık, tekrar toparlanamazdık.

“Annemle mi konuştunuz?” dedim buraya gelmesindeki sebebi arayarak.

“Kaybettiğin bir şeyi bulmuşken kendi ellerinle bırakmak kaybetmekten daha zormuş,” dediğinde gülümsedim.

“Neden geldin?”

“Eksik hissediyorum,” dediğinde gözlerinin içerisine baktım.

“Mezarlığa gittin değil mi?” dedim ikimizin de canını yakacağını bile bile. “Bir kaybı yok saymak onu kaybettiğin gerçeğini değiştirmez,” diye devam ettim.

“O gitti,” dedi Mert, yüzündeki hüznü hissettim. İsmi söylememesini anladım. “Sonra sen gittin, günlerce seni aradım. Bodrum’da, Muğla’da annen günlerce ağladı, baban kaçırıldığını sandı.” Derin bir nefes aldı ve devam etti.

“Bir mezarın bile yoktu.” Başımı iki yana salladım ve devam etmesine izin vermedim.

“Ve sonra kabullendiniz,” diye mırıldandım. “Sen kabullendin, onlar kabullendi. Bir mezarım bile yoktu ama yokluğum vardı. Yokluğum gerçektir. Ben...” Yıllar sonra ondan bahsetmenin acısını kalbimde hissettim. “Ondan sonra zaten kayboldum, sadece siz geç fark ettiniz Mert.” İç çekerek gözyaşlarımı sildim. Elini bana uzattığında birkaç adım geriledim. “Ben sizden kaçtım, her şeyi böyle mahvedemezsin. Hayatıma girip hiçbir şey yokmuş gibi davranamazsın. Beni geçmişimle vuramazsın.”

“Yapamam,” diye seslendiğinde onun da pişman olduğunu görmüştüm ama sinirlendiğinde sinirlerine hâkim olamayacağını, yanlış kararlar alabileceğini de biliyordum.

“Biliyorsun yapmam, sana zarar vermem.”

“İzin ver devam edeyim o zaman,” diyerek üstelediğimde başını aceleyle iki yana salladı.

“Seni bulmuşken tekrar kaybedemem Alaca...”

“Yapma,” dedim, “bana Alaca deme, yapma. Ben o kız değilim,”

“Tamam,” dedi kabullenerek. “Tamam, ismin Akasya olsun, ülkeni değiştir, yüzünü değiştir, kendini baştan yarat ama geçmişini değiştiremezsin, bizi öylece atamazsın. Hataları geri alamazsın, onu geri getiremezsin.”

Zihnimde sesi yankılandı, *bana geçmişten ve zamandan kaçamayacağımı fısıldadı. Kabullendim.*

“Yeniden başlamak mümkün,” dedim inatla, belki de değil ama çabalayacağım.

Bana doğru birkaç adım attığında ona engel olmadım. Kollarını bedenime sardığında aldığım parfüm kokusu yıllar öncesinden oldukça farklıydı.

Bedenime sarılan kollarına teslim oldum. Uzun süre nefret edemeyecek kadar yorgun, hep sevmeyecek kadar korkaktım. Bana sarılan kollar on yedi yaşımı hatırlatırken on yedinin bana uzaklardan bir yerden seslendiğini hissettim.

"Alaca," dedi on yedi yeniden. "Ne kadar kaçarsan kaç benden kurtulamayacaksın."

Başımı iki yana salladım ve ben de kollarımı kaldırıp Mert'e doladım.

"Alaca," dedi yeniden on yedi. "Onu kurtaramadın, beni de kurtarmayacaksın."

"Çünkü çok küçük yaşta kaybettin." Gözümden akan bir damlaya engel olamadığımda kollarımı Mert'ten ayırdım.

"Parfümünü değiştirmiştin," diye mırıldandım.

"Büyüdüm," dedi gözleri üzerimde gezinirken.

"Büyüdük," diye mırıldanarak tamamladım onu.

"Ayrı ayrı," dediğinde bir şey söylemedim. Söylenebilecek hiçbir şey yoktu.

"İçeri gelebilir miyim?" diye sorduğunda uzun süredir burada olduğumuzu ve içeridekilerin bizi beklediğini hatırladım.

"Olmaz," dedim aceleyle.

"Sorun olmayacak, lütfen," dediğinde neden bu kadar ısrar ettiğini sorgularcasına baktım yüzüne. "Kimlerle yaşadığını merak ediyorum."

Derin bir nefes alarak başımla onu onayladım. Bir şey söylememe izin vermeden gülümsediğinde beraber yolun karşısına geçtik ve aralık bıraktığım demir kapıyı iterek açtım.

Mert hemen arkamdan apartmana girdiğinde beni takip ederek alt kata indi. Kapıyı çalmadan önce son kez Mert'e baktım. Gözleri apartmanın içerisinde dolaşıyordu. İki elini cebine koyarak beklemeye başladığında zile bastım.

Birkaç dakika sonra kapıyı açan kişi Mihri'ydi. Şaşkınlıkla bana ve arkamda kalan Mert'e baktığında yüzüme mahcup bir ifade kondurdum. Ayağıma geçirdiğim terlikleri çıkarırken fısıldarcasına konuştum.

"Bir arkadaşım, biraz misafir etmemiz sorun olmaz değil mi?"

Geçmişim ve geleceğim karşılaşmış gibi hissediyordum. Kalbimin hızlandığını hissettim. İçime heyecanla karışık korku yayıldığında bu his ellerimi kaşımama sebep oldu.

"Merhaba." Mert tebessüm ederek ayakkabılarını çıkardı ve içeriye geçti.

“Mert,” dedim içeriye girdiğimizde kapıyı kapatan Mihri’ye dönerek. “Mihri,” diye mırıldandım hemen ardından Mert’e. Mihri tebessüm ederek Mert’in selamını aldı.

“Hoş geldin.” Mert bir şey söylemeyerek başını salladığında aralarına girdim.

“Salona geçelim de diğerleriyle tanış.”

Mert başıyla beni onayladığında Mihri’nin de benim gibi gergin olduğunu fark ettim. Salonun kapısını açarak içeriye girdim. Herkes odada bıraktığım yerinde oturuyordu ve kum saati ortadaki sehpanın üzerinde duruyordu.

Yekta’nın gözleri kapıdan girdiğimiz andan itibaren üzerimizde gezindiğinde ifadesinde ne bir şaşkınlık ne de öfke gördüm.

“Mert,” dedim bana bakan Yusuf ve Nehir’e yönelerek. Sözlerimi Yekta da duyuyordu fakat onun için ne ifade ediyordu bilmiyordum. “Yakın arkadaşım, şehir dışından geldi,” dedim tebessüm ederek. Yusuf ayağa kalkarak elini Mert’e uzattığında içinde bulunduğumuz o samimi ortamı dağıttığı için Mert’e kızdım.

“Yusuf,” dedi kalın çıkan sesiyle. Onu ilk kez tanıyan birisi soğuk olduğunu düşünebilirdi fakat bu geceden sonra anlamıştım ki tamamen karakteri ve jargonu böyleydi.

Mert ona uzatılan eli tutarken, “Tanıştığıma memnun oldum,” diyerek kısa bir cevap verdi. Sandığımdan daha iyi idare ediyordu, bu içimdeki gerginliği biraz olsun azalttı.

Mert, Nehir’in yanına oturduğunda ben de Yekta’nın yanına geçtim. Yekta bana bakmadan Mert’e döndü.

“Hoş geldin,” dedi başıyla selam verirken.

Yere konan kum saatinden kumların yavaş yavaş akmaya devam ettiğini gördüğümde yüzüme kırık bir tebessüm kondurdum.

“Alaca, Alaca, Alaca,” dedi annemin sesi. “Kum taneleri aşağıya süzülürken tükeniyor umutların.”

Derin bir nefes aldım. Derin bir iç çekiş, kabulleniş demekti.

Yıllardır kaçtığım geçmişi Mert ile birlikte bu evin içerisine sokarken yıllardır savaş verdiğim yaşlarım birer birer karşıma oturdu.

Hepsinin yüzünde kırgın bir gülümseme vardı. *Anne dedim içimden, her gün aynı masada oturuyoruz ama ben her an gidebilirim, hep kaçabilirim.*

Mert, Yekta'ya tebessüm ederek başını salladığında ortamın gerginliğini dağıtmak adına Nehir konuştu.

“Ben de Nehir ve tanıştığımıza memnun oldum. Hadi artık devam edelim. Hem takımda biri eksikti, Mert oynarsın değil mi?”

“Tabu mu?” dedi Mert sehpanın üzerindeki kartlarda ve kum saatinde göz gezdirerek. Başımı salladığımda omuz silkerek cevap verdi.

“Bana uyar.”

Aklıma çocukluğumuz geldi. Bir başkasının evine gittiğimizde hep sorun çıkarırdı, yeni insanlarla tanışmayı sevmez yalnızca kendi çevresiyle vakit geçirirdi. Onu en son gördüğümde bile böyleydi. Büyümüştü, değişmişti, bencilliği bir nebze hâlâ onunlaydı ama değişmişti.

Hislerimi yüzüme yansıtmamaya çalıştım. Hem kırgın hem yorğun hissediyordum. Kaçtığım her şey birer birer üzerime devriliyor gibiydi.

Kendi içimde yıkımlar yaşar, ölümleri kucaklar sonra yeniden doğardım. Kimsenin haberi olmazdı ama ben hep biraz eksik ve kırık kalırdım. Bugün ilk kez bu kadar derinden hissediyordum her şeyi. Belki de bu geçmişe ait birisinin, zihnimde öldürdüğüme inandığım birisinin tam karşımda duruyor olmasıydı.

“Alaca,” dedi annem yeniden. *“Kalbinde yaşadığı sürece zihninde öldürdüğün her anı bir gün tutar yakarı.”*

“Ben anlatacağım o zaman,” diyerek bir anda öne atıldığımda yapmaya çalıştığım tek şey zihnimi dağıtmaktı.

“Tamamdır, başlatıyorum o zaman.” Yusuf konuştuğunda ayağa kalkıp karşıya geçtim.

“Ay dur ya da tamam başlat.” Art arda kelimeleri sıraladığımda Yusuf güldü ve kum saatini çevirdi.

Kartta gördüğüm kelimeye karşı gülümsedim.

“Ceyda,” dedim Mert’e dönerek, kartlarının çatıldığını fark ettiğimde aceleyle devam ettim. “Şaka yapmıştık.”

“Kaşınma otu?” Başımı olumsuz anlamda salladığımda devam etti. “Kaşınmak.”

“Evet,” dedim ve kâğıdı yere atarak olduğum yerde zıpladım. “Aaaa sinema, Grinin Elli Tonu sahnesi.”

“Kelepçe,” dedi Mert gülerek, çığlık atarak diğer kartı da yere bıraktığımda Mihri ardımızdan söylendi.

“Yuh!”

“Tatil, soğuk olanından, binmeye korkarım.”

“Teleferik?” Mert sorarcasına konuştuğunda başımı salladım ve üçüncü kartı da yere bıraktım.

“Doldu,” dedi Yusuf, yüzümü yalandan astığımda elimi Mert’e uzatarak beşlik çaktım ve oturdum.

Nehir bana göz kırptığında hâlâ geride olduğumuzun farkındaydım fakat hiç olmazsa birkaç kelime buldurabilmişim.

Benim ardımdan Mihri kalktı ve Yekta’yla Yusuf’a anlatmaya başladı.

“O olmadan su içemezsin Yekta,” dediğinde, “Cam şişe.”

“Sonundakini at!” diye bağırdığında, “Cam,” dedi Yekta aceleyle ve Mihri elindeki kâğıdı yere attı.

“İtalya’ya gitmek için ne lazım?”

“Uçak,” dedi Yusuf sesli bir şekilde ve Mihri o kâğıdı da yere attı.

“Ay yeter!” diye bağırdığımda Mihri bana dönerek baktı. “Tamam, kazandınız yeterli, keyfimi kaçırdı bu oyun.”

Mihri bana gözlerini devirdiğinde Yusuf konuştu, “O zaman bize yemek ısmarlıyorsunuz,” diye mırıldandıktan hemen sonra Mert’e döndü. “Sen de arada kaynadın reis ama...”

Mert güldü ve mırıldandı. “Sorun değil, bildiğim çok iyi bir restoran var aslında.” Gözünü kolundaki saate çevirdi ve konuştu. “Kapanmadan yetişebiliriz gibi.”

“Şimdi mi?” dedi Nehir şaşkınlıkla. İstemsizce araya girme ihtiyacı duydum.

“Aslında saat geç oldu.”

“Ben açım valla.” Hemen ardımdan konuşan Yusuf’a baktığımda benim dışımda hiç kimsenin pek de rahatsız gözükmediğini anlamıştım.

“Ee gidelim o zaman,” dedi Mert ayağa kalkarak. Onun ardından Yusuf, Mihri ve Nehir de ayaklandı. Yekta’nın hiçbir tepki vermemesi daha da kötü hissetmeme sebep olurken bu gece sonunda ona bir açıklama yapmayı aklımın bir köşesine yazdım.

“Bir arabaya sığacak mıyız?” dedim Mert’e dönerek. Evde hiç kimsenin arabası yoktu. Mert nasıl bir arabayla gelmişti bilmiyordum çünkü arabasını sokağa sokmamıştı.

“İki kişi öne dört kişi arkaya sıkışırsanız sığarız.” Yusuf’un verdiği cevap bana Mersin’i hatırlattı.

Daireden dışarı çıkarak kapının önündeki ayakkabıları ayağıma geçirdim ve kapıyı kilitleyerek anahtarı çantama koydum. Anahtarım benimleydi. Kimbilir, belki bir gün geri dönerdim.

Burası hep benim evimdi. Adresini dahi hatırlamadığım diğer evlerim gibi. Merdivenleri ikişer ikişer inerken, dar merdivenlerden düşmek için özen gösterdim. Bu eski apartman son bir yılımdı.

Diğer yaşlarım gibi bu yaşımı da silip atacaktım takvimlerden.

“Şükür kızım be!” Buğra’nın sesi kulaklarıma ulaştığında, apartmanın kapısına çıkmıştım. Buğra’nın kırmızı arabasının içerisine dolu olan bizimkileri görmek gülümsememe sebep oldu. Ortılığı birbirine katacak, güzel bir gece geçirecektik.

“Amma söylendiniz...” dedim içimden geçenleri görmezden gelerek.

“Yarın da çıkardık biz yola Akasya, dert etmeseydin sen.” Bu sefer bana takılan Buse’ydi. Benimle uğraşmayı severdi, bir başkası yapsa beni rahatsız edecek olan bu tavırlar, o yapınca sevimli gelirdi.

“Tamam tamam çok üzerine gitmeyin,” diyerek araya girdi Oğuz. Bu tavrına güldüm ve ben de arabaya binmek için kapıyı açtım. Buğra sıcak havadan ötürü olsa gerek, arabanın üst camını açmıştı. Tabii hepimizin o arabanın içerisinde nefessiz kalma ihtimalini de düşünmüş olabilirdi.

"Kaydırın poponuzu haydi!" dedim arkada oturan kızlara takılarak.

"Abiciğim bu Oğuz neden her seferinde öne geçiyor ya? Bir kere de biz geçelim!" Buse bu sefer de Oğuz'a söylendiğinde, ona hak verdim fakat sesimi çıkarmadım. Oğuz her seferinde önde rahat rahat giderdi ve arkada Buse, ben ve Gamze sıkıştırdık. Bazen Gamze'nin erkek arkadaşı da bize eşlik ederdi. Altı kişi bir arabaya sığmaya çalıştığımız o günleri, hatırlamak bile istemiyordum.

Yine de onlarla geçirdiğim her dakika çok güzeldi.

"Hadi gidelim, saat kaç oldu?"

Saat akşam yediyi geçmişti. Güneş yavaş yavaş batmaya başlamıştı. Bu bizim güzel hatırlayacağımız son anımız mı olacaktı?

Derin bir üzüntü hissediyordum. Derin bir keder ve acı vardı ama aynı zamanda yüzümde gülümsemem de vardı. Buğra radyoyu açtığında, açık bıraktığım saçlarımın kızların yüzlerine savrulmasına izin verdim.

Yarın yeni bir gündü. Yarın yeni bir ruh doğacaktı. Bugünden yarının acısını çekmek yok, dedim kendi kendime.

Hayatlarına benden sonra devam edeceklerdi, benden önce olduğu gibi. Bu kadar üzülmemi gerektirecek belki de hiçbir şey yoktu ama bazı ihtimaller beni bu çıkmaz sokakta kalmaya itiyordu.

Orada geçirdiğimiz son günde de hep beraber bir arabaya binmiş ve uzaklaşmıştık. O gün, yirmi üç ölmeden önce son saatlerini onlarla geçiriyor gibi hissediyordum.

Bugün, yirmi dördün ilk anlarını onun geçmişine ayna tutan adamın yanında aynı anıyla geçiriyordu. İsimler ya da hisler değişse bile hikâye hep aynıydı, aynı kalacaktı.

Herkes sırasıyla girişten hırkasını ve ayakkabısını alarak koridora çıktı. Önümde Mert arkamda ise Yekta vardı. Mert'in ayakkabısını giyerek çıkmasını bekledikten sonra kendi ayakkabımla beraber Yekta'nın ayakkabılarını da aldım ve önüne koydum.

"Teşekkür ederim." Bir mırıltı gibi çıkan sesini duymak tebessüm etmeme sebep oldu. Bir yanımda ona karşı hep tedirginken diğer yanımda en çok onun yanında rahattı.

Evden en son Yekta çıktı ve ardımızdan kapıyı kilitledi. Sokağa çıktığımızda Mert adınlarını yavaşlatarak beni bekledi.

“Araba sokağın başında,” dediğinde başımı sallayarak yanında yürümeye başladım. Nehir, Yusuf’un yanındaydı. Mihri hepimizden ayrıydı ve kulaklıklarını şimdiden takmıştı. Yekta ise iki elini cebine koymuş, arkamızdan geliyordu.

Mert kolunu omuzuma attığında ona döndüm. “İyi idare ediyorum bence,” diye fısıldadığında ben de fısıldarcasına konuştum.

“Kolunu çeksen mi?” Yekta’nın bir şeyleri yanlış anlamasını istemiyordum.

“Niye?” Yüzünde yaramaz bir ifade vardı. “Bana haber vermeden âşık olduğun için seni dövebilirim,” dedi hemen ardından. Kaşlarımı çattım ve elimle sırtına vurdum.

“Benim âşık olacak kadar vaktim yok.” Bazı cümleler bir ok gibi saplanıyordu zamanın ortasında. Kanatmaz ama acıtır. Omuz silkerek güldüğünde gözlerim arkamızdan gelen Yekta’ya kaydı. Bize değil, yere bakıyordu ama bir gözünün üzerimde olduğunu hissediyordum.

Sokağın başına geldiğimizde Mert’in kolunun altından çıktım. Yanan ışıklarından Mert’in olduğunu anladığım siyah arabaya geçmek için arka kapıyı açtığımda ellerimin üzerinde Mert’in elini hissettim.

“Ön tarafa geçsen?” dedi sorarcasına ben de başımı sallayarak onayladım ve kapıyı açarak diğerlerine döndüm.

“Hadi geçin.” Önce Nehir içeriye geçerek en uçtaki cam kenarına oturdu. Ben de ön kapıyı açarak sürücü koltuğunun yanındaki yere oturdum. Arabalardan anladığım söylenemezdi ama markasının Honda olduğunu simgesinden anlamıştım. Ne kadar pahalı ya da ucuz olduğu hakkında ise en ufak bir fikrim yoktu.

Nehir’in yanına sırayla Yusuf, Mihri ve Yekta oturmuştu. Bu gece, özellikle de Mert geldikten sonra öyle sessizleşmişti ki bu bir yandan beni korkutuyor diğer yandan her zamanki hali olduğuyla kendimi avutmama sebep oluyordu. Korkularım yaşananlardan çok Yekta’nın Mert’i bir yerlerden tanıyor olmasınaydı.

Mert arabayı çalıştırdığında elim radyoya gitti ve yüzümde kırık bir gülümseme oluştu. Çocukken arabada çalacak olan müzik için bile kavga ederdik.

Derin bir nefes alarak radyoyu açtım ve telefonumu arabaya bağlayarak telefonumdaki çalma listesini başlattım.

“Duygusal bir adam olamadım hiçbir zaman.” Alternatif rock âşığı olan benim listemden yükselen sesin Dolu Kadehi Ters Tut ile Deniz Tekin’e ait olması en olası detaydı ve keyifle müziğin sesini açarak arkama yaslandım.

“Duygusal bir kadını,” diye mırıldandım şarkının nakarat kısmı geldiğinde. *“Geri geri gider her adımım.”* Gözlerim aynadan Yekta’ya kaydı, camdan dışarıya bakıyordu. Gözlerinde her zaman yüzünde hâkim olan o hüzünlü bakışlar yoktu. Bu beni mutlu etti. Yalnızca uzak ve soğuk duruyordu. *“Daha önce böyle bir adamın peşinden hiç koşmadım.”*

“Nereye gidiyoruz?” Mert’e dönerek sorduğumda, “Sürpriz,” dedi aynadan arkaya bakarak. Çok fazla umursamadım, güzel idare ediyordu. Sadece ondan sonrasını ve bu geceyi nasıl idare edecektim, bundan emin değildim.

Burada olması sorun değildi, birisine söylemediği sürece onu iki üç kere de görmek sorun değildi çünkü eninde sonunda İstanbul’a dönmesi gerekeceğini biliyordum. Fakat gideceğim vakit geldiğinde beni durdurmaya çalışacağını bilmek sorundu.

İçimde yükselen karın ağrısını dindirmek için camı açtım ve derin bir nefes aldım.

Halledecektim, hepsini bırakıp gitmiştim. Yine yapacaktım, geçmiş ayaklarıma dolansa bile düşmezdim. Onunla baş etmeyi çok küçük yaşta öğrenmiştim ve ne olursa olsun, on yediden ne kadar nefret edersem edeyim, Mert’i özlemiştim. İyi ya da kötü yanlarına rağmen özlemiştim. Bu yüzden sadece şu an için bunun keyfini çıkarmak istedim.

* Can Ozan, Deniz Tekin ve Dolu Kadehi Ters Tut’un “Belki” adlı şarkısı. -ed.n.

Annemin sesini dinlememek için başımı camdan çıkararak şehrin gürültüsünün bana eşlik etmesine izin verdim.

Mert'in bizi getirdiği yer, Çankaya'da bir restoran kafeydi. İçerisi ferah bir şekilde tasarlanmıştı. Hiçbir masaya sığmadığımız için garsondan masaları birleştirmesini rica etmiştik.

Ben, Yekta'nın yanına geçmiştım. Yusuf, Nehir'in yanına oturmuştu. Nehir ve Mihri'nin arasına ise Mert geçmişti.

Mert gelen garsona dönerek hepimiz adına sipariş verdiğinde şaşkınlıkla Mert'e döndüm.

"Bize mi sorsaydın acaba?"

"Buranın bonfilesini yemezseniz ölürmüşüm," diyerek kendince şirin bir tavra büründü. Ona gözlerimi devirdiğimde Mihri konuşmuştu.

"Yiyelim bakalım." Başımın üzerinden yavaşça Yekta'ya döndüm. Gözleri yanıımızda duran çiçek yapraklarıındaydı. Kulağına eğilerek sessizce konuştuğumda bana döndü.

"Buradan çıktıktan sonra yürüyelim mi?"

"Nereye?" dedi yalnızca benim duyabileceğim şekilde. Diğerlerinin dikkatini çekmemek için telefonumu çıkararak notlar kısmına girdim ve yazdığım şeyi masanın altından ona gösterdim.

45. Durak?

Başını sallayarak önüne döndüğünde istemsizce gülümsedim. Gece o kadar yavaş geçmişti ki yemek yerken bile Yekta'ya ne anlatacağımı düşündüm. Her insan kendi labirentinin içerisinde yaşırdı. Ben de kendi labirentimde yaşıyordum. Fakat ilk kez bu labirentte bu kadar çıkmazda ve bu kadar yalnız hissediyordum. Bu çıkmazın sebebi ne Mert ne Yekta'ydı. Yalnızca benim hislerimden ibaretti.

Gece bittiğinde Mert hepimizi eve bırakmayı teklif etmişti fakat işimin olduğunu söyleyerek arabaya binmemiştim. Yekta ise bana yardım edeceğini söylemişti. Yol boyunca ikimiz de tek kelime konuşmamıştık.

Belki de suskunluğu her zamanki haliydi. Zihnim allak bulakken hiçbir şeye tam anlamıyla anlam veremiyor, mantıklı düşünemiyordum.

Sadece şu gece yaşanılanlar bile o kadar ağırdı ki bütün olanların ağırlığını, bütün yüzleşmelerimi onu takip ettiğim otobüste, bu sefer başım omuzundayken gözlerimden akan bir damla yaşla anladım.

Bazen bir damla gözyaşı pek çok şey ifade edebiliyordu.

Derin bir nefes aldım, otobüs durduğunda otobüsten beraber indik. Neden kale yerine buraya gelmek istemiştim bilmiyordum. Sadece, eğer kalenin onun için bir anlamı varsa benim için de bu durağın bir anlamı vardı. Bu anlamın sebebiyse sadece o ve Ankara'ydı.

Tenime değen rüzgâr birkaç saat önce Mert ile yaşadığımız yüzleşmeyi bana hatırlattığında yükümü biriyle paylaşma ihtiyacımın olduğunu hissettim.

Birkaç kelime, bütün hayatımın özeti olabilirdi. Birkaç kelime bütün geçmişimi boşa çıkarabilirdi. Birkaç kelime beni silebilirdi de. Yine de söylemek istedim, burada öylece ona kendimi açmak istedim.

Gözlerimin önüne bana defalarca kez ona yalan söylemememi fısıldayan yüzü geldi, bir kez daha nefes aldım.

Soğuk, tenime değdiğinde irkildiğimi hissettim. Ağaçların hısırtısı sessiz sokaklara sızıyor, sokaklarda bir melodiye sebep oluyordu. Sokağı dinlediğimde çatıdaki kedinin adım seslerini duyabiliyordum. Ankara... kaçıncı olduğunu saymayı bıraktığım şehir.

Burası onu bulduğum durak. Burası benimle adım atmaya başladığı sokak.

Yeni bir yuva, yeni başlangıç ve bir de o: Yekta Emir Ilgaz. Bana yeni bir başlangıcın mümkün olduğunu fısıldayan adam. Yanı başımda duran, çoğu zaman çaresiz hislerimden kaçışımı başımı göğsüne yaslayarak geçirmeye çalıştığım adam.

İçimde korku, çaresizlik ve acı on yedi yaşımdaki kadar gerçekken, yıllar sonra on yedi yaşım kadar tutsak hissediyorken ve soğuk beni titretirken yine onun yanındayım.

Sevgili günlük,

Şehirler değişiyor, insanlar değişiyor ama hisler hep aynı. Hissettirdikleri hep aynı. Gidenler değişiyor, isimler değişiyor ama acısı aynı. Başa çıkamıyorum.

Kaldırımında oturuyorduk. Bizim de evimiz bu sokaklar olmuştu, en çaresiz anlarımıza bu sokaklar sahip çıkmıştı.

“Birkaç gün önce karşımda çaresizdin,” diye fısıldadım konuşacak gücü kendimde bulduğumda. “Ellerinde kan vardı, karşımdaydın. Bana o kadar uzaktın ki sebebini sormadım, bana o kadar yabancıydın ki neden demeye hakkım var mı bilemedim ama bir o kadar da yakındın. O kadar yakındık ki benden başka kimseye gidemedin.”

Ona hayatımı anlatacaktım. Bunu neden yapıyordum? Korkularımın boğazını kesmek, sırlarımı ortaya dökmekten mi ibaretti yoksa ben yalnızca o benden nefret etsin mi istiyordum.

“Ve ben çok yoruldu. Bana herkesin hem çok yakın hem de çok uzak olmasından çok yoruldu.” Derin bir iç çekiş, kabullenişti. “Bu gece sana bir sır vereceğim,” dedim sonucunun ne olacağını umursamadan. *Bu gece sana daha fazla çekilmemek için benden nefret et diye uğraşacağım.*

“Bu gecedен sonra bana herkesten daha yakın olacaksın.” Nefes aldığıında, nefesinin soğuk havaya karışmasını izledim. Tek kelime bile söylemedi ama beni dinlediğini biliyordum. İki elini birleştirmiş, başını birleştirdiği ellerinin arasına almıştı ve yere bakıyordu.

O hep çaresizdi, en az benim kadar çaresizdi ve bunu hissettiriyordu. Güçlü bedeninin arkasında kimsesiz bir çocuk vardı.

“Yıllarca insanlara yalanlar söyledim,” diyerek devam ettim. “Her yıl bir şehre giderek bir yıl geçirdim. İnsanlarla tanıştım, yeni bir hayata başladım. İnsanları sevdim, arkadaşlıklar kurdum ama hep bir yolcudan ibarettim. Dünyada yalnızca misafirdim ve bunu onlara hiç söylemedim.”

Bakışlarını kaldırıp bana bakmadı, ne hissediyordu. Bunu birine itiraf etmek öyle zordu ki kendi kendimle konuşuyormuşum gibi hayal ediyordum ve bu bana biraz olsun yardımcı oluyordu.

“Benim bir sevgilim var Yekta,” dedim en sonunda. Başını ellerinin arasından çekerek kaldırdı, gözlerini bana çevirdiğinde karanlığa

karışan saçlarına bakıyordum. “Hiçbir şey söylemeden onu terk ettim. Buraya gelmeden önce, geride bıraktım. Bana ulaşabileceği ne bir telefon ne sosyal medya hesabı var. Tek bir cümle bile etmeden onu geride bıraktım.”

Gözlerindeki hayal kırıklığını gördüğümde bu bana karşı bir his miydi yoksa kendisine karşı mıydı bilmiyordum. Hakkımda ne düşündüğünü bilmiyor, delice merak ediyordum.

Hafif bir rüzgâr esti ve yaprakların sesleri aramızda dolaştı.

“Şimdi elinde gitmeden önce boynuma taktığı kolye var, nerede olduğunu bilmiyorum. Nerede olduğumu bilmiyor, onu terk ederken o şehir de beni terk etti.”

Gözlerimin içerisine bakarken konuştu. “Kalbin de onu terk etti mi?”

“Kalp birisini nasıl terk eder ki Yekta?” dedim dayanamayarak, sorduğu sorunun cevabını bilmiyordum. “Onu unutmadım, onunla birlikte terk ettiğim sokakları, arkadaşlarımı, anılarımı da unutmadım.” Sesimin titremesine engel olamadım.

“En kötüsü de bu yıl bittiğinde seni de terk edeceğim, en kötüsü de gün bittiğinde bu sokakları da unutmayacağım, bu anıları da söyleyeceğim. Yirmi dördü öldürüp, yirmi beş ile yeni bir yola çıktığımda benimle yine bir tek ben kalacağım.”

Sözcükler bir hıçkırık gibi boğazımdan çıkarken elleri ellerime uzandı.

“Herkes herkesi terk eder.” Sonunda ağzından bir şeyler çıktığında kurduğu cümleye anlam veremedim. “Her arkadaşlık bir gün biter, her sevgi sona erer, sonsuz diye bir şey yok Akasya.” Gözümden bir damla yaş düştüğünde kendime kızıyordum. İnsanlara bunu yapmaya hakkım yoktu.

“Onlara haber bile vermedim,” dedim beni savunmasına izin veremeyerek.

“Anlamıyorsun,” diye mırıldandı. Gözleri hafifçe kısıldı ve ellerini bana doğru uzattı. “Bambaşka şeyler yaşanabilirdi,” dedi ve hemen ardından ekledi. “Onlar seni bırakabilirdi, herkes herkesi terk eder. Çünkü kimse kendinden önemli değildir bu hayatta. Biriyle tanışırken,

birini severken aslında onun seni bırakma ihtimalini de kabullenirsin. Bir ipi bağıladığında çözülme ihtimali hep aklındadır. Uçurumdan atlarken bu ihtimali bilir, buna rağmen haz alırsın. Sevgiyle bağlandığın ve sana bağlanan bir insan her zaman o bağı bir gün kopabileceği ihtimalini bilir. Bu ihtimali hep biliyordu ve bir gün kopacağını bile bile bir bağı böylesine sarılmak, sarmalanmak değil midir sevgi denen şeyi haz verici kılan?”

Başımı olumsuz anlamda salladım. Şehrin sessizliği içimdeki karın ağrısını büyütürken bütün bunları itiraf ediyor olmanın, bir şehri terk etmekten bile zor olduğunu anladım.

“Yine de insanlara bunu yapmaya hakkım yok,” dediğimde söylediğimi duymazdan gelerek bambaşka bir soru sordu.

“Peki neden?”

Ağzından çıkan iki kelime, bütün geçmişimle geleceğimi birbirine karıştıran kendimi kaybetmeme sebep olan soruydu. İnsan kelimelerden kaçabilir mi? Yıllarca bu sorunun cevabından kaçıp durmuştum.

Özgür olmak için demek istedim, her gece kendimi kandırdığım yalanlarla onu da kandırmak istedim ama yapamadım.

Gerçeği söylemek benden ve bizden ne eksiltirdi?

Gerçekle yüzleştiğim gün benden çok şey eksiltmişti, peki ya ondan neyi götürecekti? Ondaki beni alıp götürür müydü?

“Akasya,” dedi Yekta tekrardan ismimi sayıklayarak. “Hiç kimse- nin doğruyu bilmediği bir şehirde yalanlar tek gerçektir. Yalanların tek gerçeğinse o yalanları dinlemek ve inanmak istemiyorum.” Derin bir nefes aldı ve gözlerini kapattı. “Ama insanlar sebepsiz de gidebilir. Hiçbir sebebin olmasa da seni anlardım.”

“Bir gün,” dedim söylediklerini göz ardı ederek, “seni de terk edersem böyle söyleyebilir misin?”

Hafif bir gülümseme belirdi yüzünde. Bulutlar üzerimizi kaplayan mürekkep gibiydi. Gecenin içine sızan rüzgâr uğultusuna hızlı kalp atışlarım eşlik ediyordu.

“Kimbilir, başka bir evrende ben seni terk ederim,” diye mırıldandı.

Kum taneleri yavaş yavaş aşağıya kayarken zamanı tutamıyordum.

Ardından, “Bir gün beni terk etsen bile seni anlarım,” dedi asla inanmayacağım o cevabı vererek. Başımı iki yana salladım ve içimden geçenleri söyledim.

“Ama ben anlamam.” Gözlerini açarak bana baktığında ne demek istediğimi kavrayamadığını fark ettim. “Sen beni terk edecek olsan ben seni anlamam,” dedim kendimi daha fazla açarak. “Ben seni affetmem!”

Şu an karşısında çırılçıplak hissediyordum. Beş yıldır, bizi kimse bu kadar iyi tanımamıştı.

Yirmi dört,

Yekta sadece seni ve beni değil, terk ettiğim bütün yaşlarımı tanıdı. Hepsini kucakladı.

“Ben Ankara’yı terk etmem,” diye mırıldandı ve hemen ardından ekledi. “Edemem.”

Derin bir iç çektim, sebebi ne olursa olsun ona bir gerçek itiraf etmiştim ve bu gerçek aslında bütün sırlarımın anahtarıydı. Artık anahtar onun ellerindeydi, beni ondan başka kimse tam anlamıyla bu kadar tanıyamaz, keşfedemezdi.

Bu itiraf onu sevdiğim için miydi, korktuğum için miydi yoksa yalnızca benden uzaklaşması için miydi bilmiyordum.

Bu saatten sonra ne olacağını, nasıl olacağını bilmiyordum. Belki bütün söylediklerine rağmen benden uzaklaşacaktı belki yine yanımda kalacaktı. Ne olursa olsun beni anladığını hissettim, her gece kendimi suçlarken, acaba ne düşündüler derken artık zihnimde birinin beni anladığını biliyor olmanın rahatlığını taşıyacak olmanın güzelliği vardı.

Birisine bir sır verdiğinizde içinizde bir korku belirirdi. Bu gerçekliğinizi ortaya dökmenin mi yoksa söylediğiniz yalanların ortaya dökülmesinin mi getirdiği bir korkuydu hâlâ bilmiyordum ama kararımda baş gösteren ağrı, o hissin yavaş yavaş beni ele geçirdiğinin

habercisiydi. Başımı tekrar Yekta'nın omuzuna yasladım. Yabancı-sı olduğum kadar yerlisi olduğum kalbinde bana ait bir yer istedim. Yalanlarımla, gerçeklerimle, bencilliklerimle beraber beni kabul etsin istedim.

Sevgili günlük,

Kırık dökük bir adam, eksik ve bencil ruhumu sarmaladı, tamamladı. Onu terk edeceğim durakta, başım omzundayken beni anladı.

Bir insanın gidişlerini sevebilir misiniz? Adımlarımı izledi, o benim gidişlerimi de sevdi.





12. DURAK

“Gerçekleri hiç kimse bilmediğinde
yalan tek gerçekliktir.
Söyle aynı yalanı bir kere daha,
inanacak içindeki küçük kız sana.”

Geçmiş bugün hissettiklerimizin kapısıdır.

Gözlerimi yavaş yavaş aralarken zihnimde bulanık düşünceler vardı. Kalbimde hissettiğim duygu derindi çünkü geçmişe aitti.

Eskiye dair hiçbir şeyi sevmiyordum. Eskiye dair hiçbir şeyi benimseyemiyordum. Hatalarımız bazen bizi biz yapar, bazense bizi olduğumuz kişiden uzaklaştırırdı.

Yanlışlarım beni kendimden çok uzaklara götürmüş, bir köşeye atmıştı. Şimdi sıkıştığım o kapı arasında kendimi bulmaya çalışıyordum.

Sokak sokak gezerken ya birini arıyorsunuzdur ya da birinden kaçıyorsunuzdur. Kaçan da bendim kovalayan da.

Yılların beni nasıl bu hale getirdiğini düşündüm. Nasıl kendimden bu kadar uzaklaştım, nasıl kendimi kaybettim, nasıl kendimden kaçtım ve en önemlisi de nasıl kendimi aramaya başladım.

Küçük bir çocukken, sevginin ne olduğunu zihnimde canlandıramazken çok sevildiğimi ve çok sevdiğimi zannederdim. Çocuklar sevmeyi bilmezler. Çünkü hiçbir şey zıddı olmadan tam anlamıyla öğrenilemez ve küçük bir çocukken nefreti tadamazsınız. Nefret olmadan sevginin de olmayacağını anladığımda on yedi yaşındaydım.

Derin bir nefes aldım.

İç çekişler çoğu zaman kabullenıştır.

Ve ben yine kabullendim.

Bir gün kaçtığım o geçmişi de kabullenir miyim bilmiyorum ama gözümünden akmayan bir damla yaş artık beni sahiplendi biliyorum.

Başımı yasladığım omuz Yekta'ya aitti. Ağzımdan dökülen kelimeler, eski bir hikâyenin eksik parçalarını tamamlarken kolları beni sarmaladı.

“Söyledim,” diye mırıldandım Yekta'ya. Yüzünü göremiyordum fakat ne demek istediğimi anlamadığını biliyordum. “Ben sana sırrımı söyledim, sıra sende.”

Başımı omzundan kaldırdım ve yüzünü inceledim.

Sol elinde tuttuğu sigarayı kaldırarak dumanını yeniden içine çekti. Sürekli sigara içmiyordu fakat içtiğinde gözlerinde anlam veremediğim bir hüznün oluşuyordu, görüyordum.

Bakışlarını bana çevirdi, öylece yüzümü izlerken tek bir kelime bile etmedi.

“Bir gün söyleyeceğim,” diye mırıldandı ve hemen ardından ekledi. “Ama bugün değil, bu kadar erken değil.”

“Neden?” diye sordum, bugün söylememe sebebini merak etmiştim.

“Çünkü sen anlamazsın Akasya,” dediğinde istemsizce kalbim kırıldı. “Çünkü sen şu an beni anlamazsın. Bugün seni dinledim, bugün senin acını hissettim. Üstüne benimki eklensin istemem.”

Kırgınlığımı görmezden gelerek konuyu dağıtmaya çalıştım. “Hiç acısı olan birisi gibi durmuyorsun.”

“Öyle mi?” dedi tek kaşını kaldırarak. Yüzüme şirin olduğunu umduğum gülümsememi yerleştirdim ve bakışlarımı göğe kaldırdım.

Sevgili günlük,

İçim acıyor, üzerine basıp geçmek kolay gibi davranıyorum ama içim acıyor.

“Gidelim mi?” diye sorduğumda bir şey söylemeden oturduğumuz yerden kalktı.

Kırk Beşinci durak, onu bulduğum durak.

Kırk Beşinci durak, ona kendimi açtığım durak.

Ben de onun ardından kalkarak yanına geçtim. Bir şeyleri söylemem ona ya da bana iyi gelmiş miydi bilmiyordum. Tek bildiğim hislerimle yaşadığımdı, tek bildiğim ne düşünüyorsam onunla devam etmeye çalıştığım.

“Sadece arkadaşın mı?” Yekta’nın söylenmesiyle beraber tek kaşımı kaldırarak ona döndüm.

“Kim?”

“Mert,” dedi mırıldanır gibi çıkan sesiyle. Ellerini pantolonunun cebine sokmuştu ve bakışları yerdeydi.

“Öyle,” dedim bunu sorgulamasına anlam veremezken. Benimle ilgilendiği için bunu sorgulayacağını düşünebilecek kadar zekiymdim fakat Yekta öyle dengesiz bir tavra sahipti ki bazen beni yalnızca arkadaşı olarak gördüğünü hissediyordum.

Ses tonunda, tavrında kıskançlığa dair tek bir tını yakalayamadığımda somurtarak ona döndüm.

“Kıskandın beni değil mi?” dediğimde kaşları çatıldı.

“Ne?”

Patavatsızlığım bu adamı öldürecekti.

“Kıskandın işte, kabul et.” Önüne geçerek geri geri yürümeye başladığımda düşmemem için ellerini cebinden çıkarıp koluma doğru uzattı.

“Öyle olsun bakalım,” dediğinde, “Böyle böyle âşık edeceğim seni kendime,” dedim zafer kazanmış bir edayla. Tavrıma güldü, seviyor muydu sevmiyor muydu bilmiyordum.

Normal bir insanın bu kadar kısa sürede birisini sevmesi mümkün müydü bundan da emin değildim fakat birinden etkilenmenin zamanla bakmadığını biliyordum.

“Eee eve nasıl gideceğiz?”

“Taksi çağıracağım,” dediğinde cevap vermedim.

Yaklaşık on dakika sonra taksi geldiğinde beraber eve dönmüştük. Sokağı inerken Yekta bana döndü. “Yarın eşyaları tamamlayacağız bugün de bizdesin herhalde.” Başımı olumlu anlamda salladım.

“Yekta,” dedim meraklı ses tonumla. İç sesinde yine nasıl garip bir soru geliyor dediğine yemin edebilirdim ama kanıtlayamazdım.

“Hım,” diye mırıldandığında devam ettim.

“Sen beni nasıl bu kadar çabuk sahiplendin?” dediğimde binanın içersine giriyorduk. “Evine aldın falan ya hani,” diyerek kendimi açıkladım.

“Biriyle tanışmanın şekli ve zamanını düşünmedim hiç,” diye mırıldandı ve ekledi. “Bir şekilde hayatıma girdin ve dahil oldun, bence bu soruyu kendine sormalısın.” Verdiği cevap beni tatmin etmemişti. Yine de eve geldiğimiz için konuyu uzatmadım ve Yekta’nın ziline basarak eğildim.

Onlar kapıyı açana kadar ayakkabılarımı çıkardım. Kapıyı Nehir açtı ve ikimize de tebessüm ederek, “Hoş geldiniz,” diye mırıldandı.

“Hoş bulduk.” Ayakkabılarımı elime alıp içeri geçtiğimde ardından Yekta geldi ve beraber kıyafetlerimizi askılığa astık.

“Ben duş alıp uyuyacağım,” dediğimde Yekta başını olumlu anlamda salladı. Mihri içeriden ismimi seslendiğinde kulağımı ona verdim.

“Akasya yatağını aynı yere açıyorum, oraya gelirsin.”

“Tamamdır,” diye ona cevap verdim ve Yekta’nın odasına giderek eşyalarımı aldım. Ardından banyoya girmek için tekrar koridora çıktığımda banyodan elini yıkayıp çıkan Yekta ile karşılaştım.

“Siyah kapaklı şampuan,” dedi Yekta banyonun kapısından ayrılırken. Gözlerimin içine bakıyordu.

“Ne?” dediğimde başını iki yana salladı ve kısık sesle konuştu.

“Siyah kapaklı olanı kullanıyorum.” Aklıma şampuanını sorguladığım anlar düştüğünde Yekta çoktan beni banyonun kapısında bırakıp gitmişti.

Yüzümde oluşan aptal gülümsemeyle birlikte banyonun içersine girdiğimde yaptığım ilk iş duşkabinin içersine konan siyah şampuana bakmak olmuştu.

Yekta ona koştuğumu düpedüz görüyor ve bu durumla eğleniyordu. Onun bu tavrı beni de eğlendirdiği için sorun etmiyordum.

Üzerimi çıkararak duşkabine girdiğimde aklıma gelen fikirle gü-lümsedim ve Yekta'nın bahsettiği şampuanı açıp saçlarıma döktüm.

Duş alıp banyodan çıktığımda saçlarıma beyaz bir havlu dolamış-tım. Üzerimde gri kısa şortum ve siyah atletim vardı.

Kızların odasına girmeden önce Yekta'nın odasına geçerek kapıyı tıklattım. İçeriden ses gelmediğinde kapıyı hafifçe araladım. Yekta ya-tağına uzanmış, elindeki kitabı okuyordu.

“Yekta?” dedim kısık sesle.

Başını kaldırarak bana baktığında açtığım kapıyı da sesi de duyma-dığını anlamıştım.

“Bir şey mi oldu?” Başımı olumsuz anlamda salladım. İçeri girerek kapıyı ardımdan kapattım ve bağdaş kurarak yere oturdum.

“Uyumamana sevindim,” dedim başıma sardığım havluyu önüme sererken.

“Saçımı tarayacağım,” diye açıklamada bulunduğumda hafifçe gü-lümsedi ve başını olumlu anlamda salladı. Kitabını yatağının yanına bırakarak yatakta oturur pozisyona geçti ve sırtını duvara yaslayarak beni izlemeye koyuldu.

Saçlarımı önüme doğru attığım için onu sarı saçlarımın izin verdiği kadarıyla görüyordum.

“Kimi okuyordun?” Kullandığım şampuanın kokusu odaya ya-yıldığında bundan keyif aldığını biliyordum fakat fark etmemiş gibi davrandım.

“Halil Cibran,” dedi düz bir sesle. Elimdeki tarakla önüme attığım saçlarımı taramaya devam ettim.

Başımı eğerek aşağıya doğru baktığımda, “Ermiş?” dedim sorgular bir şekilde. Başını olumlu anlamda salladı ve eli cebine gitti. Sigara paketini açarak içinden bir sigara çıkardı ve ucunu çakmakla ateşledi.

Odanın içerisine dağılan duman kokusu burnuma geldi ancak bunu umursamadım.

“Bazen büyü yaptığını düşünüyorum,” dedi Yekta konuyu değiştirerek. Ona kaşlarını çatarak baktım.

“Nasıl yani?”

Sustuğunda saçlarımı taramayı bırakmıştım. Bileğimdeki tokayla saçlarımı toplayarak ayağa kalktım. Yatağına oturduğumda sigarasını bir kere daha içine çekti ve aynı nefesi geri verdi.

“Kaçamazsın!”

“Öyle mi dersiniz Akasya Hanım?”

“Gıdıklarım,” dedim tek kaşımı kaldırarak. Hafifçe güldü, dalga geçtiğimi sanıyorsa yanılıyordu. “Söylemiyor musun yani?”

Ellerim karnına doğru yol aldığı anda, konuşması için ona zaman tanımamış ve gıdıklamaya başlamıştım. Vücuduna değen parmaklarımla beraber gülmeye başladığında elindeki sigarası yavaşça elinden düştü ve ağzından bir küfür kaçtı.

“Siktir.” Nevresimin üzerine düşen sigaranın ucu değdiği yeri yakarken ellerimi çektim ve Yekta düşen sigarayı eline alarak bana döndü.

“Senin yanında ne zaman sigara içsem bir yerleri yakıyoruz Akasya.”

Nevresim takımında küçük siyah bir lekeye sebep olmuştum. Güldüm ve gözlerimi devirdim.

“Keşke azıcık birbirimizi de yaksak.”

Başını iki yana sallayarak güldü ve eline aldığı sigarayla birlikte odadan çıktı. Onun ardından ben de odasından ayrıldım ve Mihri’nin benim için açtığı yatağına geçtim.

Başımı yastığa koyduğumda düşünmem gereken onlarca şey vardı fakat ben hepsini görmezden geliyordum. İki elimi başımın altına yerleştirerek derin bir nefes aldım.

Her şey o kadar karmaşık bir hale gelmişti ki bütün bunların içerisinden nasıl sıyrılacağımı bilmiyordum.

Yine de anı yaşamak istiyordum. Bir insana bir sır vermek, ona geçmişinden bir parçayı emanet etmek demekti.

Yekta'ya geçmişimi emanet etmiştim. Ona acılarımı emanet etmiştim, içimden bir ses onları benden bile çok sahipleneceği söylüyordu.

Bunun bana ne getireceğini bilmiyordum ama o an içimden sadece bunu yapmak gelmişti ve yapmıştım. Gözlerim yavaş yavaş kapanmaya başladığında uyuşan ellerimi başımın altından alarak sağa doğru döndüm ve uykuya daldım.





13. DURAK

“Günaydın!” Başımda bağırın sesin Mihri’ye ait olduğunu biliyordum ve tam beş dakikadır başımda bu şekilde bağırıyordu.

“Gün bana aymadı Mihri, sana aymıştır, sus artık.”

“Bugün evini yerleştiriyoruz, kalk hadi!”

Başımın altındaki yastığı çekerek başımın yatağa düşmesine sebep olduğunda mecburen doğruldum.

“Beni kovmaya baya meraklıymışsın sen de,” dedim uykulu çıkan sesimle.

“Yekta!” diye bağırdı Mihri, ona attığım bakışlarla karşı karşıya kaldığında.

“Yekta, sular mısın Akasya’yı tam şu an lütfen. Merkez, yardıma ihtiyacım var.” Yatağın üzerindeki sevimli hali başımı iki yana sallama sebep oldu. En az benim kadar enerji doluydu fakat bunu sadece duvarlarının arkasına geçtiğinizde görebiliyordunuz. Bense herkese karşı böyleydim.

“Sus sus, o benim repliğim,” dedim Yekta’ya yaptığım şakayı tekrarladığını gördüğümde.

“Neyse canım, Yekta evde yok zaten. Kahvaltıyı hazırlayıp gitmiş. Çünkü benim canım arkadaşım hep böyledir. Her sabah bize kahvaltı hazırlar, kesin senle alakası yoktur. Kalk da kahvaltı yapalım.”

Gülerek ayağa kalktım. “Ne içtin kızım sen sabah sabah.”

“Of, bütün işlerim iyi ilerliyor. Öyle olunca mutlu oluyorum ben.”

“He,” dedim ve önce Mihri ardından ben odadan çıktık.

Yüzümü bile yıkamadan mutfığa geçtiğimde Yekta'nın hazırladığı masada yemek yenmiş olduğunu fark ettim.

“Kim yemek yedi?” dedim kendime bardak alırken.

“Yusuf canım.” Mihri ocağın üzerindeki çayı alıp masaya koydu. “Yekta ile dalga geçtikten hemen sonra yemek yedi ve çıktı.” Güldüm ve bardağımı Mihri'ye uzattım.

“Sevgili değiliz, farkındasınız değil mi?”

“Zaten sevgili dışında her şey gibi duruyorsunuz, bence üç vakte kadar olursunuz.”

Ona cevap vermeden masaya oturdum ve doldurduğu çayı önüme aldım. Kahvaltımız bitene kadar Mihri benimle uğraşmıştı.

Mihri'nin telefonu çaldığında gözüm masanın üzerindeki telefon ekranına kaydı. Yusuf'un aradığını görmüştüm.

Telefonu eline alarak aramayı cevaplandırdı ve sandalyesinde arkasına yaslandı. “Efendim?” dedi ciddi bir ses tonuyla ardından aynı şekilde, “Tamam, görüşürüz,” dedi. Ardı ardına sıraladığı kısa cümlelerin ardından telefonu kapattığında ne olduğunu sorgularcasına yüzüne baktım.

“On dakikaya araba geliyormuş, eve geçelim.” Başımı sallayarak ayağa kalktığımda kapıya doğru ilerledim. “Ben giyinip geliyorum,” dedi Mihri odaya ilerlerken.

“Tamam, ben çıkıyorum.” Cevap vermediğinde hırkamı ve evin anahtarını alarak dışarıdaki terlikleri giydim. Ardından evden ayrılarak koşar adımlarla üst kata çıktım.

Saat kaçtı bilmiyordum fakat etrafta hiç kimse gözükmüyordu. Üzerimde dün gece giydiğim şort olduğu için bacaklarımın üşüdüğünü hissettim. Demir kapıya anahtarı sokarak hızlı bir şekilde içeriye geçtim.

Merdivenleri birer birer çıkarak dairemin önüne geldiğimde diğer anahtarımın evin kapısını açtım ve içeriye geçtim. Kapıyı ardına kadar açık bırakarak Yusuf'a mesaj attım.

Akasya: Kapı açık, direkt yukarı çıkabilirsiniz.
Bir de bugün ne geliyordu?

Yusuf: Tamamdır, yatak ve dolap.

Mesajına cevap vermeyerek telefon ekranını kapattım. Birkaç dakika sonra merdivenlerde duyduğum ses, geldiklerinin habercisiydi.

“Abla pardon.” Kapının önündeki tahminen benden birkaç yaş büyük olan nakliye görevlisinin sesiyle sağa doğru kaydım. Nakliye görevlileriyle beraber elinde beyaz dolap parçasıyla birlikte Yusuf da içeriye girdiğinde kenara çekilerek ona seslendim.

“Hoş geldin.”

“Hoş buldum, sen otur istersen içeride. Hallederiz biz şimdi.”

Başımı olumlu anlamda salladım ve kendi odama girerek Yekta ile uyuduğumuz balkona geçtim.

Mihri’nin binaya doğru yürüdüğünü gördüğümde hırkama sarılarak güldüm. Üzerine siyah etek ve kırmızı bir bluz giymişti.

Kaç dakika balkonda sokağı izlediğimi bilmiyordum fakat Yusuf yanıma gelip, her şeyin yerleştiğini söyleyene kadar burada durmuştum.

Cebimdeki telefonu çıkarıp sonunda saate bakmayı akıl edebildim.

“Mihri nerede?” dedim Yusuf’a dönerek.

“Gelir şimdi, aşağıya indi,” dediğinde başımla onu onayladım. Telefonuma gelen bildirim sesiyle birlikte Yusuf’a arkamı dönerek telefonumu yatağın üzerinden aldım.

Yekta: Akşam müsait misin?

Akasya: Evet.

Ne söyleyeceğini merak ederek cevap yazmıştım.

Yekta: Bizimkilere söyler misin bir yere gideceğiz?

Akasya: Söylerim.

Bana cevap vermediğinde telefonumu geri cebime koydum ve Mihri'nin elinden tutarak oturduğu yataktan kaldırdım.

"Akşam bir yere gidecekmışız."

"Nereye?" dedi Mihri şaşkınlıkla.

"Bilmiyorum ki Yekta söyledi."

Omuz silktili ve "Bana uyar," dedi. "Akasya," dedi önemli bir şeyi hatırlamışçasına. "Ben seni grubumuza almadım, dur ekleyeyim."

"Masa geldi!" Yusuf'un sesi aramıza girdiğinde Mihri'ye cevap verememiştım fakat onayladığımı anlamıştı.

Bundan sonraki üç saat eşyalar ve kabataslak bir temizlikle geçmişti. Sipariş ettiğim nevresim ve diğer eşyaların kargolarının da bugün içerisinde gelmesiyle onları da yerleştirmiştim. Mihri ve Yusuf içeride oturuyordu. Bense kendime su almak için kalkmışım. Yavaş adımlarla yanlarına yürürken Mihri'nin alaylı sesini işittim.

"Tabii, işine geliyor senin."

"Aynen geliyor," dedi Yusuf hemen ardından, "bir şey diyeceğim ama alınacaksın."

Kavga ettiklerini fark ettiğimde araya girme ihtiyacı duydum.

"Neyin tartışmasını yapıyorsunuz siz?"

"Hiçbir şey." İkisi aynı anda konuştuğunda kaşlarımı çattım ve yüzümü buruşturdum. Mihri derin bir nefes alarak bana döndü.

"Gitmiyor muyuz?" Gerginliğini sesinden de fark ettiğim için üstelemedim. Yusuf gözlerini devirdi ve bir şey söylemeden yanımızdan geçip gitti. Bir anda ne olmuştu şimdi?

"Gidelim de hazırlanalım. Yekta ile buluşuruz bir saate."

Beraber evden çıkarak Yektaların evine geçtik ve duş alarak üzerimizi değiştirdik. Yine Yekta'nın şampuanını kullanmışım. Kokusunu üzerimde hissetmek beni mutlu ediyordu.

Üzerime beyaz kısa elbisemi giyerek saçlarımı Mihri'ye yaptırdım. Koyu kırmızı rujumu sürdükten sonra göz makyajımı da tamamen Mihri'ye bırakmışım, bu işte becerikliydi. Hazırlanarak evden çıktığımızda onu taksiye binmeye zar zor ikna etmişim.

Telefonumu çıkararak Yekta'yı aradım. İkinci çalışta telefonu açmıştı. "Nerede buluşacağız?" diye sordum telefonu açar açmaz.

"Size de iyi akşamlar Akasya Hanım, konum atıyorum," dedi fakat bunu söylerken alınmadığını aksine eğlendiğini biliyordum. "Görüşmek üzere."

Telefonu kapatarak attığı konumu taksiciye gösterdim ve arkama yaslandım.

20.45

Başımı yukarıya kaldırdım ve geldiğimiz mekânın ismine baktım. Garip bir mimarisi vardı. Yamuk bir şekilde duran duvarlarının üzerinde asılı olan büyük tabeladaki yazı gözlerimi kocaman açmama sebep oldu. Ağzım şaşkınlığın verdiği etkiyle hafifçe aralandı ve Yekta'ya döndüm.

"45?" dedim şaşkınlıkla.

Gözlerini kısarak yüzüme baktı. Üzerindeki yeşil gömlek ona o kadar yakışmıştı ki bu şaşkın halimle bile gözlerimi ondan alamıyordum.

Telefonumu çıkararak hızla tabelanın ve mekânın fotoğrafını çektim. Mekânın ismi 06.45 idi. Basit, minik bir tesadüftü fakat beni o kadar mutlu etmişti ki Yekta'ya sarılmak istedim.

"Bilerek mi yaptın?" dediğimde, "Belki," diye mırıldandı.

Kırk Beş, benim için onu ifade ediyordu.

Kırk Beşinci durak önemliydi çünkü yabancıyla orada tanışmış yirmi dört ile yaşamaya orada başlamıştım.

O ana önem vermesi, dolaylı yoldan onun da beni bulduğu ana önem vermesi demek değil miydi?

Yanağına uzanarak kollarımı ona sardığımda neye uğradığını şaşır-mıştı. Dudaklarımı uzun süre yanaklarına bastırdım.

"Bunu paylaşacağım." Nehir ardımızdan seslendiğinde tebessüm ettim.

Yekta'dan ayrılarak ona döndüğümde elindeki telefonla bizi çektiğini fark ettim. "Bana da gönderir misin?" diye sorduğumda Yekta'nın muhabbetimiz hakkında ne düşündüğünü bilmiyordum.

“Gruba atarım,” dedi Nehir ve ona elimle sahte bir buse gönderdim.

“Hadi içeri geçelim.” Başımı sallayarak Yekta’nın koluna girdim ve biletlerimizi göstererek içeriye geçtik. Geldiğimiz konser Perdenin Ardındakiler’indi.

Nehir ve diğerleri de bizimle içeriye girdiğinde birbirimizi insan yığını içerisinde kaybetmemek adına Yekta’nın koluna sarılmıştım.

Biraz geç geldiğimiz için olsa gerek biz düzgün bir yere geçmeden grubun solistinın sesi mekânın içerisinde yankılandı.

“Ankara, hoş geldin!”

Büyük bir alkış tufanı ve çığlık sesi içeride yankılanırken biz de yan yana dizilmiştik. Grubun durduğu sahnenin tam üzerinde yazan 06.45 yazısı bir kere daha gülümsememe sebep oldu.

Şarkının başlamasıyla beraber şarkıya eşlik eden insanlarla beraber tebessüm ettim. Yekta şarkıyı mırıldanırken yüzünü bana döndüğü kısımda seslice tekrar ettiği cümleler heyecanlanmama sebep oldu.

“Düşerdim yamaçlarından,

Sapsarı saçlarından, avuçlarından...”

Ellerini saçlarımda gezdirdi.

“Belki de kalkar severdim, gülüşün özeldir.”

Gözlerimi kısıtım, bir şeyin şakasını yapmak bambaşka bir şeydi. Böyle özel bir anı yaşamak bambaşka. Son bir cümleye daha eşlik etti ve şarkıyı söylemeyi bıraktı.

“Beni kendinden kurtar.”

Hiçbir şey söylemeden öylece bana dönen yüzüne, bana bakan gözlerine ve şarkıyı mırıldanan dudaklarına bakmıştım. Tam şu an beni sevdiğini söyleseydi, iddiayı kazansaydım ve onu öpseydim ne olurdu?

Şarkı bittiğinde mekânda yeniden bir çığlık koptu ve grubun solisti Doruk’un konuşmasını duyduk.

“O zaman şimdi, Ankara ile bozuşan adamların ve kadınların şarkısıyla devam edelim.”

* Perdenin Ardındakiler’in “Beni Kendinden Kurtar” şarkısı. -ed.n.

Ankara ile bozuşan adamlar ve kadınlar.

Bir gün bu şehri terk edersem bozuşur muyduk Ankara ile?

Yekta'nın üzerine doğru eğilerek bağırdım. "İddiayı kazanıp seni yatağa atacağımı bence." O da bağırarak bana cevap verdiğinde güldüm.

"Ne yani, iddiayı kazanırsan bunu mu istemeyi düşünüyorsun?" Omuz silktim ve ona cevap vermedim.

"*Yine boş yine loş bu oda...*" Doruk'un sesi yeniden salonun içerisinde yankılanırken daha önce hiç dinlemediğim bu şarkıları karşısında duraksadım.

*"Seni benden ayıran tüm anılarla,
Dur, daha gitme yolumuz uzun."*

Bu güzel anın ortasına bir ok saplanmış gibi hissettim. Geçmiş, zihnimin içerisine dolup beni fotoğraf karelerinin içerisine götürürken zihnimde Mersin'den ayrıldığım gün belirdi. Ellerimin hızlıca duvarımdaki fotoğraflarda gezindiği an, gözlerimin önünden geçerek buna benzer başka bir anın içerisine düşme korkusuna kapıldım.

Seneye, aynı günler geldiğinde ellerim Yekta ve benim fotoğraflarımda mı gezinecekti? Yanıma tek bir fotoğraf almıştım, tanıştığımız ilk güne aitti. Yekta'yı bırakıp gittiğimde elimde yalnızca bu anı mı kalacaktı?

Derin bir nefes aldığımda gözümünden düşen bir damlayı elimle sil-dim. Yekta konser alanına bakarak şarkıya eşlik ediyordu.

"Lavaboya gidiyorum," dedim kulağına doğru bağırarak. Başını sallayarak beni onayladığında başında durduğumuz masadan ayrıldım ve tabelaları takip ederek tuvaleti buldum.

İçeriye girerek elimi yüzümü yıkadığımda hâlâ kulaklarıma Doruk'un sesi ulaşıyordu. Saçlarımı geriye doğru iterek derin bir nefes aldım. Hislerimin bu anı bozmasına izin vermeyecektim.

Lavabonun kapısını açarak dışarı çıktığımda, koridorda görmeyi beklediğim yüz Yekta'nınki değildi. Ağır bakışları üzerimde gezindi ve yanıma gelerek konuştu.

* Perdenin Ardındakiler "Ankara'yla Bozuşuruz" şarkısı. -ed.n.

“Bir sorun mu var?”

“Hayır,” dedim sesimi duyması için sesli konuşurken.

“Gel biraz bahçe tarafına çıkalım.” Başımı olumlu anlamda sallayarak onu takip ettim.

Bahçeye çıktığımızda içeriden gelen müziğin sesi mırıltı denebilecek kadar azalmıştı. Sırtımı mekânın duvarına yaslayarak arkama yaslandım. Sırtımı yasladığım duvarın karşısında, Yekta'nın arka tarafında kalan kırmızı ışıklı tabelada 6.45 yazısı vardı. Gözlerim tabelaya takıldı.

“Girerken mutluydun,” dedi Yekta ve hemen ardından ekledi. “Şimdi ise kırgın ve öfke dolu gözüküyorsun.”

“Kötü bir ruh halindeyim,” dedim sadece. Kendi bencilliğimi ona açtığım günün akşamında bu bencillikten dert yanmak istemiyordum.

“Korkuyorsun,” dedi kendinden emin bir ses tonuyla.

“Neyden?” diye sorduğumda gerçekten neyden bahsettiğini anlamamıştım.

“Seni yargılamamdan,” dedi düz bir sesle.

Hava kararmıştı ve rüzgâr hafif hafif esiyordu. “Hayır,” dediğimde bu inkârın boşuna olduğunu biliyordum.

“Yapma,” dedi elini koluma koyarken. “Bunu kendine yapma. Acı ve nefret insana pek çok şey yaptırır Akasya.” Ağzımı bile açmadan devam etti.

“Çaresizlik delirtir, acı değiştirir, nefret öldürür.” Sesi bir melodi gibi gelirken söylediklerinde haklı olduğunu biliyordum.

“Üç, iki, bir. Öldürdün geçmişini, değiştirdin benliğini. Ne zaman delireceksin ve boşa çıkacak ömrünün hepsi?” Parmak bastığı son nokta, sorduğu son soru benim bile cevabını bilmediğim bir soruydu.

“Bir gün elbet delireceğim,” dedim ona bakarken. Bütün bu anlam arayışının içerisinde, kendimi bulma korkusuyla yaşarken elbet bir gün delireceğim. O da sırtını benim gibi duvara yasladığında gözlerimi kapattım.

Çok fazla konuşmuyordu ama ben onu konuşmasa da anlıyordum. Beni tanıdığını görebiliyordum. Değer verdiğini hissediyordum. Aylar sonra gideceğimi bile bile onu hiç gitmeyecekmiş gibi seviyordum.

Sevgili günlük,

Bugün elleri saçlarımdayken bana yeni bir yaşam vaat etti. Bir gün yeniden başlayacağız, biliyorum.





14. DURAK

“Sadakat beraberinde vefa getirir.
Vefa, ucu kırık bir aynadan yansıyan geçmişin
kalbine saplanmasıdır. Sadık oldun
ve ne kadar sadıksan o kadar kanadı göğsün.”

Bazen bir insanla tanışmanın yeni bir şehre taşınmakla aynı hissi taşıdığına inanıyordum. Her insan aynı duyguları hissediyor, aynı yollardan geçiyor ve aynı olayları farklı şekilde dışarı yansıtıyordu.

Biriyle tanışırken, zamanla onun öfkesiyle de tanışacağımı biliyorsun. Onun sevgisini, nefretini, kinini, acısını, yavaş yavaş tanıyacağını ve en sonunda bütünüyle o insanı anlayacağını biliyorsun.

Yekta ile tanışırken çıktığım bu yolda ne kadar yol kat ettiğimizden emin değildim çünkü ona ne kadar yakın olursam olayım hiçbir zaman tam anlamıyla onu tanıyamayacağımı biliyordum.

Acısını hissetmiştim ama acı çekerken bunu nasıl yansıttığını bilmiyordum. Sevgisini hissetmiştim ama severken nelerden vazgeçerdi bilmiyordum.

Yekta Emir Ilgaz, bir kapının ardında elinde sigarayla bekleyen yapayalnız bir adamdı ve o kapıyı hiç kimsenin tam anlamıyla aralamasına izin vermiyordu.

“Yekta,” dedim içerideki müzik sesi kulaklarıma dolmaya devam ederken. “Bir sorunun cevabını istiyorum.”

Hissettiğim duygu yoğunluğu ondan bu cevabı almaya ihtiyaç duymamı sağlıyordu. “Sor bakalım,” dedi gözlerini üzerimde gezdirirken.

“Beni anladığın için mi kızmadın yoksa umursamadığın için mi?”

Bir süre konuşmadı, ağzını açmadığı her an kendi sorduğum sorudan korktum. Kalp atışlarım hızlandı, hayatımda ne kadar yer kapladığını bilmiyordum fakat bu sorunun cevabını önemsiyordum.

Kelimeler bazen kendi içimize sakladığımız korkularımız, acılarımızdı.

“Sana saygı duyduğum için.” Bunu söylediğinde tam olarak ne demek istediğini anlamadım. Yine üstü kapalı konuşuyordu ve yine her yere çekebileceğim cümleler kuruyordu. Ona açıklamasını söyleyecektim ki devam etti.

“İnsanlara ve kararlarına saygı duyarsın. Sana haklı olduğunu söylemiyorum, sana birilerini terk etmenin bencillik olmadığını söylemiyorum. Fakat bu senin tercihin, bunu bile bile seninle konuşmak da benim. Sana ve karakterine saygı duyuyorum. Bazen birisini anlamak, sevmekten zordur...” Duraksadığında cümlenin sonunu bekledim.

“Seni anlamaya çalışıyorum.”

Gözlerimin dolduğunu, sol gözümde akan bir damla elimin üzerine düşene kadar kavrayamamıştım.

“Teşekkür ederim.” Buna başka ne söylenebilirdi bilmiyordum.

“Kendini hapsetme, kendine eziyet etme. Gittin, öyle ya da böyle gittin. Belki yine gideceksin, bak ben seni anlıyorum. Eminim ki...” Duraksadı, bir süre ne diyeceğini bilemez gibi baktı fakat yine de devam etti. “Eminim ki o da seni anlardı. Sana saygı duymayacak birisine yakın olmayacağını biliyorum.”

“O” diye bahsettiği kişinin Buğra olduğunu biliyordum. Buğra’yı düşündüm. Beni anlar mıydı? Bu soruyu ona sormaya hakkım bile yoktu, biliyordum. Belki bencil davranıyordum fakat bunu kabullenecek birisi de değildim. Ben Yekta’nın söylediği gibi öylece bana saygı duymalarını bekleyemezdim. Çünkü onların yerinde olsaydım saygı duymazdım.

“Ne hissettirdi bilmiyorum ama bir hata varsa bunun bana ait olduğunu ve kimsenin beni anlamak zorunda olmadığını biliyorum.” Bunları söylemem onu üzüyor muydu bilmiyordum. Onu tanımak istiyordum fakat buna yine belirli sınırlar içerisinde izin veriyordu.

“Gitme o zaman Akasya?” dediğinde böyle bir ihtimalin hiç olmadığını biliyordum.

“Zorundayım,” dediğimde, “Dön o zaman Akasya,” dedi. Şimdi dönsem Mersin’e, biraz olsun üzülmeyi miydi? “Dönemem,” dedim aynı netlikte çıkan sesimle.

“Nasıl bir çıkmazın içerisinde olduğunu bilmiyorum ki sana yol göstereyim.” Çaresiz çıkan sesi, bana elini uzatmak istediğinin habercisiydi fakat ona elimi şu an uzatabileceğimden emin değildim.

Ona uzak diyordum fakat belki ben de en az onun kadar uzaktım. Yalnızca insan kendi içine kapandığında nasıl keskin sınırlar çizdiğini anlayamıyordu.

“Hep böyle gri kalacağız değil mi?” dedim aramızdaki ilişkiden bahsederek.

“Gün doğumu ya da gün batımı demiştin,” dedi sorduğum soruya bambaşka bir noktadan dokunarak.

“Gece mi yoksa sabah mı anlayamıyor insan. Karanlığa mı gömülüyorsun yoksa güneş mi doğacak, hiçbir fikrin yok.” Derin bir nefes aldı ve devam etti. “Gün doğumu ya da gün batımı, ikisi de aynı andan ibaret. Tam olarak bu noktadayız, yürüdüğümüz yol karanlığa mı çıkacak, güneş mi açacak bilmiyoruz.”

“Ama vazgeçecek gibi de değiliz,” dedim Yekta’nın sözünü devralarak. Yorulduğumu hissetmiştim, biraz sakinleşmeye nefes almaya ve akışa ayak uydurmaya ihtiyacım vardı.

“Şimdi içeri girip eğlensek mi?” dedim Yekta’ya bakarken.

“Perdenin Ardındakiler konserinde mi?” Ona üstten bir şekilde bakarak yüzüme arsız bir gülümseme yerleştirdim.

“Yetişkin bir Akasya, her yerde ama her yerde eğlenmesini bilir.”

Bana gözlerini devirdiğinde elinden tutarak onu içeriye sürükledim. Bana engel olmadan peşimden geldi ve oturduğumuz masaya giderek eski yerlerimize oturduk. Mihri ve Yusuf da çoktan yanımıza gelmişti. Nehir elindeki birayı içerken sahneyi izliyordu.

Yekta ve ben yerimize geçtiğimizde Mihri bana eğilerek konuştu. “Bugün üst katta kalabileceksin.”

“Oha! Bitti mi?” dedim kendime engel olamayarak. Masadaki herkes ben ve Mihri’ye döndüğünde, “Biraz abarttım sanki,” diye mırıldandım. İçimde anlamsız bir kıpırtı vardı. Yekta elini belime yerleştirdiğinde içimdeki his büyüdü ve yerini heyecana bıraktı. Ona çekiliyordum, ona her anlamda çekiliyordum ve içimdeki yoğun hisler beni korkutuyordu.

Bakışlarımı, verdikleri moladan dönerek sahneye çıkan gruba kaydırdım. Tam üstlerinde kalan 06.45 yazısı tekrar gülümsememe sebep oldu.

Gözlerimi Yekta’ya çevirdiğimde onun da aynı yere baktığını fark etmiştim.

Yekta’ya eğilerek konuştum. “Bir gün oraya bir şeyler bırakalım.”

“Nasıl bir şey?” dedi nereyi kastettiğimi anlayarak.

“Bakınca bizi hatırlatacak bir şey.” Cevap vermese de bunu onun da isteyeceğini biliyordum.

Başımı Yekta’nın omzuna yaslayarak bütün gece Perdenin Ardındakiler dinledim. Bir şehir, bir insan ve bir grup bu kadar beni anlatabilirdi. Her şey bir yapboz parçası gibi yerine otururken tamamlanmış hissediyordum. Belki de içimdeki bu hissin tek sebebi başımı yasladığım sıcak göğsü ve hissettiğim kalp atışlarıydı.

Mihri’nin gözlerini devirerek Yusuf’a baktığını gördüğümde Yusuf elindeki telefona bakıyordu, ne masa ne de şarkıyla ilgileniyordu. Ne olduğunu sorarcasına Mihri’ye baktım. Elini boş ver dercesine salladığında bunları eve gidince onunla konuşmayı aklımın bir köşesine yazdım.

Konser son bulunduğunda saat gece yarısını geçmişti. Nehir aldığı alkolden ötürü hafif sarhoştı. Onun dışında hiçbirimiz sarhoş olacak kadar alkol almamıştık, Yekta ise hiç almamıştı.

06.45'ten çıktığımızda Yekta bana dönerek kulağıma eğildi. "Dolaşacağım biraz, gelmek ister misin?"

Başımı olumlu anlamda salladım ve Mihri'nin yanında ilerleyen Nehir'e bakarken onlara doğru konuştum. "Yekta ve ben geç geleceğiz."

"Biz eve geçelim," dedi Yusuf. Her zaman soğuktu ama aynı zamanda bir yakınlığı vardı. En az Yekta kadar çözemediğim bir karakteri vardı.

Yekta başıyla onu onayladığında elimi hafifçe ellerinin arasına aldı ve peşinden ilerlememi sağladı. "Nereye gidiyoruz?" dedim Yekta'nın yanında ilerlerken.

"Arabaya," diye mırıldandığında kaşlarımı çattım.

"Senin araban mı var?"

"Eren'den aldım," dediğinde durumu kavramıştım. Önünde durduğumuz beyaz arabaya bindiğimizde Yekta kemerini takmıştı. Onun ardından ben de kemerimi taktım ve saçlarımdaki tokayı açarak saçlarımı serbest bıraktım. Tokayı bileğime geçirdiğimde Yekta arabayı çalıştırmıştı.

"Nereye gidiyoruz?" dedim hevesle Yekta'ya dönerek.

"Seni bulduğum durağa." Gözleri yoldayken ağzından çıkan kelimeler şaşırmama sebep oldu.

"Neden?" dedim cevap vermeyeceğini bilsem de. Hafif bir şekilde tebessüm etti ve dikiz aynasından arka koltuğa doğru baktı. Kemerimin izin verdiği ölçüde arkaya doğru eğildim ve arka koltuğa koyduğu poşete baktım.

"İnşallah bana hediye almışsındır, almadıysan atıyorum arabadan," dedim Yekta'ya göz ucuyla bakarak.

"Belki." Mırıldanışını duyduğumda şaşırmıştım çünkü gerçekten de hediye aldığını düşünmüyordum.

"Niye siyah poşetin içinde bunlar Yekta? Doğru söyle uyuşturucu mu kaçırıyoruz? Ne var içinde?" Art arda gelen sorularıma

yeniden tepki vermediğinde omuz silktim. Telefonum arabaya bağlanırmıydı bilmiyordum. Bağlanmıyorsa da radyodan bir şeyler dinlemek istemediğime emindim. Bu yüzden elim radyoya gitmedi, camı açarak başımı candan çıkardım.

Sarı saçlarım rüzgârla beraber savrulurken Yekta dikkatli bir şekilde arabayı kullanıyordu. Arabaya hâkim olduğunu anlamıştım fakat onu ilk kez araba kullanırken görüyordum. Ehliyeti olduğunu bile bilmiyordum.

Onlarca işte çalışıyordu. Onlarca şehir gezmiş, binlerce insan tanımıştım ama onun kadar sıkı çalışan başka birisini tanımamıştım.

Araba tanıdık orman yoluna girdiğinde gülümsedim. “Uzanıp alırım poşetleri ama bana sürpriz yap istiyorum, sürpriz değilse bozuyoruz.” Yekta hafifçe güldüğünde ben de güldüm. Arabayı sağa çekerek, kırk beşinci durağın hemen yanına park etti.

Duraklar bana gidişlerimi hatırlatıyordu ve bu hatıra kalbime tanıdık bir hissin yapışmasına sebep oluyordu.

Kemerini çıkararak arabadan indi ve arka kapıyı açarak siyah poşeti eline aldı. Ben de onun ardından inerek kapıyı açtım.

Üzerindeki kırk beş yazısının hafifçe soluklaştığı durağın önüne geldiğimizde elindeki poşeti yere bırakıp içinden bir spreyci boyayı çıkardı ve kol düğmelerini açarak kollarını yukarıya doğru kıvrırdı.

Yekta elindeki spreyci boyayı yere doğru sıktığında kaşlarımı çattım. “Oha!”

Gülerek bana doğru döndü. “Sen iyice edepsizleştin galiba...”

“Ne zaman ahlaklı oldum ki?” diyerek omuz silktiğimde başını her zaman olduğu gibi iki yana salladı. Yere ne yaptığını çözememiştim. Uzun bir direk çizmişti.

“Ben de istiyorum ben de,” diye bağıırken bileğime taktığım tokamı alarak saçlarımı bağladım ve üzerimdeki beyaz ince hırkayı çıkararak kaldırıma bıraktım.

“Biraz bekle,” dediğinde dudaklarımı büzdüm. Bu gece, en güzel bu şekilde sonlanabilirdi. Beyaz spreyci boyayı, Yekta’nın elleri arasında kaybolurken püskürttüğü boyayı asfaltın üzerine izler bırakıyordu. Her ne

yazıyorsa ya da çiziyorsa tamamlamak için yukarıya doğru uzandı ve uzun bir çizgi daha çekti.

“Ne çiziyorsun?” diye sorduğumda beni cevapsız bırakarak devam etti. Omuz silkerek kurumadığını bildiğim halde ayağımı yerdeki beyaz boyanın üzerine koydum ve orada küçük ayak izimin çıkmasına sebep oldum.

Yekta ne yaptığımı anladığında gülerек işine devam etmişti. Ayağımı bastırdığım yerden kaldırarak oluşan ize baktım. Güzel bir anıydı, her ne kadar düz çizgisini mahvetmiş olsam da.

Birkaç adım uzaklaşarak çizdiği resme odaklandığımda yerde basit bir durak oluştuğunu anlamıştım. “Şaka mı bu!” dedim yeniden bağırarak.

Durağın içerisine oturacakları da yerleştirdiğinde elindeki spreyi fırlattı ve bana döndü. Önüme çizdiği durak resminin hemen karşısında duruyordum ve gölgem çizdiği durağın üzerine düşüyordu. O da yanıma geldiğinde gölgesi yanımda belirdi.

“Yekta, bu çok güzel,” dedim dudaklarımı bükerek.

“Geri dönüp baktığımızda gülümseriz diye düşündüm.” Mırıltı gibi çıkan sesinin ardından arkamda kalan siyah poşete dönerek içerisinden bir boya çıkardım. Yekta ne yaptığımı bakarken boyanın kili-dini kaldırarak durağın üst tarafında boş bıraktığı kısma ilerledim ve spreyi sıktım.

“45. DURAK” yazısı, çiziminin hemen üstünde, direklerin arasında kalmıştı. K harfini de bitirdiğimde tebessüm ederek ben de elimdeki boyayı yere bıraktım.

“Şimdi tam oldu.”

Gülerек ona arkamı döndüm ve yere attığım hırkayı elime alarak üzerime geçirdim. Yekta’yı incelediğimde yüzünde hafif bir tebessüm vardı.

Yekta gözlerimin içerisine bakarken beyaz boyanın bulaştığı ellerine baktım. Sırtımı, hemen arkamda kalan direğe yasladım.

Bana doğru yaklaşarak elindeki boyayı yanağıma sürdü. Ellerinden kaçamadığımda aynı zamanda söylenmişim. “Yekta!”

“Ayak izi intikamı,” dediğinde yere çizdiği direğe bıraktığım izi kastettiğini anlamıştım.

Hemen önümde durduğunda, yüzüme yaramaz bir ifade kondurarak kollarımı beline doladım ve gömleğinin üzerinden tenime değen sıcaklığını hissettim. İki elimi arkasından birleştirdiğimde ona yarı sarılır durumdaydım.

Yüzünde şaşırmış ve beni anlamaya çalışan bir ifade vardı. Onun bu yarı eğlenir tavırlarını bile seviyordum.

Bir an duraksadığını hissettim, o da ben de öylece kalmıştık. Yüzümü inceledi, gözleri gözlerimde takılı kaldı. Ne düşünüyordu? Böyle anlarda onu bırakıp gideceğimi düşünüyor muydu aklına?

Birkaç adım daha yaklaşarak beni şaşırttı. Burnu, yanağımın hemen yanındaydı ve yüzünü biraz daha eğerse dudaklarını kavrayabilirdim.

“Yekta?” dedim fısıltı gibi çıkan sesimle.

“Efendim,” derken bir cevap vermemi istemiyor gibiydi. Yüzünde ne olduğunu anlamayan ama aynı zamanda bilinçli olduğunu bildiğim bir ifade vardı.

Bir şeyin etkisi altında kalmış gibi bakıyordu.

“Biraz daha bu şekilde durursak,” dedi konuşmama izin vermezken. Hafifçe güldüm, etkilendiğini biliyordum.

“Ne olur?” diye sorarken başımı boynuna doğru eğdim ve dudaklarımın boynuna değmesine izin verdim.

Gömleğinin açık bıraktığı tenine değen nefesim irkilmesine sebep olduğunda tekrar konuştu.

“Beni bir gün öldüreceksin.” İstemsizce sesli bir şekilde güldüm.

“Deliliğimle mi?”

“I-ıh,” dedi hâlâ yüzüm, boynuna gömülü, kollarım beline sarılıyken. “Güzelliğinle.”

Aniden yaptığı itiraf içimin gıdıklanmasına sebep olurken ona karşı adım atmaya alıştığımı fark ettim. Bir şekilde ona iltifat etmeye, beni görmezden gelmesine ya da dalgaya almasına alışmıştım ve artık bu aramızda oluşan bir oyun gibiydi.

Konu onun bana iltifat etmesi ve aramızda gerçek bir ilişki söz-konusu olduğunda heyecanlanmama ve her zamanki tavrımın altüst olmasına sebep olmuştu.

“O zaman öpsen mi beni?” diye sorduğumda başını iki yana sallayarak benden uzaklaştı.

“Önce kazanmam gereken bir iddia var,” dediğinde kaşlarımı çattım.

“Ne?” dedim şaşkınlıkla. Aklıma ilk kimin sevdiğini itiraf edeceği hakkında yaptığımız konuşma ve iddia geldiğinde sırtımı durağın demirine yasladım.

“İkimiz de hiçbir zaman kaybetmeyeceğiz desene o zaman,” diye mırıldandım, benim de kazanınca aynı şeyi yapacağımı ima etmiştim.

Gözlerini kısarak güldü. “Konu sen ve ben olduğunda herhangi birimiz kaybedebilir miyiz?”

Yekta Emir Ilgaz, kesinlikle bugün beni şaşırtıyor, kalbimi kendisine bağlıyordu.

“Seni bir yere götüreceğim,” dedi konuşmama izin vermeden.

“Nereye?” diye sorduğumda ellerimi belinden çekmemiştim.

“Bana sırrını söylemiştin.” Devam etmesini beklercesine yüzüne baktım. Gözlerim belirgin yüz hatlarında dolaştı. “Sıra bende,” dediğinde kalbimin durduğunu hissettim.

“Sırlar söylenmemiş yalanlarımızdır demiştin,” dedim yüzünü incelerken. “Hiç yalanımız kalmayacak mı?” diye bitirdim cümlemi. Bu hayatta yalan söylemediğim hiç kimse yoktu. Sırlar beraberinde yalanları getiriyordu, Yekta haklıydı.

En kötü anını, en savunmasız anını yalanların arkasına saklıyordu. Yalanların tükendiğinde savunmasız kalıyordun ve bir süre sonra sadece kendini korumak için bile olsa kaçmak zorunda kalıyordun. Yekta'ya yaramı açmıştım. Ona yalanlarımı itiraf etmiştim ve şimdi bana kendi gerçekleriyle geleceğinden bahsediyordu.

“Bir gün aramızda hiçbir sır kalmadığında ikimizden birisi bu şehri terk etmiş olacak,” dedi ve kollarımın arasından sıyrılarak önümden çıktı.

“Dur,” dedim arkası dönükken ve cebimden telefonumu çıkardım.

Bastığı yer, çizdiği durağın hemen yanındı. Bir ayağı yerde çıkardığım ayak izinin yanında duruyordu. Elleri cebindeydi. Gülümseyerek birkaç fotoğrafını çektim ve en sonunda ön kamerayı açarak elimi öne doğru uzatıp ikimizin fotoğrafını çektim. Bu yaptığıma güldü fakat gülerken bile yüzünde hüznün vardı.

Adımlarımızı bugün gerçek bir yola ve üstü kapatılan geçmişe atıyorduk.

Yirmi dört, ben bugün o adamı gerçekten tanıyacağım çünkü biliyorsun ki insanları yaralarından tanırırsın. Bu gece bana yaralarına giden yolu açacak ve ben o yaralara dokunacağım.

Yekta, yol kenarına park ettiği arabaya bindiğinde birkaç dakika sonra ona yetişerek ben de oturmuştum. Telefonunu eline alarak birisini aradı ve birkaç dakika telefonun açılmasını bekledi.

“Geliyoruz.” Telefonu açar açmaz kurduğu cümle kaşlarımı çatlatma sebep oldu.

“Sen gerçekten mafyasın,” dediğimde bana gülerek baktı. Telefonu hâlâ kapatmamıştı.

“Eve gideceğim,” dedi Yekta karşıdaki kişiyi bir süre dinledikten hemen sonra. “Eren çok soru sorma, alırım seni.”

Konuştuğu kişinin Eren olduğunu anladığımda telefonu kapatmıştı. Sonraki yarım saat ikimizin de sessizliğiyle geçerken Eren’i yolda bir dükkândan almıştık.

“Akasya sen arkaya gelsene.” Yekta şoför koltuğundan inerek arkaya geçtiğinde başımı salladım ve arabadan inerek arkaya geçtim.

Eren, şoför koltuğuna geçerek koltuğunu ayarladı ve bana döndü. “Uzun süredir görüşemiyoruz, nasıl gidiyor?”

Sanki iki yakın arkadaşmışız gibi sorduğu soruya cevap Yekta’dan geldi. “Gitmiyor Eren, yoluna bak sen.” Eren bir şey söylemeden uzanarak arabanın içindeki tüm ışıkları kapattı ve karanlıkta yol almaya devam ettik. Yekta’nın omzuna başımı koyarak konuştum.

“Nereye gidiyoruz?”

Bir süre cevap vermedi fakat beni duyduğunu biliyordum.

“Eve,” diye fısıldadığında ona anlam verememiştim. Gözüm Yekta’nın kolundaki saate takıldı. Üzerine tıkladığımda ışıkları yanan saat 03.45’i gösteriyordu. Gece bitmek üzereydi. Birkaç saat sonra hava hafifçe aydınlanmaya başlayacak ve biz yeniden o ana dönecektik.

Araba dar sokakların arasına girdiğinde nereye geldiğimizi anlamıştım. Kalenin aşağısına, Kale Mahallesi’ne gelmiştik.

Araba sarsılarak ilerlerken Yekta koltuğa biraz daha çökmüştü ve kulağıma doğru fısıldadı. “Ses çıkarma olur mu?” Bir şey söylemedim fakat onu onayladığımı anladığımı biliyordum.

Eren yoldan geçen gençlere korna çaldığında kulağıma gençlerin sesi doldu. “Ooo Eren abi.”

Eren aldırmadan yola devam etti. Saatin geç olmasına rağmen en fazla on sekiz yaşında olduğunu düşündüğüm çocuklar hâlâ sokaklardaydı. Elllerinde bira şişesi vardı.

Araba sağa doğru saptığında yavaşça korkmaya başladığımı hissettim. Daha demin geçtiğimiz sokakların aksine ıssız bir sokağa girmiştik.

Araba durduğunda Eren dikiz aynasından Yekta’ya bakarak konuştu. “Çıkmadan önce mesaj at, geleyim.”

Yekta başıyla onu onaylarken yavaşça arabanın kapısını açarak dışarı çıktı. Hiçbir tepki vermeden ben de arkasından ilerledim. Önünde durduğumuz ev, yıkılmamak için zar zor direnen bir harabe gibiydi. Girdiğimiz bu ara sokağın, bir çıkmaz olduğunu Eren geldiği yoldan geri döndüğünde anlamıştım.

Yekta derin bir iç çekti ve elini bana doğru uzattı. Uzattığı elini tuttum ve paslı demir kapıyı ittirerek açmasını izledim.

Bir adım attı.

Bazen adımlarımız bizden yaşlar eksildir.

Attığı adımın ardından geçmişine bakıyormuş gibi baktı karanlığın içerisine saklanmış olan eve.

Bir kadın,

Bazen insanları tanımak acıtır.

İçeriye doğru geçtiğimizde, burada bana açtığı anılarla birlikte kendi geçmişiyle yüzleşeceğini anlamıştım.

Bir adam.

Gözlerinde geçmiş, geçmiş zaten hep yaradır.

Kapıyı arkamızdan kapatarak elimi bırakmadan yürümeye devam etti. Evin içerisine gireceğimizi sandım fakat adımları evin arka tarafına doğru ilerledi.

İnsanların adımlarını izlemek bana hep acı verirdi.

Yine adımlarını izledim, beni kendi geçmişine götüren adımlarına baktım. Aklıma onun hiç bilmediğim acıları düştü. Bir insan, bilmediği bir anının acısını çeker miydi? Yüzünde gördüğüm hüznün, bilmediğim bir anının içerisinde onunla birlikte ağlamama sebep oldu.

Evin duvarına yaslanmış olan büyük taşa oturduğunda ben de onun yanına oturdum. Her şey o kadar olağandışı ilerliyordu ki ne demem, ne yapmam gerektiğini bilmiyordum.

“Bu ev,” dedi Yekta gözleri kapalıyken. Sırtı soğuk tuğlalara yaslıydı. İçeri girmeme sebebimiz göreceklelerinden korkması mıydı?

“Bu ev benim sırrım.” Onu anlamaya çalışıyordum. Böyle anlarda konuşmanın, anlatmanın zor olduğunu biliyordum. Yekta’yı anlıyordum çünkü aynı yollarda yürüyorduk. Onu bir insanın kendisini tanıdığı kadar tanıdığımı hissediyordum.

“Bu ev senin geçmişin,” dedim onun cümlesini devam ettirerek. Sırtını yasladığı duvarın altında tuttuğu elini yumruk yaptığını gördüğümde aklında hangi anın canlandığını merak ettim. O ana gitmek istedim, bir elimi elinin üzerine koyarak yumruk yaptığı parmaklarını kavradım. Gözlerini açmadı.

Buraya ilk geldiğim gün bahsettiklerini anımsadım, her gün izlediği o evin bu tarafta olmadığını biliyordum fakat artık kaleye neden geldiğini daha iyi anlıyordum.

“İnsanın geçmişi hep mi yaralar?” diye sordu derin bir nefes alarak.

“İnsanın geçmişi hep ona yeni bir hayat sunar,” dedim geçmişimin beni savurduğu yolları düşünerek.

Parmaklarını gevşettiğinde parmaklarımı ellerine geçirdim ve yüzüne doğru yaklaştım. Gözlerini hafifçe araladı ve kirpiklerinin arasından bir damla yaş düşmesine izin verdi.

“Ne yaşadın Yekta? Geçmiş sana ne yaptı?”

Karşımda ağladığını görmek, uzanıp gözyaşını silmeme sebep oldu. Boşta kalan elime değen sıcak gözyaşı daha da üzülmemi neden olurken içimde büyük bir boşluk olduğunu hissetmemi de sebep oluyordu. Mahalleden saat daha dört olmasına rağmen sesler yükseliyordu.

Yekta, böyle olacağını bildiğinden olsa gerek gelen seslere kulak asmadan gözlerini gökyüzünde gezdirmeye devam etti.

Elini tuttuğum elimi bıraktığında ne yapacağını izledim. Bir şey söylemeden yere doğru eğildi ve eline bir parça toprak aldı.

Uzun ince parmaklarına karışan toprağı yüzüne doğru götürüp koklarken yüzünde hiç görmediğim bir ifade vardı.

Elindeki toprağa nefretle bakıyordu.

“Yekta?” dedim ona ulaşmak istercesine. Yan yanaydık ama sanki aramızda binlerce kilometre vardı.

“Küçükken burada yaşıyordum,” dedi tahminimi doğru çıkararak. Elleriindeki toprağı yere bıraktı. “O kadar silik ki anılarım hangi anın nereye ait olduğunu kestiremiyorum. Bazen sadece nefret var, bazen sadece acı.” Sustu, başını bana doğru çevirdi ve gözlerime baktı. “Ama hiç geçmiyor Akasya.”

“Alaca,” dedim o an onu düzelterek. Bütün geçmişi bir önüme düşerken onunla hiçbir zaman benim olmayan bir isimle konuşmak istemedim. Ne olduğunu çabucak kavrayarak cevap vermedi.

“Bir gün geçecek,” dedim elimi yanağına koyarak. “Her şey bittiğinde geriye ne nefret kalıyor ne de acı Yekta.” Fısıltılarımı dikkatle dinliyordu. Yaşayarak öğrenmişim, nefret de acı da yeniliyordu.

“Sonra geriye dönüp baktığında senden hiçbir şey kalmadığını görürsün. Yapma, izin verme. Sana da bunu yapamasınlar.”

“Vermeyeceğim,” dedi kendinden emin çıkan ses tonuyla. Gözlerinden akan ikinci damla yaşı da uzanıp sildim ve elime değen su taneciğine bakarak güldüm.

“Hep tutacağım gözyaşlarını,” diye mırıldandım.

“Ya gittiğinde?” dediğinde neye uğradığımı şaşırmıştım. Buradayken, onunlayken gideceğim gerçeğinden uzaklaştığımı hissediyordum.

“Belki hiç ağlamamayı öğrenmiş olursun. Belki hepsi geçer.” Elini sırtıma koyduğunda beni kendisine çekeceğini hissettim ama yapmadı.

Başını boynuma koyarak gözlerini kapattı.

“Belki,” diye mırıldandığını duydum. “Şiddetin hiçbir türlüsü meşru değildir ama beş yaşındaki bir çocuğu dövemezsiniz,” dediğinde başı hâlâ omzumdaydı.

“Savaş da olsa, ölüm de olsa çocuklar masumdur. Kimse gerçek anlamda iyi değildir ama çocuklar hep masumdur.” Bu sefer gözünden akan damlanın boynuma değdiğini ve oradan aşağıya yavaş yavaş süzülerek göğsüme indiğini hissettim.

“Yekta,” dedim iç çekerek ve elimi başına kaldırdım. Bir elimi saçlarına geçirmişken tekrar konuştu.

“Bana bir şey yapmadılar Akasya ama benim çocukluğuma çok şey yaptılar.”

Derin bir nefes aldığımda başını omuzumdan kaldırdı. Daha fazlasını ne ben sormak istiyordum ne de onun şu an anlatmaya gücünün yeteceğine inanıyordum.

“Yekta!” Eren’in sesi aramıza girerken Yekta kendisini toparlayarak araya girdi. Bahçenin kapısının önünde duran bedene doğru dönerek konuştu.

“Sorun mu var?”

“Çıkmanız gerek, acil!”

Kaşlarımı çatarak ben de ayağa kalktım. “Ne oldu?”

Eren bana aldırmadan Yekta ile konuşmaya devam etti. “Bu gece mal taşınacakmış, bilmiyordum.”

Yekta’nın gözü kolundaki saate kaydı.

“05.45,” dedi Eren’e bakarken.

“Ben önden gidiyorum, siz arkadan gelirsiniz. Arabayla çıkamayız zaten.” Yekta elimi tutarak bana baktığında bir şey söylemesini beklemeden ilerlemeye başladım.

Yekta ile birlikte geldiğimiz yolu geri dönerken Yekta'nın gözü arkamızdaydı.

Taşlı yollarda attığımız adımlar caddede hışırtıya sebep oluyordu ve ortaya çıkan ses, bütün duygularımı hissettiğim acıyı birbirine karıştırmıştı. Hafif bir ürperti ve korkuyu ensemde hissediyordum.

Yekta'nın ellerime kenetlediği ellerine bakarak yürümeye devam ettim. Önümüzden ilerleyen Eren, bütün bu sokakları ezbere biliyor gibiydi. Yanından geçtiğimiz derme çatma evler daha da korkmama sebep oldu.

Uzaktan gelen gülüşme sesleri Yekta ve benim durmamıza sebep olurken Eren göz ucuyla arkasına baktı. Başıyla işaret ettiğinde Yekta kucığıma doğru eğildi. “Şimdi koşacağız arkana bile bakmayacaksın, tamam mı?”

“Ne oluyor?” dedim sesimin telaşlı çıkmasına engel olamayarak.

“Söz veriyorum gidince anlatacağım.”

“Alışveriş yaptığımız gün de aynısını söylemiştin.” Söylediğim şeye cevap vermedi çünkü o gün de anlatmamıştı.

“Koş!” Eren'in ne dediğini anlamadığım sesi bize ulaştığında Yekta da kulağıma doğru bağırmıştı. İkimiz birden koşmaya başladığımızda arkadan gelen adamın sesi kalbimin hızlanmasına sebep oldu.

“Kim var orada?”

“Dur, siktir!” Eren'in sesi kulaklarıma ulaştığında Yekta daha da hızlandı ve tuttuğum elini bırakmadan koşmaya devam ettim.

Sokaktan çıkarak sola döndüğümüzde nereye gittiğimizi bildiğini anlamıştım. Buraya sandığımdan çok daha fazla hâkimdi.

Tekrar sola döndüğümüzde karşımıza çıkan çocuk çığlık atmama sebep olurken Yekta'nın yüzüne anlamadığım bir anda yumruğunu indirdiğini gördüm.

Gerçekten, nereye gelmiştik?

Arkamızdaki adamı Eren mi durdurmuştu bilmiyordum fakat gelen kimse yoktu. Yekta ona vuran çocuğa tekme attı, vurduğu çocuğun yaşının yirmi bile olmadığına emindim. Çocuğun yere düşmesinden faydalanarak yeniden elimi tuttu ve beraber koşmaya başladık.

Kalbimin hiç bu kadar hızlı attığını hatırlamıyordum.

“Birazdan çıkacağız.” Yekta’nın kendinden emin sesi biraz olsun sakinleşmeme sebep olurken, önümüze çıkan demirliklerin üzerinden atladık ve derin bir nefes aldık.

“Eren’e ne oldu?” dedim Yekta’ya dönerek.

“Bakmıştır o başının çaresine.” Başımı sallayarak onu onayladığımda yaşadıklarımızı atlatmaya çalışıyordum.

Yekta Emir Ilgaz, gerçekten mafyaydı ya da mafyasın diye diye mafya olmasını sağlamıştım. Bu düşünce kıkırdamama sebep olurken Yekta şaşkınlıkla bana döndü.

“Eee,” dedim gülüşlerimin arasında. “Senin buranın sahibinin oğlu olman gerekmiyor muydu? Ya da köklü ailesi, hani mafyaydın sen. Dayak yiyen mafya mı olur?”

Yüzünde hafif bir gülümseme oluştu. “Beğendiremedik kendimizi Akasya Hanım.”

“Ben bilmem Çinçin bebesi, başrol kızlar hep güçlü erkekleri sever.” Dudağını ısırarak arkasına yaslandığında yüzünü inceledim. Dudağından akan kanı gördüğümde onunla bir kere daha dalga geçtim.

“Dudağın kanıyor.”

“Dayak yedim, ondandır.” Söylediğine birlikte güldüğümüzde ona laf yetiştirdim.

“Hem mafya hem de dayak yiyor... Olmaz bu hikâye.” Başını iki yana sallayarak koluyla dudağını sildi ve ayağa kalktı.

“Hadi çıkalım buradan.”

“Çıkalım Yekta Bey,” diyerek ben de ayağa kalktım ve beraber cadde sonuna doğru ilerlemeye başladık. Yekta’nın yüzünde garip, keyifli bir hal vardı. Sanki burayı, neden geldiğimizi, anlattıklarını unutmuştu. Sadece benim yanımdaydı ve yüzündeki kana rağmen gülümsüyordu.

Beraber yürürken Kale Mahallesi’nin dışına çıkmak üzereydik. Boş sokakta Yekta’nın elini tutarak yürüyordum.

Ben bugün, ona herkese olduğumdan daha yakın hissetmişim.

Gözlerim adımlarımdayken yürümeye devam ettim, sokağın sonuna geldiğimizde önümüze düşen gölge başımı kaldırmama sebep oldu. Yekta’nın elinin yavaşça parmaklarımın arasından ayrıldığını hissettim.

Gözlerim Yekta'nın adımlarının duraksamasına sebep olan gölge-
nin sahibine döndüğünde görüş alanıma giren kıvrıcık saçları, keskin
yüz hatlarını bir yerde gördüğüme emindim.

Yekta öylece yanımda dururken kıpırdamadan karşısındaki kadına
bakıyordu. Kadının gözleri bana döndüğünde gözlerinin ağlamaktan
şişmiş olduğunu fark etmiştim. Hava aydınlanmaya başlamıştı fakat
sokak lambaları hâlâ sönmemişti.

Yekta'nın ağzından dökülen isim benim için pek çok sorunun ce-
vabı ve aynı zamanda pek çok yeni sorunun sebebi oldu.

“Zehra.”

Bir fısıltı gibi çıkan sesini, Zehra diye seslendiği kadının duymadı-
ğına emindim. Zehra, birkaç adım atarak bize doğru koştu ve ben ne
olduğunu anlayamadan kollarını Yekta'nın boynuna doladı.

Yekta ne yapacağını bilemez bir halde dururken ben, bu gece hiçbir
tepki veremeyecek kadar çok şey yaşamıştım.

Sevgili günlük,

*Bazen çıkmaz sokaklarımız vardır. Gün gelir geçmişten kaçırız, gün
gelir kaçıttığımız geçmişin kucağına düşeriz. Girdiğimiz sokaklar onun ge-
leceği ve geçmişiymiş, gördüm. Kollarını ona doladı ve ellerimi bıraktı ama
benim ruhumu tutunmayı bırakmadığını biliyordum.*





15. DURAK

“Kum taneleri birer birer düşerken aşağıya,
tükeniyor umutların.
Yine de uzattığım elleri tutma çünkü bilirsin,
bir gün ben de gideceğim.”

Birisini tanıman, onun ne yapacağını bilmekten ziyade neyi neden yapacağını bilmektir. Geçmişe giden yollar, sana insanları anlatırdı. Acılar zamanla hafiflerken zaman başka yollar çıkarır ve o yollarda karşılaştığın insanlar birer birer acından pay alırdı.

Eksile eksile yürüdüğün yollardan bir gün geriye baktığında kendine ait tek bir parça göremezdin. Sonra bir adam gelir, sana kendini hatırlatır.

Zaman acımasızdır, kum taneleri aşağıya süzülürken tutamazsın, geriye dönemezsin. Umutların tükenir, karanlıkta bir el uzatılır. Tutamazsın, korkarsın çünkü herkes bir gün gider bilirsin. Ve en acısı da onlar gitmese bile bir gün ben gideceğim.

Zehra'nın kolları Yekta'nın bedenine sarılmışken, Yekta da kollarını ona dolamış ve onu göğsüne doğru bastırmıştı. Üzerinde evden aceleyle çıktığını belli eden pijamaları vardı. Saçları açık duruyordu.

Öylece yanlarında kalmış, ne diyeceğimi, ne yapacağımı bilemez bir halde bekliyordum. Böyle bir ana şahitlik etmesi gereken kişi miydim bilmiyordum. Bu kadın kimdi, Yekta'nın hangi anında ona dokunmuştu?

“Abi.” Zehra’nın kısık sesi, sessiz sokakta yankılanırken ne demem gerektiğini bilemedim. Yekta bir elini Zehra’nın saçlarına götürerek okşadı.

“Nasıl geldin buraya?” Yekta, Zehra’dan yavaşça uzaklaşarak konuştuğunda bir gözü bana kaydı. Gözlerinde hüznün ve mahcup bir ifade vardı.

“Evde yoktun, buraya geleceğini duydum. Ben de görmek istedim. Özür dilerim.” Zehra, art arda konuşurken Yekta’dan neden özür dileğini anlayamamıştım. İkisinin de yüzünde özlem ve acı vardı.

“Zehra!”

“Bir şey söyleme,” diyerek Yekta’nın sözünü kesti Zehra. “Şimdi gideceğim, seni çok seviyorum.” Gözleri bir an için bana kaydı. Vakti olmadığından mı yoksa konuşmak istemediğinden mi bilemedim, yalnızca dolu gözleriyle bakarken hafifçe gülümsedi ve koşar adımlarla yanımızdan uzaklaşırken bir yandan Yekta’ya seslendi.

“Bunu kendine yapma.” Yekta hiçbir şey söylemeden derin bir nefes aldığı anda, Zehra bizim daha demin geldiğimiz yoldan dönerek mahallenin içerisine girmişti.

“Yekta,” dedim korkarak çıkan sesime aldırmadan.

“Buradan çıkalım sonra nefes alacaksın. Tamam mı?” Diliyle dudaklarını ıslattıktan sonra hiçbir tepki vermeden yürümeye başladı.

Yekta Emir Ilgaz, bir gecede öylece bütün geçmişiyle yüzleşmişti.

Beraber caddeye indiğimizde ona döndüm. Saat altıya geliyordu, dükkânlar açılmamıştı ve ikimizin de gözünden uyku akıyordu.

“Benim evime geçelim mi?” dediğimde başıyla beni onayladı. Ev yürüme mesafesindeydi. Yaklaşık on beş dakika sonra apartmana girmiştik. Yekta öyle suskundu ki kafasının içerisinde binbir sesin konuştuğuna yemin edebilirdim.

Kardeşini görmek mi yoksa o eve gitmek mi onu bu hale getirmişti kestiremiyordum. Kardeşi neden oradaydı bilmiyordum. Aklıma bana kurduğu cümle düştü.

İstesem de Ankara’yı terk edemem, demişti.

Derin bir nefes alarak odanın kapısını açtığımda ardımdan Yekta içeriye girdi ve gözlerini kapatarak yatağımın üzerine oturdu. Odada yalnızca tek kişilik bir yatak vardı.

“Gömleğini çıkarsana,” dedim dolabıma dönerek. Zaten çok az kıyafetim vardı. Siparişlerimin çoğu daha gelmemişti.

Geceliklerimi alarak odadan çıktığımda Yekta, sırtını yatağımın başlığına yaslamıştı. Banyoya geçerek üzerimi değiştirdim ve çıkardığım kıyafetleri kirli sepetine attım. Hızlı bir şekilde odaya geri döndüğümde, Yekta aynı yerde durarak önüne bakıyordu.

Karşısına geçerek oturdum. “Çinçin bebesi, hadi kalk üstünü çıkar.” Söylediklerime tepki vermediğinde yeniden konuştum.

“İlla ben mi soyayım istiyorsun?”

“Şu an değil,” dediğinde bu sefer kafasını bu şekilde dağıtamayacağımı anlamıştım.

“Anlatmak ister misin?” dediğimde anlatmayacağını düşünüyordum. Fakat o bir anda beklemediğim bir şekilde konuştu.

“Zehra kardeşim, yirmi dört yaşında,” dedi zaten anladığım bir bilgiyi doğrulayarak. “Seni götürdüğüm ev çocukluğumu geçirdiğim evdi.” Yatakta geriye kayarak sırtımı duvara yasladım ve yanımda, yatağın başlığına yasladığı başını elime alarak bacaklarımın üzerine doğru uzattım.

Saçlarına ellerimi geçirerek onları okşadığımda anlatmaya devam etti.

“Evlendiği için orada kaldı.”

“Ne?” dedim şaşkınlıkla. “Kaç yaşında evlendi?” Saçlarında dolaşan ellerim durmuştu.

“On sekiz.”

“Neden?” dedim kendime engel olamayarak, belki haddim değildi ama bir genç kızın on sekiz yaşında evlenmek için nasıl bir sebebi olabilirdi?

“Öyle istedi, sevildiğini hissetti. Çocukluğunda sevgi görmeyen bir insan sevgiye açtır Akasya. Zehra sevgi istiyordu, ilgi istiyordu.”

“Mutlu mu?”

“Şiddet görüyor,” dedi çok basit bir şeyden bahseder gibi. “O gün, seni Mert’in yanında bıraktığımda hastaneye kaldırılmıştı.” Yekta’nın beni Mert ile bıraktığı geceyi anımsadığımda duraksadım.

“Dövüldüğü için mi?” dedim yutkunamazken. Boğazımdaki yumrunun sebebi, cümleleriydi. Bir şey söylemediğinde öyle olduğunu anlamıştım.

“Neden bana söylemedin?”

“O an düşünemedim.” Sözünü keserek onu durdurdum.

“O andan bahsetmiyorum Yekta, yerinde olsam ben de giderdim. Sonrasında neden bana anlatmadın?” Gözlerini gözlerime doğru kaldırdı. Bir elim alnındaydı ve bacaklarımın üzerinde uzanıyordu.

“O gün, ellerinden sildiğin kanlar ona aitti, değil mi?” Bir şey söylemediğinde yüzüme çarpan gerçek sarsılmama sebep oldu.

“Boşanamaz mı?” Başını olumsuz anlamda salladı. Anlıyordum, belki hayata dair büyük birikimim yoktu fakat gezdiğim şehirler bana başka insanları anlamayı öğretmişti. Bize çok basit gelen bir adım herkes için o kadar da kolay olmuyordu. Muhtemelen ondan ayrılmasının bedeli olacaktı. Ölüm, şiddet ya da başka bir şey ve söylemese de Yekta’nın onu kurtarmaya gücünün yetmediğini anlamıştım. Pek çok kez çaresiz kalmıştım fakat onların yaşadığı çok başkaydı.

“Bazen sadece çaresizsiniz,” dedi Yekta. “Kollarını bana doladığında ne düşündüm biliyor musun? *Tişörtünü sıyırsam, teninde kaç morluk vardır* diye düşündüm. Önümdeydi, dokunamadım. Yanımdaydı alıp gidemedim. O eve döndü, durduramadım.” Ağlamıyordu, ağlasa bu kadar canı yanmazdı, görebiliyordum.

Bazı cümleler bir silah gibi yüzümüze doğrulurken gerçekler göğüs kafesimin sıkışmasına sebep oldu.

“Keşke ellerimi ona uzatabilsem.”

“Ben bile hiçbir zaman uzatamadım ki,” dediğinde sesindeki çaresizlik içimdeki ağrının büyümesine sebep oldu.

Yekta gözlerini kapattığında ben de gözlerimi kapattım. Saçlarının arasında olan elimi gözlerim kapalıyken yüzünde dolaştırdım.

“Böyle bile çok güzelsin,” diye mırıldandım. “Çünkü ruhun güzel, hislerin güzel.” Bir tepki vermedi, ellerimi tekrar saçlarında dolaştırdım.

“Alaca,” dedi bana geçmişimden kalan o ismi fısıldarken. “Ben daha önce hiç kimseye kendimi böyle anlatamadım.”

“Yekta,” dedim onun gibi fısıldayarak. “Ben kimsenin acısını bu kadar sahiplenmemiştim.”

Eğilerek saçlarını öptüğümde yaralarını öptüğümü biliyordum. Başımı duvara yaslayarak saçlarını okşadım. Bütün gece ellerim saçlarında gezindi, ruhunu gördüm, acısını hissettim. O kucagımda uyudu, sayıkladı, hatırladı. Bazen gözlerini araladı fakat ardından yeniden uykuya daldı. Bense onu izledim. Yüzünü ezberlemek istedim. Bu yüzü nasıl unutacağımı düşündüm. Bu adamı nasıl geride bırakacağımı düşündüm ve düşüncelerim kalbimi sıkıştırırken uykuya daldım.

Güneş üzerimize doğmuştu fakat bizim için gün yeni bitmişti. İçimdeki acının beni nereye sürüklediğini bilmiyordum. Tek bildiğim, yürüdüğü yolda karşılaştığı o kadının benim olduğum gerçeği idi. Acılarını paylaşacaktım, sonra yüklendiğim anılarla birlikte yola koyulacak ve ona veda edecektim.

Sevgili günlük,

Saçlarından öptüm. Acılarından öptüm, öptüğüm yerler kanadı.

Yaralarından öptüm.



Gözlerimi araladığımda yatağımda yatıyordum ve üzerime pike örtülüydü. Kısa bir an için durumu kavramaya çalıştım. Gökyüzü karararmıştı, bir elim yatağın içerisinde telefonu ararken aradığımı bulamayacağımı anladığımda doğrularak yataktan kalktım.

Odanın kapısını açarak içeriye gittiğimde salondan sesler geldiğini fark etmiştim. Düzensiz adımlarımı salona doğru yönlendirdim ve salonun kapısını açarak içeriye girdim.

Salona yerleşmiş olan koltukların üzerinde Yekta, Nehir, Mihri, Yusuf ve Mert oturuyordu. Ellerimi gözlerime götürerek ovuşturduğumda Yekta bana bakarak gülümsedi.

“Veda etmeye geldim,” dedi ben daha hiçbir şey söylemeden.

“İstanbul’a dönüyormuş,” dedi Nehir, anlamadığımı fark ettiğinde. Hiçbir şeyi tam olarak kavrayamadığımı hissediyordum.

“Öncelikle günaydın,” diye mırıldandım uykulu çıkan sesimle. Başım ağrıyordu. “Sonra...” dedim ne dediğimi bilmezken. “Kim nereye gidiyor?”

Mert ayağa kalkarak yanıma geldiğinde başımı tamamen ona çevirdim. “Elini yüzünü yıkayalım, sonra konuşalım.”

“Akasya.” Yekta bana seslendiğinde uykulu bakışlarımı ona çevirdim. Yusuf’un kucağındaki cips paketini bile şu an fark etmiştim.

“Önce bana şey versene,” dedi Yekta, ben ne dediğini anlayamazken. “Ne?”

“Havlu.” Kaşlarımı çatarak başımı salladım. Neyin, neden ve nasıl olduğunu düşünemeyecek kadar uykulu hissediyordum.

Mert ve Yekta arkamdan ilerlerken Yekta’nın Mert’e dönerek konuştuğunu duydum. “Bize biraz müsaade etsene.” Yekta’nın ne yaptığını anladığımda uykum dağılmıştı. Şu an suya ihtiyacım kalmamıştı. Bir anda arkamı dönerek onlara baktım.

“Havluyu benim yanımda veremez mi?” dedi Mert gözlerini kısarak. Güldüm ve Yekta’nın kolunu tuttum.

“Mert,” dediğimde ne demek istediğimi anlamıştı. Yekta’yı yanıma alarak banyoya getirdim ve kapıyı ardımızdan kapattım.

“Beş dakikaya geliyorum,” dedim Mert’e seslenerek.

“Bari banyoya girmeseydiniz.” Söylenişi kulaklarıma dolduğunda gözlerimi devirdim. Yekta’ya dönerek konuştum.

“Bir şey mi oldu?” Başını iki yana salladı. •

“Bir şey söyleyeceğim ama beni yanlış anlama.”

Böyle söylemesi anlık korkmama ve heyecanlanmama sebep olurken bir şey söylemeden devam etmesini bekledim.

“Dün gece yaşananlar yalnızca bizim aramızda değil mi?” Başımla onu onaylarken konuştum.

“Yanlış anlamadım ve özel hayatına saygı duyarım.”

“Hiç yazmadığım günlüğüm gibi oldun iyice,” dedi elini banyo kapısından çekerek.

“Güzel bir şey mi bu?” Tek kaşımı kaldırarak sorduğum soruya dudaklarını eğdi.

“Belki de.”

Ben lavabonun önüne ilerleyerek suyu açtığımda aynadaki görünüm gülmeme sebep oldu. Makyajımı dün gece temizlemediğim için akmıştı, berbat gözüküyordum. Ben yüzümü yıkarken Yekta kapıyı açarak banyodan çıktı. Elime aldığım havluyla yüzümü kuruladım ve derin bir nefes alarak kapının önünde beni bekleyen Mert’e döndüm.

“Bu akşam uçağım var.” Elim lavabonun ışığını kapatmak için uzanmıştı ki söylediği cümle duraksamama sebep oldu.

“İstanbul’a mı?” dedim yıllardır dilimin ucuna her geldiğinde kötü anılar hatırladığım o şehri bile isteye telaffuz ederek.

“Evet.” Duraksadım, ellerini saçlarının arasına geçirerek saçlarını karıştırdı.

“Alaca,” dedi fısıldar gibi bir sesle. “Sana seslenmeyi özlemişim.” O kadar yarım kalmıştık ki zihnim her şeyin önüne geçiyordu.

Zihnimin içerisinde büyük bir karmaşa var gibi hissediyordum. Geçmiş ve geleceği birbirine karıştırıyor, hatıralarımı yarım yarım bir araya getiriyordu.

“Mert,” dedim kendinden emin sesimle. “Beni merak etme, bana geçmiş hatırlatma. Orası sadece yara dolu, o yola girmek istemiyorum.”

Kollarını bana doladığında ben de ona sarıldım.

“Kimseye bir şey söylemeyeceğim,” dediğinde ona cevap verdim.

“Biliyorum.” Birbirimizden ayrıldığımızda bana cebinden çıkardığı kartı uzattı.

“Bunu kullanırsın, yeni eve taşındın yardım da edemedim.”

“Fark ederler,” dedim ona karşı çıkarak. Hafifçe güldü ve gözlerini devirdi.

“On yedi yaşında değilim Akasya, kendime ait hisselerim ve işim var. Kimse bu karta bakamaz.”

“Ama sen bakarsın,” dedim. Anlamıyordu, kaybolmuştum ve bulunmak istemiyordum. Görmüyordu.

Yüzü düşerken yine beni yanlış anladığını biliyordum fakat kendimi düzeltmedim. Nasıl yorumlamak istiyorsa öyle yorumlayabilirdi.

“Görüşürüz,” dediğinde başımla onu onayladım ve önümden ilerlerken ardından onu takip ettim.

Kapıyı açarak dışarı çıktığında Yekta’nın çoktan salona geçtiğini anlamıştım. Diğerleriyle ben uyurken konuşmuş olmalıydı.

Mert ayakkabılarını giyerek daireden ayrıldığında kapıyı kapatmamla derin bir nefes aldım. Gitmişti, onunla birlikte tüm anılar ve acılar da gitmişti. Ya da sadece ben böyle görmek, böyle inanmak istiyordum.

İç çekerek mutfağa geçtim ve kendime bir sandviç hazırlayıp salona döndüm. Yekta ne zaman uyanmıştı, bugün de evden çıkmış mıydı, merak ediyordum ama burada bunları sorgulayamayacağımı da biliyordum.

Ben salona girmek üzereydim ki diğerlerinin de ayaklanarak kapıya gittiğini gördüm. “Nereye gidiyorsunuz?” Sorum hepsinin ortasına düşerken Nehir benimle dalga geçerek konuştu.

“Akşam oldu Akasya Hanım, bir dahaki sefere artık.” Saat o kadar geç olmuş muydu?

“Yarın da buradasınız o zaman.”

“Olur,” dedi Yusuf soruma cevap vererek. Yekta hepsinden önce kapıdan çıkmıştı.

“Ben bu gece seninleyim,” dedi Mihri ve ben de onu onayladım. Onları yolcu ettikten sonra salona Mihri’nin yanına geçerek oturdum. Mihri’nin elinde ve önünde geriye kalan atıştırmalıklar kalmıştı.

“Mihri’m,” dedim kollarımı Mihri’nin boynuna dolayarak.

“Gerçek bir kız gecesi olacak ha?” dediğinde güldüm. Önümüzdeki cips paketlerini alarak yanıma oturdu.

“Dökül bakalım,” diye mırıldandığında ne anlatmam gerektiğinden emin değildim.

“Galiba ben Yekta’dan hoşlanıyorum,” dedim bir çırpıda. Mihri, çok olağan bir şey söylemişim gibi elindeki cips paketini açarak içinden aldıklarını ağzına attı.

“Ee bunu zaten biliyorduk.”

“Olabilir ama söylememle tahmin etmeniz aynı değil.” Belli ettiğimin farkındaydım, zaten saklamak gibi bir derdim de yoktu. Rahatsız olsaydı bunu zaten Yekta dile getirirdi.

“Hiç tanımadığın adamın peşinden evimize geldin Akasya, ayrıca Nehir’den numarasını aralamaya çalıştın.” Dudağımı dişleyerek güldüm.

“Tamam, yapmış olabilirim ama yani...”

“Hadi hadi, kıvrırma şimdi.” Cips paketini bana doğru uzattığında yüzündeki gülümseme silindi ve ciddi bir tavır takındı.

“Akasya?” dedi, ismimi seslenerek. “Senin olayın ne?”

Kaşlarımı çattım, bu yakalanma korkusu değildi. Daha önce de aynı soruyu binlerce kez almıştım. “Nasıl yani?” dedim.

“Bilmem,” dedi ve arkasına yaslandı. Gülerek onu geçiştirdim.

“Hiçbir olayım yok aslında,” dedim, yıllar önce ezberlediğim yalanları tekrarlariken. “Ailem yurtdışında yaşadığı için Türkiye’de tek başıma kalıyorum. Öyle kendi halinde birisiyim.”

“Tolstoy’un bir sözü vardır,” dedi Mihri. Sözüünü keserek araya girdim.

“Kitap okumayı sevmem.” Güldü ve bana takılmaya devam etti. “Yekta duymasın.” Aklıma Yekta’nın başına devirdiğim kitaplar geldiğinde ben de güldüm.

“Tüm muhteşem hikâyeler iki şekilde başlar,” dediğinde sözünü kestim.

“Ya bir insan yolculuğa çıkar ya da şehre bir yabancı gelir.”

Zihnimde bölük pörçük anılar oluştu. Zihnim beni yeniden o odaya asılı fotoğrafların tam önüne getirdi. Ellerim, altında bozuk el yazımla 12 Ekim yazdığım fotoğrafa gitti. Buğra’nın elimi tuttuğu ve benim ikimizin ellerini çektiğim o anın içerisindeydim.

Mersin

Buraya geleli yalnızca dört ay olmuştu fakat hepsiyle çok iyi anlaşıyorduk. Gamze'nin beni tanıştırdığı arkadaşlar içtendi. Sırtım arabanın rahat koltuğuna yaslıyken arabayı süren adamın bana olan ilgisinin farkındaydım.

Üzerimde siyah, kısa elbisem vardı. Saçlarımı atkuyruğu yaptırmıştım. Dudaklarımdaki kırmızı ruj iddialı gözükmeme sebep olmuştu. Tebessüm ettiğimde Buğra bana dönerek konuştu.

"Çok mutlusun," dedi tek eliyle direksiyonu çevirirken.

"Olmayayım mı?" Sesli bir şekilde güldü ve dikiz aynasından bana göz kırptı.

"Ol bakalım."

"Ee nereye gidiyoruz?" Keyifli tavrımı bozmadım.

"Rakı balık yapabiliriz diye düşündüm," dedi gözlerini kısarak. Bu akılları Gamze'den aldığına yemin edebilirdim ama kanıtlayamazdım.

"Yapalım bakalım," dedim ve saçımın bozulacak olmasını umursamadan arabanın camını açtım. Yaklaşık yarım saat sonra sahil kenarında bir balık restoranına gelmiştik. Buğra arabayı durdurduktan hemen sonra aşağıya inmiş ve kapımı açmıştı. Bu tavrına kahkaha atarak arabadan indim.

"Buğra beni korkutuyorsun," dedim gülerken. Gerginliğini görebiliyordum, gerginliğinin sebebini de anlıyordum.

Elimden zarif bir şekilde tuttuğunda ona eşlik ettim ve beraber restorana girdik. Garsonun yönlendirmesiyle cam kenarında, sahili gören bir masaya oturduk.

Buğra benim yerime sipariş verirken arkama yaslandım. Siyah elbisenin derin göğüs ve sırt dekoltesi vardı. Böyle bir gece için fazla olduğunun farkındaydım fakat canım bugün böyle giyinmek istemişti ve yine içimden geleni yapmıştım.

Buğra'nın üzerinde siyah bir gömlek ve siyah kot pantolon vardı. Eh, sakım elbise giymesini beklemiyordum tabii ki.

"Çok güzel bir yer," dedim bir şeyler konuşmak adına.

"Sen de çok güzelsin," dediğinde gülümseyerek teşekkür ettim.

"Ee okul nasıl gidiyor?" Buğra çok yakından tanımadığım ama arkadaş grubumuz sayesinde sürekli bir arada bulunduğum birisiydi. Benimle ilgilediğinin farkındaydım. Yakışıklıydı, tanıdığım kadarıyla eğlenceli, kendi halindeydi. Bu gece bana malum soruyu sorarsa ne cevap vereceğimi bilmiyordum. Yalnızca Gamze ve Buse'nin iteklemesiyle buralara kadar gelmiştim.

"Aynı; çizimler, hocalar, dersler. Mezun olsam da kurtulsam." Serzenişi-ne güldüm, mezuna kaldığı için daha bir yılı olduğunu biliyordum.

"Sen ne okumuştun?" Buğra bu soruyu sorduğunda garson balıklarımızı servis ediyordu.

"Okumadım," dedim Buğra'ya dönerek.

"Özel değilse neden?" Şaşırdığının farkındaydım. 2020 yılındaydık, bu yılda özel bir sebebi olmadığı sürece okumayı tercih etmeyecek insan tanıımıyordum.

"Ailemin yurtdışında olduğunu biliyorsun. Ben de biraz özgürlüğüme düşkünüm, gezmekten ve eğlenmekten okumaya hiç vakit kalmadı." Ezbere bildiğim o yalanları tekrarladım ve bunu yaparken hiç zorlanmadım.

"Ailen nerede tam olarak?" dedi Buğra tabağındaki balıktan alırken.

"İtalya," dedim gülümseyerek ve ben de balığımdan aldım.

Üniversite okumadığım, saatlerdir söylediğim yalanların arasına gizlemiş olduğum tek gerçek detay olabilirdi.

"Senin ailen neredeydi?" dedim mırıldanarak. Aile konusu bana hep hassas ve özel geliyordu. Böyle bir konuyu pat diye sormazdım fakat kendisi sorduğu için bu konuda yarısı olmadığını düşünerek konuştum.

"Benimkiler Ankara'da. Ben okumaya Mersin'e geldim." Başımla onu onayladım. Masaya koydukları rakı bardağını kaldırırken ona döndüm.

"İlk buluşmayı rakı balıkla yapmak umarım ölmeden önce yapılacaklar listende yoktur." O da benimle birlikte güldü.

"Akasya," dedi elindeki çatalı bırakarak. O konuşmanın geldiğini anladığımda gerilmiştim. "Seninle tanışalı neredeyse dört ay oluyor." Bu şehre geledi dört ay olduğunu biliyordum. "Biliyorum, sana olan

ilgimin sen de farkındasın.” Bir şey söylemeden onu dinlemeye devam ettim. “Küçük bir hediye vermek istiyorum. Bir cevap istemiyorum.” Konuşmama fırsat vermeden sıraladığı cümleler neye uğradığını şaşırمامa sebep olmuştu.

Cebinden bir kutu çıkardı ve bana uzattı.

“Buğra,” isminden başka bir şey söyleyemezken bana uzattığı kutuyu açtım. İçerisinde küçük bir bileklik vardı ve yanında bir not kâğıdı.

“Tüm muhteşem hikâyeler iki şekilde başlar. Ya bir insan yolculuğa çıkar ya da şehre bir yabancı gelir.”

Not kâğıdındaki yazı tebessüm etmeme sebep olurken o ana kadar ne diyeceğimi bilemediğim o soruya bir sonraki sabah bilekliği bileğime takarak cevap vermiştim.

Buğra ile hikâyemiz bu cümleyle başlamıştı ve bileklik ben onu taktıktan üç gün sonra parçalara ayrılmıştı.

Tolstoy’un yanıldığını biliyordum.

Tüm muhteşem hikâyeler iki şekilde başlar. Şehre bir yabancı gelir ve böyle başlayan her hikâye aynı sonla biter. Yabancı şehri terk ederek yeni bir yolculuğa çıkar.

“Daldın.” Mihri’nin omzuma dokunmasıyla irkilerek ona döndüm.

“Evet,” dedim ne dediğimi bilemezken. Hızlı bir şekilde toparlanmaya çalışarak farklı bir yerden konu açtım. “Senin hayatın nasıl gidiyor, hepinizle yakınlaştım ama hiçbirinizi tanıımıyormuşum gibi hissediyorum.”

“Ben sınıf öğretmenliği mezunuyum, pek işimi yaptığım söylene-
mez ama özel bir anaokulunda öğretmenlik yapıyorum.”

“Neden sayılmasın? Onlar da çocuk değil mi?” dediğimde gözlerini devirdi. “Eee başka?” dedim devam etmesini isteyerek.

“Öyle işte, ne duymak istiyorsan sor.” Başımı koltuğun sırtına yaslayarak biraz düşündüm.

“Nasıl bir araya geldiniz? Ne zaman tanıştınız?” Mihri iki soruma da sırasıyla cevap verdi.

“Ben ve Nehir zaten arkadaştık. Nehir bizi Yusuf ile tanıştırdı. Yusuf da Yekta ile. Zaten hepimizin berbat olduğu bir dönemdi. Sonra birlikte işe girdik, iş arkadaşı olduk derken son noktamız burası işte.”

Bu konuşmadan bir şeyler çıkarmak ve Yekta’ya dair birkaç ipucu yakalamak istiyordum.

“Hangi yıld?” dedim buradan ne çıkacağını bile bilemezken.

“Dört-beş yıl oldu,” dedi Mihri kaşlarını çatarak. Yıldan emin olmaya çalışıyor gibiydi. “Yanlış hesaplamıyorsam tabii.”

Yıllar önce, ben evi ilk terk ettiğimde onlar bir araya gelmişti. Yekta o mahalleyi terk etmişti. Aynı anda, farklı yerlerde belki de aynı hisleri paylaşarak sokağa çıkmış ve yola koyulmuştuk. O an *keşke* dedim. *Keşke yola çıktığım o gece ona rastlasaydım.*

“Ne merak ediyorsan sor hadi.” Mihri cips paketinin sonunu da ağzına dökerken bana doğru konuşmuştu.

“Soruyorum?”

“Gönder gelsin.” Aklıma gelen ilk soruyu sordum.

“Yekta’nın hiç sevgilisi oldu mu?” Sorduğum soruya kahkaha atarak cevap verdiğinde dizine vurdum. “İsteddiğini sor demiştin.”

“Tamam tamam, benim bildiğim bir ilişkisi olmadı.”

“Her zaman böyle çok mu çalışıyordu?”

“Evet,” dedi hızlıca ve beklemeden diğer soruyu sordum.

“Doğum günü ne zaman?”

“12 Aralık ama ben senin ilişki uzmanın mıyım kızım insan utanır arada bir benimkini de sorar.” Söylediklerine güldüm ve 12 Aralık tarihini zihnimin bir köşesine yazdım.

“Uykum geldi,” dedi Mihri esneyerek. Mihri bunu söylerken çalan telefonunun melodisi ona cevap vermeme engel oldu. Kaşlarını çatarak telefonuna uzandı ve aramayı cevaplandırdı.

“Yatacaktık şimdi.” Kiminle konuştuğunu duyamasam da Yusuf olduğunu durgun ses tonundan anlamıştım.

“Tamam söylerim... Ne alaka?” alaka?” Bir gözüyle bana bakarken ardı ardına sıraladığı cümleleri dinledim. “İyi geceler,” dedi ve telefonu kapattı.

“Ne olmuş?” dedim meraklı çıkan sesime engel olamadan.

“Yekta sana ulaşamamış, seni çağırıyormuş.” Kaşlarımı çattım, önemli bir şey mi olmuştu? Daha birkaç saat önce buradalardı.

“Telefonum içerideydi, bakayım ben.”

“Olur, ben de buraları toplar yatarım,” dediğinde başımı sallayarak odadan ayrıldım ve kendi odama geçerek telefonumu elime aldım.

Yekta’dan beş ayrı mesaj vardı. Bildirim çubuğuna tıklayarak yazdıklarına okudum.

Yekta: Uyudun mu?

Yekta: Gerçi yeni uyandın...

Yekta: Kaleye gelebilir misin?

Yekta: Akasya?

Yekta: Endişelenmeye başladım...

Mihri ile bu kadar uzun süredir konuştuğumuzun farkında bile değildim. Üstümü değiştirirken aynı zamanda Yekta’ya mesaj atmayı ihmal etmedim.

Akasya: Telefonumu içeriye bırakmıştım, geliyorum.

Yekta: Tamam.

Üzerime siyah kot pantolonumu ve beyaz gömleğimi giyerek telefonumu yanıma aldım. Çıkarken üzerime hole astığım ince hırkamı da almıştım.

Artık ezberlediğim sokakları yavaş yavaş çıkarken gözlerim anılara ev sahipliği yapan caddelerde dolaştı. Yaz akşamlarını unutmuyacaktım, Ankara’yı unutmuyacaktım. İçimdeki heyecanı ve yaşama arzusunu

unutmayacaktım. Yekta ile dolaştığımız kafelerin önünden geçtim. Birer birer merdivenleri tırmandım ve her zaman oturduğumuz yerde kayalıkların hemen üstünde Yekta'yı gördüm.

Onun yanına geldiğimde, gözlerini bana doğru çevirmişti. Bir şey söylemeden elini bana uzattığında uzattığı eli tutarak kalenin duvarının üzerine çıktım.

“Geldim,” dedim heyecanlı çıkmasına engel olamadığım ses tonuyla. Daha birkaç saat önce yolcu etmişim fakat bu içimdeki heyecanı bastırmama yetmiyordu.

“Hoş geldin,” dedi Yekta, beklediğimden daha düz bir şekilde. Üzerinde bordo gömleği ve siyah pantolonu vardı, ellerimi saçlarına uzattığımda saçlarının ıslak olduğunu fark ettim.

“Bu saçlar ne?” Bir anne gibi onu azarladığımda gülümsedi. Hırkayı çıkararak başına koyduğumda ise bana ne yaptığımı anlamaya çalışıyor gibi bakıyordu.

“Beni çağırdın,” dedim saçına örttüğüm hırkayı görmezden gelerek.

“Uyuyamazsın diye düşündüm.”

“Uyuyamazdım.” Mırıldanışımın ardından aramızda kısa süreli bir sessizlik oluştu. Sessizliği her zamanki gibi ben bozdum.

“Bana bir şeyler anlatsana.” Beni buraya çağırmasının bir sebebi olduğunu, içinde bir sıkıntı olduğunu anlayabilecek kadar tanımışım onu.

“Nasıl bir şey?” dedi, gözleri mahalledeki aynı evde takılıyken. Baktığı evin ışığı yanıyordu, kendi evlerinin terk edilmiş olduğunu bildiğimden baktığı evin Zehra'nın evi olduğunu anlamıştım.

“Çocukluğuna dair mesela,” dedim başımı omuzuna koyarken.

Bir süre sessiz kaldı, ardından elleri elime doğru uzandı ve elimi avcunun içerisine alarak diğer eliyle daireler çizmeye başladı.

“Küçükken doğum günlerime çok özenirdim,” dedi, derin bir nefes aldıktan hemen sonra. “Birinin seni dünyaya getirmesi, var olmanı istemesidir. Doğum günlerimde, annemin ve babamın var olmamı istediğini hatırlardım. Birileri bu dünyadaki varlığımı istemiş, bunun için var olmama vesile olmuş gibiydi.” Diliyle dudaklarını ıslattı.

“Galiba yedi yaşımdaydım, Zehra da beş yaşımdaydı. Mum üflemek istiyordum ama kimsenin pasta aldığı yoktu. Önemli olan pasta da değildi aslında. Sadece mum üflemek istiyordum. Çocukça istek ve heyecan. O gün elektrikler gitti, annem mum yaktı. Sobanın yanında oturuyordum, içeride yanan ateşe bakıyordum. Her şeyi çok net hatırlamam ama o ateşe bakarken kocaman mumlara üflediğimi hayal ettiğimi hatırlıyorum.” Durdu, derin bir nefes aldı ve tebessüm etti.

“Yere koyduğu mumu aldım. Bir mandalina soydum, mumu zorlukla mandalınanın ortasına koydum çünkü getirdiği mumlar beyaz ev mumuydu. Ben ortasına mumu geçirirken, mandalınanın yarısı parçalanmıştı ama o bile önemli değildi.”

Zihnimde yedi yaşındaki hali canlandı. Gözlerimi kapattım, avuççıma daire çizerken hiç görmediğim çocukluğu gözlerimin önünde belirdi.

“Zehra’nın elini tuttum. İlk dileğimi o gün, o muma üflerken diledim.”

“Ne diledin?” dedim özel olup olmamasını umursamadan.

“Söylersem hiçbir zaman gerçekleşmez.” Bu cümle canımı yaktı. Yedi yaşından ona miras kalan bir dileği vardı.

Doğum günleri bana vedaları ve acıyı hatırlatırdı. Yine de kutladığım bütün doğum günlerim için onun adına bir dilek diledim. Ve kendime bir söz verdim.

Sevgili günlük,

Yedi yaşının hayaline sahip çıkalım. Bütün yaşlarımızı yitirdik ama onun yedi yaşını yitirmeyelim.

Buz kesmiş ellerin...
Bir gün gideceksin diye mi hep
kapıda asılı ceketin?



Sevgilim, birinin gidişlerini
sevebilir misin?
Ben seveceğim, adımlarını
izleyeceğim.



16. DURAK

“Sevgi bir gün kopacağını bile bile bağlanmaktır.
Bağladım kalbimi kalbine, dikenleri batsa bile
göğsüme.”

Birini sevmenin binlerce yolu vardır. Bütün duygular, insanın kendi içerisindeki birikimi ve yaşamına göre farklı anlamlar taşır. Bu yüzden hiçbir duygunun gerçek bir tanımı yoktur. Severken acıtan bir insanla, sevgisinden kendi canını acıtan aynı tanımla anlatabilir mi sevgiyi?

Benim zihnimde sevginin nasıl bir yeri olduğundan kendim bile emin olamıyordum. Zihnimde bin bir düşünce vardı, aklımda dolanan binlerce isim, onlarca anı ve şehir vardı. Bir gün unutacağımı bildiğim o isimlere karşı hissettiğim şey gerçek sevgi olabilir miydi? Ya da benim için sevgi, gitmekten ve incitmekten mi ibaretti?

Büyüyorum, büyüdükçe herkesi ve her şeyi daha iyi anlıyorum. Bir tek kendimi anlayamıyor, kendimi bulamıyorum.

Sokak sokak dolaşıyorum, şehir şehir geziyorum ve bunu yaparken bir tek kendimi yanıma alamıyorum. İçimde nasıl bir insan var bilemiyorum. Aynaya baktığımda gördüğüm yüzü tanıdığımdan hiçbir zaman emin olamıyorum.

Ellerimi Yekta'nın elinin üzerine koydum. Şehir yine arkamızda, Yekta'nın geçmişi ise tam önümüzdeydi.

“Yekta,” dedim mırıltı gibi çıkan sesimle. Usul usul yanına gel meme ve ona sorular fısıldamama alışmıştı. “Neden her gün buraya geliyorsun?”

“Geçmiş i unutmamak için,” dedi derin bir nefes aldıktan hemen sonra. Birkaç dakika duraksadım.

“Geçmiş acıtıyor.”

“Bu bana ait olduğu gerçeğini değiştiremez.” Sert sesi, devam etmemi engellerken yeniden konuştu. “Sana söylemiş tim, geçmiş inden kaçamazsın. O duvarlara baktığımda, o toprağı avuçladığımda ve aynı kokuyu duyduğumda gözümün önüne içindeki hayali hiç bırakmayan o çocuk geliyor.” Bana bakmıyordu, gözleri aynı evin üzerindeydi.

“Sıkı sıkı tuttum o çocuğun elini, korktuğı evin kapısına bakıyoruz her gün. Ne ev kaldı ne de acı. Sadece geçmiş in ve kurduğı hayalin yanındayız. O geçmiş le de kendimle de gurur duyuyorum.” İç çekti ve oturduğumuz duvarların üzerinde olan küçük taşı eline alarak fırlattı. Başka bir taşı eline aldığımda merakla ona bakıyordum.

“Bir gün buraya Zehra ile çıkacağım. Aynı geçmiş e bakarken veda edeceğiz bu şehre,” dedi Yekta. Söylediğı şeyin, içerisinde sakladığı bir dilek olduğunu anladığımda karnıma kramp girdiğini hissettim.

Bu şehri terk etmek istiyordu.

Bu şehri terk edemiyordu.

Geçmiş in bir insanı ne kadar dibe çekeceğine defalarca şahit olmuş tum. Yekta’ya seslendiğim o kuyu, şimdiye kadar hiç görmediğim kadar karanlık ve umutsuzdu fakat o yine de bakışlarını gökten ayırmıyordu.

“Belki bir gün ben de...” Devamını getiremediğim de bakışlarını baktığı evden alarak bana çevirdi.

“Bir gün sen de o geçmiş e dönersin Alaca.” Bana yeniden ismimle seslendiğinde tebessüm ettim. “Ne kadar kaçarsan kaç, bir gün yakalar seni. En acı dolu halini, o gün geldiğinde karşısında dur. Kendinle gurur duy, kaçma.” Bütün bunları söylemesi, geçmiş iyle yaşamayı kabulleneni birisi için kolaydı fakat benim için değildi. Öğretmenimmiş

gibi hissettim, bana yaşamayı öğretmeye çalışıyordu. Daha az acıyla, daha çok insanla yaşamayı.

“Halledeceğim,” dedim hiçbir zaman halledemeyeceğimi bilsem de.

“Ellerinden tutacağım,” dedi bana inançla bakarken. İçimde biriken sorulara engel olamayarak konuştum.

“Neden peki?”

“Neden?” dedi tek kaşını kaldırarak.

“Evet,” diye mırıldandım ve ekledim. “Neden beni bu kadar sahipleniyorsun, neden acımı acın yapıyorsun, neden beni anlıyorsun Yekta?” Son sorduğum soru bir yumru gibi boğazıma oturduğunda ona uzun zamandır bunu sormak istediğimi fark ettim.

“İnsanlara bağlı olan sensin,” dedi bana karşı çıkarak. “Şehir değiştirirken yanına kimseyi almadığını iddia ediyorsun ama o fotoğraf hâlâ çantanda,” dediğinde hangi fotoğraftan bahsettiğini anlamıştım. Fotoğrafı nerede ve nasıl görmüştü?

“İnsanlara bağlı olsam gidemem,” dedim ona karşı çıkarak.

“İnsanların hayaletleriyle yaşıyorken gidebildiğini mi sanıyorsun?” Bugün her zaman olduğundan daha açık ve netti. Bu durumun beni kırma ihtimali olduğunu bile bile üzerine gittim.

“Neden veda mektubu bile yazmadığımı sormayacak mısın peki?” diye sordum inatla. Bir şeyleri merak etmiyor oluşu bazen beni öyle sinirlendiriyordu ki her şeyi ona zorla anlatıyormuşum gibi hissediyordum.

Kibardı, sessizdi ama aynı zamanda kibirli ve uzaktı. Kötü biri değildi, bunu görebiliyordum. Hatta iyi olduğunu bile söyleyebilirdim. Yine de bir şeyler istedim.

Belki de sadece bana ilgi göstermesini istedim fakat bunu ona itiraf edemedim.

“Hayır,” dediğinde kaşlarım çatılmıştı. Kolay kolay ağlayan bir insan değildim fakat o an dokunsa ağlarım gibi hissediyordum.

“Neden?” diye sordum kırıgın çıkmasına engel olamadığım ses tonumla. Vereceği cevabı merakla bekliyordum. Kollarını kalenin

duvarlarına yasladı. Altımızdan geçip giden insanlar bana ölü şehirleri anımsatıyordu.

Sanki herkes bir hayalden ibaretti ve koca şehirde sadece biz vardık.

“Çünkü neden yazmadığını biliyorum Akasya,” diye mırıldandığında boğuk sesi ona dönmeme sebep oldu. Güzel ses tonu bile beni etkilemeye yetiyordu.

Hiç kimsede duymadığım güzellikte bir ses tonu vardı ya da ben öyle zannediyordum. Siyah saçları, gecenin karanlığına karışırken her gece onları karıştırmak istiyordum.

Bazen boynunu öpmek, dudaklarına dokunmak, onu hissetmek istiyordum.

Benimle hiç konuşmasa, sadece sussa bile beni bir tek o anlar, bir tek o yardım eli uzatır gibiydi.

Yekta Emir Ilgaz, beni içine yuvarlandığım çaresizlikten çekip alır, kurtarırdı.

“Çünkü,” diye mırıldandı yeniden. Bugün diğer günlere kıyasla bana daha fazla cevap veriyordu ve bu durum bile içten içe mutlu olmama yetmişti.

“Bir açık kapı bırakıyorsun kendine. Bu senin dilinde *gidiyorum ama aslında hiç gitmedim* demek. Bütün eşyalarını toparlamıyorsun mesela, bir iki kıyafet alıp her şeyini geride bırakıyorsun. Gidiyorsun ama her an geri dönebilirsin. Yatağını dağınık bırakıyorsun çünkü belki de dönüp toparlarsın. Terk ettiğin yüzüncü şehir de olsa, sen gitsen bile şehirler seni terk etmesin istiyorsun.”

Tek nefeste kurduğu cümleye karşılık şaşkınlıkla ona baktım. O ise bana değil, aynı eve ve şehre bakıyordu. Söylediklerine karşılık verecek bir cevap bulamadım.

Nasıl bu kadar kendinden emin konuşmuştu?

Derin bir iç çekerek nefes aldığımda, bana doğru döndüğünü fark ettim. Elleri ellerime değdi ve ben ne olduğunu anlayamadan diğer eliyle çenemden tutarak yüzümü kendisine çevirdi. Bir eli elimde,

diğeri çenemdeyken bana doğru fısıldadı. Şehrin gürültüsünden sesini zor duysam da ne dediğinden oldukça emindim.

“Şehirler insanları terk etmez Akasya, korkma.”

Kurduğu cümle başımı eğmeme sebep olurken ona cevap verdim.

“Ama insanlar insanları terk eder Yekta.”

Bir şey söylemediğinde ben de konuşmadım. Bir süre sessizce, öylece bekledik. Ardından ilk konuşan o oldu.

“Sabah olmadan gidelim.” O söyleyene kadar uykumun geldiğini fark etmemiştim.

“Yine taş üstünde uyumak istemiyorum.” Gülererek kurduğum cümleye gözlerini devirdi.

“Sen mi taşa uyudun? En son kucağımda yatıyordunuz hanımefendi?”

“Öyle mi yapmışım ya?” Kaşlarımı çatarak, yalancı bir tavırla duymazdan geldim ve çıktığımız duvardan aşağıya atladım.

Beraber eve doğru yürürken, her zaman ilerlediğimiz bu yolları artık ezberlemiştim. “Yarın işe gidecek misin?” diye sordum. Başını bana bakmadan olumlu anlamda salladığında yarın o yokken ne yapacağımı düşündüm.

Yapacak hiçbir şeyim yoktu. En kısa zamanda kendime uygun bir iş bulmam gerekiyordu. Derin bir nefes aldım ve Yekta’nın kolunun altına girerek onunla yürümeye devam ettim.





17. DURAK

İnsanların size doğrudan müdahale etmesi varlığını yok sayması anlamına gelirdi. Bu yüzden hiç kimsenin iyi ya da kötü anlamda hayatıma karışmasını istemezdim. Bu benim en doğal hakkımdı ama kendimi adım atmaktan geri koyamadım.

Şu an yaptığım hareketi muhtemelen birisi bana karşı yapsa kavga edeceğim türdendi. Geçtiğim sokaklara aldırmadan yürümeye devam ettim.

Hızlı adımlarla ilerlerken yürüdüğüm sokağın çıktığı yeri ve beni sürükleyeceği uçurumu biliyordum fakat yine de yürümekten vazgeçmedim. Adımlarımı daha da hızlandırırken içimde yalnızca o kadına yardım etmek vardı.

Buraya gelmek, nasıl karar verdiğimi kestiremeyeceğim kadar hızlı olmuştu ve ben kendimi o gece aşağıya doğru koştuğumuz yolun başında bulmuştum.

Beraber koşturarak indiğimiz o yolun en tepesine tırmandığımda Zehra'nın Yekta'ya sarıldığı noktaya baktım. Belki ellerim ona uzanırdı. Belki bir umut vardı ve Yekta hiçbir zaman o umuda dokunamamıştı. Böyle bir çukurun içerisindeyken önce bir kadın olarak ama en nihayetinde insan olarak herhangi birisinin onlara el uzatmamasını anlamıyordum. Birisi bir şey yapmalıydı, hiç olmazsa çabalamalıydı çünkü eğer çabalamazsak teninin soğukluğunu hissettiğimiz gün kendimizi affedemezdik.

Daha fazla beklemeden ve düşünmeden üzerinden atladığımız duvara tırmandım ve aşağıya atladım. Siyah pantolonum tozlanırken,

onu temizlemeye uğraşmadan gece koşturduğumuz sokaklarda ilerlemeye devam ettim.

Zihnimdeki karanlık sokaklarda gördüğüm detayları şu anla birleştirmeye çalışıyordum. Gördüğüm çöp kovası bana tanıdık gelince oradan yürümeye devam ettim.

Ayaklarım zemine basarken içimde hem korku hem de heyecan vardı. Gözlerim üst tarafta kalan kalede oturduğumuz noktaya takıldı. Oradan Yekta'nın baktığı eve doğru döndüğümde indiğim yolun solundan geçmem gerektiğini biliyordum.

Evlendiği adam bu saatte evde olur muydu?

Derin bir nefes aldım ve bileğimdeki tokayla saçlarımı bağladım. Dışı gri boyayla boyanmış, demir kapısı diğer evlerin yanında yepyeni duran evi gördüğümde aradığım evi bulduğumu anlamıştım ya da hiç olmazsa öyle düşünüyordum.

Demir kapıyı açarak içeriye girdiğimde, sokaktan aşağıya doğru yürüyen yaşlı adam gözlerini kaldırarak birkaç dakika bana baktı. Derin bir nefes alarak evin önüne geçtim, eğer burada yoksa bir şey yaparlarmıydı bilmiyordum fakat şu an bu düşünmek istediğim son şey bile değildi.

Cebimdeki telefonda her ihtimale karşı Mihri'yi aramak için rehberimi açtım ve isminin üzerine tıkladım. Elimi kaldırarak kapıyı tıklattığımda içeriden sesler geldiğini duydum fakat ne söylendiği anlaşılmıyordu.

Birkaç dakika sonra kapı aralandı ve görmeyi beklediğim yüz tam olarak karşımda belirdi. "Zehra," diye mırıldandım ne diyeceğimi bilemeyerek. Kaşlarını çattı ve gözleri şaşkınlıkla açıldı.

"Sen..." Arkama baktığında Yekta'yı aradığını fark etmiştim.

"O yok," diyerek ona cevap verdiğimde, "Ne işin var burada?" dediğini işittim, istemsizce ayağımı kapı aralığına koyarak yüzüne bakmaya devam ettim.

Gözleri şişmişti, koyu kahve saçlarını öylesine toplamıştı ve yüzünde hasta olduğunu anladığım bir kırgınlık vardı.

“Lütfen yalnızca yarım saat konuşacağım,” diye mırıldandım, aklından ne geçtiğini bilmiyordum. Sert tavrının sebebini anlıyordum fakat şu an beni içeri almazsa yapabileceğim hiçbir şey kalmayacağını da farkındaydım.

Gözleri sokakta dolaştı ve başıyla içeriye geçmemi işaret etti. Ayakkabılarımı çıkararak içeriye geçtiğimde dışarıda bıraktığım ayakkabıyı içeri aldığını ve dolabın arka tarafına koyduğunu gördüm.

Girdiğim koridor oldukça genişti, önümde ileriye doğru altıya yakın kapı vardı ve dışarıdan özensiz gözüken evin içi oldukça güzel duruyordu. “Sağdaki odaya geçebilirsin,” dedi bana bakmayarak. Dediklerini yaparak gri kapıyı araladım ve içerideki koltuklardan birisine oturdum. İçeride büyük bir televizyon ve masa vardı, yanlış yorumlamadıysam misafir odasıydı.

Karşıma oturduğunda abisine benzediğini fark ettim. Keskin bakışları, duruşu ve tavırları bir Ilgaz olduğunu kanıtlar nitelikteydi.

“Seni dinliyorum,” dedi keskin bir sesle.

“Zehra,” dedim ne diyeceğimi bilemeyerek.

“Lafı dolandırma,” diye çıkıştı, boş bakışları yüzüme odaklandığında daha fazla stres olmuşum.

“Sana yardım etmek istiyorum,” dedim dudaklarımı dilimin üzerinde hafifçe gezdirirken. Yüzünde alaylı bir gülüşün oluşmasını izledim. *Ne haddine*, dese haksız sayılmazdı.

“Yekta’yı etkilemek için bundan fazlasını yapmalısın,” dediğinde sert tavrı, önyargısı kaşlarını çatmama sebep olurken ona karşı çıktım.

“Onu etkilemek için böyle bir şeye ihtiyacım yok.” Ses tonumdaki değişikliği sezdiğinden olsa gerek gülüşü yavaşça söndü. “Ayrıca böyle bir şey için bir kadının hayatını kullanacağıma ömrümün sonuna kadar yalnız kalırım daha iyi.”

Oturduğu koltukta dikleşirken öne doğru eğildi ve dirseklerini dizlerine yaslayarak ellerini birleştirdi. “Ne yapacaksın peki?” dedi Zehra, cevabını tam olarak bilmediğim o soruyu sormuştu.

“Zehra,” dedim sesimi incelterek. Ona anlayış göstermeye çalışıyordum. “Bir şey olmalı, bir şey yapılmalı.”

“İsmin neydi?” Alakasız sorusu beni şaşırtsa da, “Akasya,” diye mırıldandım.

“Akasya,” dedi Zehra ve hemen ardından ekledi. “Zorlama, yaklaşma ve Yekta’ya hiçbir şey anlatma. Hayat sandığın kadar tozpembe değil, hayat elini uzatıp istediğin şeyi istediğin gibi alacağın kadar adil değil.”

“Üzülüyor,” dedim Yekta’dan bahsederek. O gece görmüştüm, onun sıcak karnı Yekta’ydı.

“Ölmesinden iyidir,” diye mırıldandığında ne demek istediğini anlamamıştım. “Buraya geldiğini Arslan duyarsa ne olur biliyor musun?” dedi bir şey söylememe izin vermeden. “Ben cevap vereyim, önce bana sorar. Sonra kaçmaya çalıştığımı zanneder, muhtemel bir nöbet sonrası en iyi ihtimalle dayak yerim ama durmaz. Yekta’yı bulur, bir de onun canını yakar.” Gözlerinin buğulandığını gördüm fakat hemen kendisini toparladı.

“Böyle olmaz,” dedim çatlamasına engel olamadığım sesimle. İşler zora girdiğinde hepimizin kapısı vardı. Hafifçe öksürdü ve bana karşı çıktı.

“Anlamıyorsun, neden buraya geldin? Bana nasıl yardım edeceksin?”

“Sana zarar verirken videosunu çekebilirsek mahkemede kullanabiliriz diye düşündüm,” dedim buraya gelmeden önce aklıma düşen ilk fikri söyleyerek. Başını iki yana salladı.

“Anlamıyorsun.”

“Neden peki Zehra?” dedim Yekta’nın anlattıklarını bir de ondan dinlemek isteyerek. “Neden bu hayatı seçtin?” dedim daha açık bir şekilde konuşarak.

“Hikâyenin ne kadarını biliyorsun bilmiyorum,” dedi gözleri yerdeki halıdayken. “Ama Arslan sandığın gibi birisi değil.” Kaşlarımı çatıttım, bana onu mu savunacaktı?

“Her şey başladığında sadece on altı yaşındaydım,” dedi, gözlerini o bakmadan önce fark etmediğim küçük sehpa doğru kaldırdığında

ben de oraya baktım. Üzerinde Zehra'nın fotoğrafı vardı. Yüzü pek seçilmiyordu ama yaşının çok daha küçük olduğunu anlamıştım.

“Güzel hikâyeler okuduğunda, her ne yaşanırsa yaşansın insanların değişebileceğine inanıyorsun. İnsanların kendisinden bir şeyler feda edebileceğine,” duraksadı ve ekledi. “Yanlış masalları okuduğunda, sevginin sabır olduğunu sanıyorsun çünkü yıllarca sana bu anlatılıyor.” Yüzündeki endişeyi gördüğümde nasıl bir andan bahsettiğini kavrayamamıştım. “Ben ona karşı duyduğum anlayışı ve sabrı sevgi sandım, o bana karşı duyduğu tutkuyu sevgi sandı. Eğlenceli, çılgın bir aşk yaşıyorduk fakat her şey istediğimiz gibi bitmiyor.” Bir şey söylemediğimde devam etti. “Evliliğin insanların elini kolunu bağlayan bir sözleşme olduğuna inanıyorum artık,” dedi anlık bir hisle.

“Bu evlilikle ilgili değil ki,” dedim başımı iki yana sallayarak. “Sevgili de olsaydınız değişmezdi. Ne yaşandı bilmiyorum ama her şey karşıdaki adamla ve bu yerle ilgili.” Söylediklerimin ardından bana ilk kez samimi bir şekilde baktığını hissettim.

“Belki,” diye mırıldandı ve ekledi. “Belki de her şey bu şehirle ilgili,” dedi derin bir iç çekerken.

Ben konuşmadan zil çaldığında Zehra'nın korkuyla ayağa kalktığını gördüm. Ben de ayağa kalktığımda kimin geldiğini anlamıştım.

Telaşa girmeden odadan çıkarak koridora doğru ilerledi, zil bir kere daha çaldı. Dolaptan ayakkabılarımı alarak geri döndüğünde fısıldayarak konuştu. “Camdan çık!” Başımı salladım arkasını döndüğünde duyacağını bilerek sessizce konuştum.

“Ne olursa olsun sana yardım edeceğim.”

“Yekta'ya yardım et,” dedi ve ekledi. “Buradan gitsin, her akşam o kaleye çıkmaktan vazgeçsin.” Bir şey söylemeden kapıyı yarım bir şekilde kapattığında ben camı açmış, kapının arkasına geçmiştim. Arslan dediği adam içeriye girdiğinde kapının ardından çıkarak gidecektim.

“Şükür kızım be!” Adamın sesi evi doldurduğunda Zehra'nın sesini işittim.

“Hoş geldin.”

“Hoş buldum güzelim, yemek hazırlasana.” Duyduğum sesler içimdeki öfkenin büyümesine sebep olurken Zehra’nın kapının önünden geçtiğini gördüm. Kapı aralığından, içimdeki meraka engel olamayarak onlara baktığımda gördüğüm yüz görmeyi beklediğim yüz değildi.

Böyle bir yaşam dinleyince aklımda, çirkin yüzlü, yaşı ilerlemiş bir adam belirmişti. Fakat gördüğüm adam, koyu kahve saçları ve fiziğiyle oldukça dikkat çekici ve sokakta görsem dış görünüşüne göre “herhangi birisi” olarak nitelendireceğim birisiydi. Önyargılı birisi değildim ama bu görüntüye sahip birisini gördüğünüzde bırakın birisine şiddet uygulayacağını, evli olacağını bile düşünmezsiniz.

Zehra ile girdikleri odadan Zehra tek başına çıktığında gözleri bana kaydı. Başıyla camı işaret ettiğinde cama doğru ilerleyerek ilk katta olduğumuz için yüksek olmayan camdan atladım. Pencereden aşağıya bakarken fısıldadı.

“Gerçek hayatta canavarlar güzel bir yüz ve sevgi dolu cümleler ardında saklanıyor.” Bir şey söylememe izin vermeden camı kapattığında zihnimin sokaklarında sesi yankılandı.

Yavaş adımlarla bahçede ilerlerken aklımda yalnızca söylediği gerçeklik vardı. Birini sevmenin binlerce yolu vardır, birini tanımanın binlerce yolu vardır ama bazen ne sevdiğimizi anlayabiliriz ne de gerçekten tanırız insanları.

Kötü biri olmanın altında çirkin bir görüntü, eğitimsiz bir hayat ve estetik algısının dışında bir beden arıyoruz ama kötülük, elle tutulabilir, gözle görülebilir bir şey değil.

İçime düşen kötü hissi yok sayarak geldiğim yoldan geri dönmeye başladım. Sokaklar boştu, birkaç kadın evin penceresinden bana doğru baktığında adımlarımı hızlandırdım.

Atladığımız taş duvarın önüne geldiğimde aynı yere çıkarak atladım. Yokuş aşağıya ilerlerken elim cebime gitti ve telefonumu çıkarak Yekta’yı aradım.

Birkaç saniye sonra sesinden önce derin nefes alıp verişleri kulağıma ulaştı. “Yekta?” dedim yokuşun sonuna yaklaştığımda.

“Neredesin?” Bir şey söylemeden sorduğu soru kaşlarımı çatmama sebep oldu.

“Kaleye yakınlım,” dedim tam olarak nerede olduğumu söylemeden.

“Kaleye çıksana, geliyorum.” Onu onaylayacaktım ki yeniden konuştu. “Ya da dur olduğun yerde, Eren gelecek şimdi yanına.” Nerede olduğumu nasıl bildiğini sorgulayamadan telefonu kapatmıştı.

Zehra mı söylemişti?

İçimde yanlış bir şey yapmış olabilme ihtimalinin korkusu yayılırken sırtımı duvara yaslayarak beklemeye başladım. Birkaç dakika önce daha demin atladığım duvardan inen bedene baktığımda gelen kişinin Eren olduğunu gördüm. Hızlı adımlarla yanıma ulaştığında bakışlarını üzerimde gezdirdi. “İyi misin?”

“Kötü mü olmam gerekiyordu?” diye sordum gözlerimi kısarak.

“Yekta ebeni sikecek,” dediğinde bir an duraksadı ve ekledi. “Seninle böyle konuştuğumu duysa benim ebemi siker o ayrı mesele.”

“Eren?” dedim ona boş bakışlarla bakarken. “Salak mısın sen?”

“Kızım ne işin var bizim mahallede.”

“Sana ne?” diye çıkıştım ve ekledim. “Hadsiz, ettiği küfre bak. Yekta benimle böyle konuşacak olsa yüzüne bakmam onun.” Söylediklerimde oldukça ciddiydim, kimse bana küfredemez, sinirlendim ayağına bana bağıramazdı. Saygısını bir an olsun kaybeden bir insanla herhangi bir ilişkimin olamayacağını bilecek kadar büyümüştüm.

“Gerçek anlamda değildi o ya.” Gözlerimi devirerek yaslandığım duvardan ayrıldım ve Eren’e döndüm.

“Nereye gidiyoruz?”

“Kaleye gidin dedi ama sinirli, şimdiden söyleyeyim.” Kaşlarımı çattım, tamam normalde olduğundan daha garip davranmıştı ama sinirli gibi de konuşmamıştı.

“Çok da öyle durmuyordu,” dedim yürürken. “Telefonu yüzüme kapattı gerçi,” dedim hemen ardından.

“Ne?” Eren abartılı bir tepki vererek güldüğünde ona daha fazla sinirlenmeye başlamıştım.

“Eren, sus.”

“Tamam,” dese de alttan alttan gülmeye devam ediyordu.

Yanlış bir şey yaptığımı düşünmüyordum fakat yine de bir şekilde başlarına bela açmak istemiyordum. Kaleye doğru yürürken Eren konuştuğunda ona döndüm.

“Neden evine gittin?” Bu sorunun asıl cevabını vereceğim kişi Eren değildi.

“Bir şey sormam gerekiyordu.”

“Arızasın,” dedi Eren, merdivenleri çıkarken. “Ben bile korktum.”

“Buraya niye seni yolladı?” dedim başka bir konu açarak.

“Korktu,” dedi bana bakmayarak. “Eve geldiğini gören birisi olsa, Yekta’dan önce Arslan’a giderdi. Geçen gün sizi beraber görenler oldu ve Arslan’a gitseydi her şey çok daha zor bir hal alırdı.”

“Nereden öğrendi?” dedim söylediklerinin üzerine düşünmeyerek. Belki haklıydı ama bir gören olmamıştı.

“Bir başkası değil, ben gördüm çünkü.” Söylediği şeyle birlikte ona döndüm.

“Ne?”

Omuz silkerek cevap verdi. “Hiçbir işinize karışmam ama konu Yekta veya Zehra olduğunda öylesine davranamazsın.” Eren’in yüzünü daha önce onda hiç şahit olmadığım bir ciddiyet kapladığında her şeyin sandığımdan daha zor olduğunu anlamıştım.

“O adam onu dövüyor ve sen bunu çocuk oyuncuğu sanıyorsun. Ne dedin ona, boşan mı?” Hafifçe güldü ve ekledi. “Sence normal birisiyle mi evli Akasya? Arslan’ın arkasında onlarca insan var. Bu kimsenin kararı değil, her şey iyi hoş ama bizim hayatımıza biraz olsun bilmeyen birisinin karışmaması gerekiyor.” Söylediği şeyler kalbimi acıtırken haklı olduğunu kabullendim.

“Yekta sana bir şey söylemez şimdi,” dedi cevap vermemi beklemeden. “Kırılma ister ama bu işe bulaşmanı o da istemez. Bırak ne olacaksa olsun, bir şey yapılabilecek olsaydı, sonunda ölüm bile olsaydı ben alırdım onu o evden.” Kalenin içerisindeki merdivenleri de çıkarken kalbime kıymık battığını hissediyordum.

“Haklısın,” dedim Eren’e karşı çıkmayarak. Bir yabancı olarak haddimi aşmıştım, gelip geçici bir yolcu olarak girmemem gereken sokaklara sapmış, aşmamam gereken sınırları aşmıştım.

Yekta’nın sırtı dönük bir şekilde beklediğini gördüğünde Eren bir şey söylemeden arkasını döndü ve benimle çıktığı merdivenleri ikişer ikişer inerek hızla uzaklaştı.

Yavaş adımlarla Yekta’ya doğru ilerledim. Eren’in söyledikleri o kadar dokunmuştu ki Yekta tek kelime etse ağlardım, biliyordum. Yanına geldiğimde bakışlarını hafifçe bana çevirdi. Birkaç dakika ne o konuştu ne de ben. Suçlu bir çocuk gibi hissediyordum.

“Yekta,” dedim sonunda aramızda geçen bu sessizliğe katlanamamaya-
yarak.

“Yapma,” dedi yüzü hâlâ aynı yöne doğru dönükken. “Kendine bunu yapma, o gün benimle geldiğinde dikkatini çeken tek şey iyi bir vücuda sahip olmamdı.” Bu konunun nereye gideceğini kestiremezken onu gördüğüm ve takip ettiğim andan bahsettiğini anlamıştım. “O gün gördüğün, peşine takıldığın ben değil de bir başkası olsaydı sonu ne olurdu hiç düşündün mü?” Daha fazla benden yüz çevirmesine dayanamayarak önüne doğru geçtim ve yüzümü ona döndüm.

“Ne desem bilmiyorum ki?” dedi ellerini iki yana açarken. “Bugün Arslan’ı gördün biliyorum,” dedi derin bir nefes alarak. “Sana anlatmaya çalıştığım şey şu; o gün benim değil, onun peşine de takılabildin. Sadece eğlenmek, belki geceyi birisiyle geçirmek istedin,” dedi beni anladığını belirtircesine. “Ama her şey bu kadar basit değil, sana karışmıyorum, seni kısıtlamıyorum böyle bir şeye haddim olmadığını da görüyorum ama canın acırsa,” durdu, biraz bekledikten sonra mırıldandı. “*Canın acırsa, canım acır biliyorum.*”

“Yekta...” İsmi mırıldandım ne diyeceğimi bilemeyerek. Göğsümde hissettiğim sızı cümlelerine aitti. Söylediklerini yalanlayamazdım ama sadece bundan ibaret olmadığını da biliyordum. Daha fazlası vardı.

“Herkes öylece susarsa, Zehra’ya kim yardım edecek?” dedim kendime engel olamamaya. “Herkes susarsa onun sesini kim duyuracak? Belki elimden bir şey gelirdi.”

“Gelmezdi,” dedi bana karşı çıkarak. Konuşulan konunun onu üzdüğünün farkındaydım ama bu öylece sessiz kalabileceğimiz bir olay değildi. Kalp kırıklıklarımızdan daha derindi. “Geliyor olsaydı ben yapardım. Öylece bekler miydin sanıyorsun?”

“Ben öyle demek istemedim,” dedim neyi ima ettiğini anladığımda. “Bunu biliyorsun. Sadece bazen her şeye yetişemeyiz, belki senin yapamadığını ben yapardım. Belki benim ellerim ona uzanırdı.” *Senin ellerinin bana uzandığı gibi*, demek istedim. Söyleyemedim.

“Önce kendini düştüğün kuyudan çıkarmalısın,” dediğinde haklı olduğunu biliyordum. “Bir şey yapılabilecek olsaydı ben yapardım. Önce kendine yardım etmelisin.” Sesimi çıkarmadım. Haklıydı ama bir yandan da kırıcıydı. Gözlerimi kapattım, yüzü önüme düştü.

Kalbimdeki ağrı yaşanılanların ağırlığındandı biliyordum. Bu gece ona eksik hissettirmiştim. Bir temmuz akşamı onun hayatına dahil olurken anladım. *Sevgi bir gün kopacağını bile bile insanlara bağlanmaktır*. Ben dikenlerimin göğüs kafesine batacağını bile bile kalbimi onun kalbine bağlamıştım.





18. DURAK

“Buz kesmiş ellerin...

Bir gün gideceksin diye mi hep kapıda asılı ceketin?

Sevgilim, birinin gidişlerini sevebilir misin?

Ben seveceğim, adımlarını izleyeceğim.”

Kendi hayatımı bir kâğıda aktaracak olsam ilk önce kimsesiz kalı-
şımdan başlardım. Kendi kendimi hapsettiğim bu yalnızlıktan ve geç-
mişi önüme koymamdan bahsederdim.

İnsan kaç kere bırakır kendi ellerini?

Defalarca kez terk ettim kendimi.

Bir otel odasında, elimde bir sigarayla on sekiz yaşımı kutladığımı
hatırlıyorum. Bira şişeleri yanımda dururken nasıl devam edeceğimi,
nereden başlayacağımı bilemez durumdaydım.

İlk kez bir şehri terk ettiğimde sanki kendimi de terk etmişim.
Yeniden başlamak zordu. Ardımda bırakmak zordu, gece boyunca
ağladığımı; sabahı kaldığım yurdun tuvaletinde karşıladığımı anım-
sıyorum.

Sonra zaman geçti, ben büyüdüm. Bir kere daha aynı hikâyeye
şahit oldum, bir başka şehirde açtım gözlerimi. On sekiz, acı içinde
on yediye bakıyordu. On dokuz yalnızca kırgındı. Yirmi bir alışmıştı.
Yirmi iki büyümüştü. Yirmi üç kabullenmişti. Yirmi dört sadece ya-
şıyordu.

Elimi Yekta'nın elinin üzerine koydum. Yirmi dördün ilk arkadaşı. Ona yardım etmek istiyorum, bana hissettirdiği kadar özgür hissettirmek istiyorum. Bu şehri terk ederken onu ardımda mutlu bıraktığımı bilmek istiyorum.

Yekta'nın ses tonundaki çaresizlik kalbimin kırılmasına sebep oluyordu.

Yekta Emir Ilgaz, her ne olursa olsun beni kurtarırdı. Böyle güvenli hissettiriyordu fakat kendisi için atacak tek bir adımı dahi kalmamıştı.

“Biraz senden bahsetsene,” dedi sırtını duvara yaslayıp bana dönerken. İlk kez şehre değil, tamamen bana odaklanmıştı.

Yüzümü ona doğru çevirdim. Duvarın üzerinde olduğum halde boyuna tam olarak yetişememiştim.

“Nasıl şeyler mesela?” dedim kafasını dağıtmak istediğini fark ettiğimde.

“Bilmem, anı, hatıra, hislerin.” Mırıltı gibi çıkan sesinin ardından ne söylemem gerektiğinden emin olmasam da ona cevap verdim.

“İlk kez insanları terk ettiğimde canım çok yanmıştı,” dedim zihnime düşen anıyı ona açarak.

“Sadece on sekiz yaşındaydım ve Kars'taydım.” Kaşlarının çatıldığını hissettiğimde ona döndüm. “Neden Kars diyeceksin değil mi? Özel bir sebebi yok aslında, sadece uzak bir yer olsun istiyordum. Bu yüzden İstanbul'dan Kars'a geçtim,” dedim soracağı soruyu öngörerek. Başıyla beni onayladığında devam ettim.

“Kars soğuk bir şehir. Hem küçük hem de pek eğlenebileceğim bir yer değildi. İlk yıl para sıkıntısı da çekmiştim çünkü o sıra kimseyle iletişim kurmak istemiyordum. Çalıştım, çalıştığım kafede birkaç kızla tanıştım ve onlarla bir eve çıktım. Zemin katta olduğunu hatırlıyorum. Kızların soyadlarını bile hatırlamıyorum ama bölük pörçük anılar var zihnimde.”

Hafızamı daha fazlası için zorlamadım, bunu yaptığımda başımın ağrıyacağını biliyordum. Zihnimin izin verdiği kadarıyla devam ettim.

“İyi anlaşıyorduk fakat şu an olduğum kişi değildim. Yalnızca on sekiz yaşındaydım, hepsi benden çok daha büyüktü. Ailemin öldüğünü söylemiştim,” dedim söylediğim yalanları itiraf ederken.

“Öyle hüznün doluydum, öyle canım yanıyordu ki kimse bunu garipsemedi. Bir cenaze acısı taşıyordum üzerimde. Ölen hiç kimse yoktu fakat gömülen çok kişi olmuştu. Kars’tayken hiç içmemiştim, zaten böyle şeylere pek iyi bakılmıyordu orada. Hele ki on sekiz yaşında kaçak gibi yaşayan bir kız için hiç yolu yordamı yoktu.” Duraksadım, nasıl devam edeceğimi bilemedim. Öylece bana bakmaya devam ettiğinde boşluğa konuşuyor gibi anlattım.

“Bir şekilde o bir yıl geçti, bir hayaletten farksızdım. Bir sabah kalktım ve yola koyuldum, kimseyle bir bağ kurmamıştım ama her şeye fazlasıyla anlam yüklemiştim. On sekiz yaşımı, bir otel odasında başımı yasladığım soğuk zemin tenimi ürpertirken elimde bir sigara, solumda bira şişesi dururken kutladım. İlk kez bir şehri terk etmek, insanları terk etmek öyle zordu ki bugün bile acısını hissedebiliyorum.”

“Nereye gittin?” dedi Yekta beklemediğim bir soru sorarak.

“Amasya, orası da küçük bir şehir,” dedim mırıldanarak. Dilini hafifçe dudaklarının üzerinde gezdirdi ve başka bir soru sordu.

“İlk günün nasıldı?”

“Bir evim vardı,” dedim Amasya’dan ve o yaşlarımdan bahsederken hâlâ ne kadar kırgın olduğumu fark ederek.

“Can ile kalıyordum. İnsanların hayırsız dediği, alkolik bir çocuktu. Bana bir zararı dokunmuyordu ama eve çok kız getirdiği oluyordu. Hâlâ üzerimden atamamıştım acıyı. Onunla çok konuşmuyordum, yıl sonunda gideceğim gerçeğini bilmek canımı yakıyordu. İnsanlara yaşatacağım boşluğun altında eziliyordum. Sonra,” dedim ve kısa bir an duraksadım.

“Sonra kabullendim. Her şeye alışıyor insan, belki kötü biri olmaya alıştım belki buna mecbur olduğuma kendimi inandırdım ama yirmi üç yaşında Mersin’i terk ederken artık darmadağın değildim, buraya geldiğimde sıfırdan başladım. Düşünmedim, senin peşine

takıldım. Senden etkilendim.” Son cümlemin ardında gözlerinin üzerime döndüğünü gördüm.

“Sonra bambaşka bir gerçek yakaladı beni. Bazen öyle konuşuyorsun ki aynaya bakıyor gibi hissediyorum. *Ne zamana kadar kaçacaksın Alaca*, diyor annem. *Nasıl su serpeceksin içindeki yangına*, diyor. Susuyorum, ne denebilir ki? Ankara’da daha önce hiç bilmediğim bir şeyi hissediyorum. Sana bakıyorum, tek bir cümle kuruyorsun. Geçmişten kaçamayacağımı söylüyorsun, şehirlerin beni terk etmeyeceğini fısıldıyorsun. Sanki ben hiç yaşamamışım, sen bana yavaş yavaş yaşamayı öğretiyorsun.” Bir çırpıda söylediğim sözlerin ardından elleri ellerime doğru uzandı ve elimi avcunun içerisine aldı.

“Sonra aklıma bambaşka bir gerçek geliyor. Ben yine gideceğim, yine terk edeceğim ama ne var biliyor musun? Yalnızca bir ay oldu ama ben yirmi dört yaşında, on sekiz kadar çaresiz hissediyorum. On sekiz kadar insanları terk etmekten korkuyorum. On yedi kadar bir başıma hissediyorum.”

“Seni bunca yıl sürükleyen acıyı hafife almaya kimsenin hakkı yok,” dedi ben sustuğumda. “Ama bir şey yapılacaksa yaparım, bir şeyleri değiştirebileceksek bunun için çabalarım.” Başımı iki yana salladım.

“On yedi yaşına dönmen gerek Yekta,” dedim sesimin titremesine engel olamayarak. “On yediye dönmen, kapının önüne yığılan kalabalığın arasından onu kurtarman gerek. Okula gitmen, katil diye bağırان onlarca insanı susturman gerek. Zihnimi altüst etmen, anılarımı silmen gerek. Her şeyi unutuyorum, bir yıl boyunca yolunu gözlediğim evi, insanları, yolları. On yediyi unutamıyorum. Beni evimden alıp kimsesiz bırakan çaresizliği unutamıyorum.” Bir hıçkırık gibi boğazımdan dökülen cümleler sahibini bulduğunda beni göğsüne doğru çekti.

“Anlatamıyorum çünkü anlamazlar ve bir veda edemediğim için bu beni daha da kötü birisi yapıyor.”

“Çünkü hikâyeni bilmiyorlar,” dedi Yekta bana karşı çıkarak.

“Bilseler de anlamazlar,” dedim. “İnsan yalnızca görmek istediğini görür, duymak istediğini duyar.” Başımı iki yana salladım.

Bir elim avcunun içerisindeyken diğer elini saçlarıma götürdü. Elleri saçlarımı okşarken ona bugün ne çok şey açtığımı düşündüm.

Yirmi dört, ona geçmişimizi açtık. Ona on yediyi anlattık. Kapının ardında ağlayan, korkan, elinde sigarasıyla kendini zehirleyen on sekizi anlattık. Ona kendimize bile anlatamadıklarımızı anlattık.

“Mersin nasıldı?” dedi Yekta beni içine daldığım hislerden çekip almak istercesine.

“Güzeldi,” diye mırıldandım. Bu sessizlik, yeni olmasından mıydı bilmiyordum. Yekta bir an telefonunu çıkararak ekranını açtı.

Gözlerim hareketlerini takip ederken mırıldandı. “27 Temmuz,” dedi bana bakmadan. Telefonunu cebine geri koyduğunda devam ettim.

“Bir ay olmuş,”

“Sanki yalnızca üç gün olmuş gibi,” dedi Yekta benimle aynı hissettiğini kanıtlayarak.

“Özür dilerim,” dedim yaptığım yanıla geri dönerek. “Ama haklı olduğunu düşünmüyorum. Evet, Arslan benim beklediğim adam değil. Güzel bir görünüşü var fakat her şey görünüş değildi. Bazı şeyleri hissedersin, peşine takıldığımda bana güzellikler getireceğini hissetmiştim.”

“Yanılabilirdin,” dedi savunduğu şeyden vazgeçmeyerek.

“Yanıladım,” diye mırıldandım. Derin bir nefes aldı ve gözlerini bana çevirdi.

“Mahallede olduğunu gören oldu mu bilmiyorum. Bir süre buraya gelmeyelim, olur mu? Ben yokken hiç gelme, biri gördüyse bile şimdilik ses çıkarmıyor olabilir.”

“Neden?” dedim kaşlarımı çatarak. “Bu adamın seninle derdi ne?”

“Bir derdi olmasına gerek yok,” dedi başını iki yana sallayarak. “Kardeşimi alıp gitmek istediğimi, sırf onun için her gece burada beklediğimi bilecek kadar tanıyor beni. Sadece bu bile yeterli bir şeyler yapması için.”

“Neden izin veriyor?” dedim internette burası hakkında okuduğum bilgilere dayanarak. “Yani burada beklemene,” diye açıklamada bulundum.

“Düşmanın gördüğün kişinin öylece yok olmasını mı istersin yoksa gözlerinin önünde acı çekmesini mi?” Yaslandığı yerden doğrularak tekrar şehre doğru döndüğünde ona doğru eğilmek istedim fakat arkamda kalan uçurumdan korkarak bunu yapamadım.

“Buraya gelmek, her gece o evi izlemek çaresiz olduğumun bir kanıtı. Hiçbir şey yapamıyorum, ona zarar verecek ya da bana iyi gelecek. Neden karışsın?”

İçimin öfkeyle dolduğunu hissettim. “Neden buna izin veriyorsun?”

“Bazen gurur yapacak konumda değilsindir. O herifin ne yaptığı, ne düşündüğü, ne hissettiği zerre umurumda değil. Bugün ayaklarına kapanmam gerekse yaparım ve kardeşimi alırım.” Bu konuşmanın gitgide kalbini acıttığını anladığımda onu biraz olsun hislerinden uzaklaştırmak adına konuştum.

“Mafya olmamana üzüleceğim hiç aklıma gelmezdi.” Dudaklarının hafifçe kıvrıldığını gördüğümde oturduğum yerden inerek kolunu tuttum.

“Bir gün senin için mafya olacağım,” dedi alçak ses tonuyla.

“Olursun canım, inandık.” Onu kolundan sürükleyip yürümeye devam ettiğimde bana engel olmayarak benimle ilerledi.

“Nereye götürüyorum seni acaba?” dedim hiçbir şey sorgulamadan benimle gelmesine takılarak.

“Senden sadece yatağa götürecekmışsin gibi bir enerji alabiliyorum ama hadi hayırlısı.” Yekta’nın söyledikleri indiğim merdivenlerde duraksamama sebep olduğunda dudağımı dişlerimin arasına sıkıştırarak ona döndüm.

“Ne?” dedim şaşkınlıkla ve hemen ardından kendimi tutamayarak gülmeye başladım. Başını iki yana salladığında söylediği şeyin onun için de absürt olduğunu fark etmiş olduğunu anladım. Aynı cümleyi ben kursaydım ikimiz de şaşırırmazdık.

“Eve götürüyordum aslında.” Tek kaşını kaldırarak bana bakmaya devam ettiğinde onunla dalga geçtim. “Tabii istersen yatak da olur?” Gözlerimi kısıtım. “Kendim istediğim için değil yani hiç, sen istedin diye,” dedim gülmeye devam ederken.

“Gel buraya gel.” Kolunun altından kaçarak koşturmaya başladı. Gımda arkamdan seslenmişti.

“Yakalarsan, olur.” Bağırarak kalenin büyük kapısından çıktım ve yokuş aşağıya doğru koşturmaya başladım.

Arkamdan geldiğini biliyordum fakat ses çıkarmıyor, yalnızca peşimden koşuyordu. Arada sırada arkama baktığımda onu görebiliyordum. Adımlarımı olabilmış gibi daha da hızlandırmaya çalışarak koşmaya devam ettim.

“Yakalarsan yatağında uyuyabilirsin,” dedim onunla bir kere daha dalga geçerek. Arkama baktığımda, bedenini göremedim ve adımlarımı yavaşlatmaya çalışarak istemsizce kaşlarımı çattım. Ben ismini seslenmeden kolumdan tutan el istemsizce çığlık atmama sebep oldu.

“Burada benden kaçamazsın sarı civciv.” Nefes nefese kalmış bir halde kolumu tutan Yekta’ya döndüğümde ara sokaktan çıktığını fark etmiştim.

“Öyle mi, Çinçin beyefendisi?” dedim onun gibi tek kaşımı kaldırırken. “Eve ilk varan kazanır o zaman.” Kolumu hafifçe sarmalayan kolumdan ayrılarak koşmaya başladığımda arkamdan güldüğünü işitmiştim.

“Yatağına temiz çarşaf ser.” Kazanacağına dair yaptığı imayı duyduğumda daha da hızlandım. Bacaklarım yırtılırcasına koşarken arkamdan gelmediğini hissediyordum. Muhtemelen kendi bildiği yolları takip ediyordu hatta yarışı kesin bir şekilde kazanacaktı fakat kazanması konusunda hiçbir şikâyetim olmayacağını da biliyordum.

Nefes nefese kalışımın ardından kendi aramızda yaptığımız yarışı tahmin ettiğim gibi Yekta kazanmıştı. Dairenin önüne geldiğimde onu kapıda, sırtını duvara yaslamış bir şekilde beni bekliyorken bulmuştum.

“Hile,” dedim nefes almak için dizlerime tutunarak eğilirken.

“Tabii canım,” dedi Yekta zafer kazanmış bir edayla. Başımı iki yana sallayarak cebimden evin anahtarını çıkardım ve kapıyı açarak içeriye girdim.

“Yatağına hazırlayın Akasya Hanım,” dedi Yekta kısık bir sesle. Gözlerimi devirerek kapıyı kapattım ve mırıldandım.

“Senin evin yok mu? Niye her gün buradasın?”

“Her gün?” Yekta tek kaşını kaldırarak konuştuğunda omuz silktim. Başını iki yana salladığında benim arkamdan odama gelmişti. Tek bildiğim inanılmaz derecede yorgun hissettiğim ve uyumak istediğimdi.

Yekta ile birlikte yatağıma yattığımızda aklımda yalnızca ona açtığım anılar vardı. Zihnimin durmasını istedim fakat başım kolunun üzerindeyken geçmişi düşünmeyi bırakamadım. Acı dolu anılarla birlikte, huzur dolu kollarında uykuya daldım.

Sabah gözlerimi açtığımda herkes benim evimdeydi. Masayı Mihri ve Yusuf hazırlamıştı; Yekta çoktan uyanmış, içeriye geçmişti. Muhtemelen onlara kapıyı Yekta açmıştı ya da direkt olarak o çağırmıştı.

Üzerime açık kahve, büzgülü kısa elbisemi giydim ve saçlarımı hızlıca atkuyruğu yaptım. Ardından daha fazla oyalanmadan içeriye geçerek masaya oturdum. “Günaydın.” Nehir’in sesi kulaklarıma ulaştığında ona gülümsedim.

“Günaydın.” Uzun, dikdörtgen masanın en ucuna oturmuştum. Yanımda Mihri, onun karşısında Yusuf oturuyordu. Nehir ve Yekta ise yan yana oturmuştu. Gözlerim Yekta’ya kaydığında üzerinde dün giydiği kıyafetlerin olduğunu fark ettim.

“İşe gidecek misin bugün?” dedim Mihri’nin doldurduğu çayı önüme çekerken. Yekta başını olumlu anlamda salladığında Mihri bana döndü.

“Bugün benimle gel istersen. Hem iş yerimi görmüş olursun.” Mihri’nin anaokulunda çalıştığını biliyordum.

Başımı sallayarak onu onayladım ve mırıldandım. “Olur, yapacak işim yok zaten.”

“Sorması ayıptır,” dedi Nehir, “sen zengin misin?”

Yekta hafifçe güldüğünde tek kaşımı kaldırarak ona döndüm. Ona neyin komik geldiğini anlamaya çalışırken bir yandan Nehir’e cevap verdim.

“Kira alıyorum,” dedim ailemden bahsetmeyerek. Söylediğim kaçınıcı üstü örtülü yalandı, bilmiyordum. O kadar çok yalan söylemek

zorunda kalmıştım ki artık neyin doğru neyin yalan olduğunu ayırt edemiyordum.

Yekta bardağını bitirdiğinde masaya doğru dönerek konuştu. "Ben çıkıyorum, üstümü değiştirip duş alacağım sonra görüşürüz."

"Dur oğlum, ben de geliyorum." Sessizce yemeğini yiyen Yusuf ilk kez konuştuğunda bakışlarım istemsizce ona döndü.

"Görüşürüz," diye mırıldandım arkalarından. Yusuf'un bana cevap verdiğini işitmiştim fakat tam olarak ne söylediğini anlayamamıştım.

"Kaldık biz bize." Nehir'in mırıldanışını duyduğumda güldüm ve ayağa kalktım.

"O zaman çay dolduruyorum," dedim elimdeki boş çay bardağını sallarken. İkisi de başıyla beni onayladığında onların da bardaklarını doldurarak geri oturdum.

"Akasya." Nehir bana seslendiğinde ona döndüm. "Birkaç soru sorabilir miyim özel olmayacaksa?" Başımla onu onayladığımda devam etti. "Ankara'da kimsen yok mu? Ya da neden geldin buraya, okul, iş?" Aklıma Mihri'ye söylediğim yalanlar geldiğinde artık ezberlediğim yalanları tekrar ettim.

"Ailem yok, uzun bir hikâye, bir gün anlatırım. Buraya da tamamen gezmek için gelmiştim, yeni bir düzen kurarım diye."

"Anladım." Nehir'in onaylamasının ardından kırılabileceğimi düşündüğünden olsa gerek araya Mihri girdi.

"Hadi sofrayı kaldıralım da herkes işine gitsin, geç kalacağız." Mihri'ye cevap veremeden odada yankılanan melodi masanın üzerine bıraktığım telefonumdan geliyordu. Gözlerim ekrana kaydığında yazan isim kaşlarımı çatmama sebep oldu.

"Bir saniye, geliyorum ben." Telefonu elime alarak kızları ardından bıraktım ve odama geçip kapıyı iyice kapattığımdan emin oldum.

Telefonuma gelen aramayı cevaplandırırdığımda yatağımın üzerine oturmuştum. "Anne?" dedim kısık tuttuğum ses tonumla.

Neden bilmiyorum ama bir şey saklama ihtiyacı duyuyormuş gibi hissetmiştim. "Alaca?" dedi annem yıllardır ağzında olan ismi mırıldanarak. "Nasılsın?"

“Aynı,” dedim düz tuttuğum sesimle ve hemen ardından ekledim. “Sen nasılsın?”

“Ankara’dasın.” Sorduğum soruyu es geçerek verdiği cevap kaşları-
mın çatılmasına sebep olurken mırıldandım.

“Sen nereden biliyorsun?” Mert’in bir şey söyleyip söylemediğini
bilmeden ona net bir cevap vermedim.

“Sonsuza kadar saklanamazsın Alaca,” dedi annem sona doğru se-
sini kısarken. “Mert görmüş seni, benden başkasına söyleyemez. Fakat
sonsuza kadar kaçamazsın, bunun önüne geçemezsin.”

“Ben bir kere çıktım o evden,” dedim annemin Mert’i büyütme-
mesinin rahatlığıyla, bu durumu sandığımdan çok daha fazla sorun
edeceğini düşünmüştüm.

“Ben bir kere kimsesiz kaldım,” dedim anneme karşı çıkararak. Söy-
lediklerimi onaylamayarak beni küçümsedi.

“Sen kimsesizliğin ne demek olduğunu bilmiyorsun,” dedi ve ek-
ledi. “Elinde paran, arkanda annen var yıllardır. Sen kimsesizliğin ne
demek olduğunu bilmiyorsun Akasya.”

“On yedi biliyor,” dedim söylediğini es geçerek. “Ben bilmiyorum
ama on yedi biliyor.”

“Düzeltecektik her şeyi.” Geçmişin tozlu sayfalarını açması beni
rahatsız ederken bir gözüm kapıdaydı.

“Anne, kapatacağım bu konu devam edecekse.”

“Yüz yüze konuşalım,” dedi annem konuyu değiştirerek.

“Ankara’da mısın?” dedim şaşkınlıkla.

“Evet, Mert ile geldim. İmza yetkisiyle ilgili, bugün görüşelim.”
Annemin sesi emrivaki çıktığında ona karşı çıkmadım.

“Olur, bir gibi gelirim.”

“Alaca,” dedi yıllar önce söylediği gibi. “İsmini de geçmişini de silip
atamazsın.”

“Konum atarsın,” dedim ve cevap vermesine izin vermeden telefo-
nu kapattım. Saate baktığımda on ikiye yaklaştığını gördüm.

Dolabımı açarak içerisinden siyah ceketimi aldım, ardından telefonla, çantamı elime alarak odadan çıktım. Mutfak masasını toparlayan Mihri ve Nehir'e seslenerek konuştum.

"Kızlar, benim çıkmam gerekiyor. Sonra gideriz iş yerine olur mu?" Mihri elindeki mutfak bezini bırakarak bana döndü.

"Ne oldu, sorun yok değil mi?" Başımı iki yana salladım ve ona cevap verdim.

"Bir arkadaşım Ankara'ya gelmiş, çok vakti yok, yanına gitmem gerek," dedim ve evden hızlıca çıktım.

Taksi evin önünde durduğunda ücreti ödeyerek aşağıya indim ve hızlı adımlarla büyük, siyah kapının önündeki zile ulaştım. Zile bastığım anda kapının açılması elimi yasladığım duvardan çekmeme sebep olurken karşımda gördüğüm Mert'e hiçbir şey söylemeden yanından geçtim.

Ona olan sinirim hâlâ geçmemişti, böyle bir şey yapacağını hesaba katmıştım fakat bu kadar boyun eğdikten sonra yapmamasını umuyordum. "Alaca." Mert'in sesi kulaklarıma ulaştığında onu duymamazlıktan geldim.

Evin kapısından içeri girdiğimde kalın duvarlarımı ördüğümü anlayarak geride kalmıştı. Çoğu zaman kendi içinde çizgileri olan bir insandım. O çizgileri ben istemedikçe kimse aşamazdı.

Büyük, geniş evin salona inen merdivenlerini birer birer indiğimde koltukta oturan annemi gördüm. Kahverengi saçları her zaman olduğu gibi düzenliydi. Üzerinde siyah, kumaş pantolon ve kırmızı gömleği vardı.

Bakışlarını bana çevirdiğinde, hafifçe duraksadım. En son altı ay önce, ben Mersin'deyken görüşmüştük. Arkadaşlarımı ziyaret edeceğimi söyleyerek Kars'a geçmiştim. Hangi şehirde olursam olayım onunla orada görüşürdük. Bana ilk gün yaşadıklarını hatırlatan şehir, ne söylerse söylesin gitmem gerektiğini fısıldardı.

"Anne," dedim kollarımı bedenine dolarken.

"Alaca." Sesinden bana duyduğu özlem anlaşılıyordu.

“Neden geldin? Bir şey olmadı değil mi?” Birbirimizden ayrıldığı-mızda ikimiz de koltuğa oturduk.

“Gittikçe daha da yaklaştığının farkındasın değil mi?” dedi annem sorumu duymamazlıktan gelerek.

“Neye?”

“Bugün Mert gördüyse, yarın bir başkası görür Alaca. Mert sorun edilecek birisi değil, zaten anlıyordu ama daha kötüsü olacak biliyor-sun.” İçime ektiği korku tohumlarını toprağıma almak istemedim.

“Bunları düşünmek istemiyorum,” dedim ona karşı çıkarak. “Artık korkmuyorum, sen de korkma.” Yıllar hayattan ve acıdan korkma-mam gerektiğini öğretmişti. Yıllardır yaşanılacak olan hiçbir şeyden kaçamamıştım.

“Bu sefer farklı,” dediğinde kaşlarımı istemsizce çattım. “Kimlerle yaşıyorsun?” dedi annem tek kaşını kaldırarak.

“Anne.” Sesimin yüksek çıkmasına aldırmadı.

“Bunu niye yapıyorsun anlamıyorum,” dedi annem kararlarımı ye-niden yok sayarak. Gözlerinde endişe gördüm, özlem gördüm fakat en çok korku gördüm.

“Anne, bu konuyu defalarca kez konuştuk.”

“Üzülüyorsun,” dedi elini bana uzatırken. “Böyle de üzülüyorsun.”

“Suçlu hissetmiyorum,” dedim ona karşı çıkarak ve içimi parça-layacağını bilsem de o cümleyi kurdum. “Kardeşimin katiliyle aynı masada oturmuyorum.”

Gözlerine yalnızca hüznün oturduğunu gördüğümde elimi geri çektim. “Alaca,” dedi annem küçük bir çocukken bana seslendiği gibi.

“Ne kadar kaçarsan kaç bir gün o masaya oturacaksın. Arkanda on-larca insan, yüreğinde acılar. Ne kadar kaçarsan kaç bir gün gözlerinin içine bakacak, onu anlayacaksın.” Başımı olumsuz anlamda salladım ve ayağa kalktım.

“Olmayacak,” dedim Mert’in bizi duymasını umursamayarak. Ayak seslerini işittiğimde Mert’in buraya doğru geldiğini anlamıştım.

“Alaca,” dedi Mert içeri girer girmez bana seslenerek.

“Sen karışma.” Ona bakmadan bağırdığımda durduğunu hissettim.

Annem gözlerinin içerisine bakarken konuştu. “Yıllardır şehir şehir gezip, tanıdığını sandığın insanların kim olduğunu biliyor musun?” Annem hiçbir zaman zehirli birisi olmamıştı fakat konu ben olduğumda her zaman haddini aşardı.

“Kimmiş, babamın yardımcıları mı?” dedim dalga geçerek, bir dram filminin içerisinde olsaydık bu durum gerçek olabilirdi. Annemin yüzündeki ifade tekrar gülmeme sebep oldu.

“Zerrin abla,” dedi Mert annemin konuşmasını engellemek istercesine.

“Karışma,” dedim sesime hâkim olamayarak.

“Ne söyleyeceksin?” Annem gözlerimin içerisine bakarken susmaya devam etti.

“Hiç düşündün mü?” diye mırıldandı. Mert’in bize doğru birkaç adım daha attığını duydum. “Tanıştığın onlarca insanın arasında, bir tanesi babanın hayatına dokunduğu biriye? Hiç düşündün mü? Ellerini tuttuğun adamlar, cuma gecesinin yasını tutuyorsa?”

Gözlerim buğulanırken başımı iki yana salladım. “Hayır,” dedim. *Ben bunu hiç düşünmedim, siz bunu hiç söylemediniz.* İçimden tamamladım cümlelerini.

“Böyle bir şey olsaydı bilirdim,” dedim beni çaresiz hissettirmesine izin vermeyerek. “Anne,” diye mırıldandım ve ekledim. “Daha kötüsü olmadan git buradan.” Kurduğum son cümle olmuştu. Annem yanımdan geçip giderken bunu bana daha kötü hissettirmemek için yaptığının farkındaydım. Sessizce daha demin kalktığım koltuğa oturdum ve ellerim bilinçsizce çantama gitti.

Telefonumu çıkararak Yekta’nın numarasını tuşladığımda içimde yalnızca acı vardı. Geçmiş bazen insanların silahı bazense senin kurtuluşun olur. Dizlerimin yirmi dört yaşında titremesine sebep olan anılar, bugün kendi kendime doğrultuğum silahtı.

“Alaca...” Mert’in sesini duyduğumda Yekta telefonu açmıştı.

“Beni alır mısın?” dedim konuşmasına fırsat vermeden.

“Konum at geliyorum.” Yekta’nın sesini duyduğumda telefonu kapatarak ona konum attım ve hemen yanımda duran Mert’e bakmama-yı tercih ettim.

“Deme,” dedim gözlerim yerdeyken. Sesimi yükselterek devam ettim. “Bana Alaca deme. Bana seslenme, hayatıma girme.” Gözlerimden birkaç damla yaş süzüldüğünde elimin tersiyle yaşları sildim.

“Kimseye bir şey olmadı, hayatımdaki hiç kimse zarar görmedi. Görmeyecek, sadece siktirip gidin. Anladınız mı?”

“Akasya,” dedi Mert benim gibi sesini yükseltirken. Devam etmesine izin vermedim ve saatler önce indiğim evin merdivenlerini çıkarak dış kapıya doğru ilerledim.

Evin büyük kapısını açarak dışarı çıktığımda evin dış kapısına yansıyan yüzümden makyajımın dağıldığını görmüştüm. Üzerimdeki elbisenin yukarı doğru kıvrılmasını umursamadan ilerleyerek bahçe kapısından çıktım.

Yekta’nın gelmesini beklerken kapının önünde yüzümü düzelttim ve gözyaşlarımı sildim. İçimde bastırmak istediğim, yok saymak istediğim bir acı vardı. Yanındayken beni göğsüne çekiyor, o acıyı silip atıyordu.

Yaklaşık yirmi dakika sonra Yekta önümde bir arabayla durduğunda hiçbir şey sorgulamadan arabaya bindim. “Teşekkür ederim.” Sesimin normal çıkmasını sağlamaya çalışsam da ses tonumdan yorgun hissettiğim belli oluyordu.

“Eve mi gidelim?” dediğinde başımı olumsuz anlamda salladım.

“Kaleye çıkalım mı?” dedim onun geçmişine dokunduğum o yerde ona içimi açmak isteyerek.

“Bir süre oraya çıkmasak iyi olur gibi.” Mırıltısı kulaklarıma ulaştığında arabayı dikkatli bir şekilde sürüyordu.

“O zaman kırk beşe gidelim,” dedim onu bulduğum durağı kastederek. Başıyla beni onayladı ve hiçbir şey söylemedi.

Sessiz geçen yarım saatin ardından, arabayı durağın arkasına çekmişti. Onu beklemeden arabadan inerek, durağa doğru yürüdüm ve ilk gün oturduğum oturağa oturarak sırtımı durağın camına yasladım.

Yekta'nın yanıma oturduğunu hissettiğimde gözlerimi kapatmışım.

"Anlatmak ister misin?" dedi aramızdaki sessizliği bozarak.

"Hiçbir zaman bir geleceğe sahip olamayacağım." Gözlerimi açmadan mırıldandığımda bana baktığını biliyordum. "Hiçbir zaman insanlara sahip olamayacağım, kimsesiz kalacağım," diye devam ettim.

"Kimsesizlik böyle bir şey değil," dediğinde gözlerimi açtım.

"Yekta," dedim sesimin ağlamaklı çıkmasına engel olamayarak. "Olmayacak," dedim yüzümü ona yaklaştıırken.

"Ne?" diye sorduğunda tebessüm ettim.

"Boş versene." Derin bir iç çektiğimde öylece bana baktığını ve beni anlamaya çalıştığını gördüm.

"Karmakarışık birisiyim, belki bencelim, belki yalnızca korkağım." Saçlarımı elimle arkaya doğru ittim.

"Bugün kendime ilk kez sana söylediğim için kızdım," dedim nasıl hissettireceğini umursamadan. "Bugün kendime kızdım, seni hiç sevmeyeceğim."

Ağzımdan dökülen kelimeler yaşadığım duygu yoğunluğundan mıydı bilmiyordum. Tek bildiğim tam şu an hiçbir şey düşünmeden ona kapılmak istediğimdi. Cevap vermediğinde ayağa kalktım ve ona doğru birkaç adım attım.

"Sana beni sev diyemiyorum," dedim bütün dürüstlüğümlle. "Seni sevip sevmediğimi bile bilmiyorum," diye devam ettim kırılıp kırılmayacağını umursamayarak.

Ona karşı yalansızdım, ona karşı nasıl hissediyorsam öyleydim.

"Her şey ben burayı terk ederken bitecek mi, anlık bir heves mi bilmiyorum." Söylediklerimin ardından gözlerini kapattı. Bütün bunların onu kırdığını biliyordum fakat gerçek buydu. İlgilendiği, hayatına soktuğu, üst katına taşınmasına izin verdiği kız buydu.

"Yine de beni öp istiyorum," dedim kendime engel olamayarak.

Beni öptüğünde, geçmişi ve geleceği unutayım istiyorum. Kalbimdeki boşluk kapansın istiyorum.

“Beni sev istiyorum, bencilce ama sana sarılmak istiyorum. Yedi yaşına dönmek istiyorum.” Göğsümdeki ağrıyı hissettiğimde derin bir nefes aldım.

“Seninle birlikte muma üflemek, bir dilek tutmak istiyorum.” Elimi göğsünün üzerine yerleştirdim. “Burada kalmak istiyorum,” dedim, elimi kalbinin üzerine bastırıırken.

Gözlerini açtı, bir süre bakışları yüzümde dolaştı. Sokak lambası geceyi yarım yamalak aydınlatırken nefes alıp verişlerini işitebileceğim kadar sessizdik.

“Gideceksin,” dedi bana bakarken. Birkaç adım geri çekildiğinde, uzaklaşmakta haklı da olsa kalbimin kırıldığını hissettim. “Bir sabah kalktığımda yüzünü göremeyeceğim,” diye devam etti cümlesine.

Bir sabah uyandığında kokumu unutacaktı, haklıydı. Hiç kimse böyle bir ilişkiyi istemezdi. Yine de göğsümdeki ağırlığın büyümesine ve kalbimi ezmesine engel olamadım.

Arkasını döndüğünde istemsizce ağızından ismi döküldü. “Yekta!”

“Bir yanım bunu yapmamamı söylüyor.” Ben ne olduğunu anlayamadan tekrar bana döndüğünde ne demem gerektiğini bilemiyordum.

“Diğer yanda sen varsın.”

Cümleleri biraz önce kurduğu cümlelerin altında ezilen kalbimin nefes almasına sebep olurken, kolu sert bir şekilde koluma dokundu. İnce elbisemin üzerinden kolumu tutarken, sırtımı durağın direğine yasladı ve dudaklarını dudaklarımın üzerine kapattı.

Üstdudağımı, dudaklarının arasına aldığı hızla bir şekilde ona uyum sağlayarak dudaklarımı hareket ettirdim.

Yekta kollarımı boynuna sarmamla birlikte beni kucağına alarak durağın camla kaplı olan duvarına yaslandı ve kanatmak istercesine üstdudağımı dişledi.

Ona susadığımı hissettim, bana hayat verdiğini hissettim.

Ben bugün ilk kez bir insanı terk etmekten böylesine korktum.

“Bana bakışın, hayat dolu oluşun var,” dedi yeniden gözlerimin içerisine bakarak. Kahve gözleri buğulanmıştı. “Bir yanımda hayır diyor, diğer yanımda hep sen.” Dudaklarını bir kez daha dudaklarıma bastırdı.

Dudağımın üzerinde hissettiğim sıcaklık, bana yaşadığımı hissettiriyordu. “Gideceksin,” dedi üstdudağımı dudaklarının arasına almadan önce. Ardından geri çekildi.

“Bu öleceğini bildiğin birisine bağlanmaktan farksız ama bak seninle nefes alıyorum.” Bir kez daha dudaklarımı dudaklarıyla buluşturdu.

Gözümünden akan bir damla yaş dudaklarının arasına düşerken ona ne yaptığımı farkındaydım. Elleri sırtımda gezindi. Beni kendisine daha çok bastırduğunda bu sefer ben üstdudağını yakaladım ve onu çekiştirdim.

Geriye doğru çekildiğimde, “Bunu bile bile benimlesin,” diye mırıldandım.

“Gitmeyeceğine söz verebilir misin?” diye sorduğunda gözlerimi kaçırdım.

“Tutamayacağım sözler vermem.”

“Sen gittiğinde seni suçlayacağım,” dedi ardından derin bir nefes alıp devam etti. “Aylarca sana bunun için telkin verdim, kimseyi umursama herkes gider dedim. Kimsenin hayatında kalma zorunluluğun yok dedim ama yine de biliyorum, gidersen sana duyduğum sevgiden nefret edeceğim. Ben de hep seni suçlayacağım, bunu bile bile seninle sevişmeyeceğim.” Açık sözlülüğü kalbimi kırarken, elim koluna uzandı.

“Yekta.” Geriye doğru çekilecekken bir an duraksadı. Nefes alıp verişleri hızlıydı, göğsü aceleyle inip kalkıyordu. Geceye karışan saçlarını şu an bile karıştırmak istiyordum.

“Ya da siktir etsene, her şeye rağmen senin olacağım.” Ve yeniden beni kollarının arasına alarak öptü. Ellerim saçlarında dolaştı, nefesini boynumda hissettim. Dudaklarımda hissettim, dilimde hissettim. İçimden bir ses buna devam etmesi için yalvarırken diğer yanımda yalnızca itiraf ettiği gerçekler vardı.

Sevgili günlük,

Dudaklarından öptüm, yanaklarından öptüm, akaklarından öptüm. Kimsesizliğini, kimsesizliğimle tanıtırdım.





19. DURAK

“Kalp, üzerine atılan kötülük tohumlarını yaşadığı
acıyla yüzleştikçe büyütür.
Bugün kötülüğünle yüzleştin,
bugün verdiğin acıyı almak istedin.”

*Hafif esen rüzgâr bana üzerinde oturduğum kumların yakıcılığını
unutturuyordu. Güneşin ardından tenime değen esinti, biraz olsun ferah
hissetmeme sebep olurken gözlerim deniz dalgalarına takıldı.*

*Sahil normalde olduğundan çok daha sakindi. Gözlerimi kapatmış,
şemsiyenin arasından sızan güneş ışınlarından kurtulmaya çalışıyordum.
Zihnimde bir Sezen Aksu şarkısı çalışıyordu fakat gözlerimin önünde hiç-
bir şey yoktu. Hiçbir şey düşünmüyor gibiydim. Ne bir anı, ne bir fotoğ-
raf. Zihnim bomboştu.*

*Gamze, Buse, Oğuz ve Buğra suya girmek için denize gitmişlerdi.
Bense burada öylece uzanmayı tercih etmiştim. İçimde anlam veremedi-
ğim bir huzursuzluk vardı ve bunu bastırmaya çalışıyordum. Başımdan
aşağıya dökülen kum taneleri tenime değerek gözlerimi yummmama sebep
oldüğundan ağızımdan bir mırıltı çıktı.*

*“Hey!” Buğra’nın gülüşünü işittiğimde sahte bir kızgınlıkla yattığım
yerden doğruldum. Elinde nereden bulduğunu bilmediğim küçük bir
kova vardı ve içerisinden aldığı kumu bana doğru serpiyordu.*

*“Ne yapıyorsun?” Kaşlarımı çatarak konuştuğumda siyah bikini-
min üzerine fırlattığı kum tanelerinden sıyrılmaya çalışıyordum. Omuz*

silktiğinde tek amacının beni onlara dahil etmek olduğunu anlamıştım. Eğilerek kumu avuçlarımın arasına aldım ve tekrar konuştum.

“Kaç bakalım Buğra.”

“Akasya Hanım lütfen.” Gülerek bana cevap verdiğinde çoktan elindeki kovayı yere bırakıp kalabalığın arasına doğru koşturmaya başlamıştı.

Ben de arkasından adımlarımı hızlandırdığımda sahildeki insanların arasından sıyrılarak ona yetişmeye çalışıyordum. Sahildeki sıcak kum taneleri ayaklarımın arasına girerken, tenimin yanmasını umursamadım. Buğra'nın deniz dalgalarının sürüklenerek ıslattığı kumlara yöneldiğini gördüğümde başımı iki yana salladım ve elimle sarı saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırdım.

Ona doğru ilerleyerek, ayaklarımızın suya değdiği noktada onu yakaladım. Ellerimdeki kum taneleri birer birer düşerek yok olmuştu ve avuçığım bomboştu.

“Şerefsiz birisin.” Ona dilimi çıkararak konuştuğumda yüzüne gelen güneşten ötürü hafifçe gözlerini kıstı. Ellerimi tutarak beni kendine doğru çektiğinde bikinimin açıkta bıraktığı çıplak tenim, göğsüne değdi.

“Gel de biraz ıslanalım,” dediğinde dudaklarımı büzdüm.

“Islanalım mı?”

Bakışları kısa bir an üzerimde gezindi ve bana göz kırparak cevap verdi. “Tipim değilsin güzelim.” Beni sinirlendirmek için yaptığı ima gülmeme sebep olurken elimi saçlarına bastırarak kendimi göğsüne doğru bıraktım.

Buğra çığlık atarak geriye doğru birkaç adım attığında su seviyesinin yavaş yavaş yükseldiğini hissedebiliyordum.

“Düşeceğim,” diyerek benden kurtulmaya çalışsa da onu bırakmadım. İkimiz birlikte suyun içerisine doğru süzülürken saçlarım boynuna doğru süzülmüştü. Elim hâlâ saçlarındaydı, suyun içerisine düşmemizi umursamadan eğilerek dudaklarıma doğru uzandığında beni öpmesine izin verdim.

Yakışıklıydı, ince düşünceliydi ve gerçekten yatakta iyiydi. Dudaklarını dudaklarımın üzerinden çektiğinde onu bırakarak kendimi yukarıya

doğru çektim. Islak saçlarımı ellerimle geriye doğru ittiğimde o da başını suyun içerisinde çıkarmıştı.

“Deniz fantezin mi var?” dediğimde güldü.

“Her şeye fantezim olabilir, karşımda sen varsan.” Gözlerimi devirdim.

“Sallama Buğra, doğru söyle, kaç kızla seviştin denizde.” Elimden tutarak beni denizin daha da derin kısımlarına doğru çekerken cevap verdi.

“Biraz bile kıskanmaz mısın gerçekten?”

“Hayır, geçmiş ilişkilerinden bana ne? Ben, bana hissettirdikleriyle ilgileniyorum.” Beni onaylamadığını belirtircesine başını iki yana salladığında onu durdurdum. Suyun içerisinde, olduğumuz yerde dururken bütün samimiyetimle sordum.

“Şimdi sen beni kıskanır mısın?” Tek kaşımı kaldırdım. “Senden daha önce biriyle birlikte olduğum için.” Yüzünde doğruyu söyleyip söylememek arasında kaldığını anladığım bir ifade vardı. Bir sınavdaymış gibi hissettiğine emindim fakat tamamen ciddiydim.

“Buğra,” dedim gözlerimi kısarken. “Bana âşık mısın?”

“Bebeğim.” Eli saçlarıma uzandığında ona herhangi bir şekilde trip attığımı düşündüğünü anlamıştım.

“Buğra, kızmıyorum.” Ellerini üzerimden çekerek kendi saçlarını karıştırdı ve gözlerini kısarak cevap verdi.

“Âşk değil farkındayım fakat etkileniyorum.” Böyle olduğunu ilk andan beri biliyordum. Aynı şey benim için de geçerliydi. Âşık değildik, sadece tutkuluyduk, etkileniyorduk ve iyi anlaşıyorduk. Bütün bunlar birini gerçek anlamda sevmek için yeterli değildi.

“Çekinmeni gerektirecek bir şey yok ki beni üzen samimi olmaman olur çünkü zaten az çok ne hissettiğini biliyorum,” dedim ondan sakladığım her şeyi yok sayarak.

“Çünkü ben de sen ne hissediyorsan onu hissediyorum.” Yüzünde alaycı bir ifade oluştuğunda ne düşündüğünü anlamıştım. “Tamam, senin kadar pis şeyler hissetmiyor olabilirim.” Omuz silktiğinde elimle deniz suyunu ona doğru fırlattım ve gözünün içerisinde su girmesinden kaçınmadım.

"İntikam ha?" O da bana aynı şekilde su fırlatırken uzaklardan gelen ses ellerimin durmasına ve yine ona yenilmeme sebep oldu.

"Bizsiz mi?" Oğuz'un sesi kulaklarıma dolarken ardından Buse ve Gamze'nin de sesini işittim.

"Bir rahat bırak şu çifti it herif."

"Aynı doğmamış çocukları gibisin." Ellerimi yakalayarak ona su atmama engel olan Buğra'ya odaklandığım için yanıma geldiklerini anladığım arkadaşlarıma dönemiyordum.

"Tamam kazandın." Pes ederek kabullendiğimde Buğra gülerek ellerimi bıraktı ve Oğuz'a dönerek dilimi çıkardım. "Senin yüzünden oldu."

Oğuz beni takmayarak elinde tuttuğu telefonla fotoğraflarımızı çekmeye devam etti.

Buğra ve ben, aynı tutkuyu, aynı hisleri paylaşan iki ayrı insandık. Hiçbir zaman birbirimize âşık olmamış, gerçekten bağlanmamıştık fakat ikimizin de bitmek bilmeyen bir tensel uyumu vardı.

Onu seviyordum, onunla vakit geçirmeyi seviyordum. Film izlemeyi, arkadaş grubunda eğlenmeyi... Bir gün ayrılacağına emin olan iki sevgiliydik. Sadece eğleniyor, belki kaba bir tabirle takılıyorduk. Yalnızca bu hikâyede eksik olan bir vakit vardı.

Bir yıl sonra, bir 26 Haziran gecesi, yirmi dörtle hiç tanışmadan bırakacaktım onu. Elbet bir gün biteceğine emin olduğumuz bu hikâyenin sonunu bütün bencilliğimle beraber ben yazacaktım. Acısını ise ikimiz de paylaşacaktık.



Zihnimin içerisinde bir ses, bana geçmişin miras bıraktığı bir hissi fısıldadı. Hızlı nefes alıp verişlerimin arasında hızla inip kalkan göğüs-kafesim, yerinden çıkacak gibiydi. Yekta'nın dudaklarının üzerinde kalan hafif pembe iz daha demin hissettiğimiz, yaşadığımız şeyin gerçek olduğunu bana kanıtlarcasına gözlerimin önünde duruyordu.

Göğüs-kafesimde bir rüzgâr estiğini hissettim, verdiğim kararlar benim hakkımda alınan kararlarla birleşti ve şimdiye kadar özgür olduğunu iddia eden yanımda bugün pes etti. Tenimin titrediğini

hissediordum, ellerim aceleyle saçlarıma gitti. İlk kez birisini öpmemiştim fakat ilk kez birisini öpmüş gibi hissediyordum.

İçimdeki garip heyecana karışan korku bütün bu yaşananları ilk defa onunla yaşıyormuşum ve son kez onunla yaşayacakmışım gibi hissettiriyordu. Saçları gökyüzüne karışan adam, bana gecenin ortasında bir başıma böyle derin hissettiriyordu.

“Yektra,” dedim sonunda kendimde ona seslenebilecek gücü bulduğumda. Derin bir nefes alarak başını gökyüzüne doğru kaldırdığında gözlerim üzerinde gezindi. Pişman mıydı?

“Özür dilerim,” dedi neyi kastettiğini anlamasam da. “Seni öptükten hemen sonra arkamı döndüğüm için özür dilerim, kısa bir an için bile olsa kötü hissettirdiğim için özür dilerim. Sonu ne getirecek bilmiyorum.” Her zaman olduğu gibi benden daha ince düşünüyor, kırmaktan korkuyordu.

“Yine de bu yolda yürümek istiyorum. İçimden bir ses bunu yapmazsam çok daha kötü hissedeceğimi söylüyor ve gittiğin gün bakışlarından, gülüşünden, tavırlarından bu kadar etkilendiğim bu kadının hayaletiyle kalmak istemiyorum.”

“Bu bir ilişki değil o zaman,” dedim gözlerinin içerisine bakarken. “Bir anlaşma.” Başını olumsuz anlamda sallayarak beni onaylamadığını belirtti.

“Bu bir ilişki Akasya.” Elleri koluma doğru uzandı. “Yalnızca bu bir aşk değil.” Son cümlesinin ardından ona doğru uzanarak boynuna dudaklarımı bastırdım.

“Ya da sadece tutku.” Başını sağa doğru eğerek boynunu daha da açıkta bıraktığında istediğini ona vermeyerek dudaklarımı çektim.

“Öyle,” dedi mırıltı gibi çıkan sesiyle. Üzerimizdeki gergin havayı dağıtmak amacıyla konuştum.

“Ee o zaman sevgilin miyim senin?”

“Öyle misin?”

“Öyleyim bence,” dedim onunla birlikte arabaya doğru ilerlerken.

“Ol bakalım.”

Duraksayarak onu da durdurdum. Yüzüne doğru eğildim ve kaşlarımı çattım, ne yaptığımı çözmeye çalışıyor gibi bakıyordu. “Bakayım buradan da sevgilin miyim?” Söylediğim cümleye kendine engel olmayarak güldüğünde ben de güldüm.

“Öyleyim öyleyim. İddiayı kim kazandı?” dedim ona takılmaya devam ederek. Arabaya binmek için durağın arkasına geçtim ve o şoför koltuğuna yerleşirken ben de yanındaki koltuğa oturdum.

Tek kaşını kaldırarak bana döndüğünde aynı zamanda arabayı çalıştırmak için anahtarı çevirmişti. “Seni sevdiğimi söylemedim.”

“Ben de söylemedim,” dedim onunla inatlaşarak. Arabayı hareket ettirdiğinde kemerimi takmıştım. Bir şey söylemese de bu iddiayı aslında ikimizin de kazandığını ve aynı zamanda ikimizin de kaybettiğini biliyordum.

“Bende mi kalacaksın?” dedim Yekta’ya dönerek.

“Yok, eve giderim.” Gözlerini yoldan ayırmadan konuşmuştu.

“Öyle olsun bakalım.” Başımı koltuğa yaslayarak oturduğumda eli radyoya uzandı. Telefonunu çıkararak arabaya bağladıktan sonra telefonundan “Ankara’yla Bozuşuruz” şarkısını açtı ve şarkıyı duymak yüzümde kırık bir tebessüme sebep oldu.

Yirmi dördün şarkısıydı bu.

Yekta beni eve bıraktıktan sonra gitmişti. Fakat balkonumdan gördüğüm kadarıyla evine değil, başka bir yere gitmişti. Eren’in yanına mı yoksa Zehra’ya mı gitmişti bilmiyordum. Bunu düşünemeyecek kadar yoğun hissediyordum.

Mutlu muydum yoksa mutsuz muydum bilmiyordum?

İçimde bir huzursuzluk vardı fakat içimde anlam veremediğim bir heyecanı da taşıyordum. Başımı yastığa koyduğumda bende daha önce hiç olmayan bir karmaşaya sebep olduğunu anladım. Yekta Emir Ilgaz, her ne yaparsa yapsın beni arafa düşürüyordu.

Sabah uyandığımda Mihri’nin izin günü olduğunu öğrenmiştim

• Perdenin Ardındakiler’in şarkısı. -ed.n.

ve hep beraber Ankara'yı gezmeye karar vermiştik. Dün belki de bu şehirde alacağımı en önemli kararlardan birisini almıştım fakat bunun ağırlığını hissetmiyordum. Üzerime beyaz büstiyerimi ve siyah şortumu giymiştim. Saçlarımı basitçe toplayarak çantamı aldım.

Mihri bana bakarak güldüğünde, “Ne oldu?” diye mırıldandım.

“İlk kez seni bu kadar salaş gördüm.” Omuz silkerek ona cevap vermedim ve ayakkabılarımı alarak evden çıktım. Spor ayakkabılarımı giyip kapıyı kilitledim ve beraber aşağıya indik.

Sokağa çıktığımızda uçan kuşların sesini işittim. Ankara bugün kesinlikle olması gerekenden daha pozitif, daha hayat dolu ve daha sıcaktı.

“Direkt geçecek miyiz?”

“Yusuf gelecek,” kaşlarımı çatarak ona döndüm.

“Nehir yok mu?” Yekta'nın bugün çalıştığını tahmin edebiliyordum.

“O da çalışıyor bugün,” dedi Mihri biz, ana caddeye doğru yürürken. Beni getirdikleri ilk evin önüne geldiğimizde Mihri telefonunu çıkararak Yusuf'u aradı. “Meşgule attı, çıkıyor demek ki.” Başımla onu onayladım ve beklemeden yukarıya doğru yürümeye başladım. Birkaç dakika sonra demir kapının sesini duyduğumda Yusuf'un çıktığını anlayarak daha yavaş ilerlemeye başladım.

“Günaydın.” Bana yetiştiklerinde Yusuf'un sesi kulaklarıma ulaştı.

“Günaydın,” dedim telefonumu çantamdan çıkarırken. Yekta'ya mesaj atmak için mesajlar kısmını açtım ve gelen operatör mesajlarını es geçerek Yekta'nın isminin üzerine tıkladım.

Akasya: İşte misin?

Yekta: Evet.

Gözlerimi devirerek cevap yazdım.

Akasya: Beni sormayacak mısın?

Yekta: TBMM'ye gidiyorsunuz?

Akasya: Aman, bir şeyi de bilmesen eksilirsin.

Yekta: Çıkar çıkmaz geleceğim yanınıza, işe dönmem gerek şimdi.

Akasya: Tamaaaam.

“Akasya.” Mihri'nin sesini duyduğumda ona döndüm.

“Efendim?”

“Nereye gidiyorsun, bu tarafa yürüyeceğiz,” dedi yolun aşağısını göstererek. Yusuf başını iki yana sallayarak güldüğünde ona takıldım.

“Neye gülüyorsun paşam?”

“Hiç,” dedi ve hemen ardından ekledi. “Yekta da dün gece yolu karıştırdı da.”

Dün gece Yekta'nın arabayla giderken yanına Yusuf'u da aldığını söylediği cümleden anlamıştım.

“Yaparız biz öyle şeyler,” dedim ona bakmayarak. Yarım saatlik bir yürüyüşün ardından önünde durduğumuz küçük bina, kesinlikle görmeyi beklediğim şey değildi.

Liseden sonra herhangi bir eğitim almamıştım ve açıkçası kendimi geliştirmek için de gösterdiğim bir çaba olmamıştı. Lisede de boş gezmekten derslerimin çok iyi olduğu söylenemezdi. Anlayacağınız, ne coğrafyası, ne tarihi ne de genel kültürü iyi olan bir kızdım ve TBMM'nin neye benzediği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Bu kadar küçük bir bina beklemiyordum. “Yuh ne kadar küçük,” dedim kendime engel olamayarak. Mihri bana gözlerini devirirken konuştu.

“Ne bekliyordun, savaştan çıkmışken saray inşa etmelerini mi?”

“O da doğru.” Beraber gişeden bilet aldıktan sonra içeriye girdik. “Burada soba da var!”

“Akasya uzaydan gelmiş gibi davranmayı bıraksana,” dedi Yusuf bana gülerken.

“Adamlar yirmili yıllarda klima mı bulsaymış.” Haklılardı ama bu şaşırmama engel değildi. Telefonumu çıkararak birkaç fotoğraf çektim. “Senin sosyal medya hesaplarının ismi neydi?” dedi Mihri fotoğraf çekerken.

“Kullanmıyorum,” dediğimde şaşırarak bana döndü.

“Ay hiç de öyle biri gibi durmuyorsun ama.” Omuz silkerek onu geçiştirdim ve girdiğimiz odadan çıkarak koridordaki tabloları incelemeye başladım. Telefonumla birkaç fotoğraflarını çektim ve tarihi yerleri gezmenin beni çok da heyecanlandırmadığına emin oldum.

Yusuf ve Mihri’nin peşinde gezerken, “Ee artık diğer yere geçelim,” diye onları darlamayı ihmal etmiyordum.

“Ay Akasya, sussana döveceğim seni.”

“Hayır,” dedim Mihri’ye bakarken.

“Tamam hadi ikincisine geçelim, az ileride zaten.” Yusuf sonunda pes ederek konuştuğunda birinci TBMM’den ayrıldık.

“Yemin ederim yürüdüğümüz şu yol TBMM gezmekten daha eğlenceli,” dedim sıra sıra ağaçların dikilmiş olduğu yolu işaret ederek.

“Aynen canım,” dedi Mihri bana tekrar ve tekrar gözlerini devirerek. İkinci TBMM’de gezerken gelen bildirim gülümsememe sebep oldu.

Yekta: Neredesiniz?

Akasya: Konum gönderildi.

Akasya: Gel iki gözüm kurtar beni, tarih kusacağım.

Akasya: Senin işin nasıl bir iki saate bitti ya?

Yekta: Kitapları düzenleyip gelecektim.

Yekta: Düzenlediklerimi yıkan kimse olmayınca, malum :)

Onu gördüğüm ilk güne atıfta bulunduğunda güldüm.

Akasya: Biri yıksın mı isterdiniz?

Akasya: Hayır yani, eğer birisiyle daha tanışmak istiyorsanız bilelim Yekta Bey.

Yekta: Senin kadar libidosu yüksek bir kadınsa neden olmasın ki...

Tek kaşımı kaldırarak ona cevap yazdım.

Akasya: Demek öyle?

Akasya: Gelme lan eve!

Akasya: Ay dur, bu da çok kocasını evden kovan kadın gibi oldu.

Akasya: Neyse sen yine de gel, hallederiz biz bunları.

Yekta: ...

O üç noktanın altında yatan, “Kabalık etmek istemem ama sen kafayı sıyırmışsın.” Cümlesini anladığımdan güldüm ve başımı iki yana salladım.

“Yekta gelecekmiş,” dedim Mihri ve Yusuf’a dönerek.

“Bekleyelim mi, girelim mi ikincisine?” Yusuf’a dönerek yalvaran gözlerle baktım.

“Ne olur beni böyle yerlere sokmayın ya.” Mihri tavrıma güldüğünde ekledim. “Ne yapayım yıllar önce üst üste konmuş tuğlaları, az eğlenelim.”

“Akasya sus, atılacaksın birazdan dışarı.” Yusuf bana çıktığında gözlerimi devirdim.

“Çikolata fabrikası falan yok mu bu lanet şehirde?” Biz tartışırken Mihri sıcaktan bunaldığından olsa gerek bana dönerek konuştu.

“Ben dondurma alacağım, istiyor musunuz?”

“Olur,” dedim ona bakarak.

“Ben de geleyim seninle, üç taneyi nasıl taşıyacaksın.”

Yusuf’un önerisi üzerine başıyla onu onayladı ve beraber yanımdan ayrıldılar. Sırtımı arkamda kalan kısa duvara yasladım ve telefonumu çıkardım.

Akasya: Nerede kaldın?

Akasya: Sıkıldım...

Akasya: Ölüyorum anlasana...

Yekta: Beş dakikaya oradayım, ne oluyor sana böyle?

Akasya: Sana açım belki :)

Gülerek telefonumu çantama koydum ve titremesini duysam da mesajlara bakmadım. Havanın sıcak olmasını seviyordum, bazen bunaltsa da uzun süren yaz günleri bana lisede geçirdiğim öğlen teneffüslerini anımsatıyordu.

Lisede geçirilen öğlen teneffüsleri hep ayırdı. Kaosun içerisinde eğlenecek bir yan bulur, dedikodu yaparken olaydan olaya koşardık. Bunu düşünmek içimde bambaşka bir sayfanın aralanmasına sebep oldu. Lise arkadaşlarımin neler yaptığını merak ettim, hayal ettikleri yere ulaşmışlar mıydı? Okuyorlar mıydı? Anne olan, baba olan var mıydı? Beni hatırlıyorlar mıydı?

Saçlarıma değen elleri hissettiğimde irkilerek sağıma döndüm. Yekta’nın elleri, sarı saçlarıma karışırken gözlerini kısarak bana baktı. “Diğerleri nerede?”

“Dondurma alıyorlar,” demiştim ki karşı kaldırımdan bize doğru yürüyen Yusuf ve Mihri’yi gördüm.

“Hım,” dedi Yekta ağzının içinde mırıldanarak ve elini saçımdan çekti. Üzerinde siyah pantolonu ve beyaz kısa kollu tişörtü vardı.

“Ay Yekta, canımıza okudu,” dedi Mihri bana aldığı dondurmayı uzatırken.

“Sana almadık ya...” Yusuf araya girdiğinde Yekta başını sorun yok anlamında salladı.

“Nereye gideceğiz şimdi?” dedim dondurmamdan bir lokma aldıktan hemen sonra.

“Anıtkabir’e geçelim mi?” dedi Mihri, yeni bir öneri olarak.

“Olur.” Yekta’nın onaylamasıyla birlikte ben de başımı olumlu anlamda salladım ve hep birlikte yürümeye başladık.

“Neye bineceğiz?” dedim Yekta’ya dönerek. Bir yandan da elimdeki dondurmayı bitirmeye çalışıyordum.

“Ankaray.” Kaşlarımı çattım.

“O nedir?” Yekta elini, seninle çok işimiz var dercesine salladığında güldüm ve omuzuna vurdum.

“Eriyor,” dedi Yekta bana bakarken.

“Ney?”

“Dondurman.” Omuz silkerek külahımın dışına taşan kısımlara yetişmeye çalıştım.

“Senin dondurman yok, sana da mı alsak ya.” Başını olumsuz anlamda salladı. Beklemediğim bir anda eğilerek dondurmamı ısırdığında istemsizce çığlık attım.

“Yuh, ölüyor musunuz?” Mihri’nin arkasını dönerek bize bakması Yekta’ya dönmeme sebep olurken hiçbir şey yokmuş gibi, ısırdığı ve resmen yarısını bitirdiği dondurmamı yediğini gördüm.

“Resmen dondurmayı çiğnedin, aç mısın sen? Bilseydik yemek alırdık.” Yusuf, Yekta’ya takıldığında dudağının kenarına gelen dondurmaya uzanarak parmak ucuyla dudağını sildi.

“Hım,” diye mırıldandığını işittim. “Açım, aynen. En az Akasya kadar.” Yusuf ve Mihri’nin anlam veremediğini anladığım bu konuşmada Yekta’nın neyden bahsettiğini anlamıştım.

Ona attığım mesaja gönderme yapıyordu. Yüzümde istemsizce ke-yifli bir gülümseme belirdi. “Kendini aşıyorsun,” dedim sadece Yekta’nın beni duyabileceği şekilde mırıldanarak.

Bir şey söylemeden güldüğünde, Yekta'nın benim için kendi içinde bir savaş verdiğini düşündüm.

Bir aydır hayatına garip bir şekilde dahil olan onu terk edeceğini bildiği bir kızla yaşıyordu ve aynı zamanda bu kız ona olan ilgisini belli etmekten asla kaçınmıyordu. Yekta'nın ona yaptığım imalara ya da flörtüz tavrıma neden karşılık vermediğini tam olarak şu an anladım.

Kırılmaktan korkuyordu ya da kaybetmekten.

Bir şeyi tam anlamıyla kavramadan kendisini teslim etmeyecek kadar zeki bir adamdı ve beni tam olarak kavramamış, tanımamıştı. Şu hali tekrar gülümsememe sebep oldu.

Yine de bana âşık olmamasını diledim, ona âşık olmamayı diledim. Buğra'nın bana âşık olmadığını her zaman biliyordum. Onun da bana âşık olmamasını diledim. Ardımda bana âşık bir adamı bırakmak, yalnızca seviştiğin bir adamı bırakmaktan çok daha farklıydı ve kalbimin bir de bunun altında ezilmemesini istedim.

Yaklaşık yarım saat sonra Anıtkabir'e gelmiştik, tarihi yerler hâlâ ilgimi çekmiyordu fakat anıt mezarın herkes tarafından en az bir kere ziyaret edilmesi gerektiğini bilecek kadar akli başındaydım.

Karşımızda duran devasa yapıya doğru yürürken Yekta'ya döndüm. "Daha önce gelmiş miydin?"

"10 Kasım'da müsaitsem gelirim genelde, onun dışında gelmedim." Başıyla onu onayladım.

"Sen seviyor musun?" dedim yeniden ona dönerek. "Yani böyle müze falan gezmeyi."

"İlgimi çekiyorsa, evet."

"Ne ilgini çeker mesela?" Kaşlarını kaldırarak bana baktı.

"Tahmin etsene, merak ettim ne düşündüğünü." Dudaklarımı büzererek düşünmeye başladım.

"Kitapları seviyorsun," dedim. Başıyla beni onayladığında güldüm. "O zaman yazarların evlerine falan da gitmek istersin. Ya bence sen de tarihi yerleri sevmiyorsun. Lütfen sevme ya, ne yapalım biz adamların yıllar önce diktiği taşları."

Gölerek beni onaylamadığını belirten bir baş hareketi yaptı. “Ya geçmişî yok sayıyorsun ya da içine gömölüyorsun, hiç ortan yok.” Ne demek istediğini anlamaya çalışırken devam etti.

“Kimse hiçbir şeye ilgi duymak zorunda değil ama hayatını bir kenara bıraktığında bütün bu geçmiş senin sen olmana yol açmış. Domino taşları gibi düşün, TBMM’nin taşlarını sen koymadın ama o gün birisi o taşları koymasaydı bugün bu hayatı yaşayamazdın.” Omuz silktim.

“Minnet duymak başka bir şey ziyaret etmek başka bir şey. Buraya gelmek bir şey değıştirmiyor ki zaten minnettarım. İlgisi olan gelir görür, maalesef benim yok.”

“Orası öyle tabii,” dedi beni onaylayarak.

“Neyse aman,” dedim ve kolumu, boyumun uzandığı kadar omzuna attım. Kısa bir kadın değildim, yanında da çok kısa kalmıyordum fakat kendinden uzun birinin omzuna kolunu atmak yorucu bir şeydi...

Bir bana, bir de koluma baktıktan sonra hafifçe güldü. “Tablolar var içeride, onlara bakalım istersen.” Varlığını bile unuttuğum Mihri konuştuğunda ona döndüm.

“Fark etmez.”

“Baya sevdin bizimle gezmeyi,” dedi Yusuf bana takılarak. Ona dudaklarını büzerek baktığımda gözlerini devirdi.

Telefonumu çıkardığımda bu kez de Yekta bana gözlerini devirdi. “TBMM’yi de böyle çektin değil mi?”

“Evet,” dedim tek kaşımı kaldırarak.

“Müzelerde fotoğraf çekimleri yasaktır Akasya.” Buna da omuz silktim ve birkaç fotoğraf çektim.

Günün geri kalanı Anıtkabir’i gezmekle geçmişti. Oradan sonra bir kafeye gitmiş, beraber oturmuş ve hesabı Yekta’ya ödetmiştik. Şimdi ise Gençlik Parkı’na gelmiştik. Mihri’ye dönerek konuştum. “Ne olur bir akşam buraya çekirdek çitlemeye gelelim.”

“Voleybol da oynarız,” dedi Mihri. Yekta’nın önüne geçerek her zaman yaptığım gibi geri geri yürümeye başladığımda Yekta bana

güldü. Onun da aklında aynı anı vardı. Arkamızda kalan lunapark ilk günümüzü anımsatıyordu.

Bir yabancı peşine takıldım diyerek başladığım bu hikâyede artık yabancı olan bendim.

“Düşeceksin,” dedi Yekta bana bakarak.

“Düşmem,” diye mırıldandım ve başımı iki yana salladım. Bunun üzerinden birkaç saniye geçmemişti ki sırtımın, bir başkasının bedeni-ne çarptığını ve dengemi kaybederek yere düşecekken çarptığım beden-in kolumu tuttuğunu hissettim.

Yekta’nın, “Söylemiştim,” diye mırıldanışı kulaklarıma gelirken gözlerim kolumdan tutarak yere düşmemi engelleyen bedendeydi.

Geçmişin pek çok şeyi değiştirdiğini gördüm. Şehirler değiştirdim, insanlardan kaçtım. İnsanları buldum, eğlendim, yaşadım. En dibi de gördüm, en yükseğe de çıktım ve defalarca çıktığım yerden kendimi aşağıya bıraktım.

Kolumu tutan elin sahibi bana şaşkınlıkla bakarken Mihri ve Yusuf ne olduğunu anlamaya çalışıyordu. Bense yalnızca boş gözlerle Oğuz’a bakıyordum.

Alaca, dedi annemin sesi yeniden. Göğsünde taşıdığın acıların altında ezileceksin.

Gözlerimin dolduğunu hissettim. Oğuz’un kolundan kurtularak yere düşen çantama uzandığımda Yekta’nın gözleri bende ve karşımdaki bedende dolaşıyordu. Bir gariplik olduğunu sezdiğinde Mihrilere dönerek konuştu.

“Siz biletleri alsanıza, biz geliyoruz.” Mihri ve Yusuf’u sakladığım sır ortaya çıkmasın diye uzaklaştırdığını anladığımda boğazımda bir yumru oluştuğunu hissettim. Çantamı elime alarak hâlâ hiçbir şey söylemeden bana bakan Oğuz’a döndüm.

“Akasya.” Oğuz, sonunda konuştuğunda başka bir ses doldu kulaklarıma.

“Oğuz!” Buğra’nın sesini işittiğimde derin bir nefes aldım.

“Oğuz,” dedim yalvarır gibi çıkan sesimle. “Özür dilerim.”

“Ne için?” Verdiği tepki kalp atışlarımın biraz daha hızlanmasına sebep olurken gözlerimi kapattım ve saçlarımı kulağımın arkasına ittim.

“Akasya.” Yanımıza ulaşmış olan Buğra’dan duyduğum ses gözlerimi açmama sebep oldu. Ne yapacağımı bilmiyordum, ne hissedeceğimi bilmiyordum.

Gözlerine baktığımda gördüğüm şey yalnızca öfkeydi. Hak ettiğim öfkeydi. Oğuz’a dönerek konuştum. “Bizi biraz yalnız bırakır mısınız?”

“Sen...” dedi Buğra ve devam edemedi. Ne diyebilirdi, ne diyebilirdim?

“Başına bir şey geldi sandık.” Duraksadı ve devam etti. “Bir şey olduğunu sandık, günlerce seni aradık, mesaj attım, aradım. Sen...”

“Buğra,” dedim konuşmasına devam etmesine izin vermeyerek. Her insanın içinde iki benlik taşıdığına inanırdım. Bütün iyi yanımla bir yıl boyunca insanlara verir, en kötü yanımla ise giderken gösterirdim. Bugün onun karşısında acı çekerken kötü yanımla tanınmasına izin verdim.

“Bir dinle.” Gözümden bir damla yaş süzüldüğünde bakışlarının gözümdeki yaşa takıldığını gördüm.

“Ardımda bırakmak zorundaydım,” dedim ne diyeceğimi bilemeyecek.

“Bu mu yani?” dedi Buğra kırılgan ve öfkeli çıkan sesiyle. “Bu kadar mı? Zor olmamalıydı Akasya,” dedi ve ardından ekledi. “İşim var, gitmem gerek demek, taşınıyorum demek, bırakmalıyım demek. Bir veda etmek zor olmamalıydı.” Derin bir nefes aldım.

“İstemedim,” dedim kırılacağını bilsem de. “Söyleyemezdin, gidiyorum desem öylece bırakacak mıydın?”

“Giden birini kim durdurabilir?” Sinirden dudak içini dişlediğini görebiliyordum. Elini sıktığını gördüğümde koluna uzanmıştım ki elimi itti.

“Buğra,” dedim yalvarır gibi çıkan sesimle.

“Siktir git buradan.” Buğra beni bir kere daha ittiğinde tökezlediğimi hissetsem de düşmedim.

Uzaktan bizi izlediğini bildiğim Yekta yalnızca birkaç saniye içerisinde yanıma gelmişti. Her şey daha ne kadar kötü olabilirdi bilmiyordum.

Geleceği görüyor musun Yekta? Bir gün sen de bana onun gibi bakacaksın. Belki başka bir şehirde, bambaşka bir sokakta karşılaşacağız ve sen de bana nefretle bakacaksın.

Buğra ne olduğunu anlamaya çalışarak ikimize baktığında kaşlarını kaldırarak konuştu.

“Ne bu, dolandırıcı ekibin mi?” Alayla güldü ve devam etti. “Yoksa onu da mı bırakıp gideceksin?”

“Özür dilerim,” dedim ne diyeceğimi bilemediğimde.

“Özür falan dileme! Ve sakın,” diye ekledi. Parmağını bana doğru kaldırdı. “Sakın diğerlerinin karşısına çıkayım deme. Bir daha hiç kimsenin yumuşak karnını kullanma.”

“Yavaş,” dedi Yekta, Buğra’nın eline bakarken. “El, kol hareketi yapma. İnsan gibi konuş ne konuşuyorsan.” Derin bir nefes aldım. Buğra hiçbir şey söylemeden ikimize baktığında gitmeden önce söylediği cümleyi işittim.

“Sen sadece zavallısın.” Arkasını dönmesiyle gözlerimden birkaç damla daha süzüldü. Yekta ne yapacağını bilemez bir şekilde bana bakarken, beni kollarının arasına almaya çalıştığında onu ittim.

“Yalnız kalmak istiyorum.” Hiçbir şey söylemedi. Bencildim, yaptığım hiçbir şeyde haklı değildim.

Arkamı dönerek onlardan uzaklaştım ve Gençlik Parkı’nın çıkışına doğru hızlı adımlarla ilerledim. Etraftaki insanların yanından geçerken bir elimle akan gözyaşlarımı siliyordum.

Gözlerimi kısa bir an yumdum, akan gözyaşlarıma aldırmadan yürümeye devam ettim ve caddeye çıktığımda gördüğüm ilk taksiyi durdurarak bindim.

“Ankara Kalesi,” dedim nereye gideceğimi bilemezken. Başımı yasladığım soğuk araba camı, bana tanıdık yolculuklarımı hatırlatırken ağlamamı durduramadım. Yaşlar gözümünden birer birer süzülürken, Ankara’yı, en çok da kaybettiğim hayatımı düşündüm.

Kendime kurduğum bu hayat bir eziyet miydi yoksa lütuf mu artık anlayamıyordum. Bir karar verirken o anı düşünecek kadar öngörüsüzdüm. Zihnime on sekiz yaşından bir anı düştü.

Hiç kimse bizi sevmeyecek, demiştim. Aynanın karşısına geçmiş, bir daha hiç kimsenin bizi sevmeyeceğini fısıldamıştım. Yalnız yaşayacak, yalnız ölecektim.

Geçmişin acıtan, acınınsa beni değiştiren bir yanı vardı. Üstesinden gelebilmek için yapabileceğim tek şey kaçmaktı fakat bunun da beni tükettiğini biliyordum. Bu yüzden bütün çıkmaz sokaklarımla bencil birisi olmak zorundaydım.

Gözümünden birkaç damla yaş daha aktı. Taksi bayırı çıkararak tam olarak kalenin önünde durduğunda cebimden ücretini çıkarıp uzattım ve aceleyle taksiden indim. Dudaklarımı dişleyerek ağlamamı durdurmaya çalışırken yukarı çıkmak istemediğimi biliyordum.

Kalenin içerisine girerek, üste çıkan merdivenlerin arkasına çöktüm ve sırtımı soğuk zemine yasladım. Kimsenin dikkatini çekmeyecek kadar kenardaydım. Ağzımdan bir hıçkırık kaçtığında kendime kızdım.

Neye ağlıyordum? Ağlamaya hakkım var mıydı?

Bu hayatı ben seçmiştim, pişman olmaya hakkım var mıydı?

Yanımda hissettiğim kıpırtı irkilip sağıma dönmeme sebep olurken bana gözlerini kısarak bakan Zehra'yı görmek biraz olsun rahatlatma sebep oldu.

“Kay bakalım.” Söylenmesinin üzerine sağa doğru kaydım ve yanına oturmasına izin verdim. Elindeki bira şişelerini önümüze bıraktı.

“Neden buradasın?” dedim burnumu çekmeden hemen önce.

“Bunu benim sana sormam gerekmiyor mu?” diye mırıldandığında başımı iki yana salladım.

Cebinden bir peçete çıkararak bana uzattı. “Burnunu silersin.” Açık sözlülüğüne takılabildim fakat gözlerim ağlamaktan şişmişken bu düşünebileceğim son şey bile değildi. Elinden mendili aldım.

“Berbat görünüyorum,” dedim ona bakarken.

“İnan bu o kadar umurumda değil ki.” Gözyaşlarım durmuştu fakat gözlerim acıyordu.

“Teşekkürler,” dedim açtığı bira şişesini elime alırken. “Yekta mı söyledi?” dedim buraya gelmesini ima ederek. Başını iki yana salladı ve cevap verdi. “Eren söyledi.”

Sırtımı tekrar soğuk zemine yasladığımda bakışlarını yüzüme sabitlemişti. “Akasya,” dedi gözlerini üzerimden çekmeden.

“Yekta bazen ince bir adamdır, kimseyi kırmak istemez. Hatta bazen değil hep incedir.” Elini sırtıma yerleştirdiğinde bunun güven veren bir hareket olmadığını biliyordum. “Ama inan bana zekidir, içinde depremler saklar, sesini çıkarmaz. Canı yanar, kimseye yük bırakmadan acıyı göğüslenir, göğsünde saklar.” Bu cümleleri kurabilecek kadar Yekta’yı tanı mıyordum fakat o tanıyordu.

“Sen nasıl öğrendin göğsündeki acıyı?” dedim konuyu onun hayatına çekerek. Elini omzumdan çekti, bakışları Yekta gibi uzaklara doğru daldı. Karşımda Yekta ile oldukça zıt görünmeye çalışsa da ondan bir parça olan ve bunu kabullenmek istemeyen küçük bir kız çocuğu duruyor gibi hissediyordum.

“İnsanlar seni iki şekilde tanırlar Akasya,” dedi abisi gibi konuşarak. “Ya hikâyeni dinlerler ya da o hikâyenin sana verdiği acıyı kabullenirler. Bugün hikâyemi dinleyeceksin.”

“Bugün seni tanıyacağım,” dedim hemen ardından.

“Beni tanımakla Yekta’yı tanımayı aynı şey sanma ama olur mu?” Başımı olumlu anlamda sallayarak onu onayladım. Aynı acıda da yaşansa gözleri, bambaşka iki insanlardı ve bu gerçeğin üzerine parmak basmıştı.

“Zihninin ucunda filizlenen acıların onu büyüttüğüne inanan küçük bir kız çocuğuydum. Yaşadığım berbat hayata rağmen çoğu zaman içimde yeni bir şehir olurdu. Kalbimde onlarca insan misafir ederdim. Her sabah kalkar, aynanın karşısına geçer, saçlarımı tarar, ucuz ürünlerle makyajımı yapar, bir şekilde kendime baktırmasını bilirdim.

Doğduğum yer insanların birbirini sarıp sarmaladığını düşündüğü fakat bununla uzaktan yakından alakası olmayan bir yerdi. Sanki bizim dışımızda bir dünya vardı, o dünyada insanlar yaşıyor, okuyor,

hayaller kuruyor ve seviliyordu. Sonra biz vardık, kenar mahallede okuyan, insanların yüz çevirdiği kız ve erkek çocukları. İnsanların korktuğu, çantalarına sarıldığı insanlar.

Haksızlar mıydı? Bilmiyordum, buna karar veremeyecek ve bunu engelleyemeyecek kadar küçüktüm. Seçtiğim değil, içine doğduğum bir hayattı Çinçin'de yaşamak ve benim yıllarca kendimi kurtardığım cümle bu cümle oldu.

Babam tır şoförüydü, bir gider aylarca gelmezdi. Hepimiz, biraz olsun mutlu olabilmek için onun gitmesini beklerdik. Sefalet olduğunu düşündüğüm ama yine de bir şekilde yaşamayı başardığımız yıllardı. Yekta kendisine babamdan gizli kitaplar alır, günlerce odamızda, sokaktan sızan ışıkla kitabını okurdu. Sabah kalkar, çıraklık yapar, beni okula yollamaları için evdekilerle kavga ederdi. Kendisini bile göndermedikleri halde, ağzından çıkan isim yine benimki olurdu.

O günlerde davranışlarını anlamazdım, zaten okumak isteyen bir kız değildim. Bana kalsa okula gitmemek o yıllarda tamamen benim seçimimdi. Bunun bastırılmış, manipüle edilmiş ve duygusal açıdan zedelenmiş bir ihtiyaç olduğunu ise yıllar sonra yanağımda bir adamın sert elini hissettiğimde anladım.

O günü hâlâ o kadar iyi hatırlıyorum ki yakıcı yaz güneşini şu an bile tenimde hissediyor gibiyim. Ağustos ayındaydık, güneş Ankara'yı aydınlatırken, siyah-beyaz puantiyeli elbisemin açıkta bıraktığı bacaklarım güneş yüzünden yanıyordu. Mahallenin arka tarafındaki parkta, İrem ve Sibel'le birlikte oturuyorduk.

Üç dört günde bir geldiğimiz, çekirdek alarak mahalle dedikodusu yaptığımız, içerisinde bir iki salıncak olan küçük bir parktı. 'Zehra.' İrem her zaman olduğu gibi bana seslendiğinde bakışlarımı beyaz sandaletlerimden alarak ona çevirdim. Kıvrır kıvrır olan uzun saçlarım daha çok terlememe sebep olduğundan bunalmıştım.

'Efendim.' Mavi gözlerini bana çevirdi.

'Seninki geliyor.' İstemsizce kaşlarımı çattım.

'Benimki?'

İrem'in yüzünde oluşan gülüşü gördüğümde ayağa kalkarak arkamı döndüm ve onunla burun buruna gelmemiz bir oldu.

'Arslan?' dedim gözlerimi kocaman açmama engel olamayarak. Hemen yanında duran Sergen ve Efe birkaç adım geriye doğru çekildiklerinde bakışlarım yüzünde tırmandı.

'Gelsene sen az benimle.' Kaşlarımı çatarak kızlara döndüm ve ona bakmadan konuştum.

'Geliyorum ben birazdan.' Başlarıyla beni onayladıklarında arkamı dönerek Arslan'ın yanında yürümeye başladım. İçimden bir ses, Yekta'nın bizi görebilme ihtimaliyle korkuya kapılırken diğer yanım güzel gözlerinin etkisi altındaydı. Üzerinde siyah pantolonu ve siyah gömleği vardı. Her zaman çok bakımlıydı ve bu belki de hepimizin gözlerinin onun üzerinde olmasını sağlıyordu.

Fazla tekin birisi değildi, uyuşturucu kullanıyordu fakat o an geri dönüp baktığımda Ankara'da sokaktan çevirdiğim herhangi birisine göre ben de tekinsizdim. İkisinin aynı şey olduğuna inandım, yanında yürürken ne Sergen ne de Efe arkamızdan gelmişti. Sert bakışları yerdeydi, dakikalarca yürüdüğümüz yolda ne bir şey söylemiş ne de sorduğum sorulara cevap vermişti.

Bazen kalın duvarlarının ardında yapayalnız bir adam olduğunu hissediyordum. On yedi yaşındaydım, dokunsam, ellerini tutsam ellerime uzanır sanıyordum. On yedi yaşındaydım, içimdeki bir his herkesi bırakıp bana bakmasının bile bir lütuf olduğunu söylüyordu. Beni koruyordu, seviyordu.

Her zaman buluştuğumuz depoya geldiğimizde cebinden sigarasını çıkararak ağır bir şekilde dudaklarına götürdüğünü hatırlıyorum. Dudakları sert bir çizgi halindeydi ve yalnızca dumanı içine çekmek için aralanmıştı. Daha fazla sakın kalamayacağımı fark ettiğimde karşısına geçerek sigarasını elinden aldım.

Bakışları kısa bir an benim ve yere attığım sigarasının üzerinde dolaştı. "Bitti," dedi bir hiçmiş gibi, ellerim elbisemin eteklerine tutundu. Hiçbir zaman çok açık bir adam olmamıştı, soğuktu, uzaktı, mesafeliydi. Aylarca yüzüme bakmadığı ve benim de onun yüzüne

bakmadığım dönemler olmuştu fakat her şeyin sonunda birlikteydik. O yirmi üç ben on yedi yaşındaydım. Çocukken başlamıştı, sonsuza kadar süreceğine inanıyordum.

Arslan benim kalkanım gibiydi. Babamın elinden, mahallenin dilinden, dünyanın kötülüğünden beni koruyordu ya da sadece ben böyle hissediyordum. Yıllar sonra dönüp baktığımda gördüğüm şey, yüzleşemediğim gerçekler oldu.

Arslan'ın beni koruduğunu sandığım yanı, yalnızca kötülüğüymüş. Dünya da mahalle de babam da onun kötülüğünden korktuğundan susuyormuş. Bense sadece iyi yanını görmüşüm.

O gün beni o depoda bırakıp gittikten sonra en yakın arkadaşlarımdan birisiyle beraber olmuş. Bense içimdeki boşlukla öylece kalmıştım, saatlerce depoda ağlayıp ardından eve yürüdüm. Eve vardığımda içimde hissettiğim öfke, aylarca çalışıp hayatını kurtaracak paraya ulaştığı anda o parayı kaybeden bir adamın öfkesiydi.

Hiçlikten her şeye ulaşmış sonra beni yükseklerle çıkardığına inandığım o adamı öylece kaybettiğimi düşünmüştüm. Adımlarım hızlıydı, içimde boşluğa düşmenin verdiği bir öfke vardı. Ona ait olduğunu sandığım, yaralı olduğuna inandığım ve yaralarının altında iyi bir adam olduğunu sandığım Arslan'ın yaralarını kanatmışlar gibi hissediyordum. Ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama bir yerinde Yekta'nın parmağının olduğuna emindim.

Eve girdiğimde Yekta odasında kitap okuyordu. Öfkeyle odanın kapısını açtığımı ve gözlerini kitabından kaldırarak bana çevirdiğini hatırlıyorum.

'Ne yaptın?' dedim sesimi yükselterek. Bana bakmaya devam ettiğinde ne olduğunu, neyden bahsettiğimi bildiğini biliyordum. 'Ne yaptın Yekta?' dedim ona doğru yaklaşarak. Elindeki kitabı yatağın üzerine bıraktı.

Peyami Safa, hiçbir yazarın ismini hatırlamam ama bu isim aklımdan çıkmıyor. Hangi kitabıydı bilmiyordum.

'Zehra.' Sesini sert tutmaya çalışsa da bağıramayacağını biliyordum. Bana kıyamazdı ve ben onun hep bu ince yönünü kullanırdım.

Gözümünden akan birkaç damla yaşa elini uzattığında kendimi geri çektim. 'Yapma, sana zarar veriyor. Yapma, sana zarar verecek.' Geleceği görüyor, kaderimi biliyor gibi konuşuyordu. Kabullenmek istemedim.

'Bana diğerleri gibi olmayacağını söylüyordun,' dedim bambaşka konular olduğunu bilsem de. 'Bana onlar gibi kıyafetime, sevgilime, hayatıma karışmayacağını söylüyordun. Benim özgür olduğumu, kim-senin hayatımda söz sahibi olamayacağını söylüyordun. Şimdi onlar gibi davranıyorsun.' Ona söylediğim son cümlelerin onun hayatını altüst edecek kadar kötü olduğunun o gün de farkındaydım fakat öfkem sevgimin üzerindeydi.

'O adam sana özgürlük mü veriyor Zehra?' Yekta beni anlamadığını belirtircesine üzerime geldiğinde konuşmasını dinledim. 'Aylarca peşinden koştun, onlarca insanla beraber oldu, durmadın. Seni itti, dizlerin parçalandı umursamadın. Çocuksun dedim sustum. Biz beraberiz dedin elini tuttun, elbiselerini yaktı, sustun. İsteddiğin, olmasını beklediğin hayat bu mu?' Yekta'nın göğsüne ellerimi koyarak onu ittim ve ona karşı çıktım.

'O beni seviyor.' Ellerimle gözümdeki yaşı sildim. 'Sevdiği için yapıyor. Görmüyorsun, tanıımıyorsun, bilmiyorsun.'

'Seni böyle ağlatan o değil mi?' dedi öfkemi görmezden gelerek. Gözlerindeki acıyı o an göremedim, neden böyle yaptığını kabullenmek istemedim ve ona karşı çıktım.

'Sensin abi,' dedim canını acıtacağını bile bile. 'Beni ağlatan sensin, o böyle bir adam. Ben onu olduğu gibi seviyorum. Sevgi böyle bir şey, birisini olduğu gibi sevdiğinde gerçekten seversin. Değiştirmek istediğinde değil. İyi ve kötü yanlarıyla seversin.' Yekta başını iki yana sallayarak bana karşı çıktı.

'Birisini her şeye rağmen sevmek sevgi değil, saplantıdır. Küçüksün, göremiyorsun. Birini sana yaptığı baskıya rağmen sevmek sevgi değil, psikolojik şiddettir. Seni kısıtlıyor, canı istediğinde sana bağıyor, her gün istediği kızla konuşuyor ve yanına herhangi bir erkeğin yaklaşmasına bile tahammül edemiyor. Canı istediğinde seni öylece arkasında bırakabiliyor...'

‘Sus,’ diyerek ona bağırdığımı ve sözünü kestığimi hatırlıyorum. Onlarca film izlemiş, kitap okumuşum. Aşk buydu, on yedi yaşındaydım. Hissettiğim duyguya inanıyordum.

‘Sen sevgiden anlamazsın ki.’ Onu ardımda bırakarak odasından çıktığım o gün, Yekta’yı Arslan için ilk defa gerçekten kırdığım gündü.” Derin bir nefes alarak sustuğunda devam etmeyeceğini sandım fakat devam etti.

“Son gün ise onu ardımda bıraktım, bana kızabilirsin. Bunu ona nasıl yaptın diyebilirsin ama sadece sevdiğimi ve sevildiğimi sanıyordum. Gördüğüm şiddetin farkında bile değildim. Gün sonunda beni öpüyordu, bana sarılıyordu. Ellerimi tutuyordu ve herkes onun yanında susuyordu.”

“Peki nasıl evlendiniz?” diye sordum duyduklarıma karşı verecek bir repki bulamadığımda. Yanındaki biradan büyük bir yudum daha aldı.

“Onsuz içtiğimi duyarsa ağzıma sıçacak,” dedi sorduğum soruya cevap vermeden. “Bir zamanlar sevginin altına saklanmış kıskançlık olduğunu sandığım bu hareketi şimdi o kadar düşünüyorum ki.” Gözleri dolmuştu. Birkaç yudum daha aldı ve devam etti.

“Neden, neden o istediğini yaparken ben yapamıyorum? Kadınım diye mi? Sevgilisiyim diye mi? Neden beni koruması gerekiyor, neden beni koruması gerektiğini söylerken bana en çok o zarar veriyor? Ben bunun aşk olduğuna nasıl inandım?”

“Zehra,” diye mırıldandım. O kadar çok şey olmuştu ki hiçbir cümlem onu ve hissettiklerini kurtaramazdı, biliyordum.

“Bazen hatalar yaparız, bazen dönüşü yoktur ama bir gün elbet bir kapı açılır.”

“Benim hatalarım sadece beni değil, onu da mahvetti,” dedi Yekta’yı kastederek. “Evlendiğimiz gün, babam ve annemin ölümünün üzerinden daha bir ay geçmişti. Yekta mutluydu, bir insan ailesi ölünce sevinir mi? O sevindi, beni ve kendisini o çukurdan kurtaracağı için sevindi. Gece beni karşısına aldı, konuştu. Kendisi için değil ama benim için umutluydu, çalışacaktı, özel ders aldıracaktı. Okutacaktı,

onun hayatı çok uzun süre sadece bendim. Umutlu bir şekilde baktı gözlerime, onu ilk ben terk ettim Akasya, dinledim, hayallerine eşlik ettim.” Duraksadı, sonra bakışlarını kaçırdı.

“Sabah gidip evlendim ve yüzüne bir zafer kazanmış gibi baktım. İlk yenilgim, ilk zaferimle aynı gündü. Yekta mahalleden giderken ellerim Arslan’ın ellerindeydi. Kazanmış gibi hissediyordum. Benim onu bıraktığım gibi beni bırakmalıydı, bu şehirden gitmeliydi. Hak ettim, yaşanan her şeyi hak ettim.” Ona karşı çıkmak için cümlesini kestim.

“Hiç kimse şiddeti hak etmez.”

“Öyle işte,” dedi ona teselli vermeme engel olarak. Böyle kestirip atması bir teselli istemediğini anlamamı sağlamıştı.

“Bana gelip senden bahsetti,” dediğinde kaşlarımı çattım. “Arslan tırların başına gider ayda bir kere, o vakitlerde beni görmesine izin vermeyen bendim. Umudunu kesmesini, gitmesini istiyordum, o da üstelemiyordu. Uzakta kalıyordu, belki de kendimi suçlu hissetmemi istemiyordur bilmiyorum. O kadar merhametli birisi ki bu durumda bile beni düşünür. Benimle konuşan kişi genelde Eren olur, onun da Yekta ile konuştuğunu kimse bilmez.”

“Arslan kızmıyor mu?” dedim Eren ile konuşmasını kastederek.

“Efe, Sergen ve Eren’e ses çıkarmaz, kardeş gibiler. Bana geldi, senden bahsetti. Ona anlattıklarından bahsetti.”

“Ne?” dedim kendime engel olamayarak. Ona gideceğimi de söylemiş miydi?

“Kızma, Yekta kolay kolay çıkmaza giren birisi değildir. Yıllar sonra konuştuğu kardeşine gelip seni anlatacak kadar değer vermiş sana ve bir o kadar da çıkmaza sokmuşsun onu.” Söyledikleri içimin acımasına sebep oldu.

“Kaç şehir gezdin, bütün bunları neden yapıyorsun bilmiyorum ama tanıştığın kimsenin bu kadar yaralı bir hikâyesi olduğunu sanmıyorum,” dedi ve elindeki şişeden bir yudum daha aldı.

“Yekta’yı sevmeye sebebim belki de budur. Gerçi seviyor musun onu da bilmiyorum. Yekta sevdiğini değil, etkilendiğini düşünüyor. Fakat

ben bambaşka bir şey görüyorum.” Onu öptüğümde, beni öptüğünde. Yalnızca onunla beraber olmak için birlikte olduğumu düşünerek mi böyle davranmıştı?

“Sevgi değildir belki ama değer veriyorsun Akasya, belki de yaralı olduğu içindir. Böyle derin bir hikâyeye dokunduğun içindir. O da sana değer veriyor, görüyorum. Hiçbir şey anlatmamışsın ama yaralı bir geçmişi var diyor. Yekta zeki bir adamdır, yapılan bir şeyin sebeplerine bakmaz. Onun için önemli olan sonuçlardır, senin anlatmadığın sebepleri arıyor. Sana hak vermek için çabılıyor.” Bir kere daha onunla huzur dolduğumu hissettim. Belki de yalnızca bunun için sevebilirdim onu.

“Yapma,” dedi Zehra bana dönerek. “Ya şimdi git ya da hiç gitme. Aylar sonra birbirinize bakışınız bambaşka olacak. Acı çekeceksiniz, Akasya. Gitsin isterim, bugün seninle beraber terk etsin bu şehri isterim ama onu tanıyorum. Beni ardında bırakıp gitmez. Belki şimdi gidersen üzülür ama ileride, sana daha çok bağlandığında paramparça olacak.” Bana söylediklerinden ne anlamam gerektiğini bilemezken devam etti.

“Bunun için bana kızma, o bencil değil ama ben bencil birisiyim. Onun için ve kendim için her şeyi yaparım. Sana yaşadıklarının en ufak kısmını anlattım. Bütün bunların üzerine bir de âşık olduğu kızın öylece gitmesini izlemesine izin veremem.”

“Bana âşık değil ki...” Dudaklarımdan dökülen kelimelere engel olamamıştım.

“Biliyorum değil ama ileride verdiği bu değerın aşka dönüşeceğini de görebiliyorum.”

“Onu terk etmemi mi istiyorsun?” dedim içimde oluşan boşluğa engel olamayarak.

“Zaten bunu yapmayacak mısın? Sadece daha erken yapmanı istiyorum. Daha normal hayatları olan birini bulursun. Bir bara gider, istediğin adamla sevişirsin. Özgürsün, bu hayat senin hayatın. Sabah kalktığında ne o adamın kalbi kırık olur ne de senin ama Yekta'yı böylesine sevdiğini söyleyip, ona sarılıp, ona değerli hissettirip, onu kendine âşık edip gitmene öylece izin veremem.”

“Anladım,” dedim ona bir cevap vermeyerek. Haklıydı, bir gece kulübüne gidip istediğim adamla beraber olabilirdim, sabah uyandığımda ismini hatırlamayabilirdim. Bunu yaptığım da olmuştu. Buğra ile tanışmış, onu sevmiş, birlikte olmuşum. Fakat tüm bunlar olurken o da ben de sadece takıldığımızın farkındaydık. Aramızdaki tensel çekim ve iyi arkadaşlıktan ileriye giden bir durum değildi.

Şehirler değiştirmişt看, şimdiye kadar sadece iki adamın hayatına duygusal anlamda girmişt看. Bunlardan bir tanesi Buğra’ydı. Bugün yüzleştığım gerçek, onun bana duyduğu öfkeydi. Hiçbir şey söylemeden Zehra’nın yanından kalktığımda arkamdan gelmediğini biliyordum. Pantolonumun cebinden kulaklığımı çıkararak taktım.

Nazan Öncel’in sesi kulaklarımı doldururken korktum. Böyle acı bir hayatı ellerimle daha da kötü bir hale getirmekten korktum. Ona âşık olmaktan, onun bana âşık olmasından korktum.

Bir avuntu, biraz keder,

Böyle bize neler oldu?

Buğra’nın hislerini düşündüm, Yekta’nın da bana bir gün öyle bakmasından korktum.

Bu ayrılık bir de hasret,

*Çekilmez oldu.**

Geçmişte kaldığını sandığım o nefretin beni yakamdan tuttuğunu, on yedi yaşımın önüne oturttuğunu hissettim.

Buğra’nın gözünde gördüğüm o nefretin aylar sonra Yekta’nın yüzünde olmasından korktum.

Yedi yaşına umut olmak isterken, yirmi yedi yaşına bir acı bırakmaktan korktum.

Bayırdan aşağı doğru yürürken içimde bir uçurum olduğunu hissettim, yolları düşündüm. Beni buraya sürükleyen geçmişi düşündüm. Yürüdüğüm yollar birer birer silindi, bazı hisler ve anlar birbirine bağlıdır. Bugün, onu terk etmekle etmemek arasında kalmışken hissettiğim acı beni yirmi dört yaşımda geçmişin önüne bıraktı.

Gün yeni doğarken, bütün birikimimi alarak İstanbul’u terk ettiğim gece düştü gözlerimin önüne.

* Nazan Öncel’in “Gitme Kal Bu Şehirde” şarkısı. -ed.n.

Benim terk ettiğim ilk şehir, geçmişimdi. Ben ilk kendimi terk ederek çıkmıştım yola. Belki de sadece bu yüzden bu kadar kırgın devam ettim yıllarca.

Zihnimin, o anları o günü düşünmesine engel olamadım. Geçmiş bir zehir gibi içime yayılırken adımlarımı hızlandırdım.

Derin bir nefes aldım ve gözyaşlarımın akmasına izin verdim. Ay-lar sonra bu şarkıda aklına ben düşer miydim? Birkaç ay geç ya da erken fark eder miydi? Şimdi gitsem, bir aya beni unuttur muydu?

Yavaş adımlarla kalenin sokaklarında yürürken içimde insanlara bıraktığım acı vardı. Bugün geçmişimden bir adamla yüzleşmiştim. Bugün bana uzattığı ellere rağmen bir başına bırakacağım adamın hayatıyla yüzleşmiştim.

Kalbim bugün kötülüğüyle yüzleşmişti ve ben verdiğim acıyı geri almak istedim.

Şehirler değişti, insanlar değişti ama hissettiklerim ve geçmiş hep aynıydı. On yedi yaşım, bana bir kapının ardından baktı. Babam suçlu gözlerle baktı, ölü bebekler ağladı. Kulaklarımdaki şarkı kısıldı, bir ağıt oldu. Yaşayamadığı onlarca yaşıyla beraber küçük bir erkek çocuğunun sesi içimin boş sokaklarında yankılandı.

"Zamandan ve geçmişten kaçamazsın Akasya!"

Sevgili günlük,

Gerçekler hep çok acı. Yalanların güzelliğine saklanmak istiyorum. Bu gece ilk kez birini terk etmekten korkuyorum. Yirmi dört yaşımı, yarım bırakıyorum.





20. DURAK

“Canın zihninde olayları büyüttüğün kadar yanar.
İçindeki küçük kız, geçmişin taşlı yollarında diz çöker.
Acıdan geçmek istersen içindeki kızı büyüt,
anıları unut.”

İstanbul

Koştum...

Bacaklarımın acımasına aldırmadan bu son şansımymış gibi bir hızla koştum. Dudaklarımın arasına süzülüp oradan göğsüme inen gözyaşlarıma aldırmadan koştum. Soğuk hava tenimin yanmasına sebep olurken canımın yanmasını umursamadan koştum.

Bacaklarım saatlerdir koşmanın etkisiyle yalpalarken yere düşmekten son anda kurtularak koşmaya devam ettim. Ayaklarımda çamur olmuş beyaz botlarım, üzerimde takıldığım tellerden ötürü yırtılan montum varken paramparça olmama aldırmadan koştum.

Bacaklarım birbirine dolanıp çıplak dizlerim asfaltın sert zeminine değene kadar acıya aldırmadan yalnızca koştum. Yere değen dizlerim sürtünmenin etkisiyle soyulup kanarken soğuk ellerim zeminle temasın ardından hissizleşmişti. Acıyı hissedemeyecek kadar üşümüş, acıyı hissedemeyecek kadar canım yanmıştı.

Saçlarım dağılmış, dudaklarım kurumuştur. Yaşanılanlar çoğu zaman kim olduğumuzu belirlerdi. O gecenin benden geleceğimi, hayatımı ve hayallerimi alacağını bilmiyordum.

İssiz ormanın kenarındaki yolda yol ortasına yığılmış bir şekilde bedenim duruyordu. Ne ayağa kalkabilecek ne de devam edebilecek gücüm vardı. Soğuk beni hissizleştirirken aklıma son bakışları düştü.

Soğuktur, elleri, yüzü, dudakları soğuktur. O da benim kadar hissiz ve çaresiz hissetmiş miydi? Ellerimin arasına aldığı yüzü morarmıştı, dudaklarının rengi solmuştu, o da benim kadar kimsesiz hissetmiş miydi?

Gözyaşlarım yanaklarımdan süzülürken yanağımda hissettiğim sıcaklığa lanet ettim. Onun da gözyaşları yüzünü ısıtmış mıydı?

Bir kış gecesi, bedeni soğuk suların altında kalırken o da böyle üşümüş müydü? Elim cebimdeki telefona gitti. Zar zor dizlerimi kenara doğru çektim ve acıma rağmen telefonumu elime alarak ekranını açtım. Ekranda gördüğüm fotoğrafımız ağlamamın şiddetlenmesine sebep olurken burnumu çektim ve elimin tersiyle gözyaşlarımı sildim.

Ben çaresizliği bir kış gecesi sabahı soğuktan donmak üzereyken öğrendim.

Ekranda gördüğüm aramalara aldırmadan sınıf grubuna atılan haberin üzerine tıkladım. Büyük harflerle atılan manşetin yanında babamın fotoğrafı vardı.

"BU SEFER CAN ALDI!" Büyük harflerle yazılan başlık ağlamamın şiddetlenmesine sebep oldu. Aşağıda babamın çalıştığı firma hakkında bilgiler ve halkın isyanından bahsedilmişti.

O'ndan bahseden hiç kimse yoktu. Küçük bedeni sular altında kalmıştı ama hiç kimse bundan bahsetmemişti çünkü babam izin vermemişti. Telefonum titremeye başladığında gözüm arayanın ismine kaydı. Mert'in ismini görmek kalp atışlarımdan hızlanmasına sebep olurken derin bir nefes alarak aramayı cevapladım.

"Mert," dedim sesim kesik kesik çıkarken.

"Alaca!" Sesindeki korkuyu hissettim. "Neredesin? Saatlerdir ulaşamıyorum sana." O da benim kadar üşümüş müydü?

“Öldüğü yerde,” dedim ve o an ilk kez öldüğünü kabullenmiş oldum.

“Beni bekle geliyorum.”

“Mert,” dedim çaresizce çıkan sesimle.

“Lütfen kimse gelmesin, lütfen kimse gelmesin.”

“Tamam,” dedi kabullenerek. “Kimse gelmeyecek, sadece ben.” Telefonu kapattıktan yarım saat sonra bir taksiden inerek karşımda belirdi.

“O da böyle üşümüş müdür Mert?” dedim son kalan gücümle. “Onun da bu kadar yanmış mıdır canı?”

“Yanmadı,” dediğini işitsem de ona inanmadım. Babam, onlarca insanın canının yanmasına sebep olmuştu ve yaktığı canlar birer birer ayağına dolanıp bizi bu uçuruma sürüklemişti. Düşen o değil, babam olmalıydı.

O geceyi hastanede geçirdim, gece boyunca sakinleştiriciler aldım. Mert başımda sabahlarken annem ve babam cenazeye ilgilendi. Ben onun son gününde bile yanında olamadım. Yalnızca on yedi yaşındaydım.



Anılar ve acılar, zihninde onları büyüttüğün kadardır. Kelimeler onlara kattığın anlam kadar vardır.

İnsan değişir, büyür, gelişir ve tüm bunlar olurken kendi benliğine döndüğünde bir başkasını bulur.

Zihnimde onun cümleleri yankılandı. Kalbime giden yolda sesini duydum. Gözleri üzerimde gezindi, siyah saçları geceye karışan adam, Yekta Emir Ilgaz.

“Açık kapı bırakıyorsun kendine,” dedi. “Bu senin dilinde gidiyorum ama aslında hiç gitmedim demek.” Fısıltısı zihnimde yankılandı. Sessizleştiğini hissettim, adımlarım beni o ana geri sürükledi ve devam etti.

“Bütün eşyalarını toparlamıyorsun mesela, bir iki kıyafet alıp her şeyini geride bırakıyorsun. Gidiyorsun ama her an geri dönebilirsin.” Gözlerinin gökyüzünde dolaştığını, elinin kalbimin üzerinde olduğunu düşündüm. Bana beni anlatmasın, sussun istedim. O ses susmadı, zihnimde gezinmeye devam etti.

“Yatağını dağınık bırakıyorsun çünkü belki de dönüp toparlarsın. Terk ettiğin yüzüncü şehir de olsa, sen gitsen bile şehirler seni terk etmesin istiyorsun.”

“Bir veda mektubu bile yazmıyorsun,” dediğini anımsadım.

Ben bir veda mektubu yazdım. Ben bütün yaşlarımı içimde saklar-ken tek bir yaşımı terk ettim. Tek bir şehre sırtımı döndüm.

On yedi yaşına yazdığım mektup gözlerimin önüne geldi. Zihnimde kabullenmek istemediğim anılar canlandı.

Bir gerçeği ne kadar yok sayarsanız o kadar gün yüzüne çıkar.

Herkesin yalan söylediği bir evde, doğrular tek yalanlardır.

Zihnimin içerisinde binlerce benlik var. Yalanlar söylüyorlar, öyle çoklar ki kendi sesimi duyamıyorum. Doğrularımı kabullenemiyorum.

Babam bir katildi!

Kardeşimi ve geleceğimi öldürmüştü.

Zihnimde parçalanmış anılar birer birer gözlerimin önüne geldi.

Zaman parçalara ayrılmıştı ve birer birer parçalarına dokunuyormuş gibi hissediyordum. Ellerimi kaldırdım, o güne dokundum.

Masada oturuyorduk, babam her zaman olduğu gibi masanın başındaydı. Annemse tabaklara yemeklerimizi koyarken gözlerini bir benim bir de babamın üzerinde tedirgince gezdiriyordu.

Herkes neler olduğunun farkındaydı ama hiç kimse sesini çıkarmıyordu. Sessizlik olanları yok sayma yöntemimizdi.

“Kimse bir şey söylemeyecek mi?” dedim en sonunda kendime engel olamayarak.

Babamın gözlerinin bana doğru kaydığını gördüm. Sert bakışları üzerimde gezindi.

Böyle susacak mıydık?

Ölümün soğuk nefesini ensemden hissettim. Kayıplar vermiştik, kazanmıştık. Parçalanmış, geri toparlanmıştık. Peki ya ardımızda bıraktıklarımız?

İnsanlar ölmüştü, insanlar hayatlarına yarım devam etmişti. Öylece susacak mıydık?

"Söylenecek bir şey yok." Tok sesi, salonu doldurduğunda gözyaşlarımın akmasına izin vermemek için kendimi zorladım. Ellerimi masanın üzerinde birleştirip, dirseğimi masaya dayadığımda annemin uyarı niteliğindeki elini dizimde hissettim.

"Haber kanallarını açmaya utanıyorsun değil mi?" dedim babama dönerek. "Gazetelerin gelmesine izin vermiyorsun çünkü yazılan ve söylenen her şey doğru. Sen de biliyorsun."

"Alaca!" dedi babam sesini yükselterek. "Sana suçlu olmadığımı, suçlunun da ortaya çıkacağını söyledim."

"Çıkmayacak," dedim başımı iki yana sallayarak. "Sen susturacaksın, bir şekilde üzerini kapatacaksınız ama suçlu ortaya çıkmayacak çünkü suçlu sensin." Gözyaşlarım akmaya başladığında annem bana dönerek konuştu.

"Alaca, yapma, babanın bir suçu yok."

"Bana yalan söylemeyin," dedim üzerine basarak. "Kardeşim öldü." Sandalyemi iterek ayağa kalktığımda başımın döndüğünü hissettim. "Bana yalan söylemeyin. Kardeşimi babam öldürdü."

Bir gerçeği dile getirmek, onu kabullenmek demekti. Kabullenmeye çalışıyordum, kabullenmek zorundaydım.

"Alaca, odana çık!" dedi babam yüzüme bakmadan. Başımı iki yana salladım, ellerimin titrediğini hissediyordum.

"Çıkmayacağım." Sesimin yükselmesine engel olamadım. "Bu lanet olası yemeği yemenize izin vermeyeceğim." Elime gelen masa örtüsünü alarak var gücümle kendime doğru çektiğimde annemin çılgılığı salonda yankılandı ve masanın üzerindikiler birer birer yere doğru yuvarlandı.

Babam hiddetle ayağa kalktığında ne hissettiğimi bilmiyordum. İçimde bitmek bilmeyen bir öfke vardı. Babamın elini yanağımda hissettiğimde o öfke büyüdü. Bütün geçmişi avcunun içerisine aldı ve yok etti.

İçimde onlara karşı kalan son sevgi parçası da yanağımda hissettiğim acıyla beraber yok oldu.

Anılar zihnimde parçalanırken kendimi bambaşka bir anın içerisinde buldum.

Kapıdan çıkıyordum. Suçlu olduğu söylenen bir adam hapse girmiş, dava kapatılmıştı ama gerçekleri hepimiz biliyorduk.

Yine de yalanların tek doğru sayıldığı bu evde gerçeklerimiz, bizim yalanlarımızdı.

Kapının önünde biriken kalabalık, elimde tuttuğum sırt çantamı daha sıkı kavramama sebep oldu. Hem korkuyordum hem de elime bir pankart alıp yanlarına geçmek istiyordum.

İnsanlar davanın sonucuna inanmıyordu. Çocukları ölmüştü, kabul edemiyorlardı. Protesto için kapının önüne yığıldıklarında on yedi yaşındaydım. Bir daha hiç unutmayacağım bir yaşıydım. Bir adam hatırlıyorum. Uzun boyluydu, gözlerinde saf öfke vardı.

Gözlerime baktı sonra hemen yanımda duran babama döndü. Elindeki "Bebek katili" yazılı pankartı indirdi ve olabildiğince bağırdı.

"Allah sana da bize yaşattığın acıyı yaşatsın." Yaşananların altında ezildiğimi hissettim.

Babam adamın gözlerine uzun uzun baktı. O gözlerdeki öfkeyi gördü ama kabullenmedi. Başını kibirle kaldırarak arabasına bindi. Açık araba kapısına bakarak, elimde sırt çantamla öylece beklediğimde gözleri bana döndü.

"Alaca," dedi tok sesi. Annelerin bağırırlarını duydum, babaların bağırırlarını duydum. Zihnimde yankılanan cümleyle şoförün açtığı kapıdan bindim. Üzerimde lacivert okul eteğim ve beyaz gömleğim vardı.

Yol boyunca bakışlarımı yoldan ayırmadım. "Alaca," dedi babam. "Ben kötü bir adam değilim." Sesini her duyduğumda içimde oluşan ağlama isteğini bastıramıyordum.

"Sen korkak bir adamsın," dedim ona bakmadan. Yaptıklarını kabullenemeyecek kadar korkaksın, diye tamamladım içimden onu.

"Büyüyünce anlayacaksın," dedi bir cevap vermedim. Hafif kır saçlarını karıştırırken araba okulumun önünde durdu ve ben ona bakmadan indim.

Zihnim durmadı, beni bambaşka bir anının önünde, dizlerim karnarken bir sokak arasında kaldığım o güne getirdi.

Okuldan çıkmıştım. Yanımda Mert vardı. Bana doğru dönerek konuştu. "Binmiyor musun?" Başımı olumsuz anlamda salladım. Eve yürümek istiyordum. Eve olabildiğince geç gitmek istiyordum.

"Ben de yürüyeyim seninle," dediğinde ona karşı çıktım.

"Tek kalmak istiyorum Mert."

"Habersiz bırakma!" dedi pek de memnun olmamış bir ifadeyle. Başım la onu onayladım ve arkamı dönerek caddede ilerlemeye başladım.

Okulum, evime yürüyerek yarım saat uzaklıktaydı fakat ara sokaklara girerek yolu uzattığımda bir saat sürüyordu.

Sırt çantamın ağırlığına aldırımdan ara sokağa girdim. Eve gitmek istemiyordum, göğsümün içerisinde hissettiğim bir yangın vardı. Doğrulardım, yanlışlarım, sevgim ve nefretim o yangını körüklüyordu.

Adımlarımı hızlandırdım. Zihnimde asılı kalan kelimeleri duymamaya, görmemeye çalıştım.

Bir adam.

Gözleri hâlâ aklımda.

Nefreti hâlâ göğsümde, açtığı yara hâlâ benimle.

Sabah evden çıkarken, gözlerini babama kilitlemiş olan o adam sokağın başında aynı bakışlarla beni izliyordu. Gözünde aynı nefret ve yaş vardı. "Ödeyeceksiniz," dedi gözlerimin içerisine bakarak. İki elimle sıkıca sırt çantamı kavrardım. Kalp atışlarım hızlandı, içimde daha önce hiç hissetmediğim bir korku vardı. Boy boy yazlıkların dizildiği ıssız sokakta, bize eşlik eden tek ses kuşlara aitti.

Kahverengi, eski ceketini düzeltti. Yüzünde hafif sakalları vardı, tahminimce kırklı yaşların üstündeydi. Gözümden yaşlar akmaya başladığında kaçmıyor, öylece duruyor, gözlerindeki nefreti izliyor ve korkuyordum. Zamandan sıyrılmış gibiydim.

O gece, o sokakta dövüldüm.

O gece, o sokakta ağladım.

On yedi yaşımı, bir kere daha yaraladım.

Adımlarım birbirine karışırken kaç saattir yürüdüğümü bilemeyecek kadar yorgundum. Adımlarım beni nereye götürecekti, nereye gidiyordum?

Mersin'e döndüğümde ne olacaktı? Kimsenin olmadığı bir şehirde ne yapacaktım? Zamanı geri alabilir miydim? En önemlisi de zamanı geri alsam, aynı seçimleri yapmaz mıydım?

Bir daha gelsem bu hayata, bir daha geçsem aynı acılardan yine yürümez miydim bu yolları?

Bacaklarımın beni taşıyamadığını hissettiğimde ne kadar yürüdüğümün farkında bile değildim. Sokağın kenarında kepenklerini kapatmış olan bir dükkânın merdivenlerine çömelerek oturdum. Sırtımı mermere yasladım ve ellerimi başımın arasına aldım.

Seçimler yapmış, bedeller ödemiştım. Hepsinde daha iyi bir hayat istemiştım. Daha iyi bir hayata ne zaman, nasıl kavuşacaktım?

Çantamı yere bırakarak öylece bekledim. Mermerden, vücuduma yayılan soğuk bile üşüdüğümü hissettirmiyordu.

Ne yapacağımı bilmiyordum.

Oturduğum sokağa giren arabanın sesi kulaklarıma ulaşsa da bakışlarımı kaldırmadım.

Buğra'nın cümlelerini anımsamak istemedim, Zehra'nın haklılığını bilmek istemedim. Yekta'yı hiç tanımamak istedim.

Sokağa giren arabanın durduğunu ve kapısının açıldığını duyduğumda başımı kaldırarak sokağa giren adama baktım. Karanlık yolda yürüyerek yanıma ulaşan adam Eren'den başkası değildi.

Gözlerim sadece üzerinde gezindi, hiçbir şey söylemedim. O da söylemedi, öylece yanıma gelerek oturdu ve ikimiz de sesimizi çıkarmadık.

Beni nasıl bulduğunu sorgulamayacak kadar yorgundum fakat onun buraya öylesine gelmediğinin de farkındaydım. Bakışlarım parmak uçlarımdayken sesini işittim.

"Kendine ait bir düşüncen olmalı." Tok sesini duyduğumda ona döndüm. Oldukça ciddi gözüküyordu.

"Ne demek istiyorsun?" dedim ona doğru dönerek.

"Zehra bir şeyler anlattı diye öylece arkana bakmadan kaçacak mısın?" Omuz silktiğimde, "Akasya," dedi Eren bana bakarak. "Son bir aydır Yekta'yı daha önce hiç görmediğim kadar kalabalık görüyorum.

Bir yolda yürüyen öylesine bir adamdı her zaman. Paltosunu yüzüne kapatır, ellerini cebine koyar, Ankara soğukunda dolaşırdı. Son bir aydır onunla birliktesin. Her anında yanındasın. Bir insanı hele ki yalnızlığı benimsemiş bir insanı bu kadar iki kişi olmaya alıştıırıp bir anda bırakmak normal mi?”

Aklıma Yekta'nın söylediğı cümle geldi. *Hikâyeni bilmiyorlar*, demişti. Eren de hikâyemi bilmiyordu.

“Bugün ya da yarın ne fark eder ki?” dedim bir gün gideceğimi bilmes e bile. Kaşlarını çatarak baktığında Yekta'nın Zehra'ya anlattıklarını ona anlatmadığını anladım.

“Hiç olmazsa haber ver,” dedi Eren beni vazgeçiremeyeceğini anlamadığında. “Ya da biraz bekle. Birisinin düşünceleriyle hareket etme, bu Zehra bile olsa.” Derin bir nefes aldı.

“Bir insanı tanımadan ona güvenemezsin demişti Yekta,” diye mırıldandığında gözlerimi ona çevirdi. “Onu şimdi daha iyi anlıyorum. Herkes bazen hatalar yapar. Zehra'nın sana git derken doğru bir şey mi yaptığını yoksa hata mı yaptığını bilebilecek kadar bile tanımıyorsun onu. Ben mesela, Yekta üzüldüğünde Zehra'nın pişman olacağını biliyorum ama sen bilmiyorsun. Bu denli tanımadığın birisinin cümleleriyle büyük kararlar vermen garip ve gerçek dışı.”

Haklı olduğunu biliyordum. Kurduğu cümlelerin altında Yekta'nın düşüncelerinin yattığını da farkındaydım.

“Ama galiba seni biraz çözdüm. Kendi içinde öyle yoğun yaşıyorsun ki her şeyi başlı başına dramasın,” dedi beni kırıp kırmayacağını umursamadan. “Yekta kadar sessiz birisi değilim, kusura bakma ama üzüntüsü, kararları, heyecanı, sevgisi hatta belki de nefreti anlık olan birisisin.”

Tek kaşımı kaldırarak yüzüme alaylı bir gülümseme kondurdum. “Sen de bunları söyleyebilecek kadar tanımıyorsun beni.”

“Yanılıyorsun,” dedi Eren. “Ben Yekta'nın çevresindeki herkesi tanıyorum.” Gözlerimi devirdim.

“Nesin sen, Yekta'nın *bad boy* sevgilisi mi?” Eren hafifçe güldüğünde ben de istemsizce gülümsedim.

“Geliyor musun?” dedi ayağa kalkarak. Bir süre ona baksam da ayağa kalktım. Sırt çantamı bile almamıştım.

“Bu seferlik düşünmeye karar veriyorum.” Yüzünü buruşturdu.

“Ne kadar çabuk ikna ediliyorsun ya?”

“Gelmeyeyim mi yani?” dedim yürümeye başlayarak.

“Hayır sadece...” Duraksadı ve ardından devam etti. “Yanlış anlama ama biraz kendi fikrin olsun.”

“Eren,” dedim ciddi bir sesle. “İğrenç bir günde tam tamına üç ayrı önemli konuşma yaptım. Psikolojim bok gibi ve... Yanlış anlama ama anlattıklarını azıcık bile düşünecek kadar kafam yoktu. Bugün Ankara Kalesi benim, sana satıyorum desen inanabilecek ruh halindeyim.”

Başını iki yana sallayarak Yekta ile daha önce bindiğimiz arabasına geçti ve ben de yan tarafına geçtim.

“Nereye götüreyim bu gece seni?” dedi Eren arabayı çalıştırırken.

“Evime.”

“Sen Yekta’dan ayrı eve mi çıktın?”

“Ben Yekta’nın yanındaki herkesi tanırım.” Sesimi incelterek onu taklit ettiğimde güldü. “Üst katına,” dedim nereye gideceğimizi anlaması için. Başıyla beni onayladığında sessiz araba yolculuğumuz başlamıştı.

Buğra’yı düşündüm. Yüzündeki nefreti düşündüm, geçmişi ve geleceği düşündüm. Bugün Buğra’nın yüzünde olan öfkenin yarın Yekta’nın da yüzünde olacağı gerçeğiyle karşılaştım.

“Eren,” dedim Zehra’nın kurduğu cümleler hakkında ne düşündüğünü merak ederek.

“Efendim.” Gözlerini yoldan ayırmadan bana cevap verdi.

“Neden yapıyorsun bunu?”

“Neyi?” Anlamayarak kaşlarını çatığında söylediklerimi açtım. Gözlerim ağladığım için kızarmıştı ve sesim nezleymişim gibi çıkıyordu.

“Yekta’ya yardım ediyorsun, Zehra’ya yardım ediyorsun ve Arslan’ın arkasından iş çeviriyorsun. Bütün bunların vereceği bir sonuç bile yok. Hatta ortaya çıkacak olsa başına alacağın bir bela var.” Eren kurduğum cümlelerin ardından alayla güldü.

“Hepimizin bir hikâyesi var ve ben yabancılara kendimi anlatmayı sevmem.” Böyle kestirip atmasını beklemediğimden kaşlarını çatıttım.

“Kırıldın mı?” dedi bu çok absürt bir şeymiş gibi. “Galiba sadece şımarıksın. Yekta ile tam olarak nasıl bir ilişkiniz var bilmiyorum ama kimsenin hayatına öylece giremezsin. Sende de bir gariplik var, seziyorum ama sorgulamıyorum. Çünkü bana ne senin hayatından?”

“Böyle birisi olmanı beklemiyordum,” dedim ne diyeceğimi bilemeyerek.

“Çünkü beni tanıımıyorsun. Üç kere karşılaştık diye arkadaşmışız gibi davranıyorsun. Gerçekten bambaşka bir hayatın içerisinde olduğumuzu görmüyor musun?”

Belki de haklıydı. Mersin’den önce çok da arkadaşım olmamıştı. Olanlarla da çok yakın değildik. Mersin ise sadece bu sefer “nefes alacağım” diyerek çıktığım bir yoldu. Kendi kalbimi yok saydığım, görmezden geldiğim ve bencilleştığım bir şehirdi.

Şimdi ise bambaşka bir hikâyenin içerisindeydim. Pek çok şehir gezmiştim, kimsenin acısı yarıştırmazdı ama ben bunu da yapabilecek kadar bencildim ve gezdiğim hiçbir şehirde benimle yarışabilecek bir hayat yaşayanı görmemişim.

Yekta ise, Yekta’ydı işte. İlk günden üzerindeki enerjiyi hissettiğim, bambaşka bir hikâyesi olduğunu sezdiğim adamdı. Şimdi onun geçmişiyle yüzleşirken, kendi geçmişiimi unutuyorum.

Belki de yalnızca bu yüzden haklıdır Eren de Zehra da. Onların hayatı, benim üzerinde istediğim gibi yaşayamayacağımı kadar karmaşık ve acı doludur.

“Neden Yekta’ya bu kadar bağlandığımı anlamamı sağladın,” dedim Eren’e dönerek.

Direksiyonu döndürerek sağa saptığında bana cevap verdi.

“Nedenmiş?” İçten olup olmadığını anlamaya çalışıyor gibiydi.

“Çünkü herkes bir nebze bile olsa bencildir. Herkesin iyi ya da kötü yanı vardır. Ben, sen, Zehra veya diğerleri. Hepimiz bazı insanlara iyi bazı insanlara kötüyüz. Bazen benciliz bazen fedakâr ama Yekta

bana karşı hep fedakâr, hep anlayışlı. Ondan bir karşılık beklerken her seferinde merhameti ve anlayışıyla yüzleşiyorum.”

Omuz silkti. “Haklısın ama onu da tanımıyorsun,” dedi ve ekledi. “Öfkesiyle, nefretiyle hiç yüzleşmedin. Belki bazen o da birilerine karşı kötü ve bencildir.” Sokağa girdiğimizde bir süre sustu.

“Belki de değildir, kimbilir,” diyerek devam etti ve arabayı yavaşlattı. Binanın önünde durduğunda kapıyı açtım. İndikten hemen sonra ona döndüm.

“Teşekkür ederim ve...” Gözlerim iki elini yasladığı direksiyona kaydı. “Bugün bir istisna olabilir ama her zaman hakkımda öylece yorum yapmana izin vermem. İnan bana bazen ben de çok bencilim.”

Kapıyı kapattığımda bana cevap verip vermediğini bilmiyordum. Başımın fazlasıyla ağırlığını hissediyordum ve bu his elimi başıma götürmeme sebep oldu. Apartmanın kapısını açarak içeri girdim ve sonra merdivenleri ağır adımlarla çıkmaya başladım.

Her şey o kadar yorucuydu ki sadece uyumak ve ağlamak istiyordum. Zihnim, hiç olmadığı kadar doluydu. Dairenin önüne geldiğimde cebimden anahtarımı çıkararak kapıyı açtım. Başımdaki ağrı kendini belli etmeye devam ederken yaşananların ağırlığını geride bırakmaya çalışıyordum.

Sessiz adımlarla odama ilerledim ve çantamı yere bırakarak kıyafetlerimi çıkardım. Banyoya gitmeye halim olmadığı için kıyafetlerim de çantamın yanında yeri boylamıştı.

Üzerimde siyah iç çamaşırlarım kaldığında yatağıma yattım. Üzerimi yarım yamalak örttüğüm pike, bedenimi tam olarak kapatmıyordu. Balkonun açık olan kapısından içeriye doğru sızan hafif rüzgârı bedenimde hissetsem de üşümüyordum.

Yine de bacaklarımın titrediğini hissettim. Gözümden bir damla yaş aktı.

Bunu kendime neden yaptım?

Yüzümü buruşturdum, burnumu çektim. Hayır, ağlamayacağım!

Bunu bana ve onlara neden yaşattım?

Bacaklarımı karnıma doğru çektim, gözümünden birkaç damla daha aktı.

Aşarım sandım, geride bırakırım sandım. Her şey biter sandım, geçmişin ardına saklandım. Ben nasıl bu kadar bencil bir kadın oldum?

İçerideki kapının açılma sesi geldiğinde gelenin Yekta olduğunu tahmin etmiştim. Anahtarım yalnızca onda vardı. Akan gözyaşlarıma inat hıçkırmamak için kendimi sıkıyordum. Adımlar yatağıma doğru yaklaştığında gözlerimi araladım.

Yatağımın başında durdu. Elleri saçlarıma değdi.

Saçlarımı başımın arkasına doğru iten eli yüzüme doğru ilerledi. Gözyaşlarıma dokunduğunda daha fazla ağlamamak için kendimi sık-tım ve ellerimi karnıma doğru çektiğim bacaklarıma doladım.

“Ağla,” dediğini duydum. “Bu gece biraz ağla.” Bunu bekliyormuşum gibi kendimi bıraktım ve gözyaşlarımdan akmasına izin verdim. Ağzımdan bir hıçkırık kaçtığında hâlâ gözlerimi açmamıştım.

Eli yüzümde dolaştı, gözyaşlarımda dolaştı... Parmağını gözümün üzerine bastırduğunda yavaşça gözlerimi araladım. Islak, dağınık saçları görüş açımı girdiğinde yüzüne baktım. Gözleri yalnızca yüzümdeydi.

“Yekta,” dedim yalvarır gibi çıkan ses tonumla.

“Şii.” Konuşmamam için beni uyardıktan hemen sonra devam etti. “Bu gece sadece ağla ve rahatla.”

“Hakkım yok,” dedim titreyen sesimle. “Ağlamaya hakkım yok. Her ne olduysa ben yaptım.”

Bacaklarımdan arasına karışan beyaz pikeyi umursamadan geriye doğru kaydığımda Yekta oturduğu yerden kalkarak yatağa, yanıma uzandı.

Başımı göğsüne doğru çektiğinde gözümünden birkaç damla daha aktığını hissettim fakat elimi uzatarak ondan önce gözümdeki yaşları sildim.

“Bu gece anlatmak ister misin?” dedi Yekta buna ihtiyacım olduğunu hissetmiş gibi. “Kendine neden bunu yaptığını?” diyerek devam etti.

“Bilmiyorum,” dedim beklemeden. Elini saçlarıma doğru kaldırdı. Ne zaman üzülssem eli saçlarıma uzanıyordu. Beni avutmak istercesine onları okşuyor, güvende olduğumu hissettirmek istercesine seviyordu.

“Çok küçüktüm,” dedim kendimi savunmak istercesine. “İnsanlar büyüdüğümü söylüyor ama hiç darbe almamış kadar küçüktüm. Hayatın gerçek yüzüyle hiç karşılaşmamıştım. Kötü tek bir anım yoktu. Gerçekten acıtıyor dediğim bir anıya bile sahip değildim. Acı olmadan büyümüyor insan, on yedi yaşındaydım ama çok küçüktüm.”

Derin bir nefes aldım. Islak saçlarından düşen bir damlanın yüzüme düştüğünü hissetsem de umursamadım. Başım göğsüne yaslıydı, çıplak tenim, beyaz tişörtünün üzerinden bedenine değiyordu. Bir eli saçlarımin arasında dolaşıyordu. Tam karşımda kalan dolabımın kapisına asılı olan aynaya yansıyan yarı çıplak bedenime bakıyordu.

“Sonra babam bir suç işledi, herkes göz yumdu. Kardeşim öldü, annem sessiz kaldı. Herkes o kadar sessizdi ki ben bile hiçbir şey yok sanıyordum. O kadar acıyla yüzleşmemiştim ki en ufak tepkimin şımarıklık olduğuna inandırılıyordum. O kadar büyümemişim ki gözlerini gözlerime diken adamın nefretini, acısını, kaybını hâlâ göğsümde taşıyorum,” dedim aklıma o gün okula giderken gözlerini yüzüme diken adamı getirerek. “Sonra...” Devam edemedim. Cümlemi o tamamladı.

“Sonra kaçtın çünkü kaçarsan biter sandın.” Başımı sallayarak onu onayladım. “Neyi bitirmeye çalıştın, neyden kaçtın?” dediğinde beni kendimle yüzleştirmeye çalıştığını anladım.

“Bilmiyorum, benim suçum değildi ama eğer orada kalsaydım benim suçum olacaktı. İşlediği suç üzerinden kazandığı parayla okuyacak, yaşayacaktım. Bir başkasının hayatından çaldıklarımızla yola devam edecektim. Hassas biri değilim ama on yedi yaşında herkes hassastır,” dedim.

“Peki neden diğer herkesi terk ettin?” dedi Yekta asıl kilit soruyla gelerek.

“Bilmiyorum,” dedim dilimi dudaklarımın üzerinde gezdirirken. Ses tonum yorulduğumu haber verircesine bitkindi.

“İlk başta zaten gittiğim yerlerde hiç kimseyle konuşmuyordum. Babamdan kaçıyordum, sonra beni kendi halime bıraktığını, mirasından da menettiğini öğrendim. Mersin’e geldiğimde birçok şehri terk etmiştim. Bu sefer gerçekten yaşayacağım dedim, gerçekten arkadaş edineceğim, gelişigüzel yaşayacağım. Bu yaptığım bir hastalık mı bilmiyorum. Psikolojide bir yeri var mı bilmiyorum, yoksa kılıf aradığım bencilliklerim mi bunu da bilmiyorum. Tek bildiğim yine gideceğim. Kimseyle sonsuz bir hayat düşünemeyecek kadar acıya saplanmış hissediyorum.”

Sessiz kaldı. Gözleri karşımızdaki aynaya yansıyan hafif ışıktan gözüken bedenimize kayd. Konuşmadığında devam ettim. “Sen de nefret edeceksin benden değil mi?” dedim vereceği cevaptan korkarak.

“Evet dememi istiyorsun,” diye mırıldandı. “Senden nefret etmemi istiyorsun ama farkında bile değilsin. Kendine güzel bir hayatı layık görmeyecek kadar nefret ediyorsun kendinden.”

Gözlerini aynadan alarak yüzüme indirdi, ellerinin arasındaki saç tellerimle oynamaya devam etti.

“İnsanlar senden nefret ettiğinde hak ettiğin gerçekte yüzleştğine inanıyorsun. Bunu kendine neden yapıyorsun?” Gözlerimden birkaç damla daha süzüldü. Cevap vermedim, konuşmak istemedim.

“Sen etme,” dedim konuyu değiştirerek. “Sen benden hiç nefret etme.”

“Gözleri yaşlı, çantası her an gidecek gibi dolu olan kadın,” diye mırıldandı söylediğim şeye cevap vermeyerek. Gözleri üzerimde gezindi ve hafifçe yutkundu.

“Kendine bunu yapma.” Bakışlarımı yüzüne doğru kaldırdığımda birkaç dakika yüzümde takılı kaldı. Ardından yüzünü, yüzüme doğru yaklaştırarak dudaklarıma doğru eğildi ve gözyaşları henüz yeni kurumuşken dudaklarını dudaklarıma kapattı.

Hızlı bir şekilde ona uyum sağlayarak üstdudağını kavrarken içimde hissettiğim acının yerini yavaş yavaş tutku almaya başlamıştı. Beni altına doğru alarak yatakta üstüme çıktığında hafifçe inledim. Dudağını dişlediğimde elleri, kollarımı tutarak sabitlemişti.

“Yekta,” dedim inler gibi çıkan sesimle. Bana cevap vermeden dudaklarını, dudaklarımdan ayırdı ve boynuma doğru eğildi. Dudaklarını boynuma doğru bastırırken mırıldandı.

“*Yüreği acı dolu olan kadın,*” dedi ve boyun girintimi hafifçe dişlerinin arasına aldı. Ağzımdan çıkan boğuk inlemeye engel olamadım. Kollarımı bırakarak eli kalçamı kavradığında tekrar mırıldandı.

“*Hep ağlarken mi öpeceğim seni?*” Dudakları göğüs çizgime doğru kayarken devam etti. Ilık nefesini vücudumda hissediyordum.

“*Hep acılarından mı öpeceğim?*”

“*Hep acılarımdan öp beni,*” dedim ve ekledim. “*Hep yaralarımdan sar beni.*” Çenesini sutyenimin açıkta bıraktığı göğüs girintime dayayarak yüzünü bana doğru kaldırdığında gözlerimin kızarıklığına ve yüreğimin acısına aldırmadan ona gülümsedim.

“Bir gün gideceksen bile gitmeyeceğim de,” dedi bana bakarak. “Bütün bunların gerçek olduğuna inandır beni.”

“Tutamayacağım sözler vermem,” dedim yeniden gelen ağlama isteğini bastırarak.

“Ama hep göğsümde saklayacağım izini.”

Bakışlarını indirerek sağ yanağını göğsümün üzerine yasladı. Kucağımda öylece uzanıyordu. Bu sefer ben ellerimi saçlarına geçirdim ve gün üzerimize doğarken öylece uykuya dalmamıza izin verdim.

Hava kararmaya başlamıştı. Saatlerce yatakta öylece uyumuştuk ve bu evde beraber kaldığımız süre boyunca sanırım ilk kez ondan önce uyanmıştım. Gözlerimdeki acı, gece boyu ağlamamış olmanın bana miras bıraktığı bir histi.

Gözlerimin acıdan yandığını hissedebiliyordum. Çıplak bacaklarımın üzerinde uzanan Yekta, bacaklarımın hafifçe uyuşmasına sebep

olsa da onu kaldırmak istemiyordum. Karnımın üzerine koyduğu başına bakarak saçlarına uzandım.

“Şii,” dedim biraz önce uyanmasını istemiyor olmamamı umursamayarak. Yüzüne doğru eğildiğimde kıpırdandığını hissettim.

“Yekta?” dedim neden fısıldadığımı bilemeyerek.

“Hım...” Uykulu sesi kulaklarıma ulaşırken yüzüne eğilerek bir daha mırıldandım.

“Yekta?”

“Sen hep böyle nefesini yüzüme mi üfleyeceksin gerçekten?” Yaptığı imaya karşılık gözlerimi kıstım.

“Kalksana!” Oteldeki konuşmamıza gönderme yaparak bacaklarını altından çekmeye çalıştığım da güldüğünü işittim.

“Sen yaparken iyiydi!”

“Utanman hoşuma gidiyordu, sen yapınca bir garip oldu,” dedim cinsel imasını kastederek. Kaşlarını kaldırarak umursamadığını belli ettiğinde yatağımdan da kalkmıştı.

Üzerimde hâlâ yalnızca iç çamaşırlarım vardı ve oda gece olduğu gibi karanlık değildi. Kısa bir an bakışları vücudumda dolaşsa da kapıya doğru ilerledi.

“Beğendin galiba,” dedim arkasından seslenerek.

“Karşılık versem laf ediyorsun, geri çekilsem üzerime geliyorsun...” Bir an duraksadı ve tek kaşını kaldırarak vücudunu çevirmeden başını bana döndürdü. “Kabalık etmek istemem ama,” dedi devam ettireceğimi bilerek. Sesimi onun gibi kalınlaştırarak konuştum.

“Ben kafayı sıyırmışım.” Bunu söylediğimde bir kere daha güldü ve kapıyı açarak içeriye geçti.

Kapıyı ardından kapattığında yere attığım kıyafetlerime basarak dolabıma ilerledim ve beyaz, göbeğimi açıkta bırakan kısa kollu tişörtümle limon sarısı şortumu giydim. Ankara’da bugün yakıcı bir sıcak vardı ve temmuz yavaş yavaş yerini ağustosa bıraktığını haber verir nitelikteydi.

Kapıyı açarak içeriye doğru ilerlemeye başladığımda yine yaşananları görmezden geldiğimin farkındaydım. Banyoya girerek elimi yü-

zümü yıkadım. Gözlerimin altındaki kırmızılığı ve dağılmış saçlarımı umursamamaya çalıştım.

Makyaj temizleme suyunu dolabımdan çıkarıp gözümdeki makyajı silmeye çalışırken dış kapının çaldığını işittim. Yekta'nın içeride olduğunu bildiğimden umursamadan yüzümdeki makyajı temizlemeye devam ettim.

Kimlerin geldiğini az çok tahmin edebiliyordum. Gözüm banyodaki aynanın önüne daha önceden bıraktığım kolsaatine takıldığında fazlasıyla uyuduğumuzu fark ettim. Saat altıyı geçiyordu ve neredeyse akşam olmuştu.

Banyodan çıkarak salona ilerlediğimde hepsinin salonunda olduğunu gördüm. Nehir, Mihri ve Yusuf yan yana oturuyordu. Yekta ise tekli koltuğa geçmişti. "Hoş geldiniz," dedim gözlerimi kısarak.

"Günaydın." Mihri bana bakarak konuştuğunda araya Nehir girdi.

"Daha çok iyi akşamlar gibi ama olsun." Yekta'nın koltuğunun kol koyma kısmına oturdum.

"Ee niye toplandık?" Boş bulunarak sorduğum soruya cevap Nehir'den geldi.

"Buz patenine gitmeyi düşünüyorduk, siz uyuyunca rahatsız etmeyelim dedik ama kalktınız. Hazırlanın da çıkalım."

"Olur," diye mırıldandım biraz kafa dağıtmanın bana iyi geleceğini bilerek. Ayağa kalktım ve Yekta'nın elini tutarak onu da çekıştirdim.

Bir şey söylemeden ayağa kalktığında diğerlerine seslenerek odadan çıktım. "Geliyoruz on dakikaya."

"Ben eve geçeyim," dedi Yekta onu odama doğru sürüklerken. Başımı olumsuz anlamda salladım, nedenini anlamadığının farkındaydım.

"Kendime bir şeyler sipariş ederken sana da gömlek almıştım. Bence onu giyersin," derken odamın kapısını açmış, içeriye geçmişim. Yekta'nın elini bırakarak dolabıma yöneldim ve daha kargo paketini bile açmadan dolabıma attığım gömleği alarak paketini açtım. İçerisinden seçtiğim buz mavisi gömleği çıkardığımda Yekta öylece beni izliyordu.

“İyisin değil mi?” dedi ona uzattığım gömleği es geçerek. Başımla onu onayladım ve bir şey söylemedim. “Teşekkür ederim,” dediğinde gözlerimi devirdim.

“Nesin sen ya, uzaktan akrabam mı? Düşünmen yeter de bir de.” Söylediğim şeye gülerек başını iki yana salladığında mırıldandım.

“Kaba olmak istemezsin ama ben kafayı yemişim.”

Ben de dolabımdan siyah taytımı çıkardım ve şortumun düğmesini açarak bacaklarımdan sıyırdım. Ben taytımı giyerken Yekta üzerindeki kısa kollu tişörtü çıkarmış, gömleğin düğmelerini açmaya başlamıştı. Gözlerim kısa bir an vücudunda dolaştı. “Utanmasan ıslık çalacaksın,” dediğinde güldüm.

“Başka şeyler yapmayı tercih ederim ama neyse,” dediğimde bakışlarını üzerimde gezdirdi. Kaşlarını kaldırarak onu taklit ettim. “Utanmasan ıslık çalacaksın.”

Yekta gözlerini devirerek gömleğini giydiğinde ben de taytımı giymiştim. “Biliyor musun kaymayı?” dedim Yekta’ya dönerek.

Başını olumsuz anlamda salladı. “Hiç kaymadım, bizimkiler gidiyor genelde.”

“Oha...” Gözlerimi kısıtım ve parmağımı kaldırdım. “Tamam üzülme ben sana öğretilirim, bana tutunursun.”

“Sana tutunurum?” dedi tek kaşını kaldırarak. Büyük bir kahkaha patlattığımda neye güldüğümü anlamadığını biliyordum.

“Bir an için kıcının üstüne düştüğünü hayal ettim, ne olur yaşansın bu lütfen.”

Olduğum yerde zıplayarak söylediğim şeyin üzerine, “Yazıklar olsun,” dediğini işittim.

Kapıyı açarak odamdan çıktığımda gerçekten hevesliydim. “Arka daşımin arabası bende, onunla gidiyoruz,” diye bağırdı.

“Ben de otobüslerde sürünmek istemiyordum.” Mihri’nin söylediğine Nehir de katıldığını belirtti.

“Ben de, ben de.”

“Hadi çıkalım.”

Birer birer evden çıkıp, arabaya bindiğimizde bir an için içime hüznün çöktüğünü hissettirdim. Ben öne binmiştim; Yusuf, Mihri ve Nehir ise arkaya geçmişti. Yekta şoför koltuğundaydı. Kısa bir an bana döndüğünde yüzümdeki hüznü fark ettiğini anladım.

Yaklaşık yarım saat sonra buz pateni pistine gelmiştik. Yekta hariç herkes rahatça kayıyor, eğleniyordu fakat Yekta inatla içeriye girmeyip, beni izleyeceğini söylüyordu.

“Korkuyorsun,” dedim onun inadına karşı çıkarak. “Koskoca-Yekta Emir Ilgaz’sın ama bir buz pateninden korkuyorsun!”

Kaşlarını kaldırarak bilmem kaçınıcı kez beni reddettiğinde gaza getirme çalışmalarımın da sonuç vermediğini anlamıştım.

“Söz ne istersen yapacağım, ne olur gel ya beş dakikacık.”

“Bırakmayacaksın değil mi?” dediğinde şirince gülümseyerek başımı iki yana salladım.

“Baş belasisın gerçekten, düşeceğim pistin ortasına, çoluk çocuk gülecek.”

“Tutarım ben seni,” dedim son kelimeyi uzatarak. Söylediklerime güldüğünde pes etmesine sevinmiştim.

Yekta ayakkabılarını çıkararak buz pateni ayakkabılarını giydiğinde içimdeki mutluluk artmıştı. Ben de ayakkabılarımı giyerek pistin üzerine çıktım. Yanımızdaki demirliklere tutunarak o da benim gibi piste çıktı. Onlarca insan kahkaha atarak eğlenirken, diğerleri pistin arka tarafındaydı.

“Tut elimi,” dedim elimi ona uzatarak. Sanki kaymayı bilmeyen o değil de benmişim gibi bir bakış attığında istemsizce güldüm.

Elini elime uzatarak pistte dengede kalmaya çalıştığında mırıldandım. “Sakin ol, düşmeyeceksin. Kaymaya odaklan, dengede durmaya değil.”

“Bu eziyeti neden çekiyoruz!” İki elini tutarak hafifçe hareket ettim, Yekta da benimle birlikte hareket ettiğinde hâlâ ellerini tutuyordum.

“Bendesin, düşmeyeceksin.” Duraksadım ve etraftaki insanları umursamadan devam ettim. “Düşebilirsin aslında, sen altta ben üstte.”

“Öyle mi Akasya Hanım?” dedi tek kaşını kaldırarak. Başımla onu onayladım, dikkatini dağıtmayı başarabilmiştim, hafif hafif ilerlediğimiz farkında bile değildi.

“Böyle bir durumda üstte çıkmama izin vereceğimi hiç sanmıyorum ama,” dediğinde kaşlarımı çattım.

“Nedenmiş?”

“İrzıma geçebilirsin çünkü.” Söylediği cümlelerin ardından güldüğünde bir anlık sinirle ellerini bırakıp onu ittim. O an nerede olduğumuz ve ne yaptığımızın farkında olmadığımdan olsa gerek hemen ardından tutmaya çalışsam da Yekta’nın kayarak yere düşmesi ve benim onu tutmaya çalışırken yere üzerine düşmem bir olmuştu.

“Gerçekten mi ya?” dedim başım göğsüne gelirken. “Gerçekten bu kadar klişe bir an mı yani?”

Yekta, “Kıçım kırılmış olabilir,” dediğinde insanların çıkan gürültüden ötürü bize döndüğünü yeni fark etmiştim.

Hızla yanımıza gelen Mihri’nin yüzünde gördüğüm gülümseme düşüş anımıza şahit olduğunu anlamama sebep olmuştu. Elini bana uzattığında ona tutunarak Yekta’nın üzerinden kalktım. Ardından Yekta’ya elimi uzattığımda o da kalktı ve bir bana bir de elime bakarak konuştu.

“Lütfen artık sadece sıcak çikolata içelim.”

“Çok iyi düştünüz ama,” dedi Mihri bize gülerken. “Tamam tamam şaka, sizi götüreyim, sonra dönerim diğerlerinin yanına.”

Yekta ile zorlu bir serüvenin ardından buz pistinden çıkmıştık. “Beni böyle saçma bir duruma soktuğuna inanamıyorum.”

“Şerefsizsin,” dedim onunla kafe bölümüne yürürken.

“Hâlâ kemiklerim ağrıyor,” dediğinde omuz silktim. Derin bir nefes alarak girdiğimiz kafede gördüğüm ilk boş masaya oturdum.

“İki sıcak çikolata,” dedi Yekta gelen görevliye ve sonra bana döndü.

“Oturunca kemiklerimin acıması normal mi?” Söylediği şeye güldüm.

“Cinsel şakalar yapardım ama abartmak istemiyorum.” Başını iki yana salladı ve ne yapacağım ben seninle dercesine güldü. Gözlerim bir noktaya takılı kaldığında içime yeniden arabada hissettiğim hüznü dolmuştu.

Kendimi deliriyormuş gibi hissediyordum. Bir an mutlu, bir an mutsuzdum ya da hep mutsuzdum ve mutlu olmaya çalışıyordum. Sıcak çikolata önümüze konduğunda Yekta’nın bakışlarımdaki hüznü anladığını biliyordum.

“Neden böyle oluyor?” dedim ona bakarak. “Nasıl geçecek bu?” Yüzündeki acıyı da alaylı tavrı da yok etti ve ciddi bir şekilde yüzüme baktı.

“Çünkü ne istediğini bilmiyorsun,” dedi Yekta yüzüme bakarken. “Kaçtığın şeyle yüzleş, onunla yüzleşmeden onu öldüremezsın.”

“Onunla yüzleş, o seni yakalamadan sen onu yakala. O seni boğmadan sen onu boğ.” Gözlerine baktım, oradaki tecrübeyi ve kendinden emin tavrı gördüm. Bir anda kendimizi yeniden bu konunun içerisinde aynı yerde bulmak canımı sıktı.

“Sen öyle mi yaptın?”

“Yapamadım,” dedi sessizce. “Ne yapmak istediğine karar ver ve bir yerden başla.” Durdu, bir süre yüzüme baktı. Söyleyeceği şeyi kaldırıp kaldıramayacağımı tartıyor gibi gözüküyordu.

“Babanı bul, adamı bul. İçinde seni rahatsız eden her şeyi bul, ortaya çıkar, değiştir. Savaşman gerekiyorsa savaş, böyle yaşamaktan daha iyi değil midir Akasya? Her an gözlerine hüznü çöküyor?” diye sorduğunda yutkundum.

“Ben öyle bir kadın değilim ki,” dedim ne yapacağımı bilemeyerek. Elimdeki sıcak çikolatadan bir yudum aldım. “Elime silah falan almam, kimseyi dövemem.” Aklımda öyle anlar oluşmuştu ki şimdiden korkmuştum.

“Ne silahı?” dedi Yekta şaşkınlıkla. “Akasya baban mafya mı senin, film mi çekiyoruz? Eminim ki baban da eline silah almamıştır, sana

insanları gerçekten öldürmeni söylemiyorum.” Zihnimin şu an nasıl çalıştığından bile emin değildim.

“Birisi bana hayatımızın haritalarından bahsetmişti,” dedi Yekta ve devam etti. “O haritayı çizmek senin elinde demişti, önemli olan bir kalem almak. Bir yerden başla, kaçacağına eline bir kalem al. Neden korkuyorsun? Korkunun seni bu hayata esir kılmasına izin mi vereceksin? Şarkını söyle, çizgini belirle ve sen de savaşını başlat. Kimse için değil, geçmişin ve geleceğin için.”

Bakışlarını dün gece olduğu gibi yüzümde gezdirdi.

“Seni tüketiyor, farkında değilsin. Bir sabah seni ölü bulmaktan korkuyorum. Elinde ilaçlarla yatağında uzanırken görmekten korkuyorum. Elinde bir bıçakla karşılaşmaktan korkuyorum. Kendini zehirliyorsun.”

Güzel biteceğini bildiğimiz bir gecede onu yine aynı konulara sürüklemek canımı sıktı.

Bütün kaçışlarıma ve vazgeçişlerime rağmen beni böylesine içten anlaması kalbimi kırdı. “Ne istediğimden emin değilim. Cezasını çekerse her şey bitecek mi?”

“Kendini acıya mahkûm ediyorsun,” dedi Yekta. “Her insanın yaşadıkları ağırdır ama sen yaşadıklarını kendin için bambaşka bir boyuta getiriyorsun. Kendini küçümsüyorsun, önünde bir çakıl taşı var ve sen onu dağ yapmak için karıncanın baktığı yerden bakıyorsun.”

Bir şey söyleyemedim, düşünmek, fazla düşünmek zehirliyordu beni.

“Yapacağım,” dedim sonunda. “Düğünleri çözeceğim, içimdeki yangını harlamayacak, söndürmek için çabalayacağım.”

Hafifçe gülümsedi. “Yapacaksın,” diye mırıldandı ve ekledi. “Ben de hep seninle olacağım, artık kaçmayacaksın.”

“Hâlâ tutamayacağım sözler vermiyorum,” diye mırıldandım. Eli elimi avuç içiye aldı, masada eğilerek yüzüne doğru yaklaştım.

“Söz verene kadar beklerim,” diye fısıldadığında nefesi yüzüme geliyordu.

Sevgili günlük,

Ben bugün ilk kez yanımda bir adam varken bir yola  ıktım. Ben ilk kez geleceğim için değil, ge mi imdeki kız için çabalamayı seçtim. Kendimi sapladığım bataklıktan kurtarmak için kaçmayı değil, y zle meyi seçtim.





21. DURAK

**“Aklını kaybedecek kadar sevdiğinde,
sevdiğini de kaybedersin.
Çünkü akıl, kalbin galip başladığı savaşları
böyle kazanır.”**

Korku bir zehir gibi insanın vücuduna yayıldığında zihnimiz varlığını kaybediyordu. Sessizlik içinde, ruhunun derinlerinde saklanan kötülük tohumları birer birer gün yüzüne çıkıyordu.

Her insanın içinde iki ayrı kişilik vardır. Hep buna inanırdım, sadece bazılarımız kötü yanının iyi yanına galip gelmesine izin vermezdik.

Birini sevmek kalbini ona bağlamaktır. Her düğümün çözüleceğini, kopacağını bilsen de kabul edersin bu bağı ve aklını kaybedecek kadar çok sevdiğinde sevdiğin kişiyi de kaybedersin çünkü akıl, kalbin galip başladığı savaşları böyle kazanır.

Ellerimi Yekta'nın ellerine sardım. Kalbimin yavaş yavaş ona tutunmasına izin verdim. Birini sevdiğinizi nasıl anlarsınız? Birisine nasıl güvenirsiniz?

Yekta'yı nasıl tanıdım, ona nasıl güvendim bilmiyorum. Her zaman olduğu gibi ilerleyen ama hiçbir zaman olmadığı kadar derin hissettiren bir yanı vardı. Ona karşı sadece hissettiklerimden ibarettim. Kalbim bizim savaşımızda galip başlamıştı.

Sonumuzun böyle olmasından korktum.

Onu aklımı yitirecek kadar sevmekten ve onu kaybetmekten korktum. Aklımın bu savaşı kazanmasından korktum.

Geçmişte bir yerde hâlâ küçük bir kız çocuğunun yaşadığına inanıyorum. O küçük kızı içimde yaşatırken aynı zamanda büyümeye çalışıyorum.

“Yeniden başlamak gerçekten mümkün mü?” dedim Yekta’ya bakarak. Yanımda, yatağında uzanıyordu. Yatağımın hemen yanındaki duvara bir takvim asmıştım. Günler öyle hızlı geçiyordu ki onları takip edemiyordum.

Otuz iki gün olmuştu.

Onunla tanışalı, yeni bir hayat diyerek yola çıkalı otuz iki gün olmuştu.

“Mümkün,” dedi. İçtiği sigaranın dumanının odada yayılmasını izledim. Gözlerimi ona doğru kaldırdım. Kemiklerimin ağrıdığını, vücudumun son derece halsiz olduğunu hissediyordum.

“Ama kaçarak değil,” dedi ona cevap vermediğimde.

“Yeniden başlamak silip atmak demek,” dediğimde başıyla beni onayladı.

“Ama gitmek demek değil, burada yanımdayken bile kopabilirsin benden. Şu an bile yeniden başlayabilirsin.” Elini bana doğru uzattı ve işaretparmağını hafifçe başıma bastırdı. “Burası,” diye mırıldandıktan hemen sonra parmağını göğsüme indirdi. “Ve burası silmedikten sonra hiçbir zaman yeniden başlayamazsın demektir.”

“Peki nasıl siler kalp yara izini, nasıl unuttur onu ilk defa ağlatan gerçeği?” Sorduğum soruyu beklemiyor muydu yoksa cevabını mı bilmiyordu, emin değildim. Sigarasını tekrardan dudaklarına yerleştirdi ve bana cevap vermedi.

“Bir masada oturuyorsun,” dedi ilk günlerdeki kadar mesafeli bir sesle. “Herkes kartını koymuş oynuyor, sense yalnızca izliyorsun.” Sigarayı iki parmağının arasına sıkıştırdı.

“Ve bu kumar senin hayatının üzerinde oynanıyor.” Gözlerini yü-

zümeye kaldırdı, gözlerimin içerisine baktı. “Şimdi anlam veremiyorsun ama anlayacaksın.”

“Ne zaman?” dedim sanki bütün bunlar onun suçuymuş gibi.

“Korkmayı bıraktığında.”

Gözlerimi kıstım. “Korkmuyorum,” dedim Yekta’ya karşı çıkarak.

“Bunları daha sonra bir daha konuşalım,” dedi yüzü hâlâ bana dönükken ve sigarasını bir kere daha içine çekti.

Aramıza girerek yayılan sigara dumanını izledim. Günler geçiyordu, geceler sabaha dönüyordu. Onun yanındayken olduğum kişiyle bir başımayken olduğum kişi bambaşkaydı.

Hepimizin kendisiyle baş başa kaldığı bir an vardır. Aradığınız telefon kapandığında, arkadaşlarınız sizi eve bıraktığında, kalabalık bir ortamdan yeni ayrıldığınızda içinizde oluşan o boşlukla ve mutsuzlukla yüzleştığımız bir an vardır.

Kendi kendimizle kaldığımız, aynaya bakmadan kendimizi gördüğümüz bize ait yalnızlık diliminde artık yanımda o oluyordu.

Herkesten soyutlanıp kendime geri döndüğümde artık yanımda onu da buluyordum.

Yekta Emir Ilgaz, fark etmeden benim yalnızlığımı kendisiyle paylaşmama sebep oluyordu ve ben yalnızca bunun için bile bir kere daha seviyordum onu.

Gözlerimi araladığımda yaptığım ilk şey sırt çantamı çıkararak telefonumu elime almak olmuştu. Mert’i aramayacak kadar ona ve anneme kızgındım fakat Oğuz’a ulaşmanın tek yolu da o ikisinden geçiyordu.

Kızgınlığımı bir kenara bakarak bir yerden başlamak istediğimi fark ettim. Mesaj kısmını açarak olabildiğince soğuk bir şekilde istediğimi yazdım.

Akasya: Oğuzhan Korkmaz, numarasını istiyorum.
En erken saatte...

Daha uygulamadan çıkmadan çevrimiçi olduğunu gördüm ve hemen ardından çevrimiçi yazan kısımda yazıyor ibaresi belirdi.

Mert: Neden?

Akasya: Verecek misin vermeyecek misin?

Ona karşı bir adım atmayacağımı anladığından olsa gerek numaray attı.

Daha sonra üzerimi hızlıca giydim ve internetten sipariş ettiğim çantalardan birisini aldım.

Sırt çantamdaki cüzdanı ve telefonumu içerisine koyduktan sonra yeni aldığım küçük makyaj masasının önüne geçerek saçlarımı atkuyruğu yaptım. Pembe, parlak rujumu ve rimelimi sürdükten sonra kendime son kez baktım. İdare edecek kadar güzel gözüktüyordum.

Arkamı dönerek yatağımda uyuyan Yekta'ya baktım. Başını yastığıma gömmüştü ve beyaz pike vücudunun tamamını kapatmıyordu. Ona yaklaşarak rujuma aldırmadan saçlarına hafifçe dudaklarımı bastırdım ve kenara bıraktığım çantamı alarak odadan çıktım.

Sarı *converselerimi* hızlı bir şekilde giydim ve kapıyı kapatarak apartmandan ayrıldım. Yüzüme değen ağustos güneşi tenimi yakarken gözlerimi hafifçe kısıtım.

Ağır adımlarla yürürken bir yandan telefonumu açarak Mert'in attığı numarayı tuşladım. Arama tuşuna bastığımda telefonun ucundan yükselen ses kalp atışlarımın da hızlanmasına sebep olmuştu.

Derin bir nefes aldım, ilk kez kaçtığım bir şeye böyle savunmasız yakalanmış hissediyordum. İçimde biriken soruları görmezden gelmeye çalıştım.

"Alo?" Oğuz'un sesi kulaklarıma dolduğunda sokağın başına gelmişim.

"Oğuz." İsmi sayıkladım ne diyeceğimi bilemeyerek.

"Kimle konuşuyorsun?" Buse'nin sesi telefonun arkasından kulaklarıma ulaştığında istemsizce dudağımı dişledim.

"Gelsene oğlum, seni bekliyoruz." Ardından Buğra'nın sesini işittim ve öylece Oğuz'un vereceği tepkiyi bekledim.

“Bir dakika geliyorum.” Bana söylemediğini anladığımda bekleme-ye devam ettim. Birkaç hışırtının ardından tekrardan konuştu.

“Efendim?” dedi ne olduğunu anlayamayacağım kadar büyük bir ciddiyetle.

“Hâlâ Ankara’da mısınız?” dedim kısık çıkan sesime engel olamaya-arak.

“Neden?” dedi Oğuz, o da en az benim kadar ne diyeceğini, ne yapacağını bilemiyor gibiydi.

“Sadece konuşmak istiyorum, hiç olmazsa bir kere.”

“Akasya,” dedi Oğuz kısık bir sesle. Bu sesi tanıyordum, ikilemdeydi.

“Lütfen,” dedim devam etmesine izin vermeyerek. Derin bir nefes aldığı işittim. Arkadan tekrar Buğra’nın sesi geldi.

“Oğuz iti gelsene buraya!”

“Kızılay merkez dışında hiçbir yeri bilmiyorum, metro çıkışında buluşuruz. Yarım saate gelirim.”

“Tamamdır,” dedim ve Buğra’nın ona kızmaya devam ettiğini duyduğumda telefonu kapattım. Gözlerimde Mersin canlandı. Her zaman Buğra, Oğuz’a sataşırdı ve ikisinin arasına girerek Oğuz’u kurtaran ben olurum. İlk kez tanıştığımız günü düşündüm. Metroya doğru yürürken, kulaklığımı taktım ve yaz sıcaklığının beni aynı anılara götürmesine izin verdim.



Kısa mavi şortumun açıkta bıraktığı bacaklarıma değen deniz suyu kendimi daha iyi hissetmeme sebep oluyordu. Kalabalık sahilde, şortumu çıkarmadan biraz daha ilerlemeye devam ettim. Deniz suyu yavaş yavaş yükselirken bu şehirde gerçek bir yaz hayatı yaşayacağımın farkındaydım.

Yirmi üçüncü yaşında yola Mersin’de başlamıştım. Nasıl olacağını bilmesem de nasıl biteceğini bildiğim bu yıl gerçekten mutlu hissetmek istiyordum. Çılgınca dans etmek, yarını düşünmeden nefes almak, kendimden geçmek, yaşadığımı hissetmek istiyordum çünkü buna ihtiyacım vardı.

Etraftaki insanların konuşmaları ve gülüşleri birer uğultu gibi alçıyor ve silikleşiyordu. Su dizime kadar yükseldiğinde gözlerimi etrafta

gezdirdim. Beklemediğim bir anda üzerime uygulanan kuvvet, ayaklarımı bastığım kum zeminden ayırıp beni denizin içerisine sürüklerken ağzımdan kısa bir çığlık kaçtı.

Onlarla vakit geçirmek böyle bir şeydi. Sıcak yaz günleri, kumsal, yanan ateş ve bol kahkaha.

Üzerime düşen kızla birlikte dizimi geçen suyun içerisine düştüğümüzde istemsizce ellerimi suyun içerisinde hareket ettirdim. Ağzıma dolan su paniklememe sebep olsa da gözlerimi açtım ve üzerinde siyah bikinisi olan, siyah saçlı kızın elini tutarak onunla birlikte suyun üstüne çıktım.

“Boğuluyordum salak!” Kız bana bakmadan arka tarafı kalan arkadaşlarına bağırdığında erkeklerden bir tanesinin güldüğünü işittim.

“Abartma, su dizine geliyor, ne bu şov.”

Yüzümde hafif bir şaşkınlık ve gülümseme vardı. İki erkeğin arkasında duran tanıdık yüz kaşlarımı çatmama sebep oldu.

Hafifçe öksürdüğümde gözlerini kaldırarak bana baktı. “Akasya?” dedi tek kaşını kaldırırken. Üzerimdekiler sırlıklam olmuştu.

“Buse?” dedim onu görmenin şaşkınlığıyla. Mersin’e geleli üç gün olmuştu, birinci gün yaptığım ilk şey iş bulmaktı. Bunun özel bir sebebi yoktu, paraya ihtiyacım da yoktu. Sadece bu sefer daha normal bir hayat sürmek istiyordum.

Buse, üç gün önce tanıştığım iş arkadaşlarımdan bir tanesiydi. Hatta işe girmeme bile o yardımcı olmuştu. Islak, sarı saçlarımı kulağımın arkasına itelerken bize bakan üç çift göze buruk bir şekilde gülümsedim.

Üzerime düşen kız durumu toparlamak istercesine bana döndü. “Kusura bakma lütfen, bu ayı yüzünden oldu hepsi.” Arkada kalan ve en başından beri laf dalaşına girdiği adamı gösterdiğinde omuz silktim.

“Sorun değil, ıslanmak için bahane arıyordum zaten.”

“Bu arada Gamze ben,” dedi elini uzatarak, güldüm ve uzattığı eli sıktım.

“Akasya.”

Buse ve yanındaki iki çocuğa dönerek konuştum. “Tanıştığımıza memnun oldum.”

"Biz de," dedi çocuklardan Gamze'yi ittiği iddia edilen.

Bir şey söylemeden arkamı dönmüş gidiyordum ki Buse'nin seslenmesi tekrardan onlara dönmeme sebep oldu.

"Tek mi geldin? İşin yoksa beraber takılalım."

Bu fikri bir süre zihnimde tarttım. Gittiğim yerlerde arkadaş edinmezdim fakat buraya gelirken kendime bir söz vermiştim. Bu sefer bambaşka bir hayat yaşayacaktım. Bu sefer eğlenecek, üzülecek, sevinecek, ağlayacak, yaşadığımı hissedecektim.

"Olur," dedim ve gözlerimi bir süre üzerimde gezdirdim. "Şortumu çıkarıp geleyim," diye devam ettim. Hep birlikte sudan çıktığımızda kahve sağı olan bana dönerek ismini söyledi.

"Buğra ben bu arada ve kusura bakma tekrardan." Hafifçe gülümsedim.

"Sorun değil mi diyeceğim tüm gün?" Sitemime gülerek karşılık verdiğinde Buse elini omuzuma atmıştı. Ona döndüm.

"Ee nasıl gidiyor senin ev arayışı?" dedi ona bahsettiğim konuşmayı hatırlatarak.

"Aynı, bulamadım bir yer."

"Ev mi arıyorsun?"

"Evet, arıyor," dedi Buse.

"Ee size gelsin işte." Kaşlarımı çattım, ev arkadaşı mı arıyorlardı? Bundan bana neden kendisi bahsetmemişti? Üç gündür tanıdığı birisini evde istemiyor olması da olasıydı tabii.

"Hallederim ben," dedim şezlongumun yanına geldiğimizde. Islanan şortumun düğmesini açarak bacaklarımdan sıyırdım.

"Aslında olabilir," dedi Buse fakat bunu mecbur kaldığı için söylediğini hissedebiliyordum.

"Bugünü eğlenerek geçirelim, sonra konuşuruz bunları. Aynı yerde çalışıyoruz sonuçta," dedim Buse'ye dönerek.

"Aynen..."

"Saat üçe geliyor," dedi Gamze araya girerek.

"Ve ben acıktım." Oğuz konuştuğunda Buğra sözünü kesti.

“O zaman hep birlikte yemek yiyelim, sonra denize gireriz. Hem sahil biraz daha boşalmış olur.”

Hep birlikte onların şezlongunun olduğu kısma geçtiğimizde yanımda getirdiğim sandviç ve birayı da elime almıştım.

Buse'nin yere serdiği havlunun üzerine hep birlikte oturduk ve poşetlerin içerisinden getirdikleri atıştırmalıkları çıkarmalarını izledim.

Güneş tenimi yakıyordu, nasıl bir hayata gözlerimi açtığımı anlamayacak kadar karmaşıktı zihnim. Farklı olması için çabalıyordum, diğerlerinden bir farkı olsun diye uğraşıyordum ama bir farkı olmayacağından da emindim. Sonunu bildiğim bir hikâye nasıl ilerlerse ilerlesin zihninizde hep aynı sona dönmez miydi?

Kaybedeceğini bildiğin arkadaşlıklar, kaybedeceğini bildiğin hayatlar bugün senin olsa ne fark ederdi? Bir gün kaybedeceğine emin olduğun bir kalp hiç senin olmamış demektir.

“Ee okuyor musun?” dedi isminin Buğra olduğunu yarım yamalak anımsadığım adam. Bıramı açarken bir yandan ona baktım.

“Hayır, yeni taşındım,” diye mırıldandım.

“Anladım.” Gözlerinin üzerimde gezdiğini fark ettiğimde istemsizce kaşlarımı çattım. Oğuz ve Buğra tam karşımda kalırken, ben, Buse ve Gamze yan yana dizilmiştik. Ortaya koydukları cipsten bir tane alırken elimdeki biradan birkaç yudum içtim.

“Siz neler yapıyorsunuz?” diye sordum Buğra'ya dönerek.

“Üniversiteden arkadaşız; Oğuz, ben ve Gamze,” dedi Buğra, diğerlerinden önce konuşarak.

“Bense Gamze'nin arkadaşıydım, onlarla beni o tanıştırdı.” Buse araya girdiğinde başımla onu onayladım.

“Biz de aynı işyerindeyiz, bu hafta başladım,” dedim onlar sormadan araya girerek.

“Daha çok görüşürüz o zaman,” dedi Buğra bana göz kırparak. Güldüm ve çıplak bacaklarımı kumlara doğru uzattım.

Onlarla tanışmak böyle bir histi. Güneş teninizi yakarken sahilde çılgın bir aşk yaşamak gibiydi. Bir anlık, bir yaz rüyası gibiydi.

Metro durağının önünde Oğuz'u beklerken içimde daha önce hiç hissetmediğim kadar yoğun bir endişe vardı. Zihnimde dolaşan anılar birer birer önüme düşerken görmezden gelmeye çalıştım.

Halledecektim, içimdeki kırılğanlığı, pişmanlığı kapatacak yoluma öyle devam edecektim. Bir yerden başlamam gerekiyordu, bugün ilk adımımı atmıştım. Devamını da yapabiliirdim.

Sırtımı yasladığım soğuk demirden bedenimi ayırdım. Bir elimle saçlarımı geriye doğru attım ve metro çıkışındaki merdivenlerden yukarıya doğru çıkan Oğuz'u izledim.

Geriye dönsem, onları görsem ne hissederler?

Kendime giderken bu soruyu sormuştum.

Beni anlarlar mıydı? Bencilliğimin anlaşılabilir bir yanı var mıydı?

Zihnimde dönüp duran düşünceler bana her gece bu soruyu sormuştum. Şimdi bütün endişelerimin, korkularımın cevabı karşımdayken elimin titrediğini hissettim. Oğuz, beni fark ederek önüme geldiğinde bir süre boş bir şekilde yüzüne baktım.

Saçları her zaman olduğu gibi karışıktı, üzerinde kısa şortu vardı. Bu hayatta Oğuz'un keyfini bozabilecek tek bir şey bilmiyordum... Durum ne olursa olsun rahatına düşküncüydü, gittiğim gün kapıldığı sandalye aklıma geldiğinde istemsizce yüzümde kırık bir gülümseme belirdi ve hiçbir şey söylemeden kollarımı ona sardım.

Bana sarılmadığında ve ne yapacağını bilemez bir şekilde kaldığında rahatsız olduğunu düşünerek geri çekildim. "Pardon," dedim kendimi toparlayarak.

"Umarım önemli bir şeydir," dedi iki elini beyaz şortunun cebine sokarken.

"Kafeye geçsek?" Dudaklarımı büzerek sorduğum soruyla karşılık başını sallayarak beni onayladı.

Birlikte kafeye doğru yürürken bir yandan konu açmaya çalıştım. "Siz neden geldiniz Ankara'ya?"

"Buğra ailesini görmeye geliyordu, biz de takıldık öyle peşine," dedi Oğuz benimle birlikte yürürken. Uzun süre bir insana soğuk davranamayacak kadar içten bir adamdı. Anlık parlamaları olurdu ama

hemen anlar, affederdi. Buğra'nın o gün Oğuz ile konuşmama bu kadar karşı çıkma sebebi de buydu.

Oğuz'un hafifçe güldüğünü işittim. Gözlerimi ona doğru kaldırdığımda bana baktı. "Ne oldu?" dedim anlamayarak.

"Bir şey söyleyecektim de, neyse..." Söyleyeceği şeyin beni kıracağı-nı anladım ama yine de söylesin istedim. Belki de tamamen kendime hak gördüğüm bir muamele olduğu içindi.

"Söyle söyle," dedim takılmıyormuş gibi.

"Sen neden geldin Ankara'ya, diyecektim," dedi yürüdüğümüz yolda duraksadığımda. Yüzümde buruk bir gülümseme oluştu. Ben neden geldim Ankara'ya?

"Belki de asıl soru şudur," dedim Oğuz'a bakarken. "Ben neden geldim Mersin'e?"

"Defalarca kez sorduk," dedi onu suçladığını zannederek.

"Sormadınız demiyorum Oğuz, bunun cevabını vereceğim diyorum. Hadi geçelim," dedim yanımızda kalan kafeyi göstererek. İçeriye girerek üst kata çıktık. İçeride sigara kullanıldığı için içerisi dumanlıydı fakat umursamadım. Sigara kokusuna alışmıştım.

Boş bulduğumuz bir masaya oturduğumuzda gelen garsondan iki kahve istedim ve garson notunu alarak uzaklaştığında Oğuz'a döndüm.

"Özür dilerim," dedim nereden başlayacağımı bilemeyerek. "Ne işe yarar inan bilmiyorum ama duyulmak istenen buysa özür dilerim." Oğuz dirseklerini masaya yaslayarak bana bakıyordu. Ağzımdan çıkan her kelimeyi takip ediyor, dikkatle izliyordu.

"Neden?" dedi ve ekledi. "Neden gittin, o kadar saçma ki. Bir gece doğum gününü kutluyoruz ve sabah uyandığımızda yanımızda olmuyorsun, eşyaların evde duruyor ama sen yoksun. Bir gün geçti, iki gün geçti, bir hafta geçti. Bir mesaj yok, not yok. O kadar anlamsız ki bambaşka bir vakitte karşımızda seni gülüp eğlenirken görüyoruz. Neden?"

"Aklınızda ne oluştu bilmiyorum," dedim sözünü bitirdiğinde. "Ama her şey hiç anlatamayacağım kadar yoğun ve karmaşık. Yine de bunun mantıklı bir açıklaması var mı dersin hayır yok derim. Ne

yaşananlar ne de hislerim gitmenin mantıklı bir açıklaması olabilir. Hadi gitmemi açıkladım diyelim, haber vermememin hiçbir açıklaması yok. Her şey benim bencilliğimle alakalı.” Gözlerim dolduğunda Oğuz ne diyeceğini bilemez bir şekilde bana bakıyordu. Derin bir nefes aldım ve devam ettim.

“Sadece yola devam edersiniz sandım ki etmişsiniz de. Bana öfkeli-siniz ve haklısınız, anlıyorum ama siz ne kadar umursadınız bu durumu Oğuz? Hayatınıza bir Akasya girdi, bir Akasya çıktı, ne kadar umrunuz-daydı? Herkes var olduğu sürece sever diğerini, varlığımın olmadığını anladığınızda ne yaptınız? Ben hiçbirinizin vazgeçemeyecek kadar çok sevdiği birisi değildim ki öyle olmasına da hiç izin vermedim.”

“Bunun için bizi suçlayamazsın, hayata devam ettiğimiz için bize kızamazsın.”

“Bunun için sizi suçlamıyorum. Bu sizin hakkınızdı, elbette bir süre sonra umursamayacaktınız ama siz bile bir süre sonra görmez-den geleceğiniz kadar önemsiz bir detay olduğunu bildiğiniz halde sırf haksızım diye daha fazla üstüme gelmiyor musunuz?”

“Buğra’nın tavrından mı bahsediyorsun?” dediğinde kahvelerimiz gelmişti. Garson önümüze kahveleri bırakıp uzaklaştığında ona cevap verdim.

“Evet, bana âşık bile değildi. Bunun lafını yapıyor ama yatak arkadaşım olmasından tek farkı aynı zamanda arkadaş da olmamızdı. Öylesine takılıyorduk, bir gün ayrılacağını bildiğiniz onlarca iyi çiftten birisiydik ve hepimiz bunun farkındaydık. Dile gelmeyen gerçekler vardır, söylenmezler ama herkes gerçeği bilir. Bizim ilişkimiz dile gelmeyen gerçeklerden birisiydi. Beni gördüğünde itip kakabileceği kadar büyük bir yara açtım mı onda?”

“Hayır,” dedi Oğuz kahvesinden bir yudum alırken.

“Ben bencil olduğumu kabulleniyorum. Sebeplerim vardı ama hepsi kendimce olan sebeplerdi. Elle tutulur hiçbir yanı olmadı ama kimse bana nasıl olsa hata yaptı, istediğimi söyleyebilirim, ne söylersem söyleyeyim beni haklı bulurlar diyerek bağırdığını kabullenmi-yor. Evet, bir hata yaptım, belki bunu beni delicesine seven birisine

yapsam çok büyük bir hataydı ama hiçbiriniz bana ölümüne bağlı insanlar değildiniz.”

“Seni seviyorduk Akasya,” dedi Oğuz bana karşı gelerek. “Seni sevmesem şurada olur muyum?”

“Beni sevmiyordunuz demiyorum Oğuz.” Başımı iki yana salladım. “Yokluğumda ölecek ya da acı çekecek kadar çok sevmiyordunuz diyorum.” Gözlerimin içerisine bakarken bu gerçeği kabullendiğini hissettim.

“Şov yapmayın diyorsun yani.” Söylediğine güldüm.

“Öyle demeyelim de abartmayın diyorum diyelim.”

“Hem haksızsın hem haklı, nasıl düşürdün kendini bu duruma?” dediğinde gülümsedim.

“Bir bilsem.”

“Ne yapacaksın şimdi, beni bunu konuşmak için mi çağırdın?” Kahvemden bir yudum aldıktan sonra ona geri döndüm.

“Diğerlerine kendimi anlatmak istiyorum.” Kaşlarını çatı. “Boğulduğumu hissediyorum Oğuz. Nasıl bir kaosu içerisindeyim görmüyor musun? Yaşananlar, yaşatılanlar, benliğim, kararlarım, çocukluğum, olduğum kişi. Her şey o kadar üstüme geliyor ki boğulduğumu hissediyorum.”

“Bu seni daha çok yormayacak mı? Bana bile hiçbir şey söylemedin, sadece beni gidişimde ölüp bitecek kadar sevmiyordunuz deyip durdun. Elle tutulur tek bir açıklaman yok, seni neden anlasınlar? Neden kabullensinler?”

“Kabullenmeseler de olur, Mersin’e dönmek gibi bir niyetim yok zaten,” dedim omuz silkerek. Aklıma hayatıma yön veren cümleleri geldi.

“Eşyalarını toparlamıyorsun,” demişti. “Çünkü bir gün illaki dönersin.”

Bir gün elbet dönerim dediğim o evlerden birisini artık tamamen terk ediyordum. Ya da o beni çoktan terk etmişti de haberim hiç olmamıştı.

“Buğra sana inanılmaz öfkeli, buraya geldiğimi duyarsa bile kavga ederiz.”

“Ve seni ondan kurtaracak bir ben yok,” dedim dudaklarımı büzererek. Söylediğim şeye gülümsedi.

“Buse umursamadı bile, neden bilmiyorum. Sanki hep gidişini bekliyordu.”

Kaşlarımı çattım, kızlardan hiçbirisiyle tamamen kopuk değildik. “Bense başta başına bir şey geldi sandım, sonra kendi isteğiyle gittiğini düşündüm. Nedenini anlamadım ama çok da umurumda değildi. Sonuçta altı üstü üniversite arkadaşlığı, okul bittiğinde diğerleriyle de yollarımız ayrılacak. Sadece sen sebepsiz gitmiş olacaksın, bu da aşırı derece büyük bir değil benim gözümde.”

“Aslında bahsettiğim şey tamamen bu,” dedim lafını bölerek. “Elbet bir gün bitecek, yollarınız ayrılacak. Bambaşka şeylere yönelecek herkes. Bir nevi lisede her şeyim sandığın insanları üniversitede bulamaman. Ortaokulda çok iyi sandığın ilişkileri her yaz tatili kaybetmen gibi. Sadece ben biraz erken davranıyorum, insanlar beni terk etmeden ben gidiyorum.”

“Bütün mesele bu mu yani?” dedi Oğuz kaşlarını kaldırarak. “Kimin gittiği gerçekten bu kadar önemli mi Akasya? Ortada bir arkadaşlık kalmadıysa kimin bitirdiği önemli mi? Yenisini bulmak için başka bir yaşama ihtiyacın yok ki?”

“Biliyorum,” dedim kabullenerek. “Ama bilmek yetmiyor, gel bir de bunu bana anlat. Zihnimin kabullenmesini sağla ama yapamıyor insan işte.” Omuz silkti.

“Seni seviyordum, hâlâ seviyorum. Yine de bir gidiyorum desen fena olmazdı. Diğerleri konusunda yardım isteyeceksen de beni çok takacaklarını sanmıyorum.”

“Buraya gelirken aklıma tanıştığımız gün geldi,” dedim konuyu değiştirerek. “Sizinle tanışmak benim için bir yaz gecesi gibiydi. Yakıcı güneş, deniz, kum, sahil. Belki bir yaz aşkı... Her şey güzel bir kitabın iyi yanları gibiydi. Onlarca insan tanıdım, sizin kadar kendi kafasına göre yaşayanına denk gelmedim.”

“Bir yaz gecesi,” diye mırıldandı Oğuz. “Sevdim. Ayrıca burada kahve içmeye başlamışsın. En son alkolik oluyordun.” Söylediğine sesli bir şekilde güldüm.

“Lütfen bir gece yine sabaha kadar içelim.”

“Yıllar geçmedi üstünden kızım, yaparız herhalde.”

“Kaç gün daha buradasınız?” dedim diğerleri için ne kadar vaktim olduğunu anlamaya çalışarak.

“On gün daha kalırsız galiba,” dedi Oğuz ve hemen ardından telefonunu çıkardı.

“Özlemişim seni,” dedim o telefonuna bakarken.

“Ben de ama en çok birlikte geçirdiğimiz vakitleri.”

“Telafl edilir,” dedim göz kırparak.

“O çocuk kimdi?” dediğinde Buğra ile konuşurken yanımıza gelen Yekta’dan bahsettiğini anladım. Gözlerimi kısarak ona baktığımda telefonunu geri masaya bırakmıştı.

“Yani bir ay olmadan sevgili mi yaptın?”

“İyi yanından bakalım.” Dilimi dudaklarımın üzerinde gezdirdim. “Hiç olmazsa aldatmadım.”

“Sağ ol, onu da yapsaydın da yüzüne tükürselerdi.” Biraz bekledikten sonra devam etti. “Gerçi sen Buğra ile de üç güne yakınlaşmıştın. Hatta ilk gün bile sana yürümesine izin veriyordun. Mersin’e de birisini terk edip geldim deme sakın.”

“Hayır be,” dedim hafif sesimi yükselterek. “Yani takıldığım insanlar oldu ama resmi olarak sevgili olmamıştım kimseyle. Buğra’nın teklifini neden kabul ettim, onu bile bilmiyorum. Sadece Mersin’de her şey olacağını düşündüğümünden çok daha iyiydi ve ben bu sefer yaşamak istedim. Nefes almak ve ne istiyorsam onu yapmak istedim. Buğra da gel benim ol deyince çok cazip geldi.”

Oğuz güldü. “Ciddi ciddi benim ol dememiştir umarım.”

Omuz silktim. “Ne söylediğiyle ilgilendiğini düşünmüyorum, dümdüz ona sıkıntı çıkarmadan sevişmemle, kıskanmamamla, onu boğmamamla ve eğlenceli biri olmamla ilgileniyordu. Ben de kendi halimdeydim.”

“Yine mi böyle peki?” dedi Oğuz.

“Nasıl yani?”

“O çocuk yani.”

“İsmi Yekta,” dedim ona ismini hâlâ söylemediğimi hatırlayarak. “Ve bunu konuşmasak olur mu? Sadece diğerleriyle de sorunlarımı halletmek istiyorum.”

“Öyle olsun,” dedi Oğuz ve telefonunun melodisi aramıza girdi. “Ama çok yanlış kişiden başladın, ben zaten darılmamıştım. Sadece sebebini sorguluyordum ki bir sebebi bile yoktu dedin.”

“Olsun.” Omuz silktim. “Bana yardım edersin o zaman?” dedim gözlerinin içerisine bakarken.

“Yarın içki ısmarlarsan okeyim,” dediğinde güldüm ve “Beleşçisin,” diye karşılık verdim.

“Her zaman,” dedi ve ayağa kalkarak çalan telefonunu cevaplandırdı. “Çıkarım yarım saate.” Bir süre karşısındaki kişinin konuşmasını bekledi. Ardından tekrar konuştu. “Eski bir arkadaşım. Değil! Değil diyorum Buğra, sevgilim misin sen amına koyayım. Tamam.” Telefonu kapattığında Buğra’nın neyi sorguladığını anlamıştım.

“Beni mi soruyor?” dedim masaya koyduğu telefona bakarken.

“Çok da hoş bir şekilde değil ama evet.”

Omuz silktim bir şekilde halledecektim, hallederdim.

“O zaman yine görüşürüz,” dedim Oğuz’a bakarak.

Hafifçe güldü. “Hayat ne kadar garip,” diye mırıldandığını işittim. “Bir yabancı gibiyiz ama aslında sadece bir ay geçti.”

“Tercihlerimiz hayatta kim olduğumuzu belirler,” dedim söylediği şeye karşılık. “Her şeyi yalan hale getirebilecek tercihler yapıyorum, sizin hayatınızdan kendimi ben siliyorum ama yeni tercihler de her şeyi değiştirebilir. Nasıl sildiysem öyle kazıyabilirim ismimi aklınıza.”

“Çok felsefik konuştun ama iyi dedin canım,” dediğinde ona dil çıkardım. Bunu özlemiştim. Her şeyi dalgaya almasını, eğlenmesini, onunla dalga geçmeyi, ona kızmayı. Yaşadığımız uzun yaz gecelerini özlemiştim.

“Kalkalım o zaman.” Başıyla beni onayladı. Hesabı isteyerek ödemeyi yaptım. “Yine bana kitledin,” dediğimde Oğuz’un güldüğünü işittim.

Beraber kafeden çıktığımızda ona döndüm. “Nasıl gideceğini biliyor musun?” diye sorduğumda başıyla onayladı. Aklıma bunu Yekta’ya söyleseydim bana vereceği olası cevap geldi. Birisini takip etmeden bulabilirim hiç olmazsa der, hafiften laf dokundurarak gülerdi.

Oğuz’a dönerek el salladım ve o metroya doğru yürürken ben telefonumu çıkararak Yekta’yı aradım.

Telefonu açar açmaz, “Yekta!” diyerek bağırdığımdan olsa gerek sokakta birkaç insanın bana döndüğünü gördüm. Yekta’nın hafif gülüşünü işittiğimde ben de kocaman gülümsedim.

“Ne vardı sarı civciv?” dedi eğlenerek.

“Sabah sizi terk ettim fark ettiyseniz.”

“Fark ettim ama alıştım artık.” Gülererek cevap verdim.

“Kalbini kıracak birisi olmak için çok renkli giyinmişim, tüh.” Birkaç adım atarak yürümeye başladım.

“Neyse, akşama seni yemeğe götürüyorum. Lütfen bir adet yakışıklı, bakımlı Yekta Emir Ilgaz alayım koluma.”

“Ben normalde bakımsız mıyım?” Söylediğine sesli bir şekilde güldüğümde eğlendiğinin bilincindeydim.

“Takım elbise giymem şimdiden söyleyeyim,” dedi cevap vermeme izin vermeden.

“Ne takım elbisesi Yekta, düğüne mi götürüyorum seni?”

“Yemin ederim sen onu da yaparsın.”

“Of sus, didişme benimle. İyice kendime benzettim seni, akşam yedi gibi alırsın beni, alışveriş yapacağım.”

“Emredersin, Eren’den arabasını alıyorum o zaman. Ayrıca tanıştık tanışalı benzin parası ödüyorum, hiç hoş değil.”

“Cimri oldun bir de başıma,” diyerek karşı çıkıp telefonu yüzüne kapattım. Beni gerçekten eğlendiriyordu.



Siyah dar, sırt kısmı dekolteli olan bluzum ve siyah kısa keten kumaş şortum bir bütün gibi gözüküyordu. Sarı saçlarımı hafifçe dalgalandırmış, kırmızı rujumu sürerek dudaklarımı ön plana çıkarmıştım.

Mavi lenslerimi taktığımda yüzüm oldukça ilgi çekici gözüküyordu. Ayaklarımda iyi bir markadan aldığım ve kendini gösteren topuklu ayakkabılarım vardı.

Ne çok ağır ne de sadeydim. Bir akşam yemeği için uygun, bir davet için yalnızca şıktım. Oğuz'dan aldığım adrese gitmek için Yekta'ya olduğum kuaförün konumunu atmıştım ve yaklaşık yirmi dakikadır gelmesini bekliyordum. Oğuz bana gideceğimiz yerin adresini göndermişti.

Ödememi çoktan yapmıştım, gözüm koluma taktığım gümüş renkli saate kaydı. Nerede kalmıştı?

İçimde garip bir heyecan vardı. Oğuz, Buse ve Gamze en son ise Buğra'ya gidecektim. Daha sonra neler yapacağımdan emin değildim fakat zihnimde kendimce bir harita çizmeye başlamıştım bile.

Kuaför salonunun önünden bir korna sesi geldiğinde çantamı ve poşetlerimi alarak ayağa kalktım ve kapıyı açarak dışarıya çıktım. Tanıdık arabanın açık camından yüzünü gördüm ve gülümseyerek ona doğru ilerlemeye başladım. Arka kapıyı açarak poşetlerimi bıraktıktan sonra ön kapıyı açarak oturdum. Ben kemerime uzanırken sesini işittim.

“Trafik vardı, kusura bakma.”

“Sorun değil canım,” dedim ve kemerimi takarak ona döndüm. Üzerinde beyaz gömleği ve siyah pantolonu vardı.

Arabayı çalıştırırken bir yandan beni incelediğini hissettim. “Ruju nu bozmamak için zor duracağım bir gece olacak,” dedi ve gaza basarak ana caddede ilerlemeye başladı.

“İstediğin zaman söylemen yeterli, senin için her an bozulmaya hazır kendileri.” Hafifçe güldüğünü gördüm.

Yekta bana hiçbir şey söylemeden yolda ilerlemeye devam ettiğinde ona dönerek konuştum. “Günün nasıl geçti?”

“Aynı,” dedi sakın bir ses tonuyla. “Sen ne yaptın?”

“Değiştirmeye başladım,” dedim ve ekledim. “Söylediğin yerden başladım.” Aynadan bana bakış attığında gülümsemem büyüdü.

“Bu gece bana güven olur mu?” dedi bir anda ciddileşerek.

“Nasıl yani?” Söylediğine anlam verememiştim. Arabanın hızını artırdı.

“Sana bir masada oturduğunu söylemiştim,” dedi gözleri yoldayken ve o an aklıma bir gerçek geldi.

Ona Oğuz’un bana attığı adresi söylememiştim. Ona nereye gideceğimizi söylememiştim.

İçime yayılan şüphe, karnımın ağrmasına sebep olurken bir yandan da endişeleniyordum.

“Yekta anlamıyorum,” dedim korkarak.

“Hayatını yönettiğini sanıyorsun ama kazanmak ya da kaybetmek anlamsız. Ortada dönen oyun zaten senin hayatın üzerine oynanıyor. Bunu anlamıyorsun.” Gözlerini yoldan ayırmadı, hızını artırdı.

“Bu gece o oyunun sahnelendiği masaya oturacaksın, oturacağız ve ben senin ellerini tutuyor olacağım.”

“Yekta?” dedim ona seslenerek. “Neden yapıyorsun?” Gözlerine baktım bir süre ve ardından devam ettim. İçimdeki korku ve endişe Ankara sokaklarında ilerledikçe büyüyordu.

“Neden beni böyle sahipleniyorsun, her şeyi bile bile hayatına alıyorsun?”

Gözlerinden hüznün geçtiğini anladım. Acının da sevgisizliğin de en büyüğünü o tatmıştı. Hayatı boyunca hep en kötüsünü yaşamıştı ve sonunda yaşadığı her şeyi kabullenmişti.

Dimdik duruyordu omuzları, yaşadığı her şeye inat ben de buradayım dercesine dik duruyordu. Göğsünde bir hazine saklıydı, yaşanan her şeye rağmen ben aynıyım dercesine o hazineyi kaybetmiyordu.

Yekta Emir Ilgaz, benim bütün bencilligime rağmen daima burada olan ve ellerimi tutan o adamdı.

“Çünkü bazen insanları sadece anlarsın Alaca. Bazen sadece hissedersin,” diye devam etti direksiyondaki elini gevşetti ve avuçiçiyle direksiyonu çevirdi.

“Sessizliğinin arkasında küçük bir çocuk saklıyorsun,” diye mırıldandım camı açarken. İçimdeki korkuyu bastırmaya çalışıyordum.

“O çocuk çok seviyor, çok üzülüyor, çok ağlıyor, bağlanıyor, âşık oluyor, nefret ediyor, öfke duyuyor sonra önüne geçiyorsun, dağ gibi

duruyorsun karşısında hissettiği her şeyi yok sayıyorsun,” dedim bir çırpıda.

“Senin geçmişini ve bıraktığın herkesi yok saydığın gibi,” dedi ilk kez bana karşı acımasız davranarak.

“Evet,” dedim gözlerimi kaldırmadan. Ölü şehir ardımızda kalırken bugün onun gerçekliğiyle yüzleşecek gibi hissediyordum.

“Ya her şey bambaşkaysa?” dedi ve kalbime düşen şüphe tohumu köklerini sağlamlaştırdı. Bir zehir gibi göğüs kafesimin içine yayılan şüpheyi ona yönelttim.

“Ne demek istiyorsun?”

“Aylar önce bana bir soru sordun?” Bakışlarımla onu onayladım.

“Gerçeği bilsen de bana böyle bakar mısın dedin, sana söylemediğim bir sırrım var dedin ve ben sakladıklarını görmeden seni anladım.”

“Şimdi söyle Alaca, sen söylenmemiş yalanlarımla, sakladığım sırlarla ne olursa olsun bu gece beni anlayabilir misin?” Gözlerine korkuyla baktım, bütün bunları o kadar ciddi söyledi ki bu sırların beni yok etmesinden korktum.

En az on yedinci yaşım kadar acımasından korktum. Acıdan iki büklüm olmaktan korktum.

Ben korkularıyla birlikte baktığım gözlerinde boğuldum.





“Şüphe köklerini kalbine saldığında
göğsünde mezarlık açılır.

Orada insanlar ölür, orada anılar gömülür.
Göğsüne batan diken aslında korkularındır.”

Birisine güvenmek tam olarak neyi ifade ediyordu bilmiyordum. İnsanlar yaşırdı, yanılırdı, yeri gelir yalanlar söylerdi ve yok olurlardı. Bütün her şey var olma çabasının bir parçasıydı ve bu karşı koyamayacağımızı bildiğimiz bir dürtü olmasına rağmen Tanrı ile savaşmaya devam ederdik.

Birisine güvenmek nasıl bir histi emin değildim çünkü hiç kimseye tamamen güvenecek kadar kendimi anlatmamış, içimi açmamış, hayatımı göstermemiştim. Gözlerimi kapatana kadar sadece ben vardım.

Silik bir nokta olmayı reddettiğim bu hayatta var olmanın gereğini yerine getirmediğimin de farkındaydım.

Gözlerim ellerinin üzerinde gezindi. Avuçiçiyle çevirdiği direksiyonun ardından araba yolda sağa dönerken bakışlarımı yüzüne çıkardım. İnsanın kalbine giden yol neyden geçerdi? Birini nasıl severdik?

Onu seviyor muydum? Hiçbir sebep olmadan, öylece, hiçbir şey yaşanmadan ona çekiliyor olmamın mantıklı bir açıklaması var mıydı?

Kalp atışlarımı hızlandı, göğsüm hızlı bir şekilde kalkıp inerken aynada gördüğüm yüzde yalnızca endişe olduğunu fark ettim. İçime yayılan şüphe, kalbimde bir mezarlığın açılmasına yol açıyordu.

Onu göğsümdeki mezarlığa gömmekten korktum, onu kaybetmekten korktum. Bu korku öyle gerçek dışıydı ki kendi hislerimin önüne geçemediğimi tam olarak şu an fark ettim. Hiçbir zaman kazanmadığımız birisini kaybedemezdik ve ben onunla birlikte bir tiyatro salonunda gibiydim.

Film bittiğinde kimin gittiğinin bir önemi var mıydı? Ben ona hiç gelmemiş, hiçbir zaman tam anlamıyla onun olmamıştım ki onu kaybetmekten korktuğumu hissediyordum.

Hislerime kızdım, kendime kızdım.

Yoldan geçen arabaları birer birer ardımızda bırakırken ona döndüm. “

“Kabullenmem,” dedim ona bakarken. “Ne olursa olsun seni kabullenmem. Bütün yalanlarınla sana sarılmam.” Gözlerini birkaç saniye bana çevirdi. Bir yandan yolu kontrol ederken diğer yandan yüzüme baktı.

Bencil olduğumu mu söyleyecekti? Geldiğim ilk gün bunu ona ben söylemişim. Beni kabullenmek zorunda değildi, olduğum gibi sevmek zorunda değildi ama ben yaşamak için bencil olmak zorundaydım.

Araba girdiği yolda yavaşladığında bana cevap vermedi. Sağ tarafta bahçesi gözüken büyük restoranın otoparkına doğru ilerlediğimizi anladığımda tekrar Yekta’ya döndüm.

“Şimdi söyle,” dedim. “İçeride değil, şimdi söyle. Ne ile karşılaşacaksam burada olsun.”

“Yapamam,” dedi Yekta.

“Neden?” dedim valenin önünde durduğumuzda. Kapıyı açarak aşağı indiğinde ben de indim. Elindeki anahtarı bize şaşkınlıkla bakan valeye uzattı.

“Çünkü bazı şeyler anlatılmaz Akasya. Bana güven.” Elini bana uzattığında istemsizce gözlerimi devirdim. Bütün bu olanların ucu

babama dokunur muydu? Eğer böyle bir yere dokunacaksa onu affetmezdim.

“Sana güveneyim öyle mi?” Alaylı bir gülüş kondurdum yüzüme. “Neden yapayım bunu, kimsin sen, ne kadar oldu biz tanışalı?” Kalbim kurduğum cümlelerin gerçekliği altında ezilirken bana baktı.

“Ne kadardır tanışıyoruz, öyle mi?” dedi ondan beklemediğim bir şekilde. “Böyle mi yapacaksın gerçekten. Her çıkmaza girdiğinde beni kırmayı mı deneyeceksin, böyle mi haklı çıkaracaksın kendini?” Ses tonu benimkinin aksine sakindi, bir şey söylemediğimde devam etti.

“Kırıcı olacaksak ben de olurum Akasya, neden kaldın hiç tanımadığın ve güvenmediğin bir adamın evinde? Neden benden başka çıkar yolun yokmuş gibi konuştun, neden omzumda uyudun, neden günlerce benimle sabahladın?” Sesini yükseltmeden sakın sakın kurduğu cümleler gözlerimden bir yaş akmasına sebep oldu.

“Bilmiyorum,” dedim ona bakamayarak. “Garip davranıyorsun, öyle garip davranıyorsun ki korkuyorum. Her şey altüst oluyor, kontrol edemiyorum, önüne geçemiyorum. Korkuyorum.”

“Şu an mı garip davranıyorum?” diye sordu. “Hiç tanımadığım bir kadının yanında dururken garip davranmıyordum, elini tutarken garip davranmıyordum ama şu an mı garip davranıyorum? Bir gece, yalnızca bir gece bana güvenmeni isterken mi garip davranıyorum?”

“Sana güvenmemi gerektirecek ne yaptığını anlamaya çalışıyorum!” diye bağırdım istemsizce. “Sen ellerimi tutan o adamdın, yanımda duran, benimle yürüyen o adamdın, gecenin bir köründe bu gece sana yalanlarımı göstereceğim demek ne kadar iğrenç, haberin var mı senin?” Sesimi daha da yükselttiğimde birkaç adım geriledi.

“Yani senin her istediğini yaptığımda, sana iyi davrandığımda en iyisiydim. En ufak bir pürüzde en kötüsü oldum, bu mudur? Bu kadar zor mu tamam demek?”

“Her şey gerçek olamayacak kadar güzeldi,” dedim gözlerinin içirisine bakarken. “Korkuyorum,” diye itiraf ederek devam ettim ve üzerine doğru yürüdüm, gözyaşlarım akmaya devam ediyordu.

“Anlamıyor musun korkuyorum? Bana ne itiraf edebilirsin? Ucu çocukluğuma dokunursa ne yaparım?” Ellerimi yumruk yaparak göğsüne vurdum. Bana tepki vermediğinde devam ettim.

“Ucu çocukluğuma dokunursa ne yaparım? Seni de tamamen kaybedersem ne yaparım?”

“Bu kadar korkuyorsan nasıl gideceksin?” diye sordu sakın bir sesle ve ekledi. “Bu kadar seviyorsan ve önemsiyorsan nasıl bırakıp gideceksin?”

“O başka,” dedim ona karşı çıkarak. Başını iki yana salladı.

“Başka falan değil.”

Elimi tekrar kaldırdığımda ellerini kollarıma sardı ve beni durdurdu. “Bana karşı güvenini kaybetmene sebep olacak hiçbir şey yapmam,” dedi gözlerimin içerisine bakarken. Alnına düşen saçları, gözlerini hafiften kapatıyordu.

“Yalnızca elimi tut ve içeride benimle otur istiyorum çünkü sana geçmişine giden o yolu gösteriyorum,” dediğinde devam etmesine izin vermeyerek araya girdim.

“Geçmişe giden yollarla ne ilgin var Yekta? Neden benim geçmişime uzanan yol senden geçiyor.”

“Hiç tanımadığın bir kadını evine alır mısın Akasya?” dedi bana bakarken. “Ya da bir gün alırsın, iki gün alırsın, onunla yaşar mısın? Her şey hep göz önündeydi, görmeyen sendin. Bırak görmeni sağlayayım.”

Aptal bir kadın değildim ama şu an aptal gibi hissediyordum. Gözümden bir damla daha aktı.

“İstersen şu an gideriz buradan,” dedi Yekta elini bana uzatıp, beni kendine doğru çekerken. “Ama bir daha asla bu konu hakkında konuşmam, içeride ne göreceksen görmene izin vermem.”

Derin bir nefes aldım ve başımı ondan uzaklaştırıp elimle akan gözyaşımı sildim. Rimelim parmağıma bulaşırken böyle devam edemeyeceğimizin farkındaydım.

“Tamam,” dedim kararlı gözlerine bakarken. Bu gecenin sonunda seni kaybetmek varsa ona da tamam.

Elini kendinden emin bir şekilde bana uzattığında elini tuttum ve parmaklarımızın birbirine sıkıca kenetlenmesine izin verdim.

Restoranın girişine doğru yürümeye başladığımızda içimdeki korku adım adım büyüyordu. “Önce lavaboya gidip yüzümü yıkayayım,” dedim Yekta’ya bakmadan konuşarak. Yüzümün nasıl gözükteği hakkında en ufak bir fikrim bile yoktu.

“Olur,” diye mırıldandığını işittim. Restoranın içine girdiğimizde Yekta garsona selam vererek iki kişilik boş bir masa sordu. Bense elimi ondan ayırarak lavaboya doğru ilerlemeye başladım. İçerisi büyük ve şıktı. Lavaboya girerek aynanın karşısına geçtiğimde sandığım kadar kötü gözükmediğimi fark ettim. Hızlı bir şekilde yüzümü yıkayarak göz altlarıma bulaşan rimeli peçete yardımıyla toparladım.

Üzerimdeki şort hafif kırıışmış gibiydi fakat elimle çekiştirerek düzelttim. Aynada son kez kendime baktığımda gözlerimde kaçtığım geçmişini gördüm. Anlatacak bir hikâyem vardı. İyi yanlarını, kötü yanlarını hatta mantığa oturmayan kısımlarını bile her zaman görüyordum. Her şeyin fazlasıyla farkındaydım fakat hiçbir zaman bilmek istemedim.

Yekta benim hikâyemin neresindeydi emin değildim. Gelip geçecek olan bir adam mıydı, bana kısa bir süre eşlik edecek olan dost muydu yoksa kalbimde büyük yaralar açacak olan yanlış insan mıydı bilmiyordum.

İçeride bana göstereceği şeyin ne olduğundan çok bana ne kaybettireceğiyle ilgileniyordum. İstesem öğrenebileceğim ama bilmemek için direndiğim gerçeklerden birisinde parmağının olması beni yaralardı. Aynanın önünden ayrıldım ve kapıya doğru ilerledim.

Kendi geleceğimi ben yaratmıştım. Yaşanan her şeyin içerisinden sıyrılıp bu hayatı kendim için hazırlamıştım.

Her şey bambaşka olabilirdi. Evi terk etmeseydim, insanlardan ve geçmişimden kaçmasaydım... Hepimizin tonlarca hata yapıp, günahlar işlediği ve bütün bunlardan sıyrılıp devam ettiği bu hayatta babamın hatasını kendi hatam gibi kabul etmiştim.

Kendime yıllarca bunun acısını çektirdim ve çektirmeye devam ediyorum. Ne geçmiş değişiyor ne gelecek ama kendim için yarattığım bu dünya biraz olsun iyi hissetmeme sebep oluyor.

Yavaş adımlarla büyük salonda Yekta'nın oturduğu masaya doğru ilerledim. Sandalyeyi çekerek karşısına oturduğumda su içiyordu.

“Evden kaç yaşında ayrıldın?” diye sordu bakışları yere kadar uzanan camlardan dışarıya kayarken.

“On yedi,” dedim konunun nereye geleceğini bilemezken.

“Yemek yiyecek misin? Şarap istedim ikimiz için de.” Omuz silk-tim. Neden her şey çok normalmiş gibi davranıyordu? Tavrı beni daha çok gerdiğinden derin bir nefes aldım.

“Baban bir şey söylemedi mi?” dedi Yekta bana bakarak.

“İlk başlarda aramışlar ama babamdan önce annemle iletişime geç-tim. Saklanmazsam intihar edeceğimi söylediğimden bana yardım etti.”

“Hiç kötü bir şey yaşamadın mı?” dedi Yekta tek kaşını kaldırarak ve elindeki bardakta olan son yudumu da içti.

“Nasıl yani?” Gözlerine bakarak mırıldandığımda o da gözlerini bana çevirdi.

“On yedi yaşında, bir başına, yanında olmaması gerekenden fazla miktarda parayla. Bir süre kimseden yardım almamışsın. Türkiye’de yaşıyoruz Akasya, taciz edilebilirdin, kaçırılabilirdin, hadi şimdi bü-yüksün ki şu an bile bu ihtimal var. On yedi, yirmi yaş aralığında onca yıl sokakta yaşarken bir kapkaççı bile çıkmadı mı yoluna?”

Geçmişî düşündüm, bende travma etkisi yaratan onlarca şey ya-şamıştım ama hepsi on yedi ve öncesine aitti. Kaçtıktan sonra kendi hislerim ve ruh halim dışında beni bu denli etkileyecek hiçbir şey ya-şamamıştım.

“Yanımda para olduğunu sana söylemedim,” dedim Yekta'nın göz-lerinden bakışlarımı ayırmadan. Buraya gelirken kalbime attığı şüphe tohumları canlanıp baş gösterirken kalbimin ağrıdığını hissettim.

“Şu an bile paran var, o zamanlar yok muydu?” dedi sanki bütün bunlar kendi tahminiymiş gibi. Aptal bir insan değildim. Bir şeyler

bildiğini anlayabiliyordum fakat neden bugün, burada bunları konuşarak beni tedirgin etmeyi seçmişti bunu anlayamıyordum.

“Yaşamayı mı gerekiyordu Yekta? Ne yapmaya çalıştığını anlamıyorum, beni tedirgin ediyorsun.” Garson önümüze içi beyaz şarap dolu olan bardaklarımızı bıraktığında Yekta cevap verdi.

“Hayatın bir oyun üzerine kuruluydu ve sen hep bunu göz ardı ettin. Görmedin mi, görmek mi istemedin anlamıyorum. Kaçtığın her şey yanı başında duruyor ama sen sanki bu seni daha mutlu ediyor-muş gibi böyle yaşamaya devam ediyorsun.” Ses tonu sakindi, beni suçluyor gibi değil de beni kurtarmaya çalışıyor gibi seslendi bana. Cümleleri kalbimi kırdı.

“Yaşamak oyun değil Akasya,” dedi Yekta gözlerimin içerisine bakarken. Ona cevap vermedim ve önümdeki bardaktan bir yudum aldım. Zihnimin uyuşmasına ihtiyacım var gibi hissediyordum.

“Böyle daha iyi hissediyorum ve bana saygı duyuyorsun sanıyordum,” diye mırıldandım.

“Sana saygı duyuyorum ama bu kendine çektiğin eziyete göz yumacağım gerçeğini değiştirmiyor. Gerçekler gözünün önünde ama inat ederek gözlerini kapatıyorsun. Yarın gidecek misin? Yine git, bu hayat sana ait. Beni sevmiyor musun? Bir başkasını seversin, bu kalp senin ama önce bak ve gör. Kalbin kanaya kanaya kaçtığın gerçekleri gör.”

“Hangi gerçeği Yekta?” dedim sesimi hafifçe yükselterek. “Sen bu gerçeğin neresindesin?” Başını hafifçe sağa doğru çevirdi, gerilen çene kasları belirginleştğinde omuz silktiğini gördüm.

Gözlerini kolsaatine çevirdikten hemen sonra geri döndü.

“Şimdi arkana bak,” dedi bakışlarını geriye çevirirken. Gözlerim daha demin içeriye girdiğimiz kapıya döndüğünde içeri giren uzun, takım elbiseli adamı tanıyordum. Mert ve yanında bu gece konuşmayı düşündüğüm Buse içeri girdiğinde istemsizce kaşlarımı çattım. Büyük salonda, bizim tam tersi yönümüzdeki masalara doğru ilerlediklerinde dudaklarımdan bir mırıltı döküldü.

“Ne?”

Mert elini Buse'nin beline hafifçe yerleştirirken onu yönlendirdi. "Tanışıyorlar mı?" diye sordum istemsizce. Aklıma onu Ankara'da ilk kez gördüğüm gün geldi. Bana kızması, ismim hakkındaki yorumu ve bu kızgınlığı bir anda yutması birer birer gözlerimin önünden geçerken bambaşka bir gerçeği daha fark ettim.

Annem, Mert'in benim nerede olduğumu, kim olduğumu biliyor olmasını sorunsuzca kabullenmişti. Restoranın arka tarafına doğru ilerledikleri için ikisini de göremiyorduk.

"Yekta," dedim gözlerinin içerisine bakarken. "Seni buraya Oğuz gönderdi değil mi?" İçimdeki korku bu gece bir müzik ritmi gibi ilerledi, ilerledi ve ilerledi.

"Bilmiyordu," dedi beni rahatlatmak istercesine. Fakat her şey o kadar karışıktı ki kafamda hiçbir şeyi toparlayamıyor, içerideki kişinin bana ne anlatması gerektiğini bilmiyordum.

"Oğuz seni buraya yalnızca Buse ile konuşman için gönderdi çünkü o da Mert'i tanımıyor." Derin bir nefes alarak önümdeki bardağa uzandığımda elimin üzerine elini koydu. Gözlerim eline takılı kalırken ayağa kalktı ve yanıma gelerek kulağıma doğru fısıldadı.

"Dışarıda konuşalım." Ona teslim olarak elimdeki bardağı bıraktım ve eliyle parmaklarımı kavramasına izin verdim. Yanımıza yaklaşan garsona işaret ederek durumu açıkladıktan hemen sonra birlikte içeriye girdiğimiz kapıya doğru ilerledik.

"Bizi görmeyecekler mi?" dedim Yekta'ya bakarak. Bu beni neden tedirgin etmişti bilmiyordum. Göğsüm aceleyle inip kalkıyordu ve nefes alıp verişlerim sıklaşmıştı.

"Bahçede oturuyorlar," dedi Yekta kapıdan dışarıya çıktığımızda.

Temiz hava biraz olsun iyi hissetmeme sebep olurken otoparka doğru ilerlemeye başladım. Yekta bir şey söylemeden beni takip etti. "Alaca," dedi bana yeniden kendi ismimle seslenirken.

"Onlarca yıl seni öylece bırakacaklarına inandın mı? Hayatın bu kadar adil olduğuna inandın mı?" Bir cevap beklemediğini biliyordum. O da bu soruların cevaplarını biliyordu.

“İnanmadın, bir şeyler olduğunun hep farkındaydın ama hiç sorgulamadın çünkü mutlu olduğuna kendini inandırdın. Bunu kendine neden yapıyorsun? İçeride senin hayatını konuşuyorlar, bundan sonra çizeceğin yolu belirliyor ve sen öylece yaşıyorsun. Bunu kendine neden yapıyorsun?”

“Yekta,” dedim çaresiz çıkan sesime engel olamayarak. “Bilmiyorum,” diye fısıldadım ardından. “Ne yapılır bilmiyorum. Bütün bunları geçmişte günlerce düşündüm ama hiç görmedim. Neden bunu yaptın? Neden bu hayatı bana gösterdin?” Gözlerimden yaşlar akmaya başladığında eliyle saçlarımı geriye doğru itti ve başparmağını akan gözyaşlarıma bastırdı.

“Çünkü artık yaşa istiyorum. Dağınık bıraktığın o yatağı topla, evinin anahtarını cebinde taşı, bir gün değil, her gün evine dön istiyorum.”

“Ben kendime söyleyemiyorum,” dedim gözlerinin içine bakarken. “Sen anlat, bana neden bunu yaptılar?”

“Bilmiyorum,” dedi ve ben Yekta’yı ilk kez bu kadar çaresiz gördüm. “Annen bana geldi, sen geldikten iki gün sonra. Hiçbir şey anlatmadı, sende bir gariplik olduğunun hep farkındaydım fakat durumun bu kadar ciddi olduğunu hiçbir zaman düşünmemiştim.”

“Ne söyledi?” Ellerini gözlerimden çekmemişti, çenemin biraz üstünü kavrayan elini sabitlemiş, başparmağıyla gözümü ovuyordu. Bunun beni sakinleştirdiğini o gözlerimi ovmayı bırakana kadar fark etmemiştim.

“Biraz para teklif etti ve yalnızca sana göz kulak olmamı söyledi. Muhtemelen çevrendeki herkese bunu yaptı.”

“Sen de beni evine aldın,” dedim ona bakarken. “Beni arkadaşlarıyla tanıştırdın, bana yardım ettin çünkü bir sebebi vardı.” Sesim gitgide yükseldi ve ondan hafifçe uzaklaştım.

“Ellerinin bana uzanan halatlar olduğuna inanırdım.” Hafifçe yutkundum ve devam ettim. “Yapma, bana anlatma, neden yapıyorsun? O halatları koparıp benden alma. Bırak inanayım sana ve tüm yalanlara, zaten gideceğim...”

“Alaca,” dedi ellerini bana uzatırken. Ellerinden uzaklaştım. Bütün bunları söylemeye hakkım var mıydı? Yaptığı şeyi kabul etse bile onu suçlayamazdım çünkü bana bir kötülüğü dokunmayacaktı. Aksine kötülük yapan bendim.

Yıllarca bambaşka hikâyeler yazmış, bir o kadarına da şahit olmuşum. Hepsinde en kötüsü kendimdim.

“Kabul etmedim ama karışmadım da,” dedi beni rahatlamak istercesine. “Ailenin sana yaptığıyla ilgilenmedim çünkü beni ilgilendirmiyordu. Nasıl bir yolda yürürsen yürü yolun sana ait ve ben yalnızca kaldırımında duran bir yabancıyım. Bunu değiştiremem.” Bir yabancı olduğu gerçeği kalbimin üzerine ufak bir kesik attı ve canımın acımasına sebep oldu.

“Peki neden şimdi karıştın?” dedim asıl konuşulması gereken noktaya parmak basarak. Gözlerini gökyüzüne doğru kaldırdı, bir elini uzayan saçlarına geçirdi ve gözlerinin önüne düşen saçlarını geriye doğru itti. Gerilen karın kaslarından onun da en az benim kadar gergin olduğunu anlayabiliyordum.

“Bilmiyorum,” dedi gözleri gökyüzündeyken. “Hâlâ senin için bir yabancıyım ama bunu artık kabullenemiyorum. Hayatıma bu kadar dahil olmuşken, benim geçmişimle ve geleceğimle yüzleşmiş, kız kardeşimle bile tanışmışken seni bir yalanın ortasına bırakmayı kendime yediremiyorum,” dedi birer birer itiraf ederek. Ardından elini bana doğru uzattı ve devam etti. “Ellerini tuttuğumu söylüyorsun ama ben daha hiçbir şey yapmadım. Neden bilmiyorum, gideceksen bile ellerini tutmak istiyorum. Sen bırakana kadar hiç bırakmamak üzere.”

“Ama ben bırakacağım ellerini,” dedim burnumu hafifçe çekerken.

“Kimse kimseye mecbur değil bu hayatta.” Söylediğinin üzerine elini tuttum.

“İkimiz de birbirimiz olmadan devam edebiliriz, bunu en iyi sen biliyorsun. Bırak gidene kadar seninle olayım.” Ellerimi ellerinden çekerek kollarımı boynuna doladığımda ona cevap vermemiştim ama o söylemek istediğimi çoktan anlamıştı. Başımı koyduğum boyun girintisi, nefes alıp verişlerimi hızlandırdı.

İçimdeki dürtüye engel olamayarak dudaklarımı boyun girintisine bastırdım. Sıcak teni, tenimi ısıttığında arkamızda kalan sokak

lambasının demirine sırtını yaslamıştı. İçimde hissettiğim sızıyı geçirmek adına ellerimi çekerek ondan uzaklaştım. Gözlerinde gördüğüm istek, ona daha fazla çekilmeme sebep oluyordu fakat ne yeriye ne de zamanı.

Gözleri dudaklarıma takıldığında onun da benim gibi düşündüğünü anlamıştım. Aramızda karşı koyamadığım duygusal bir çekim vardı ve bunu tutku besliyordu.

“Şimdi ne yapacağız?” dedim durumu toparlamak isteyerek.

“Hesabı ödeyip geliyorum, sen arabayı çağır. Arabada konuşalım.” Başımla onu onayladım ve valenin bulunduğu tarafa doğru ilerleyerek arabayı istedim.

Araba geldiğinde anahtarı alarak ön tarafa oturdum ve Yekta’nın gelmesini bekledim. Araba Yekta’ya ait olsaydı kullanabilirdim fakat başkasının olduğu için cesaret edemedim. Birkaç dakika sonra sürücü kapısı açıldığında Yekta’nın hızla ön koltuğa oturduğunu gördüm. Anahtarı ona uzattığımda elimden alarak arabayı çalıştırdı.

Yüzünde gördüğüm endişe kaşlarımı çatmama sebep oldu. “Bir sorun mu var?”

“Seni otobüs durağında bıraksam sorun olur mu?” dedi bana yandan bir bakış atarak.

“Ne oldu?” dedim sorduğu soruyu es geçerek.

“Eren, Arslan ile kavga etmiş,” diye mırıldandığında gözlerim endişeyle ona döndü.

“Ciddi bir şey mi?”

“Bilmiyorum, hastanedeymiş Eren.”

“Ben de geleyim, bırakma beni,” dedim ona karşı çıkarak.

“Bu gece yorgunsun,” diye mırıldandı diğer arabaları sollayarak öne geçerken.

“Yekta gelmek istiyorum.” Sert ses tonuyla konuştuğumda bana cevap vermedi. Bir eliyle direksiyonu tutarken bunaldığından olsa gerek diğer eliyle gömleğinin ilk düğmesini açmaya çalışıyordu. Elimi uzatarak ona yardımcı olduğumda gözleri hafifçe bana kaydı.

Önceden önümüzde görünmez bir kalkan var gibi bakardı. Artık gözlerinde aradığım o hissi bulabiliyordum. Ona karşı duyduğum çekimin

karşılıksız olmadığını, bana her baktığında hayal ettiği anları hissedebiliyordum ve bu içimdeki tutkunun alevlenmesine sebep oluyordu.

“Sen bilirsin,” diye mırıldandığını hissettim. Ardından ikimiz de sessiz kaldık. Bu gece, burada geçirdiğim en gerçek geceymiş gibi hissediyordum. Acının unutulmayan bir yanı vardı ve geçmişin ortasına saplanan her acı, birer anı olarak kalbimin bir köşesinde yaşıyordu.

İnsanları böyle böyle tanırdık, acılarımızı anlatarak, acılarını anlayarak. Aynı acıya ağladığımızda, aynı gece birlikte yaralandığımızda aramızda hiçbir zaman kopmayacak ama bizi bir arada tutmaya da yetemeyecek bir bağ oluşurdu.

Hep minnet duyduğum, hep aklımın bir köşesinde taşıdığımız insanlar, aynı acıda ağladıklarımızdı. Daha önce hiçbir şehirde böyle gerçek anlar ve hisler yaşamamıştım.

İnsanlar birer yabancıydı, şehirler misafirhanelerdi, ruhum oradan oraya savrulup bir yılı tamamlar ve yeniden doğardı.

Her sene 26 Haziran gecesinde, yeniden başlardım.

Gözlerim hafifçe ona doğru kaydı. Bu sefer yanımda o vardı.

Bir adam.

Yekta Emir Ilgaz.

Belki, bir gün o da benimle yeniden başlar.

Yüzümde istemsizce hafif bir gülümseme oluştu. Belki de yeniden başlamak mümkün değildir, dedi bir yanımda ve ben bu gece o yanıma kırıldım.

Başımı arabanın camına yasladığımda Yekta arabayı yavaşlattı ve bir elini arka koltuğa attı. Bir şeye uzanmaya çalıştığını anladığımda çoktan aradığı şeyi bulmuş gibiydi. Üzerime örttüğü ceketini hissettiğimde ne aldığını anlamıştım. Burnuma dolan parfüm kokusu yüzümde bir gülümseme belirmesine sebep oldu.

Bu hissi seviyordum.

Onu seviyordum.

En kötü gecelerde bile yüreğimden estirdiği bu rüzgârı seviyordum.

Bütün bencilliğime rağmen ellerini bana uzatan o adamı, bir gece yarısı terk etmekten korkuyordum.

00.45

Gözlerimi araladığımda arabanın içinin boş olduğunu gördüm. Yekta sürücü koltuğunda değildi ve karanlığın içerisindeydim. Bir elim telefonumu ararken diğer yandan nerede olduğumu anlamaya çalışıyordum.

Telefonumu bulduğumda ekrandaki duvar kâğıdı kaşlarımı çatma- ma sebep oldu. Siyah ekran üzerine yazılan yazı duvar kâğıdı yapılmış- tı ve bunu Yekta'nın yaptığını anlamıştım.

Yedek anahtar torpidoda, hastanenin yanındaki kapalı oto- parktasın korkma. Uyandığında hâlâ gelmemiş olursam yukarı çıkarsın. Yeşil alandayız.

Üzerime örttüğü ceket elime alarak doğruldum ve telefonun fene- rini açarak torpidodan yedek anahtarı aldım. Arabanın kapısını açarak dışarıya çıktığımda elimdeki ceket üzerime geçirdim. Arabanın kapı- sını kapatarak telefonumun fenerini açtım. Hafif aydınlatılan kapalı otopark gözlerimi yoruyordu.

Hızlı adımlarla otoparkın hastane girişine doğru ilerledim ve aynı hızla merdivenleri çıkmaya başladım. Başım hafiften sızlıyordu ve yü- züm bu sefer gerçekten dağılmıştı. Dışarıdan bakan birine göre fazla geceden kalma gözüküğümün farkındaydım. Bu şu an için sorun ede- ceğim son şey bile değildi. Üçüncü kata geldiğimde danışmaya doğru ilerledim. “Yeşil alan neresi oluyor?”

“Sağdaki kapı, yerdeki okları takip edebilirsiniz.” Hafifçe gülümse- yerek başımı salladım ve o an yere konan yeşil alan oklarını fark ettim. Bahsedilen odaya girdiğimde yan yana dizilmiş sedyeleri ayıran per- delerle ve ağır ilaç kokusuyla burun buruna geldim. Midem hafif bu- lansa da buna aldırmadan ilerlemeye devam ettim ve odanın sonunda, arkası dönük bir şekilde beklediğini gördüğüm Yekta'nın yanına geldi- ğimde elimi omuzuna yerleştirdim.

Üzerime oldukça büyük gelen ceket, koluma kadar sıyrılırken bana doğru döndü. Elimi omuzundan indirerek yanından geçtim ve sedyenin üzerinde oturan Eren'e döndüm. Başı sarılmıştı ve sargı bezi- nin etrafında kan lekeleri vardı. Burnuna pamuk tıkanmıştı, yüzünde

çizikler vardı. Tişörtünün bir kenarı hafif yırtılmıştı. Yüzündeki öfke hoş şeyler yaşanmadığının bir kanıtıydı.

“Geçmiş olsun,” dedim ona bakarken. Başını sallayarak beni onayladığında Yekta’ya döndüm. “Ne olmuş?”

“Zehra’nın evindeyken Arslan gelmiş, konuşmalarını duymuş.” Eren ayağa kalktığı anda başımı kısa bir an ona çevirdim.

“Lavaboya gidip geleceğim, ölmedim, bakmayın öyle.” Eren’in konuşma tarzına alışık olduğum için omuz silktim.

“Ne konuşuyorlarmış?” dedim Yekta’ya dönerek. Eren yanımdan geçerek uzaklaşmıştı.

“Söylemedi ama bu kadar ileri gittiğine göre söylenmemesi gereken bir şey.”

“Bir şey yapmamış ki,” dedim Eren’in halini düşünerek. “Yani anlattığına göre gaddar bir adam. Çok önemli bir şey olsa daha kötü hale getirmez miydi?”

“Getiremez,” dedi Yekta kesin bir şekilde konuşarak. “Mal taşıdığı tırlar Eren’e ait. Bunu bile yapamaz ama yapmış, bu da ne kadar önemli olduğunun kanıtı.” Sakin çıkan sesi içime korku düşmesine sebep oldu.

“Ucu sana dokunur mu?” dedim korkarak.

“Zaten bana dokunması gerekmez mi Akasya?” Kaşlarımı çatıttığımda devam etti. “O dayığı onun değil de benim yemem gerekmez mi?”

“Sen olsaydın dövmekle bırakmazdı, bunu ikimiz de biliyoruz bençe,” dedim ona karşı çıkarak. Başını iki yana salladığında onu güldürmek için araya girdim.

“Tam şu an mafya olman gerekiyordu işte.” Yüzünde kırılgan bir gülümseme oluştuğunda yüzümü avuçlarının içerisine aldı.

“Hiç bırakmayacaksın bu mafya mevzusunu değil mi?”

“Sen de eğleniyormuşsun gibi geliyor bana ama hadi hayırlısı.” Beni kendisine doğru çekerek göğsüne yasladığında bu gecenin ona ne getireceğini düşündüm. Bu gecenin bize ne getireceğini düşündüm.

İkimizin de hayatı aynı kritik dönemde düğümleniyordu ve benim bütün bunları yaşamaya gücüm var mıydı emin değildim.

“Zehra iyi mi?” dedim başım, göğsüne yaslıyken.

“Şimdilik, evet,” diye mırıldandı. Eren yanımıza döndüğünde Yekta’dan ayrılarak birkaç adım uzaklaştım.

“Sargıyı değiştirsinler de çıkalım, midem bulandı.” Yekta hemşireye seslendiğinde Eren’e döndüm.

“Nerede kalacaksın bu gece?”

Derin bir nefes alarak bana döndü. “Bilmiyorum, bir otel bulurum.”

“Bizde kalabilirsin,” dedim Yekta’nın ne düşüneceğini umursamamaya. Hemşire yanımıza geldiğinde Yekta bana döndü.

“Sana sıkıntı olmaz mı?” dedi.

“Çocuğun başını görmüyor musun? Sıkıntı olmaz.”

“Fark etmez,” dedi Eren, hemşire başındaki sargıyı yenilerken.

“İlaçlarınızı vaktinde alırsanız ağrınız kalmaz, geçmiş olsun.” Hemşireyi başımızla onayladıktan sonra Eren ayağa kalktı ve Yekta ile onun peşinden ilerledik.

Otoparka indiğimizde bana bıraktığı anahtarı Yekta’ya verdim. Yekta sürücü koltuğuna, ben yanına geçerken Eren arka koltuğa oturdu.

Yekta arabayı park ettiği yerden çıkarırken elim radyoya gitti ve kısık sesle müzik açtım. Kanalda çalan şarkı devam ederken başımı arkaya yasladım.

“Ben ilgilenirim Eren’le,” dedim Yekta’ya bakarak. Başıyla beni onayladığında önüme döndüm.

Bu gece hiç unutmayacağım gecelerden birisiydi. Belki de yıllar sonra bile bu gecenin ve alınan kararların bedelini ödeyecektik.

Bazı anlar, fark etmesek bile önem taşırdı. Yekta’ya tamam demek bana ne getirecekti? Ondan neyi götürecekti?

Eren arka koltuğa yayılarak uzandığında giydiğim ceket arkaya uzattım. Uzattığım ceket alarak başının altına koydu ve gözlerini kapattı.

Yaklaşık on dakika sonra nefes alıp verişleri düzene girdiğinde uyuduğunu anlamıştım.

“Kusura bakma,” dedi Yekta araya girerek. Bir süre sessiz kaldım, ardındansa mırıldanır gibi konuştum.

“Garip.”

“Ney?” dedi Yekta tek kaşını kaldırarak.

“Hem yakınınız, hem uzak. Hem bir ilişkimiz var hem yabancıyız. Öpüşürken kırk yıldır sevgili gibiyiz ama şöyle bir anda özür dileyeceğin kadar uzağız.”

“Özür dilemek yakınlıkla ilgili değil Akasya,” dedi Yekta kavşaktan dönerken. “Biz seninle seni evimin bahçesine götürdüğüm gün birbirimize karşı herkese olduğumuzdan daha yakın olduk. Biz seninle bana geçmişini anlattığın gün herkesle olduğundan daha tanıdık olduk. Bunun öpüşmemizle, sevişmemizle ya da ilişki yaşamamızla bir alakası yok.” Derin bir nefes aldıktan sonra devam etti.

“Bu gece seninle ilgiliydi, böyle olmamalıydı. Zaten kötü bir geceyi daha kötü yaptım, halini sormak, kusura bakma demek yabancı olmakla ilgili değil.” Ona karşı çıktım.

“Yine de kırıcıydı.”

“Ney?” dedi yeniden.

“Bana karşı bir yabancı olduğunu söyledin birkaç saat önce.” Hafifçe gülümsediğini gördüğümde kafam karıştı. Ona anlam veremedim.

“Sana karşı yabancıyım demedim, öyleydim dedim.”

“Neden gülüyorsun peki?”

“Bana âşık oldun galiba,” dedi eğlenir gibi çıkan ses tonuyla.

“Ne alaka?” Gözlerimi devirerek tepki verdiğimde devam etti.

“Kurduğum en ufak bir cümleyi bile bu kadar kafana takman normal değil.”

“Sus ya çakma mafya.” Cevap veremediğimi görmesi onu daha da eğlendirmiş olacak ki yeniden güldü ve başını iki yana salladı. Bir gözü dikiz aynasından Eren’e kaydığında bana önemli bir şey söyleyeceğini anladım. Uyuduğunu gördüğünde konuşmaya devam etti.

“Sana bir şey soracağım ama tüm dürüstlüğüyle cevap vereceksin.”

“Olur,” dedim hemen kabul ederek.

“Baban bir adamın içeri girmesine sebep olmuş ve işlediği suçtan sıyrılmış.”

“Evet,” dedim derin bir nefes alarak.

“O adamı bulursak, babanın işlediği suçun cezasını çekmesini sağlarsam yine de gider misin?” Bir umut çıkan sesine karşılık ona döndüm.

“Nasıl yani?”

“İçindeki nefreti yenersek, geçmişin bıraktıklarını yok edersek kalacağına söz verebilir misin?” Binanın olduğu sokağa girdiğimizde bir ihtimal düşündüm.

Her şeyin sorunsuz olduğu, geçmişimi yendiğim, kendi içimdeki hislerin üstesinden geldiğim bir an düşündüm.

Sonsuza kadar burada, böyle yaşadığımı düşündüm. Üzüldüğümde gidecek bir kapımın olduğu bir an hayal ettim ve sadece hayaline bile gülümsedim. Yekta arabayı binanın önüne park ederken ona cevap vermemiştim.

Gözlerim binanın önünde olan arabaya takıldı ve yalnızca hayalini kurduğum o görüntü gitti. Yüzümdeki gülümseme dondu. Yekta'nın bakışları beni takip ederken ne olduğunu çözmeye çalışıyor gibiydi.

“Buğra'nın arabası evin önünde,” dedim mırıltı gibi çıkan sesimle. Her şeyin kalbime ve aklıma fazla geldiğini hissediyordum.

Yalanlar söyledim, kendi yalanlarıma inandım. Bir salıncak kurdum, bütün hayatım boyunca sallandım. Rüzgârı hissettim, yaşadığımı zannettim.

“Alaca,” dedi annemin sesi aylar sonra. “Söylenen yalanlar acıtacak bir gün canını kalbini kanata kanata.”



Ninova



“Yaşananlar seni var eder.
Acıların seçimlerini belirler.
Kim olduğun aynada gördüğünde değil,
ardında bıraktıklarında saklıdır.”

Yaşanılanlar bize ne katar? Kim olduğumuzu nasıl anlar, nasıl benimseriz? Yılların bana kattığı en büyük farkındalık farklı kimliklerle yaşamaktı. Tek bir Akasya'ydım fakat her şehirde bambaşka birisiydim. Her yıl yaşananları yok sayma şansım vardı.

Benim için yaşamak yalnızca geçmişten ibaretti. Hiçbir zaman bir gelecek düşünememiştim çünkü hayatıma giren herkesin bir gün gideceğini biliyordum. Onlar gitmese bile ben giderdim ve yolumuz bir şekilde ayrılırdı.

Yirmi dörtle yeni bir yola çıkarken geçmişi ardımda bırakmıştım. Başımı yasladığım soğuk Ankara otobüsünde içimde her yıl taşıdığım hüznün bir benzeri vardı. Buraya geleli yaklaşık altı hafta olmuştu. Fakat bu bir buçuk ay hem arkama bakmadan kaçma isteği hem de sonsuza kadar burada yaşama hissi oluşturmuştu içimde.

Buğra'nın arabasını gördüğümde hissettiğim neydi bilmiyordum. Yekta'ya güveniyordum ve bu altı boş bir güven değildi. Zihnimde oluşturduğum ütopya da benimle yürüyen adamdı. Elleri bana uzanan, beni hayata bağlayan adamdı. Bütün bencilliğimi bilmesine rağmen buradaydı ve hissediyordum, bu hiçbir zaman değişmeyecekti.

Yekta bana hâlâ bir cevap beklercesine baktığında sorusunu es geçerek ona döndüm. “Buğra’nın arabası,” diye mırıldandım. Bakışları baktığım yöne döndü ve o da kırmızı arabayı gördü.

“Sizin evin önünde.”

“Ankara’ya gezmek için gelmemiş miydi?” dedi Yekta bana dönerek. Başımı olumlu anlamda sallarken ona cevap verdim.

“Ailesi burada yaşıyor.”

“Bizim apartmanda olacaklarını sanmıyorum, belki bir tanıdığı vardır.” Dudaklarımı büzdüm.

“Bugün çok yoruldun, senin evine çıkalım. Yarın konuşuruz bunu, olur mu?” Başımla onu onayladım ve arabanın kapısını açarak indim. Yekta arka koltukta uyuyan Eren’e uzanarak koluna dokunduğunda Eren kıpırdayarak ağzında birkaç kelime mırıldandı.

“Yukarı çıkalım uyursun,” dedi yeniden Yekta ve Eren hafifçe gözlerini aralayarak doğruldu. Gözlerini acıdan kapattığında bakışlarımı ondan alıp Buğra’nın arabasına sabitledim.

Zihnime dolan anıları gözlerimi kapatarak yok etmeye çalışsam da hüznün kalbimin etrafını sarmıştı. Eren arabanın kapısını sert bir şekilde kapattığında gözlerimi açarak kapıları kilitleyen Yekta’ya döndüm ve apartmanın kapısını açtım. Yekta ve Eren ardımdan gelirken hızlı adımlarla merdivenleri çıkıyordum. Dairenin önüne geldiğimizde cebimden evin anahtarını çıkardım ve kapıyı açtım. Eren ve Yekta da ardımdan içeri geçtiğinde Yekta’ya hitaben konuştum.

“Sen Eren’i salona yatır, ben geleceğim.” Yekta başını sallayarak Eren ile birlikte odama doğru ilerledi.

Odama geçerek dolabın içerisine yeni yerleştirdiğim yastığı ve nevresim takımını aldım. Odaya geri döndüğümde Eren koltuklardan birisine uzanmıştı. Elimdeki çarşafı Yekta’ya uzattım.

Eren koltuğa uzanarak gözlerini kapattığında salonun kapısını kapatarak yatak odasına döndüm. Yekta da odama girdiğinde ona doğru çevirdim bakışlarımı.

“Üstümü değiştiremeyecek kadar yorgunum.” Göz ucuyla bana baktığında devam ettim. “Balkona geçelim mi?” Başıyla beni onayladığında

balkona doğru ilerledim. Araladığımı balkonun kapısını açarak küçük balkonuma çıktığımda bu evi açtığımız ilk gün oturduğum gibi yere oturdum ve sırtımı soğuk duvara yasladım. Yekta elinde bir yastık ve polarla geldiğinde bu sefer boynumuz tutulmayacağı için mutluydum.

Dizlerimi göğsüme doğru çekerek, ellerimi dizlerimin etrafında bağladım, başımı duvara yasladım ve sırtıma değen soğüğün saç diple-rime ulaşmasına izin verdim. Yekta aynı pozisyonda tam karşıma oturduğunda sırtını yasladığı demirlikle arasına yastığı sıkıştırmıştı.

“Nasıl hissediyorsun?” diye sordu.

“Bilmiyorum.” Mırıltım geceye süzülürken balkon kapısının kapalı olduğunu fark ettim.

“Farkındaydın değil mi?” dedi yeniden beni konuşturmaya çalışarak.

“Evet ama hiçbir zaman görmek istemedim.” İtirafım ona ne hissettirmişti bilmiyordum. “Bu kadar ileri gideceklerini de düşünmedim. Annem elbette arkamı topluyor, beni koruyordu ama arkadaşlarıma ücret ödemek...” Bir süre ne diyeceğimi bilmeyerek sessiz kaldım.

“Bilmiyorum, sadece kulağa iğrenç geliyor. Ben bu insanlara arkadaşım dedim Yekta. Buse’ye arkadaşım dedim. Kars’ta beni evine alan Can’a arkadaşım dedim. Hiç birisi mükemmel insanlar değildi ama bana iyilikleri dokunuyordu ya da ben öyle zannediyordum.”

“Sana hiç kimse görüldüğü gibi değildir demiştim. Eğer gitmeseydin, kararını değiştirseydin belki de bunlar ortaya çıkacaktı ve siz paramparça olacaktınız.” Söylediğine karşılık dudaklarımı büzdüm ve gökyüzünü izlemeye devam ettim.

“Belki.”

“Peki sen neden yapmadın? O parayı neden almadın?”

“Bu beni kötü birisi yapardı,” dedi derin bir nefes alarak. Söylediğine anlam veremediğim için bakışlarımı ona döndürdüm.

“Hepimiz içimizde kötü bir yan taşırız. Ne demek istediğimi sana anlatamam ama bu beni kötü bir adam yapardı ve seni hiçbir zaman yaşananların gerçek olduğuna inandıramazdım,” dedi gözlerime bakarken.

“Aklımda hep şüphe kalırdı, doğru.”

“Seçimlerimiz kim olduğumuzu belirler,” dedi ve sırtını yasladığı yastığı eliyle alıp yerdeki balkon halısının üzerine bırakırken konuşmaya devam etti. “Bir seçim yaptım, bu kim olduğumu belirledi. Senin hayatında ya da kendi hayatımda ne fark eder ki.”

Yere uzanarak poları üzerine örttüğünde yaslandığım duvardan ayrılarak onun yanına doğru uzandım. Başımı duvar tarafına doğru uzattığı koluna koyduğumda beni kendisine doğru çekti. Parfümü içime dolduğunda bir kolumu karnının üzerinden ona doladım. Teninin sıcaklığı beni sardığında bütün gece yaşananlar zihnimin kuytu köşelerine çekilmişti.

“Yekta,” diye mırıldandım. Gözlerini bana doğru indirdi, başımı ona doğru çevirdim ve dudaklarıyla aramda kalan birkaç santime inat fısıldayarak konuştum.

“Tam şu an seni öpmek istiyorum.” Gözlerinde gördüğüm yoğun duygular bana özlediğim bir hissi anımsatırken cevap vermesini beklemeden kendimi ona doğru bastırdım ve dudaklarını dudaklarımla kavradım. Elimden destek alarak üzerine çıktığımda Yekta ellerini belime dolamış, beni kendisine bastırmaya devam ediyordu.

Kasıklarım istekle kasılırken, üstdudağını çekiştirdim. Elleri yavaş yavaş saçlarıma çıkarken nefes nefese kalmıştık. Dudaklarım hâlâ dudaklarının üzerindeneyken derin bir nefes alarak mırıldandım. “Bunca zaman beni bundan neden uzaklaştırdın?”

“Bunca zaman kendimi bundan neden uzaklaştırdım?” diye cevap verdi ve beklemediğim bir anda beni üzerinden indirerek ayağa kalktı. Yerde ne yaptığını çözmeye çalışırken nasıl gözüktüğüm hakkında en ufak bir fikrim bile yoktu.

Eğilip bacaklarımı kavrarken beni kucağına alacağını anladım ve elimi boynuna doladım. “İçimdeki hissi durduramıyorum,” dedi sessiz bir şekilde. Dudakları boynuma uzandı ve damarımın üzerine bir buse kondurdu. İçimdeki his, düşünmemi ve ona cevap vermemi engelliyordu. Kasıklarımın sızladığını hissediyordum ve bu durum ona kendimi daha da bastırmama sebep oluyordu.

Balkon kapısını açarak odama girdiğinde beni yatağa bırakıp üzerime doğru uzandı. Dirseklerini yatağa yaslariken elleri yüzümü avuçladı. “İçimde yarattığın bu deprem gerçek mi?” diye sordu ve beklemeden dudaklarını bluzumun açıkta bıraktığı boynuma götürdü. Köprücük kemiğimin üzerini dişlerinin arasına alırken ağzımdan bir inleme kaçtı.

Kasıklarımın üzerinde hissettiğim baskı beni daha da çıldırtırken dudakları aşağıya doğru kaydı. Boynumdan göğsüme doğru inen çizgide oyalanan dudakları bluzumun açıkta bıraktığı yere kadar geldi. Hafifçe uzaklaşarak belimi yukarıya doğru kaldırmamla, bluzumu üzerimden çıkarıp karanlık odanın içerisine fırlatması bir oldu.

Dudakları, sutyenimden taştan göğüslerime doğru yol izlerken tırnaklarımı gömleğinin üzerinden ona bastırıyordum. Ellerini sutyenimin kopçasına doğru uzattı ve beklemeden onu da vücudumdan ayırdı. Karşısında uzanırken, onu izlemekten ve hissettiğim hazdan keyif almaktan başka yaptığım hiçbir şey yoktu.

“Alaca,” dedi fısıldar gibi çıkan sesiyle. Bir eli göğsümü avuç içeri üzerine alırken ellerimi uzatarak gömleğinin düğmelerini açmaya çalıştım. Göğsümü bırakıp bana yardım etmek için kollarını kaldırdığında düğmelerinin tamamını açmadan gömleğini başından çıkarıp kıyafetlerimin yanına yolladım ve bakışları gözlerimi bulduğunda orada yanan ateşi gördüm.

Onu gördüğüm ilk andan beri içimde hissettiğim ateş artık onun gözlerindeydi. Sırtına tırnaklarımı bastırdığımda hafifçe inledi ve dudaklarıyla göğüs ucuma uzanarak dişlerinin arasına aldı.

Dudaklarımdan kaçan kısık inlemeler hissettiğim ateşin bir parçasıydı.

Göğüs ucumu dudaklarıyla ıslatıp çekiştirirken tırnaklarım omuzunda kaymaya devam ediyordu. Dudaklarını göğsümden çekmeden hafifçe başını kaldırdı ve gözlerini yüzüme sabitledi. “Kalbin,” dedi. “Benim şehrim.”

Cümlesi kulaklarıma bir mırıltı gibi ulaşırken Yekta göğsümün altında kalan kalbimin üstünü öptü ve dudaklarını, hızla atan kalbimin

üzerinde hissetmeme sebep oldu. Ellerim yavaş yavaş boynuna doğru giderken diğer göğsüme geçmesine izin vermeden onu yanıma doğru iterek düşürdüm.

Yatağıma uzanan Yekta'nın üzerine çıkarken gözlerim ilk günden itibaren dikkatimi çeken karın kaslarında dolaştı. "Sana neler yapmayı hayal ettiğimi bir bilsen," dedim kollarını serbest bırakarak uzandığında.

Dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Korkmalı mıyım?" Omuz silktim ve üstdudağına uzanarak onu dişlerimin arasına aldım. Ağzını hafifçe aralayarak kollarını bedenime sardığımda onu daha fazla yatağı bastırarak dilimi ağzının içerisine doğru ittim ve nefesim tükenene kadar dudaklarını dudaklarımdan çekmesine izin vermedim. Çıplak göğüslerim, ona sürtünürken bundan etkilendiğini biliyordum.

"Alaca!"

Dilimi dudaklarından ayırarak göğüslerine değdirdiğimde ismimi bağırdı. Bana gerçek adımla seslenmesi içimdeki hazzı artırırken dilimi göğsünde hafifçe kaydurdım ve karın kaslarının üzerine dudaklarımı bastırdım.

Tenini dişlediğimde dudaklarından kaçan inlemeyle altüst olmamız bir oldu. Boynuma yerleştirdiği elleri beni aşağıya, onu yukarı taşıırken elleri şortuma indi. "Beni delirtiyorsun." Hafifçe gülerek dilimi dudaklarımdan üzerinde gezdirdim.

Bir buçuk aydır yalnızca onu istiyordum. Bastırdığım o ateş, bizi geçmişin gölgesinde kaldığımız gecede yakaladığında sadece geçmişini yakmasını diledim.

Bacaklarımı kaldırarak şortumu çıkarmasına izin verdiğimde elleri bacak arama doğru ilerledi ve vakit kaybetmeden külotumu da bacaklarımdan arasından sıyırdı. Çırılçıplak kalan vücuduma hayranlıkla baktığında gururumun okşandığını hissettim.

Elini çoktan ıslanan kadınlığıma götürdüğünde başımı geriye doğru atarak inledim. Elini hafifçe hareket ettirerek mırıldandı. "Hissediyor musun?"

“Yekta Emir Ilgaz,” dedim sıklaşan nefeslerimin arasından. Devam etmeme izin vermeden tek parmağını içime doğru ittiğinde ağzımdan bir inleme daha döküldü.

“Tekrar söyle,” dedi içimde dolaşan parmağını hareket ettirirken.

“Seni istiyorum,” dedim artık onu içimde hissetmeyi istediğimi ima ederek.

Bacaklarımı çekimle birbirine kapatırken, “Ben de güzelim,” dediğini işittim ve ellerim pantolonuna uzandı.

Alelacele pantolonunu aşağıya indirdiğimde iç çamaşırını da onunla birlikte çıkardı. Gece boyunca gözlerinde aylardır aradığım o tutkuyu gördüm. Derinliklerimde kaybolurken, onu içimde hissederken bu gecenin bizi nereye sürükleyeceğini düşündüm.

İçimde gidip gelirken inlemelerim odanın içerisinde yükseliyor, ağzından dökülen ismim bana ilk kez gerçekten seviştiğimi hissettiyordu.

Yekta Emir Ilgaz ve Alaca Özkan.

Bu gece, sabah ışıkları odayı doldurana kadar birdik. Birbirimizden ve iki ayrı bedende tek bir ruhtan ibarettik.

...

Saçlarımın üzerinde hissettiğim baskı, kollarının arasında uzandığım Yekta'ya aitti. Kırık dökük bir gecenin sabahında, onun kollarında uyanmıştım. Hep ağlarken mi öpeceğim seni demişti bana dudakları ilk kez dudaklarımı kavradığında. O an ona ne diyeceğimi bilememiştim ama artık kabullendim.

Hep ağlarken öpecekti, hep yaralarımın öpecekti beni.

“Günaydın,” dedim uyandığımı ona belli ederek. Başımın altından geçirerek saçlarıma uzattığı eli, tekrardan perçemlerime uzandı ve onlarla oynama devam etti.

“Eren nasıl oldu da odaya girmedi,” dedi. Saçlarımı ellerinden kurtararak başımı ona doğru çevirdim ve dudaklarını hafifçe öptükten sonra ondan uzaklaştım.

“Duş alayım da konuşalım,” dedim dolabımdan aldığım bir geceliği üzerime geçirirken.

Yatakta uzanmaya devam ederken, “Olur.” diye mırıldandığını işittim.

“Zehra’nın yanına gideceğim bugün,” dedi ben odadan çıkmak üzereyken.

“Ben de gelirim.”

Cevap vermesine izin vermeden odadan çıkarak banyoya doğru ilerledim. İçimde dün gece yaşadığımız şeyin gerçekliği vardı. Biriyle sevişmek, beraber olmak, haz almak başkaydı; seninle beraber olduğu için mutlu olacak kadar bağlandığın, önemsedığın biriyle sevişmek bambaşkaydı.

İçimde hissettiğim mutluluk, dün gecenin bana miras bıraktığı histi. Banyoya girerek suyu ayarladığımda gözlerimin önüne göğsümde dolaşan elleri geldi.

Yekta Emir Ilgaz bir devrimdi.

Benim bedenimde, ruhumda ve hayatımda daha önce hiç hissetmediğim duyguları tattırıyor, yaşayamadıklarımı yaşıtıyordu.

Duş alarak banyodan ayrıldığımda Yekta’nın da üzerini giyip gittiğini fark ettim ve üzerime geçirdiğim bornozu çıkarmadan elime telefonu alarak ona mesaj attım.

Akasya: Eve mi geçtin?

Yekta: Evet, duş alacağım. Eren salonda oturuyor.

İçeriye geçmediğim için Eren’in orada olduğunun farkında bile değildim. Cevap vermeden odamın kapısını kilitledim ve telefonumun ekranından dün gece yaptığı duvar kâğıdını değiştirdim.

Dolaptan üzerime kıyafet seçerken bir yandan yaşananları sorguluyordum. Bütün bunlar için gücüm var mıydı? Bunu istiyor muydum?

Yeniden başlamak gerçekten mümkün müydü?

Dolabımdan beyaz cropumu ve yeşil taytımı aldım. Yeşil, beyaz kareli gömleğimi de askılıktan alarak yatağa fırlattım ve bornozumu çıkarıp kıyafetleri giydim. Saçlarımı kurutmak için aynanın karşısına geçtiğimde boynumda gördüğüm kızarıklık dün gecedan kalan silik bir hatıra gibiydi.

Birbirimize bu derece yabancıyken ve aynı zamanda birbirimize böylesine yakinken sevişmiş olmamızın yaşadığımız hazdan ileride bir anlamı var mıydı bilmiyordum. Benim için değerliydi, onun için değerliydim ama bir şekilde bu hikâyenin bir yanı eksikmiş gibi hissediyordum.

Sanki yaşanmamış anılarımız vardı, izlenmemiş filmlerimiz, ağladığımız acılar vardı. Onunla çok doğru bir zamanda yanlış bir hikâyede tanışmıştık. Bu yüzden çoğunlukla yaşanan anların gerçekliğini sorguluyordum.

Saçlarımı kurutup taradıktan sonra hafif bir makyaj yaparak elime telefonumu aldım ve odadan çıktım. Geniş koridorda ilerlerken salondan gelen sesi duyabiliyordum. Muhtemelen Eren telefonundan bir şeyler izliyordu.

“Eren,” dedim salona girerken. Kapıyı hafifçe tıklattıktan sonra araladım ve araladığım kapıdan geçince salondaki kanepede yayılarak oturan Eren’le karşılaştım.

“Uyanabildin sonunda.”

“Yekta çıkmış, Zehra’nın yanına geçeceğim buradan,” dedim gözlerinin içerisine bakarken. Yüzünde dün gecedan kalma kuru kan lekeleri ve çizikler vardı. Patlayan kaşı, hafifçe kanamış kan kaşından aşağıya doğru akarak yüzünde kurumuştı.

“Orada ne yaşandı?” dedim tepkisini ölçmek isteyerek.

“Zehra’ya sorarsın,” dedi derin bir nefes alarak. Yüzünde gördüğüm endişe, içimdeki şüpheyi doğruladı. Eren’in Zehra’yı sevdiğini anlamak zor değildi. Fakat Zehra, Arslan’ı aldatıyorsa ve onları bu konuma getiren buysa Zehra’ya nasıl yardım edebileceğimizi ben bile bilmiyorum.

“Sen bilirsin,” dedim omuz silkerek ve ekledim. “Ben çıkıyorum, sen yatacak mısın?”

“İki yüzümüz dağıldı diye öldürdün bizi sen de, yok çıkacağım ben de.” Başımla onu onayladım ve beraber salondan çıkarak dış kapıya doğru ilerledik. Anahtarımı ve beyaz spor ayakkabılarımı alarak dış

kapıyı açtım ve ben köşede ayakkabılarımı giyerken, kenara çekilerek Eren'in de ayakkabılarını giymesine izin verdim.

Kapıyı kilitleyip, anahtarı küçük bel çantama koydum ve merdivenleri hızlıca inmeye başladım. Arkamdan gelen adım seslerinin Eren'e ait olduğunu bildiğimden dönüp ona bakmadım.

Sokağa çıktığımızda Eren beni ardında bırakarak hızlı adımlarla yürümeye başladı. Onun ardından ilerlerken Yekta'nın evinin önünde durmadığında gideceğini anladım. Bir şey söylemeden sırtımı apartmanın duvarına yasladım ve telefonumu çıkararak Yekta'yı aradım. Telefonu açmayarak meşgule attığında geleceğini anlayıp beklemeye devam ettim.

Hava bunaltıcı derecede sıcaktı ve saçlarımı toplamadığım için şimdiden pişman olmuştum. Zihnimde dolanıp duran endişeyi bastırmak için bambaşka şeylere odaklanmaya çalışıyordum. Olanlar bizi nereye götürecekti? Yaşananlar, onları nereye götürecekti? Yürüdüğümüz bu yolda, adımlarını izlemek istediğim onlarca gece vardı.

İlk gün, uzun uzun incelediğim demir kapı sert bir şekilde açıldığında bakışlarımı kaldırarak Yekta'ya baktım. Gözlerinin altında dün gecenin miras bıraktığı koyu halkalar vardı. Saçları ıslaktı, muhtemelen hava sıcak olduğu için kurutmakla uğraşmamıştı. Üzerinde mavi tişörtü ve beyaz şortu vardı.

Sırtımı yasladığım duvardan ayırarak ona doğru birkaç adım atıp, "Eren gitti," dedim arabaya doğru ilerlerken.

"Biliyorum, istersen gelmeyebilirsin." Kaşlarımı çatarak ona döndüm.

"Yalnız mı konuşmak istiyorsun?"

"Bana anlatacak mı emin bile değilim ki," dedi Yekta bana karşı çıkarak. Arabanın kapılarını açtığında ön koltuğa geçerek oturdum ve Yekta'nın da şoför koltuğuna yerleşmesini izledim.

"Ne zamandır işlere çıkamıyorum, biriktirdiğim paradan harcamak zorunda kaldım." Yekta arabayı çalıştırdığında ona takıldım.

"Borç vereyim yığidim." Yüzünü buruşturarak güldü ve arabayı sokaktan çıkardı.

“Zehra nerede şimdi?” diye mırıldandım arabanın camını açarken.

“Hastanedeymiş, kimse yok yanında.”

“Sen girecek misin peki?”

“Bilmem,” dedi gözlerini yoldan ayırmadan.

“Yekta,” dedim durumun hassaslığını düşünerek. “Bence önce ben konuşmalıyım, seni bir anda görmek iyi hissettirmeyebilir.” Sessiz kaldı.

Araba yolda ilerlerken içimde bir ürperti belirdi. Öyle insanların hayatına dahil olmuşum ki en az benim kadar eksiktiler.

Hastaneye geldiğimizde Yekta bahçede beklerken ben Zehra’nın kaldığı odaya çıktım. Kapıyı araladığımda, yerde yanındaki peçetelelerin arasında duvara yaslanarak yatan bedenini görmem bir oldu. Yanına doğru adımlarken bakışları bana doğru döndü.

“Zehra?” Sesim endişeli çıkmıştı. “Doktor çağırayım mı?” dedim ne diyeceğimi bilemeyerek. Böyle bir durumda ne denirdi? Ne yapılırdı? Yanına çömeldiğimde tekrardan ona seslendim.

“Zehra,” dedim ağlamaktan kızaran gözlerine bakarken. “Bunu kendine neden yaptın?” Sesli bir şekilde yutkundü ve başını geriye doğru yasladı.

“Bilmiyorum,” dedi gözünden birkaç damla yaş akarken. “Akasya bilmiyorum, çok pişmanım. Ben...” Sesi kesildiğinde hıçkırdı ve titreyen sesiyle devam etti. “Böyle olacağını bilemezdim, ben sandım ki... Bilmiyorum. Belki de sana kızma sebebim buydu, seni o kadar iyi anladım ki senden nefret ettim,” dedi Zehra, benimle konuştuğu geceye atıfta bulunarak.

“Şii.” Ellerimi saçlarında gezdirdim ve başını göğsüme doğru çektim.

“Onu aldattım,” dedi Zehra acı bir gerçeği itiraf ederek. “Hatalar yaptım, yanlış kararlar verdim ama en çok kendi canımı yaktım.”

“Buna aldatmak diyemezsin,” dedim ona karşı çıkarak. “O seni yanında zorla tutuyor, sen onunla beraber bile değilsin. Buna aldatmak diyemezsin.”

“Akasya hamileyim,” dedi konuşulabilecek tüm kelimeleri tüketerek. Bedenim gerilirken saçlarında gezinen ellerim donuklaştı.

“Ne?” dedim şaşkınlıkla, daha fazla ağlamaya başladığında ne yapacağımı bilemedim.

Kollarımın arasında duran cılız bedeninde bir başka canın nefes alıyor oluşu ürpermeme sebep oldu. “Eren’den,” dedi burnunu çekerken.

“Nasıl?” diye mırıldandım kendime engel olamayarak ve ben de yere oturdum.

“Eren ile ben çok eskiden tanışıyoruz.” Gözyaşlarının arasından konuştuğunda kalbimde bir yerin acıdığını hissettim. “Benimle ilgileniyordu, beni seviyordu, bunun hep farkındaydım fakat hiçbir zaman onu gerçekten sevmedim. Bir dönem beraber vakit geçirmiştik...”

“Vakitten kastın ne?” dedim sözünü keserek.

“Konuşuyorduk, şimdinin ağzıyla flörtleşiyorduk. O zamanlar Arslan’la ilgilenmiyordum. Hoş çocuktu ve benim gözümde yalnızca rakılıyorduk.”

“Ama onun gözünde hiçbir zaman öyle değilmiş,” dedim hikâyenin kalanını tahmin ederek. Başıyla beni onaylayıp konuşmaya devam etti.

“Bunu anlattığım ilk kişisin. Arslan’la tanıştıktan sonra Eren’le aram bozuldu. O zamanlar da abimle arkadaşlardı fakat bununla ilgilenmiyordum. Adı konan bir ilişkimiz yoktu, hiçbir zaman olmamıştı fakat aramızda olan ince bağı da biz Arslan’la herkesin önünde sarıldığımızda tamamen kopardık.” Derin bir nefes aldı ve yerdeki peçeteye uzandı.

“Yekta’nın Eren ile aramda olan ilişkiden hiçbir zaman haberi olmadı. Hâlâ yok, zaten onların arkadaşlığı da bir garip. Bazen dostlar mı yoksa sadece iki yoldaş mı anlayamıyorum. Buradayken bana ulaşabilen tek kişi Eren’di çünkü Arslan, Eren’in babasıyla iş yapıyor. Yekta’ya ya da bana istediğini yapabilir ama ona yapamaz.”

“İstese bir savaş başlatabilir yani?” dedim Eren’in neden bunu yapmadığını sorgulayarak. Neyden bahsettiğini anlayarak cevap verdi.

“Benim için mi?” Yüzünde alaylı bir gülümseme oluştu. “O benim için kılını kıpırdatmaz.”

“Neden?” dedim anlam veremeyerek.

“Hiçbir şey bir anda olmuyor Akasya. Ben onu defalarca yarı yolda bıraktım. Evlendiğim gece kapıma geldi, kapıyı yüzüne kapattım. Sen anlattıklarımı Yektra'ya yapsan belki o sana yardım ederdi ama Eren öyle bir adam değil. Beni sevdiği kadar benden nefret ediyor. Bana sarıldığı kadar canımı yakmak istiyor. Bu kadarını yaptığına bile şaşıyorum bazen.”

“Peki bebek?” dedim sorgularcasına. “Yanlış anlama ama ben bile zor görüyorum seni Zehra, nasıl?” Elinde sıkıdığı peçeteyi parmaklarının arasında parçaladı.

“Arslan, beni çok sıkıdığı dönemlerde uzağa gideceğinde Eren'in yanına bırakırdı,” dedi utanarak.

“Utanma dedim,” yüzünü avuç içime alırken. “Hepimiz seçimler yapıyoruz, hepimiz hatalar yapıyoruz. Yaşananlar seni bu noktaya getirdiği için utanma. Kimseyi aldatmadın, zaten yanında zorla tutuluyorsun.”

“Haberı yok.” Kızarmış gözleri gözlerimdeydi. “Bebeğin Eren'den olduğundan haberi yok.”

“Neden kavga ettiler o zaman?”

“Eren bana bebeği aldırmamı söyledi. Bunu tartışırken geldi, hem bebek haberini ilk kez duydu hem de Eren kendi çocuğunu öldürmek istiyor sandı.”

“Bebeğin babası olduğunu mu sanıyor?” Derin bir nefes aldım ve saçlarımı geriye doğru ittim. Bu nasıl bir hayattı? Zehra tüm bunlara nasıl katlanıyordu?

“Akasya onu yaşatamam ama öldüremem de,” dediğinde devam etmesi için bekledim. “Yaşarsa böyle bir babanın evinde büyüyecek. Eren izin vermez, sonu ne olur bilmiyorum ama Arslan'ın büyütmesine izin vermez.”

“Vermemeli de,” dedim Eren'e destek olarak.

“Ne hissetmem gerektiğini bilmiyorum,” dedi. “Her şey o kadar kötü ki bu boktan hayatı neden yaşadığımı bilmiyorum. Nasıl çıkacağım, karnımdakini nasıl çıkaracağım bilmiyorum.”

“Yekta öğrenmesin istiyorsun,” dedim Zehra’nın söylediklerine cevap vermeyerek.

“Benden öğrenmesin istiyorum,” diyerek düzeltti beni.

“Ben mi anlatayım?” Şaşkınlığım ona da geçmiş olacak ki ağlamaktan şişen gözleriyle bana baktı.

“Akasya yüzüme o gün olduğu gibi bakacak.” Duraksadı fakat sonrasında devam etti. “Yüzüme evlendiğim gün baktığı gibi bakacak. Öyle kırgın olacak o gözler, öyle yarım kalacak ve ben yine hiçbir şey söyleyemeyeceğim.”

“Tamam,” dedim derin bir nefes alarak, bunu nasıl yüklendiğimden emin değildim. “Şimdi biraz olsun kendine gel, iyi olduğunu söyleyeyim ona. Her şeyi halledeceğiz.”

Derin bir nefes alarak odadan ayrıldım. Hemşireye haber vererek aşağıya indiğimde içimde daha önce hiç hissetmediğim bir yıkım vardı. Birer birer parçalanışlarına şahit oluyordum ve ortada bütün bunlardan uzakta olan bir çocuk vardı.

Yekta’nın bütün bunlarla nasıl başa çıkacağını düşündüm. Böyle bir hayatın içerisindeyken bana nasıl yer ayracağını düşündüm. Yaşanılan her şeye rağmen elleri bana uzanıyordu, bu ona yaptığım en büyük haksızlıktı ama o yine de sonsuza kadar onunmuşum gibi seviyordu beni.

Ellerim telefonuma gittiğinde ona ihtiyaç duyduğumu hissettim. Odada konuşulanların ağırlığı gözlerimde birikirken, bir damla yaş süzüldü dudaklarıma doğru. Telefonumu alarak Yekta’ya nereye gittiğime dair bir mesaj attım ve hastanenin önünde bekleyen taksilerden birisini durdurarak bindim.

18.45

Sırtımı durağın soğuk camına yasladım. Hayatımız seçimlerimizden ibaretti. Zehra, Arslan ile evlenirken bir seçim yapmıştı. O seçimin bedelini ödedi. Eren, Zehra’yla sevişirken bir seçim yapmıştı. O seçimin bedelini ödeyeceklerdi.

Yekta Emir Ilgaz, ellerimi tutarken bir seçim yapmıştı. Bunun belisini kim, ne zaman ödeyecekti?

Bu akşam hiç olmadığı kadar bencil hissediyordum. Onu bu seçimlere ben zorlamamıştım ama onun hayatına ben dahil olmuştum.

Bu gece hiç olmadığı kadar yalnız hissediyordum. İçimde sakladıklarım, birer birer beni boğarken gözlerimden bir damla yaş aktı. Yarım yamalak olan bu hikâyede sadece *yabancıydım*. Onların kırık dökük hayatını daha da yıkacak kadar kendime dönüktüm. İçimdeki ezici his geçmedi, birkaç damla daha aktı gözlerimden.

“Geçmiş bizi büyütür,” dedi uzaklardan gelen Yekta’nın sesi. Gözlerimi sabitlediğim yerden kaldırdım ve onu aradım. Önümde buraya çizdiğimiz durak resmi vardı. Başımı sağa doğru çevirdiğimde durağın arkasında olduğunu anladım.

Hep böyle mi yapacaktı, beni ben anlatmadan anlayacak mıydı?

“O zaman neden ona bu kadar bağlıyız?” Sesimin ona ulaşıp ulaşmadığından emin değildim.

“Çünkü dibi görmeden yukarı çıkmayı öğrenemezsin. Geçmiş seni hep aynı yere çeker. Kendini kaybettiğin o çukura ve insan en çok kaybettiği yerde bulur kendini.”

Ağzımdan bir hıçkırık kaçmasına engel olamadığımda cümleleri biraz olsun iyi hissetmeme sebep oluyordu. Bu akşam ona iyi gelmesi gereken kişi bendim ama yine iyileştiren taraf o oldu.

Yekta Emir Ilgaz, sadece bana iyi geliyordu. İçimde ona karşı öyle derin hisler vardı ki insanlara karşı olan bencilliğimi en çok ona karşı kullanmak istedim. Elleri bir tek bana uzansın, cümleleri bir tek benim yaralarımı sarsın istedim. Gün sona erdiğinde, karanlık gökyüzünü sardığında o iyileştirsin diye yara almak istedim.

İçimdeki bu bitmek bilmez isteğin yanı sıra, o hiçbir zaman ona muhtaç kalmamı istemeyecek kadar yüce bir adamdı. Kendisini daha üstün görmek için beni aşağıya itmeye ihtiyaç duymazdı.

Yekta Emir Ilgaz ile hâlâ iki yabancıydık.

Yekta Emir Ilgaz ile hâlâ iki ayrı bedenden tek ruha sahip olabilecek kadar yakındık.

“Çok korkuyorum,” dedim ona bir itirafta bulunarak, burnumu çektikten sonra devam ettim. “Kimsenin beni sevmemesinden çok korkuyorum. Yalnız kalmaktan çok korkuyorum.”

“Aynı zamanda kimsenin seni sevmesine izin vermiyorsun,” dedi Yekta. Yüzünü göremediğim için kendimi daha rahat hissediyordum. Bacaklarımı kucağıma doğru çektim ve yeni bir itirafta bulundum.

“Çünkü o sevgiyi hak etmediğimi biliyorum Yekta.”

“Bencilsin,” dedi zaten bildiğim bir gerçeği yüzüme vurarak. “O kadar bencilsin ki kimin seni sevip sevmeyeceğine bile kendin karar veriyorsun. Her şey kafanın içinde olanlardan ibaret.”

“Ve kafamın içindekiler beni bitiriyor,” dedim cümlesi biter bitmez. Ellerimi hafifçe saçlarımın arasına geçirdim.

“Yekta, öylesine bir hayat yaşamak istiyorum.” Derin bir nefes aldım ve ekledim. “Gece boyu kulüplerde eğlenmek, sahilde sabahlamak, konser planları yapmak istiyorum. Bir adam istiyorum, sabahlara kadar sevişmek istiyorum. Arkadaşlar istiyorum, ülke ülke gezelim istiyorum. Yaşamak istiyorum, bu hayatı sömürürcesine doyasıya yaşamak istiyorum.”

Başımı yasladığım camdan saç diplerime ulaşan soğuk ürperme sebep oldu. “Bu yüzden rahat davranmaya çalışıyorsun ama hiçbir zaman rahat değilsin,” dedi Yekta. Göğsümdeki ağırlık büyüse de ona aldırmadan konuşmaya devam ettim.

“Yıllarca kaçtım, neden kaçtığımı bilmeden hem de. İnsanların karşısına geçsem, ben bunları yaşıyorum desem elle tutulur hiçbir acım yok. Babam bir şeyler yapmış, sokak arasında dayak yemişim, birilerinin hayatına dokunmuşuz. ‘Eee,’ diyor insanlar, ‘Bu muydu yani?’ diyorlar. Altında bambaşka sebepler arıyor ama hayır, ben buyum. Bunları yaşadım ve böyle hissediyorum.” Bakışlarımı önümdeki duvara sabitledim, sesim hafif kısılrsa da devam ettim.

“Özür dilerim, daha fazlasını yaşamadığım için. Bunları hissettiğim için, bencilliğim için, kendi hayatımın ve kendi hayatımla birlikte hepinizin hayatının içerisine sığıtığım için özür dilerim ama buyum Yekta,” dedim ona seslenerek, bu kendi içimde yarattığım depremin başlangıcıydı.

“Şimdi bana kalk diyorsun, ellerini tutayım diyorsun. Daha fazlasına gerek yok, yaşadığın her şeyi anlıyorum, hissettiklerini kabulleniyorum diyorsun. Öylece kalıyorum, nasıl anlayabilirsin Yekta? Bana nasıl hak verebilirsin? Kimim ben, yaşadıklarının yanında ne yaşadım?”

“Yanına gelebilir miyim?” dediğinde bir cevap vermedim. Ardından adım seslerini işittiğimde yanıma geldiğini anladım. Ayakkabılarını önümde gördüğümde başımı kaldırmama gerek kalmadan yanıma oturdu.

“Acı yarıştırmaz Alaca,” dedi Yekta elleriyle yüzümü avuçlarken. “Önemli olan ne yaşadığın değil, yaşanılanların sana ne hissettirdiğidir.”

“Yapma,” dedim yüzümü ondan kurtarmaya çalışırken. “Bu kadar iyi olma, kalbimi daha fazla bağlama sana.”

“Bir şans ver,” dedi Yekta yanaklarımı bırakmazken. “Bırak geçmişine dönelim. O geçmişini affetmeni sağlayayım. Bırak seni sana kabullendireyim.”

“*Kalbin benim şehrim,*’ dedin.” Göğsümü öperken fısıldadığı cümleyi hatırlatarak devam ettim. “Ve bana dönüp dedin ki şehirler insanları terk etmez. Senin ait olduğun o şehir benim kalbim olamaz. Dün gece, o kadar burkuldu ki içim. Bizim aramızda hep bu olacak. Ne kadar seversek sevelim, iki yabancı olacağız. Bir gece, yalnızca sevişmek için peşine takıldığım o adam olacaksın. Gecesinde birbirimizin göğsünde uyuyorduk, sabahında iki yabancı olduk. Öyle acı dolu ki her şey, hiçbir zaman bağlanamayacak hiçbir zaman tam olarak kopamayacağız Yekta.”

“Hayır,” dedi keskin bir şekilde karşı çıkarak. “Biz seninle beni takip ettiğin o durağa, tanıştığımız anın izini bırakan iki yabancı olduk. Sonra birbirimizin hayatına dahil olduk. Yaranın kanadığı

kadar sarılacağını anladık. Bir insanı acılarından tanırırsın, biz en çok birbirimizin acılarını tanıdık. Beni bulduğun o durakta *ilk kez öpüştük*, asla konuşamayacağın şeyler paylaştık. Biz dün gece seviştik ama yaşanan her şey bunun o kadar ötesindeydi ki ben hiçbir zaman bahsettiğin o adam kadar basit birisi olmadım.” Kaşlarımı çatığımda devam etti.

“Ben senin yalnızca sabaha kadar öpeceğin, yanında mutlu olduğunu sandığın ama hep eksik kalacağın birisi olmadım. Ben içindeki boşluğu yalnızca sana sarılarak doldurabilen kişiyim. Ben Yekta'yım. Hiçbir zaman anlattığın kadar basit kalmadık, bunu sen de biliyorsun.” Yaklaşık iki aydır anlattığım her şeye bir şekilde sessiz kalan Yekta'nın bu gece bana ve ona dair cümleler kurması içimdeki yalnızlık hissini üzerini örttü.

“Yekta,” dedim gözlerine bakarken. “Ya seni de terk edersem?” Kendime güvenemedim ve bu yüzden bir kere daha kırıldım. “Bütün bunları hissedecek hiçbir şey yaşamadık, anlamıyorum, kalbimdeki his gerçek mi anlam veremiyorum.”

“Alaca,” dedi yeniden. Derin bir nefes aldığını işittim. “Sana söyledim, önemli olan ne yaşadığın değil, ne hissettiğindir. Seni üç yıldır tanıyor olsaydım da bunları hissediyor olmayabilirdik.”

“Ve,” dedi dolan gözlerimi başparmağıyla silerken. “Beni terk edersen de eyvallah derim, ben bu ihtimali kabullendim. Sen neden kabullenemiyorsun? Bırak sana yardım edeyim, baban cezasını çeksin mi istiyorsun, ona hak ettiğini yaşatabilecek tek kişi sensin. Seni ve hayatını yönetmesine öylece izin vermeden, onu durdurabilecek tek kişi sensin,” dediğinde içimde bu gücü bulabileceğimden emin değildim.

“Daha dün seni kırdım Yekta,” dedim yeniden anlam veremeyerek. “Yemekten hemen önce, sırf korkumdan kalbini kırdım. Sen cesaret etme diye bir ihtimal uğruna canını yaktım. Sen ise her şeyi bile bile...”

“Şii,” dedi Yekta, dudaklarını saçlarıma bastırırken. “Ben seni, sen af dilemeden affettim. Senin de beni anlayacağın, affedeceğin günler gelir.”

“Belki ben de sana bunu öğretirim,” dedi hemen sonrasında.

“Neyi?” dedim dudaklarını saçlarımda hissederken.

“İnsanları affetmeyi,” dedi.

“Birisini affetmeye çıkan yol onu anlamaktır,” dedi geçmişim ve içimdeki korku dolu kadın ekledi, “büyümek, anladığın insanları bağışlayamamandır.”





24. DURAK

“Korkularımız bizi boğduğunda
yatağın soğuk tarafına dönecek yüzüm.
Ellerimde sıkıca kavradığım,
dün gece üzerinde seviştığımız çarşaf...
Göğsümde acın ve ben yapayalnız kalacağım.”

Yalnız kalmak insanın kendisinden bile kopmasından ibaretti. Bir başkasının sizi terk etmesinden çok, siz kendinizi terk ediyordunuz ve içinizdeki büyük boşluk ilk kez aynalara küstüğünüzde açılıyordu.

Aynalarla aram hiçbir zaman çok kötü olmadı ama kendimden çok kez koptum. Ne yapacağını bilemeyen, verdiği kararların arkasında duramayan, yalpalayan ve düşmemek için başkalarına tutunan bir kızdım. Kim olduğumun farkındaydım fakat bu bile beni durdurmaya yetmiyordu.

Yaşamaya çalışıyordum. Kendi doğrularıyla hayata devam etmeye çalışıyordum. Yaşamak için savaştığım bu hayatta kim beni savaşım-dan ötürü suçlayabilirdi?

Tenimin üzerinde dolaşan eller Yekta'ya aitti. Uzandığımız yerde gökyüzünü izlerken ona bir gerçeğin kaç yüzünü sunabileceğimi düşündüm.

“Yekta,” dedim bazen kelimelerin de tükendiğini hissederken.

“Efendim.” Mırıldanışı bana ulaştığında yüzümü gökyüzüne doğru kaldırdım.

“Zehra’nın karnında bir bebek var,” dedim sanki büyük bir çıkmanın içerisinde değilmişiz gibi.

“Biliyorum,” dedi Yekta, beklemediğim bir sakinlikle.

“Eren’in bebeği,” diye ekledim.

“Onu da biliyorum,” diye mırıldandı yeniden.

“Ne yapacaksın?” dedim bütün bencilliğim beni sarmalarken.

“Zehra her zaman bildiğini okuyan bir kızdı. Bu yüzden ben ne yaparsam yapayım o yine kendi istediğini yapacak. Aldırmak mı istiyor? Aldırsın bebeğini. O bebekle yaşamak mı istiyor? Yaşasın.”

“Yekta,” dedim içimde oluşan korkuya engel olamayarak. “Belki haddim değil ama o bebeği Arslan’a bırakabilecek misin?”

“Ben bıraksam bile Eren bırakmaz.” Bundan nasıl bu kadar emin olduğunu anlamadım.

“Aldırmasını istemiş,” dedim bunu bilmediğini varsayarak. “Daha kaba bir deyişle öldürmesini istemiş.”

“Bazı şeylere bu kadar yumuşak bir yerden bakamazsın,” dedi eli belimi kavrarken. “O çocuk dünyaya geldiğinde hiç doğmamış olmayı dileyebilir. Eren, bebeği kaldırmasını onu koruyabileceğinden emin olamadığı için istiyor. Yaşadıkları hayata bir baksana Akasya, sence onlar anne baba olabilecek insanlar mı?”

“Bilmem,” dedim verecek bir cevap bulamadığımda. Buna hakkımızın olup olmadığını bilmiyordum. Bu hayat bir şekilde seçimlerimizden ibaretti. Kötü ve iyinin arasındaki çizgiyi kim, nasıl belirliyordu da o seçimler sonuçları doğuruyordu, bilmiyordum.

“Seni tanıdığımda dopdolu bir kızdım,” dedim sanki yıllar önceden bahsediyormuş gibi.

“İki ay önce yani,” dedi Yekta hafifçe gülerken ve elleri karnımın üzerinde dolaştı.

Dün gece öptüğü karnımın.

“Şimdi içimde bir boşluk var gibi hissediyorum ya da uzun zamandır bu boşlukla yaşıyordum fakat farkında bile değildim.” Gözlerini gözlerime sabitlerken elini tişörtümün içine doğru geçirdi ve eli sol göğsüme değdi.

“Senin içindeki boşluk benim Akasya,” dedi ondan beklemediğim bir şekilde kendisini ön plana çıkararak. “Sen ellerini sonsuza kadar tutmamı istiyorsun.” Göğsümün altındaki elini kalbime doğru bastırırdı.

Kalp atışlarımı hissettiğini biliyordum.

“Sen, seni burada yaşamaya ikna edeyim istiyorsun. Kalbini iyileştirmemi istiyorsun.” Elini kalbimin üzerinden çektiğinde hâlâ gözlerinin içerisine bakıyordum. “Hasta olmayan birini iyileştirmem. Her ne oluyorsa bunu sen kendine yapıyorsun. Seni senden başka kimse iyileştiremez.”

“Beni anlıyorsun değil mi?” dedim ona hak vererek. “Bütün bunlar neden yaşıyor, neden buradayım?”

“Sana bazen bağırasım geliyor,” diye mırıldandı yüzüne hafif bir gülümseme kondururken. “Yeter artık, diyesim geliyor. Hiçbir şey sandığın kadar derin ve büyük değil. Bugün hayatımdan çıksan ne olabilir ki? Beş gün üzülrüm ve geçer. Bu hayatta her şey geçer. Ne sanıyorsun? Sen bir insanı terk ettiğinde bir daha seni hiç unutmadıklarını mı?” Derin bir nefes aldı ve ekledi.

“Muhtemelen sen gittikten altı ay sonra arkadaş ortamında ‘Böyle bir kız vardı. Deli midir nedir, geldi gitti hiçbir şey anlamadık. Baya korktuk,’ deyip konuyu kapatıyorlardır. Akasya bu insanlar senin ailen değil, yıllarını verdiği insanlar değil. Üç günde tanışıp takılayım dediğin insanlar ve onların sana, senin onlara yüklediğinden farklı bir anlam yüklediğini nereden çıkarıyorsun?”

“Sen benimle takılıyor musun yani?” dedim sorduğu ve söylediği onlarca şeyi yok sayarak. Başını iki yana salladığında söylediklerinin üzerinde durmadığımız için mutluydum.

Düşünmek istemiyordum. Düşünmek sadece acı veriyordu.

“Ne yapacağız şimdi?” dedim Yekta’nın kucağından başımı kaldırıp doğrulurken.

“Bekleyeceğiz,” dedi Yekta başını kalenin duvarına yaslarken. “Seçimlerini ve o seçimlerin doğurduğu sonuçları bekleyeceğiz. Kimsenin hayatında ondan daha fazla söz sahibi olamazsın.”

Kurduğu cümle belki pek çok insan için anlamsızdı ama geçmişini bilmek onu anlamamı sağladı. Yekta, pek çok kez Zehra'nın önünde durmuştu. Seçimlerini ve o seçimlerin doğurduğu sonuçları yönetmeye çalışmıştı ve her seferinde yaşananlar onları tek bir noktaya getirdi.

Herkesin kendi kaderini yazdığı noktaya...

Bu yüzden artık ellerini uzatmış olsa bile karşısındaki insan istemeden o ellere dokunamayacağını düşünüyordu ve ben onun bu düşüncesini anlıyor, hak veriyordum.

"Bölünmüş gibi hissediyorum," dedim ayağa kalkıp ona elimi uzatırken. Yine güne beraber başlamıştık. "Böyle kopuk kopuk anlar yaşıyormuşuz gibi, bir bağlantı noktamız yok gibi hissediyorum." Derin bir nefes aldı ve elimi tutarak ayağa kalktı.

"Başım ağrıyor," dedi söylediklerimi es geçerek. Güldüm ve ona arkamı dönerek yürümeye başladım.

"Sanki bir şeyler yaşanıyor ama hiç de yaşanmıyor gibi değil mi? İnsanların hayatını kökten değiştirecek adımlar atıyoruz. Ben kendimden kaçıyorum ve bunu yaparken kırıp döküyorum, seninse..." Dudaklarımı büzdüm ve nasıl devam edeceğimi bilemedim. Arkamdan ilerlediğini biliyordum.

"Kelimenin tam anlamıyla hayatın sikilmiş. Kadere inanıyor muyum bilmiyorum ama bizimkisinin tesadüflerden çok daha fazlası olduğunu biliyorum."

Arkamdan geldiği için onu göremiyordum. "Belki," diye mırıldandığını işittim. Ardından kısık bir sesle ekledi. "*Bazen sadece kader olmasını umarsın.*" Yürümeyi bırakarak bana yetişmesi için bekledim.

"Yekta Emir Ilgaz," dedim ismi ıssız sokakta yankılanırken. "*Her ne şekilde olursa olsun yanımda ol isterdim, kader ya da değil.*" Bir cevap vermedi ve itirafım aramızda bir uçurum açılmasına sebep oldu. Bana yetişerek elini omzuma atıp beni kendisine doğru çekti ve beraber yürümeye devam ettik.

"Bunları söylemek için çok erken Akasya. Beni bu kadar sevebilmen için çok erken." Birini sevmenin kaç şekli vardı bilmiyordum.

Onu seviyordum ama ona âşık değildim ya da aşkın ne olduğunu bilmediğimden yaşadığım şey aşksa bile bunun farkında değildim.

Tek bildiğim hayatıma uzanan kocaman elleri olmasıydı. Boş sokaklarda yankılanan üç kelimelik ismi, zihnimin içerisinde unutulmayan bir şiir gibiydi. “Annemin yanına gideceğim,” dedim konuyu değiştirerek.

“Neden?”

“Neler olduğunu öğrenmek istiyorum,” diye mırıldandım. Başım hâlâ kolunun altındaydı ve eve doğru yürümeye devam ediyorduk.

“Bence Oğuz’la konuşmalısın,” dedi sakın bir şekilde. “Ona güveniyor gibisin. Annenin bir şeylerin farkına vardığını bilmesi doğruya ulaşmana engel olur.”

“Doğru,” dedim hiç onun düşündüğü açıdan bakmadığını fark ederek. “Bugün uzun bir gün olacak gibi.”

“Uyumayacak mısın?” dediğinde başımı olumsuz anlamda salladım ve caddeye indiğimizde adımlarımı yavaşlatarak kolunun altından çıktım.

“Sen eve geç. Ben biraz daha kalmak istiyorum,” dedim yorgun gözlerine bakarken.

Gözleri emin olmak istercesine üzerimde gezindi. “Gelirim akşamüzeri. Uyanınca mesaj atarsın,” dediğimde ikna olarak başıyla beni onayladı.

“Kimsenin kalbini kırmamaya çalış,” diye mırıldandığında burukça gülümsedim.

“Kalbini kırmalarına izin verme olmayacak mıydı o?”

“Zaten ona izin vermezsin,” dedi ve arkasını dönerek karşı yola doğru yürüyemeye başladı. İçimde son cümlesi bir ukde olarak kalsa da haklı olduğunu biliyordum ve belki de canımı yakan tam olarak buydu.

Kabullenmediğimiz ama içten içe bildiğimiz gerçekler bir ateş parçası gibi kalbimizde süzülüyor; canımızın yanmasına, göğüs kafesimizin sıkışmasına sebep oluyordu.

Derin bir nefes alarak telefonu elime aldım. Mert'i ararken uyumaması için dua ediyordum.

"Alo." Uykulu sesi kulaklarıma dolduğunda daha kepenklerini açmamış olan dükkânların önünden yürüyordum.

"Mert," dedim ne diyeceğimi bilemeyerek.

"Akasya?" Şaşkınlıkla konuştuğunda bu aramayı beklemediğini anladım.

"Sana bir kere olsun güvenebilir miyim?" Arkadan sesler geldiğinde Mert sesleri bastırarak konuştu.

"Bir saniye."

Birkaç hışırtının ardından arkadaki gürültü kesildi. Saat sabahın altısıydı. Muhtemelen arkadaşlarıyla sabahlamıştı.

"Ne kadar inanırsın bilmiyorum ama güvenebilirsin."

"İstanbul'a geleceğim," dedim içimde bir parça ona güvenemeyeceğimi söylese de.

"Ne?"

"Sarhoş değilsin değil mi?" Beni anladığına emin olmak istedim.

"Ağır bir şey içmedim," dediğinde devam ettim.

"İstanbul'a geleceğim. Sadece bir günlük ve kimsenin haberi olmayacak," dedim kafamın içerisindeki tilkileri dinleyerek. "Annemin bile," diye ekledim.

"İyi de neden?"

"Hâlâ sana tam olarak güvenmiyorum Mert," dedim bu sorunun cevabını bana güven aşıladığında alabileceğini ummasını sağlayarak.

"Tamam." Kabullendiğinde istemsizce gülümsedim. "Ne zaman peki?"

"Haber vereceğim."

"Olur," dedi ve telefonu kapattı. Muhtemelen uykusuzluktan, baş ağrısından ve alkolden ötürü zihni tam olarak yerinde değildi. Akşamüzeri onunla tekrar konuşmayı planladıktan sonra derin bir nefes alarak, taksi bulana kadar yürümeye karar verdim.

Kendimi yorgun hissediyordum. Yaşadığım her şeyin yanı sıra artık yarının ne getireceğinden de korkuyordum. Nereye kadar

kaçabilirsin dünden, demişti Yekta. Bugün o geçmişe yakalandığımı hissediyordum.

Telefonumun melodisi, insanların yavaş yavaş inmeye başladığı caddeyi doldurduğunda elim cebime gitti ve telefonumu çıkararak aramayı cevapladım.

“Akasya.” İsmim Zehra’nın ağzından ağlamaklı bir sesle döküldüğünde içimde anlamlandıramadığım bir korku oluştu ve istemsizce adımlarımı yavaşlattım.

“Zehra?” dedim ne olduğunu sorgularcasına.

“Dayanamadığımı hissediyorum,” dedi kesik kesik konuşurken.

“Sakin ol ve bana nerede olduğunu söyle.” Sesim onu kaybetmekten korkarcasına çıkmıştı. Kendisine zarar vermesinden korktum. Onu kaybetmekten çok, onu kaybettiğimde Yekta’nın hissedeceği acıdan korktum.

“Evdeyim, Arslan yok,” dedi ve bir hıçkırık daha kaçtı ağzından.

“Yanına geleyim mi? Kalenin oradayım.”

“Hayır,” dedi karşı çıkarak.

“Geçecek Zehra,” dedim diyecek bir şey bulamadığımdan. “Her şey bir gün biter. Yekta sana da ellerini uzatacak.” Bunu bütün inancıyla söylemiştim. Benim gözümdeki Yekta için imkânsız diye bir şey yoktu. Yekta Emir Ilgaz, sizi yuvarlandığınız çaresizlik çukurundan çekip alır, kurtarırdı.

“Yapamaz.” Sesi gitgide kısılırken daha şiddetli ağladığını işittim. “Eren,” dedi bir anda fakat devam edemedi.

“Ne yapacakmış?” Aceleyle sorduğum soruya cevap verdi.

“Arslan’a söyleyecekmiş Akasya.” Nefes alıp verişleri hızlanırken bir krizin eşliğinde olduğunu hissettim.

“Sakin ol, yapamaz öyle bir şey. Seni korkutmaya çalışıyordur.” Söylediklerime ne kadar inandığından emin değildim.

“Elini yüzünü yıka ve bana Eren’in adresini gönder. Halledeceğim, tamam mı?” Neye güvenerek bu cümleyi kurduğumu bilmiyordum. Karşımda bir duvar gibi durdukları bu hayatta onlara ne kadar karışma hakkımın olduğunu da bilmiyordum ama hiçbir şey yapmazsam kötü

hissedeceğimi biliyordum. Ben aynı durumda olsaydım Yekta'nın benim ve kardeşim için bundan çok daha fazlasını yapacağını biliyordum.

"Tamam," dedi ikna olarak.

"Adresini yolla ve elini yüzünü yıka. Sonra da odana geçip dinlen. Hiç olmazsa bebeğin için," dedim karnındakinin varlığıyla bir kere daha yüzleşerek.

"Peki," dedikten sonra telefonu kapattı. Derin bir nefes alarak saçlarımı geriye doğru ittim. Yüzümde dün gecedan kalma makyajım, gözlerimde tüm gece uyumamanın verdiği morluklar ve ayaklarımda inanılmaz bir ağrı vardı.

Telefonuma gelen mesajın ardından adımlarımı hızlandırarak az ilerideki taksi durağına doğru ilerlemeye başladım. Eren'in yerinde olsam muhtemelen onunla aynı kararları verirdim. Belki çok daha fazlasını yapardım ama dışarıdan baktığımda bunun doğru olmadığını, olması gerekenin bu olmadığını görebiliyordum.

Acıyan ayak tabanlarıma rağmen caddede yürümeye devam ettim. Taksi durağının önüne kadar geldiğimde en önde duran taksiye bindim ve bana suratsız bir ifadeyle bakan taksiciye dönerek telefonumdaki adresi gösterdim.

Taksici aynadan bana baktığında gözlerimi devirerek başımı arabanın camına yasladım. Bir an için aklımda o bebeğin doğacağı an belirdi. Yekta'nın hafif bir tebessüm ve heyecanla Zehra'yı ve Zehra'nın bebeğini izlediğini hayal ettim. Eren'in gözlerinde heyecan hayal ettim, Yekta'nın elinde yeğenini hayal ettim ve yalnızca bu hayalle bile mutlu oldum.

"Geldik." Taksicinin sert sesi başımı yasladığım camdan kaldırma sebep olurken cebimdeki telefonumun arkasına koyduğum kartımı çıkarıp ödeme yaptım ve taksiden indim.

Önünde durduğum iki katlı dubleks ev ufak bir bahçeye sahipti. Eren'in Gölbaşı tarafında oturacağını hiç düşünmemiştim. Evin kapısına gelerek elimi bahçe kapısının içerisine soktum ve kapıyı açtım. Bahçe kapısından içeriye girdiğimde taksi gözden kaybolmuştu.

Yavaş adımlarla özensiz olan bahçede ilerledim. Evin balkon kapısı açık mıydı emin değildim ama ana giriş kapısının yanında zil yoktu. Kapıya gelmeden arkaya ilerledim. Salona açıldığını düşündüğüm pencerenin açık olup olmadığını kontrol ederken gözlerim tülün izin verdiği kadarıyla salonda gezindi. Koltuğun üzerinde uzanan siluet aradığım bedene aitti.

Pencereyi hızlı bir şekilde tıklayarak uyanması için çabaladım. Eren'in başını hareket ettirdiğini gördüğümde sesi işittiğini anladım. Cama birkaç defa daha hızlı bir şekilde vurduğumda gözlerini aralayarak etrafa bakmış, ardından gözleri tülün ve camın diğer tarafında kalan bana dönmüştü.

"Amına koyayım ne oluyor sabah sabah." Eren'in sesi fısıltı gibi kulağıma ulaşırken içeriye doğru seslendim.

"Kapıyı aç, kapıyı."

Ayağa kalkarak camın önüne geldi ve balkonun kilidini indirerek boydan cam olan kapıyı sağa doğru ittirdi. Üzerinde yalnızca siyah şortu vardı. Bir eli hâlâ gözlerini ovuşturuyordu ve ne olduğunu çözmeye çalışıyor gibiydi.

"Sen burayı nasıl buldun?" Uykulu sesini işitirken, içeriye girmiş, daha demin uzandığı koltuğa oturmuştum.

"Elini yüzünü yıka da konuşalım," dedim sanki her şey çok normalmiş gibi.

"Akasya umarım önemli bir bok vardır. Yoksa uykumu böldüğün için ebeni bile sikebilirim."

"İğrenç iğrenç konuşma da git elini yüzünü yıka." Eren bana gözlerini devirerek içeriye geçtiğinde derin bir nefes alarak arkama yaslandım. Yavaş yavaş başım ağrımaya başlamıştı. Ayağa kalkarak salonla birleşik olan mutfak tezgâhına geçtim. Buzdolabında bulduğum soğuk kahveyi dolaptan aldığım bardağa koydum. Kahveyi içerken Eren içeri girdi.

"Ne oldu?" dedi sert ve ters bir şekilde konuşmaya devam ederken. "Keyfine gelmedin herhalde." Ona sinirlenerek çıktığımda sırtını karşımdaki mutfak dolabına yaslamıştı.

“Zehra aradı sabah, ağlıyordu. Kızı tehdit etmişsin ve Yekta’ya söylemeyeceğini de biliyorsun,” dedim yapığını yüzüne vururken. Tek kaşını kaldırarak bana baktı. Yüzünde alaylı bir gülüş vardı.

“O yüzden mi seni aradı?” dedi gözlerime bakarken. “Aptal mısın sen kızım?” Sesini daha da yükseltti. “Ben sana defalarca karışma dedim mi? Sana ne Yekta’dan, sana ne Zehra’yla benim aramda olandan?”

“Sana ne, öyle mi?” dedim ona doğru yaklaşırken. “Küçücük bir bebeğin hayatı söz konusu ve bana ne, öyle mi? Yekta benim...” Duraksadım fakat hemen ardından devam ettim. “Yekta benim sevgilim ve bana ne, öyle mi?” Gözleri söylediğime inanamıyormuş gibi kısıldı.

“Git sevgilinin hayatına müdahale et o zaman, bana değil.” Elini sarı saçlarının arasına geçirdi. Kendi kendine söylenir gibi konuşmaya devam etti. “Sen salaksın ya. Gerçekten salaksın.”

“Eren benimle düzgün konuş!”

“Ne düzgün konuşacağım amına koyayım,” dedi ve bana doğru biraz daha yaklaştı. “Sana zaten Yekta’ya söyle diye söyledi Akasya. Aptal mısın sen? Hiç tanımadığın ve sana sırf kendisi için Yekta’yı bırakıp git, diyen birinin söylediklerine inanıyorsun.”

“Abartma,” dedim ona karşı gelerek. “Neler yaşandığını biliyorum, birçok konuda haklısın ama sence de bedelini ödemedi mi Eren? O şiddet gördü, ağladı, yalnız kaldı. O sevmediği bir adamla aynı yatakta uyudu, belki sevişti ve bunu istemedi. Yani tecavüze uğradı. Evli olması neyi değiştirir?”

“O evliliği kendisi yaptı Akasya. Seçimlerin hayatını belirler, der Yekta. O, kendi hayatını seçti. Hem de...” Kısa bir an duraksa da devam etti. “Bize rağmen.”

“Herkes hata yapar. Anlıyorum ama bu kadarı fazla değil mi? Bu kadar öfke fazla değil mi? Arslan’a babasının sen olduğunu söylersen ne değişecek? O bebeği sana mı verecek? Öldürmesinden korkmuyor musun?”

“Ölse daha iyi,” dedi bana karşı çıkarak. “Bak senin hiçbir şey hakkında fikrin yok tamam mı? O mahallede büyümek ne demek bilmiyorsun. Manyak bir babanın eve gelip sana bir gün olsun sarılmasını

beklemek ne demek bilmiyorsun. Yaşadığın şatoda yalnızlıktan ağlamaya benzemiyor çocuk olmak.” Başparmağını göğsüme değdirdiğinde inatla gözlerine bakıyordum.

“Kötü bir baba olmak da seçimdir. Zehra’yı orada bırakmak da seçimdir Eren ve sen yanlış seçimler yaptı dediğin Zehra için aynı seçimleri yapıyorsun.”

“Neden yardım edeyim ya? Neden edeyim? İyilik meleği miyim ben? O beni terk etti, yalan söyledi. Ağzıma sıçtı ve gidip evlendi. Ben bugün o kadına neden yardım edeyim?”

“Neden hamile bıraktıysan o yüzden orospu çocuğu,” dedim kendime engel olamayarak. İçimdeki öfke birikip patladığında birkaç adım geriye gittim. Elimdeki bardağı çoktan tezgâha bırakmıştım.

“Karışma Akasya,” dedi bana verecek cevap bulamadığında.

“Böyle bırakamazsın Eren,” dedim bir umut ona seslenerek. “Tamam, kötü şeyler yaşandı ama onun yaşadıkları çok fazla.”

“Aynı şeyleri tam tersi şekilde yaşasaydık bunları diyebilecek miydin Akasya?” dedi bana karşı gelerek. “Ben onu terk etmiş ve evlenmiş olsaydım. Pişman olsaydım ve o hamile kalsaydı, yine bana hak verebilecek miydin?”

“Aynı yere koyamazsın Eren,” dedim ona karşı gelerek. “Bir kadının şiddet görmesiyle bir erkeğin mutsuz bir evlilik yapmasını aynı yere koyamazsın. Bu toplumda hangi alanda eşitiz ki böyle hassas bir konuda eşit düzeyde empati talep ediyorsun? Sen pişman olsaydın boşanabilirdin. Bak o boşanabiliyor mu? Evet, ikiniz de kötü şeyler yaşadınız ama aynı etkileri görmediniz.”

“İstemiyorum,” dedi inatla. “Tamam, ben kötü bir insanım; tamam, iyi olan o. Hiçbir zaman iyi birisi olmak gibi bir derdim olmadı zaten. Piçin tekiyim ve istemiyorum. İlgilenmiyorum, ne bok yerse yesin.”

Zehra’nın bütün bunları anlatırken neden ona ulaştırmam için bana anlattığını düşündüm. Bunun neden Eren için bu kadar önemli olduğunu düşündüm ve her ne kadar emin olmasam da ortaya bir yem attım.

“Yekta’ya söylerim,” dedim omuz silkerek.

“Ne?” Gözlerini kısarak bana baktığında kendimden emin bir duruşla devam ettim.

“Eğer işlerin bu noktaya gelmesi gerekiyorsa Yekta’ya söylerim,” dedim. Tek kaşımı kaldırdım ve gözlerinin içine bakmaya devam ettim. “Hem bu seni neden bu kadar korkutuyor? Neden Yekta’dan bu kadar çekiniyorsun Eren?” Yüzünde oluşan bir anlık afallama ifadesinden ben cevabımı almıştım.

“Sen ne saklıyorsun ondan?” dedim gözlerinin içerisine bakmaya devam ederken.

“Bir şey sakladığım yok.” Gözlerini kaçırarak arkasını döndü.

“Bilmem,” dedim geldiğimde uzandığı koltuğa oturarak. “O bebeğin hayatı konusunda tek başına karar veremezsin. Alınacaksa bile ortak kararınız olacak.”

“Siktir git,” dedi mutfak dolabından bardak alıp viski doldururken.

“Eren insan gibi konuş benimle,” dedim ses tonumu sabit tutarak. “Ayrıca dediklerimi de unutma. Şimdi Zehra’ya hallettiğimi söylüyorum ve sen de ses çıkarmıyorsun.” Ayağa kalkarak yanına ilerledim ve yüzünü tek elimle avuçlarımın arasına aldım. Tırnaklarımın tenine batmasını umursamadım.

“Ve beni merkeze bir yere bırakıyorsun.”

“Akasya.” Sesi sert çıksa da bir şey demedi. İyi miydi kötü müydü bilmiyordum. Tek bildiğim Yekta’ya çok fazla bağlı olduğu ve bununla birlikte ondan bir şeyler sakladığıydı. Bana kötülük yapabilecek son insan bile değildi ama konu Zehra olduğunda öfkesinin bir sınırı olmuyordu.

Zehra ondan aşktan çok daha fazlasını çalmıştı. Zehra, herkesin hayatlarını etkileyen kararlar almıştı ama bu kararlarla en çok yüzleşen Eren’di.

“Yekta’ya dua et,” diyerek doldurduğu bardağı kafasına dikti ve yüzünü ellerimin arasından kurtararak masanın üzerindeki araba anahtarını eline aldı.

Ardından ilerlerken yanımda çantam dışında hiçbir şeyim yoktu. Hâlâ üzerimde iki gündür giydiğim kıyafetler vardı ve yüzüm berbat gözüküyordu. Yekta'nın Eren'den aldığı arabadan farklı bir arabaya binmiştik. Daha önce onda hiç görmediğim bir arabaydı.

Ön koltuğa binerken telefonumdan uçuş sayfasını açtım ve bu gece için İstanbul'a uçuş baktım. Eren arabayı çalıştırırken sinirle bana bakıyordu. Telefonda saate baktığımda saatin daha dokuz olduğunu gördüm.

Akşamüzeri bulduğum uçak biletlerinden birisini satın alırken Eren homurdanarak konuştu. "Nereye bırakacağım?"

"Kızılay," dedim ona bakmadan. Hâlâ Ankara'yı tam anlamıyla öğrenememiştim ve bildiğim daha merkezi bir yer yoktu. Eren arabayı sürmeye devam ederken ben biletimi satın almıştım.

Diğer yandan Mert'e uçağımın saatini mesaj attım. O uyanana kadar inmiş olurdum. Eren, Kızılay metrosuna geldiğimizde arabayı durdurarak bakışlarını bana çevirdi.

"Eren," dedim bir umut anlamasını umarak. "Ani kuzgınlıkla fazlasını yapmaya çalışıyorsun ama pişman olacaksın. Sadece önüne geçmeye çalışıyoruz ve inan bunu senin ya da Zehra için değil, bebeğiniz için yapıyorum," dedim. Bebeğiniz, dediğimde gözlerinde oluşan hüznün kalbimin acımasına neden oldu. Bir cevap beklemeden arabadan indiğimde ardıma bakmadan yürüdüm. Arabayı hareket ettirip ettirmediğini bilmiyordum.

Eren'in kendi öfkesini yenmeye ihtiyacı vardı. Bu öfkeyi tanıyordum. İnsanı yakan, düşünmeden hareket ettiren bir öfkeydi.

Üzerimdeki kıyafetleri değiştirmek için gördüğüm ilk mağazaya girdim ve beğendiğim bir kot şortu elime alarak bedenimi buldum. Üzerine rahat edebileceğim siyah *crop* ve beyaz keten gömlek buldum. Bulduklarımı satın alıp, kabinde üzerimi değiştirdim ve çıkardığım kıyafetleri poşete koyarak mağazadan çıktıktan hemen sonra çöpe attım.

Oğuz'a mesaj atarken karnımın ne kadar acıktığını yeni fark ediyordum. Oğuz'a kahvaltı yapacağımız bir mekâna gideceğimi söyleyerek bir saat içerisinde yanımda olması gerektiğini anlatan bir mesaj

gönderdim ve telefonumu açarak yakınlarda nerede kahvaltı edebileceğime baktım.

Anacaddenin üzerinde, rahat olduğunu umduğum yarı kafe tarzındaki mekâna ilerlerken sokaklar yavaş yavaş kalabalıklaşmaya başlamıştı. Masalardan birine oturdum. İçerisi krem tonlarının hâkim olduğu tek katlı bir mekândı. Güzel çiçeklerle donatılmıştı. Yanıma gelen garson kıza dönerek konuştum.

“Menü istemiyorum, iki kişilik serpmeye kahvaltı ve bir portakal suyu yeterli.” Kız başını sallayarak beni onayladığında önüme döndüm.

Başımı yaslayıp uyumak istiyordum fakat bunun için bile vaktim yoktu. Zamanın benden neler alıp götürdüğünü düşündüm. Geçen yıl bu vakitlerde onlarla kumsalda uyanıyordum. Belki de Mersin’e geldiğim ve onları bulduğum gün kaçmayı bırakmam gerekiyordu. Belki de sonsuza kadar süreceğini umarak kendimi o hayatın içerisine atmam, tükenene kadar devam etmem gerekiyordu.

Seçimlerimizin kaderimizi yazdığı bu hikâyede yirmi dört yaşına girerken bir karar almıştım. Attığım adımlar beni buraya sürüklemişti. Ankara’ya Yekta’nın yanına, Oğuz’la çarpıştığım o geceye, Buse’yi Mert’le gördüğüm o akşama ve Yekta ile seviştiğim o geceye...

Adımlarım bugün oturduğum kahvaltı masasına kadar her anımı oluştururken artık pişman olmak gibi bir lüksüm yoktu. Bir şeylerin değişmesini istiyorsam daha fazlasını yapmam gerekiyordu. Bunu istiyor muydum emin değilim fakat artık içimdeki çıkmaz sokaklarla yaşamak istemediğimi biliyordum.

Düşüncelerimi bölen, Oğuz’un karşımdaki sandalyeyi çekerek karşıma oturmasıydı. “Sarışın,” dedi bana eskiden seslendiği gibi seslenerek. Yüzümde buruk bir gülümseme oluştu. Ne zaman gitmiştim, ne zaman gidişimi aşmıştık ve tekrar bu konuma gelmiştik bilmiyordum.

“Özledim desem beni döver misin?” dedim gözlerinin içine bakarken. Bugün o kadar çok insanla o kadar çok şey konuşmuştum ki içimde sadece susma ve sarılma isteği vardı.

Gülerek cevap verdi, “Yemek ısmarlayacaksan hiçbir şeye kızmam şu an.” Başımı iki yana sallayarak güldüğümde garson elindeki büyük tepsiyle gelmiş, masaya kahvaltılıkları bırakıyordu. Deli gibi acıktığımı hissetmiştim.

Portakal suyunu da önüme bırakıp yanımdan ayrıldığında Oğuz’a döndüm ve o, çatalını eline alırken konuştum. “Sizinle tanışmam tesadüf değilmiş,” dedim anladığım kadarıyla olayları ona anlatmaya başlayarak. Gözlerini kısarak bana baktı ve bir an için duraksadı. “Annem ayarlamış, Buse’nin benim yanıma gelip beni sizin aranız sokma çabasını hatırlıyor musun? Sebebi buymuş.”

“Yuh amına koyayım.” Bugün duyduğum ve kaçınıcı olduğunu saymadığım küfür artık sadece gülmeme sebep oluyordu. “İtalyan mafyası filmi mi çekiyoruz kızım? Bizim Buse nereden tanısin anneni?”

“Bilmiyorum,” dedim. Ciddi olduğumu fark ettiğinden olsa gerek elindeki çatalı masaya bıraktı.

“Sen bunu nasıl anladın?”

“Mert’le buluştuklarında Yekta anlattı,” dedim o geceyi hatırlamak istemesem de.

“Şu siyah çocuk.”

“Oğuz herkesi saçıyla tanıtmazsa kafayı mı yedin?” Ani çıkışım onu güldürdüğünde omuz silkti.

“Aklımda böyle kalmış. Ona neden güvenden peki?” dedi bambaşka bir konuyu açarak ve ardından ekledi, “Daha yeni tanıyorsun sonuçta.” Bu sorunun bir cevabı yoktu ve aynı zamanda pek çok cevabı vardı. Ona güvenmiştim çünkü öyle hissettiriyordu. Bu hissin bir dayanağı yoktu ama Yekta; sıkıca tutunduğum, köklü ve yaşlı bir ağaç gibiydi.

“Güvendim işte,” dedim bunu ona anlatamayacağımı bildiğimden. “Bana yardım etmen gerek,” dedim Oğuz’a bakarken. Bunu karşılıksız kabul edeceğini biliyordum. “Buse’ye bir şey çaktırmadan öğrenmen gerek. Neden, nasıl yapıyorlar bunu?”

“Seni tanıdığım ilk günden beri garip birisi olduğunun farkındaydım,” dedi Oğuz söylediklerimi umursamadan. “Ama dümdüz şımarık

birisi olacağını hiç düşünmemiştim. Derdin ne ki? Ailen zengin, bizim köpek gibi çalıştığımız o hayatı tek sözünle yaşayabilirsin. Yurtdışında eğitim görebilirsin ve sen evden kaçıp üstüne seni korumaya çalışan ailenin bunu neden yaptığını sorguluyorsun?” dedi soru sorarcasına bana bakarken.

“Zor bir hayat yaşadığımı söyleyemem ama hayatımın kolay olduğunu da iddia edemezsin Oğuz,” dedim ona yaşanılanları anlatamayacağımı bildiğimden. “Bambaşka şeyler yaşamış olabilirim. Kaçmak için kendimce haklı sebeplerim olabilir, sana göre şımarıklıktır, bana göre acı. Çünkü mutsuzluk yarıştırmaz ve ben o evde mutsuzdum.”

Omuz silkti ve tabaktaki salatalıklardan birini ağzına attı. “Bir şeyler öğrenmeye çalışırım. Yaptığı ayıp ama muhtemelen para almıştır. Üniversite öğrencisi ve sen tanımadığı birisin, umursamaması normal. Açıkçası Buse’ye çok da fazla kızamıyorum.”

“Benim derdim Buse değil ki Oğuz,” dedim ona karşı gelerek. “Benim derdim annem ve Mert.”

“Tamam, yardım edeceğim.” Bir an duraksadı. “Bu kadın bunları fark ederse senin parana el koymaz mı kızım? Git karttan parayı çek ve yanına al.”

“Yuh!” dedim şaşkınlıkla. “Sen ne ara bu kadar zeki oldun ya?”

“Zenginler anlamaz sarışın, fakir dertleri bunlar.” Ona dil çıkardığımda güldü. Espri yaptığının farkındaydım.

“Seni görünce aklıma Mersin’deki yaz akşamlarımız geliyor,” dedim gülerek.

“Götüreyim seni. Hiç öyle dertlerim yok. Bırak şehirleri, insanları. Yaşayalım Mersin’de.” Gözlerimi devirdim.

“Buğra da beni Mersin sularına gömsün.”

“Harbiden neye o kadar sinirlendiğini anlamadım,” dedi bana katılarak. “Tamam, iyiydiniz ama hiçbir zaman âşık gibi değildiniz. Ayrılıp gitseydin bu kadar dert etmezdi galiba.”

“İlk sevgilimdi,” dedim bir anda.

“Ne?” Oğuz’un tepkisi beni güldürdü.

“Tamam, birileriyle flört ettim, birlikte vakit geçirdim ama kimseyle sevgili olmadım çünkü bu teklifi yapan olmamıştı. Buğra’nın teklifini nasıl reddedeceğimi bile bilmiyordum. Ben de nasıl olsa gideceğim dedim ve kabul ettim.”

“Akasya beni dövmezsen bir yorumda bulunacağım.”

“Evet canım,” dedim gülerek, Oğuz bu hayatta görebileceğiniz en eğlenceli insanlardan birisiydi. Hiçbir şeyi ciddi söylemediğini bildiğimden ona alınmazdım.

“Öpüşürken çok tecrübeli gözüküyordun,” dediğinde kendime engel olamayarak sesli bir şekilde güldüm.

“Salak, sevgilim olmadı dedim, öpüşmedim ya da sevişmedim dedim.”

“Anladım,” dediğinde gözüm telefonuma gitti. Yekta hâlâ hiçbir şey yazmamıştı, muhtemelen uyuyordu. Saatin öğle vaktini çoktan geçtiğini fark ettiğimde Oğuz’a dönerek konuştum.

“Şimdi benim kalkmam gerekiyor. Buğra’yı yumuşatmak ve benimle konuşmasını sağlamak sende. Buse ile aranı iyi tutmak da sende,” dedim.

“Yekta’ya üçlü olsun güçlü olsun mesajı da atayım mı?”

“Zevzek sus azıcık.”

“Hesabı öde giderken,” diye bağırdı arkamdan. Kasaya giderek kartımı çıkardım ve hesabı ödeyip mekândan ayrıldım. Bildiğim taksi durağına ilerlerken bir gözüm telefondaydı. Yekta’nın bana yazmasını beklediğimi yeni fark ediyordum.

Başımı yasladığım takside yıllar sonra döneceğim şehri düşünüyordum. Bazen bir kararı almak o kararı yaşamaktan çok daha kolaydı. Elimde telefonum, yanımda ufak çantam vardı. Bu sefer dönmek için gidiyordum ama ne olursa olsun bazı şeyler attığımız adımlardan ibaretti.

İstanbul’a gittiğimde gördüğüm sokaklar bana ne hissettirecekti bilmiyordum. Terk ettiğim ilk şehir İstanbul’du. Ya da beni terk eden ilk şehir İstanbul’du ve ben o zamanlar bunun farkında bile

değildim. Havaalanına giderken Yekta'nın yazmasını beklemeden ona mesaj attım.

Akasya: Bugün kendim için bir adım atacağım, bugün verdikleri acıyı silmek isteyeceğim.

Silindi.

Akasya: Beni merak etme, birkaç gün buralarda olmayacağım. Zehra'nın yanında olmaya çalış.

Mesajı gönderdikten sonra derin bir nefes aldım. Onunla yürürken hep adımlarımızı izlerdim. Bugün bana adım atmak için yeni bir sebep vermişti. Kaçtığım o geçmişin beni yakalayacağını öğreten o adam bugün bana o geçmişi yok etmem için bir inanç vermişti ve bunu benimle birlikte acı dolu yollarda yürürken yapmıştı.

"Kalp, üzerine atılan kötülük tohumlarını yaşattığı acıyla yüzleştiğinde verir." Babamın bana miras bıraktığı kötülük hissiyle bir haziran sabahı, ellerimde cansız bir beden dururken yüzleşmiştim. *"Bugün kötülüğünle yüzleştin."* Ellerimde soğuk elleri vardı, teni morarmıştı, acısı benimleydi, o acıdan ve geçmişten kaçtım. Soğuk ellerinden kaçtım.

"Bugün verdiğin acıyı almak istedin." Bugün o uçağa binerken kötülüğümüzle yeniden yüzleştim. Ellerime bıraktıkları acı dolu haykırırları boğmak, verdikleri acıyı almak istedim.





25. DURAK

“Zamanın elinde acımasız bir kurşun olan geçmiş.
Göğsünü delip geçer, kanatır, nefesini keser.”

Öfke, sinsi bir duman gibi bedenine yayılmaya başladığında içinde kalan yalnızca kötü anlar olur. Yaşanılanlar, insanlara iyi ya da kötü izler bırakırken önemli olan kimden gittiğinden çok ne zaman gittiğindir. İstanbul’da yaşananları düşündükçe göğüs kafesimin daraldığını hissediyordum. On yedi yılımı geçirdiğim şehrin altında çocukluğum yatıyor gibi hissediyordum ve bu his beni boğmaya yetiyordu.

Anılara ve hatıralara saygım her zaman sonsuzdu fakat İstanbul’da yaşananları hiçbir zaman bana ait anıların gibi sahiplenemedim. Kötü günlerin yanı sıra güzel zamanlar geçirsek de göğsümün içerisinde oluşan boşluk gittiğim günün bana miras bıraktığı bir histi.

Onlarca şehri ardımda bırakmıştım fakat İstanbul *benim terk ettiğim değil, beni terk eden ilk şehirdi*. Bahçesinde koştuğum okul, yarını düşünmeden kahkahalar attığım ev ve arkadaşlarım... Şimdi hepsi acı bir hatıradan ibaretti.

Yaşanılanların ne olduğundan çok kimin yaşadığı önemliydi ve ben bunu İstanbul beni terk ederken öğrenmiştim. Mert ile aynı hikâyenin iki farklı başrolüydük. Aynı evlerde, aynı okulda, aynı anılarla büyüdük. Yaşanılanlar beni kaçmaya iterken ona aradığı hayatı buldurdu ve bu yalnızca karakterlerimizle alakalıydı.

Bu yüzden uzun süre önce acı yarıştırmayı, insan karşılaştırmayı bırakmıştım. Bazen sadece hislerimizden ibarettik. Belki yaşananlar bir başkasının başına gelseydi benim verdiğim tepkileri vermez, benim kadar dramatize etmez ya da etkilenmezdi. Fakat bu ihtimalle birlikte belki de bir başkası benden daha fazlasını hissedirdi. Bu yüzden ne yaşadığından çok yaşananların kime ne hissettirdiğiyle ilgileniyordum.

Başımı yasladığım uçağın camında geçmiş ve o geçmişin bana getirdiklerini düşündüm. Bir ağustos sabahı, Mert ile yaz okuluna giderken sokakta şakalaşmalarımız geldi aklıma. Yürüdüğümüz uzun yolda, olaklardan habersiz adımlar atıyor, bugünler için hayaller kuruyorduk. Gitar kursuna gidiyordum, buz pateni yapıyordum, arkadaşlarımla sabahlıyordum, çocukça flörtler yapıyordum.

Aklıma lisedeki ilk flörtüm geldiğinde istemsizce gülümsedim. Okula ojeli tırnaklarıyla giden, her gün bir şekilde müdürün odasına doğru yol almayı bilen fakat aynı zamanda dersleri çok iyi olan o kızdım. Hem iyi öğrenciydim hem de kuralların dışındaydım. Basketbol takımındaki umursamaz çocukların dikkatini çekmeye çalışır dururdum her lise öğrencisi gibi...

On birinci sınıfın yazında basketbol takımından birisiyle flört etmeye başlamıştım ve bütün hayatım o çocuktan ibaretti. Onunki de beni her yazlığa gittiğinde aldatmaktan... Küçük, âşık ve acılı halimi hatırladıkça istemsizce gülümsemem genişledi. Yan koltuğumda oturan adam hakkımda ne düşünüyordu, hiçbir fikrim yoktu ama güzel anıları hatırlamak içimin biraz olsun ferahlamasına sebep olmuştu.

Uçak gerekli anonsların ardından hareket ettiğinde yükseliş anındaki karın gıdıklanmasını bekledim. Bu his, her ne koşulda olursa olsun hoşuma gidiyordu. Uçak yükseldiğinde içimdeki his de geçti ve gözlerimi yeniden kapatarak başımı cama yasladım. Yaklaşık bir saat sonra İstanbul'da olacaktım. Dün geceden beri hiç uyumamış olmanın verdiği yorgunlukla uykuya daldım ve İstanbul'a gelene kadar hiç uyanmadım.

Gözlerimi açtığımda uçaktaki insanlar inmeye hazırlanıyordu. Gözlerimi ovuşturarak kendime gelmeye çalıştım. Üstümdeki keten

beyaz gömleği çıkararak elime aldım. İstanbul, sandığımdan daha sıcaktı. Yanımdaki adam koridora doğru ilerlediğinde hiçbir bavul veya eşyam olmadığı için ben de rahatça arkasından ilerledim. Çıkış kapısına doğru ilerlerken telefonumu uçuş modundan çıkardım ve Yekta'nın cevap verip vermediğini kontrol ettim.

Yekta: Bir sorun yok, değil mi?

Akasya: Hayır sorun yok, öptüm seni.

Ona cevap yazdıktan sonra Mert'i aramak için rehbera girdim ve bu sırada havaalanından çıktım. Kapının önündeki taksilerden birisine binerek Mert'in Polonezköy'deki evinin adresini verdim. Mert telefonu açmadığından anahtarın hâlâ aynı yerde olduğunu umarak başımı arkaya yasladım.

Saat yediye geliyordu, güneş batmamıştı fakat yakıcılığını yitirmişti. Havaalanından ayrılırken gözümde, en son yıllar önce ayak bastığım halde hâlâ unutamadığım anlar canlanıyordu. Anları ve hatıraları silmek istedim. Gözlerimin önüne düşen çığlıkları susturmak istedim. Yeniden arkama bakmadan kaçmak istedim fakat artık kaçmanın bir şey değiştirmedeğini öğrenmiştim. Bunu bana o öğretmişti.

Derin bir nefes alarak yeniden rehbera girdim ve Mert'i aradım. Telefon çalıp meşgule düştüğünde yeni uyandığını anladım. Yaklaşık yarım saat sonra evin önüne geldiğimizde kartı uzatarak taksiye ödeme yaptım. Bahçe kapısından içeriye girerken gözümde anılar canlandı. Bu ev, Mert'in çocukken bizim için çizdiği ve hayalini kurduğu evdi. Özgür abi, o zamanlar bu evi onun için almıştı. Çocukluk hayaline çocukken sahip olacak kadar şanslı, hiçbir hayali için çaba harcamayacak kadar şanssızdı.

Bahçe kapısından girdiğimde önündeki büyük havuzu gördüm. Lisedeyken buraya gelirdik. Mert'in ve benim doğum günü partilerimiz burada olurdu. İlk aşk itirafımızı ikimiz de bu bahçede yapmıştık. Nefret ettiğimiz her şeyden buraya kaçarak kurtulurduk.

Elimdeki beyaz gömleği de ayakkabılarımın yanına bıraktım. Bir elim saçlarıma gitti ve saçlarımı salmak için tokamı çıkarıp bileğime taktım. Göğsümde yarının acıları vardı.

Elim saksının altına gittiğinde aradığım anahtarı bulamadım. Diğer tarafa dolanarak şalterlerin olduğu kutuya doğru uzandım. Kapığını açıp içine göz attığımda aradığım anahtarı orada buldum ve istemsizce gülümsedim. Burası Mert ve benim küçük dünyamızda kaçtığımız yerdı. Anahtar hep buralarda bir yerde olurdu çünkü ikimizden birisi geldiğinde nerede bulacağımızı bilirdik.

Yedi yıl geçmesine rağmen hâlâ aynı olması beni gülümsetmeye yetti. Bazen gitsen bile sende kalıyordu her şey. Anahtarı avuç içime alırken elektriği açtım ve kapıya doğru geri gittim. Kapıyı açtıktan sonra anahtar kapının üzerinde bıraktım ve içeri girdim. Evin içindeki eşyalar değiştirilmişti fakat fotoğraflarımız hâlâ masanın üstündeydi.

İçeride beyaz koltuk takımı vardı. Koltuk takımının arkasındaki duvarda Mert ve benim fotoğrafım asılıydı. Buraya ilk geldiğimiz güne aitti fotoğraf. O günü dün gibi hatırlıyordum. Mert'in doğum gününü kutlamıştık. Aklıma düşen soruyla hızlı adımlarla merdivenlere doğru ilerledim. Salonun sağından ve solundan yukarı doğru dönerek uzanan merdivenlerden sağda kalanına doğru yürüdüm ve merdivenleri hızlı adımlarla çıktım.

Eskiden bana ait olan odanın kapısını açmak için uzandığımda odanın kilitli olduğunu anladım. Kapı zorlamama rağmen açılmadığında pes ederek Mert'e ait olan odaya doğru ilerledim. Mert'in odası da açılmadığında anahtar kapının üzerindeki bölmede aradım. Elime değen metal, doğru yerde olduğumun göstergesiydi. Kendi odamın kapısına dönerek anahtarla kapımı açtım.

İçeriye girdiğimde karşılaştığım manzara görmeyi umduğum ama göreceğime asla inanmadığım manzaraydı. Odamın hiçbir yanına dokunulmamıştı. Hâlâ pembe yatağım olduğu yerde duruyordu. Sağ tarafta boy aynam vardı. Çalışma masamın üstünde asla okumadığım ama dekor olmasını sevdiğim romanlarım ve yanlarında fotoğraflarımız...

Can ile olan fotoğrafımın bile aynı yerde olduğunu gördüğümde, istemsizce, buruk bir şekilde gülümsedim. Göğsümün inip kalktığını, kalp atışlarımın hızlandığını hissediyordum.

Can, basketbolcu olan ve benim ilk kez birinden hoşlandığımı hissettiğim arkadaşım. Takıntılı gibi peşinde gezdiğim için fotoğrafımızı çalışma masamın üzerine koymuştum. Ona burada, doğum günü partimde açılmıştım ve bu fotoğrafı o gün çekilmiştik. Hemen yanında Mert ile olan fotoğraflarımız vardı. Her zaman kime ilgi göstersem, kız erkek fark etmeksizin, onu kıskanır ve kendisini de bir yana koymaya çalışırdı.

Bir gözüm arkada kalan fotoğrafa kaydığında elim cam çerçeveye doğru uzandı. Fotoğrafta Mert'in babası Özgür abi, eşi İlknur abla, annem ve babam vardı. Özgür abinin sırtında ben vardım, elimde Mert'in telefonu vardı. Ondan kaçırmak için havaya doğru kaldırıyordum ve Mert, Özgür abinin sırtında olan bana yetişmeye çalışıyordu. Babam bize bakıyor, annemse babama bakıyordu.

O kadar uzak bir anının içerisindeymiş gibi hissediyordum ki yaşananlar canımı yaktı. Seçimlerimizin hayatımızı belirlediği bu hikâyede babamla yollarımız uzun zaman önce ayrılmıştı ve bir şekilde onunla aynı yolda yürüyen herkesle de yollarımı ayırmıştım.

O her zaman bencil bir adamdı. Her zaman hissizdi, hayatı her şeyin ve herkesin önündeydi. Neye sahip olursa olsun daha fazlasına açtı. Onun kızı olduğumu haykırırcasına bencildim fakat hiçbir zaman onun kadar acımasız olmadım. Annem, her zaman onun gölgesinde yaşadı. Kardeşimin kollarında can verdiği gün bu hikâyeye benim için kapandı.

Mert bütün bunlara rağmen sahip olduğu hiçbir şeyden vazgeçemeyecek kadar korkaktı. Bu yüzden, çoğu zaman gidenin mi yoksa kalanın mı daha korkak olduğunu sorguladım. Geçmişten çok yaşananlardan kaçmak mı korkaklıktı yoksa yaşanılacaklardan korkmak mı?

Aynı hikâyenin iki farklı yüzüydük. Ben kardeşimi kaybetmiştim, Mert ise ilk aşkını. O kendi hayatına devam etmeyi seçmişti, bense gitmeyi. Gözümden akan bir damla yaş, gitmenin her şeyin üstesinden gelmek demek olmadığını bir kanıtı gibiydi.

Derin bir nefes alarak eski yatağımın üzerine oturdum ve elimdeki fotoğrafa bakarken sağa doğru dönerek yatağa uzandım. Başparmağım fotoğrafın üzerindeki çerçevede gezindi. Şehirleri terk ederken anıları da unuttuğumu zannederdim.

Sevgili günlük,

Bugün Yekta'yı anladım. Beni terk ettiğine inandığım İstanbul'u bile hiç terk edememişim. Şehirler insanları terk etmiyormuş, öğrendim.

Gözlerimi araladığımda yanımda Mert vardı. Kirpiklerimi zar zor aralarken karşımda onu görmeyi beklemiyordum. Odanın içerisini aydınlatan ışık akşam olduğunu anlamama yetmişti. "Günaydın," dedim çok alakasız bir şekilde ve ellerimin arasındayken uyuyakaldığım fotoğrafı yatağın kenarına bıraktım. Mert'in gözleri fotoğrafa kaydığında ben de o taraf doğru baktım.

Ardından yataktan aşağı ayaklarımı sarkıtarak oturduğumda Mert de çalışma masamın sandalyesine oturmuştu. "Özlediğini hissettin değil mi?" Bu korktuğum bir soru değildi. Hissettiğim duygunun yalnızca özlem olmadığını biliyordum. Bir çıkmazın içindeydim ve dönsem bile mutlu olmayacaktım. Bu yüzden gidiyor olmak bana hiçbir zaman tam anlamıyla bir eziyet gibi gelmemişti.

"Özlem değil," dedim ona bakarken. Üzerinde siyah şortu ve beyaz tişörtü vardı. Muhtemelen uyandığı gibi buraya gelmişti çünkü buraya geleceğimi bilecek kadar iyi tanıyordu beni.

"Yıllar geçti Alaca," dedi Akasya demeyi reddederek.

"Ne değişir ki?" Omuz silktim. "Elimi yüzümü yıkayayım, yemek sipariş edelim. Acıktım, daha sonra konuşuruz."

"Olur," dediğinde ayağa kalkarak yerini hatırladığım lavaboya doğru ilerledim ve lavabonun ışığını yakarak içeriye girdim. İçerideki mermerler değişmişti. Belki de evin tek değişen yeri tuvaletiydi ve istemsizce gülmeme sebep oldu. Başımı iki yana sallayarak aynaya yansıyan yüzüme baktım. Gözlerimin altı morarmıştı, makyajım yüzüme hafifçe akmıştı. Saçlarım karışmıştı, darmadağınık gözüküyordum.

Banyonun dolabını açarak Mert'in misafirleri için koyduğu makyaj temizleme suyu ve yüz yıkama jellerinden birisini aldım. Çekmeceyi karıştırarak bulduğum pamuklardan birisiyle makyajımı temizleyip yüzümü yıkadıktan sonra etrafta tarak aradım ama bulamadım. Şimdi daha iyi gözüküyordum. Banyodan çıkarak içeri geçtiğimde Mert elindeki kadehleri dolduruyordu.

"Yemek sipariş etmişsindir umarım," dediğimde başıyla beni onayladı.

"Pizza söyledim, birazdan gelir."

"Şezlongların oraya geçiyorum, gelirsin." Cevap vermesini beklemeden balkon kapısından dışarıya çıktım ve havuzun başındaki şezlonglardan birisine geçerek üzerine uzandım. İstanbul, Ankara'dan çok daha sıcaktı.

Birkaç dakika sonra Mert doldurduğu bardaklarla yanıma gelip hemen yanımdaki şezlonga oturdu. "İstanbul'a neden geldin?" dedi merakına yenik düşerek. İstemsizce gülümsedim.

"Bunları seninle konuşuyor olmak garip. Kaybolduğumu sanıyordum," dedim ona içimi açarak. "Uzun süredir kimse olmadığını, görünmez olduğumu sanıyordum. Halbuki hep yanı başımdaymışsınız."

"Biz hep buradaydık Alaca," dedi gözlerini benden ayırmadan. "Sen bakmayı reddettin."

"Buse ile akşam yemeği yedin," dedim beklemediği bir yerden vurarak. Bu gece Mert'in bana karşı ne kadar dürüst olduğunu görecektim.

"Nereden gördün?" Şaşkınlıkla karışık kabullenışı afalladığının bir göstergesiydi.

"Ne fark eder ki?"

"Alaca," dedi ciddi bir hale bürünerek. "Böyle söylemek garip ama..." Devam edemediğinde hangi konuyu açıklayacağını anladım. "Çok küçük yaşta gittin," dedi öncesinde kendini açıklamak istercesine. "Bunca zaman kendini koruman imkânsızdı. Birinin sana el uzatması gerekiyordu."

"O eli hiç tutmadım," dedim sözünü keserek. Bildiğimi anladığında kaşları çatıldı.

"Annenin fikriydi."

“Babamın haberi var mıydı?” dediğimde başını olumsuz anlamda salladı. “Mert,” dedim derin bir nefes alarak. “Bana yardım edeceğine söz vermen gerek. Öncesiyle ilgilenmiyorum ama bu savaşa dur deme-me yardım etmen gerek.”

“Durduramazsın ki Alaca,” dedi ve ekledi. “Her şey yıllar önce oldu. Bizim suçumuz değildi. Senin suçun hiç değildi, küçücüktün.”

“Artık büyüdüm,” dedim kararlı bir tavırla. “Artık dur diyebilirim ama tek başıma değil.”

“Ne yapacaksın?” dedi Mert merakla. Ona cevap verecekken çalan kapı zili duraksamama sebep oldu. “Pizzalar gelmiştir, alıp geleyim,” dediğinde başımla onayladım ve o kalkıp giderken yere koyduğu bardaklardan birini aldım. Birkaç yudum içerken kafamda dönüp duran olasılıklar geçmişe dönmeme neden oluyordu.

Mert elinde pizza kutularıyla geri geldiğinde ne kadar acıktığımı hatırlamış oldum.

“Ne olur önce yemek yiyelim,” dedim dudaklarımı büzerek.

“Deli,” dediğinde güldüm ve uzattığı kutuyu kucağıma aldım.

“Açken ben, ben değilim gerçekten.” O da elindeki kutuyu açarak içerisinden bir dilim aldı. Ben çoktan elime aldığım pizza dilimini yarılamaıştım. Büyük bir ısırik aldım ve güldüm.

“Şu halime bak.” Bir ısırik daha aldım ve konuştum. “Gerçekten ne dese inanıyorum. Bu bir büyü olmalı, şu halimle kalkıp İstanbul’a geldim. Sırf bana inandığından, bana olan inancına inandığımdan...”

“Ne diyorsun?” dedi Mert anlamayarak.

“Yekta’dan bahsediyorum,” diye mırıldandım.

“Ona anlattın mı?” Şaşkınlıkla konuştuğunda başımla onu onayladım. Yarın daha iyisi olacağına inansa bunları evdekilere anlatırdı ama umurumda değildi. Korkularla hiçbir yere varılmadığını öğrenmişim.

“Ona her şeyi anlattım,” dedim pizzamı yerken.

“Neden peki?” Mert’in merakla sorduğu soruyu daha önce defalarca kez düşünmüştüm.

“Mantıklı bir cevabı yok,” dedim omuz silkerek. “Öyle hissettim, ona güvenebilirmişim gibi hissettim. Yorgundum, omzunda dinlenebilirim gibi hissettim.”

“Yerinde olsaydım sana inanmazdım.”

“Ne anlamda?” dedim ona dönerek.

“Ne kadar tanıyorsun ki onu?” Dudağını büzdü. “Ne kadar biliyorsun? Ya da gitmeyeceğine söz verebiliyor musun? Nasıl girdin hayatına? Sen bir yabancıнын iki ayda sana âşık olduğuna, seni sevdiğine inanır mıydın?”

“Bir başkası olsaydı, hayır,” dedim kendimden emin bir şekilde. “Ama Yekta’ya inanırdım.”

“Akasya, senin saman alevi duyguların var. Bugün seversin, yarın sevmezsin. Bugün buradasın, yarın yoksun. Sen kimseyi tam anlamıyla sevemezsin.”

“Belki.” Mırıldanışımın ardından ekledim. “Belki de bir tek onu severim.”

“Annenin teklifini kabul etseydi bunu söyleyebilir miydin?” Bana acımasız bir yerden yaklaştığında o gece içimde olan korkuyu hatırladım. Ona karşı içimde oluşan kırgınlığı ve o kırgınlığın öfkeye dönüşünü hatırladım.

“Annemin teklifini kabul etseydi tanıdığım Yekta olamazdı.”

“Nasıl tanıdığın Yekta olamazdı Alaca?” dedi bana karşı gelerek. “Ne kadar tanıdın onu mesela? Ya da suçlayabilir miydin bunun için? Zaman olmadan kimseye tam anlamıyla bağlanamazsın. Zaman olmadan kimseyi tanıyamazsın. İnsanlar değişir, zaman sana o değişimi gösterir ve insanları zamanla tanırırsın.”

“Yekta gibi konuştun,” dedim buruk bir gülümsemeyle.

“Beni sevmemişti,” dediğinde dudağımı dişledim.

“Eski sevgilim sanmıştır belki.” Kaşlarımı kaldırarak konuşmuştum.

“Ankara’ya gelirsem damarına basayım, eğlenirim biraz.”

Yüzümü buruşturdum. “Bir şey demez ki, belli etmez asla!”

“İstanbul beyefendisi diyorsun yani?”

“I-ıh.” Başımı iki yana sallarken bardağımdaki son yudumu aldım. “Çinçin beyefendisi,” dedim gülerken.

“Konuştuğun birileri var mı?” dedim merakıma yenik düşerek. “Ege ne yapıyor mesela, Su, Ceren, Can?” dedim lise son sınıftaki arkadaş grubumuzu sayarak.

“Ceren’le korkunç bir ilişki yaşadık.”

“Yuh, özel hayatını sormadım aptal ve ne ara?”

“Su, moda tasarım son sınıf öğrencisi. Kendi butiğini açmayı düşünüyor, İtalyan bir sevgilisi var. Onun yanına gidip duruyor. Yurtdışında bir defilede tanışmışlar. Ege işletme okuyor ama şimdiden babasının şirketine geçti. Bitirir mi, belli değil yani. Can yurtdışına bir takıma transfer oldu, basketbol oynuyor.”

“Hepiniz bir yerden devam etmişsiniz,” dedim ve gülümsedim. “Ben de şehir şehir geziyorum. Depresyonda demeyelim de Türkiye turuna çıkmış diyelim,” dedim gülerek. Ellerini sarı saçlarımın arasına atarak saçlarımı karıştırdı.

“Keşke sen de burada olsan.” Mırıldanışını işittim. “Baban mal varlığından seni menetti.” Saçlarımı ellerinin arasından kurtarıırken yüzümdeki gülümseme soldu.

“Ondan bir şey isteyen yok zaten.”

“Başka çocukları olmuyor,” dedi bana bakarken. Bunun dönmem için yeterli bir sebep olduğunu mu sanıyordu?

“Yani?” dedim devamını bekleyerek.

“Bana bırakacakmış Alaca,” dedi bunun benim için bir sorun olup olmayacağını çözmeye çalışır gibi.

“Sen de kabul edeceksin,” dedim tek kaşımı kaldırarak. Bana cevap vermediğinde devam ettim. “Anlamıyorum, nasıl hiçbir şeyle yetinemiyorsunuz?” Gözlerimin dolduğunu hissettim. “Nasıl hep daha fazlasını istiyorsunuz? Zaten sana yetecek kadar paran var, ondan da alırsan ne değişecek? Eline ne geçecek?” Bakışlarımı havuzdan çekerken ona döndürdüm. “Ne aldığın sorun değil ama o paranın nasıl kazanıldığını bilip bunu yapman sorun. Hiç değişmiyorsunuz değil mi?”

“Nasıl yaşamayı düşünüyorsun?” dedi söylediğim hiçbir şeye cevap vermeden. “Annen giderse nasıl yaşamayı düşünüyorsun? Annen sana para vermese devam edebilir miydin sanıyorsun?”

“Konu ben değilim ki,” dedim. “Haklısın belki edemezdim, haklısın bana hep arkadan yardım etti. Bencildim, şımarıktım ve nazımı çekti ama senin ihtiyacın yok ki Mert. Babamın parasına ihtiyacın yok.”

“Koca bir servet öylece kalacağına almak en mantıklısı,” dediğinde omuz silktim.

“Aman,” dedim harfleri uzatarak. “Kime ne anlatıyorum ki sen her şeye göz yumarak burada yaşamışsın. Parasını alsan ne olur, almasan ne olur?”

“Böyle söyleme.” Ellerini bana uzattığında omuz silkerek elimi ondan kurtardım.

“Onun yüzünden çocukluk aşkın öldü Mert,” dedim kalbimi sızlatan bir gerçeği ona açarak.

“Bu konulara girmeyelim,” dediğinde alaylı bir gülüş yerleştirdim yüzüme.

“Neden? Rahatsız mı oluyorsun?” dedim devam ederek.

“Alaca o sadece senin kardeşin değildi.”

“Ama ona bir tek ben gereken değeri verdim!” dedim sesimi yükselterek.

“Tamam, sen verdin. Tamam, gerekeni sen yaptın.” Derin bir nefes alarak bakışlarımı gökyüzüne çevirdim. Saat kaç olmuştu bilmiyordum.

“Senden yardım isteyeceğim ama yardım istediğim adama bak Mert.” Gözümden bir damlanın süzüldüğünü hissettim. Ağladığımda artık aklıma o geliyordu. Beni öpüşü geliyordu. Dudaklarıma doğru süzülen gözyaşlarına dokunan dudakları geliyordu.

“Nasıl bu kadar çıkmazda olabilirim?” dedim bana inanmasını umarak. Mert’e iyi olduğuma inandığı sürece güvenemezdim.

“Sana yardım ederim Alaca,” dediğinde bağırdım.

“Deme, Alaca deme!”

“Tamam, Akasya diyorum. Sakin ol.” Bir eli yeni çıkan kirli sakallarına uzandı.

“Bir yolunu bulacağımı Mert,” dedim gözlerimden birkaç damla gözyaşı daha akarken. “Bulmalıyım, bulmak zorundayım yoksa delireceğim.”

“Bana bak,” dedi bana seslenerek, ben de yaşlı gözlerimi ona çevirdim. “Ne istiyorsan yapacağım ama tek şartla. İstedğin olursa benden yardım aldığını kimse bilmeyecek ve eve döneceksin,” dedi kalbimi kırarak olan o cümleyi kurarak.

“Nasıl eve döneceğim?” dedim kalbimde oluşan korkuya engel olmayarak.

“Şehir değiştirmek yok, başka insanlar yok. Burada olacaksın, yanımızda. Belki eğitim alırsın, belki benim yanımda çalışırsın ama bizimle olacaksın.”

Zihnimde asla ön plana koymadığım o ihtimal belirdi. Yekta'yı terk ettiğim, onu ardımda bırakırken iyi bir hayata adım attığımı düşündüm. Mecbur olduğunu hissettiğinde gitmek kolaydı. Peki ya sadece daha iyi bir hayat için onu ardımda bırakıp öylece gidebilir miydim?

Gece boyunca tek başıma yürüdüğüm sokaklarda yanımda onun adımlarını hissetmiştim. Şimdi onun adımları olmadan devam edebilir miydim?

Onu terk edecek olmanın ihtimali bile kalbimi kırarken Mert'i başımla onayladım. “Tamam,” dedim ardını arkasını düşünmeden.

“Kasasında belgeler var,” dedi başka bir şey söylememi beklemeden beni inandırmak istercesine. “O zamandan kalan, şikâyetçi olan, peşine düşen birkaç hastaya ait. Onları getirirsem bir şeyler bulabilirsin.”

“Getirebilir misin?” dedim emin olmak istercesine.

“Yarın evden çıkma. Şifreyi biliyorum, alması sıkıntı olmaz ama asıllarını getiremem çünkü her gün kasayı açıyor, fotoğraflarını çekirim,” dediğinde bir yerden başlamanın bana zarar mı vereceğini yoksa iyi mi geleceğini bilmiyordum.

“Ben de gelmeliyim seninle,” dedim tek gitmesine izin vermeyerek. “Herhangi bir sorun olursa kendini öldüreceğini söyledi, dersin. Sana haber verecektim, dersin. Bir şekilde işin içinden çıkarsın ama ben de gelmeliyim.”

“Hâlâ mı güvenmiyorsun bana?” dediğinde ayağa kalktım.

“Konu güven değil Mert. Konu benim hayatım, konu benim acılarım, konu benim yalnız başıma geçirdiğim yıllarım.”

“Tamam,” dedi kabullenerek. Derin bir nefes aldım. Göğsümün sıkıştığını hissediyordum. Mert hâlâ şezlongun üzerinde oturuyordu. Yüzüme akan gözyaşlarımı silmemiştim ve yüzümde kurumuşlardı. Elim şortuma uzandı. “Havuz temiz mi?” dedim Mert’e bakmadan. Şortumu çıkardığımda üzerimde siyah iç çamaşırım ve *cropum* kalmıştı.

“Temiz.” Cevap vermeden bedenimi havuzun içersine bıraktım ve tenimin ıslanmasına izin verdim. Saç diplerime ulaşan su, kendime gelmemi sağlarken başımı suyun içersinden çıkarmadım ve suyun beni dibe çekmesine izin verdim. Kulaklarıma dolan su boğulma hissi yaratırken nefesimi daha fazla tutamayacağımı anlayarak yukarıya doğru yüzdüm. Başımı sudan çıkardığımda nefes nefese kalmıştım. Yüzümden aşağıya doğru süzülen damlalara aldırmadım.

Mert’in telefonundan şarkı açtığını işittiğimde gözlerimi kapattım.

Elimde bir bilet, koşuyorum öylece,

Derin bir nefes aldım ve suya tekrar daldım. Müziğin sesi azalsa da duyabiliyordum.

İnsanlar sesleniyor, gidiyorum nereye?

Kimden kaçıyorum, neyden kaçıyorum? Yaşanılardan kaçabilir miyim bilmiyordum.

*Rüzgâr yüzüme çarpıyor, gökler beni ıslatıyor, artık yok dönüşü geri, dönmek öldürüyor beni.**

Başımı tekrar sudan çıkardığımda bakışlarımı gökyüzüne çevirdim. “Nefret ediyorum,” dedim beni Mert’ten başkasının duymayacağını bilerek. “Her şeyden nefret ediyorum!”

“Hasta olacaksın, gel üzerini değiştirelim,” dedi Mert bağırışıma bir şey söylemeden. Bakışlarımı ona çevirdim ve usulca başımı salladım.

* Evden Uzak’ın “Cam Kenarı” şarkısı. -ed.n.

Yüzerek havuzun merdivenlerine geldim ve havuzdan çıktığımda üşüdüğümü hissettim. “Havlular içeride mi?” dediğimde Mert telefonuna bakıyordu. Bana kendimi rahatsız hissettirmemek için bunu yaptığını biliyordum.

“Banyoda,” dedi.

“Misafir banyosuna geçiyorum. Bana kıyafet getirir misin?”

“Olur,” dediğinde kalkmasını beklemeden balkon kapısından evin içerisine girdim. Banyoya geçerken içimde bir kırgınlık olduğunu hissettim. Bu şehirde doğmuştum, bu şehirde çocuk olmuştum, bu şehirde büyümüştüm. Bu evde on beş yaşma girmiştım, bu evde birisini öpmüştüm, hayaller kurmuştum. Her şeyin en iyisini bu şehirde yaşamıştım. Bir felaketin ucunda olduğumuzu bilmeden kahkahalar atmıştım.

Bugün buraya bambaşka sebeplerle gelebilirdim. Her şey farklı olsaydı, bambaşka seçimler yapsaydık ben burada yaşamaya devam edebilirdim. Diğer şehirler ve insanlar olmadan, diğer şehirler ve Yekta olmadan, diye düzelttim kendimi. Bütün bunlar yaşanmasaydı yine de Yekta’ya bu kadar bağlı olur muydum?

Onu sever miydim, ondan etkilenir miydim? Beni ona bağlayan his, düştüğüm çukurda bana uzandığına inandığım elleriydi. Hiç düşmemiş olsaydım, ellerini göremeseydim yine de ona bağlanır mıydim?

Banyoya girdiğimde elime bir havlu aldım ve bedenime sardım. Aynada gördüğüm yüze baktım. Dudaklarımın dolgusu erimişti, gözlerimin altı morarmıştı. Kendimi hiç görmediğim kadar bakımsızdım. İçimdeki virane yavaş yavaş yüzüme yansımıştı.

“Kapının önüne bıraktım kıyafetlerini.” Mert’in sesini duyduğumda ona cevap vermedim. Gittiğini anladığımda kapıyı açarak bıraktığı beyaz şortu ve tişörtü aldım. Üzerimdeki ıslak kıyafetleri çıkararak bıraktıklarını giydim. İçimde anlamsız bir boşluk vardı. Bu boşluk şehre geri döndüğüm için miydi yoksa bu sefer kaçtığım o savaşı başlatmak için ilk adımı attığımdan mıydı bilmiyordum.

Saçlarımı kurutmadan banyodan ayrıldım ve merdivenlerden yukarı çıkarak odama girdim. Elim masanın üzerindeki fotoğraflara gitti

ve ani bir hisle hepsini topladım. İlk çekmeceyi açarak bulduğum bütün fotoğrafları çekmecenin içerisine koydum.

Derin bir nefes aldım. İyi olduğumu hissetmeye ihtiyacım vardı.

“Mert,” diye bağırdım odanın kapısına doğru. “Telefonumu gördün mü?”

“Çalışma masanın üzerinde.” Cevabını işittiğimde daha demin çerçeveleri topladığım masaya yürüdüm ve üzerindeki telefonu elime aldım. Hiç bildirim yoktu, Yekta bana herhangi bir şey yazmamıştı. Bunun da beni kırdığını hissettim. Onunla konuşmaya ihtiyacım olduğunu hissetsem de ona mesaj atmadım.

“Müsait misin?” Başımı kapıya doğru çevirdiğimde Mert’in bana baktığını gördüm.

“Evet, gelsene,” dedim yatağıma oturarak.

Karşıma geçerek çalışma masamın sandalyesine oturdu. Burası benim odamdı, benim masamdı. Yıllar da geçse her şey bana aitti.

“Yarın sabah gideriz. Evden dokuz gibi çıkacak. Arka bahçede seninle cezalı olduğunda kullandığımız çitler var ya, oradan gireriz.”

“Annem?” dedim onun evde olup olmayacağını sorarak.

“Annen Ankara’da Akasya.” İsmimi kabullenmesine sevinmiştim.

“Neden demeyeceğim çünkü yine bir şeyin peşinde.”

“Bir şansın var,” dedi bana olan yakınlığını kanıtlamak istercesine. “Baban, seni sıkıştıran adamı çok fazla araştırmıştı. Çünkü adam durmadı, istediği kaybettiklerinden çok daha fazlasıydı,” dedi okul çıkışında yaşadığım anlara beni götürerek.

“Onun gözünde o da benim suçumdu, değil mi?” dedim başka bir konuya parmak basarak.

“Arabaya binmemişsin,” dedi Mert bunu doğrulamamı istercesine.

“Boş versene,” diyerek geçiştirdim.

“Sadece fotoğraf çekeceksin Akasya, fazlası yok. Zaten sana yardım edecek bir şeyler bulmuş olacaksın.”

“Nasıl bu kadar eminsin?” dedim gözlerinin içerisine bakarak. Yalan söyleyip söylemediğini anlamaya çalışıyordum.

“Çünkü hepimiz ikilemler yaşarız,” dediğinde ne demek istediğini anlamamıştım. Ayağa kalktı ve kapıya doğru ilerledi. “Saat ikiyi geçiyor, uyuyalım.”

“İyi geceler,” diye mırıldandım ama bana cevap vermedi. Bu gece kendi adına sorgulayacak çok şeyi vardı, farkındaydım. Başımı kaldırarak tavana baktığımda geceyi burada geçirmek istemediğime emindim. Bu oda bana geçmişi hatırlatıyordu. İçimdeki huzursuzluk kalbimi bu kadar kaplamışken bu odada kalmak istemiyordum.

Yatağımın üzerindeki pikeyi alarak odadan çıktım ve kapıyı kapattım. Merdivenlerden aşağıya inerken telefonumu odada bıraktığımı fark ettim fakat umursamadım. Mert’le oturduğumuz şezlonglardan birine geçerek bıraktığımız pizza paketini yere koydum. Şezlongun üzerine uzanıp elimdeki pikeyi üzerime örttüm. Burada olmak, evin içerisinde olmaktan çok daha iyi hissettiriyordu.

Bütün gece, bir an bile uyumadan düşündüm.

Her şey bambaşka olsaydı, farklı seçimler yapsaydık nasıl bir hayat yaşayacağımızı düşündüm.

Üzerime güneş doğdu, bugün yanımda Yekta yoktu.

Bütün gece ona olan hislerimi düşündüm. Yaşanılanlar beni bu noktaya getirmeseydi yine de onunla olur muydum? Onu seviyor muydum, ona âşık mıydım, ona bağlı mıydım yoksa ona bağımlı mıydım?

Mert bahçeye çıktığında hâlâ uyumamıştım. Gözlerim kızarmıştı ama dün akşama kadar uyumuş olmak dinç olmama yetiyordu.

“Uyumadın mı sen?” dedi Mert üzerimdeki pikeye bakarak.

“Dün çok uyuduğumdan uyuyamadım.” Üzerine beyaz pantolon ve lacivert tişört giymişti. “Ben ne giyeceğim?” dedim iç çamaşırlarımın bile olmadığını hatırlayarak.

“Yukarıda Ceren ve Su’ya ait küçük bir dolap var. Oradan bak istersen.” Ne alaka dercesine tek kaşımı kaldırdığımda omuz silkerek cevap verdi. “Partilerden sonra burada kalıyorlardı.” Stresli olduğumu görebiliyordum. En az onun kadar hatta belki de daha fazla stresliydim. Fakat benim korkum, göreceklerimden çok yıllar sonra evlerine gireceğim içindi. O ev hiçbir zaman bana ait olmamıştı.

“Tamam, bakayım.” Pikeyi yere atarak ayağa kalktım ve hızlı adımlarla içeriye girdim. Üst kata çıkarak Mert’in odasının yanındaki misafir odasına girdim. İçerideki dolabı açtığımda içinde kızlara ait olan kıyafetler olduğunu görmüştüm.

Rahat hareket edebilmek için eşofman takımlarından birini aldım ve şortumu çıkararak gri eşofmanı üzerime geçirdim. Kapüşonlu hırkasını da elime alarak odadan çıkıp kendi odama geçtim. Dün üzerinde yattığım ve bozulan yatağı toplamaya eğilirken zihnimde Yekra’nın benim için kurduğu cümle yankılandı.

“Bir açık kapı bırakıyorsun kendine,” demişti. “Bu senin dilinde gidiyorum ama aslında hiç gitmedim, demek.” Yutkundum ve çarşafı yatağın kenarlarından içeriye soktum. “Bütün eşyalarını toparlamıyorsun mesela, bir iki kıyafet alıp her şeyini geride bırakıyorsun. Gidiyorsun ama her an geri dönebilirsin.” Yastık kılıfını düzelterek yatağa bıraktım.

“Yatağını dağınık bırakıyorsun.” Yatağımı topladım. “Çünkü belki bir gün dönüp toplarsın.” Ben bu şehre hiç geri dönmeyeceğim, biliyorum. “Terk ettiğin yüzüncü şehir de olsa, sen gitsen bile şehirler seni terk etmesin istiyorsun.” Bu şehir beni çok uzun süre önce, on yedi yaşımda sokaklarında dövülürken terk etti biliyorum.

Odayı topladıktan sonra kapısını kapatarak kilitledim ve anahtarı aldığım yere koydum. Telefonumu odadan çıkmadan önce eşofmanın cebine koymuştum. Merdivenleri hızla inip Mert’in yanına geldim. “Çıkalım,” dediğimde başıyla beni onayladı. Mert’in peşinden ilerlerken elindeki anahtarı bana fırlattı. Anahtarı havada yakaladım ve neden bana verdiğini sorgulayarak ona baktım. “Evin arkasında garaj var. Arabayı çıkar, ben evin kapılarını kapatayım.”

“Tamam.” Yanından geçerek evin arka tarafına doğru yürüdüm. Bahsettiği garaja geldiğimi anladığımda garajın yanındaki düğmeye basarak siyah demirliğin açılmasını izledim. Yavaş yavaş yukarı çıkan garaj kapısından gözüken beyaz arabanın modelini bilmiyordum ama görünüşü bile iyi olduğunu haykırıyordu.

Arabaya binerek arabayı garajın dışına, evin bahçesine çıkardığımda Mert arka bahçeye gelmişti. Garajın kapısını kapatıp arabaya bindi.

“Ben mi süreceğim?” dedim kaşlarımı çatarak.

“Polonezköy yolu bomboş olacak, belki hız yapmak istersin. Umarım ehliyetin vardır,” dediğinde güldüm.

“Kimbilir, umalım ki olsun.”

Kemerime uzanarak taktım ve dudağımı dişleyerek arabayı bahçe kapısından çıkardım.

“Saat daha yedi buçuk,” dedi yola bakarken. Gittikçe arabanın hızını artırıyordum ve bu bana keyif veriyordu.

“Kahvaltı yapalım,” dediğimde, “Sen sürüyorsun, götür bizi,” diye mırıldandı.

“Olur canım.”

Saat çok erken olduğu için yollar boştu ve onu Çengelköy sahilindeki mekânlardan birine getirmiştim. Buradan karşıya geçecek, Sarıyer’e inecektik. Aynı sokaklardan geçecek olmak bir an için kalbimin hızlanmasına sebep oldu.

“Yemeğini yesene,” dedi Mert telefonunun saatine bakarken. Ben de elime telefonumu aldım ve Yekta’nın herhangi bir şey yazıp yazmadığını kontrol ettim. Yazmamıştı.

“Yiyorum ya.” Çatalımı batırdığım patatesi ağzıma atarken konuştum. “Bu arada,” dedim Mert’e dönerek. “Senden para almam gerekebilir.” Önümdeki portakal suyundan bir yudum aldım ve devam ettim. “Annemi idare edemem bu dönemde ve sonunda beni verdiği parayı kesmekle tehdit eder, biliyorum.”

“Olur, kartımı veririm sana,” dediğinde güldüm.

“Yok bir de hayır deseydin.”

“Sus da yemek ye Akasya,” dediğinde gözlerimi devirdim. Ailemin tüm mal varlığına ortak olmuştu, bir zahmet alacağım paranın hesabını yapmasıydı.

“Saat kaç?” dedim yemeyi bırakarak. Midemin bulandığını hissediyordum.

“Sekiz buçuk, biz gidene kadar dokuz buçuk olur. Kalkalım.” Başımla onu onayladım ve oturduğum sandalyeyi çekerek ayağa kalktım. Mert kasaya doğru ilerlerken ben merdivenleri inerek mekândan

çıktım. Arabayı kafenin yanındaki küçük otoparka park etmiştik, anahtarı Mert'e vermiştim. Ben arabanın önüne geldikten birkaç dakika sonra Mert de arabanın kapılarını açmıştı. Ön kapıyı açarak koltuğa oturdum. Mert arabaya bindikten sonra beklemeden arabayı çalıştırdı.

"Burada olmanı özlemişim." Yapacağımız şeyi düşünmemeye çalıştığını biliyordum çünkü ben de düşünmemeye çalışıyordum.

"Ben özlemedim," dedim içimden geçeni ona söyleyerek. Elim radyoya uzandığında telefonunu uzattı.

"Buradan aç."

"Şifresi?" dedim telefonun ekranını açmadan önce.

"Yok."

Köprüye girdiğimizde telefonunu açarak müzik uygulamasına girdim. Madrigal grubuna girerek rasgele bir şarkı açıp kısık sesle arabanın içerisine yayılmasına izin verdim ve arkama yaslandım.

"İçimde kötü bir his var," dedim Mert'e doğru ve kendi telefonumu alarak Yekta'ya mesaj attım.

"Benim de."

Akasya: Uyandın mı?

Telefonun ekranını kilitleyerek torpidoya bıraktım. "Evde yardımcıları var mı?" dedim Mert'e dönerek.

"Vardır ama üst kata çıkmaları yasak, annen hoşlanmıyor yatak odasına girilmesinden."

"Nereden gireceğiz? Garaj kapısı mı?"

"Alt kata balkon kapısı yaptırdılar," dedi Mert direksiyonu çevirirken.

"Alt kata derken?"

"Odanın olduğu yere Akasya." Bu bilgi hayatımda neyi değiştirirdi bilmiyordum fakat hislerimin çürümesine sebep olmuştu. Gerçek anlamda silinmişim, gerçek anlamda gitmişim ve yaptığım şey kendime zulmetmekten fazlası değildi.

"Tamam." Sorun olmadığını belirtircesine konuşmuştum.

“On dakika sonra evin orada olacağız,” dediğinde bunu zaten biliyordum. Bu yolları, bu şehri tanıyordum.

“Direkt yukarı çıkarız.”

“Siktir!” dedim kendime engel olamayarak. “Evdeki kameralar?”

“Oha, onu hiç düşünmedim.” Hırsız polis oynayabilecek son insanlardık ve bunu tam olarak şu an kanıtlamıştık.

“Baştan başlıyoruz,” dedim ani bir kararla. “Beni sahilde indiriyorsun, fotoğrafları çekip geliyorsun. Çalışma odasında kamera var mı?”

“Hayır,” dedi başını iki yana sallayarak. “Evin içini gören de yok, sadece bahçede.”

“O zaman ana kapıdan gir, *bir şey almaya geldim*, dersin,” dedim ona bakarak. “Babama söyleyeceklerini sanmam. Eve hep geliyorsundur.”

“Söylerlerse de annene kıyafet almaya geldim?”

“Mantıklı,” dedim onu onaylayarak.

“O zaman seni ileride indiriyorum.” Torpidoyu açarak telefonumu aldım.

“Tamam.”

“Geldiğimde ararım.” Arabayı sağa yanaştırdığında kapıyı açarak indim. Kolayca fotoğrafları çekebileceğini biliyordum. Bir sorun çıkmayacaktı fakat içimde kötü bir his vardı.

Telefonum titrediğinde gözlerim telefonumun ekranına kaydı. Yekta arıyordu. Mert'i beklerken onunla konuşarak zihnimi dağıtabilirdim.

“Günaydın,” dedim aramayı cevaplandırarak. Telefon kulağımdayken banklardan birisine doğru geçerek oturdum.

“Günaydın.” Sesi uykuyla geliyordu, muhtemelen yeni uyanmıştı.

“Yeni mi kalktın?”

“Evet, rahatsız etmek istemedim, kafa dinlemek istiyorsundur diye.”

“Anladım,” diye mırıldandım verecek bir cevap bulamayarak.

“Bir sorun mu var?” Stresimi hissettiğini anladığımda sanki görebilecekmiş gibi gülümsedim.

“Hayır,” diye mırıldandım. “Geleceğim bir iki güne.”

“Bir yere mi gittin ki?”

“Evet, şehir dışındayım.” Bu cümleyi kurmamın ona ne hissettirdiğini merak ettim.

“İşe gideceğim ben de,” dediğinde güldüm.

“Umarım seni takip eden kimse yoktur.”

“Bu saatten sonra kimseye şehir gezdirmem, merak etme.” Sesi biraz uzaktan geliyordu, beni hoparlöre alıp üzerini değiştirdiğini anladım.

“Neden?” dedim vereceği cevabı az çok bildiğim halde. Bana iyi hissettirmesine ihtiyacım vardı.

“Bir anıya bir kere ev sahipliği yaparsın Alaca.”

Gülümsedim, bir anıya bir kere ev sahipliği yaparsın.

Telefonuma Mert’in araması düşünce aceleyle konuştum. “Şimdi kapatmam gerek,” dedim daha canlı çıkan sesimle.

“Döneceksin değil mi?”

“Bu sefer gitmedim,” dedim bunun ona ne hissettirdiğini bilemeyecek. “Görüşürüz,” diye ekledim ve telefonu kapatarak Mert’in aramasını cevaplandırımdım.

“Geldim.” Telefonu açar açmaz ayağa kalkarak kaldırım kenarına doğru yürüdüm. Mert’in arabasını gördüğümde bir şey söylemeden telefonu kapattım ve arabanın kapısını açtım. İçerideki poşeti elime alarak koltuğa oturdum ve poşeti arka koltuğa bıraktım.

“Poşet?” dedim sorarcasına.

“İçinde annenin birkaç kıyafeti var, sorun çıkarsa diye aldım.”

“Fotoğraflar?” dedim Mert’e dönerek. Telefonunu bana uzattı. “Tek dosya var?” dedim sorgularcasına.

“Önemli olan o,” dediğinde sesimi istemsizce yükselttim.

“Ne olduğunu biliyorsun yani.”

“Geri kalanına karışmam Akasya,” dedi bana cevap vermeden. Çektiği fotoğrafı yakınlaştırarak baktığımda dosyanın ilaç yüzünden

göğüs hastalıkları problemleri yaşadığı iddia edilen bir kız çocuğuna ait olduğunu gördüm. Son çektiği fotoğraftan okumaya başlamıştım ve fotoğraf dosyanın son sayfasına aitti.

Dosyaya göre çocuklarda görülen ve zamanla kapanan kalp deliğinin ilaç sebebiyle kapanmadığı ve bir kız çocuğunun kalbinde delik bıraktığı yazıyordu. Fotoğrafı yana kaydırarak dosyanın ilk sayfasına geldim. Gördüğüm isim kalbimin sıkışmasına sebep olurken yaşananların gerçekliğini sorguladım.

Zehra Ilgaz.

Yaş: On dört.

Yaşadığı şehir: Ankara.

Elimdeki telefon parmaklarımın arasından düşerken bakışlarımı arabayı süren Mert'e döndü. "Biliyordun," dedim fısıltı gibi çıkan sesimle. Zihnimde anlar belirdi, Yekta'nın bana kız kardeşini ilk kez anlattığı anlar, Yekta'nın beni bırakıp hastaneye koştuğu anlar...

Göğsümün acıdığını hissettim. İçimdeki boşluğun beni yok edecek kadar büyüdüğünü hissettim.

Aylar önce bir adamla tanışmıştım. Beni, bana rağmen sevebileceğine inandığım tek insandı. İçimdeki boşluğu doldurmuştu, beni çaresiz anlarımda yakalamış, yalnızlığımı onunla paylaşmama sebep olmuştu.

Aylar önce kırık dökük bir adam tanımıştım. Yaşanılanlara rağmen hâlâ iyi kalabilen, kalbini güzel saklayabilen, bana geçmişten kaçamayacağımı anlatan bir adam.

Günler önce dudaklarını saçlarıma bastırırken bana bir itirafta bulunmuştu. Bana insanları affetmeyi o öğretecekti. İçimdeki kötülüğü görmesine rağmen hep iyi olduğuma inandı. Belki de kötü yanlarımı bile sevdi.

Kaçtığım geçmişin kollarına o adamın göğsünde uzanırken düştüm.

"Kapılar ardında bırakıldık," dedi zihnimin ücra köşelerindeki ses. "Biz hep yalnızdık." Ben ve geçmişim hep yapayalnızdık. Geçmişimi anlayacağına inandığım o adam, gerçeklerimle yüzleştğinde bunu kabullenenecekti.

"Çocukluğumun kaburgaları kırık." Göğsümün iki büküm olduğunu hissediyordum.

"Artık yalnız değil, kimsesiz kaldık." Yekta Emir Ilgaz'ı kaybettiğimi ve kimsesiz kaldığımı hissediyordum.

Bu şehir bugün benden bizim için iyi bir gelecek olduğuna dair inancımı aldı.

Bu şehir bugün benden Yekta Emir Ilgaz'ı aldı.





26. DURAK

İLK DURAK

Yekta Emir Ilgaz

Bazen savaşın bitmesi kaybetmekten daha can yakıcıdır çünkü kazanmak için değil, kazanacağına olan inancın için yaşarsın.

Savaş bittiğinde kaybetmemiştim fakat kazanmaktan da çok uzaktaydım. Bana bu hissi veren, ardımda bıraktıklarımıydı. Sonu ne olursa olsun savaşlar yalnızca kayıptır. Sonu nasıl biterse bitsin, ilk kurşunu sıktığınız an kaybedersiniz. Çünkü öldürmese bile yaralar, sıyırsa bile kanatır.

Ardımda bıraktıklarım, benim üzerime atılan ölü toprağıydı. Yeni bir yola çıkmak için ilk adımı atmıştım. Yeniden başlamak için insanın ihtiyacı olan tek duygu inançtı. İçimde ufalıp yok olan inancım içimdeki zehri besliyor, kalbimde umutsuzluk tohumları yeşeriyordu.

26 Haziran gecesi, bütün geçmişimi yok sayarak attığım adımlar beni yıllar sonra bir lunaparkta yapayalnız bırakacaktı ve ben bundan habersizdim. Attığım adımları hızlandırdım, Manisa Otogarı'nda indikten sonra bir dolmuşa binmiş şehir merkezine gelmişim. Bana yabancı şehrin sokaklarında dolaşırken zihnimde yalnızca önüme bırakılan kâğıt parçası vardı.

Hiç kimseyi, o kişi istemediği sürece düştüğü yerden çekip alamazdınız. Bunu bana, yirmi dört yaşında kendi hayatım pahasına

uzattığım elleri ayaklarının altına alarak ezip geçen kız kardeşim öğretmişti. Kendi geçmişimizi kurtaramazdık ama yarın bizim ellerimizdeydi ve geçmiş yalnızca gelecekte ibaretti.

Çocukluğuma dönemez, ellerimden alınanları yerine koyamazdım ama o çocuğu büyütüp kaybettiklerini avuç içlerine bırakabilirdim. Yıllar öncesine dönemez, ellerimde oluşan yaraları iyileştiremezdim ama bugün o çocuğun avuç içlerinin bir daha yara almamasını sağlayabilirdim. Geçmiş kurtarmak için ihtiyacım olan bugündü. Yarınım için atacağım her adım geçmişime bir ışık yakacaktı ve biz karanlıktan kurtulacaktık.

O gün adımlarımı gelecek için değil, yalnızca hırsım ve öfkem için atmıştım. Bana yabancı sokakta ne aradığını bilmeden dolaşırken elimde yalnızca bir sırt çantası vardı. Savaş bitmiş miydi, yenilmiş miydim, kazanmış mıydık yoksa asıl savaşı gitmekle mi başlatmıştım bilmiyordum. Geceyi geçirebileceğim bir evim ya da yeteri kadar param yoktu. Bu yüzden o gece gün doğana kadar sokakta dolaştım.

O gece sokakta dolaşırken nasıl vakit geçirebileceğimi, neyin kafamı dağıtacağını bilmiyordum. Sonunda ne olacağını bilmeyerek attığımız adımlar bize yalnızca felaketi getirir. O gece attığım her adımda bilinçsizdim. Sonumun felaket olduğunu görüyor, buna rağmen yürümekten vazgeçmiyordum.

Günler geçti, aylar geçti kendimi bulduğum bar tuvaleti sona geldiğimin kanıtıydı. Yalnızlığın ne demek olduğunu o gece, kendi ceke-time sarılarak akıttığım bir damla gözyaşından öğrendim.

Ellerimin arasında dağılan sarı saçların sahibinin benim kıyametimi yaratacağındansa bihaberdim. Bir pazar sabahı, Manisa'ya geleli yalnızca bir ay olmuşken onu gördüm. Bir pazar gecesi felaketim olmasına izin verdim. Sarı saçları ellerimin arasında kaybolurken dudakları boynumda dolaştı. Dudaklarından öptüm, şakaklarından öptüm, kıyametim olacağını bile bile onu sevdim.

Ve sevgilim,

Artık biliyorum. Bizim için başka bir ihtimal yok. Hangi evrende olursak olalım sen beni o uçurumdan iteceksin ve ben senin gidişlerini bile seveceğim.

Kollarımdaki ağrı sabahtan beri taşıdığım kolilerin etkisiydi. Önümdeki kolileri içeriye taşımak için eğildiğimde odak noktam yalnızca yaptığım işti. Yaklaşık üç haftadır bu şehirdeydim. Yabancı olduğu her şeyi yavaş yavaş tanıyor, alışıyordum. Bir haftadırsa burada çalışıyordum. Bir gece yarısı girdiğim lunaparkın içerisindeki pamuk şeker dükkânında garson arandığına dair ilanı görmem şu an içecek kasalarını taşımama vesile olmuştu.

Ankara'dan görüştüğüm, haber aldığım hiç kimse yoktu ve bununla birlikte hiç kimsenin bana ulaşmasına da izin vermemiştim. Elimdeki son koliyi de içeriye bıraktığımda kasadaki kız bana doğru dönerek konuştu. "İyi çalıştın bugün."

"Yorulдум," dedim başımdaki şapkayı çıkarırken.

Gözü kolundaki saatine iliştiğinde yeniden konuştu. "İyi günündesin o zaman, mesaimiz bitti."

"İyi geceler," diye mırıldandım ve dükkânın personel çıkışına doğru ilerlerken cebimden çakmağımı ve sigaramı çıkardım. Sigaraya bu şehre geldikten sonra başlamıştım.

Demir kapıyı açıp dışarıya çıktıktan sonra yangın merdivenlerine oturarak sırtımı duvara yasladım. Ayaklarımı ileriye doğru uzatarak sigarayı dudaklarımın arasına yerleştirdim ve çakmağı yaktım. İçime çektiğim duman boğazımın hafif acımasına sebep olurken az önce içeriye girdiğim demir kapının gıcırdayarak açıldığını işittim. Kasadaki kız içeriye girerek kapıyı ardından kapattığında göz ucuyla ona doğru baktım. Gözlerinin altı her zaman ağlamaktan veya uykusuzluktan şişmiş oluyordu. Saçları dağınık, dudakları kuruydu. Yüzünde çıkan lekeler ona doğal bir güzellik katıyordu. Bacaklarımın üstünden geçerek bir üst merdivene benim tam tersi yönüme doğru oturduğunda bir yandan onu izliyor bir yandan sigaramı içiyordum.

"Ne zamandır burada yaşıyorsun?" dedi kendi sigarasını çıkarıp yakarken.

"Bir ay oldu olmadı," diye mırıldandım.

“Sende bir gariplik var ama çözemedim,” dediğini işittim fakat ona bakmadım. Her şeyini kaybetmiş gibi bir hali vardı. Onu ilk gördüğümde dipte olduğunu anlamıştım çünkü burada nefes alan insanlar birbirlerinin bakışından tanırды.

“Her gece sabaha kadar ağlıyorsun,” dedim hafif bir gülümsemeyle. “Garip olan ben miyim?”

“Onlar ağlamaktan değil,” dediğinde gözlerimi ona çevirdim. “Biraz daha iyi hissetmekten.” İçimdeki yangını harlayan balrengi gözlerine baktım. Gözlerine ilk kez bu kadar derin bakıyordum ve hissettim, düştüğü çukuru ve o çukurdaki çırpınışlarını hissettim.

“Nereden geldin buraya?” dedi ben ona bakmaya devam ederken.

“Nereden geldiğim değil de kimden kopup geldiğim önemli değil mi?” diye mırıldandım.

“Belki şehirlerden kaçırıyorsundur,” dedi sigarasını demir merdivenlerin üzerine bırakarak.

“Belki de sadece yaşananlardan kaçırıyorumdur.”

“Kaçamazsın,” dedi bana bakarken. “Onlarca şehir değiştir, yine de yaşananları değiştiremezsin.” Sigaram bittiğinde paketi açarak bir yenisini almak için uzandım. “İzin ver bu gece sana nasıl kaçacağını öğretelim yabancı,” dedi bana doğru bakarken. Yüzündeki lekelerde dolaştı gözlerim, dudaklarında dolaştı, dağılmış saçlarında dolaştı. Beni nereye sürükleyeceğini bilmiyordum fakat bir aydır bir ölüden farksız olan bedenim sonunun ne getireceğini umursamayacak haldeydi.

Felaketim olabilirdi, o felaketi bile sever, kabullenirdim. Yıpranmış sarı saçlarında dolaşırdı ellerim, o beni terk ederdi, ben onu defalarca yeniden bulur severdim.

“Bazen en kötüsünü yaşamak istiyorum,” dedim ona içimi açarak. “En dibi görmek istiyorum, daha kötüsünü yaşamak istiyorum ve dipden çıkmak istiyorum.”

“Her zaman kurtulamazsın,” dedi söylediklerime karşılık. “Düşmek kolaydır ama kalkamazsan düşüş seni tüketir.”

“En kötüsü ne olabilir?” dedim yaka kartına bakarak ekledim. “Akasya.”

“Nefes almayabilirsin,” dedi gözlerimin içerisine bakarken. Ölüm-den korktuğunu sesinin titremesinden anladım. Ölüme yakın olduğunu sesinin titremesinden anladım.

“Ben ölümü gözden çıkardım,” dediğimde hayatımı gözden çıkaracak kadar ne yaşadığımı merak ettiğini biliyordum. Ne hissettiğimi gerçekten anlıyor muydu yoksa yalnızca beni merak mı ediyordu biliyordum fakat konuşmadan önce bir süre düşündü.

“Kalk hadi,” dedi kendisi ayağa kalkarken.

“Nereye?”

“Bu geceyi unutacak kadar içmeye.”

Bir şey söylemeden ayağa kalktığımda içimdeki his bu gecenin benim için asıl savaşı başlattığını söylüyordu. Herhangi bir şehirde, yirmi dört yaşında hayatıma bir kadın girmişti. Gözlerine baktığımda kendi ruhumu görüyordum, tenim tenine değdiğinde yangın başlatıyordu.

Bir şey söylemeden ona ayak uydurdum ve ardından ilerlemeye başladım. O kadınlar için olan soyunma odasına girdiğinde ben de kıyafetlerimin olduğu odaya girdim ve üzerimdeki şirket logolu formaları çıkarıp kıyafetlerimi giydim. Üzerimde beyaz bir şort ve haki yeşili gömlek vardı. İş kıyafetlerimi dolaba bırakarak dolabı kilitledikten sonra cüzdanımı ve telefonumu şortumun cebine koyup dışarıya çıktım. Birkaç dakika sonra o da dışarı çıktığında gözlerim üzerinde dolaştı.

Siyah bir büstiyer altına siyah şort giymişti. Açık bıraktığı sarı saçları bakımsız gözüküyordu fakat makyajı saçlarının özensizliğini örtbas ediyor gibiydi.

“Arka tarafta motosikletim var,” dediğinde başımla onu onayladım ve sesli bir tepki vermeden onu takip ettim. İçeride eğlence merkezini temizleyen Cenk’ten başka hiç kimse kalmamıştı. Siyah, büyük motosikletin önüne geldiğimizde bakışlarım Akasya’ya döndü.

“Bizi öldürmeyeceğine eminsin değil mi?” dedim ona alayla bakarken.

“Sıkı tutunman gerekebilir,” diye mırıldandığında güldüm ve motosiklete binmesini bekledim. Kask kullanmadığını ve kullanmayacağını

anlamak için onu çok yakından tanımanıza gerek yoktu. Motosiklete herhangi bir önlem almadan bindiğinde ben de arkasına binerek aracın iki yanına tutundum.

“Korkmaman için yavaş gideceğim.” Bağırarak konuştuktan hemen sonra hızını artırarak eğlence merkezinden otobana çıktı. Sesli bir şekilde gülsem de ona bir tepki vermedim. Hayat doluydu ama bir o kadar da anlam arayışı içerisindeydi.

Sıcak havaya inat tenime değen rüzgâr daha iyi hissetmeme sebep olsa da bu gece hiçbir şeyin içimdeki boşluğu dolduramayacağını farkındaydım. Bir savaş meydanının ortasında yapayalnız kalmıştım, içimdeki yalnızlık hissi zehirli bir sarmaşık gibi kalbimin etrafını sararken ne istediğimi bilemeyecek kadar dipteydim.

Bir denizin içerisinde boğuluyorsanız ne kadar dipte olduğunuzun bir önemi olmuyordu. İsterseniz yere çakılın, isterseniz kıyıya birkaç adım uzakta olun, nefes alamadığınız sürece aynı çaresizlikle tükeniyordunuz.

O ve ben bir okyanusun içerisinde boğuluyorduk. O benden daha fazla batmıştı ama ikimizin de nefesi kesilmişti. Ellerime uzandı, beni kendi karanlığına çekti. Ve bunu yaparken bile ne yaptığının farkında olamayacak kadar kaybolmuştu.

Motorunu saat gece yarısını geçtiği halde önü son derece kalabalık olan bir mekânın önüne park ettiğinde derin bir nefes alarak motorundan indim. “Pek bi’ sessizsin,” dedi yol boyunca konuşmamamı kastederek. Başımı sallayarak onu geçiştirdim. Elindeki anahtarı valeyeye uzattığında ona bakmadan içeriye doğru ilerlemeye başladım.

“Güzel mekân.” İçeriye girdiğimizde bizi karşılayan neon ışıklara bakarak konuştuğumda başıyla beni onayladı.

“İyidir,” diye mırıldandığını işittim. Kalabalığın ardından sıyrılarak geçtik.

Omzuma çarpan bedenleri umursamadan arka tarafa doğru ilerlediğimde Akasya’nın birkaç kişi tarafından durdurulduğunu gördüm ve ben de onunla birlikte durdum.

“Erkencisin,” dedi genç adam omzuna dokunarak.

“Bugün misafirim var.” Akasya gülümseyerek cevap verdiğinde tanıştıklarını anlamıştım.

“Yaman.” Elini bana uzatarak ismini söylediğinde başımla ona selam vererek uzattığı eli tuttum.

“Yekta Emir,” dedim hangisini tercih edeceğini bilmesem de.

“Görüşürüz.” Yaman, Akasya’ya dönerek konuştuğunda Akasya başıyla onu onayladı ve ardından kolumu tutarak beni localardan birisine doğru sürükledi. Yüksek sesli müzik başımın bağırmasına sebep olsa da içimdeki duygusal boşluk fiziksel acılarımı yok saymama sebep oluyordu.

Merdivenleri çıkarak oturma alanına ulaştığımızda bu gece kendimi kaybetmek istediğime emindim. Bu şehre gelmemin, Ankara’yı ardımda bırakmamın en büyük sebebi unutmak istememdi. Bunun için bir adım atmamıştım çünkü neyin unutturacağını bilmiyordum.

“Daldın yine,” dedi Akasya gözlerimin içerisine bakarken. “Hafif mi başlamak istersin sert mi?”

“Takıl kafana göre,” dedim ne seçeceğini umursamayarak. Bu gece ne seçerse seçsin kontrolü elden bırakacağımı biliyordum. Zihnimin içerisinde dolaşan bölük anılar kalbimin sızlamasına sebep olurken o gelen garsona sipariş verdi.

Şişe açtırdığını işittiğimde arkama yaslandım. Önümüzde savrulan bedenler müziğe uyum sağlayarak dans ediyordu. Akasya da arkasına yaslanarak bir bacağına oturduğumuz koltuğa doğru uzattı. “Anlat bakalım,” dedi bana bakarak.

Bir cevap vermediğimde ekledi. “Bütün gece böyle susacaksan işimiz var.”

“Sen başla, ben devam edeyim,” dediğimde başka bir fikirle geldi.

“O zaman karşılıklı soru soralım.”

Başımla onu onayladığımda bir cevap vermesini beklemeden aklıma gelen ilk soruyu sordum. “Ne zamandır Manisa’dasın?”

“Yaklaşık dört ay oluyor,” dedi siparişleri masaya bırakılırken. “Neden Manisa’ya geldin?” Sorusu beni şaşırttı ve önüme konan şişeyi açarak birkaç yudum aldım.

“Uzaklaşmak için,” dediğimde tekrar bir soru sordu.

“Manisa olmasının özel bir sebebi var mı?”

“Sıra bende,” dedim gülerek ve o da önündeki şişeyi açarak kafasına dikti. “Neden geldin peki?”

“İnsanlardan kaçmak için,” dedi elindeki şişeyi masaya bırakıp gözlerimin içerisine bakarken. Yüzüne değen neon ışıklar onu olduğundan daha güzel gösteriyordu.

“Aynı soru,” dediğinde bir önceki sorusunu kastettiğini anlamıştım.

“Annemin memleketi,” dedim ona gerçeği söyleyerek. “Ailen ne yapıyor?” dedim ardından aklıma başka bir soru gelmediğinde.

“Öldüler,” dediğinde gözlerinin içerisine baktım.

“Yalan,” dedim yavaş yavaş zihnimin uyuştüğünü hissetmenin verdiği rahatlıkla.

“Ne?” Kaşlarım çatarak bana cevap verdiğinde elimdeki şişeden birkaç yudum daha aldım ve devam ettim.

“Bana yalan söyleme Akasya,” dedim gözlerinin içerisine bakarak.

“O zaman bir sır.” Neye güvenerek bu cümleyi kurduğunu bilmiyordum. “Adım Akasya değil.”

“O zaman bir sır,” dedim onun gibi konuşarak. İkimizde de alkolün verdiği rahatlık vardı, farkındaydım. “Buraya gelmeden hemen önce terk edildim.”

“Kim tarafından?” dedi bana bakarken.

“Kız kardeşim,” dediğimde sustu. Bir süre hiç konuşmadı.

“Hâlâ yaşıyorsa şanslısın,” dediğinde ben de sustum. Bir pazar gecesi, önümüzdeki içki şişeleri birer birer boşalırken sabaha kadar bana kendi yazdığı hikâyesini anlattı ve ben onun yalanlarını kabullendim.

Saat üçü geçmişti ve ikimiz de kendimizi kaybedecek kadar içmiştik. Bardaki kalabalık azalmıştı fakat tamamen boşalmamıştı.

“Kusacağım galiba,” dedi Akasya bana bakarken.

“Tualete götürüyim seni.”

Başımdaki ağrıyı es geçerek ayağa kalktım ve elimi ona uzattım. Başımın döndüğünü hissetsem de içimdeki sızı bundan daha fazla acıtıyordu.

Elime tutunarak merdivenlerden indi. Tuvaletlere doğru ilerlerken onu götürdüğüm bar tuvaleti içimdeki savaşın başladığını kanıtlar nitelikteydi. İçeride içilen sigara gözlerimi yakarken çalan şarkı gözlerimden bir damla yaş süzülmesine sebep oldu.

Aradığım çukuru onun ellerine tutunurken buldum.

Aradığım çaresizliği onunla yalnızlığa sürüklenirken buldum.

İçimdeki yaraya tuz basan anılar dişlerimi birbirine bastırarak kendimi sıkımsama sebep oldu. Bir an duraksadı ve eli yüzümü avuçladı. “Ağlama,” dedi kendi gözlerinden yaşlar süzülürken.

Bir şey söylemeden gözlerinin içerisine baktım. Derin bir nefes alarak tuvaletin önündeki duvarın dibine çöktüğünde ne yapacağımı kestiremeyecek kadar içmiştim.

“Akasya,” dedim ona seslenerek. Elleri hâlâ ellerimdeydi.

“Çok çaresizim,” dedi ardımızda dans eden bedenlere aldırmadan. “Çok yalnızım, kimsesizim ve bunu aşamıyorum. Daha iyi hissetmek istiyorum.” Başımı iki yana salladım ve onun önüne eğilerek oturdum.

“Seni eve götüreyim.” Bana cevap vermeden ağladığında bir krizin eşliğinde olduğunu anlamıştım.

Gözlerinden akan yaşlara uzattım ellerimi ve gözyaşlarını sildim. Eli, şortunun cebine gittiğinde ne yaptığını anlamaya çalışıyordum.

“Daha iyi hissetmek istiyorum,” dedi gözyaşlarının arasından. Ve cebinden çıkardığı beyaz küçük hapi ben ne olduğunu anlayamadan ağzına attı.

“Akasya!” Ne olduğunu anlamaya çalışarak elimi ağzına soktuğumda kollarımın arasında çırpınarak beni itti ve geriye doğru düşmeme sebep oldu.

O ve ben daha ilk günden en dipte bulmuştuk birbirimizi. Beni sürükleyeceği uçurumdan habersiz ellerinden tutarken ona yeni bir hayat vermek istedim. “Yeniden başlamak mümkün mü?” derdi. Onunla birlikte yeniden başlamak isterdim.

Yıpranmış sarı saçlarını okşardı ellerim, kokusunu içime çekerdim, kendisini bıraktığı boşlukta, bir bar tuvaletinde yapayalnız ölmesinden korkardım. O gece, Mersin'e ilk kez geldiğimde duygularım savaşın ne olduğunu alamayacak kadar karmaşıktı. Onu sevmek, bir savaşın başlangıcıydı ve ben defalarca yenilmiştim.

Gözyaşları göğsümü deler geçerdi, dudaklarının arasındaki iki kelime sonumuzu getirirdi, bense onun cümleleriyle nefes alırdım. Bir pazar sabahı, felaketim olmasına izin verdim ve o gece öğrendim.

Bazen savaşın bitmesi kaybetmekten daha can yakıcıydı çünkü kazanmak için değil, kazanacağına olan inancın için yaşıydın.

Savaş bittiğinde kaybetmiştim fakat kaybetmiş gibi hissetmiyordum. Bana bu hissi veren, onun iki dudağı arasında saklıydı.

Sonu ne olursa olsun savaşlar yalnızca kayıptır. Sonu nasıl biterse bitsin, ilk kurşunu sıktığınız an kaybedersiniz. Çünkü öldürmese bile yaralar, sıyırsa bile kanatır.



“Pardon çok özür dilerim.” Sesini duyduğumda içimdeki deprem büyüdü. Geçmiş, yalnızca bir mezarlıktan ibaretti ve benim o mezarlıkta yok saymadığım tek ruh balrengi gözlere sahip olan bu kadının ruhuydu. İçimdeki yaranın sahibi bir haziran akşamı, başka bir şehirde, bir yabancı olarak gözlerimin içerisine baktı, sanki hiç tanışmamışız gibi benden özür diledi. Hiç sevişmemişiz gibi uzak durdu.

“Sorun değil hanımefendi, aradığınız bir kitap varsa yardımcı olabilirim.” Gözlerimi ona çevirmeden konuştum. Dizlerimin üzerine çökerek yerdeki kitapları almaya çalışırken kalbimin atışlarının hızlandığını hissedebiliyordum. Kalbim, yalnızca onun için ritim değiştiriyordu.

Göz ucuyla ona baktığımda ellerini saçlarına götürdüğünü gördüm. Sarı saçlarını kulağının arkasına itti. Stresli olduğunda, ne yapacağını bilemediğinde saçlarıyla ilgilenirdi. Biraz sonra dudaklarını ısıracağını biliyordum. Onu her adımını anlayacak kadar tanıyordum. Onu, yüzünü ezberleyecek kadar seviyordum. Yanıma eğilerek elleri kitaplara uzandığında ellerimin ona temas etmesinden çekindim.

“Ben hallederim, zahmet etmeseydiniz.” Sesim kendinden emin ve mesafeli çıkmıştı. Bakışlarını bana doğru kaldırdı. *Gözler ruha açılan kapılardır.* Gözlerinde kendi ruhumu gördüm.

“Yardım etmek istiyorum.” Yüzüne kondurduğu gülümseme o kadar tanıdıktı ki sessiz kaldım. Önüme dönerek düşürdüğü kitapların birkaç tanesini düzelttiğimde beni taklit ederek bana yardım etti. Masanın altına düşen kitabı almak için eğildiğinde onu izledim. William Shakespeare’in kitabını ellerinin arasına aldığı anda kitap hakkında en ufak bir fikri olmadığına emindim.

Bu içten içe gülmek istememe sebep olsa da yüzümü sabit tutarak ona düz bir ifadeye bakmayı başardım. “İstediğinizi bulamadınız mı?” dedim ne cevap vereceğini merak ederek.

“İstediğim?” dedi kaşlarını çatarak.

“Kitap aramıyor muydunuz?” dedim ve bunu söylerken yüzümde eğlendiğimi belirten hafif bir gülümseme oluştu.

“Ha, evet buldum.” Doğal tepkisi şaşırdığını kanıtlar nitelikteydi. Elindeki kitabı işaret ederek yeniden konuştu. “Sizde her kitap oluyor mu böyle?” Gülmemek için altdudağımı dişlediğimde bakışları dudaklarıma kaydı. İçimdeki boşluk yeniden kendini belli ederek göğsümü sızlattığında oyunu devam ettirdim.

“Yani, ilk basım aramıyorsanız oluyor.” Cevap veremedi dükkânın kapısı açıldı ve içeriye Kerim amca girdi. Gelen kişiyi umursamadan bana dönerek konuştu.

“Borcum ne kadar?” Cevabı benim yerime Kerim amca verdiğinde bir şey söylemedim.

“Yirmi lira kızım.” Ücreti öderken Kerim amca mesaimin bittiğini belirtircesine bana seslendi. “Sen çıkabilirsin Yekta, yarın aynı saatte gelersin.” Başımla onu onayladım.

“Tamamdır, iyi akşamlar Kerim amca.” Yüzünde ismimi öğrenmiş olmanın verdiği bir tebessüm vardı.

Başka bir şehirde...

İki yabancıken yeniden bulmuştuk birbirimizi.

Sanki hiç sevişmemiz, hiç öpüşmemiş gibi baktı dudaklarıma. Kalbimde hasret, dudaklarımda kırık bir tebessüm. *Biz sevgilim, hiçbir zaman kavuşamayacağız.*

Ellerini bıraktığım gün birbirimizi tekrar bulacağımıza inanıyordum. Bu, her şeyini yitirmiş bir adamın tutunduğu son daldı fakat o dala tutunmaktan asla vazgeçmedim. Bir insanı yaralarından tanırdınız ve yaraları görmenin tek yolu zamandı. Onu en yaralı anında tanımıştım. Yaralı kalbinin üzerine atılan dikişlerde parmak izlerim vardı.

Yavaş adımlarla metroya doğru ilerlerken hissettiğim duyguyu tanıyamıyordum. İçimde gezinip duran his heyecan mıydı, özlem miydi yoksa yalnızca aşk mıydı bilmiyordum. Ama ona karşı bir öfkem ya da nefretim yoktu. Ben onu bir haziran gecesi, beni terk ederken affetmiştim. Ben onu bir haziran gecesi, hafızasından ve kalbinden beni sildiğinde affetmiştim. Şimdi bir yabancı bile olsam, gözlerimde, bakışlarımda, tenimde yine kendisini bulacaktı biliyordum çünkü biz yalnızca birbirimizden ibarettik.

Zaman içimizdeki öfkeyi, aşkı hatta acıyı bile siliyordu. Kayıplara alışıyor, hayatın akışına uyum sağlıyorduk. Onun yokluğuna, varlığı kadar alışmıştım. Yeniden bir yaz gecesinde beni bulması kaderden ya da tesadüften çok daha fazlasıydı biliyordum. Metronun merdivenlerinden inerek telefonumun arkasına sıkıştırdığım EGO kartını basarak turnikeden geçtim. Hızlı adımlarla trene doğru ilerlerken metronun kapılarını kapattığını görmek adımlarımın yavaşlamasına sebep oldu.

Kulaklıklarımı taktığımda sırtımı girişe dönmüştüm. Çalma listesinden karışık bir şarkı açmıştım ki birkaç dakika sonra omzumda hissettiğim el irkilerek arkamı dönmeme sebep oldu. Onun gözlerini gördüğümde yüzümde istemsizce şaşırdığımı belli eden bir ifade oluştu.

“Buyurun?” dedim tek kaşımı kaldırarak. Bir elim kulağıma uzandı ve kulaklığımı çıkardım. Tebessüm ederek saçlarını bir eliyle düzelttiğinde gergin olduğunu anladım.

“Metro kaçta kapanıyor acaba?” Gürültüyü bastırmak istercesine sesini yükseltmişti.

Alaca, ben bu hikâyeyi bir yerde okumuştum ve sonunda biz yarım kalıyorduk.

“Gece 01.00’de son sefer kalkıyor diye biliyorum,” dedim olağan bir şekilde. Onu hatırlayıp hatırlamadığımı çözmeye çalışıyor gibi baktı yüzüme. İçten içe gülümsemek istesem de sessiz kaldım. Kulaklığımı geri takarak ona arkamı döndüğünde heyecanlı olduğunu hissedebiliyordum. Bedenimi az önce tutunduğum demire yasladım ve cama yansıyan görüntüsünden onu izledim.

İneceğim durağa geldiğimde ona son kez bakarak metrodan indim. İçimden bir ses bugün benim yanımdan ayrılmayacağını söylüyordu. Ve o da benimle birlikte indiğinde dudaklarımda gülümseme belirdi. Adımlarımı hızlandırdığımda beni takip etmeye devam etti. Kulaklıklarım kulağımdaydı ama herhangi bir şarkı dinlemiyordum.

Ne yaptığını tam olarak göremesem de arkamda olduğunu biliyordum. Metrodan çıktığımızda karşıma tanıdık heykeller çıktı. Bildiğim yollardan hızlı adımlarla ilerlemeye devam ettiğimde benimle birlikte yürümeye devam etti. Üzerimizde sarmaşıklarla döşenmiş yol ve sol yanımızda büyük havuz vardı. Etrafın fotoğrafını çekmek için can attığına emindim fakat beni kaybetmemek için bunu yapmadığını da biliyordum.

Arkamı dönmeden gözlerimi etrafta dolaştırdığımda göz ucuyla ona baktım. Gözleri üzerimdeydi ve her yeri aklına kazımak istercesine inceliyordu. İçimde tanıdık bir his belirdi. Göğsümde oluşan ağrı geçmişin bana hatırlattıklarından geliyordu. Tahta köprünün üzerinden geçerek lunaparka girdiğimde ardımdan geldiğini biliyordum.

Canımı yakacağını bile bile onu neden buraya getirdiğimi bilmiyordum. Belki de yalnızca hatırlatmak istiyordum, belki de yalnızca o günlerde olduğu gibi hissetmek istiyordum. Kendime üç ayrı bilet alarak 360’ın sırasına girdiğimde benim ardımdan yaptıklarını takip etti.

Hâlâ kulaklığımı çıkarmamıştım. Nereye kadar bunu devam ettireceğini merak ediyor, sınırlarını zorlamak istiyordum. Oturduğumuz

koltuk kendi etrafında dönercek havada takla attığında çığlık sesleri kulağıma doldu.

Gülümsedim, doğum günüydü. Gülümsedim, bu gece yine kendisini kimsesiz bırakmıştı ve göğsündeki acısı yabancı bedenlere sarılarak dindirmeye çalışıyordu.

Makine yavaşlamaya başladığında onu izlemeye devam ettim. İkimiz de 360'tan indiğimizde onu beklemeden dönme dolaba ilerledim. Yarım kalan bir hikâyenin başrolüydük. Bizim bir sonumuz olur muydu bilmiyordum. İçimde hissettiğim yangın, ona karşı duyduğum özlemin yansımasıydı.

Bazen kaybetmeniz de savaş meydanını terk etmek istemezsiniz çünkü kaybettikleriniz o toprağın altında gömülüdür. Onu kaybettiğim şehirden hiçbir zaman ayrılmak istememiştim. Gözlerim üzerinde dolaştı. Onu incelediğimin farkında olduğumu biliyordum. Bunun onu rahatsız etmeyeceğinin de farkındaydım. Ona karşı hissettiklerim yalnızca özlemden, sevgiden ya da aşktan ibaret değildi. Biz, tek bir duygunun ardında saklanamayacak kadar gerçek duygular yaşamıştık. Kırmızı rujunu sürdüğü dudaklarına baktım, dudaklarını hissetmek istedim, tenine dokunmak istedim. Hepsi için oldukça yarım kaldığımızı fark ettiğimde içimdeki düş son buldu.

Benimle birlikte dönme dolaba binmediğinde ne yapmak istediğini anlamamıştım fakat bekledim. Bir haziran gecesi çekip gittiği hayatıma yeniden dahil olmaya çalışıyordu ve ben beni tüketeceğini bile bile onu hayatıma almak istiyordum.

Dönme dolaptan inene kadar beni izledi. Sırtını yasladığı demirden bana bakıyor oluşu karnımın ağrmasına sebep oldu. Anılar, zihnimi zehirlerken ona baktım. Bir haziran gecesinde beni yapayalnız bırakışını anımsadım. *Hiç haberi olmadı, ben onu defalarca affettim.*

Lunaparktan çıkmak için ağır adımlarla ilerlemeye başladığımda ardımdan geldiğini görebiliyordum. Telefonumu elime alarak müzikleri indirdiğim uygulamaya girdim ve bana kötü hissettireceğini bile bile o şarkıyı açtım.

Şebnem Ferah'ın sesi kulaklarıma dolduğunda huzur yerini tamamen hüzne bıraktı. Ağlamamayı o beni terk ettiğinde öğrenmiştim.

Önce kimsem olmuştu sonra kimsesiz bırakmıştı. Ve bunun için bile onu suçlayamayacak kadar tanıyordum onu.

Geldiğim yolu geri yürüyerek caddeye çıktığımda aynı şarkıyı tekrar tekrar dinlemeye devam ediyordum. Durağa geçerek ilk otobüse bindiğimde o da benim ardımdan otobüse bindi. Arka tarafta bir koltuğa geçerek oturdum. En arkaya geçip oturduğunda başımı cama yaslayarak dışarıyı izlemeye başladım.

Boğazında düğüm düğüm kelimeler dedi Şebnem Ferah, ona anlatabadıklarım düştü kalbime. Aramızda yıllardır süren sessizlik bir bıçak gibi delerken kalbimi, gözlerimi hafifçe aralayarak ona baktım. Gözlerinden yorgunluk akıyordu. Başını benim gibi cama yaslamıştı. Biraz sonra uykuya dalacağına emindim fakat o bunun farkında bile değildi. Gözlerimi tamamen araladığımda kollarını göğsünün altında birleştirdiğini gördüm. Sarı saçları omuzunu açıkta bırakacak şekilde sol yanına düşmüştü. Boyun girintisine dokunmak, nabzını, yaşadığını hissetmek istedim.

Gitmenin onun hayatında bir fiilden çok daha fazla anlamı vardı ve o bunun farkındaydı. Beni bırakıp gideceğini öğrendiğim gece ellerimin arasında titreyen bedenini tutuyordum. Ağzından oluk oluk akan köpüğe gözyaşlarım karışıyordu. Benden gitmemesi için değil, dünyadan gitmemesi için yalvarıyordum çünkü benimle olmasa bile bir yerlerde nefes aldığını bilmek bana yeterdi.

Otobüs son durağa yanaşarak durduğunda önüme düşen kesitlerden kurtulmak istercesine derin bir nefes aldım ve otobüsten indim. Tahmin ettiğim gibi uyuyakalmıştı. Önümdeki durağın arkasına doğru yürümeye başladım. Dışarıda bir başına kalınca ne tepki vereceğini merak ediyordum.

Otobüsten uykulu gözlerle indiğinde bir yandan ne olduğunu kavramaya çalışıyor gibi bakıyordu. Esen rüzgâr ağaç yapraklarının sallanmasına sebep olurken çıkan uğultu tedirgin olmasına sebep olmuş olacaktı ki ellerini göğsünde birleştirdi.

* Şebnem Ferah'ın "Erkekler Ağlamaz" şarkısı. -cd.n.

Otobüs hareket ettiğinde yalnız başına kaldığını kavramıştı. Daha fazla tedirgin olmasını istemediğimden birkaç adım attım. “Kimsin?” diye seslendiğinde bir cevap vermedim. Otobüs durağının arkasından yavaşça çıktığımda sırtımı durağın kalın demirine yasladım. Gözleri kıyafetlerimin üzerinde gezindiğinde ellerimi pantolonumun cebine yerleştirdim.

Saçları dağılmıştı, ruju hafif silinmişti. Bir bacağıma öne doğru koyarak kollarımı göğsümde birleştirdiğimde beni izlemeye devam etti. Arkasını dönerek birkaç adım attığında keyifli bir sesle mırıldandım. “Nereye gidiyorsun?”

Durdu, gözleri boş caddede gezindi. “Pardon?” dedi kendinden emin çıkan ses tonuyla ve bana doğru döndü. Bir insanın sesini özleyebilir miydiniz?

Sırtımı yasladığım duraktan ayırdım ve elimle tabelayı göstererek, “Burası son durak,” dedim. Bakışları gösterdiğim tabelaya kaydığını istemsizce gülümsedim. “Ve sen ormana giden yola doğru yürüyorsun.”

“Yolumu kaybettim,” diye mırıldandığında gözlerime umutla baktı. Tedirgin olduğunu anlayabiliyordum. Bu durum beni eğlendirirken onunla iki yabancı olmak canımı yakıyordu. Durağın içerisine geçerek başımı arkamdaki cama yasladığımda, “Yardımcı olabilir misin?” diye tekrar konuştu. Ne yaptığımı anlamaya çalışırcasına her adımımı izliyordu.

“Kaba olmak istemem ama...” dedim yaptığını yüzüne vurmak isteyerek. “Kafayı yemiş olabilir misin?” Gözlerini açarak bana baktığında devam ettim. “Beni takip eden sen değil miydin?” Fark ettiğimi anladığında dudağını ısırды. Hem tedirgindi hem utanmıştı. Sanki normal bir anın içerisindeymişiz gibi yanıma oturarak sırtını cama yasladığında ona bakmadım.

“Takip ettim demeyelim de Ankara’yı gezebilmek için bir yabancıнын peşine takıldım diyelim,” diye mırıldandığında hafifçe güldüm.

“Ee ne yapmayı düşünüyoruz?” diye sordu tekrar konuşarak. Ona doğru döndüğümde kapalı olan gözlerini açtı.

“Ben burada oturmayı düşünüyorum,” dedim anlam veremeyeceğini bilsem de.

“Nasıl yani? Telefonun yok mu, taksi çağırırsak? Ne yapacaksın durakta tek başına?” Art arda sıraladığı cümlelere alaylı bir şekilde baktığımı fark ettiğinde sustu. Bir cevap vermediğimde eliyle omuzuma dokundu. İçimdeki his büyüdü, anılar çılgık çılgıca adını sayıkladı. Yabancıları sandığı bu bedeni en iyi o tanıyordu.

“Hiç olmazsa benim için taksi çağırırsan?” diye sorduğunda, “Dakikam kalmamış,” diye mırıldandım.

“Ne?” dedi şaşkınlıkla. İçimden onun bu haline gülmek gelirken ciddiyetimi bozmadım.

“Gezmek için takip etmişsin ya beni.” Bütün dikkatiyle yüzüme bakıyordu.

“Evet,” dedi düz bir ses tonuyla. Bir şey söylemeden ayağa kalktım. Gözleri hâlâ üzerimdeydi.

Durağa kısa bir an göz atıp yürümeye başladığımda ona bakmadan seslendim. “Gelmiyor musun?” Hâlâ durakta oturduğunu sessizliğinden anlamıştım. Seslenişimin ardından gelen adım sesleri ardından geldiğini anlamama sebep olmuştu.

“Nasıl yani?” dedi adımlarını bana yetiştirmek için hızlandırırken.

“Biraz Ankara’yı gezdirelim bakalım sana,” dedim gülümseyerek. Ona bu şehrin her sokağını gezdireceğime dair söz vermiştim.

“Nereye gidiyoruz? Nasıl gidiyoruz? Hem son otobüs gitmiş, burası şehre uzak gibi duruyor. Araban mı var?” Ona cevap vermediğimde başka bir soru sordu. “Nereye doğru yürüyoruz?” Karanlık yoldan yürümeye devam ettim.

“Hey, kaçırıyor musun beni?” dediğinde cebimden telefonumu çıkarıyordum. Yürümeye devam ederken bir yandan bizi alması için arkadaşşıma mesaj atıyordum. Geleceğini söylediğinde konum atarak olduğum yerde durdum ve beklemeye başladım. Tam karşıma gelerek gözlerimin içerisine baktı ve gülümsedi.

“Ee nereye gidiyoruz?” Bu haline gülümsedim. Hayat doluydu, istediği o hayatı yakalamıştı ya da yalnızca yabancılara öyle gösteriyordu.

“Birazdan gelecek.” Bir süre yüzünü inceledim.

“Ne gelecek, taksi mi?”

“Motor,” diye mırıldandım.

“Arkadaşını çağırmana gerek yoktu ya,” diye mırıldandığımda sessizliği, karanlığı aydınlatan motosiklet fenerinin ışığı ve motor sesi böldü. Ona cevap vermekten kurtulmak rahatlamama sebep oldu.

“Çakma Scotty diyelim,” dedim derin bir açıklama yapmak istemediğimden.

“Ankara’da var mıydı bu ya?” Kendi kendine söylediğinde güldüm. Gülüşlerimin ardında derin bir özlem saklıydı. Bana baktığı, beni anladığı, beni gördüğü anları özlüyor, kalbinin yüzünü geçmişe çevirmek istiyordum.

“Kaba olmak istemem ama...” dediğinde güldü ve cümlemi tamamlamama izin vermeden konuştu.

“Biliyorum, kafayı sıyırmışım fakat bilmeni isterim ki kabasınız Yekta Bey.” Beni taklit etmesi yeniden gülmeme sebep olurken onunla hayatı yeniden yaşamanın bile güzel olduğunu anladım.

Önümüzde duran motorun sahibi korsan motor taksiydi. Yalnızca acil işim çıktığında kullanıyordum. Tanıştıyorduk fakat bir arkadaşlığımız yoktu.

“Yekta?” dedi onaylamak istercesine ve başımla onu onayladım.

“Bizi kaleye atsan yeter,” dedim o kaskları bize uzatırken.

“Kaskları takın,” dediğinde verdiği kaskı uzanarak aldım ve başıma geçirdim. Ardından Alaca’nınkini de geçirmek için ona döndüğümde izin almak için bekledim. Kendisini güvensiz, tedirgin hissetmesini istemiyordum. Başıyla beni onaylayarak saçlarını kaldırdığında kaskı başına takarak görüş açısını ayarladım. Önce ben, ardındansa Alaca motora bindi. Elimi motorun iki yanına sabitledikten sonra, “Tamamdır abi,” diye bağırdım ve motoru çalıştırmasını sağladım.

Onunla iki ayrı kutuption. Geçmiş beni büyütürdü, bana iyi hissettirirdi, minnet etmemi sağlardı, kopartamadığım yaralar yarın düşmeme sebep olurdu. O benim yaram her kanadığında yeniden ağlardı. O geçmişten kaçırdı, ben geçmişe koşardım. O yalnızlık isterdi, bense

yalnızca onu isterdim. Biz ikimiz, bir uçurum kenarında son nefesimizi tüketmeden hemen önce birbirimizi tüketmiştik. O ve ben, hep en dip-te bulurduk birbirimizi ve sonunda kaybedeceğimizi bile bile sevişirdik.

Göğsümün altında hissettiğim eller irkilmeme sebep olurken bir tepki vermedim. Elleri karın kaslarıma değdiğinde içimdeki his büyüdü. Özlem, yerini tutkuya bıraktı. Bu gece neden benimle geldiğini bilecek kadar tanıyordum onu. Ve ona bunu yapamayacak kadar seviyordum onu. Belime sıkıca tutunarak başını sırtıma yasladığında gömleğimin üzerine değen nefesini hissettim.

Yol boyunca yalnızca başını sırtıma yaslayarak ellerini karnıma dolamıştı. Tenimin üzerinde hissettiğim ellerinin sıcaklığı içimdeki hissin büyümesine sebep olurken görmezden gelmeye çalıştım. Motor kalenin önünde yavaşlayarak durduğunda başını sırtımdan kaldırıp kaskı yavaş bir şekilde çıkardı. Saçları dağılmıştı fakat bu çok umurunda gibi gözüküyordu. Ücreti ödeyerek ona doğru döndüğümde önündeki merdivenleri izliyordu.

“Gelmiyor musun?” dedim ona seslenerek. Yavaş adımlarla merdivenleri çıkmaya başlarken mırıldandı.

“Çok uykum geldi ya.”

“Açılır şimdi,” dedim onun gibi kısık sesle konuşarak. Kalenin içerisinde yüzleri tanıdık olan birkaç genç vardı. Ona, bir gün beni düştüğümüz çukura atan geçmişini anlatacağıma dair söz vermişim ve o sözü tutamamıştım. Bu gece karşıma başka birisi olarak geçtiğinde bir başka şehirde, bambaşka iki insanken ona verdiğim sözleri tutmak istedim.

Üst kata çıktığımızda gözlerinin açıldığını fark ettim. Ankara'ya ve şehrin ışıklarına gözlerini alamadan baktığında ne düşündüğünü merak ettim. Bu şehrin, insanın varlığını sömüren, ruhunu kaybettiren bir yanı vardı ve Alaca'nın Ankara'nın o yönüyle hiçbir zaman tanışmamasını dilerdim.

“Güzel bir yermiş,” diye mırıldandığında bakışlarımız şehrin üzerindeydi.

“Öyledir,” dedim hemen altımızda kalan kırık dökük binaların benden aldıklarını yok sayarak. Bakışlarımı ona çevirdiğimde

üşüdüğünü biliyordum. Değişmiş miydi bilmiyordum ama sağlıksız beslenirdi ve bu vitaminlerinin eksik çıkmasına sebep olurdu. Kan-sızlıktan üşürdü, her üşüdüğünde ellerini avuççiçime alırdım. Ellerimi ellerine bastırırken ısınmasını sağlardım ve avuççilerinden öperdim.

Ceketimi çıkararak ona doğru uzattığımda, “Üşümüştün,” diye mırıldandım.

“Sen?”

Bir insanı yeniden tanımak ona farklı yanlarını gösterebilmen demekti ve bunu hatırlamak gülümsememe sebep oldu. “Seni buraya getiren bendim,” dedim daha fazla üstelemesini istemeyerek. Uzattığım ceket alarak üzerine giydiğinde ona büyük olan ceketime baktım.

“Eee, neden geldik buraya?” dedi gözlerim aşağıdayken.

“Baktığım yer neresi biliyor musun?” Sorusunu es geçerek konuştuğumda bakışlarını benim baktığım tarafa doğru çevirdi.

“Hayır,” dediğinde tekrar gülümsedim. Bu konuşmayı birkaç yıl önce yapıyor olsaydık ne hissederdik, merak ettim. O da benimle birlikte gülümsediğinde neye güldüğünü anlayamamıştım.

“Kale Mahallesi,” dediğimde devam etmeme izin vermeden araya girdi.

“Ne anlamam gerekiyor?”

“Hiç duymadın mı?” dedim duymadığını bildiğim halde. Dilini, dudaklarının üzerinde gezdirdi. “Elini tutabilir miyim?” Sorduğum soruya şaşırdığını fark ettiğimde yeniden gülümsedi. Elini tutarak onu kaleni duvarlarının dibine getirdiğimde yalnızca yaptıklarını takip ediyor ve beni izliyordu. Ellerimi duvarın üzerine koyarak bedenimi yukarıya doğru ittim ve duvarın üzerine çıktım. İki bacağımın üzerinde eğilerek elimi ona uzattığımda elime tereddütle baktı. “Hadi?” dediğimde omuz silkerek uzattığım eli tuttu ve yanıma oturdu.

Gözleri önümüzdeki manzarada dolaşırken ben onu izledim. Yüz hatları değişmişti, olduğu kişi değişmişti, bana karşı olan duyguları değişmişti ama ellerimin arasında kaybolan sarı saçları hep aynıydı. “Bu çok güzel.” Dudaklarından dökülen kelimeler bana ulaşırken onu izlemeye devam ettim. Ankara’nın griliği bana

birbirimizin hayatından silikleşip yok oluşumuzu hatırlatırken ona doğru seslendim.

“Gel oturalım.” Bakışları bana doğru döndüğünde oturduğum taşın üzerine oturarak ayaklarını boşluğa sarkıttı. Her an düşecek gibiydik ve korktuğunu hissediyordum. *Korkma sevgilim, biz defalarca kez yuvarlandık bu uçurumdan. Defalarca ağladı şehir yarım kalışımıza, biz şehirleri terk etmemiştik ama şehirler bizi terk etmişti.*

“Düşmeyeceğimize emin misin?” Sorduğu soru üzerine güldüm. Düşerse ilk ben tutardım ellerinden.

“Her an seni aşağıya atabilirim,” dedim onunla alay ederek. Kollarını bana sardığında artık ani tepkilerine alışmıştım. Onunla ilk tanıştığım zamanlarda da böyleydi. Yarını düşünmeden adımlar atardı. Düşmek isterdi, yara almak isterdi. Şimdi düşmekten korkuyordu, yaralanmamak için kaçıyordu.

“Yükseklik korkum yoktur ama bi’ kötü hissettim,” diye mırıldandığında derin bir nefes aldım. Parfüm kokusu doldu içime. Kokusunu değiştirmişti.

“Hem tacizci, hem haddini bilmez... Ne değişik bir insansın sen?” dedim onunla yeniden dalga geçerek. İnsan ilk kez tanıdığı birisinin davranışlarına nasıl tepki verirdi?

“Akasya,” dediğini işittim. *Alaca, Alaca, Alaca* ismini hafızama kazımak istedim.

“Ne?” dedim bir tepki verme ihtiyacı duyarak.

“İsmim Akasya,” dediğinde gülümsedim. Yüzü göğsüme denk geldiği için yüzümü göremiyordu. “Ee neymiş bu Kale Mahallesi, anlatmayacak mısın?”

“Hım...” Mırıldandığımda o etrafı izliyordu. İçimden bir his onu korkutmak ve tepkisini ölçmek isterken konuştum. “Ankara’nın belalı bir mahallesi, Çinçin diyorlar halk arasında. Uyuşturucunun kullanıldığı,” dedim ve derin bir nefes aldım, “polis pek uğramadığı...” Bana gülerek tepki verdiğinde söylediklerimi ciddiye almadığını anlamıştım.

“Şehir efsanesi gibi duruyor biraz,” dediğinde istemsizce gülümsemdim. Hayatı kendi gerçeklerinden ibaret sanıyordu.

“İnan hepimiz efsane olsun isterdik,” dedim ve gözlerim göğsümün üzerindeki saçlarında takılı kaldı. *Biz uçurum kenarlarında sevişirdik, sarı saçları göğsümde dağılırdı.*

“Biraz gerçek dışı geldi ama ne yapacağım Çin’in’de zaten?” Kurduğu cümlelerin ardından aşağıda patlayan silah ani hareket etmesine sebep oldu. Göğsü korkuyla inip kalkarken tekrardan korkuyla kollarını bana sardı.

“Bu ses nereden geliyor?” dediğini işittim. Muhtemelen yalnızca basit bir tartışma yaşanmıştı ve silahlar çekilmişti. Materyal silahları hiçbir zaman anlamlandıramamıştım. *Eğer kullanmayı bilerseniz sevgi en büyük silahtı ve yaralarınızı sarmazsanız kanar, canınızı yakardı.*

“Gel gidelim,” dedim ona bir açıklama yapmadan. “Elini tutmamı ister misin?” diye mırıldandığımda zoraki bir gülümsemeyle uzattığım eli tuttu.

“Silah havaya sıkılmıştır değil mi?” Kurduğu cümleye güldüm, birkaç dakika önce imkânsızlığından bahsediyordu.

“Umalım ki öyle olsun,” diye mırıldandım ve çıktığımız taştan aşağıya inmek için elini bıraktım. Yere indiğimde elimi yeniden ona uzattım ve ellerime tutunarak o da indi. Onu beklemeden ilerlemeye başladığımda ardından geleceğini biliyordum.

“Kale yerlisi ve burada gördüğün herkes, her dükkân Çin’in’de oturuyor,” dediğimde gözlerini şaşkınlıkla açtı. Abarutlu tepkileri beni eğlendirirken ona tepki vermedim.

“Ne?” diye sorduğunda kendime engel olamayarak güldüm ve başımı iki yana salladım.

“Birini öldürmüşler midir ya?”

“Sanmam ama sakın ol.” Gülerek verdiğim tepkiye karşı çıktı.

“Sence de sakın olmamam normal değil mi? İnsan öldürmekten bahsediyoruz.” *Sen kendini ölüme yuvarlayan bir kadındın Alaca,* demek istedim fakat sustum.

Omuz silkerek yola devam ettiğimde arkasını indiğimiz yola vererek önüme geçti. Geri geri yürürken yeniden konuştu.

“Doğru söyle, sen de onlardan birisi misin? Öldürecek misin beni? Fazla yakışıklı değil misin Çinçin’de yaşamak için?”

Art arda sıraladığı cümleler gülümsememe sebep olurken bütün hayatımı geçirdiğim mahalle ardımda kalmıştı.

“Birazdan Çinçin’in gizli askerleri seni alırsa, seni bırakır kaçarım, haberin olsun,” dedim onunla eğlenmeye devam ederek. Bu konuya değinmek istediğimden olsa gerek yeniden konuştum.

“İki kişinin de elinde silah varsa öldürmek bir suç teşkil etmez ve o mahallede silahı olmayan kimse yok. Bu yüzden dert etme,” dedim ciddi bir şekilde. Kaşlarını çatarak bana baktı. Hayata karşı ne kadar cahil, hayattan ne kadar habersizdi...

“İnsan yaşamak zorundadır,” dedim anlamadığını fark ettiğimde. “Yaşamak için her şeyi yapar.” Duraksadığını fark ettim fakat yürümeye devam ettim. Ardından bana yetişmek için büyük birkaç adım attı.

“Yaşamak için herkesi öldürebiliriz o zaman. Hukukta sınıfta kaldınız Yekta Bey.” Benimle dalga geçtiğinde ona alayla güldüm.

Savaşmanın da ilk kurşunu sıkmanın da ne demek olduğunu çok iyi biliyordum. Çok uzun süre önce o savaş meydanında bir başıma kalmıştım. İşte bu yüzden sonu nasıl biterse bitsin savaşlar kayıplardan ibaretti ama bir meydana çıktıysanız ilk kurşunu sıkmak zorundaydınız.

“Yaşamak ilkel bir duygudur, asıl sen bunu anlamıyorsun,” dedim sakın bir şekilde konuşarak.

“Ne demek istiyorsun?” diye sorduğunda devam ettim.

“Diyelim ki bugün köşebaşında bir adam öldürdüm. Bunu insanların önüne koyarsan benden nefret ederler ama eğer sokak arasında onlar kalsaydı ve tetiğe basmazlarsa karşısındakinin tetiğe basacağından emin olsalardı, benden daha hızlı davranırlardı.”

Ne anladığını bilmiyordum fakat beni anlamadığına emindim. Tepki vermeyeceğini anladığımda son cümlemi söyledim. “İşte yaşamak böyle ilkel bir duygudur. Nefes almak için yaptığın hiçbir şey

insanlık dışı olamaz.”

“Suçlu birisini kendi hayatın için öldürebilirsin yani?” Alaylı bir gülümseme kondurmuştu yüzüne.

“Beş saniye daha beklemiş olsaydım, o suçlu olacaktı fakat ben ölmüş olacaktım. Sence karşımdaki masum bir adam mıydı?” Beni biraz olsun anladığını hissetsem de karşı çıkmaya devam etti.

“Ama sana bir şey yapmamıştı, vazgeçebilirdi.”

“İhtimaller, ihtimaller...” diye mırıldandım ve ekledim. “Yaşamak ilkel bir duygudur Akasya, ihtimallere bırakamayacağın kadar.”

Bunu, sen kucığımda kan kusarken öğrendim. Bunu yirmi dört yaşında, ağzından köpükler boşalırken ve ben yalnızlık içerisinde kıvrılırken öğrendim.

Ve şimdi beni yeniden seviyorsun.

Seni kaybettiğim yaşta,

Göğsümde uyuyorsun.

-Yekta Emir Ilgaz





27. DURAK

“Güven, insanı insana kavuşturan yoldur.
İnsanları bir fiil olarak gittiğinde değil,
yürüdüğün yolu şüphe ateşiyle yaktığında
kaybedersin.”

Göğüs kafesimiz geçmişimize açılan kapıdır. Anıları zihninde, o anıların hissettirdiklerini kalbinde taşırsın. Bu yüzden anılar silinse bile kalbin attığı sürece hatıralarının hissettirdikleri seninledir.

Unutursun, aldanırsın, yok sayarsın. Akıl nankördür, geride bırakırsın. Ama göğüs kafesinde saklanan hazinen hep seninledir. Gün gelir lanetin, gün gelir lütfun olur. İnsanları orada anlarsın, insanları orada affedersin, orada vazgeçer, terk edersin.

Ve belki de yalnızca bu yüzden haklıydı Yekta Emir Ilgaz. Şehirler insanları terk etmiyordu. Hislerin terk etmediği gibi. Ama insanlar insanları terk ediyordu, anıların terk ettiği gibi.

İnsanın içindeki bencillik, yalnızlığının ve korkularının eseridir. Kalbimdeki korku tohumları vicdanımı susturarak göğsümün sıkışmasına sebep olurken bir kere daha o aynanın karşısına geçtim.

Kendimle ve yaşanılanlarla karşı karşıya kaldığım o aynaya baktıkça ellerimi banyonun fayansına yasladım. Gözlerim şişmişti ama mutluydum *Kalp, üzerine atılan kötülük tohumlarını yaşattığı acıyla yüzleştiğinde verir*, demişti. Ve eklemişti: *Bugün kötülüğünle yüzleştin*,

bugün verdiğin acıyı almak istedin. Yekta'yı hiç olmadığı kadar anladım. Aynadaki yansımam bana kötülüğümü anlatırken Yekta Emir Ilgaz'a bir kere daha haksızlık ettim. Bu hayatın onu benden almasından korktum. Ellerimi tutan ellerini bir başkasının ellerine uzanırken görmekten korktum. O ellerin beni etrafında gezdiğimiz uçurumun dibine itmesinden korktum.

Aylar geçmişti, o beni yaralarımı iyileştirecek kadar sevmişti. Gece gündüze dönmüştü, kollarını bana sarmıştı. Gün doğumlarını izlemiştik, gün batana kadar teninde dolaşmıştı dudaklarım. İçimde ihanetin verdiği huzursuzluk varken tüketmek istercesine öpmüştüm onu.

Belki de benim insanların hayatındaki yerim buydu. Lanetliydim ve bencilliğimle bu laneti insanlara bulaştırıyordum. Zehra'nın ismini gördüğüm gün ona hiçbir şey olmamış gibi sarılmıştım.

Saklanan her sır ardında söylenmemiş bir yalan taşır, der Yekta. Bazen geldiğimiz noktadan geriye baktığımda kurduğu cümleleri daha iyi anlıyorum. Sanki yaşadığımız bu hayatı daha önce yaşamış, beni önceden uyarmak için defalarca kez bana seslenmiş ama onu duymamışım gibi hissediyorum.

Sevgilim,

Bu bizim ilk düşüşümüz değil ama bu sefer son olacak biliyorum. Bir sabah gideceğim, sen yüzümü unutacaksın, resmimi yırtacaksın. Anıları unutacağız ama hissettirdikleri hep bizimle kalacak.

"Akasya." Bana seslendiğinde bakışlarımı önümdeki tuvalden alıp ona çevirdim. Siyah uzun saçlarını kısaltmıştı, artık saçları ıslak olmadıkları sürece gözlerinin üzerine düşmüyordu. Kilo vermişti ve uzun süredir düzenli olarak spor yapıyordu. Bazen ben de onunla spor salonuna gidiyor, onu rahatsız ediyor ve bundan keyif alıyordum.

"Olmuyor," dedim yüzümü buruşturarak. Burada olmak beni kötü etkilerken kendimi içerisine yuvarlandığımız kaostan sıyırmak için uğraşlar bulmuştum. Haftanın iki günü resim kursuna gidiyordum. Üç gün kitapçıda çalışıyordum ve bunu yalnızca ona yardım etmek için yapıyordum.

“Öyle tutmayacaksın,” dedi elimdeki fırçaya uzanırken. Ve Yekta’nın resim konusundaki yeteneğini öğrenmemi sağlayan da bu kurs oldu. O kadar güzel çiziyordu ki hayatının bir döneminde bu konuda eğitim almadığına inanmak güçtü.

“Yapamıyorum,” dedim hayıflanarak.

Başını iki yana sallayarak bana güldü. Pencerenin camına tutunmaya çalışan kar taneleri kışın geldiğini haber veriyordu. Bir aralık gecesindeydik, buraya geleli yaklaşık altı ay olmuştu. Zehra’nın bebeği beş aydır karnında, yaşananlara rağmen annesine tutunuyordu. Eren’in çaresizliği beş aydır gözlerimizin önündeydi. Yekta Emir Ilgaz altı aydır ellerimi tutuyor ve beni, benim için de iyi bir gelecek olduğuna inandırmaya çalışıyordu fakat ben gözlerine baktığımda o gözlerde bizim için bir gelecek olmadığını görebiliyordum.

O günden sonra bu konuda adım armayı bırakmıştım çünkü yürüdüğüm yolun yalnızca bana zarar vereceğini fark etmiştim. Geçmişe dair hiçbir şeyi istemiyordum. Beni kucağına doğru alırken diğer eline elimdeki fırçayı almıştı.

“Boyarken yatay kullan,” dediğinde dizinin üzerine oturmuştum. Salonun ortasına koyduğum büyük beyaz tuvalin üzerinde gezdirdi fırçasını. Ters duran şehir görüntüsünün üzerinde dağılan koyu lacivert boya bana kendimi hatırlatıyordu.

İnternette gördüğüm bir fotoğraftan ilham alarak çizdiğim tablo Yekta’nın dokunuşlarıyla istediğim görüntüye ulaştığında bana doğru döndü. “Tuvalin üzerine neyi döktüğünü biliyorum.”

“Senin bilmediğin ne var ki zaten?” Ona söylenerek güldüğümde o da güldü.

“Neden böyle hissettiğin?” dediğinde kaşlarımı çattım.

“Nasıl hissettiğim?”

“Bir vicdan mahkemesinde gibisin ama neyin hesabını gördüğünü anlayamıyorum. Sorun ne, göremiyorum. Seni tanıdığımdan beri ilk kez seni anlayamıyorum,” dediğinde yüzümde kırık bir gülümseme belirdi.

*Ona söylemiştim, bir gün gelecekti ve beni o bile anlayamayacaktı
Gün gelecekti, anlasa bile affedemeyecekti.*

“Bir şey yok çünkü,” dedim yüzümü ona doğru dönerken. Hâlâ kucagında oturuyordum.

“Öyle olsun bakalım,” diye mırıldandı. Eli yeniden tuvale doğru uzandı. Sırtı dönük olan kızın hemen yanında kalan durağı boyamaya başladı. “Kendini çizme,” dedi gözleri tuvalin üzerindeyken. “Hissettirdiklerini çiz ama kendini çizmeye çalışma, eğer çizeceksen de bunu sergileme.”

“Neden?” dedim fırçasını tuvalin üzerinde kaydırmasını izlerken.

“Çünkü bir sanatçının yapacağı en büyük hata sanatına geçmişini yansıtmaktır. Sanatın eleştirildiğinde geçmişinin eleştirildiğine inanırsın. Konu çizdiklerindir ama sen, yaşanılanlar küçümseniyor gibi hissedersin. Herkes bu tabloya baktığında ortaya koyduğun geçmişini göremez ve bu *kelimelerle* uğraşırken de böyledir.”

“Bir kitap yazıyor olsaydım kendimi yazardım,” dedim ne demek istediğini anladığımda.

“Ve sonra yazdığın kelimelerin birer birer kalbini yakmasını izledin,” diyerek devam ettirdi cümlemi. Haklıydı, öyle yapardım.

“Neyse, sonra tamamlarız,” dedim kucagından kalkarken. Elindeki fırçayı bıraktı.

“Nasıl istersen,” dediğinde ona doğru döndüm. Üzerimde siyah taytım ve siyah atletim vardı. Kaloriferi açtığım için evin içerisinde üşümüyordum.

“Üzerimizi değiştirelim de aşağıya inelim,” dedi Yekta bana bakarken.

“Değiştirelim?” dedim kaşlarımı çatarak. “Sen iyice yerleştin benim eve he.” Ardından güldüğümde bana göz kırparak konuştu.

“Kalmayayım mı isterdin?”

“Bilmem?” dedim ona doğru ilerlerken. “Belirli şartları karşıladığın sürece bana hava hoş.” Ona yaptığım imayı anladığında gülerek omzuma vurdu.

“Siktir git,” dedi dalga geçerek.

“Ağzınızı da bozduk Yekta Emir Ilgaz Bey.”

“Bozdunuz Akasya Hanım, her şeyi bozdunuz. Bütün dengemi bozdunuz.” Söyledikleri kalbime dokunurken en çok da artık eskisi kadar gerçek hissetmediğim için üzüldüm.

Attığı her adım, söylediği her güzel söz bir yumru olup boğazımda kalıyordu. Bir insanın iyiliği altında ezilmek kötülüğün altında ezilmekten çok daha beterti ve ben bunu onunla birlikte öğrenmişim. Aramızdaki bu dağları yaratan bendim ve ne yazık ki onun bundan haberi bile yoktu.

“Üzerimi değiştirip geliyorum,” dedim aramızdaki sessizliği bozarak. O da ona karşı olan hislerimi anlıyor muydu? Yoksa bu, benim tek taraflı verdiğim bir savaş mıydı?

Dolabımı açarak içersinden kalın bir kazak aldım ve atletimin üzerine geçirdim. Siyah taytımın üzerinde biten bebe mavisi kazağım oldukça hoş gözüktüyordu. Saçlarımı geriye doğru alarak yüzümü açıkta bıraktım ve aralık olan odamın kapısından çıktım.

“Yekta, telefonumu alır mısın?” İçeriye doğru seslendiğimde bana cevap verdi.

“Aldım.”

Kapıyı açarak terlikleri ayağıma geçirdiğimde siyah taytımın üzerine doğru çektiğim renkli, kalın çoraplarımın komik gözüktüğünü fark edip gülümsedim.

“Yine neye gülüyorsun?”

“Hiç,” dedim Yekta’nın geldiğini fark ettiğimde. O da kendi terliklerini giyerek kapıyı kapattığında anahtarı çıkararak bana uzattı.

“Sana da bir anahtar ayarlayayım,” dedim onunla dalga geçerek.

“Olur.” Merdivenlerden inerken gülerek ona doğru baktım.

“Düşeceksin Akasya.”

Uyarısıyla önüme doğru döndüm ve evlerinin önüne geldiğimde zile basarak beklemeye koyuldum. *İçimdeki bu boşluk gitmeyecek miydi? Hep böyle mi hissettirecekti?*

Mihri kapıyı açtığında, “Ne yapıyorsunuz?” diyerek eline geçirdiği eldivenlere baktım.

“Dışarı çıkacaktık,” dedi bize bakarken. “Hazırlanıp siz de gelsenize.”

“Çok üşeniyorum,” dedim Yekta’ya bakarak. Eğer çıkmak istiyorsa onunla birlikte çıkardım.

“Montlarımdan birisini vereyim, sigara içeriz.”

Yekta’nın önerisinin ardından başımla onu onayladım ve Mihri kapıdan çıkarken ben Yekta’yla içeriye geçtim. Odasına doğru ilerlediğinde ardından gitmedim. Geçen zamanın bizi birbirimize bağlaması gerekirken daha çok koparıyormuş gibi hissediyordum. Belki de yaşananlar yalnızca zihnimdeki fısıltılardan ibaretti.

Elinde siyah bir montla döndüğünde bana uzattığı montu aldım. Montunun içerisinde kaybolan bedenime bakarak güldüğünde kaşlarımı çatıttım.

“Penguene benzemen dışında sorun yok,” dedi botlarını ayağına geçirirken.

“Güzelliğimin bedelini ağır ödüyorum.” Dalga geçerek verdiğim cevaba karşılık vermedi. Ayağıma geçirdiğim terliklere aldırmadan önünden geçerek apartman kapısına doğru ilerledim. Yusuf, Mihri ve Nehir kendi aralarında kartopu oynamaya başlamıştı. Dışarıda mahalledeki birkaç çocuktan ve bizden başka hiç kimse yoktu. Yekta’nın uzattığı sigarayı alarak ağzıma yerleştirdim. Çakmağı yakıp sigaramın ucuna tuttuğunda nefesimi çekerek sigaranın yanmasını sağladım. Ardından kendi sigarasını da yaktı ve çakmağı cebine koydu.

“Altı ay oldu,” dedi bana bakarken.

“Çok uzun süre geçmiş gibi hissediyorum,” dediğimde gülümsedi. Çok uzun zamandır tanışıyor muyuz gibi hissediyordum ve bugün tanıştığımız ilk günden beri benimleydi.

“Beni çok seviyorsun diyedir,” dedi ve beni göğsünün altına çekti. Sırtımızı evin duvarına yaslayarak diğerlerini izledik. Mihri, Yusuf’a eline aldığı karları bir araya toplamadan fırlatıyordu. Güldüm, hiçbir zaman tam anlamıyla ait olamayacağım bir huzura sahiplerdi.

Sigaramı yeniden ağzıma götürüyordum ki fırlatılan bir kartopu yüzüme geldiğinde çığlık atarak sigaramı yere düşürdüm. Yüzüme

gelen kar, dudaklarımın ve boğazımın üzerine dağılarak yere düştüğünde bakışlarım kartopunun geldiği yöne kaydı. Yekta gülerek bana baktığında kartopunu fırlatan Yusuf'a doğru bağırdım.

"İşte şimdi belanı si..." Yekta gülerek elini ağzıma kapattığında edeceğim küfür dudaklarımın arasında yuvarlanmıştı.

"Sakin," dedi gülerek.

Ellerinden kurtularak konuştum. "Bekle bekle sen." Ellerimi, üşümelerini aldırmadan kara daldırdığımda Yekta'nın yere düşürdüğüm izmariti alarak çöpe attığını gördüm. Yusuf'a doğru koşarak yaptığım kartopunu fırlattım. Attığım kar karnına denk geldiğinde eğilerek ellerimin arasına yeniden kar aldım. Avuçiçlerimde birleştirdiğim kartopunu yeniden Yusuf'a fırlattığımda Yusuf da bana yeni bir kartopu fırlatmıştı. Köşede telefonuyla uğraşan Nehir, telefonunu bırakıp aramıza katıldığında gülerek bağırdım.

"Şu çocuğu kara yatırabilir miyiz artık?" Mihri gülerek bana cevap verdi.

"Yatırırız bence."

"Yekta gelsene oğlum buraya!" Yusuf üçümüzün attığı kartoplarından kaçmaya çalışarak Yekta'ya bağırdığında Mihri ve Nehir'e güvenip çaprazımızda duran Yekta'ya tek kaşımı kaldırarak baktım.

"İnan ben gelirsem senin için hiç hoş olmaz kardeşim."

"Lan sen de mi?"

"Ben artık hanım köylüyüm, sen Mihri'ye yalvar." Yekta'ya gülerek baktığımda sonunda pes ederek yere yatan Yusuf'a döndüm.

"Çok yanlış ata oynadın." Mihri gülerek beni ittiğinde ben de Yusuf'un yanına yere düşmüştüm. Sırtımın üzerine yatarak aşağıya süzülen kar tanelerini yüzüme gelmesine izin verdim. Mihri ve Nehir de yanıma uzandığında Yekta'nın telefonunu çıkararak fotoğrafımızı çektiğini gördüm.

"Sen de gelsene!" Ona bağırdığımda telefonu cebine koydu ve yanımıza geldi. Nehir sağa doğru kaydığında yanıma oturarak bizim gibi sırtüstü uzandı. Elleri, elime uzandığında ona döndüm. Montunun şapkasının üzerinden dağılan sarı saçlarıma baktı.

“Ellerin soğuktan kızarmış,” dedi bana bakarak ve ekledi. “Hasta olacaksın.”

“Bakarsın bana,” dedim gülümseyerek.

“Bakarım,” dediğinde elimi avuç içine alarak ısıtmaya çalışıyordu.

“Yeni yıla gireceğiz,” dedim aralık ayının başında olmamıza rağmen.

“Haziran ayı yaklaşıyor,” dediğinde sustum. Bu gerçeğin hâlâ zihninde bir yerlerde yaşadığını biliyordum. Kolay kolay dile getirmiyordu çünkü bana kötü hissettirmekten korkuyordu. Ona ne yaparsam yapayım beni üzmekten korkuyordu. Yekta Emir Ilgaz, benim bu hayattaki şansımdı.

“Şii,” dedim avuç içine aldığım elimi yüzüne götürerek. Elim çenesine değdi.

“Bir erkek nasıl bu kadar güzel olabilir?” dedim hayranlıkla ve dudaklarımı uzanabildiğim kadarıyla boynuna götürdüm. Gülümsediğini hissettiğimde ben de gülümsedim.

“Biz eve girelim, siz kalın burada.” Yusuf’un sesini duyduğumda Yekta’ya mırıldandım.

“Biz bu ev işini yeniden düşünelim bence.”

“Neyi?” dedi anlamayarak.

“Sen benim evimde kal,” dedim onunla dalga geçerek. “Ben de karşılığında senden ufak şeyler isteyeyim.” Yeniden aynı konuyu açtığımı fark ettiğinde sesli bir şekilde güldü.

“Ben senin bildiğin erkeklerden değilim.”

“Valla çok ciddiym, yemin ederim.” Gözlerini devirdiğinde güldüm. Bu ilişkinin libido seviyesini kesinlikle ben belirliyordum.

“Üşüdüm,” dedim ve elimi yüzünden çekerek ayağa kalktım.

“İçeri girelim mi?” Yusuf da bana katılarak ayağa kalktığında elini Mihri’ye uzatmıştı. Ben de bir elimi Nehir’e diğer elimi ise Yekta’ya uzattım. Yekta gülererek elimi tuttuğunda onu çekmem sendelememe sebep oldu.

“Sen ne ara bu kadar ağır oldun ya!”

“Beni sabote ettiğin sporlar sağ olsun,” dediğinde güldüm. () spordayken onunla uğraşmak son derece eğlenceliydi. Nehir de elimi tutarak ayağa kalktığında Yekta’ya sarılarak apartmandan içeriye girdim.

“Üzerinizi değiştirin de bana gelin bari, ben de bir duş alayım.”

“Olur.” Mihri’den gelen onayla başımı salladım ve Yekta’nın elini tutarak üst kata peşimden sürükledim.

“Ben değiştirmeyeyim mi üstümü?” dediğinde güldüm.

“Senin kıyafetlerinin yarısı benim evde.” Dairenin önüne geldiğimizde anahtarımı çıkarıp kapıyı açtım ve içeriye girdim. Üzerimdeki montu çıkarıp kapının yanındaki askılığa astığımda Yekta da benim yaptıklarımı takip etmişti. Ona doğru döndüğümde çenemin ucunu tutarak yüzüne doğru sabitledi. Benden uzun olduğu için ona bakmak istediğimde yüzümü kaldırmam gerekiyordu.

“Sen çok edepsiz bir kadın oldun,” dedi gözleri yüzümde dolaşırken. “Ama ben bu kadına âşığım ve ödemem gereken bir kira bedeli var.” Yüzümde oluşan gülümseme içimde hissettiğim heyecandan kaynaklanıyordu. Onunla her gün de sevişsek, gözlerim gözlerini bulduğunda aynı heyecanı hissediyordum.

“Öğretsene bana *Yekta Emir Ilgaz*,” dedim ismini bastırarak. “Bu edepsizliği ortaya çıkaran his nasıl dindirilir?”

Ellerini belime indirerek beni koridorun duvarına yasladığında içimde alevlenmeye her an hazır olan o yangın başladı. “Çok farklı pozisyonlarda dindirebilirim hislerini,” dediğinde yeniden gülümsedim. Dudakları yüzüme o kadar yakındı ki onu ilk öpen kişi olmamak için kendimi zorluyordum. Dilimi dudaklarımın üzerinde yavaşça gezdirdiğimde savaşı ben kazandım. Üstdudağımyı dişlerinin arasına alarak belimde olan ellerini yukarıya sırtıma çıkarmıştı ve bununla birlikte kazağımyı da kaldırıyordu. Ona yardım ederek kollarımyı kaldırdığımda birkaç saat önce giydiğim kazağım yeri boyladı. Ellerimi boynuna dolayarak sırtımyı duvardan ayırdığımda dudaklarından çekilerek başımyı geriye yatırdım. Boynumu öpmeyi sevdiğini biliyordum. Dudakları

şahdamarımın üzerinde gezindi. Dili boynumda dolaştı. Bacak aramda hissettiğim sızı elimin üzerindeki tişörtün altında dolaşmasına sebep olurken hafifçe inledim.

Yükseldiğimi fark ettiğinde dudaklarının kıvrıldığını hissettim. “Sen duş almayacak mıydın?” dedi dudaklarını tenimin üzerinden çekerken.

“Cidden mi?” dedim kaşlarımı çatarak. Omuz silkerek geri çekildiğinde bundan keyif aldığını anlamıştım.

“Ama ben bunun intikamını alırım.”

“Lütfen al Alaca,” dedi kısık bir sesle. “Lütfen inlet beni.” Ona gözlerimi devirerek yerdeki kazağıma eğildim ve arkamı dönmeden önce ortaparmağımı kaldırarak dudaklarımı büzdüm. Onu ardımda gülerken bırakıp odama doğru ilerlemeye başladım. Bunu bana üstte olan kişinin kim olduğunu hatırlatmak için yaptığını biliyordum fakat ben bunun hesabını elbet sorardım. Odamdan eşyalarımı alarak banyoya ilerlediğimde benim ardımdan gülerken odama girmişti.

“Son gülen iyi güler!” diye bağırdım banyodan ona seslenerek.

“Çok konuşma da duş al!” Bana cevap verdiğinde başımı iki yana salladım. “Mümkünse soğuk suyla,” diye eklediğinde ona cevap vermedim. Bu adamı bu hale keskinlikle ben getirmiştım. Duş alarak dışarı çıktığımda diğerleri de gelmişti. Yekta dolabımda olan kıyafetlerinden bir şeyler almış, üzerini değiştirmişti. Bense sarı civcivli pijama takımımı giymiştım. Bu takım Yekta’nın hediyesiydi.

“Hoş geldiniz!” dedim içeriye Yekta’nın yanına geçerken. Yanma oturduğumda kulağına doğru mırıldandım. “Sen mi topladın odayı?” Başıyla beni onayladığında içim rahatlamıştı.

Çizimlerimi bitirmeden göstermeyi sevmiyordum ve çıkmadan önce odayı toparlamamıştım.

“Sıcak iyi geldi ya,” dedim ortaya bir konu atarak.

“Fark etmemişsiniz ama feci üşümüştük.” Nehir’in verdiği cevabı başımı sallayarak onayladım.

“E yarın ne yapıyorsunuz?” dedi Mihri kendi boş günü olduğu için.

“Ben isteyim.”

Yusuf’un verdiği cevaba karşılık Yekta ekledi, “Ben de isteyim Nehir, “Benim yarın flörtle planım var,” dediğinde ona dondum. “Oha, hiç bahsetmedin, kim?” Gülererek cevap verdi.

“Seninle konuşmaya çok vaktim olmadı, eski sevgilim aslında.”

“Aldattıysa olmaz ondan, niye ayrılmıştınız?” Başını iki yana salladı

“Bambaşka konulardı ya.”

“Çocuk biraz alık,” dedi Mihri dalga geçerek. Nehir arkasındaki yastığı Mihri’ye fırlattığında güldüm.

“Nasıl tanışmıştınız?” dedim ve başımı Yekta’nın göğsüne yasladım. Yekta konuşmayı dinlemiyor, telefonuyla ilgileniyordu.

“Lisede tanışmıştık, son sene sınav yüzünden aramız açıldı derken, farklı şehirlerde okurken iyice koptuk. Geçen gün lise buluşmasında karşılaştık.” Kaşlarımı kaldırdım.

“E tekrar denemeniz için hiçbir sorun yok o zaman.”

“Bilmiyorum ya,” dedi omuz silkerek. “Çok değişmiş, hayatı, çevresi, yaşam tarzı... Nasıl hissettirir hiç bilmiyorum.”

Mihri konuşmamıza yeniden dahil olarak ekledi. “Kötü hissettirirse bırakırsın olur gider. Zaten uzak mesafe ilişkisi. Kasma hayatım bu kadar.”

“Katılıyorum kesinlikle. Belki iyi gelir, bilemezsin.”

“Bakacağız artık dostlarım,” dedi Nehir konuyu kapatarak.

Yekta’nın telefonuna eğilerek baktığımda galeride dolaştığını gördüm. Fotoğraflara bakıyordu. Yüzümde istemsizce bir gülümseme belirdi.

“Kırk beşe gittiğimiz gün,” dedim 6.45 isimli barda Perdenin Adındakiler dinlediğimiz güne ait bir fotoğraf gördüğümde.

“Garip bir şekilde tanıştığımız ilk zamanı özlüyorum,” dedim yine üzerimde aynı hüznü hissederek. Yaşanılanlar bizi bambaşka bir yere sürüklemişti ve Yekta’nın bundan hiçbir zaman haberi olmamıştı. Bir cevap vermediğinde sessizce devam ettim.

“İlk anın heyecanını, beni ilk kez öptüğün anın verdiği hissi. Seni kaybetmekten korkarak sevmeyi.” Mihri, Nehir ve Yusuf bir film hakkında kendi aralarında konuştukları için bizi duymuyorlardı. Yekta hafifçe kendini çektiğinde göğsüne yasladığım başım boşluğa düştü.

“Şimdi korkmuyor musun?” dedi Yekta bana bakarak.

“Neyden?”

“Kaybetmekten.” Gözlerimi yüzünde gezdirdim ve ona gerçekten içimden geçenleri söyledim.

“Bilmiyorum, korkmamak değil ama sen gitmezsin ki,” dedim. “Konu bu kişinin ben olmamla ilgili bile değil. Sen kimseyi yarı yolda bırakmazsın, sen kırmazsın, terk etmezsin.”

“Bazen bir insana bu kadar güvenmek felakettir Akasya,” dedi içime bir şüphe tohumu ekerek.

“Belki her an korksaydın daha az kırılırdın ama şu an gidecek olsam paramparça olursun.” Söylediği gerçeğe yüzleştüğimde bu cesaretin ihtimal vermememden kaynaklı olduğunu fark ettim.

“Sana olan sevgimden bahsediyorsun ama bana ne kadar bağlı olduğunun farkında bile değilsin.” Ona cevap veremeden Mihri ayağa kalktığı anda bakışlarım onlara döndü.

“Biz aşağı iniyoruz, geliyor musun Yekta?” Yekta bir cevap veremeden ben konuştum.

“O biraz sonra gelir ya.”

“Sağ ol her şey için,” dedi Yusuf ve Nehir ekledi. “İyi geceler.”

“İyi geceler size de.” Onları yolcu ederek salona döndüğümde Yekta aynı koltukta oturuyordu.

“Ne demek istedin?” dedim yanına otururken.

“Kötü bir şey söylemedim,” dedi suçlayıcı tavrımın altında kalmarak.

“Kötü bir şey söylediğini ima etmedim ki ama durup dururken neden bu konuyu açtın, anlamadım.”

“Neden seni bu kadar rahatsız ediyor Akasya?” dedi oturduğu koltukta doğrulurken.

“Sadece bana bağılı olduğunu söyledim, bensiz yapamayacağını söyledim. Bu seni neden bu kadar rahatsız ediyor?”

Çünkü bir gün gideceğimi biliyorum ve kaçtığım her şeyi senin sokaklarında buluyorum. Çünkü, ben bağlandığım her şeyin bir gün beni boşacağına inanıyorum.

“Tartışmak istemiyorum ya,” dedim kaçarak ve ayağa kalktım. O da benim ardından ayağa kalktığında bu konunun uzayacağını anlamıştı.

“Herhangi bir konu hakkında konuşuyoruz Akasya,” dedi oldukça ciddi bir şekilde. Kolumu tutarak beni kendisine çevirdiğinde gözlerine baktım. Gözlerimin dolmasından korktum. Yekta Emir Ilgaz, beni bu dünyadaki her şeyden daha çok seviyordu ve beni asla bırakmayacaktı. Daha fazlasını düşünmek, bilmek istemiyordum. Yalansa bile bu yalana inanmak istiyordum.

“Bana bencil muamelesi yapamazsın,” dedim gözlerinin içine bakarken. “Herkes yapabilir ama sen yapamazsın çünkü biliyorsun, sen yaparsan inanırım. Hiç kimsenin kalbinde, zihninde kötü biri olmak beni yaralamaz ama senin zihninde öyle anılmak yaralar.”

“Bundan bahsediyorum,” dedi bana karşı çıkmayarak. “Bunu kabullenmeni istiyorum, ben zaten bana ne kadar bağılı olduğunun farkındayım. Sana karşı olan hassaslığım seni kaybetme korkumdan değil, sevgimden. Bu yüzden bana umursamaz kişiyi oynamana gerek yok diyorum. Her ne kadar inkâr etsen de ben de insanım Akasya. Ben de kırılırım, inancım kopar, sevgim dağılır. Bazen hatırlatmak ve hissettirmek her zaman iyidir.”

“Sana kötü hissettirmek istemiyorum,” dedim kırgınlığımı yok sayarak. “Sana eksik hissettirmek istemiyorum, sadece bazen korkuyorum.”

“Korkuların bizi yok etmesin Alaca,” dediğinde tebessüm ettim. Bugün Yekta’ya ilk kez gerçekten kırılmıştım fakat bunu ona bile söyleyemedim çünkü içten içe haklı olduğunu biliyordum.

Ne olursa olsun Yekta Emir Ilgaz bana hiçbir zaman eksik hissettirmeyecek olan o adamdı. Öyle olması gerekiyordu fakat bu gece ben

bir cümlesiyle yere çakılmışıtm. Yekta, bugün bana bencil olduğumu ima etmişti ve ben olduğum kişiden sırf ona kötü hissettirdiği için nefret ettim.

Kollarımı ona sardığında o da bana sarıldı. Bedeninin etrafına doladığım ellerimle yapabildiğim kadar onu sıkmak istedim. Başım göğsüne yaslıyken kendime burada olduğunu söyledim.

O buradaydı, yanı başımdaydı. Beni bırakmayacaktı. Bunu yapacak olsa bile ben izin vermeyecektim. O da bana sarıldığında ne hissettiğini görebilmeyi diledim. Bir şansım olsaydı açıp kalbini dokunmak isterdim.

“Bu gece evimde kalayım.” Geri çekilerek mırıldandığında ona baktım. Mesafeli mi davranıyordu yoksa gerçekten de gitmek mi istiyordu emin değildim.

“Burada kalsan,” dedim ondan uzaklaşırken.

“Evde kalsam daha rahat ederim gibi,” dediğinde başımla onu onayladım.

“Peki. Görüşürüz yarın.”

“Görüşürüz güzelim,” dedi ve dudaklarını dudaklarıma bastırarak geri çekildi. Bana kötü hissettirmek istemediğini biliyordum. Yine de ona karşı o kadar kırıldım ki en ufak bir cümlesi beni paramparça edebiliyordu.

Belki de Yekta haklıydı. Çok sevenin o olduğuna inanıyordum fakat benim ona karşı duyduğum güven bir dağ gibi aramızdaydı. O güven yıkıldığında bir enkazın altında kalırdım. Ben yalanlar söyledim ve o bu ihtimali bilir, buna rağmen beni severdi. O ise yalan söylemezdi, kendisinden bir adım önce beni düşünürdü. Bu ona karşı duyduğum güveni beslerken içimdeki bu duygunun bir haziran gecesi buz kesmeme sebep olmasından korktum.



Yekta gittikten sonra odama geçmiş, telefonda bir şeyler bakarken uyuyakalmıştım. Sabah alarımın sesiyle gözlerimi açtım ve çizim kursum için hazırlanmaya başladım. Dolabımdan kırmızı kazağımı ve

siyah deri pantolonumu aldım. Pijama takımımı çıkararak yatağımın üzerine bıraktım ve çıkardığım pantolonu giydim. Kalçalarımı kavrayan pantolon üzerine giydiğim salaş kırmızı kazakla oldukça hoş duruyordu. Makyaj yapmak için aynanın önüne geçerek oturduğumda bugün iddialı görünmek istediğimi fark ettim ve kırmızı rujumu elime aldım. Göz makyajının ardından rujumu da sürdüğümde işim bitmiş sayılıyordu. Saçlarımı düzleştirmiş ve açık bırakmıştım. Büyük resim çantamı da alarak evden çıktığımda kombinimin altına giydiğim siyah botlarım ve üzerime aldığım kabanımla apartmanın girişinde, sağdaki duvarda bulunan aynada bir fotoğraf çekildim.

Ardından telefonu kabanımın cebine koyarak diğer cebimden kabloş kulaklığımı çıkardım ve müzik açarak metro durağına doğru yürümeye başladım. Yerlerde dünden kalma kar vardı fakat temiz, beyaz görüntüsünü kaybetmişti. Hafifçe kar atıştırıyordu fakat tutmayacak kadar az ve seyrek. Yine de siyah kabanımın üzerinde parlayan kar tanelerini görmek mutlu olmama yetmişti.

İki gün sonra Yekta'nın doğum günüydü. Şimdilik bir planım yoktu ama onun için özel bir gün olmasını istiyordum. Birlikte kutlayacağımız ilk doğum günü olacaktı ve kendi içimde çocukluğuna verdiğim bir söz vardı. Her ne olursa olsun o sözü tutacaktım.

Metro durağına geldiğimde kabanımın cebinden kartımı çıkararak turnikelerden geçtim. Yürüyen merdivenlerden inerek durmak üzere olan metroya yetiştim ve kendimi metronun içerisine attım. Telefonumu çıkararak Yekta'ya sabah çekildiğim fotoğrafı gönderdim.

Akasya: Günaydının ama bugün Noel kızı oldum.

Kısa bir sürenin ardından cevap geldiğinde sırtımı duvara yaslayarak cevabına baktım.

Yekta: Sabah bu güzelliği görmeden işe gittiğim için gün daha bana aymadı ama günaydın olsun bakalım.

Yüzümde oluşan tebessüm yine onun eseri idi.

Akasya: Kursa gidiyorum, akşam spora gittiğinde yanına gelirim. Belki yine beni çalıştırmak istersin.

Yekta: Anlaştık, kolay gelsin. Ben de işe dönüyorum.

Akasya: Sana da kolay gelsin yiğido.

Böyle hitap etmemin onu güldürdüğünü biliyordum. Telefonumu cebime koyarak metronun durmasını bekledim ve kursa yürüyeceğim durağa geldiğimizde indim. Hızlı adımlarla yürümeye başladım. İnsanların arasından geçip ilerlerken yağın kar şiddetlenmişti. Yavaş yavaş aşağıya süzülen kar taneleri oldukça büyük gözüküyordu ve biraz durup incelediğimde kar tanelerinin ince detaylarını görebiliyordunuz. İşte bu karın tutacağına emindim.

Kursun bulunduğu binanın merdivenlerini çıkarken üzerimdeki kar tanelerini merdivenlere silkelemek zorunda kaldım. Dairenin kapısını çalarak beklemeye koyulduğumda ayağıma kapının önündeki galoşlardan birisini geçirmiştim.

“Günaydın!” dedim içeriye geçerken ve kabanımı çıkarıp askılıklardan birisine astım. Evde dört ayrı oda vardı ve her oda ayrı bir derslik olarak kullanılıyordu. Bir derslikte beş öğrenci oluyordu. Öğrenciler genellikle güzel sanatlara hazırlanan doğuştan üstün yetenekli insanlar olsa da arada benim gibi yeni bir şeyler denemek isteyenler de geliyordu.

“Günaydın,” dedi Merve arkasına yaslanarak. Merve güzel sanatlara hazırlanmak için gelen öğrencilerden birisiydi. Kıvrıkcık, kahve saçları beline kadar uzanıyordu. Yüzünde her zaman size iyi hissettirecek bir gülümseme bulunuyordu ve inanılmaz bir enerjisi vardı.

Çantamı kenara bırakarak Merve'nin yanına oturdum. “Kahve ister misin?” dedi elindeki bardağı kaldırarak.

“Ay yok, daha kendime gelemedim, sağ ol ama.”

“Nasıl gidiyor?” diye sorduğunda tebessüm ettim.

“Aynı gidiyor, senin sınav yaklaşıyor asıl.” Yüzündeki gülümsemeye eklenen heyecan beni de heyecanlandırırken bana cevap verdi.

“Bilmiyorum ya hem çok gerginim hem de aşırı mutluyum. Olmazsa en dibe çökeceğim gibi hissediyorum.”

“Şaka gibi bir yeteceğin var, aklından kötü olan her şeyi çıkar ve yalnızca iyiye odaklan,” dediğimde başıyla beni onayladı. Benden dört yaş küçüktü. Daha yolun çok başındaydı ama elinde bir hazine gibi sakladığı yeteceği vardı.

“Bugün dış mekân çizecekmişiz, sabah ilk ben geldiğimden kapıyı Çiçek Hoca açtı.”

“Süper,” dedim ne çizebileceğimi düşünürken. “Detaylı mı olacak?” diye ekledim.

“Yani, bize kalır orası muhtemelen.”

“Sen yine detay bir şey çizersin de ben ne çizeceğim acaba?” Bir cevap vermeden gülümsediğinde aklıma gelen fikir tebessüm etmeme sebep oldu. Yekta’ya hediye edecek bir şeyler çizebilirdim. Bu zamana kadar ona hiçbir tablomu hediye etmemiştim çünkü yeteri kadar iyi olduğumu düşünmüyordum. Fakat şimdi, doğum gününde ona özel hissettirecek bir şeyler yapabilirdim.

Sınıf ders saatine beş dakika kala tamamen dolmuştu ve ders saati geldiğinde Çiçek Hoca içeriye girerek dış çizimle ilgili detayları hatırlattı. Dersin ona kalan kısmını bitirip işi bize bıraktığında tabloma odaklanmışım. Ders saati bitene kadar Merve’yle çizimlerimizin üzerinde çalıştık.

“Senin sayende bir şeye benzedi,” dedim Merve’ye dönerek.

“Abartma, küçük dokunuşlar yaptım sadece. Çok güzel oldu ya.” Ona gülümseyerek baktım ve önümdeki tabloyu kuruması için atölyede bırakarak ayağa kalktım. Bir durak vardı, durağın içerisinde o ve ben oturuyorduk ama biz olduğumuza dair hiçbir emare yoktu. Etrafta ağaçlar, yerde durağın gölgesi vardı. Yola düşen yansımada iki beden kayboluyordu. Tabloya son kez baktığımda gülümsemem daha da genişledi.

Merve’ye dönerek mırıldandım. “Hadi çıkalım.”

Başıyla beni onayladığında çantamı da alarak ayağa kalktım. Kabanımı giydikten sonra elim telefonuma gitti. Onlarca bildirim biriktiği ve bunlardan iki tanesi Yekta’ya aitti. Önce onun mesajının üzerine tıkladım.

Yekta: Yemek yemeyi unutma.

Yekta: Sevgilim, kursun bitti mi?

Birkaç saat arayla yazdığı mesajlara gülümseyerek cevap verdim.

Akasya: Bitti bebeğim ve yemek yemeye geçeceğim birazdan.

Yekta mesajımı görmeden diğer bildirimlere göz gezdirdim. Mert'in beni aradığını gördüğümde kursun kapısından çıkarken onu geri aradım. Merdivenleri inerken telefonu açmıştı.

"Mert?" dedim o gecenin ardından onunla her konuştuğumda hissettiğim gibi bencil hissederek.

"Ne yapıyorsun?" dediğinde apartmandan dışarıya çıkmışım. Yağan kar ellerimin üşümesine sebep olurken eldiven almadığım için kendime kızdım.

"Kurstan çıktım, eve geçiyorum. Bir sorun mu var?"

"Karakola gitmen gerekebilir," dediğinde duraksadım.

"Ne?"

"Baban seni dava etmiş," dediğinde elimdeki çanta yere düştü.

Onu kaybetmemek için çıktığım bu yolda Yekta'ya en büyük zararları ben vermiştim. Bir yara gibiydi, dilimin ucundaki ismi. Ağzımdan her çıktığında artık canımı yakıyordu. Bir haziran gecesi tuttuğum ellerini bırakmamak için yalanlar söylemiş, kaçmış ve yapayalnız hissetmişim.

Şimdi, beni onunla sınavan geçmiş yeniden kaçtığım her şeyi önüme dizmişti. Kalbimdeki sızı, buz tutan ellerimin terlemesine sebep olurken içimde yalnızca korku vardı. Bu korku yalnızca Yekta Emir Ilgaz'ı kaybetmekten geçiyordu.



“Dudaklarından dökülen iki kelimede saklı felaketim. Sevgilim; bazen sözler tutulmak için değil avutulmak için verilir, bilmezsin.”

Hislerimizi besleyen yaşanılardan çok beklentilerimizdi. Aileme karşı hissettiğim bir sevgi yoktu. Onlara bağlı değildim fakat içten içe beklentilerim vardı. Bu beklentiler bir aralık gecesi, soluklandığım karakol salonunda bana bakan polis memuruna diktiğim gözlerin öfke dolu olmasına sebep oluyordu.

Önümdeki polis memuru bıkkın bir şekilde bana bakarken verdiğim ifadenin ardından mırıldandım. “Çıkabilir miyiz?” Yanımda Yekta vardı. Mert aradıktan hemen sonra ona mesaj atmıştım ve beraber karakola geçmiştik. Yüzüne yansıyan yorgunluğu ve bıkkın ifadesiyle yüzümüze bakmadan bize cevap veren polis memuruna aldırmadım. Gün içerisinde onlarca insanla muhatap oluyorlardı.

“Şimdilik evet ama buralarda olun.” Başımla onu onayladım ve ayağa kalktım. Yanımda bekleyen Yekta kolunu belime atarak beni kendisine doğru çekti ve beraber yürümeye başladık. Karakoldan dışarıya çıkarken tenime değen soğuk, montuma biraz daha sarılmama sebep oldu. Yekta beni göğsüne doğru bastırırken başımı göğsüne yasladım.

Bir aralık akşamındaydım. On yedi kadar çaresiz hissettiğim bir akşamdı. Açılan dava hayatımı derininden etkilemezdi fakat yaşanılanlar

erkileyecekti, biliyordum. Aynı yolları defalarca kez yürümüş, defalarca kez yara almıştım. Yekta'nın dudaklarını saçlarımın üzerinde hissettiğimde derin bir nefes alarak sırtımı yasladığım göğsünden çektim.

Yanımdaydı, ellerini hissediyordum, bakışlarını görüyordum. Bana olan güvenini görüyordum. Yekta Emir Ilgaz'ı seviyordum ve bu sevginin beni iyileştirdiğini hissediyordum.

Eren'den aldığı arabanın önüne geldiğimizde onun şoför koltuğuna oturmasını izledim ve ben de ön kapıyı açarak içeriye yerleştirdim. Arabanın kapısını kapatırken parmak uçlarımın üşüdüğünü hissediyordum. Soğuk, ellerimin uyuşmasına sebep olurken elim klimaya uzandı.

"Isınmamıştır daha," dedi Yekta arabanın motorunu çalıştırırken. Başımla onu onaylayarak klimayı çalıştırmadım.

"İyi misin?" Karakolun önünden ayrılırken arabanın içerisindeki sessizliği bölen Yekta'nın sorusu olmuştu.

"Bilmiyorum," dedim bir mırıltı gibi çıkan sesimle. "Ne hissetmem gerektiğini bilmiyorum. Başından beri her şeyi yanlış yaşıyormuşuz gibi hissediyorum."

Altı ay geçmişti. Altı aydır buradaydım, yaşadıklarımızla ve yaşamadıklarımızla o beni tam anlamıyla tanımıştı. Yine de içimde itiraf edemediğim sırların ağırlığını hissediyordum. Karakola girmek, babamla karşı karşıya gelecek olmak sorun değildi ama Yekta'nın karşısında söylenmemiş yalanlarımla çırılçıplak kalacak olmak sorundu.

"Ciddi bir durum değil, kapatılır üstü."

"Biliyorum," dedim derin bir nefes alarak. Gözleri yoldaydı, araba karlı yolda hızla ilerlerken eve gitmediğimizi biliyordum fakat nereye gittiğimiz hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ona sorma gereği duymadım, bana iyi gelecek bir şeyler için çabaladığını biliyordum. Kalbimin sızladığını hissediyordum ve bu his aramızdaki uçurumu oluşturuyordu.

Saklanan her sır, söylenmemiş bir yalan taşır altında, demişti bana. O zamanlar söylediklerini anlamlandıramıyordum fakat şu an anlayabiliyordum. Yekta, gelecekte bir yerden bana sesleniyor gibiydi. Sanki

yaşanılan her şeyi onunla birlikte başka bir hayatta yaşamıştım ve o beni olacıklara karşı uyarıyor gibiydi. Yolun sonuna geldiğimizde ne hissedeceğimi bilmiyordum.

Başımı arkaya yasladığımda Yekta'nın klimayı çalıştırdığını işittim. İçeriye sızan sıcak hava mayışmama sebep olurken gözlerimi kapattım. "Zaman iyileştirir," dedi Yekta gözlerim kapalıyken. "Şimdi öfke ve kırgınlık hissediyorsun ama zaman bunun da üstünü örtecek." Gözlerimi araladım.

"Yıllar sonra aklıma düştüğünde aynı hissi anımsayacağım ama."

"Bundan kaçamazsın," dedi direksiyonu kırarken.

"Uzak bir yere mi gidiyoruz?"

"Sayılır, istersen arkada dinlen biraz."

"Gerek yok, koltuğu yatırırım," dedim koltuğu arkaya doğru yaslayarak. Ardından üzerimdeki montu çıkarıp üstüme bir örtü gibi serdim ve başımı koltuğa yaslayarak yatırdığım koltuğun üzerine kıvrıldım. Gözlerimi kapatırken Yekta'nın kısık sesli bir müzik açtığını işittim. Başımı yasladığım araba koltuğunda ona karşı bu kadar uzak olmamın tek sebebi seçimlerimdi.

Ben kararlar verirdim, seçimler yapardım. Bedelini Yekta öderdi. Bu, biz tanıştıığımızdan beri böyleydi ve yeniden aynı şeyin yaşanacak olması kalbimin vicdanımın altında ezilmesine sebep oluyordu. Araba karlı yolda ilerlemeye devam ederken gözümden akan bir damla gözyaşının koltuğa doğru süzüldüğünü hissettim. Ona yaptıklarımı hak etmiyordu. Ben onu hak etmiyordum ama buradaydı. Sonunda gideceğimi bile bile benimleydi. Bugün karşısına geçsem, ona karşı bencillik etsem, onu bu yolda bir başına bıraksam yine düştüğümde ilk eli o uzatırdı. İyiliğinin altında ezildim.

Gözlerimden yaşlar süzülürken onları görmemesi için üzerime örttüğüm montumu yüzüme doğru çektim ve üzerimdeki yorgunluğu atmak adına gözlerimi kapattım.



"Sevgilim." Yekta'nın dudaklarını şakaklarımda hissederken duyduğum sesi gözlerimi hafifçe aralamama sebep oldu. Bir evin önünde

durduğumuzu kavradığımda başımın ağrıdığını hissediyordum. Gözlerimi açmaya çalışırken açık olan araba kapısından içeriye sızan soğuk hava üşümeme sebep oldu.

“O kadar uyudum mu ya?”

“Tam üç saattir uyuyorsun,” dediğinde yattığım koltukta doğrularak kendi kapımı açtım ve arabadan yavaşça indim.

“Her yerim tutulmuş,” dediğimde güldü.

“Arabada uyuduğundandır.” Kapıyı kapattığımda o da kendi kapısını kapattı ve arabanın kapısını kilitleyerek benim yanıma geldi.

“Sapanca mı burası?” dedim ona dönerek. Başıyla beni onayladığında gözlerimi etrafı gezdirdim. Küçük bir ev vardı, etrafı tamamen kapatılmıştı ve bahçesi dahi dışarıdan gözükmüyordu. Bahçe kapısından girdiğimizde küçük bahçede jakuzi ve mangal alanı olduğunu gördüm. Jakuzinin içerisi ısıtılmış suyla doluydu. Burada Ankara’da olduğu gibi kar yoktu ve hava Ankara’da olduğu kadar soğuk değildi. Üzerimde ağlayarak uyumanın verdiği yorgunluk vardı. Evden içeriye girdiğimizde bizi karşılayan sıcaklık biraz olsun rahatlamamı sağladı.

Üzerimdeki montu çıkararak önümdeki koltuğa bıraktım ve ardından ayaklarımdaki çoraplardan da kurtuldum. Yekta mutfığa doğru ilerlerken üzerimdeki kazağı da koltuğun üzerine attım. Yorulduğumu hissediyordum.

“Kıyafetlerin çantada,” dedi Yekta arabadan inerken eline aldığı çantayı yere bırakarak.

“Ama tercihim çıplak gezmen olabilir tabii...” Söylediğine karşılık güldüm. Üzerime bir şey girmeyecektim fakat pantolonumu çıkararak çantanın içerisinden taytımı aldım. Üzerime taytı giyerek koltuğa oturduğumda Yekta mutfığa geçmişti. Birkaç dakika sonra elinde iki sandviçle yanıma geldi ve birisini bana uzattı.

“O kadar acıkmıştım ki seni yiyebilirdim şu an.”

“İyisin değil mi?” dedi ona takılmamı es geçerek. Başımla onu onayladım ve sandviçimden büyük bir ısırık aldım.

“Nereden aklına geldi burada olmak?” dedim gözlerimi evin içerisinde gezdirerek.

“Günler öncesinden planlamıştım, bir gün bize iyi gelir diye düşündüm. Daha fazla da ayarlayabilirdim ama kursundan geri kalmak istemediğini biliyorum.”

“Teşekkür ederim,” dedim göğsüne yaslanırken. Elimizdeki sandviçleri yerken ekledim. “Senden bir sır saklıyor olsaydım ne yapardın?” dedim derin bir nefes alarak. Duraksadığını hissettiğimde aramıza soktuğum soğukluk kalbimin acımasına sebep oldu.

“Benden bir şeyler saklamayı değil de bana yalanlarla gelmeni önemserim,” dedi Yekta derin bir nefes alarak. Hemen önümüzde kalan küçük sehpa elindeki sandviçi bıraktı. Ben çoktan bitirmiştım. “Zamanı değildir, hazır hissetmiyorsundur, sende kalsın istiyorsundur, saklarsın. Ama yalanın ardında iyi bir niyet olmaz,” dediğinde içimin biraz olsun rahatladığını hissettim.

“Yirmi dört saat seninle burada bir başıma mıyım yani?” dedim konuyu değiştirerek. Başıyla beni onayladığında başımı göğsüne yasladım.

“Buradayız,” dedi elleri beni kucağına doğru çekerken. “Ben seni özledim, tenini özledim, bana hissettirdiklerini özledim ve biz buradayız,” dedi gözleri üzerimde dolaşırken. Sözleri içimde onun için alevlenmeyi bekleyen ateşi harlarken ona gülümsedim.

“İçeride bir yatak var,” dedi bana oldukça cazip bir teklif sunarak. “Sen varsın karşımda böyle tapılası.”

“Ve sen varsın,” dedim. Cümleme devam etmeden dudaklarıyla üstdudağımyı kavradı. Ben kollarımı boynuna dolarken o beni kucağına aldı ve dudaklarını benden ayırmadan beni odaya taşıdı. Dilini ağzımın içerisinde hissederken dişlerimin arasına aldığı dilini hafifçe ısırdım. İnleyişiyile beraber uzaklaşırken sırtım soğuk beyaz çarşafı buluştu.

“Siktir Akasya.” Dilinin acıdığını anladığımda güldüm. “Bu gece benden çekeceğin var,” diye ekledi sinirle.

“Lütfen,” dedim onu üzerime doğru çekerken. “Çok fazla yak canımı.”

Yaşanılanlardan çok uzaktaydık. Acılarımızdan ve anılarımızdan çok uzaktaydık. Burada, zamanın dışında yalnızca bir vardır ve sevişiyorduk. Hiçbir şey olmamış gibi gülüyorduk, birkaç saat önce onun yanında gizlice ağlamamışım gibi öpüyordum onu.

Yekta Emir Ilgaz, bana kalbimin içerisinde ona ait bir köşe olduğunu hissettiriyordu.



Gözlerimi araladığımda beyaz yastıkta dağılan siyah saçlarını gördüm. Sırtüstü yatıyordu, yastığını kollarının arasına almıştı ve başının altından kollarını birleştirmişti. Çıplak sırtında dolaştı gözlerim. Onu seviyordum. Onu bu kadar severken nasıl ondan vazgeçecektim?

İçimdeki sevgi beni korkuturken gözlerimi kapattım. Ona hissettirdiklerim, ona yaşattıklarım birer birer gözlerimin önüne toplandı. Eğer başka bir hayatta aynı anıları o bana yaşatsa, aynı hisleri o bana hissettirseydi bir daha yüzüne bakmazdım, bilirdi. Buna rağmen o bana hiç sırtını dönmedi ve dönmezdi, bilirdim. Derin bir nefes aldım, Yekta'nın doğum gününe yalnızca birkaç gün kalmıştı. Bugün Ankara'ya dönecektik. Mert'le görüşecek, olanların ardını öğrenecektim. Şu üç saati yalnızca bana biraz daha iyi hissettirebilmek için gelmişti.

Üzerine doğru eğilerek dudaklarımı boynuna bastırdığımda huylandığını hissettim. "Günaydın," dedim gülümseyerek. Başımı soktuğum boyun girintisini fırsat bilerek beni kollarımdan tutup yatakta düz döndüğünde kucağına düşmüştüm.

"Günaydın sevgilim," dedi sarı saçlarım göğsünde dağılırken.

"Çok seviyorum seni ya." Burnunu dişleyerek verdiğim repkiye karşılık kısa bir kahkaha attı.

"Bu neşeni neye borçluyuz?"

"Güzel bir geceye," dediğimde bakışları yüzümde dolaştı.

"Sen çok fenasın."

"Altı aydır bunu söylüyorsunuz yiğidim ama siz de az değilsiniz." Dudaklarını saçlarıma bastırdı ve hafifçe doğrularak beni yatağın üzerine bıraktı.

“Kahvaltı yapıp çıkarım,” dedi ayağa kalkarken. Getirdiği sırt çantasından kıyafetlerini çıkardı ve benimkileri de yatağın üzerine bıraktı. Bana siyah tayt ve yeşil bir kazak getirmişti. Bütün kışı tayt ve kazak kombinlerimle geçirmem onun da dikkatini çekmiş olmalıydı.

“Önce sen gir duşa,” dediğinde onu başımla onayladım ve banyoya girerek kısa bir duş alıp üzerimi giydim. Ben saçlarımı kuruturken Yekta içeriye girmiş, duşkabine ilerlemişti. O arkamda duş alırken ben saçlarımı kuruttum ve Yekta’yı banyoda bırakarak odaya döndüm. Çıkardığımız eşyaları çantanın içerisine geri toplayıp çantayı kapattım. Yekta banyodan çıktığında ona dönerek mırıldandım.

“Toparladım eşyaları, kahvaltıya geçelim mi?” Başıyla beni onayladığında evden çıktık. Bahçeyi ve jakuziyi kullanmaya vaktimiz bile olmamıştı.

“Daha sonra buraya daha uzun kalmak için gelelim olur mu?”

“Olur,” dedi elimdeki sırt çantasını alırken. Üzerinde siyah bir eşofman takımı vardı.

“Kahvaltıyı burada mı yapmak istersin, yoksa başka bir yere mi geçelim?”

“Burası güzel bence,” dedim kapıdan çıkarken. Tesisin kendisine özel kahvaltı alanı vardı. Alana doğru ilerlerken bir yandan Yekta’ya baktım.

“Çok garip hissediyorum,” dedim derin bir nefes alarak. “Sanki önceden sen beni anlatmadan da anlıyormuşsun gibi ama şimdi...” Ona bir itirafta daha bulunduğumda kahvaltının yapıldığı alana girmiş masalardan birisine oturmuştuk. Pencerenin dışarısında ağaçlardan oluşan bir manzara vardı.

“Sorun bende değildir belki Akasya,” dedi beni alttan almayarak. “Belki sorun senin içindekilerdedir. Eskisi gibi sevmiyorsundur.” Beni yanlış anladığını fark ettiğimde başımı iki yana salladım.

“Hayır,” dedim derin bir nefes alarak. “Belki de tek sorun bu. Çok seviyorum, o kadar çok seviyorum ki hatalar yapmaktan, seni kaybetmekten korkuyorum ve korkularım daha fazla hata yapmama sebep oluyor.”

“Düştüğün yerde seni kaldıracığımı biliyorsun, ellerimin burada olduğunu görüyorsun. Ben seni ne zaman yalnız bıraktım Akasya?” dedi oldukça ciddi bir soru sorarak.

“Bırakmadın,” dedim. Bırakmamıştı. Ama bu içimdeki korkunun beni sömürmesine engel olmuyordu.

“Zehra nasıl?” dedim başka bir konu açarak.

“Arada bir hastaneye yatırılıyor, Eren yanında oluyor çoğu zaman.”

“Trajikomik,” dedim kahvaltımız önümüze konulurken. “Eren arkadaşının çocuğuna sahip çıktığını iddia ederek hastane koridorlarında sabahlıyor ama o bebek onun.”

“Paramparça bir haldeler,” dediğinde gözlerinin içerisindeki kırılganlığı gördüm.

“Peki ya sen Yekta?” Çayımdan bir yudum aldım ve ekledim. “Sen paramparça değil misin? O hastanenin kapısına gidip geri döndüğüne yemin edebilirim.”

“Benim kardeşim Akasya,” dedi ve ekledi. “O benim ailem.”

Aile kavramı içimin buz tutmasına sebep olurken bu cümleyi kura-bileceğim hiç kimsenin şu an hayatımda olmaması kalbimin kırılmasına sebep oldu. Sanki yaşananlar benim seçimim değilmiş gibi Yekta’yı kıskandığımı hissettim.

“Güzel olmalı,” dedim derin bir nefes alarak. “Bir ailenin olması.” Bir cevap vermedi. Bunu bana daha fazla kötü hissettirmemek için yaptığını biliyordum. İçimdeki benliğin onu yorup yormadığını bilmiyordum fakat beni yorduğu yadsınamaz bir gerçektir.

Yemek yemeyi bıraktığımda bakışları üzerimde gezindi. “Doydum,” dedim kaşlarımı çatarak.

“Kuş kadar yedin,” dediğinde güldüm.

“Senin kadar yeseydim üç katın olmuştum zaten.”

“Garip bir estetik takıntın var,” dedi gülerek ve yemeğe devam etti.

“Bu seni rahatsız mı ediyor?” Bu sorunun cevabını gerçekten merak etmiştim.

“Yok,” dedi omuz silkerek. “Karışmanın haddim olduğunu düşünmüyorum. Nasıl mutlu oluyorsan öyle yap. Ama dudağında

dolgu olmadan, vücudunda fazladan on kiloyla da tapılası bir güzelliğin olurdu.”

“Eski fotoğraflarımı görmedin bile,” dedim onunla dalga geçerek. “Yirmi bir yaşına kadar berbat gözüküyordum,” dediğimde güldü.

“Bir ara bakarım fotoğraflarına,” dediğinde ayağa kalkmıştı. Kahvaltı onların ikramı olduğu için herhangi bir şey ödememiz gerekmiyordu.

“Sonra ayrılalım dersin falan, hiç güvenemedim.” Beraber arabayı park ettiğimiz alana doğru ilerlerken ona takılmama bir cevap vermemişti. Arabaya bindik ve Yekta sırt çantasını arka koltuğa attı. Kemerimi takarak elimi radyoya uzattım ve telefonumu arabaya bağlayarak telefonumdan sevdiğim bir çalma listesini açtım. Uzun yolculukları seviyordum. Yolu izlemeyi, hatalarımı ve hayatımı düşünmeyi seviyordum.

Gittiğimiz yol bana haziran gecelerini anımsattı. Uzun otobüs yolculuklarımı, yeni insanları, sabahlara kadar gezdiğim sahilleri ve içimdeki yalnızlık hissini anımsattı. Sonra o yalnızlık hissini üzerine Yekta’nın varlığı düştü. İçimdeki boşluğu kapattı. Bakışlarım Yekta’ya döndü. Arabayı kullanıyordu, gözleri yoldaydı.

Bir haziran gecesini onu ve kendimi kimsesiz bırakacaktım.

Bu gerçekten ve kendimden nefret ettim.



Ankara’ya geldiğimizde Yekta evine geçmişti. Bense üzerimi değiştirdikten sonra evden ayrılmış, Mert’i aramıştım. Hiç düşünmeden benim için buraya geleceğini biliyordum. Ve o da tahmin ettiğim gibi ilk uçağa bilet almış, Ankara’ya gelmişti.

Başımı yasladığım taksinin camından şehri izlerken yaşananları düşündüm. Zihnimde bana ait olan bir geçmiş vardı ve ben o geçmişin pençe izlerinden kurtulamıyordum. Altı ay öncesi bir çiçeğin toprağına alışmasını anımsatırken şimdi içimde yeşeren aynı çiçeğin solduğunu hissediyordum. Göğsümün arasındakiler bitiriyordu beni.

Taksi, Mert’in evinin önünde durduğunda ücretini ödeyerek araçtan indim. Üzerimdeki kabana sarılarak rezidanstan içeriye girdim ve kartımı gösterip asansöre doğru ilerledim. Mert aylar önce

kartlarından birisini bana bırakmıştı. Asansörün çalışması için kartı okutarak dairenin olduğu kata bastım ve gözlerimi aynadaki yansımamda gezdirdim.

Göz altı çizgilerim belirginleşmişti, yüzümdeki yorgunluk kendisini belli ediyordu ve ellerimin uyuştüğünü hissediyordum. Alkol alma ihtiyacım olduğunu hissetsem de bu hisle başa çıkmaya çalışıyordum çünkü kendimi tanıyordum. Bir kere dağıtırsam bir daha dönüşü olmuyordu. Asansörün kapısı açıldığında kendimi dışarıya atarak Mert'in dairesine doğru ilerledim ve zile bir kere bastıktan sonra kartımı okutarak içeriye girdim.

"Mert!" Evde olduğunu bildiğimden ona seslendim. Bir cevap gelmeden odasına giden koridorda hissettiğim hareketlilik başımı sola çevirmeme sebep oldu. Mert'i havlusuyla banyodan çıkarken gördüğümde ona doğru seslenerek önüme döndüm.

"Üzerini giy de gel, bekliyorum."

"Beş dakikaya yanındayım." Cevabına karşılık kabanımı çıkarıp koltuğun üzerine bıraktım. Üzerimde ünlü bir markadan aldığım siyah eşofman takımım vardı. Mert gelene kadar salona dahil olan mutfığa doğru ilerledim ve dolabı açarak kendime bir bardak su doldurdum. Hava ne kadar soğuk olursa olsun içeceklerimi soğuk tüketmeyi seviyordum.

"Akasya." Koridordan gelen sesi duyduğumda bakışlarım oraya doğru kaydı. Mert de bir eşofman takımı giyerek yanıma gelmişti. Elimdeki bardağı tezgâha bırakarak ona doğru ilerledim ve kollarımı büyük bedenine sardım. Boyu benden çok uzun olduğu için yüzüm göğsüne denk geliyordu.

"İyi misin?" dedi kollarını bir abi şefkatiyle bana sararken. Ona bir cevap vermedim. Çünkü ne hissettiğimi kendime bile itiraf edemiyordum. Kollarımı ondan ayırdığımda bakışlarımı yüzüne çevirdim. Gözlerimin dolduğunu hissetmiştim ama ağlamayacaktım.

"Oturalım biraz," dedi ve beni sağ tarafımda kalan koltuğa yönlendirdi. Koltuğa oturduğumuzda derin bir nefes aldım ve ellerimi gözlerime doğru kaldırarak salladım.

“İyi misin?” dedi yeniden sorusunu yenileyerek.

“Hayır,” dedim kısılan sesimle. Ağlamamak için yüzümü buruşturdum. Bu bir itiraf mıydı iç döküş müydü bilmiyordum.

“Onu kaybediyorum,” dedim yeni bir soru sormasına izin vermemek. “Yalanlar söylüyorum, örtbas ediyorum, ona her baktığımda kendi kötülüğümle yüzleşiyorum.”

“Seni sevmek onun seçimi Akasya, her şeyden haberi var.” dedi beni sakinleştirmek adına. “Bence Yekta’yı gerçekten sevdiğin için ona üzülüyorsun ama senin asıl yaptığın haksızlık Buğra’yaydı. Ona haber bile vermedin, ne ile yüzleştiğinden bihaberdi ama Yekta her şeyden haberdar.”

“Her şeyden değil,” dedim gözyaşımın akmasına izin verirken. Gözlerimden akan yaşlar boynuma doğru süzülüyordu.

“Zehra’dan haberi yok. Babamın suçunun bedelini ödeyen bir çocuğun da kendi kardeşi olduğundan haberi yok.” Bana doğru yaklaştı ve çenemi tutarak yüzümü ona çevirdi.

“Seni her şeyiyle sevip kabullenen bir adam bu yüzden vazgeçer mi Akasya? Yekta neleri kabullendi. Sen hem ona hem kendine haksızlık ediyorsun.” Başımı iki yana salladım.

“Yapamam Mert,” dedim. “Bu diğerleri gibi değil. Zehra onun her şeyi.”

“Yekta’ya karşı yaptığın en büyük haksızlık sevgisini ve bağını böyle küçümsemen,” dediğinde bir tepki vermedim. Gözyaşlarımı eşofmanımı ıslatıyordu.

“Sen nelerin üstesinden geldin,” dediğinde başımı iki yana salladım.

“Hiçbir şeyin üstesinden gelemedim, hiçbirini aşamadım.”

“Beni korkutuyorsun,” dedi ayağa kalktığımı gördüğünde. Salonun içerisinde dolaşırken elim gözlerime gitti ve gözyaşlarımı sildim. Yerine yeni yaşlar süzülürken devam etti.

“Bana yirmilerinin başında gibi hissettiriyorsun Akasya, bu sağlıklı değil. Tekrar aynı bataklığa düşemezsin.”

“Anlamıyorsun!” Ona dönerek sesimi yükselttiğimde içimde biriken öfkeyle başa çıkamıyordum. Onsuz yapamazdım. O giderse kaldıramazdım.

“Aynı değil, hiçbir şey aynı değil ama ben yine dibe düşüyor gibi hissediyorum. Aynı derinliğe çekiliyor gibi hissediyorum!”

“Bundan bahsediyorum işte,” dedi ayağa kalkıp yanıma gelirken.

“Ne altı ayda ona karşı duyduğunu iddia ettiğin sevgi sağlıklı ne de yaşanılanlar. Seni yeniden aynı kuyuda görmek istemiyorum.” Zihnimden silinen bir yıldan, bana ihanet anılarımdan bahsettiğini anladığımda başımı iki yana salladım.

“Kendimden nefret ediyorum,” dedim Mert’in gözlerine bakarken. “Olduğum kişiden nefret ediyorum. Gözlerinin içine bakıyorum, onu sevdiğimi söylüyorum. Bana bakıyor, ellerimi tutuyor. Göğsünde uyuyorum. Resim kursuna yazıldım, bir kedi sahiplenmeyi hayal ettim. O kadar kötüyüm ki kendimi normal ve iyi birisi olmaya inandırmaya çalıştım!” dedim ellerimi göğsüne koyup onu iterken. Elleri kollarımı yakaladığında kollarımı ondan kurtarmaya çalıştım. Bunu yapamayacağımı anladığımda kendimi yere bıraktım ve dizlerimin üzerine çöktüm.

Kollarımı bedenime sararken mırıldandım. “Ona yaşattıklarımдан nefret ediyorum, mutlu olamamaktan içinde yuvarlandığım bu hiçlikten nefret ediyorum.”

“İyi değilsin,” dedi Mert kollarımı bedenimden ayırmaya çalışırken benim gibi yere çöktü.

“Bırak bunu ona anlatalım. O seni anlar, bırak sana yardımcı olacak birisini bulalım.” Başımı iki yana salladım.

“Hayır,” dedim derin bir nefes alırken. Bedenime sardığım kollarımı gevşettim ve yüzümü Mert’in yüzüne doğru sabitledim.

“Onu kaybedemem, buna katlanamam. Halledeceğim, öğrenmeyecek,” dedim kesik kesik nefeslerimin arasından.

“Bana söz ver, öğrenmeyecek,” Mert’in bana acıyan gözlerle baktığını gördüğümde kalbimde bir kıyamet koptuğunu hissettim.

“Söz veriyorum,” dedi pes ederek ve gözünden birkaç damla daha süzüldü.

Sevgili günlük;

Bu his hastalıklı mı bilmiyorum ama geçmişimde görmek istediğim o adamı soğuk bir aralık gecesinde bırakamıyorum. İçimdeki bağı koparamıyorum. Beni, olduğum kişiye rağmen koşulsuz seven Yekta Emir Ilgaz'ın yokluğunu hayal edemiyorum.





29. DURAK

“Gözler ruha açılan kapıdır. Bir haziran gecesi kapattın gözlerini suratıma. Bir yaz gecesi kaybettim ruhunu, yokluğunla üşüdüm güneşli sokaklarda.”

Haziran akşamlarının hüznü dolu bir yanı vardı. Ruhumdan eksilen kelimeler, haziran akşamlarında kapımı çalardı. İçimdeki tükenmek bilmeyen ıstırap haziran akşamlarında büyürdü. Göğüs kafesimi sarıp kalbime tırmanan acı haziran geceleri ruhumu acıtır, derin darbeler indirirdi. Var olmakla aramdaki bu korku dolu savaş beni bir haziran gecesi yola çıkmaya iterdi.

Gece sabaha dönerken içimdeki hisleri bastırmaya çalışarak başımı otobüsün soğuk camına yaslardım. Uzun yolların insanı düşünmeye iten bir yanı vardı ve ben bu düşüncelerden kurtulabilmek için yanıma uyku ilacımı ilaştırırdım. Sokaklara sığındım, anılarımı gözlerimin önüne getirirdim. Seçimlerimi koyardım önüme, içimdeki kötülükle yüzleşirdim. Pişman olurdum ama yarın aynı noktaya tekrar gelsem, yine aynı seçimleri yapacağımı bilirdim.

Böyle iki dünya arasında, kendi içimdeki benliklerin arasına sıkışmış olmak beni olduğum konuma getiriyordu. Geçmişte çok kez dibe düşmüştüm. O kadar çaresizdim ki bu yalnızca manevi anlamda değil, maddi anlamda da olsun istemiştim. Ve beni uyuşturucuya iten bu his olmuştu. Yirmi iki yaşındayken beni içine alan bu bağımlılık benden

bir yılını ve o yıl içerisindeki anılarımı çalmıştı. Hatırlamıyordum, o yaşma dair net olarak hiçbir şey anımsayamıyordum. Bağımlılıkla mücadele ettiğim dönemde doktorlar hafızamın zamanla geri geleceğini söylüyordu fakat ben hâlâ hiçbir şey anımsayamıyordum.

Belki de bu yalnızca mucizeydi. Belki de yirmi iki yaşımı unutmam gerekiyordu ve Tanrı beni, o yılı unutturmakla ödüllendirmişti. Geçmiş zamanda unutmak benim için büyük bir sorun değildi çünkü hiçbir yaşım unutmak istemeyeceğim kadar önemli değildi. Hayatıma unutmak istemeyecek kadar çok değer verdiğim insanlar girmemişti. Fakat şimdi, yirmi dört yaşında ilk kez unutmaktan korkuyordum çünkü seviyordum.

Bu benim gibi kendi içerisindeki bencillikle baş edemeyen bir insan için mucizeydi ama Yekta Emir Ilgaz'ı seviyordum. Bütün kalbimle ona bağlandığımı hissediyordum. Bu his, beni delirtecek kadar büyüdüğünde kollarımı ona sarıyordum. Bu yüzden yirmi beş yaşma onun kucağında, kokusunu içime çekerek girmek istiyordum.

Mert'le olan konuşmamızın üzerinden birkaç gün geçmişti. Bu gece Yekta'nın doğum günüydü. 11 Aralık'ı 12 Aralık'a bağlayan gece onun için de bir mum yakacaktım. Çocukken yaşadığını anlattığı o anıyı hiç unutmamıştım çünkü onun çocukluğuna sahip çıkmak istemiştım.

Benim çocukluğım kimsesizdi. Onun yeni yaşı öyle kalsın istemiştım.

Elime aldığım telefona Eren'in numarasını tuşlayarak bu gece için ilk adımı attım. Gece yarısı olduğunda Yekta'ya değerli hissettirecektim, biliyordum. Telefon birkaç kez çaldıktan sonra açıldığında hızla lafa girdim.

“Günaydın.”

“Günaydın,” dedi Eren uyukulu çıkan sesiyle. “Umarım beni bu saatte aramanın iyi bir sebebi vardır,” diye eklediğinde güldüm.

“Yekta'ya doğum günü sürprizi hazırlamak istiyorum,” dedim uzatmayarak.

“Adam kırk yaşına geldi Akasya, senin mesaini sikeyim ya!”

“Yok yüz kırk, mızızlanma da yardım et,” dedim çıkışmasına al-dırmayarak. Artık ona alışmıştım. Onun jargonu buydu.

“Ne yapılacak?”

“Evini kullanacağım, büyük ve güzel.”

“Tamam, kolay iş.”

“Bir de...” dedim derin bir nefes alarak. Buna nasıl tepki vereceğini bilmiyordum.

“Ne bir de?”

“Zehra gelirse.” Cümlemi bitirmeme izin vermeden konuştu.

“Siktir git.” Onların arasındaki olaylar bitmemiş aksine alevlen-miştii. Zehra bebeğini ne olursa olsun aldırmamıştı. En azından hamile olduğu için şiddet görmüyor, tecavüze uğramıyordu. Bu cümle bana ne kadar ağır gelse de kabullenmek zorundaydım. Evli olmaları hiçbir şeyi değiştirmiyordu, istek dışı gelişen cinsel ilişki her ne koşulda olursa olsun tecavüzdü. Evli olmaları bunun üzerini kapatmaya yetmezdi. Ama aynı zamanda şanssızdı çünkü o çocuğu Arslan’ın doğrularından nasıl koruyacağımızı ne biz ne o biliyordu.

“Yapmak zorundasın,” dedim ona karşı çıkarak. “Bu kadar keskin olunmamalı Eren. Yekta onun abisi ve Zehra senin bebeğinin annesi. O çocuk doğduğunda sana da ait olacak.”

Telefonun ucundan derin bir iç çekiş geldi ve Eren bir süre sessiz kaldı. “Yapman gereken tek şey Arslan’a bu gece için iş çıkarmak ve eve gelememesi,” dedim işinin kolay olduğunu hissettirmeye çalışarak.

“Bilmiyorum,” dedi Eren arada bir cevapla. “Başka bir şey söyleyemem, bilmiyorum. Anahtarı bıraktığım yeri yazacağım sana, evi istediğin gibi kullan. Başka bir şey lazım olursa yazabilirsin.” Daha fazla üstelemek istemedim çünkü içimden bir ses zaten onu getireceğini söylüyordu.

“Tamam, akşam görüşürüz.”

“Görüşürüz.” Telefonu kapattığında oturduğum koltuktan kalktım ve hırkayı giyerek kapıya doğru ilerledim. İçim heyecan dolmuştu.

Yekta'nın vereceği tepkiyi merak ediyordum ve yüzündeki mutluluğun bana gurur vereceğini biliyordum.

Belki de bir insanı sevmek böyle bir histi. Onun mutluluğu sana bahşedilmiş bir hediye gibi hissettiriyordu. O mutluluğun sebebi olacak olmak gurur veriyordu. Anahtarımı hırkamın cebine koyarak kapının dışına bıraktığım terliklerimi giydim ve ardından kapıyı kapattım. Yekta şu an isteydi ve altıya kadar çıkmayacaktı. Mesai saati bittiğinde ise onu ben oyalayacaktım. Merdivenleri hızlı adımlarla inerek Yektaların evine geldiğimde zile bastım ve Mihri'nin kapıyı açmasını bekledim. Kapı açılmadığında elim kapı tokmağına uzandı ve birkaç kez de onunla kapıya vurdum. Etrafa yayılan tok sesin ardından içeriden Mihri'nin sesi bana ulaştı.

“Geldim!”

Elimi kapı tokmağından çekerek geriye doğru çekildiğimde kapı eşzamanlı olarak açıldı. “Şükür,” dedim mırıldanarak ve terliklerimi çıkarıp içeriye girdim.

“Ne yapacağımızı planladın mı?” dedi Mihri ardından kapıyı kapatarak. Beraber salonlarına geçtiğimizde ona cevap verdim.

“Evet, Eren'in evi tamam. Orada yapacağız kutlamayı. Önden gidip içeriyi ayarlarım ben.”

“Zehra?” dedi Mihri diğer detayı merak ederek.

“Belirsiz ama halleder diye umuyorum.”

“Umarım.”

“Ne hediye aldın sen?” dedim oturduğum koltuğa sırtımı yaslayarak.

“Sevdiği bir kitabın ilk baskılarından buldum sahaflarda. En anlamlı hediye bu gibi geldi,” dediğinde başımla onu onayladım.

“Sen?” dedi bana bakarak.

“Akşam görürsünüz,” diye mırıldandım ve ekledim. “Şimdi ben yukarı çıkıp hazırlanayım. Yekta'nın yanına geçeyim, siz de Eren'in evini hazırlayın, olur mu?” Başıyla beni onayladığında gülümsedim. Bugün ayrı bir mutlu hissediyordum ve bu mutluluğun sebebi yalnızca Yekta Emir Ilgaz'dı.

Oturduğum koltuktan heyecanla kalktım ve kapıya doğru ilerlemeye başladım. “Delisin,” dedi Mihri ardımdan seslenerek. Kahkaham koridorda yankılandı.

“Âşığım,” dedim ona cevap vererek. Âşığım.

Kapıdan dışarı çıkarak terlikleri giydiğimde hızlı adımlarla merdivenleri tırmanmış, evime girmiştım. Oyalanmadan odama geçtim ve dolabımı açarak içerisinden beyaz örme elbisemi çıkardım. Dizkapagımın biraz üstünde biten elbise oldukça kalındı. Açıkta kalan bacaklarımdan üşüyeceğini tahmin edebiliyordum fakat umursamadım. Üzerimdeki kıyafetleri çıkararak dolaptan aldığım elbiseyi üzerime geçirdim ve boy aynamın önüne geçerek elbisenin üzerimde duruşuna baktım.

Saçlarımı yukarıdan toparlayacaktım. Bedenimi saran elbise belimi olduğundan daha ince gösteriyordu. Kısa olması bacak boyumun ortaya çıkmasına sebep oluyordu. Bir elim saçıma uzandı ve banyoya doğru ilerleyerek fişe takılı olan düzleştiricimi elime aldım. Yavaş yavaş saçımı düzleştirmeye başladım. İçimde bir heyecan vardı. Çocuksu bir sevincim vardı.

Doğum günlerini sevmezdim çünkü bana gidişlerimi hatırlatırlardı. Bir yanımda hep eksik kalırdı o günlerde. Bir yanımda burukluk ve acı olurdu. Ama ona ait olan her şeyi seviyordum. Onunla birlikte doğum günlerini bile sevmiştim. Çünkü o benim gidişlerimi de sevmişti.

Saçlarımı elimdeki lastik tokayla yukarıdan bağladığımda yüzüm ön plana çıkmıştı. Düzleştiriciyi bırakarak odama geri girdim. Ayağıma ince tül çorabımı giymiştim. Parkelerin üzerine değdiğinde yerin soğukluğunu hissedebiliyordum. Makyaj masamın önüne geçerek koltuğa oturdum ve elime makyaj malzemelerimi alarak yüzümde görmek istediğim görüntüyü oluşturdum. Dudaklarımda koyu toprak tonlarında bir ruj ve parlaticı vardı. Beyaz bir eyeliner sürmüştüm. Gözkapaklarımdan üzerini renklendirdiğim pembe far paletim daha günlük bir görüntü katıyordu.

Makyaj masamdan kalkarak aynamın önüne geçtim ve yatağın üzerindeki telefonuma uzanarak aynaya yansıyan görüntümü çektim. Üzerime beyaz yapay kürkümü alarak evden çıkmak için koridora doğru ilerlerken Yekta'ya mesaj gönderdim.

Akasya: Ayna ne kadar güzelmiş...

Mesaja ek olarak çektiğim fotoğrafı eklemiştim. Yekta cevap vermeden beyaz botlarımı alarak ayağıma geçirdim ve girişe astığım beyaz çantamı aldım. Evden çıkarken titreyen telefonumun ekranında gördüğüm isim gülümsememe sebep oldu.

Yekta: Hım.

Akasya: Hım?

Yekta: Ne zaman geliyorsun yanıma?

Akasya: Yarım saat.

Mesajı gönderdikten sonra telefonumu çantama koymuş ve merdivenlerden hızlı adımlarla inmeye başlamıştım. Apartmandan çıktığımda beni karşılayan görüntü bir kere daha gülümsememe sebep oldu. Her yer bembeyazdı. Toprağın, asfaltın ve hatta arabaların üzerini kar beyazı kaplamıştı.

Botlarımın altında ezilen karlara aldırmandan yavaş adımlarla taksi durağına doğru ilerledim. Yüz altmış dokuz gün olmuştu bu şehre geleli. Onu tanıyalı yüz altmış dokuz gün olmuştu. Bir kere bile eksik hissettirmemişti bana. Defalarca kez kırmıştım, yok saymıştım, ardımda bırakmıştım. O bir kere bile ezmemişti kalbimi. Üzerime titriyordu. Beni, kendinden sanıyordu. Saçlarımda dolaşıyordu elleri. Bana, ona ait son parçaymışım gibi bakıyordu. Geçmişine açılan tek kapı gözlerimmiş gibi bakıyordu. Ve ben her gün ona biraz daha bağlanıyordum.

Belki de bu bağ yalnızca bana karşı duyduğu koşulsuz sevgiden ötürüydü, bilmiyordum. Benim içimde ona karşı duyduğum hiçbir duygunun net bir cevabı yoktu. Belirsiz bir kadındım. Hiç kimseydim, herkestim. Yalnızca onun yanındayken kendimi gibiydim.

Taksi durağının önüne geldiğimde gözlerimi yerden kaldırarak durağa baktım. Burayı öğrenmiştim. Yabancıysa olduğum bu şehre

alışmıştım. Eve yakın fırını biliyordum mesela. Hangi bakkala gidilmeli biliyordum. Taksi durağının nerede olduğuna hâkimdim. Hangi sokak, hangi kapıya çıkıyor biliyordum. Bir şehre alışmak, insanlara alışmak gibiydi. Fakat ne olursa olsun insanları şehirler kadar nesnel ve net tanıyamıyordunuz.

Çünkü size ne kadar sahipsiz hissettirirse hissettirsin şehirlerin bir kalbi yoktu. Yalanı yoktu. Sizi ne kadar çaresiz bırakırsa bıraksın sokaklar sizi kendisinden kovamazdı. İçimde bir korku oluştu. Onun göğüs kafesinde kimsesiz kalmaktan korktum. Onun hislerinde bir başıma kalmaktan korktum. Bizim hikâyemiz bundan ibaretti. Benim korkularım bir gece yarısı yatağın bir tarafının soğuk kalmasına sebep olurdu. Göğsünde yalnızlık hissi, zihninde unutmak isterken sarılıp uyuyakaldığın ıssız anılar. Bir yorgan gibi üstünü örten sahipsiz anılar. Göğüs kafesimde sakladığım zehirli sarmaşıklar, bir uçurum kenarında beni yapayalnız bırakırdı.

Taksi durağında en öndeki taksiye binerek Yekta'nın çalıştığı yerin adresini verdiğimde sırtımı koltuğa yasladım ve derin bir nefes aldım. Güzel bir gün olacaktı. Bugünü onun için özel kılacaktım. Kimbilir belki geçmişimi sevmemi sağlayan bu adam bir gün korkularıyla yüzleşip haziran gecelerini de bağrıma basmama sebep olurdu.

Taksi şehrin sokaklarında ilerlerken artık bana tanıdık gelen sokaklara baktım. Bu sokaklarda ona ve bana dair pek çok iz biliyordum. Belki elimde somut bir şey yoktu fakat bu şehrin sokaklarında ayak izlerimiz vardı. Bir sokak arasında öpüşmelerimiz vardı. Onu unutsam beni öptüğü çıkmaz sokakta yankılanan kahkahalarımı unutamazdım. Bu yüzden ben Yekta Emir Ilgaz'ı terk edemezdim.

Taksi Yekta'nın çalıştığı iş merkezinin önünde durduğunda cebimden çıkardığım ücreti şoföre uzatarak arabadan indim. Cebimden telefonumu çıkararak Yekta'yı aradım ve yavaş adımlarla çalıştığı merkeze doğru ilerledim. Yekta serbest çalışmayı bırakmış, onun yerine bir iletişim merkezinde çalışmaya başlamıştı. Bu zamana kadar biriktirdiği para ona fazlasıyla yeterdi ancak o hâlâ biriktirdiği parayı Zehra ve doğacak olan çocuğu için saklamak istiyordu. Asgari ücretin biraz

daha üzerinde ücret aldığı bu iş ise onun aylık giderlerine fazlasıyla yetiyordu.

Telefonu açtığı anda içeriye girmiştim. İçeride markanın sembolleri ve teknolojik aletler vardı. “İçeriye girdim,” dedim telefonun diğer ucundaki Yekta’ya.

“Üzerimi değiştiriyorum güzelim, geliyorum hemen.”

“Hım,” dedim içerideki koltuklardan birisine otururken. “Keşke görüntülü arasaymışım.” Kulağıma gülüşü ulaştığında ben de tebesüm ettim.

“Geldim beş dakikaya,” dedi ve telefonu kapattı. Telefonumu çantamın içerisine yerleştirdikten sonra oturduğum yerde onu beklemeye başladım. İçeride onun yerini devralan Hakan ve tanımadığım birkaç çalışan daha vardı.

“Yekta’yı almaya mı geldin?” dedi Hakan bana selam vererek.

“Aynen,” diye mırıldandım. “Çalışanlar yeni mi?” Gözümle diğerlerini gösterdiğimde başıyla beni onaylamıştı ve karşıma oturdu.

“Merkez değişiklik yaptı, yine iki kız bir erkek çalışan aldılar.”

“Sıkıntı çıkmaz umarım,” dedim etrafa göz gezdirerek. Yeni insanlara alışmak zordu, bilirdim.

“Şimdilik iyi gibi duruyor ama hadi bakalım. İçecek bir şey ister misin?” Başımı iki yana sallayarak ona cevap verdim.

“Teşekkür ederim Hakan.” Cümlemi bitiremeden saçlarımın üzerinde hissettiğim baskı duraksamama sebep olurken Yekta kollarını ardımdan bana doladı ve mırıldandı.

“Hoş geldin sevgilim.”

“Hoş buldum,” dedim bana sevgilim diye hitap etmesi beni gülümsetirken. Onu sevmek böyle bir şeydi. Ya da başlı başına aşk böyle bir şeydi. Her gün *sevgilim* dese, bir kere daha söylediğinde mutlulukla gülümserdim.

“O zaman size iyi gezmeler, ben iş başına,” dedi Hakan ayağa kalkarak.

“Kolay gelsin, haberleşiriz.” Yekta Hakan’a cevap verdiğinde Hakan başıyla onu onaylamış ve işine dönmüştü. Ayağa kalkarak Yekta’ya

döndüm. Bir elim çenesini kavrarken onu kendime doğru çektim ve yanağını hafifçe öptüm. Beraber mağazadan çıkarken beni kolunun altına doğru çekmişti. Botlarımın topuk boyu sebebiyle biraz daha uzundum fakat yine de ona yetişememiştim.

“Nasıl geçti günün?” dedim birlikte ilerlerken. Üzerinde siyah montu vardı. Altına siyah kot pantolonunu giymişti. İçerisinde beyaz gömleği olduğunu biliyordum. Siyah saçları beyazların içerisinde parlarken üzerimize düşen kar taneleri saçlarına tutunmaya çalışıyordu.

“Aynı,” dedi mırıldanarak. “Asıl sana sormalı, gittin mi kursuna?”

“Bugün ders yoktu, öğlene kadar uyudum. Sonra hazırlanıp sana geldim zaten,” dedim ona cevap vererek.

“Bugün ayrı bir güzel olmuşsun,” dedi yüzünü bana çevirerek. İnsanların yanından onlara aldırmadan geçiyorduk fakat onun gözleri yalnızca benim üzerimdeydi.

“Öyle mi olmuşum?” Hafif bir gülümsemeyle ona kur yaptığımda eğilerek dudağımın kenarını öptü ve ilerlemeye devam etti.

“Öyle olmuşsun,” dedi iç çekerek. “Sanki mümkünmüş gibi çok daha güzel olmuşsun.”

Kendimi göğsüne doğru yaslayarak yürümeye devam ettim. “Ne yapalım bugün?” dedim seçim hakkını ona bırakıyor gibi davranarak.

“Bi’ yemek mi yesek önce, ben çok acıktım,” dediğinde başımla onu onayladım.

“Ne olur Kajun’da yiyelim.” Anlık hevesime gülerek karşılık verdi ve başıyla beni onaylayarak ekledi.

“Olur güzelim, yiyelim.” Sokakta ilerlemeye devam derken nereye gittiğimizi biliyordum. İstedğim yemeğin olduğu restorana götürecekti bizi. Kollarının arasındayken kokusunu içime çektim. *Saklanan her sır söylenmemiş bir yalandır*, demişti Yekta onunla ilk tanıştığımız günlerde. O günlerde ona gerçek anlamda bir yalan borcum yoktu fakat şimdi göğsümün altında ezilen anılar bizim geçmişimizden geçiyordu.

Ellerimin arasında tuttuğum o kâğıt benden onu, bu şehirden bizi alır diye korktuğumdan susmuştum. Ve şimdi kollarının arasında hu-

zurla dolarken yine susmaya devam ediyordum. Bu ona ve bana yaptığım en büyük haksızlıktı, biliyordum fakat özür dilerim sevgilim.

Kalbimin duvarlarında nasır tutan hislerim beni sensizlikten korumak için savaşıyor. Bu savaşın sonunda ikimizden birisi yok olacak ya da biz el ele tutuşacağız. Her şeye rağmen buradaydık diyeceğiz. Bir durakta kesişti yollarımız, biz bu şehrin yollarında el ele yürüdük, sokaklarında öpüştük diyeceğiz.

Her şey bittiğinde yalnızca biz kazanacağız. Sevgimiz kazanacak. Sana karşı duyduğum ve neyin getirdiğini bilmediğim bu his kazanacak.



Yemek için restorana oturduğumuzda Yekta bana gününün nasıl geçtiğini anlatıyordu. “Anlamadım bu durumu nasıl düzeltiriz,” dedi işyerinde yaşadığı sıkıntılardan bahsederek.

“Bence alttan alman gerekiyor. Maalesef iş hayatı biraz böyle,” diye mırıldandığımda güldü.

“Çok çalışmışsın gibi konuştun.”

“Önceden çalışıyordum,” dedim ona geçmişe ait bir parça sunarak. Kaşlarını kaldırarak bana baktı. “Kalkalım mı yürürüz biraz?” Başıyla beni onayladı ve el hareketiyle garsondan hesabı isteyerek arkasına yaslandı. Bir eli cebindeki cüzdanına uzandığında ona engel olmadım çünkü bana ödetmeyeceğini biliyordum. Elim çantama uzandı, telefonumu çıkararak Mihri’nin gönderdiği mesajlara baktım.

Mihri: Hazır sayılır burası, çok güzel oldu çok!

Akasya: Biz de dolaşıyoruz, iki saate orada oluruz gibi duruyor.

Yekta’nın hesabı ödediğini fark ettiğimde ayağa kalkarak telefonumu çantamın içerisine yerleştirdim. O da benimle birlikte ayağa kalktı. Masaların arasından geçerek kapıdan çıktığımızda beni göğsünün altına doğru çekti.

“Bir masal gibi değil mi?” dedim göğsüne sırtımı yaslariken. “Bir gece yarısı girdim hayatına. Hiç sorgulamadan beni yanına aldın.

Sonra sana daha önce hiç kimseye açmadığım yanlarımı açtım. Bu sokaklarda yalnız kaldım, ağladım, kaçtığım o geçmişle yüzleştım. Şimdi kollarının arasındayım.”

“Hep burada olsan keşke,” dedi derin bir nefes alarak.

“Keşke,” diye mırıldandım.

“Sana bir soru soracağım,” dedi gerilmeme sebep olarak. “Tek bir soru ama doğru bir cevap istiyorum.”

“Tamam,” diye mırıldandım. İçimde bir korku oluştu. Bu soracağı sorunun benim üzerime bırakacağı yükten korktuğum içindi.

“Birkaç ay önce,” dedi kalbimdeki korkuyu büyüterek. Göğüs kafesimin sıkıştığını hissettim. “İstanbul’a gittiğinde, ne yaşandı?” Kollarımı çattım.

“Nasıl ne yaşandı?”

“O gecedten sonra değıştin Alaca,” dedi bana eski ismimle seslenerek. Artık eski diyordum çünkü gerçekten geride bırakmıştım Alaca’yı.

“Bir anda her şey değışti. Geri döndüğünde bambaşka birisiydin. Gözlerime baktığında bir pişmanlık taşıyorsun. Görmüyor muyum sanıyorsun?”

“Ne?” dedim şaşırarak. Bu sefer beni anlamadığına inanıyordum. Bunca zaman ona sarılırken, kollarımı beline dolarken yüreğimdeki acıyı fark etmediğini görmediğini zannediyordum fakat yanılmıştım. Yekta Emir Ilgaz, beni görüyordu. Ne olursa olsun içimde yaşanan depremleri, yıkımları tanıyordu ve beni kurtarmak için kendi ruhunu o enkazın altında bırakmayı kabul ediyordu.

“Ne ima ediyorsun?” dedim kollarının arasından sıyrılarak. O günün bir devamı olmayacaktı. Her ne olursa olsun Yekta’nın yaşananları bilmesini istemiyordum. Geçmiş yalnızca benim kalbimi ezmeliydi. Yekta’yı korumak istiyordum. Kendimden bile korumak istiyordum. Güzel kalbi hiç yara almasın istiyordum.

Onu en az onun beni sevdiği kadar seviyordum ve bu sevgi artık beni bile altında bırakıyordu.

“Bir şey ima etmiyorum,” dedi kendisini savunarak. “Neden yanlış anladın hemen?” Bakışları üzerimde dolaştı. Onu aldattığımı ima etmediğini biliyordum. O dönemde böyle ciddi bir ilişkinin parçası

bile değildik. Böyle bir şey yapmış olsaydım bile beni suçlamazdı fakat kaçabilmek için onu buradan sıkıştırmaya çalıştım.

“O zaman saçma sapan sorular sorma,” dedim homurdanarak.

“Bir şey sormadım,” diye savundu. “Ne yaşadığını sordum. Ne oldu, neden geçmişinle savaşmayı bıraktın?”

“Bırakmadım ki!” dedim ona karşı çıkarak. “Yalnızca biraz nefes almak istedim.” Adım atmaya bıraktığımda o da bıraktı. Sokakta ona doğru döndüm. Ayağımızın altında ezilen kara yukarıdan üzerimize düşen büyük kar taneleri ekleniyordu.

“Beni göğüskafesinde sakla istedim,” dedim gözlerinin içerisine bakarken. “Ben çok korkuyorum Yekta,” diye bir itirafta bulundum. Gözlerinin içerisine baktım. “Beni yapayalnız bırakmandan çok korkuyorum. Kokunu bir gün içime çekememekten çok korkuyorum. Ellerimden kayıp gitmenden çok korkuyorum. Çünkü artık biliyorum, seni bütün kalbimle seviyorum.”

Elim üzerine doğru uzandığında gözlerimin içerisine bakıyordu. “Seni bırakmam ki ben,” dedi gözlerini gözlerimden ayırmadan. Ve bana doğru birkaç adım attı. Beni kendisine çektiğinde kendimi ona bıraktım. Hava kararmaya yüz tutmuştu. Yanımızdan geçip giden insanlara aldırmadan dudaklarını dudaklarımın üzerine kapattığında ona uyum sağladım. Üstdudağımı dişlerinin arasına alırken gülümse-dim. Dili ağzımın içerisine girerken dudaklarına bir buse kondurarak nefes alabilmek için biraz uzaklaştım.

“Bırakma ellerimi,” dedim yüzünü avuççime alırken. Tırnaklarım yüzüne değiyordu.

“Ya gün sonunda sen terk edersen beni?” Derin nefesler alıyordu. Gözlerinden hü-zün geçti.

“Sen benim gidişlerimi de seversin,” dedim onun sevgisine tutunarak.

“Severim,” dedi kabullenerek ve bir daha öptü dudaklarımı. “Ben senin gidişlerini de severim.”

Gülümsedim. “Bak bu sefer ağlamıyorum,” dedim bana daha önce söylediği cümleyi ona hatırlatarak. *Hep ağlarken mi öpeceğim seni* demişti, *hep gözyaşlarından mı öpeceğim seni* demişti.

“Bu sefer gülüşlerinden öptüm,” dediğinde elleri sarı saçlarıma uzandı. Özenle yaptığım saçlarımı karıştırırken ona karışmadım. Her ne yaşayacaksam onun tarafından yaşatılsın istiyordum.

“Eve geçelim o zaman,” dediğinde başımla onu onayladım ve yeniden kolunun altına girerek onunla birlikte yürümeye başladım. Bir elim çantamın içerisindeki ceptelefonuna uzandığında derin bir nefes alarak Mihri’ye emoji gönderdim. Bu, Yekta’yı aramaları gerektiğini anlatan bir mesajdı. Birkaç dakika sonra Yekta’nın telefonunun melodisi sokağı doldurduğunda cebinden telefonunu alabilmesi için birkaç adım geri çekildim.

“Efendim,” dedi Yekta kulağına götürdüğünü telefonuna doğru konuşarak. “Ne?” Ardından eklediği cümleler üzülmememe sebep olsa da onu bugün inandırabilmek için başka bir yolumuz olmadığını biliyordum. “Bir sıkıntısı yok değil mi?” diye ekledi. Gerildiğini bakışlarından anlayabiliyordum. Yekta’ya Zehra’nın rahatsızlandığını ve Eren’in evine götürdüklerini söyleyeceklerdi.

“Ne olmuş?” dedim oyuna ayak uydurarak. İşaretparmağıyla beni susturduğunda karşıdakini dinledi. “Tamam, kapat geliyoruz.”

Telefonu kapatarak cebine koydu ve hızlı adımlarla ilerlerken bir yandan elimi tuttu. “Zehra,” dedi bana durumu açıklayarak. “Fenalaşmış, Eren’in evindeymiş.”

“Ne?” dedim şaşkınlıkla ve ekledim. “Bir şeyi var mı? Ağır mı?”

“Hayır, iyiymiş şu an. Doktor getirtmiş Eren, serum takmışlar.”

“Taksi çevirelim,” dedim bu durum normal şartlarda başımıza gelse nasıl davranacaksam öyle bir tepki vererek. Elini saçlarının arasına geçirdi ve derin bir nefes aldı.

“Olur.”

Sokaktan geçen taksiyi elini kaldırarak durduğunda aceleyle taksiye bindik ve gideceğimiz adresi söyledik. Yekta taksi şoförüne dönerek eklemede bulundu.

“Hızlı gidebilirsek çok sevinirim abi.”

Taksi şoförü başıyla bizi onayladığında ona döndüm. “Belki basit bir şeydir. Hamilelikte olur böyle şeyler, sıkıntı yapma.”

“Arslan bir şey yaptıysa ya,” dedi daha kötüsünü düşünerek. “Söylemez Eren bana. Ya o it bir şey yaptıysa kardeşime.” Söylediğimiz yalan pişman olmama sebep olurken dudağımı dişlerimin arasına aldım.

“Ben sorayım,” dedim onu biraz rahatlatmak isteyerek. “Bana söyler. Yekta’ya söyleme der ama doğruyu söyler.”

“Sorsana,” dedi Yekta soğuk havaya rağmen arabanın camını aralarken. Telefonumu çıkararak Mihri’ye mesaj attım.

Akasya: Yekta inanılmaz korktu ya.

Akasya: Geliyoruz, hazır olun siz.

Mihri: Tamam.

Telefonumun bildirim sesi taksinin içerisine yayıldığında Yekta bana dönerek mırıldandı. “Ne diyor?”

“Hamileliğiyle ilgiliymiş,” dedim ona bir yalan söyleyerek. “Sancılanmış. Arslan da evde değilmiş, Eren’i aramış. Ciddi bir şey yokmuş.”

Derin bir nefes aldı. Biraz olsun rahatlamıştı. Elimi ona uzatarak büyük ellerini avcumun içerisine aldım. “Sakin ol,” dedim ellerimin ellerine kenetlerken. “Sıkıntı olmayacak.”

Taksi tanıdığım sokaklara girerken Yekta birbirine kenetlediğim ellerimizi sıkarak bana tutundu. Taksi Eren’in evinin önünde durduğunda Yekta cebinden çıkardığı ücreti uzatarak üstünü almadan taksiden indi ve ardından ben de indim. Hızlı adımlarla eve doğru ilerlediğimizde hava çoktan kararmıştı. Eren’in kapısının önüne geldiğimizde büyük tokmağı kaldırarak kapıya çarptı. Bahçede yankılanan tok sesin ardından adım sesleri geldiğinde gülümsedim. Yekta’nın arkasında duruyordum. Kapı yavaşça aralanırken ellerimi Yekta’nın gözlerinin üzerine kapattım. Ani bir reflekse elleri kollarıma uzanırken içeriden diğerlerinin sesi yükseldi.

“İyi ki doğdun!” Gözlerinin üzerindeki parmaklarımı aralarken karşımızda elinde bir pastayla duran Zehra’ya baktığımı gördüm ve mırıldandım.

“İyi ki doğdun sevgilim,” dedim son kelime içimi ısıtırken. O benimdi. Benim sevgilimdi. “İyi ki varsın.” Zehra’nın elindeki pastanın üzerinde tek bir mum vardı.

Tek bir mum yaktık bugün onun için.

İçimde susturamadığım sese ve onun hiçbir zaman kutlayamadığı yaşlarına inat.

Yekta'nın gözlerinde şaşkınlıkla karışık hüznü ve mutluluğu gördüm. İçeriye doğru birkaç adım atarken büyük masanın üzerine yemekler konulmuştu. Etrafında Yusuf, Mihri, Nehir ve Eren vardı. Zehra'yı Eren getirmişti ve ben bunu yapacağını biliyordum.

"Siz," dedi Yekta şaşkınlıkla ve ona gülümseyerek bakan kardeşinden gözlerini alarak bana çevirdi. "Sen," diye ekledi. "Sen benim sonum olacaksın."

Gülümsedim. Yüzündeki mutluluk her şeye değerdi. Yekta Emir Ilgaz'ın bir sonu olacaksa bu ben olmak isterdim.

"Olacağım sevgilim," dedim ona bir hediye vererek. Kollarımı ona sardım ve önümüzde yanan muma aldırmadan kulağına doğru fısıldadım. "Ben senden hiç gitmeyeceğim. Artık ben şehirleri terk etmeyeceğim çünkü kendimi bulduğum kalbin, bana şehirlerin de insanları terk edebileceğini öğretti."

Kolları sıkıca ince belimi kavrarken ondan yavaşça ayrıldım. Önündeki pasta mumuna üfledi ve mutlulukla karışık bir hüznle yeniden bize baktı, bana baktı.

Bu gece Yekta Emir Ilgaz'a bir hediye verdim. Ona kendim için bile atamayacağım bir adım attım.

Bütün hayatımı ona adadım.



Ninova



30. DURAK

“Bir baş dönmesi, ruhumda yokluğunun izleri.
Tenin yetmiyor, dudaklarımda yalancı bir buse.
Sevişmelerimiz yalan.

Kokunu arıyorum tenimde, anılarımız ağlıyor.
Aklımı kaybediyorum seni bulduğum ıssız sokak
arasında.”

Bir koku bazen eviniz gibi hissettirir. İçime çektim kokusunu. Elim altındaki teni burada olduğuna inanamama yetmiyordu. Daha fazlasına ihtiyacım vardı. Kokusu, içimdeki korkuyu bastırırken onu daha çok hissetmek istiyordum. Kollarımı sardığım bedeninde benden bir parça olsun istiyordum. Gözlerindeki mutluluğu gördüm. Bu hep böyleydi. Ben ona bir adım atsam o bana koşardı. Düşmeyeyim diye kendisini feda ederdi, bilirdim. Hiçbir zaman böyle bir konuma gelmemiştik fakat gelseydik de tercihinin ne olacağını bilirdim.

Yekta Emir Ilgaz hep beni seçerdi.

Karşısında ne olduğunun hiçbir önemi yoktu.

Mihri arkadan bize seslendiğinde kollarımı Yekta'dan ayırdım. “Mum eridi bitti!” Yekta gülerek elime uzandı ve elimi tutarken pas-tanın üzerindeki muma dikti gözlerini. O mumda ne gördüğünü bilmiyordum. Ona ne hissettirdiğini bilmiyordum fakat içimden bir ses bize dair bir dilek dilediğini söylüyordu. Kalbimde sıkışan hisler ona

bakarken son buluyordu. Elleri ellerimdeyken pastanın üzerindeki mumu üfledi.

Ben de bir dilek diledim senin için.

Bundan sonra bütün yaşların böyle güzel geçsin. Hayat seni hiç acıtmamasın sevgilim.

Arkadakiler Yekta'yı alkışlarken Zehra, Yekta'nın gözlerinin içerisine bakarak mırıldandı. "İyi ki doğdun abi."

"Güzelim," dedi Yekta yavaşça elimi bırakarak. Zehra'nın elindeki pastaya uzanarak alıp masaya götürdüm. Yekta, Zehra'ya sarılırken pastayı masanın üzerine bıraktım. Onların arasındaki buzdağlarını eriten de Zehra'nın karnındaki minik can olmuştu. Küçük bir mucize onların hayatını düzeltiyordu, düzeltecekti, buna inanıyordum.

"İyi ki doğdun!" Zehra abisine sarılırken bu anı ne kadar çok beklediklerini düşündüm. Belki gözlerinin önünden çocuklukları ve anıları geçiyordu. Benim sahip olamadığım ama onların birer birer yaşadıkları anlar, içlerindeki çocuğun kalbini kırıyordu. Artık o çocukları bir başına bırakmayacaktım. Bu kararımın arkasındaydım. Ben Yekta Emir Ilgaz'ı terk edemezdim.

Yıllardır şehir şehir gezerek aradığım o mutluluğu bir adamın göğüs kafesinde nefes alırken bulmuştum. Zihnimin arasında bir yerlerde kendimden koparıp attığım geçmiş vardı. O geçmişe sıkı sıkı tutunurken, beni hayatta tutanın, beni buraya bağlayanın geçmiş olduğuna inanırken şimdi onun sevgisine inanıyordum. Kendi içimde bir savaş veriyordum, bundan hiç haberi olmuyordu.

O beni herkesten ve her şeyden çok seviyordu. Ellerimi teninde dolandırmak istiyordum. Varlığını hissetmeye yetmiyordu dudakları. Artık Yekta Emir Ilgaz, bütünüyle benim olsun, bana ait olsun istiyordum.

Pastayı yavaşça masaya bıraktığımda Mihri'ye doğru ilerleyerek sarıldım. "Çok güzel olmuş," diye mırıldandım ondan ayrılırken.

"Senin sayende," diye mırıldandı Mihri.

"Emeğinize sağlık." Yusuf'a doğru ilerleyerek ona sarıldım ve ardından Nehir'le selamlaştım. Birkaç adım uzağımızda duran Eren'e

elimi kaldırarak selam verdiğimde o da elini kaldırdı. Hepimiz buradaydık. Kırk beşinci durakta bulduğum adam ve onun bana getirdikleri bu evin içerisindeydi. Sanki bu evden, bu hayattan başka hiç kimsem yoktu. Sanki ailemi burada onun yanında bulmuştum. Fakat bu diğer insanların varlığıyla ilgili değildi. Onunla ilgiliydi. Şimdi çıkarsa kapıdan, gitse ben yine yapayalnız kalırdım.

Yekta masaya doğru ilerlediğinde mırıldandım. “Oturalım mı artık?”

“Oturalım sevgilim,” dedi Yekta beni kendisine doğru çekerek saçlarımı öperken. Sırtıma değen tenini hissetmeye çalıştım. Buradaydı. Korkularım, onu benden almaya yetmeyecekti. Yekta Emir Ilgaz, hep ardımda, yanımda, benimleydi.

“Geçelim kardeşim,” dedi Eren oturduğu koltuktan kalkarak masaya doğru ilerlerken. Önce Eren geçti masanın başına oturdu ve sağ tarafa dizilen sandalyelere sırasıyla Mihri, Yusuf ve Nehir oturdu. Tam karşıya, Eren’in sol tarafına dizilen sandalyeye Zehra geçti ve onun yanına Yekta, Yekta’nın yanmaysa ben oturdum. Eren’in kısa bir süre yanında olan Zehra’ya baktığını fark etsem de Nehir’in sesi dikkatinin dağılmasına sebep oldu.

“Hediyeleri yemekten sonra veriyoruz herhalde,” dedi Nehir ortaya servis edilen yemeklerden tabağına servis ederken. Biz daha yeni yemek yediğimiz için pek aç değildim. Daha çok alkol tüketmek istiyordum. Masadaki şarabı Eren açmış ve şişeyi masaya bırakmıştı. Bıraktığı şişeye uzanarak kadehimi doldurdum.

“Öyle yaparız,” diye mırıldandığımda Yekta araya girdi.

“Hediyeye gerek yoktu.”

“Hayır,” dedim ona karşı çıkarak. “Sen beğenmezsen ben alırım. Hediye sevilmez mi? Robot musun sen?”

Bana bakarak güldüğünde diğerleri de gülümsedi. Hepsi alaycı tavrıma alışmıştı. Kimsenin garipsemediği ya da yanlış anlamadığını biliyordum.

“Bana pasta verebilir misin?” dedim Zehra’ya dönerek. Pasta onun tarafında kalmıştı. Başıyla beni onaylayarak pastaya doğru uzandı ve

ayağa kalkarak masadaki bıçağı eline aldı. Onunla birlikte bıçağı uzanan Eren de ayağa kalktığı anda bakışlarını ikisine döndü.

“Ben halledeyim,” dedi Eren mesafeli bir tavırla.

“Gerek yok.” Zehra ona karşı çıksa da başını iki yana sallayarak Zehra’nın elindeki bıçağı uzandı ve kolaylıkla bıçağı elinden aldı. Yekta duruma sessiz kalırken Nehir ve Mihri kendi aralarında sohbet ediyorlardı.

“Kendi ilişkileri,” dedi Yekta sessizce. Artık konuşsam bile neyi sorguladığımı anlıyordu. “Karışma.” Başımı ona doğru çevirdim ve odak noktamı Eren ve Zehra’dan ayırdım.

“Sevindin mi?”

“Gerek yoktu,” diye mırıldandığında yüzüm düştü. Uğraşmıştım.

“Seversin diye düşündüm.”

“Tek cümle bütün geceden değerliydi Alaca,” diye mırıldandı. Hangi cümleden bahsettiğini biliyordum. Yüzümdeki gülümseme yeniden yeşerdiğinde yüzüme doğru eğilerek dudağımı hafifçe öptü.

“Kardeşim bi’ rahat durun.” Yusuf’un sesi aramıza girdiğinde Eren ona ekleme yaparak takıldı.

“Yukarda boş oda var, ben sonuna kadar destekliyorum bu libidoyu.”

“Siktir git,” dedi Yekta ona gülerek.

“Ben de arkasımdayım,” dedi Mihri Eren’e destek çıkararak. “Yeter ki sevişin.”

“Size porno mu çekiyoruz biz?” dedim onlarla dalga geçerek. “Herkes işine baksın. Rahat bırakın bizi.”

Zehra kurduğum cümleye kahkaha attığında Yekta kaşlarını çatarak ona doğru döndü. “Şu masada ne konuştuğunuza bakın kardeşim ya!” Ayağa kalkarak Zehra’nın yanına geçti ve ellerini arkadan ona sardı. “Kardeşim burada benim şerefsizler. Cinsel hayatımın döküldüğü masaya bakın.”

Zehra yeniden kahkaha attığında gülüşlerinin arasından konuştu. “Yeğenin de hâkim artık galiba.”

“Zehra kulaklarını kapatıyorsun bu piçlere.” Zehra kaşlarını kaldırdı ve yeniden güldü.

“On yaşında mıyım ben?” dedi Yekta’ya nazlanarak.

“O çocuğu leylekler getirmedi, biliyorsun değil mi?” Nehir Yekta’ya takıldığında Yekta yüzünü buruşturdu.

“Şimdi de kardeşimin cinsel hayatını konuşuyoruz amına koyayım. Bana bir kadeh doldurur musunuz? Bu geceyle başka türlü başa çıkamayacağım.” Söylediklerine gülerek önündeki kadehten bir yudum aldım.

“Abartma da otur.”

“Lan kız kardeşimle konuştuğunuz konuya bak,” dedi Yekta Eren’e dönerek. *Yekta, seni üzmem istemem ama Eren teorik olarak bu konuyu kız kardeşinle konuşmakla sınırlı kalmadı. Düşüncelerim bir kere daha kahkaha atmama sebep olurken* Yekta, Zehra’nın yanından ayrılarak ellerini saçlarıma uzattı ve saçlarımı karıştırdı.

“Kimbilir neler dönüyor tilkiler dolaşan zihninde,” diye mırıldandı saçlarımı karıştırırken.

“Kimbilir,” dedim iç çekerek ve kadehimden birkaç yudum daha aldım. İçeriye müzik sesi sızdığında Eren’in müzik sisteminden Sezen Aksu şarkılarını açtığını gördüm. Kulaklarıma dolan melodi olduğum yerde sallanmama sebep olurken elimdeki kadehle birlikte ayağa kalktım ve benimle birlikte ayaklanan Yekta’nın omzuna bir elimi yerleştirerek ayakta hafifçe sallanmaya başladım.

Güllerim soldu, diyordu Sezen. *Güllerim soldu.*

“*Hani her şeyindim ben senin?*” dedim Yekta’ya dönerek. “*Hani kor dudaklındım?*” Sesini hafifçe yükselterek gözlerimi kıstığımda beni izlemeye devam etti. Diğerlerinin de ayaklandığını görmüştüm. Eren, Nehir ile dans ediyordu. Mihri, Yusuf’la. Zehra ise olduğu yerde oturmuş bizi izliyordu. Elinde portakal suyu vardı.

“*Hani karlarda açan çiçektim?*” dedi Yekta benimle birlikte şarkıya eşlik ederek. “*Vazgeçilmezdim,*” diye mırıldandık birlikte.

* Sezen Aksu “Güllerim Soldu” şarkısı. -ed.n.

Vazgeçilmezdik. Biz birbirimizden vazgeçemezdik.

Zehra oturduğu yerden kalkıp mutfığa doğru ilerlediğinde elimdeki kadeh bitmişti. Yekta'ya dönerek mırıldandım. "Ben içki alıp geleceğim."

"Masada yok mu?" dedi Yekta bana dönerek.

"Canım başka bir şey içmek istiyor."

"Çok karıştırma, miden bulanır." Başımla onu onayladım. Ve yanından ayrılarak Zehra'nın ardından mutfığa ilerledim. Gitmeden önce gözlerim ellerindeki bardaklarla birlikte kahkaha atarak konuşan Eren ve Nehir'de gezinmişti. Zehra'nın bu ortamda ne hissettiğini tahmin edebiliyordum.

Başka bir ihtimal düşünüyordu. Başka bir ihtimalde oradaki kız o olabilirdi. Şimdi burada içindeki kırgınlıkla değil de sevinçle oturuyor olabilirdi. Her günümüz, bu gece gibi geçebilirdi. Zehra keşkelerinin ve seçimlerinin kurbanıydı. Ve şimdi Eren'in yanında bir başkasını gördükçe başka bir ihtimal tekrar tekrar zihnini işgal ediyor, karnının kasılmasına, midesinin bulanmasına sebep oluyordu.

Mutfaktan içeriye girdiğimde Zehra'nın mutfak kapısından bahçeye çıktığını anladım. Açık olan bahçe kapısından geçerken onun yanına doğru ilerledim ve geçmeden önce elime masanın üzerindeki şişeyi aldım. Tahmin ettiğim gibi dışarıda havuzun başında oturuyordu. Ses çıkarmadan yanına doğru ilerledim ve onun gibi boş şezlonglardan birisine oturdum. Bacaklarım soğuk zeminle üşürken elbisemin altında ezilen kar tanelerine aldırmadım.

"İyi misin?" dedim Zehra'ya dönerek. Bir yanım hep onu anlıyordu. Bir yanım onun yanında kalıyordu. İçindeki boşluğu, çıkmaz sokakları tanıyordum. Boğazına kadar batmanın, boğulmanın ne demek olduğunu biliyordum. Bu hissi tanımak beni onu anlamaya itiyordu.

"Bilmem," diye mırıldandı.

"Üşüyeceksin," dedim hem onu hem karnındakini düşünerek. "Hasta olursun." Derin bir nefes aldı.

“Belki düşer,” dedi sanki bunu diliyormuş gibi.

“İster misin bunu?” dedim onu yargılamamaya çalışarak.

“Belki de en başında yapmam gereken buydu,” diye mırıldandı.

“Belki de Eren haklıydı. Hiçbir şey düzelmedi. Her şey daha da boka sardı.”

“Böyle söyleme,” diye mırıldandım cılız bir sesle. Üzerimize kar taneleri düşmeye devam ediyordu. Aralık ayı Ankara soğuşunu hissettiriyordu. “O senin bir parçan. Belki sana umut olur.”

“Kimse bana umut olamaz Akasya,” dedi derin bir iç çekerek. Yüzünü yerden ayırıp bana doğru çevirdi. Gözlerindeki kurgunluğu gördüm. Yaşları gördüm. Yaşanmamışlıkları gördüm.

“Başka bir ihtimalimiz var mıydı sence?” dedi gözünden birkaç damla süzülürken. O zehirli soruyu sormuştu kendisine. O çıkmaz sokağa girmişti bir kere. “Bak içeride başka bir kadınla gülüyor, eğleniyor. Ben olduğum kişiden nefret ediyorum. Ona yaptıklarımın, seçimlerimden, o seçimlerin doğurduklarından nefret ediyorum.”

“Nehir seni bilmiyor,” dedim Nehir’e karşı kötü bir his beslememesini umarak.

“Bilse de kızmam ki,” diye mırıldandı ve burnunu çekti. “Ben evliyim Akasya. Kime nasıl, ne için kızabilirim? Ben evliyim ve başka bir adamdan hamileyim.”

“Kimseyi aldatmadın,” dedim onu rahatlatmak istercesine. “Senin yaşadığın şey ilişki değil, zorunluluk.”

“O masada onunla evlenmeyi ben kabul ettim. Kimse zorla oturtmadı beni masaya.”

“Bunu söyleyemezsin Zehra,” dedim ona karşı çıkarak. “Bari sen yapma. Senin gibi binlerce kadının acısını böyle yok sayamazsın. Evli olmanız hiçbir şeyi değiştirmez. İstek dışı girilen her ilişki tecavüzdür. Suçtur.”

“Bir tek sen böyle bakıyorsun buna,” diye mırıldandı ve ekledi. “Belki yetiştiğin çevreden ötürüdür.”

“Değil,” dedim ona karşı çıkararak. “Elbet hepimiz hayata kendi penceremizden bakıyoruz. Elbet kendini geliştirmemiş bir kadın sana bambaşka bir yerden bakar ama bu eğitiminle değil, kendini nasıl eğittiğinle alakalı. Bak sen bahsettiğin insanlarla aynı noktada değilsin.”

“Haklısın belki de,” diye mırıldandı. Elimdeki şişeden birkaç yudum aldım. “Eren benden nefret ediyor,” dedi ardından. Gözlerinden birkaç damla daha süzüldü. “Ona kızamıyorum bile. Bana öfkeyle bakıyor. Ona küsemiyorum bile. Çünkü hakkı. Ben o adamı terk ettim. Bir hiç uğruna arkamda bıraktım.”

“Bencil olmayı bilirim Zehra,” dedim onu anlamaya çalışarak. “Zarar görmemek için, kendin için, bir başkasını yok saymanın ne demek olduğunu bilirim. Bazen insan kalbini değil aklını dinler ve aklındaki şeytanlar kötü olanı yaptırır. Kendin için iyi olanı yapıyorsun zannedersin, kendini korumaya çalışırsın ama başkasını yakıp yıktığını anlamazsın.”

“Abimi böyle bir ateşin içerisinde bırakmayacaksın değil mi?” dedi gözyaşlarının arasından bana dönerek.

“Bırakmam,” dedim net bir sesle ve ekledim. “Ben onu bırakmam. Ben ondan gidemem.”

“Hiç güven vermiyorsun,” diye mırıldandı gülümseyerek.

“Siktir oradan,” dedim ona takılarak.

“Olur,” dediğinde gülümsedim.

“Ben artık kendim için başka ihtimal düşünemiyorum,” dedim ona yeni bir pencere açarak. Şişeden birkaç yudum daha içtikten sonra ekledim. “Yekta o kadar içime işlemiş ki başka bir ben düşünemiyorum. Şehirleri istemiyorum, insanlar istemiyorum, geçmişi yaktım ve yok saydım. Ben artık sadece onu ve bu hayatı istiyorum.”

“Korkuyorsun,” dedi konuyu değiştirerek. “Onu kaybetmekten korkuyorsun ama neden?”

“Seven insan korkmaz mı?” Onu kaybetmekten korkuyordum çünkü en değerli varlığının hayatındaki boşlukta benim de payım ol-

duğunu bilmesin istiyordum. Babamın, Zehra'nın hayatına da dokunduğunu görmesin istiyordum. Beni her gördüğünde gözlerinde seni ve acısını görmesin, hissetmesin istiyordum.

“Bence senin hissettiğin şey sevgi değil Akasya,” dedi Zehra soruma cevap vermeyerek. “Sen abimin sana olan düşkünlüğünü seviyorsun. Yaşadığın şu korkuyu seviyorsun çünkü toksiklik istiyorsun. Kaybetme korkusu sana acı çektiriyor, bunu seviyorsun ama abimi sevmiyorsun. Abime karşı olduğunu sandığın bu his sevgi değil.” Kaşlarımı çatıttım.

“Sen nereden bilebilirsin ki?” dedim hadsiz tavrının altında kalmayarak.

“Bilirim,” dedi eli gözyaşlarını silerken. “Anlarım ben. Bir hastalık gibi içine yayılmaz sevgi. Seni tutsak kılmaz, özgür bırakır.” Gülerек onu alaya aldım çünkü kaçmak kolayıma geliyordu.

“Söylerim terapistime,” diye mırıldandım dalga geçmeye devam ederek.

“Bazen dipte hissediyorum,” diye ekledim ardından. “O kadar dip-te hissediyorum ki orada beni Yekta bile göremez, bulamaz gibi geliyor. Ama sonra o beni görüyor. En saklandığımı sandığım anlarda bile beni buluyor. Böyle bir adamı sevmeyip ne yaparsın Zehra?” dedim bakışlarımı yüzüne sabitleyerek. “Onu kendime saklamak istiyorum. Sadece benim olsun, benimle olsun istiyorum.”

“Sen söylediklerimi bir düşün,” dedi geri adım atmayarak. “Daha fazla yalnız bırakmayalım onu istersen.” Ayağa kalktığında ben de ayağa kalktım.

Bunu kendi içimde çok kez tartmıştım. Bu his bağılıktı, sevgiydi, tutkuydu, aşktı. Hastalıklı değildi. Olamazdı. Bana bu denli iyi gelen, bana bu derece iyi hissettiren bu tutku hastalıklı olamazdı.

Zihnimin uyuştüğünü hissediyordum. Elimdeki şişeyi fark etmeden bitirmiştım. İçeride içtiğim kadehler de üzerine eklendiğinde başımın dönmesi gayet normaldi. Fakat artık bunun bile yeterli

gelmediğini hissediyordum. Daha fazlasına ihtiyaç duyuyordum. Zehra çoktan içeriye girmişti. Bahçede yalnız kalmıştım.

Daha fazla uyuşmaya ihtiyaç duyuyordum. Birkaç kadeh daha içtiğimde kusacağımı, gecelerini berbat edeceğimi biliyordum ve bu yüzden elim alkol şişelerine gitmiyordu fakat zihnimde dolaşıp duran tilkiler bana bu gece geçmişin kapılarını aralıyordu.



Düzenleme
Ny.ozlem



31. DURAK

“Yutkunamıyorum. Boğazıma kadar acı.
Sen geldin ve iyileştirdin beni.
Şimdiye kadar nasıl sevmemişim seni?
Nasıl tanımamışım güzel kalbini?”

Anlatacak tek bir kelimen kalmadığında insanın içi bile sessizleşir. Anlaşılmadığını hissediyor olmak bu dünyada yaşadığın cehennemın başka bir adı. Kimsenin yanında filtresiz bir şekilde kendin olamamak, yaşıyorken ölüyor gibi hissetmek demek.

Ve kendini severken en çok kendinden nefret etmek.

Hayır, bu fiziksel bir nefret değil. Derdin, aynada gördüğünle değil. Hiçbir zaman olmadı ve bunu sen de biliyorsun. İnkâr etsen de içinde bir parça hep kabulleniyor. O parçaya kıızıyorsun ama yapma bunu. Durdurma gözyaşlarını.

İnsanın bazen tek yoldaşı gözünden süzülen yaşlardır.

Olduğun kişiden nefret ediyorsun. Kaybetme korkundan nefret ediyorsun. Onlarca hata yapıyorsun. Hatalarının sonuçlarıyla yüzleşmek istemiyorsun. Birisi gelsin ve seni sevsin istiyorsun. Bütün hatalarınla. Senin bile yok saymaya çalıştığın yüzlerinle.

İşte Yekta Emir Ilgaz bu demek.

Benim bile kaçtığım yüzlerimi avuç içlerine alan, dudaklarını onu zehirleyeceğini bile bile dudaklarıma değdiren, kalbine bir

silah gibi dayadığım kelimelere rağmen belimi sıkı sıkı kavrayan adam demek.

Şimdi ben onu kaybetmekten böylesine korkarken bir yandan beni tanımasın istiyorum. İçimdeki çöp yığınıni görmesin istiyorum. O güzel kalbinin yanına kendimi yakıştıramıyorum.

Çünkü biliyorum. Ben hep eksiyim. Onun yanında ben hep biraz gerideyim ve o buna rağmen seviyor beni. Kendisini bile sevdiğinden çok. Öyle güzel seviyor ki şimdi uğruma feda edebilir bütün hayatını.

Korkuyorum. Onu kaybetmekten korkuyorum. Hayatımdan gitmesinden korkuyorum. Bir noktada artık onun bile beni sevmemesinden korkuyorum ama özür dilerim sevgilim, içimdeki zehri atamıyorum. Kendimi değiştiremiyorum.

Seni, senin beni sevdiğin kadar güzel sevmek istiyorum. Ama ben sevmeyi bile beceremiyorum.

Affet beni. Zehirli hislerimi, olduğum kişiyi. Ve lütfen ne olursa olsun sev beni. Çünkü buna ihtiyacım var. Çünkü senin sevgin olmadan nasıl devam edilir bilmiyorum.

“Yekta Emir Ilgaz,” diye mırıldandım kollarımı sandalyenin arkasından ona sararken. Başımı boyun girintisine gömerken dudakları ellerime değdi. Avuçiçlerimi öperken gülümsediğini hissettim.

“Güzelim,” diye mırıldandı Yekta.

“Nasıl?” dedim kulağına fısıldayarak. “Sevdin mi bu geceyi?”

“Çok fazla,” diye mırıldandı benim gibi kısık sesle. “Ama daha fazla da sevebilirim gibi hissediyorum.”

“O nasıl olacakmış?” Kollarımı ondan ayırarak yanındaki sandalyeye oturduğumda Zehra’nın Nehir ve Eren’in yanında durduğunu gördüm.

Bu geceyi herhangi bir olay çıkmadan atlatsak iyi olacaktı.

“Bilmem,” diye mırıldandı yüzünü bana yaklaştıırken. Yüzümdeki gülümseme büyüdü. İçimdeki korkular yavaş yavaş söndü. Yekta, bu gece bana yine olduğumdan daha iyi hissettirdi. “Belki şimdi bir

mutfak,” diye mırıldandığında arkada çalan şarkıya gönderme yaptığını anlamıştım. “Bir kütüphane, bir yatak.”

“Hım...” Yüzümü ona doğru yaklaştıırken çevredeki insanların varlığı umurumda değildi. Dudağına küçük bir buse kondurup fısıldadım. “Ben sana hep,” diye mırıldandım. “Her zaman, her yerde.”

Birkaç cümlesiyle yine içimdeki korkulardan sıyrılmış, onun bir parçası olmuştum. Zamanın eli bize hiç dokunmasın sevgilim. Herkes gitse de sen burada, benimle kal. İçimde hep aynı şevketi hissedeyim. Hiç kimseyi bulamadığımda sana dönsün yüzüm.

“Beni hiç bırakma olur mu?” dedim ona sarılmışken. “Hep burada kal. Bir gün kokunu kaybetmekten, ellerini tutamamaktan o kadar korkuyorum ki. İçim paramparça oluyor sana karşı. Keskinleşiyorum seni kaybetme duygusu yüzünden. Sivriliyor köşelerim. Sonra kesiyorum etini, canın yanıyor. Ama yine de kalırsın değil mi Yekta? Sen benden hiç gitmezsin.”

“Gitmem,” dedi Yekta kendinden emin bir sesle. “Ama artık korkacağın şeyler yapma Akasya. İnsanları kaybedeceğini düşündüğün o adımları atma. Bu en çok senin canını yakıyor. Farkında değilsin.”

“O kadar bencilim ki,” dedim ona içimi açmaktan, kendimi anlatmaktan korkmayarak. “O kadar bencilim ki senin canını yakacağımı bildiğimde bile kendim için endişeleniyorum. Kendim için korkuyorum.”

“Bencil olsaydın bunu kendine dert edinmezdin,” dedi. Sustum.

Yine anladı, dedi iç sesim. Yine sahiplendi bizi. Yine ruhumuzu sarmaladı. Daha iyi biri olduğuma inandırdı beni.

“Senin sevgin içimde daha iyi bir insan olma isteği uyandırıyor.”

“Yetemiyorsun,” dedi Yekta. “Bir kendine yetemiyorsun sevgilim. Yapma bunu kendine. Bak bu gece bana çocukluğumun hayalini verdin. Günlerdir bu gece için uğraştığını fark etmedim mi zannediyorsun? Neden yaptığını anlamıyorum mu sanıyorsun? Yapma Akasya. Sandığın kadar kötü bir insan değilsin. Sadece kendini buna inandırmaya çalışıyorsun.” Derin bir nefes alıp beni göğsüne yasladı ve devam etti. Çenesi saçlarımın üzerindeydi. “Çünkü insanların kötü olduğuna inanmak istemiyorsun.”

Bir cevap vermedim. Sadece ona sarıldım. Başım göğsüne yaslıyken kollarımda teninin sıcaklığını hissetmek istedim.

“Artık yavaştan eve geçelim mi? İyice sarhoş olmuş duruyorsun.”

“Hım...” Mırıldandım. “Çorba içmek fena olmazdı.” Yekta kısık sesle güldü.

“Ben sana yaparım çorba.”

Gözlerimi kıstım ve ondan uzaklaşarak işaretparmağımı ona doğru uzattım “Sen?”

“Ben,” dedi kendinden emin bir şekilde.

“Söz mü?”

“Söz.” Aynı eminlikte cevap verdiğinde olduğum yerde zıplayarak alkış tutmaya çalıştım fakat başımın dönmesi ellerimin tutunacak bir yer aramasına sebep oldu. Yekta beni tutarak kendine çektiğinde güldüm.

“Yeterince dengeli değilim sanırım.”

“Sakin kal ve hastaneye gitmeden evimize gidelim.” Yekta’nın söylediğine başımı olumlu anlamda sallayarak cevap verdiğimde birlikte içeri girmiştik.

“Ne yapıyorsunuz dakikalardır dışarıda?” Eren’in sorusuna Yekta, beni koltuğa oturtttuktan sonra cevap verdi.

“Hava aldık biraz.”

“İyi ki doğdun Yekta!” Mihri’nin bağrışını işittiğimde istemsizce kahkaha attım. Tek sarhoş olan ben değildim anlaşılan.

“Eyvallah,” dedi Yekta gülümseyerek.

“Herkesin kafa gitmiş,” dedi Yusuf araya girerek.

“Valla burada kalalım bu gece.”

Ben aceleyle karşı çıktım. “Yok, biz gideceğiz.” Yekta bana çorba yapacak.

“Ben de gitsem iyi olur.” Zehra’nın Eren’den çekindiğini anladığımda sessizleştim.

“Yok,” dedi Eren karşı çıkarak. “Geç kalacaksın, gece gece gitme. Boş oda var.”

“Eyvallah abiciğim ama Akasya’yı götüreyim,” dedi Yekta Eren’in koluna vurarak.

“Tamamdır, diğer ekip burada o zaman.” Herkes onayladığında Yekta montumu alarak yanıma gelmiş, beni ayağa kaldırarak montumu kollarımdan geçirmeye başlamıştı. Çantamın da onun koluna asılı olduğunu gördüm.

“Ben taksi çağırıyorum size,” dedi Eren.

“Aynen.” Yekta kısa bir cevap verdi. Eren taksi durağını aradıktan kısa bir süre sonra taksinin geldiğini haber verdiğinde ikimiz de hazırlanmış kapıya çıkmıştık. Gelen taksiye binerek evin adresini verdik. İkimiz de arka koltuğa oturmuştuk ve ben başımı Yekta’nın göğsüne yaslamıştım.

Evim olan kalbine.

Gözlerimi kapattım.

Kalbin, demişti, benim şehrim. Ve şehirler insanları terk etmez Akasya.

Hiç terk etmeyeceğim seni sevgilim. Hiç.

Kokusunu içime çektim.

Bu kokuyu ne olursa olsun kaybetmeyeceğim.



Taksiden indiğimizde Yekta merdivenleri çıkmamam için beni kucağına almış, en üst kata dairemin önüne kadar kucağında taşımıştı. Çantamın içinden aldığı anahtarla evin kapısını açtığı anda hafif bulanık olan zihnime rağmen gülümseyerek mırıldandım.

“Bana çorba yapacaksın.” Onun elinden yemek yemeyi çok seviyordum. Bütün şefkatini, sevgisini, o benim için bir şeyler yaparken canlı canlı görüyor gibi hissediyordum.

“Önce bi’ üzerini değiştirelim,” dedi Yekta kıyafetlerimin içinde rahat olmadığımı fark ederek. Üstümdeki tişörtü çıkardı. Dolabımı açarak aldığı gecelik takımının tişörtünü giydirdi. Hemen ardından elimle omuzlarına tutundum ve tek bacağımı kaldırarak eşofmanı onun elinde tuttuğu eşofmanı giydim.

“Çorba,” dedim mırıldanarak. Başını olumlu anlamda salladı.

“Gel bakalım küçük kedi.” Eğilerek bacaklarımı kollarıyla kavradı ve beni kucağına alarak mutfığıma taşıdı. Sandalyeye bırakacağını anladığımda ona karşı çıktım. Omuzlarımı silkerek şımarık bir şekilde konuştum.

“Tezgâha oturmak istiyorum.” Gözlerini kısarak bana baktı.

“Düşersin Akasya,” dedi emin olamayarak.

“Yok.” Başımı olumsuz anlamda salladım. “Düşmem valla. Tezgâha oturmak istiyorum.”

“Otur bakalım,” diyerek güldüğünde beni tezgâh taşının üzerine bırakmıştı. Ardından dengede durup durmadığımı kontrol ettiğinde ona göz kırptım.

“Her şey yolunda kaptan.” Elimle onay işareti yaptığımda gülümsemesi büyümüştü. Onu seviyordum. Çok seviyordum. Sevgim kalbimin içine sığmıyordu.

Mutfak dolaplarını açarak kendisine uygun küçük bir tencere çıkardı. Hemen ardından bana döndü. “Hangi çorbayı istiyorsunuz hanımefendi?”

“Mercimek,” diye cevap verdim.

“Anlaşıldı.” Tencereyi tezgâhın üzerine bıraktı. Ardından buzdolabına ilerleyerek gerekli olan malzemeleri aldı ve yine dolaptan kırmızı mercimeği çıkardı. Bacaklarımı tezgâh mermerinden sarkıtmış onu izliyordum. Tencereye suyu eklerken üzerindeki gömleği çıkarmış, mutfaktaki sandalyenin üzerine bırakmıştı.

“Yekta,” dedim aklıma gelen fikirle. “Telefonunu versene.”

“Neden?” Bana bakarak sorduğunda gülümsedim.

“Fotoğrafını çekeceğim.”

Pantolonunun cebinden telefonunu bana uzattığında telefonuna kaydettiğim parmak iziyle ekranını açtım ve o çorbayı hazırlamaya devam ederken birkaç fotoğrafını çektim. Ardından galerisine girerek biraz galerisinde dolaştım. Sıkıldığımda oradan çıkarak sosyal medya hesabına girdim.

“N’apıyorsun?” dedi çorbayla ilgilenmeye devam ederken.

“Hiç,” diye mırıldandım. “Sosyal medya hesaplarında dolaşıyorum.

“Dolaş bakalım.”

Direkt mesajlarına girdiğimde en üstte benim, hemen altında ise Yusuf ve Nehir’in olduğunu gördüm. Biraz daha aşağıya indiğimde tanımadığımı bir kızın ismini gördüm ve kaşlarım çatıldı. Konuşmaya tıkladığımda en son üç gün önce kızın doğum gününü kutladığını gördüm. Bir önceki konuşmaları yıllar öncesine aitti.

“Yekta,” dedim kaşlarımı çatarak.

“Efendim sevgilim.”

“Bu kız kim?” Elindeki kepeyi bırakarak yanıma geldi. Konuşmalarda yukarıya çıktığımda birkaç yıl öncesine ait konuşmalarını gördüm.

“Hangi kız sevgilim?”

Ekranı ona çevirdiğimde kaşları çatıldı.

“Eski bir arkadaşım,” dedi düz bir şekilde. Beni aldatmadığını ya da aldatmayacağını biliyordum. Fakat bu o kızın hoşuma gitmediği ve onu kışkırdığım gerçeğini değiştirmiyordu.

“Arkadaşın,” dedim kaşlarımı kaldırarak.

“Arkadaşım,” dedi kendinden emin bir tavırla.

“Flört mü ettiniz?” dedim alkolün de verdiği rahatlıkla.

“Ne flörtü sevgilim? Versene şu telefonu.”

“Yok,” dedim geriye çekilerek.

“Arkadaş grubumuz vardı. Vallahi yok, yıllardır konuşmuyoruz zaten, hikâye paylaşmış doğum gününü kutladım.”

“Niye kutluyorsun yıllardır konuşmadığın kızın doğum gününü?”

“Aşkım hikâye paylaşmış, eski arkadaşım.” Gözlerimin içine bakarak kendini açıkladığında omuz silktim.

“Gördüm,” dedim ona inanmayarak. Flört eder gibi konuşmuşlardı. Ya da bana öyle geliyordu.

“Neyi?”

“Möyöv,” diye taklit ettim kıza yazdığı ilk mesajı. Yaklaşık iki yıl önce attığı bir mesajdı.

“Ne?” Anlamadığında devam ettim.

“Bu bir kahve teklifi mi?” Sesimi kalınlaştırarak konuştuğumda eli telefona uzandı.

“Akasya kaç yıl önceki kız, gerçekten arkadaşım.”

“Sen Mihri’yle de böyle mi konuşuyorsun?” dedim omuz silkerek. “Herkes bi’ sen değil,” dedim aynı şekilde sesimi kalınlaştırarak. “Seni görsem unutmazdım.” Kıza aynen bunları yazmıştı.

“Aşkım arkadaşlık sadece.”

“Hı,” dedim telefonunu sonunda vererek. “Aynen.”

“Bak çorbanı yaptım, gel çorbanı iç de uyu. Yarın konuşalım bunu.” Omuz silktim.

“İstemiyorum senin çorbanı.”

“Saçmalama.”

“Yok,” dedim tezgâhtan inmeye çalışarak. “İstemiyorum Yekta.”

Doğru söylüyordu. Kızla yıllardır doğum gününü kutlamak dışında konuşmamıştı ama kıskanmıştım işte. Neden doğum gününü kutlamıştı?

Telefonunu cebine geri yerleştirmişti fakat tezgâhtan inmeme izin vermemişti. “Flörtleşmişsin kızla işte, kabul et.”

“Vallahi flörtleşmedim ya.” İç çektiğinde daha çok sinirlendim.

“Neden doğum gününü kutladın o zaman?”

“Eski arkadaşımız doğum günü hakkında gönderi paylaşmış, ben de ayıp olmasın diye kutladım.”

“İyi çorbayı da o kıza yap.”

“Akasya,” dedi gülümseyerek. “Benim kıskanç sevgilim. Tamam, kutlamayacağım bir daha kimsenin doğum gününü.”

“Yok.” Omuz silktim. “Geçti iş işten.”

“Sabır,” dedi aynı şekilde ve bir eliyle çenemi nazikçe tutarak bakışlarımı yüzüne çevirdi. “Bebğim,” dedi yeniden. “Bu gece konuşmayalım bunu, bak saçma sapan bir mesele.”

Doğru. Doğum günüydü. “Tamam,” dedim omuzlarımı düşürerek. “Ama niye kutladın ki doğum gününü?” Gülerek beni göğsüne çektiğinde ona sarıldım.

“Kutlamayacağım bir daha hiç kimsenin doğum gününü, tamam.” Mutfağın loş ışığının altında onunla yaptığı çorbanın pişmesini beledik. Çorba olduğunda kâseye koyarak yanıma geldi. Hâlâ tezgâhın üstünde oturuyordum. Kaşıklıktan kaşık alarak çorbayı biraz karıştırdı.

“Çok sıcak,” dedi çıkan dumana bakarak. Hemen ardından cama ilerleyerek pencereyi açtı ve çorbanın soğuması için pencerenin kenarındaki mermere bıraktı. “Beş dakika beklesin, dilin yanar.”

“Olur,” diye mırıldandım. Saat gecenin üçüydü. Yekta benim için hiç erinmeden gecenin bu saatinde çorba yapmıştı. Onunla loş mutfak ışığında oturuyorduk. Hafif sarhoştum ama bu yaşadığımız anı daha masalsı anımsamama sebep oluyordu.

Ama o kızın doğum gününü neden kutlamıştı ki?

Tamam, dedim kendime. Huysuzluk çıkarma Akasya. Açıkladı sana sebebini.

“Düşürme yüzünü,” dedi çenemi tutup kaldırarak. Gözlerine baktığımda inkâr ettim.

“Düşürmedim ki, yorulдум sadece.”

“İçini görüyorum ben senin Akasya.”

“Çorbamı getir,” dedim inkâr edemediğimde şımararak. Gülümsedi. Ardından camın oraya giderek çorbayı aldı. Camı kapattığında içeriye sızan soğuk havanın beni nasıl üşüttüğünü fark etmiştim.

“Al bakalım.” Karıştırdığı çorbadan aldığı kaşığı ağzıma uzattığında uzattığı kaşığı alarak içtim.

“Hmm,” diye mırıldandım çorbasını içerken. “En sevdiğim.”

“En sevdiğin,” dedi beni izlerken. Kâseyi elinden alarak çorbamı kendim içmeye başladığımda gülümseyerek beni izlemeye devam etti. Şımarık bir tavırla çorbamı içtim. Bana baktı, gülümsedi.

Gözlerinin içi parıldıyordu beni izlerken. Yalnızca onda gördüğüm ben için bile sevebilirdim kendimi. Aşkın böyle büyüğü bir anı vardı.

Şu hayatta hiç kimsem yok sayılırdı, ondan başka. Ama artık yalnız hissetmiyordum. Artık bir enkazın altında gibi hissetmiyordum. İçim sıkılmıyordu. Geceler karanlık gelmiyordu.

O bana içi giderek bakıyordu. Ben her ona gülümsediğimde güneşin ve umudun yeniden var olduğunu anımsıyordum.

“En sevdiğim,” dedim yeniden çorbam bittiğinde. “Yekta Emir Ilgaz çorbası.”

“Karnını doyurduğumuza göre seni yatıralım.” Yanıma gelerek beni kucağına aldığı anda çorba kâsesini tezgâhta bırakarak kollarımı boynuna sardım.

Beni yatağa bıraktıktan sonra üzerindeki pantolonu çıkardı ve o da yanıma uzandı. Kolunun üzerine yatarak göğsüne doğru kıvrıldım. Elimini karnının üzerine koyarak teninin sıcaklığını hissettim ve içime kokusunu çekerek gözlerimi kapattım.

İyi ki doğdun Yekta.

İyi ki benim oldun.

Bir mum yakmak istedim yedi yaşına ama aydınlanan benim geçmişimdi. Işığa kavuşan benim çocukluğumdu. Sen yanımdayken ben hep sevgiyle şımaran o kadın olacağım sevgilim.





**“Kaçtığını sanıyorsun.
Geçmiş arkanda değil, içinde.
Unutmadıklarında.”**

Geçmiş, arkanda ya da önünde değil, sende; senin içindedir. Arkana bakıp ayaklarını vura vura koştuğun her şeyi yanında taşıyorsun. İnsan ne için kaçır kendinden?

Affedememekten.

Hepsi kendini ya da sana yapılmasına izin verdiklerini affedememekten.

Affedemiyorum. Ama artık kaçamayacağımı da öğrendim. Ve benim yerime o beni affetsin, benim yerime o yüzleşsin istiyorum. Göğsümde yalnızca onun sevgisi var ve ben onun içimdeki acıyı tek bir cümlesiyle söküp alabileceğini biliyorum.

“Günaydın.” Kolları göğsümü sardı ve ben kendine çekti. Saçlarım yastığın üzerinde dağılmıştı.

“Günaydın sevgilim,” dedim başımdaki ağrıyı yok saymaya çalışarak. “İşe gitmeyecek misin bugün?”

“Öğleden sonra gidiyorum,” dedi. Başımla onu onayladım.

“Ben de bugün biraz alışveriş yapacağım. Daha sonra bi’ Mert’in yanına uğramam gerek.”

“Uğra bakalım.”

Yekta yataktan kalktığında bakışlarım onu takip etti. Altında siyah eşofmanı vardı. Üzerine hiçbir şey giymemişti. Gözlerim arsızca üzerinde dolaştı. Onun sevgilisiydim. Arsız, huysuz, bazen kibirli, oldukça bencil.

Ama bütün bunlara rağmen bana aitti ve öyle olmaya devam edecekti. *Sonu ne olursa olsun o seni seçer* dedi iç sesim bana. İnandım bu masala.

“Nereye gidiyorsun?” dedim üzerine tişörtünü giydiğinde.

“Sana kahvaltı hazırlamaya,” diye mırıldandığında gülümsedim. Var olduğum hiçbir şey bana ait olmasa. Yüzüm, var olan fiziğim, güzelliğim... O bana yine aynı aşkla bakardı. Her sabah bir tek beni görse ve her gece yalnızca benimle bitse yine hiç sıkılmazdı.

Bu kadar eksikken nasıl bulmuştum onu?

Nasıl sevmiştii beni bu kadar?

Ayağa kalktım ve üzerime hırkamı geçirerek ben de onun ardından mutfığa ilerledim. Dün bana yaptığı çorbanın kalanını buzdolabına yerleştirmiş, mutfığı toparlamıştı.

“Teşekkür ederim,” dedim dün gece için geç de kalsam.

“Hatırlıyor musun? Odamı karıştırmıştın.” Bir anda değiştirdiği konu gözlerimi kısmama sebep oldu.

“Eeee,” dedim bu mevzuyu kapattığımızı bilerek.

“Sana kızmıştım.” Dolaptan yumurtaları çıkardı ve elindeki yumurtaları tezgâha bıraktı. “Bu yıl haziran gelmeden sana o kutulardakileri kendim göstereceğim.”

Haziran demesi içimde bir boşluk oluşmasına sebep oldu.

Haziran ayı ayrılık demekti bizim lüğatimizde.

Ve bunu o da ben de çok iyi bilirdik.

“Yekta,” dedim ona doğum gününde verdiğim sözü açık açık ifade etmek isteyerek. “Gitmeyeceğim, biliyorsun değil mi?”

Birkaç adım yaklaşarak beni kendine çekti. Göğsüm göğsüne değdiğinde başımı yukarı kaldırdım. Bir eli usulca çenemi kavradı.

“Biliyorum,” dedi kısık sesle. “Zaten gidemezdin Alaca.” Bana yeniden geçmişten bir adammış gibi seslendi. İçimi görüyor gibi baktı. Kaybettiğim o adamı tekrar bulduğumu hissettim.

Sakladığım her şeye rağmen.

“Çok seviyorum seni,” dedim bir kez daha. “Çok çok seviyorum.” Kollarımı boynuna doladım. Parmak uçlarımda yükselerek dudağının kenarını öptüm. “Çok.” Bir kere daha yanağını öptüm. “Çok.” Burununu öptüm. “Çok.” Gözlerini öptüm. “Çok.” Dudaklarını dudaklarımla kavradım.

Dilimde hissettiğim tat, burnuma dolan koku... Onu her zerremde hissetmek... Hiçbir zaman zihnimden silemeyeceğim anlardı ona dokunduğum her an. Dudaklarını hafifçe öperek geri çekildiğimde eli kalçalarımı kavramıştı.

“Biz kahvaltıyı boş mu versek?” dediğinde kaşlarını kaldırdım.

“İşimiz gücümüz var Yekta Bey.”

“Sizi yemek isterim Akasya Hanım.”

“Yumurtalarımı tam pişmiş isterim.” Gülümseyerek tezgâha bıraktığı yumurtaları eline aldı ve küçük bir tencereye su doldurarak ocağa koydu. O yumurta ve patatesleri hallederken ben de dolabı açarak kahvaltılıkları çıkardım.

“Baya yoruyorsun yine kendini,” dedi bana laf atarak.

Omuz silktim. “Bana hizmet etmeyeceksen neden erkeğimsin?”

Şakalaşıyorduk fakat ben seviyorum diye kendisi tüketmediği halde her sabah patatesleri fırınlıyor olması, yumurtayı kendisi az pişmiş sevdiği halde tam pişiriyor olması... Her bir detayı... Beni düşündüğü her bir detayı beni büyülüyordu.

Ve itiraf etmek gerekirse onu sevmek bana gerçek sevginin nasıl bir şey olduğunu öğretmişti.

Fedakârlık.

Sevgi fedakârlık ister fakat verirken senden eksilmez verdiklerin. Sen ondan beslenirsin, o da senden. Öyle cesur bir his bu. Ve ben bunca zaman hiç kimseyi gerçekten sevmemişim.

Yumurtalarımız haşlandığında tabaklara yerleştirerek masaya oturdu. O yumurtaları hallederken onun için ekmeğe sürdüğüm tereyağı ve balı ağzına koydum. Parmaklarımı da hafifçe dişlediğinde sahte bir çığlık attım.

“İmdat.”

“Hmm,” diye mırıldandı. “Çok lezzetliymiş.”

Aptal adam.

Ben ona ballı tereyağlı ekmeği yaparken o benim için haşlanmış yumurtaların kabuğunu soydu ve bana uzattı.

“Yekta,” dedim yine ona şımarmak isteyerek.

“Efendim güzelim.”

“Bu dünyada en çok beni mi seviyorsun? Yoksa başkası da var mı?”

Güldü.

“Seni seviyorum hayatım,” dedi başını olumsuz anlamda iki yana sallayarak.

“Ya.”

“Ne ya?”

“Yalan söylüyorsun.”

“Hadi hadi şımarma, geç kalacağız.” Omuz silkerek kaşlarımı çatıttığımda güldü. Ona şımarmak çocuk yanıma besliyordu. Kahvaltımızı yaptıktan sonra masayı hızlı bir şekilde topladık.

“Banyo ilk benimdir!” Bağırarak banyoya koştuğumda arkamdan söylendiğini işittim.

“Çabuk çık.” Gülererek banyoya girdim.

Duşa girdiğimde gözlerimin önünden içimde yaşadığım bütün anlar, hisler ve depresyonlar geçti. Dengesiz davranıyordum ve bunun farkındaydım. Fakat hislerimi kontrol edemiyordum.

İçimi açabildiğim bir Mert vardı. Mersin’i artık tamamen ardımda bırakmıştım. Yola çıkarken terk ettiğim son şehir de tamamen silinmişti zihnimden. Ama bak dedim kendime. Bunu kendine yapan sensin, hep sendin.

İsteyince sevebiliyormuş insan. İsteyince kalabiliyormuş insan.

Yekta Emir Ilgaz haklıydı.

Şehirler insanları terk etmiyordu.

Sen şehri terk edene dek.

Ve eğer anılar zihninde yaşıyorsa, bir fiil olarak gitmek hiçbir anlam ifade etmiyordu. Öyle alıp başını arkayı dönmekle gidilmezmiş insanlardan. Gitmen için unutmam gerekirmiş. Üstelik bazı insanları hiçbir zaman unutamazmışsın.

Öğrendim. Kabullendim. Korktuğum her şeyin üstüne koşuyorum şimdi. Kaçtığım her şeyle burun burunayım. Paramparça olmak pahasına savaşıyorum kalmak için.

Çünkü Yekta öyle güzel sevdi ki beni, ben onun sevgisine layık olabilmek için var gücümle savaşıyorum.

Kazanacağız değil mi Alaca?

Verdiğimiz bütün savaşları kazanacağız.

Onu kaybetmeyeceğiz.

Saçlarımı durularken gözlerimden akan yaşlar yüzümden süzülen su damlalarına karışarak yok oldu. Kızarmasın gözlerim. Anlar hemen ağladığımı. Sorsa açıklayamam. Yalanlarıma inanmaz.

Çünkü o beni görür.

İçimi görür benim.

Ruhumdan geçeni birer birer okur.

Benden daha iyi tanır beni.

Durulandığımda bornozuma uzanarak üzerime geçirdim ve terliklerimi giyip aynadaki yansıma baktım. Gözlerim kızarmamıştı. Anlamayacaktı ağladığımı. Duştan çıktığımda bana göz kırparak hemen ardından girdi. İşe geç kalacağı için acele ettiğinin farkındaydım.

O duştayken dolabımdan kıyafet bakıyordum. Kendime kombin ayarlarken düşündüm. Yaşadığı hayata baktığımda yoksul sayılabilecek bir adamdı. Rahat geçinebilmek için üç arkadaşıyla beraber yaşıyor, asgari ücret aldığı bir işte çalışıyordu. Üzerine ait olan tek bir mal varlığı bile olmayabilirdi.

Ailemin bana sunduğu hayata bakıldığında o hiçbir şeye sahip değil gibiydi. Fakat bana onların hiçbir zaman veremediği bir şeyi verdi.

Beni verdi. Kaybettiğim benliğimi verdi. Onda buldum kendimi. Sanki ruhum ruhuna hapsolmüştü.

Üzerime siyah body ve gri, üzerinde taşlar olan kot pantolon giymiştim. Boynuma uzun kolyelerimden takmışım ve saçlarımı kurutarak düzleştirmişim.

Yekta duştan çıktığında ben çoktan hazırlanmışım.

“Bebeğim ben çıkıyorum,” dedim daha fazla geç kalmak istemeyerek. Gözleri üzerimde dolaştı. Onun üzerinde yalnızca bornozu vardı. Siyah nemli saçları hafif alnına doğru düşmüştü.

“Bu ne güzellik?” dedi bana yaklaşırken. Ardından eli belimi kavradı ve beni yeniden kendine çekti. “Bir kere öpmeden gönderemem bu kadını.” Ardından dudaklarını dudaklarımın üzerinde hissettim. Dilini ağzımın içine uzattığında üstdudağını emdim. Ben iyice kendine yasladığında hissettiğim sertlik gülümsememe sebep oldu.

“Ben kaçtım arsız oğlan,” dedim geriye çekilerek. “Acele var.”

“Kaç bakalım,” diye mırıldandı ben uzaklaşırken. “Elbet düşeceksin elime.”

Kabanımı giyerek kapıdan çıktığımda yüzümde gülümseme vardı. Telefonumu çantama koyarak kulaklığımı taktım. Kulağımda çalan şarkıya kendi içimde eşlik ederek metroya doğru yürümeye başladım. Onunla ilk kez bir metro durağına giderken peşine takıldığımda tanışmışım.

O gece başıma her şey gelebilirdi. O gece hiç onunla konuşmamış olabilirdim. Eğer beni fark edip son durağa kadar gitmeseydi.

Kitapçıda çalışan gece saçlı adam.

Kitapçıda çalışan yakışıklı çocuk.

Nereden bilebilirdim ki tüm geçmişimi silip bütün hayatım olacağını? Bu kadar hayatımın merkezine oturacağını?

Derin bir nefes aldım.

Savaşıyordum. Ama en çok kendimle. Kendi içimde yenemediklerimle, kontrol edemediğim duygu durumlarımla. Ve Mert bütün bunlar için terapi almam konusunda beni motive etmek için elinden geleni yapıyordu.

Belki de iyileşmenin ilk adımı bu olacaktı. İnat etmeyi bırakıp terapiye başlamalıydım. İyileşmeliydim. Kendim için değilse bile Yekta için. Bizim için.

Bunu artık söyleyebiliyordum çünkü onun benim için yaptıklarını görüyordum. Belki de iyileşmenin ilk adımı buydu.

Mert'in evinin önüne geldiğimde en son bu evde nasıl ağlama krizine girdiğimi hatırladım. Sanki terapi al demekte haklıydı. Biraz. Çok az.

Gülümseyerek zile bastım ve Mert kapıyı açana kadar birkaç dakika bekledim.

"Nerede kaldın be?" İçeriye geçerek kabanımı çıkardığımda evin sıcaklığı üşüdüğümü daha çok fark etmeme sebep olmuştu.

Ankara'ya dair öğrendiğim bir şey varsa o da ayazının gerçek olduğuydu.

"Lavabodaydım," dedi Mert kapıyı ardından kapatarak. "Hoş geldin."

"Hoş buldum," dedim keyifli bir sesle.

Koltuğuna geçerek oturdum ve kabanımı koltuğun üzerine bıraktım. Yanıma gelerek oturduğunda koltuğun diğer köşesine sırtını yaslamıştı.

"Kahve ister misin demiyorum, istersen kalkıp kendin alabilirsin diyorum artık."

"Vay be," dedim dalga geçerek. "Ne misafirperversin öyle."

"Ne sandın?" Göz kırptı. "Eee nasıl gidiyor sarı civciv."

Yekta da bazen bana böyle sesleniyordu ve Mert sırf dalga geçmek için aynı şekilde hitap ediyordu.

Derin bir nefes aldım. "Önce sen kötülerini yolla, sonra ben güzel haberi vereyim."

"Öyle diyorsun?" dedi gözlerini kısarak.

“Gönder gelsin.”

“Annenle konuştum,” dedi direkt konuya girerek. “Baban şikâyetini geri çekmeyecekmiş.”

“Bi’ bok çıkmaz dedi avukat,” dedim kaba konuşarak.

“Çıkmaz zaten, tek amacı seni uğraştırmak çünkü şu an annenin de para göndermediğini ve avukat ayarlamayacağını biliyor.”

“Döneyim diye yapıyor,” dedim ikimizin de bildiği gerçeği söyleyerek.

“Pişman ol istiyor,” diyerek onayladı. Evet, ailemden artık yardım almıyordum ama onların olmadığı yerde Mert gelmişti hayatıma. Bana bir kredi kartı ayarlamıştı ve kiramı da o ödüyordu. Zaten ekstrem harcamalara sahip değildim.

“Teşekkür ederim,” dedim ona tekrardan minnetimi göstermek isteyerek.

“Sana senin olmayan hiçbir şeyi vermiyorum Akasya,” diyerek karşı çıktı. Evet, babamın benim inadıma Mert’in yönetimine verdiği şirketten olan kazancını bana veriyordu fakat sonuçta babam o şirketi ona vermişti. Mert bu kazancı bana vermek zorunda değildi.

“Olsun,” diye mırıldandım.

“Sıkıntı yok yani. Sadece karakol, avukat derken biraz zorlanacaksın.”

“Başka?” Bu kadar olmadığını biliyordum.

“Annen söylediğin şeyi yapıyormuş,” dediğinde kaşlarım çatıldı. Göğsümde yine aynı kırgınlığı hissettim. Onlara karşı olan kırgınlığım hiç bitmeyecekti. İyileştiğini sandığım yerde bir kere daha kanatmak için bir parça saplıyorlardı tenime.

Tendeki yara kapanır, izi geçer, zaman siler.

Ama ruhum anne...

Ama ruhum baba...

Oradaki yanık izi hiç geçmiyor. Kanaması hiç durmuyor. Küçük bir çocuk gibi tenimin altına saklanmış. Usulca canımı yakıyor.

“Herkes için aynısını söyleyemem ama Buse ve birkaç arkadaşına sana sahip çıkmaları için para teklif etmiş. Konuşmuştuk bunu zaten.”

“Tamam,” dedim alelacele konunun kapanmasını isteyerek. “Anladım.”

“Senin haber ne?” Kaşlarımı kaldırdım ve derin bir nefes aldım.

“Terapiye başlayacağım.” Ağzımdan çıktığına inanmadığım bu cümle Mert’i de hayrete düşürdü.

“Lan,” dedi kaşlarını çatarak. “Ne oldu, Yekta delirdiğimi fark etti de seni zorla terapist kapısına mı bıraktı?”

“Zevzeklik etme,” dedim yüzümü buruşturarak. “Daha Yekta’ya söylemedim bile.”

“Şaka canımın içi,” dedi koltukta bana yaklaşarak. “Sevindim çünkü bunun sana iyi geleceğini biliyorum.”

“Umarım,” diye mırıldandım. “Hatırlamadığım bir geçmiş var Mert.” Biliyordu yaşananları. Beni onlar çekmişti karanlıktan ama ben hatırlamıyordum. Yıllardır zihnimde bile anmadığım o geçmiş... “Belki de bu boşluğun sebebi unutamadıklarım değil, unuttum sandıklarımıdır. Hatırlayamadıklarımıdır.”

“Korkudan hepsi,” dedi bana şefkatle yaklaşarak. “Kaybetme korkusundan. Ama bak bazı kayıpların sana seni buldurdu. En basitinden hayatından onlarca insan çıktı ama âşık olduğunu düşündüğün o adamı buldun.”

“Ve şimdi onu kaybetmek istemiyorum. Bir takıntı olsun, saplantı olsun istemiyorum. O bana bu kadar iyi gelirken ben ona kötü gelmek istemiyorum Mert. Ya bir gün benden vazgeçerse? Bir gün zehrim onun da canını yakar, içindeki sevgiyi soldurursa?”

“Düşünme kötüyü. Bak bir adım attın kendin için. Yekta için. İlişkin için. Ve artık görüyorum küçük kız kardeşim. Daha büyüklerini de atacaksın.”

“Teşekkür ederim,” dedim. Yekta bana bunu da öğretmişti. Minnet edebilmeyi, vefa gösterebilmeyi, teşekkür edebilmeyi. Kendine yetebilmeyi. “Sen de o zehirden çok kez nasibini aldın ama hâlâ buradasın. Bir adım uzağında. Aynı anne babadan doğmadık ama sen de gerçek bir kardeştin Mert. Hep öylesin.”

“İnsan kız kardeşini, canını ardında bırakamaz Akasya. Sevilmek için hep bir sebep arıyorsun ama seni gerçekten sevenlerin sebebe ihtiyacı olmaz. Olmuyor. Sana sırtımı dönüyorsam bil ki tek sebebi senin kendine zarar vermendir. Ve Yekta’nın da öyle. Bu yüzden eğer bir adım atacaksan bizi, onu kaybetmemek için. Kendini iyileştir. Her anlamda.”

“İyileştireceğim,” dedim kendimden emin bir şekilde. “İyileştireceğim.”

“Gel buraya sarı civciv,” dedi beni kolunun altına çekerek. “Gel bakalım.” Saçlarımı karıştırarak beni kendine çektiğinde gülümsedim.

Tanrı bana onları bahşetmişti.

Nankörlük etmeyecektim.

Sırtımı dönmeyecektim.



Arkama bakmadan yolun sonuna geldim. Çünkü artık yolun başında ne olduğunun, kim olduğunun hiçbir önemi yok. Tek umudum kalbimde hissettiğim aşktı.

“Bir gün Yekta’yı alıp bana gelin,” dedi Mert derin düşüncelere dalmamın önüne geçerek. “Ne zamandır görüşemiyoruz.”

“Çok çalışıyor,” diye mırıldandım. “Maalesef herkes hayatta senin ya da benim kadar şanslı değil.”

Bizimkisi de şans değil, bir cinayetti fakat bunu dile getirmek istemedim. İçimdeki kaosu yeniden ortaya çıkarmaktan korkuyordum. Olumsuz olan her şeyi halının altına süpürmeye çalışıyordum.

“En azından mutlu,” dedi Mert yaşadıklarımı bana hatırlatarak.

“Öyle,” diye mırıldandım. “Belki de kalbimi kıran budur.”

“Ne?”

“O hep mutlu. Ben olsam da olmasam da. Bir şekilde yoluna devam eder. Ben gitsem şimdi mesela, terk etsem onu. Onun mu canı daha çok yanar benim mi? O Yekta çünkü. Bir şekilde devam etmeyi öğrenir. Gülümsemenin bir yolunu bulur. Ama ben içimdeki

öfkeyle, acıyla hangi şehre gidersem gideyim onu da kendi içimde, yanımda taşıyım.”

Sustu. Kurduğum cümleler bana bile ağır gelmişti. Söyleyecek ne vardı ki şimdi? Ne kalmıştı geriye? İtiraf ettiğim her şey boğazımıza diziliyordu. Ve benim dengesiz ruh halim çevremdeki herkese de yansıyor.

“Üstesinden geleceksiniz,” dedi Mert bana cesaret vermek isteyerek. “Birlikte güneşin doğmasını sağlayacaksınız.”

Aklıma Ankara Kalesi’ndeki anılarımız düştü. Biz güneşi çok kez birlikte doğurmuş ve batırmıştık. Gündüz ya da gece, bir önemi yoktu. Biz birlikteyken, elleri ellerimdeyken ışığımız hep yolumuzu aydınlatırdı.

Peki ya geçmiş Akasya?

Geçmişi de aydınlatır mı o ışık? Karanlıkta kaldıysa ruhun, bir toprağın altında can çekişiyorsa çocukluğun, çekip alabilir misin onu ölü toprağının altından?

Almak zorundayım. Eğer bütünüyle kaybetmek istemiyorsam bazen kazanmak zorundayım.

“Sizin hamilelik durumu nasıl gidiyor?”

“Ne?” Kaşlarımı çattım. “He Zehra,” dedim hemen ardından neyden bahsettiğini anlayarak. “İyi gidiyor gibi. En azından artık şiddet görmüyor.”

“Onun için mi daha zor yoksa Eren için mi, kavrayamıyorum bazen.”

“Kadınlar için her zaman bir tık daha zordur Mert,” dedim beni anlamasını umarak. “Çünkü maalesef bu dünyada, var olan ve baskılan yaşam biçiminde kadınların çoğu zaman ikinci bir söz hakkı yok.”

“Öyle,” diye mırıldandı ve ekledi. “Bir şeye ihtiyacı olursa, hastane, kalacak yer, herhangi bir masraf ihtiyaç. Buradayım, biliyorsun.”

“Teşekkür ederim,” dedim yeniden. “Neyse.” Oturduğum yerden kalktım. “Ben gideyim, epey de saat geçmiş. Nehir bugün bizi erkek arkadaşıyla tanıştıracaktı.”

“Tamam,” dedi Mert kaşlarını kaldırarak. Beni geçirmek için o da ayağa kalktı. Ben kabanımı giyerken konuşmaya devam etti. “Ve ne sporu ne resim kursunu bırak, Akasya. Sanat da spor da terapi sürecinin bir parçası unutma.”

“Unutmam.” Kendim için değil, bizim için. Yekta ve ben için. “Annemlerle ilgili herhangi bir şey olursa haber ver olur mu?” Başıyla beni onayladı.

“Görüşürüz.” Ona sarıldım ve ardından evinden çıktım. Saat neredeyse alıya geliyordu. Yekta bugün gece yarısına kadar çalışacağı için Nehir’in erkek arkadaşıyla tanışmaya gelemeyecekti. Mihri, Yusuf ve ben gidecektik. Eve geçerek Mihri ile birlikte hazırlanacaktım çünkü Yusuf iş çıkışı direkt yemek yiyeceğimiz mekâna geçecekti.

Telefonumu elime alarak Mihri’ye mesaj attım.

Akasya: Yarım saate evdeyim.

Mihri: Tamam, birlikte hazırlanınız.

Mesajına cevap vermeden yoldan geçen bir taksiyi çevirdim. Yemeğe yetişmem gerektiği için eve hızlı varmam gerekiyordu. Şansıma trafik çok yoktu ve eve on dakika içinde varmıştım. Merdivenleri çıkarken Mihri’ye eve vardığıma dair bir mesaj attım.

Eve girdiğimde kabanımı çıkararak yatağımın üzerine bıraktım. Ardından çantamı ve üzerimdeki kıyafetleri çıkardım. Makyaj masamın önüne geçerek saçlarımı topladım. Kapı sesini işittiğimde ayağa kalktım.

“Hoş geldin.” Kapıyı açarak gülümsediğimde Mihri içeriye geçti.

“Kızım senin şu cennetin var ya,” dedi Mihri yatak odama ilerleyerek. Fazlasıyla acelemiz vardı. “Şuraya bak.” Makyaj masamı gösterdiğinde güldüm. “Satsam zengin olurum.”

“Hepsi hizmetinize açık, Mihri Hanım.”

“Teşekkür ediyorum efendim.”

“Bekle mutfaktan sandalye getireyim aşkım.” Makyaj masamın önünde tek koltuk olduğu için mutfığa geçerek ona sandalye getirdim.

“Sen de saçımı yapacaksın,” dedim Mihri’ye göz kırparak. Benim de beceremediğim tek şey saç yapmaktı. Mihri öyle güzel saç ve makyaj yapıyordu ki imkânı olsa bu işte oldukça ilerleyeceğine emindim.

“O iş bende.” Getirdiğim sandalyeye oturup o da saçlarını üstünkörü toplayarak masaya fazladan koyduğum saç bandını taktı. Makyaj yaparken saçlarımız önümüze gelmesin diye saçlarımızı iyice toplamıştık.

“Nasıl bir şey yapacaksın?”

“Pembe tonlarında takılacağım ben galiba,” dedim ona gülümseyerek.

“Ben koyu gideceğim bu sefer çünkü siyah takım giyeceğim.”

Başımla onu onayladım ve birlikte makyaj yapmaya başladık. Masanın başında yaklaşık bir saat boyunca pop şarkılar dinleyerek yaptığımız makyaj bütün ruh halimin değişmesine, pozitif enerjiyle dolmama sebep olmuştu. Makyajımızı bitirdikten sonra dolabımdan kırmızı kazağımı ve siyah eteğimi çıkarmıştım. Altıma termal siyah çorap giyerek çıkardığım kıyafetleri üstüme geçirdim.

“Nasıl duruyor?” dedim Mihri’ye dönerek. “Götüm donmasın diye termal çorap giydim.”

“Süpersin.” Bana göz kırptığında saç şekillendiricimi çıkararak yanına ilerledim.

“O zaman bana güzel bir dağınık topuz yaparsın.”

“Yapmam mı?” Makyaj sabitleyici yüzüne sıktıktan sonra oturduğu sandalyeden kalktı ve beni koltuğa oturtarak saç şekillendiricimi prize taktı.

Mihri saçlarımı yaklaşık yarım saatin ardından toplamış ve dağınık topuz yapmıştı. Ardından kendi evine inmiş, üzerini giyinmişti ve ben de o gittiğinde evi toparlamıştım. Ayağıma siyah uzun çizmelerimi giydim ve üzerime siyah kürkümü aldım.

Evi son kez kontrol ederek evden çıktığımda merdivenleri hızlı ama dikkatli adımlarla indim. Mihri’nin kapının önünde beklediğini gördüğümde ona seslendim.

“Çağırdın mı taksiyi?”

Bu kadar özenmiş olmamızın sebebi elbette Nehir'in erkek arkadaşıyla tanışacak olmamız değildi. Çocuk bizi şık bir mekâna davet etmişti ve biz de mekâna uygun şekilde giyinmiştik. Mihri siyah, kısa, vücudunu saran bir elbise giymişti ve üzerine beyaz montunu almıştı. Onun da tercihi siyah çizmelerden yana olmuştu.

Ankara'da, aralık ayında kısa bir elbise giyecekseniz tercihiniz mecburiyetten çizmelerden yana oluyordu.

"Geldi bile," dedi bana cevap vererek. Gelen taksiye bindiğimizde içimin kıpır kıpır olduğunu hissettim. Bir ailenin parçaları gibiydik. Birbirimize karşı arkadaştan çok daha fazlası olduğumuz anlar vardı ve onlar için birkaç ay öncesine kadar bir yabancı olmama rağmen beni bile kabullenmişlerdi.

Mekânın önüne vardığımızda taksiciye ücreti ödeyerek indik. Kapıda bizi karşılayan Yusuf kaşlarını kaldırarak Mihri'ye baktı. Dudaklarından küçük bir ısıklık kaçtı.

"Bu ne güzellik Mihri'm?" Gülümsedim. Oldukça tadılandı.

Mihri de Yusuf'a gülümseyerek dudaklarına küçük bir buse kondurdu.

"Hadi geçelim içeri," dedim daha fazla geç kalmak istemeyerek. En son böyle bir mekâna, Yekta ile geldiğimde Buse'nin gerçekliğiyle yüzleşmiştim. Bundan olsa gerek içimde anlamsız bir huzursuzluk hissettim.

"Geçelim," dedi Yusuf ve kapıdaki görevliye isimlerimizi verdi. Hemen ardından görevlilerin yönlendirmesiyle bizim için ayrılan masaya ilerlerken adımlarım bana gitmenin bazen araya mesafeler koymayacağını kanıtladı.

Yekta derdi ki geçmişinden bir fiil olarak kaçamazsın.

Kaçtığın her şey burada, tam kalbinin üstünde.

Şimdi yuvarlak görkemli bir masanın önündeyim. Etrafında beş sandalye. Yan yana oturan iki yüz.

Gözlerimi Nehir'den çekerek içimdeki korku dolu hissi besleyen adama çevirdim. Terk ettiğimi sandığımı, geride bıraktığımı

düşündüğüm Buğra, tam karşımda Nehir'in yanında oturuyordu ve onun da gözlerinde en az benimki kadar şaşkın bir ifade vardı.

Kaçamazsın.

Kaçamazsın.

Kurtulmaya çalıştıkça daha çok saplanacaksın.

Bedelini ödemediğin hiçbir şeyden kurtulamazsın.



33. DURAK

**“Eğer gidebilecek cesareti bulduysan,
yüzleşmen gerek sevginle aldattığın sevgiliden.”**

Terk edeceğini bildiğin bir insana her şeyi yapabilirsin.

Bütün kötü yanlarını hiç korkmadan ona gösterebilir, bütün ben-
cilliğini ortaya koyabilirsin. Çünkü o senin için çabalarken sen çoktan
onu gözden çıkarmışsındır.

Vazgeçtiğin hiç kimsenin artık değeri yoktur kalbinde. Cümleleri
ruhunu yaralamaz, içindeki yarayı kanatmaz. Peki ya dönersen bir gün
eve? Ya da karşılaşırsan bir sokakta, ardında bıraktığın o adamla.

Gözlerim yuvarlak masanın tam karşısında, Nehir’in yanında otu-
ran adamda kaldı. Mavi gözlerine baktım. Saçlarına, ellerine, dudak-
larına...

Yanılıyor olmalıydım. Bu bir kâbustan ibaret olmalıydı. Tam şu
anda karşımda oturuyor olamazdı. Olmamalıydı.

Alaca, Alaca, Alaca.

Hayır, bu ismi geride bıraktık. Ben Akasya’yım artık. Yekta’nın sarı
saçlı, ruhu yaralı kadınıyım. Hayır, geçmişten hiç kimse önüme çıka-
maz. O bu masada olamaz.

Dudaklarımda kuruluk hissettim. İçimde baş edemediğim o
deprem. Zihnim mekânı, sesleri, insanları algılayamıyor. Bir ben va-
rım büyük, ihtişamlı salonda, bir de o. Bana aylar öncenin kapısını

aralayan adam. Zihnimin önüne son gecemiz geldi. Ankara defterinin açıldığı ilk gün, avcunun içine bir kolye bırakarak gün doğarken terk etmiştim onu.

Nasıl yüzleşilirdi bu gerçekle?

“Akasya?” Mihri kolumdan tuttuğunda ana döndüm. Dönmek zorunda kaldım. Hayır, bir kâbus değildi. Buğra aynı şaşkınlıkla karışık öfkeyle karşımda oturuyordu.

“Midem kötü oldu bi’ an pardon,” dedim durumu toparlamak isteyerek. Bana ayak uydurması için Tanrı’ya yalvarırken Buğra’ya gü-lümsedim. “Tanıştığımıza memnun oldum, Akasya ben.”

Boğazını temizledi. Ardından Nehir’e döndü. İçimdeki korku büyüdü. Bu masada, kim olduğumu ve aslında kim olmadığımı öğrenirler miydi?

Yekta’yı istedim. Burada olsaydı, elimi tutsaydı. Tenini hissetseydim avcumun içinde. Bu kadar eksik hissetmezdim. Korkmazdım böyle yaşanılacaklardan. Çünkü bilirdim. O ne olursa olsun tuttuğu bu eli bırakmazdı. Canı pahasına, arkadaşlarını kaybetmek pahasına. Sıkıca kavrardı belimi. İçimdeki acıyı alırdı. Evde hissettirirdi.

“Ben de,” dedi Buğra boğazını temizleyerek. Kaşlarını kaldırdı. “Sen Yusuf olmalısın,” diye ekledi hemen yanımda olan Yusuf’a dönerek.

O da bilmiyordu.

O da bu gece burada beni göreceğini bilmiyordu.

Derin bir nefes alarak masaya oturdum. “Nehir, bebeğim. Ne güzel olmuşsun.” Mihri, Nehir’e dönerek samimi cümleler sıraladığında tebessüm etmeye çalıştım. Yaşanılanların yine üzerime yıkılmasından korkuyordum.

“Hoş geldiniz ya, Buğra sürekli bahsettiğim erkek arkadaşım. Buğra sen bizimkileri tanıyorsun zaten. En yabancısı olduğun kişi Akasya galiba. O da Yekta’nın kız arkadaşı.”

En yabancısı olduğun Akasya galiba.

Derin bir nefes aldım.

“Evet, tanıştığımıza memnun oldum tekrardan.”

“E hadi yemeklere bakalım, kurt gibi acıktım ben.” Yusuf sohbet açmaya çalıştığında Mihri’nin ara ara bana baktığını görebiliyordum. Bir gariplik olduğunu fark etmiş olmalıydı fakat ona söyleyemezdim. *Yıllardır kardeş gibi yaşadığın kızın erkek arkadaşı eski sevgilim nasıl diyebilirdim? Bu durumu ona nasıl açıklayabilirdim?*

Gelen garsona yemek siparişlerimizi verdiğimde en son sipariş veren Buğra masaya özel şarap açtırmıştı. Nehir’e gülümsediğinde bunun Nehir’e bir jest olduğunu anlamıştım. Gülümsemekle yetindim. Ona karşı içimde herhangi bir duygu beslemiyordum. Yaşanmış ve bitmiş bir hikâyeydi ama şu an bu masada oturmak bile Yekta’ya bir ihanetmiş gibi hissettiriyordu.

Onun haberi yoktu fakat öyle bir durumun içine düşmüştüm ki başka ne yapılırdı bilmiyordum. Bu gecenin böyle sessizce bitmesini diledim. *Korkuyorsun* dedi iç sesim. *Sen Buğra’yla yüzleşmekten korkuyorsun. Sana acı çektirmesinden korkuyorsun.*

Hiçbir şey yapamaz. Yekta var. O benim canımın yanmasına izin vermez.

“Eee neler yapıyorsun?” dedi Mihri Buğra’ya dönerek. “Biraz seni tanıyalım.”

“Mersin’deyim ben. Bu sene bitiyor okul işte. Döneceğim ardından Ankara’ya temelli.”

Buğra hiçbir zaman Ankara’ya dönmek istemezdi. Ona fazla kasvetli gelirdi bu şehir. Her zaman onu boğduğundan, benimseyemediğinden dert yanardı.

“E süper, umarım rahat iş bulursun ya.”

“Bakalım artık. Siz çalışıyorsunuz değil mi?” Yusuf ve Mihri’ye sorduğu soruya Mihri cevap verdi.

“Evet, ben öğretmenlik yapıyorum. Yusuf da çalışıyor.”

“Ben çalışmıyorum,” dedim çok uzak gözükmek için. Daha fazla dikkat çekmek istemiyordum.

“Anladım.” Buğra’nın cevabı yanlış bir şey yapmışım gibi hissettirirken hislerime hâkim olmaya çalıştım. Kötü hissetmeyecektim. Buna izin vermeyecektim.

“Sizinki de çok garip oldu ya, yıllar sonra.”

“Öyle,” dedi Buğra Nehir’e dönerek. “Ankara’ya dönmeyi hiçbir zaman düşünmemiştim aslında. Ama Nehir buradan ayrılmayı düşünüyor.”

“O kadar diyorsun yani,” dedi Mihri ve Nehir gülererek Buğra’ya sarıldı.

Bir resmin içinde gibiydik. Fakat o kadar ait değildim ki bu tabloya. Çıkıp gitmek istedim fakat yapamazdım.

“Ben lavaboya gideyim,” dedim yemeklerimizin geldiğini gördüğümde. Garson masaya yemekleri bırakırken masadakiler başıyla beni onayladı. Masadan kalkarak lavaboyu gösteren levhanın olduğu tarafa ilerledim.

Lavaboya girdiğimde aynanın önüne ilerledim ve elimdeki telefonu fayansa bıraktım. Aynadaki yansıma baktım. Gözlerimdeki korku, üzerimdeki gerginlik. Hepsi geçmişin bir yansımasıydı. Yüzleşebilir miydim onunla? Bana hakaretler savurduğunda kapatmamış mıydık bu defteri? Peki ya anlatırsa diğerlerine? Ait olduğum bu aileden koparsam?

Sen hiçbir yere ait değilsin. Hiç olmadın Alaca.

Hayır, dedim kendime. Gözümden bir damla yaş süzüldü. Hayır ağlama.

Şehirler insanları terk etmez.

Bizi buna Yekta inandırdı. O yalan söylemez. İhtimaller can yakar ama kalbindeki umut çiçeği hayatının solmasına izin vermez. *Tuttum bu eli bir daha bırakmam* dedi. O var olduğu sürece her yer ev. Onun olduğu her neresiyse ben o şehre aitim.

Gerekirse bir gün yeniden başlarız.

Bana her zaman, her koşulda yeniden başlanabileceğini o öğretti.

Derin bir nefes alarak gözümü makyajımı bozmadan peçeteye hafifçe sildim. İçimin daraldığını hissettiğimde telefonumu elime alarak Yekta’ya mesaja attım.

Akasya: Ne yapıyorsun?

Yekta: Çalışıyorum güzelim, yemek nasıl geçiyor?

Hemen cevap vermişti. Sırtımı mermere yaslayarak cevap yazdım.

Akasya: Yekta.

Akasya: Bir şey söyleyeceğim.

Bilsin istiyordum. Bekletmek istemiyordum çünkü bu ona saygısızlıktı.

Yekta: İyi misin?

Yekta: Geleyim mi?

Akasya: Yok.

Akasya: İyiyim yani sadece...

Akasya: Nehir'in sevgilisi.

Yekta: Güzelim korkutuyorsun beni.

Telefonum çaldığında meşgule attım.

Akasya: Arama.

Ağlamak istemiyordum. Sesini duyarsam ağlardım.

Akasya: Nehir'in sevgilisi Buğra.

Akasya: Mersin'deki. Ben de masada öğrendim. Bilmeye hakkın var diye düşündüm. Özür dilerim böyle bir durumda kaldığımız için.

Derin bir nefes aldım. Eski sevgilim bile diyememiştim.

Yekta: Ne?

Yekta: Sen iyi misin?

**Yekta: Bekle, geleceğim yarım saate.
Gerekirse eve geç. Üzme kendini.**

Ekrana düşen mesajları okudum fakat açmadım. Ne cevap vereceğimi bilmiyordum. Daha fazla kapalı alanda kalmak istemediğimden lavabodan çıktım. Bahçede bir sigara içip masaya geri dönecektim. Hiçbir şey olmamış gibi gülümseyecektim. Bunu yapmak zorundaydım.

Kapıdaki korumalara tebessüm ettim ve onlardan biraz uzaklaşarak sırtımı sokak lambasının demirine yasladım. Cebimden sigaramı çıkardım ve dudaklarıma götürerek ucunu yaktım. Sigara dumanını içime çekerken soğuk demire yasladığım sırtımı sızladı.

Zehirliydim. Hislerimle, geçmişimle, birbirine dolanan düşüncelerimle. Bir adım ileriye gidemeyecek kadar zehirliydim. Nasıl baş edeceğimi bilmiyordum. Gözlerindeki nefret içimin sızlamasına sebep oldu. Bu eski sevgiliye karşı duyulan bir his değildi.

Kendimleydi benim бүрүн derdim.

Kendimi affedememekleydi.

Yekta, lütfen burada ol. Lütfen gel çünkü şu an sana ihtiyacım var. Senin sevgine ihtiyacım var.

Alkış sesi işittiğimde yaslandığım yerden doğrularak etrafa baktım. Restoranın kapısından, yanıma ilerleyen Buğra alay edercesine ritmik bir alkış tutuyordu.

“Hasta mısın kızım sen?” dedi tam önüme geldiğinde. “Bela mısın?” Yüzüme nefretle baktı. Ellerimin titrediğini hissettim. Sigaram yere düştü.

“Ben,” dedim ne diyeceğimi bilemeyerek.

“Sen ne Akasya? Siktir olup gitmedin mi hayatımızdan? Ne işin var senin burada?” Artık bana karşı hiçbir duygu beslemediğini o kadar iyi anladım ki bu en azından içimi rahatlattı.

“Buğra bilmiyordum,” dedim açıklama yapmak isteyerek. “Bilmiyordum, yemin ederim.”

“Neyi bilmiyordun?” Durdu, kaşlarını kaldırdı ve devam etti. “Onlar biliyor mu? Haziran ayında siktir olup gideceğini, arkana bakmadan kaçacağını onlar biliyor mu?”

“Yapma,” dedim çaresiz kalarak. “Yapma Buğra. Seninle hikâyemiz çoktan bitmişti.”

“Lan sence umurumda mısın sen? Bir şeylere yeniden başlıyorum. yine karşımdasın. İnsanlar lan biz. Gel, hayatımıza gir. Tam ortasına yerleş hem de, öyle uzakta da durma. Sonra bir gece hiç var olmamışsın gibi çek git. Yazık değil mi bu insanlara?”

“Özür dilerim.” Ne açıklama yapabilecek yüzüm vardı ne de saklanabilecek kapım.

Yüzleş.

Yaptıklarınla, kaçtıklarınla yüzleş Alaca.

“Lütfen,” dedim çaresiz olduğumu bildiğimden. “Lütfen bir şey söyleme.”

“Söyleyebilir miyim acaba?” dedi alayla. “Ne diyeceğim kıza, masadaki kız eski sevgilim mi? Beni terk edip gitti, ben de Ankara’ya döndüm mü?” Derin bir nefes aldı. “Neden ya? Neden?”

“Bilmiyorsunuz,” dedim gözümünden bir damla akarken. “Herkes sizin kadar kolay hayatlar yaşamıyor. Mecburdum.”

“Bu nasıl mecburiyet? Burada güle oynaya aynı tiyatroyu oynuyorsun.”

“Ya sen?” Kelimeler dilimin ucuna geldi. Susma, dedim kendime. Sen bu değilsin. Akıt zehrini. “Sen önce hesabını o çok yakın arkadaşından sorsana.”

“Ne anlatıyorsun?”

“Buse’ye sorsana ya? Biliyordu. Gideceğimi, kim olduğumu, nereden geldiğimi.” Kaşları çatıldı. Doğru söyleyip söylemediğimi çözme-ye çalışıyor gibiydi.

“Annemden nasıl düzenli olarak para aldığını. Ne yaptığımı birer birer aileme aktardığını. Nasıl bana arkadaş gibi davranıp arkamdan dolaştığını.”

“Saçmalama,” dedi inkâr etmeye çalışarak.

Sesimi yükselttim. “Başkası yapınca saçmalama, ben yapınca ben-cil Akasya, iğrenç Akasya.” Gözümden birkaç damla daha süzüldü.

“Bak Buğra,” dedim ona yaklaşılarak. “Biz bittik. Ve hatta çok daha öncesinde bitmiştik. Özür dilerim, ne olursa olsun yapmamalıyım. Haber vermeliydim, gidiyorum demeliydim. Ama bu da benim kendime biçtiğim kader. Belki ruh hastasıyım, belki delinin tekiyim ama ben de insanım. Benim de duygularım var. Herkesi ardında bırakıp gitmek kolay mı?”

“Gitme o zaman,” dedi geride kalmayarak. “Gitme lan gitme. Çözülmeyecek dert mi var?”

“Var işte. Bazı şeyler çözülmüyor. Bazı şeyler geçmiyor. Zaten bütün bunları anlayabilecek olsaydın belki ben de kalıyor olurum.”

“Her şeyi yeniden mahvetmene izin vermeyeceğim,” dedi Buğra. “Git her ne yaşıyorsan benden uzakta yaşa. İçeridekilere de ne bok yiyeceksen söyleyeceksin.” Elim koluna uzandı. Kolunu tutarak arkasına dönmesine engel oldum.

“Yapma,” dedim çaresizce. “Yapma.”

“Ben yapmayacağım zaten. Ben niye böyle bir topun altına giriyorum? Sen yapacaksın.” Gözlerim doldu. Anlamayacaktı, görmeyecekti beni.

Görülecek bir yanın yok çünkü.

Yüzleşmem gereken doğrular.

Savaşım kendimle.

Ve birkaç satırla.

Gözümünden birkaç damla daha süzüldü. Ellerimin titrediğini, vücudumun soğuktan buz kestiğini hissettim. Makyajım akmış olmalıydı fakat bu umurumda değildi.

Parçalanıyordum. Koşar adımlarla kaçtığım o geçmişin içine düşürüyordum.

“Yazık,” dedi Buğra bana bakarak. “Çok yazık.”

Buğra beni restoranın önünde bırakıp içeri girdiğinde ellerim titriyordu. Zihnimin uyuştüğünü hissediyordum. Bu bir yüzleşme miydi yoksa kefaret mi? Bu korkuyla, bu acıyla ona yaşattıklarımın bedelini mi ödüyordum yoksa onunla mı yüzleşmiştim?

Ruhum parçalanıyor gibi hissediyordum. Dünden hiç uzaklaşamadım. Yarından kaçamadım. Olduğum yerde. Bu boş sokakta, soğukta kaldım.

Kızabileceğim hiç kimse yoktu, suçlayabileceğim hiç kimse yoktu. Sorun bendim. Benim tercihlerimdi. Geçmişim ve aldığım kararlardı.

Bu kız olmayı ben seçmemiştim.

Restoranın bahçesinden çıkarak yavaş adımlarla yürümeye başladım. Soğuk canımı acıtsa da görmezden geldim. Buğra içeridekilere ne demişti?

“Akasya.” Duyduğum ses olduğum yerde kalmama sebep oldu. Yekta hemen ardımdan yanıma koşarak geldiğinde daha fazla sakın kalamayarak gözlerimden yaşların birer birer süzülmesine izin verdim.

“Çok üşümüştün,” dedi kollarını bana sararken. “Ne oldu sana güzelim?” Ardından beklemeden üzerindeki montu çıkardı ve bana giydirmeye çalıştı.

“Yok,” dedim kısık sesimle. “Üşürsün.”

“Giy şunu,” dedi itiraz istemeyen ses tonuyla. Onu dinledim. Gözyaşlarım birer birer gözümünden süzülürken montunu giydim. Burnuma kokusu doldu.

“Güzelim iyi misin?” Sıcak biraz olsun iyi hissettirse de içimdeki soğğun üzerini örtemedi. Bunun için ona ihtiyacım vardı. Onun kollarına ihtiyacım vardı.

Kollarımı ona sardım, başımı göğsüne yasladım. Kazağını ıslattı gözyaşlarım. Sessizce bekledi. Tek bir kelime etmeden. Beni göğsünde sakinleştirdi. Sıcaklığını hissettim, kalp atışlarını dinledim. Ankara’da, soğuk hava tenimize işlerken onun teniyle ısındım.

“Beni kaleye götürür müsün?” dedim soğuk havaya rağmen. “Eski günlerdeki gibi. İki yabancıymış gibi.”

“Götürürüm güzelim,” dedi saçlarıma bir buse kondurdu ardından. İyice kollarını bana sardı. Elleriyle ısıtmaya çalıştı.

O öyle bir adamdı ki buz tutsa elleri yine kalbimi ısıtmak isterdi. Kar yağsa üzerine, yakmasın tenimi soğğu diye kollarını böyle bana sarardı.

Burada, dedim kendime sakinleşmek isteyerek. O burada. Seninle. Gitmeyecek. Yekta yoldan geçen bir taksiyi çevirdi. İçeridekilerin ne düşündüğü, neler olduğu hiç önemli değildi.

Biliyordum. Onun için bir ben vardım. Bir de şu gözümünden düşen tek damla yaş.

Benim için alırdı nefesini, benim için verirdi.

Yekta beni yalnızca biraz daha iyi hissetmem için ilk günlerde olduğu gibi kaleye götürdü. İlk günlerdeki gibi. İki yabancı gibi.

Hiç kimse anlamasa bile, beni onun anlayacağını bildiğimi görür gibi.



34. DURAK

“İki yabancıyız seninle ama göğsümü,
kalbimi öpmüşlüğü'n var.”

Kalbimin tam üstünde hissettiğim bu sızı geçmişe karşı duyduğum pişmanlıktan mı yoksa artık kendime benim bile inanmıyor oluşumdan mı? Buradayız. Hikâyemizin gerçek anlamıyla başladığı o kaledede. Çünkü biliyorum. Ben şimdi kendime bile itiraf edemediklerimi söyleyeceğim ona. O da beni, ben daha kendimi anlatmadan anlayacak. İçimdeki korkuların üstünü kapatacak varlığıyla.

Acımın üstüne merhem olacak tek bir cümlesiyle.

“Çok korkuyorum,” dedim yarın bütün bunların yitip yok olacağını bilerek. “Bir adam var. Hiç yıkılmaz sandığım duvarları paramparça etti sevgisiyle. O beni öyle güzel seviyor ki ben onu kaybetmekten çok korkuyorum. Geçmiş tam karşımda duruyor. Baş edememekten çok korkuyorum. Zihnimde binlerce düşünce var. Hangisiyle nasıl baş ederim, hiç bilmiyorum. Canım yanıyor.” Gözümden yaşlar süzüldü. “Nasıl geçer bu acı Yekta? Nasıl kapatırım geçmişî? O kadar çok insanı yarım bıraktım ki gidişimle. Ben nasıl tamamlanırım şimdi?”

“Bazı hikâyeleri anlamlı kulan yarım kalışlarıdır belki de,” dedi Yekta bana. “Korkuların önüne düştüğünde yatağın soğuk tarafına dönecek yüzün. İzin verme. Korkuların seni ve o adamı boğmasın, Alaca.”

“Ya baş edemezsem? Çok güçsüzüm.”

“Çok güçlüsün, hep başa çıkmışsın ama artık savaşmak istemiyorsun. Bak bu şehre.” Ankara’ya, Ankara’nın ışıklarına baktım. Gözyaşlarım süzölmeye devam etti. Bu şehir bana kaybettiklerimi vermişti. Ya benden verdiği gibi alırsa bahşettiği her şeyi.

Ya benden seni alırsa Yekta?

Benim sahip olduğum tek şey sensin.

Sen her şeye bedelsin.

“Bu şehir bana sadece adımlarımı anımsatıyor. Yolun başını. Bura-ya ilk kez geldiğimiz o haziran gecelerini. Seni takip edişimi, iki yabancıken bile nasıl kalbime dokunduğunu.”

Ona yaklaşarak sırtımı ona yasladım. Tenini hissetmeye ihtiyacım vardı. Gittiğimiz konserler, yürüdüğümüz sokaklar, acılarımız, gözyaşlarımız. Biz bu şehirde tamamlanmıştık.

“Ne diyeceğim arkadaşlarına? Buğra ve Nehir konuşmaya devam ederse neyi, nasıl açıklayacağız? Siz sürekli bir aradasınız, aynı evde yaşıyorsunuz.” Gözümden yaşlar süzölmeye devam etti. Eli yüzüme uzandı. Gözyaşımı sildi. “Benim yüzümden Yekta,” dedim devam ederek. “Sana söylemiştim. Ben acı veriyorum insanlara. Hep önce kendimi seçiyorum, kendimi düşünüyorum.”

“Kendine şunu yapmayı bırak,” dedi bana sarılırken. “Çünkü tek kişilik yaşamışsın hep hayatı. Farklı bir dünyada değiliz Akasya. Bak ben buradayım ve artık iki kişiyiz bu hayatta.” Ardından sustu.

“Peki ya diğerleri?”

“O kadar korkuyorsun ki terk edilmekten gideceğimi düşünüyorsun. O kadar alışmışsın ki ilk tercih olmamaya arkadaşlarımı seçerim zannediyorsun.”

“Yıllardır onlarla birliktesin. Ben...”

“Hislerin zamanla doğru orantılı değildir,” dedi sözümü keserek. Hava o kadar soğuktu ki uyuşan bedenim artık soğuğu hissetmiyordu. Yekta’nın üzerinde yalnızca kalın kazağı vardı. Benim yüzümden üşüyordu. “Ben buradayım. Ve hep burada olmaya devam edeceğim. Bunları söylemek istemiyorum çünkü hissettirmedeğın sürece

kurduğun cümlelerin bir anlamı yoktur biliyorum. Ama yapma artık bunu kendine.”

“Özür dilerim.”

“Dileme,” dedi kısık sesle. “Kendini soktuğun o fanustan çıkar. Artık kendini korumana ihtiyacın yok çünkü ben varım Akasya. Ben senin önüne geçerim canın yanmasın diye.” Biliyordum. Biliyordum ama ya bir gün sen de benden bıcarsan? Ya ellerimi bırakırsan? Gözlerinin içine bakarken aklımdan geçen o düşünceleri okumuş gibi cevap verdi.

“Bırakmam.” Gözlerine baktı. “Bu elleri sen gidene kadar bırakmam.”

“Gitmeyeceğim,” dedim kendimden emin bir sesle. “Ne olursa olsun seni terk etmeyeceğim.”

“Biliyorum,” dedi ve ekledi. “Seni tanıdığım ilk günden beri.”

Sustum. Verecek bir cevabım yoktu.

“Onu görmek o kadar boşlukta hissettirdi ki,” dedim Yekta’ya. “Tek düşündüğüm şey sana hissettirdiklerim ve yaşattıklarımı.”

“Bana kötü bir şey hissettirmedin,” dedi elini sarı saçlarıma götürerek. “Kırılmadım, sinirlenmedim. Ben sen bunları diline dökmezken bile bunları görüyorum Akasya. Biliyorum senin içini. Neyi neden yaparsın, neden uzak durursun, anlıyorum hepsini.”

“İyi ki varsın,” dedim ona akan gözyaşlarının arasından gülümseyerek.

“Her anlamda,” diye ekledi ve beni iyice göğsüne çekti. Burada göğsünün altındayken içimde ona karşı var olan bütün zincirlerden kurtulmak istedim. Zihnimde aynı tilkiler belirdi. Hayır, dedim kendime. O bizi bırakmaz. Hayır, o bizi anlar.

Ona ait bütün korkularımı bu kalede, bütün bu şehri ayaklarımızın altına almış izlerken açmıştım. Geçmişimi, gidişlerimi, bencilliklerimi, hatalarımı. İnsan oluşumu. Şimdi aynı yerde, yeniden kim olduğumuzu, yaşadıklarımızı sorgularken içimde ona ait her şeyden bir çırpıda kurtulmak istedim.

Beni anlar mıydı?

Beni yine de sever miydi?

Her ne olursa olsun ona bunu yapmayacaktım. Bu gece batabileceğim kadar dibe batmıştım. Daha fazlasını da kaldırılabilirdim. Gece bir başıma uyumam gerekse bile. Çünkü Yekta bunu hak ediyordu.

“Yekta,” dedim ona seslenerek.

“Efendim güzelim,” dedi elleri saçlarımı okşamaya devam ederken.

“Sana bir şey itiraf edeceğim.” Eli bir an duraksadı fakat saçlarımla oynamaya devam etti. “Ama bu sefer içinden her ne geçiyorsa yapmaktaki özgürsün çünkü ben bu gece, burada, seni bulduğum yerde seni kaybetmeyi kabullendim.”

Başımı göğsünden kaldırıp ona döndüğümde kaşlarının çatıldığını gördüm. Kimbilir ne düşünüyordu? Bu sefer ucunun ona ve ailesine dokunduğunu öğrenince bana böyle bakabilecek miydi? Başıma derin bir ağrı girdiğini hissettim. Vücudum stresten ve soğuktan uyuşmuştu.

“Sözümü kesme olur mu?”

“Tamam,” dedi ne diyeceğini bilemeyerek.

“Ben çok küçük yaşta evden ayrıldım. Biliyorsun belki bunu ama daha fazlasını bilmeye ihtiyacın var.” Gözlerimi şehre çevirdim. Ona bakarsam konuşamazdım, biliyordum. Eksik anlatırdım, kendimi tanıyordum.

“Babam çok büyük bir ilaç firmasında çalışıyor. Çocuklar için ilaçlar üretiyorlar.” Nasıl devam edeceğimi bilmiyordum. “Yıllar önce, ben on yedi yaşlarındayken yeni bir ilaç piyasaya sürüldü.” Gözümünden yaşlar süzüldü. Kendimi geçmişte, on yedi yaşında o masanın başında hissettim.

Karşımda babam vardı. Bir boş sandalye. Birer birer eksiliyor, dağılıyorduk.

“Babam hiçbir zaman çok iyi bir adam değildi. Zaman zaman sinirine hâkim olamazdı, istedikleri yapılmadığında kafayı yerd. Onu alttan alan, bize var olan hayatımızı sunan hep annemdi. Kendinden vere vere, bizi büyötmeye çalışırdı.” Konuşamadığımı hissettim. Dudaklarım titredi. Acı doluydu kalbim ve gözlerim yine yaşlıydı.

Burada yokmuş gibi düşünmek istedim. Kendimle konuşuyor gibi hissetmek istedim.

“Sonra bir takviye sürüldü piyasaya. Kardeşimin de kullandığı bir takviye. İlaç adıyla geçmiyordu ama babamların şirketi tarafından yapılmıştı. Babam projenin başındaydı. Hastalarına önerdi, kullandırdı.” Gözümden yaşlar akmaya devam etti. “Sonra haberler çıktı, birer birer aileler evimizin kapısına dayandı. Kardeşim hasta oldu.” Sesim titredi. Sustum. Anlamıştır değil mi? O beni ben hiç konuşmadığımda bile anlardı.

“Çocuklarda kalp rahatsızlığına sebep olmuş. Onlarca gazeteci, eylem, cezalar derken bir sabah evi terk ettim. Çünkü ben nefretle başa çıkamıyordum Yekta. Sevgisizlikle başa çıkamıyordum. Sahip olduğum her şeyin birilerinin acısının üzerine kurulu olmasıyla başa çıkamıyordum.

Bütün bunları zaten biliyorsun ama tekrar dinle istedim. İstanbul’a gittiğimde bir şey öğrendim.” Bu nasıl söylenir bilmiyordum. Kesik kesik cümlelerle devam ettim.

“Zehra’yı hiç böyle bir doktora götürdünüz mü çocukken? Kalp rahatsızlığı böyle bir sebepten olabilir mi diye düşündünüz mü?”

Başımı kaldırmaya cesaret ettiğimde gözlerinin içine baktım. Hiçbir duygu yoktu. Sadece beni dinliyordu. Şaşkın mıydı, göremiyordum, acıyor muydu canı, göremiyordum. Derin bir nefes aldım.

Kalbim parçalanacak gibi hissediyordum fakat içimde tek bir gerçeği saklayacak yer kalmamıştı. Yüzleşecektim bütün yaşananlara. Ve sonra. Bilmiyorum. Belki onun yokluğu beni delirtir. Belki yolun sonudur burası. Kendimi gerçek karanlığın içinde bulurum. Ama böyle devam edemiyorum artık.

“Öyle işte. Özür dilerim sakladığım için yaşanan her şeyi. Bu bana da çok ağırdı.” Oturduğumuz yerden kalktım ve ceketini çıkararak omzuna bıraktım. Bu gerçeğe yüzleşirken yanında olmak istemedim.

Özür dilerim sevgilim.

Ben öyle bencil bir kadınıym ki senin nefretinle başa çıkamam.

Bütün dünya karşımda dursa gözümü kapatırım ama sen.

Ama sen.

Vücudum soğuktan titrerken onu ardımda, o kalede bir başına bırakarak gözyaşlarım akarken gittim. O acıyla onu bir başına bırakarak arkamı döndüm çünkü.

Çünkü yok işte. Ben böyle bir kadını.

Eksik, bencil ve yanlış.



35. DURAK

Yüzleşmek yaptığın her şeyle ve kalbinde bir kırgınlığın oluşması. Ağlamak istemek sabaha kadar. Canının yanması ama sesinin bir türlü çıkmaması. Bir haziran akşamı üşümek yokluğuyla sevgilinin.

O gece Yekta'nın yanından ayrıldığımda sırtıma bütün bencil yanımlı almıştım. Artık karşısında çırılçıplaktım. Ya vazgeçerse benden, demiştim giderken. Ya bırakırsa ellerimi? Bir gün o da sevmeyi bırakır mı kalbimi? Kir dolu yüreğim. Ben bile göremiyorum aynadaki.

Sus, dedim kendime. Koşarak eve gittim. Sıcak suyun altına girdim. Gözyaşlarıma karıştı duş başlığından akan su. Saklamak istedim yaşımı. Hıçkırarak saatlerce ağladım suyun altında.

Bitti mi şimdi hikâyemiz? Kurtuldum mu geçmişimden?

Kaçma, dedin Yekta. Bırak, yüzleş geçmişinle ve unut, dedin. Unutabilir miyim şimdi seni ben?

İçimde arsız bir müzik. Ruhum paramparça. Sanki geçmişimde bir yerde ölen birisi var. Cesedinin başında bekliyorum sevgiyi tadan son yanımlın. Güneş doğmaz sen olmazsan. Zihnim bulanıklaştı. Gözlerim kararır. Beni ben yapan sendin sevgilim.

Senin sevgin olmazsa nasıl sevebilirim yaşamayı?

Hayır, dedim kendime.

Yapma bunu kendine. Öğrendin sen tek başına yaşamayı. Gerekirse bir daha başlarsın hayata. Yeni bir şehirde. Yeniden. Sıfırdan.

Hayır, dedim kendime.

İstemiyorum. Onsuz tek bir an bile nefes almak istemiyorum.

Tanrı'm yalvarırım onu benden alma.

Canım çok yanıyor.

Beni onsuzlukla sınama.

Kaybettim şimdiden sınavı.

Ne olur onu geri ver bana.

Bağırsam denize, yıksam bu şehri değiştirebilir miyim geçmişi?

Göğüs kafesim parçalanıyor. İçimde ölü bir şehrin sessizliği. Bombalar patlamış sokaklarımda. Işık yanan evlerin camlarında kan lekeleri.

Bir başımayım şimdi. Bu evde. Hep korktuğum o yalnızlıkla. Yeniden başlamak mümkün değil artık. Sevgilim. Lütfen gitme. Lütfen bunu da atlatalım.

Yalvardım Tanrı'ya saatlerce o suyun altında. Saat gece yarısını geçti. Sabaha yaklaştı. Duştan çıktığımda vücuduma saatlerce sıcak suyun altında kalmaktan buruşmuştu. Neredeyse otuz derece olan evin içinde yokluğuyla üşüdüm. Nefes almakta zorlandım. Göğsüm sıkıştı, kaburgalarım kalbime batıyordu sanki.

İçimde ölüm sessizliği.

Üzerime bir külot ve sporcu suryeni geçirdim. Öylece yatağa yat-tım. Üzerime yorganı örtmedim. Bu evde, bu balkonda, bu yatakta onlarca anı biriktirmiştik.

Yatağın soğuk tarafı demişti Yekta.

Yoksun diye mi bu kadar üşüyor içim?

Yoksa hiç gelmeyeceğinden korktuğumdan mı bu acı?

Bir adam tanıdım.

Ankara'da.

Kırk beşinci durakta.

Onu tanıdığımda o kadar eksiktim ki kendimi bulamıyordum. Kendimi sevemiyordum. Hep önce kendimi düşünecek kadar bencildim çünkü sevmek ne demek bilemiyordum.

Bil diye söylüyorum. Bencil sandığın herkes en çok kendinden nefret ediyor. Ondan bu kendimizi öne koyma çabamız. Çünkü içten içe

hep biliyoruz. Asla ilk seçilen kişi olmayacağımızı. Ondan bu insanları aşağıya iterek yukarıya çıkma çabamız.

Sen anlayabilir misin böyle bir kadını, karşısındakini paramparça ederek kendi yolunu çizen sevgilini?

O anladı.

O anlar.

Yekta hep beni seçer.

Şimdi böyle bir adamı kardeşinin ölümüne giden yola benim babamın sürüklediği gerçeğiyle bir başına bıraktım. Gözyaşlarım yastığı ıslatmaya devam etti. Göğsüm göğüs kafesine sığmıyordu. Çılgılık çılgılığa, yırtmak istiyordu tenimi, nefes almak istiyordu. Yaşanılan her şeyi unutmak istiyordu.

Gözlerimi kapattım. Arkamda olduğunu, bana sarıldığını, beni hâlâ sevdiğini hayal ettim. Artık bir hayalden ibaret olan bu istek beni avutsun istedim.

Hangi yalan gerçekten avutulur sahibini? Sussun. Artık zihnimde içimi titreterek ağlatan bu ses sussun. Bir dünya yaratmak istiyorum.

Sadece o olsun. Ve ben. Başka hiçbir şeye, hiç kimseye ihtiyaç duymuyorum. Çünkü benim hiç kimsem yok.

Öyle bencilsin ki Alaca, senin hiç kimsen yok diye onun da olmasın istiyorsun.

Öyle yalnızsın ve yalnızca ona sahipsın ki onun da tek varlığı sen olasın istiyorsun.

Yüreğin nasıl taşır bunca acıyı Yekta? Neden çıktın karşıma? Neden yaptın bunu bana? Yataktan kalktım. Elime rafta duran şarap şişelerinden birisini aldım ve yatağa geri oturdum. Sırtımı duvara yasladım. Açtığım şişeyi dudaklarıma götürürken gözyaşlarım yanaklarımdan süzölmeye devam etti.

Bu şehre geldiğim ilk günü hatırladım. Otel odasının camından şehri izlerken içimden bir ses bu sefer her şeyin farklı olacağını fısıldıyordu. Hep hissettiğim o yalnızlık ruhumu sarmalamıştı. Elimde bir şişe şarapla balkonda uyuyakaldığımda kendimi ait hissedemiyordum. Üzerime üzerime geliyordu otel odaları.

Mutlu olduğuma inanmak istiyordum. Mutlu olmak istiyordum. Ama o kadar inanmıştım ki o mutluluğu hak etmediğime. Hiç kimse bana aksini kanıtlayamıyordu.

Şişeden birkaç yudum daha aldım.

Acıyla kıvrandığım bu geceyi zihnime not ettim.

Sevgili günlük,

Ben bugün bizi paramparça ettim. Tek kurtulma şansımı kendi ellerimden aldım.

Gözümünden birkaç damla daha süzüldü. Şarap şişesinden birkaç yudum daha aldım. Zihnimde dönen yıldızlar yavaş yavaş sarhoş olduğumu bana hatırlatırken vücudumun verdiği uyarıyı dinlemedim. Şişe bitene kadar içmeye, içtikçe ağlamaya devam ettim. Nasıl örterdim bu yalnızlığı başka türlü bilmiyordum. Uyuşmak istiyordum. Bütün vücudumu hissizleştirmek istiyordum.

Kapat gözlerini. Unut geçmişi. Göğsümdeki acı dinmiyor. İçimdeki his azalmıyor. Üşüyorum. Telefonumu elime aldım. Tek bir mesaj bekledim. Tek bir umut.

Bu kadarı bize bile fazlaydı değil mi?

Bu kadarı bizi bile aştı.

Şarap şişesini yere bıraktım. Telefonumdan onunla gittiğimiz ilk konser olan Perdenin Ardındakiler grubunun rasgele bi' şarkısını açtım. Daha fazla ağladım. Gerçeklikle hayali ayırt edemeyecek kadar yalnız ve sarhoştum.

Gözümü kapattım.

Gözlerimin önüne ıslak siyah saçları düştü. Gözünün önüne doğru düşen perçemlerinin arasından bana bakıyordu. Beni izliyordu.

"Yekta," dedim belli belirsiz. Onu görmek tekrar yaşanılanlarla, gerçeklerle yüzleşmek gibiydi.

"Neden?" dediğinde sustum. "Neden bunu bize yaptın?"

Ben yapmadım. Kimse anlamaz ama sen anlarsın. Sen beni bilirsin. Sen beni görürsün.

Gözlerimi açmak istedim, açamadım. Gözümünden birkaç damla daha süzüldü. Sırtımda bir el hissettim. Burnumda onun kokusu vardı.

Yanımdaki yastığa daha sıkı sarıldım. Sanki bedeni ellerimin altındaydı. Göğsüme dolan kokusu biraz olsun rahatlamama sebep oldu.

Gerçek misin? Burada mısın?

Yastığa daha sıkı sarıldım. Sanki tenini elimin altında hissettim.

Çıplak omzumda bir buse hissettim.

“Yekta,” diye mırıldandım göğsüm paramparçayken.

“Buradayım.” Kulağıma tok sesi doldu. Gerçek misin? Yoksa bu zihnimin bir oyunu mu?

“Uyu.”

Gözlerimi kapattım. Bana bir an olsun iyi hissettiren yine ona ait olan kokuydu.



Ayrılıklar ve kavuşmalar. Gitmek ya da kalmak.

Çiz üstünü ezberlediğin her gerçeğin. Unut tecrübeni. Aşk öyle bir duygu ki ne biriktirdiğine bakıyor insanın ne mantığına sığıyor.

Gitmek ya da kalmak.

Benim hayatımdaki bütün mesele bundan ibaretti. Ya kalacaktım o şehirlerde. Kendimden eksile eksile. Ya da neyi aradığımı hiç bilmeden kaçacaktım geçmişten.

Peki kaçarken kimi arıyordum? Neyi arıyordum?

Bu sorunun henüz bir cevabı yoktu. Ta ki bulana kadar.

Bir yanılgı olmalı bu. Burnuma dolan kokusu o kadar gerçek ki gözlerimden akan yaşlar bana yaşanılanların yalan olduğunu söylüyor. Elimin altında hissettiğim sıcaklık o kadar gerçek ki uykuda olduğumu bilmeme rağmen bir rüya olduğuna inanmak istemiyorum.

“Anladın mı şimdi neden gittiğimi?” dedim gözyaşlarım akarken. Onunla konuşamadığım her şeyi, onun hayaletiyle konuşmak istedim. “Anladın mı neden kaçtığımı? Ben felaketim Yekta. Ben istesem de istemesem de kendi hayatımın felaketiyim.”

“Şhh,” diye mırıldandı kolları bana sarılıyken. Omzumu bir kere daha öptü. “Geçecek hepsi.”

Avutma beni yalanlarla. İnanırım sana. Hiç kimseye değil ama sana inanırım.

“Nasıl? O kadar eksik hissediyorum ki, o kadar yalnız hissediyorum ki...” Sustum. Ona kendimi filtresiz açtım. “Kötü bir aileye doğarsa insan kötü biri olmak zorunda mıdır? Ben içimdeki kötülük tohumlarını birer birer ezmek istedim. Ama bak olmuyor. O lanet yakamı bırakmıyor. Her şey düzeldi derken karşıma çıkıyor. Çünkü aile öyle bir şey ki ne seçebilirim onları ne de kopabilirim onlardan. Tanrı bana bu hayatı layık gördü ve benim bir yanım pamuk ipliğiyle hep onlara bağlı.”

“Hiç kimsenin kötülüğü seni kötü biri yapmaz, yapmadı. Aksine...” Derin bir nefes aldı. Kolları karnımı sıkıca kavradı. Beni kendine bastırdı. “Aksine onların yaptıklarının bedelini ödemişsin hayatın boyunca. Herkesin günahını boynuna geçirmişsin üstlenip. Yapma bunu. Herkesi sığdırdın dünyana. Bir kendini bir bizi sığdıramadın.”

Son kurduğu cümle öyle ağırdı ki boğazımda bir yumru oluşmasına sebep oldu.

Bir onu bir kendimi sığdıramamıştım.

Bir onu bir kendimi haklı görmemiştım.

Ben hep ilk kendimi ve beni gerçekten sevenleri geride bırakmıştım.

“Sabah burada olmayacaksın,” dedim gerçekte yüzleşmek isteyerek. Hayır, aslında bana söylediklerinin doğruluğundan korkuyordum. “Bu kendi içinde bana ettiğin veda belki de. Ama yaşadığımız her şey öyle güzeldi ki. Her anını zihnime kazıdım. Hep bir yanım seninle kalsın istedim.”

“Girmek,” dedi Yekta. Bu cümleyi ondan duymaya hazır mıyım? Bu gece bütün geçmişin bedeli beni onunla sınayarak tam karşımdaydı. “Öyle arkana dönmekle yapabileceğin bir iş değil.”

Yüzümde bir tebessüm oluştu. Kırgın bir tebessüm. *Önce* demişti bana. *Önce buradan sileceksin.* Ve kalbime dokunmuştu.

Silebilir miyiz birbirimizin izini?

Başlayabilir miyiz biz şimdi yeniden bambaşka hayatlarda?

“Belki de senin için en iyisi budur,” dedim. İşte bu benden duyamayacağı bir cümleydi. Belki de onu severken ben bencil yanımı

bastırmayı öğrenmiştim. “Belki sana da yeni bir hayat gerekiyordur. Ben gri bulutları bıraktım hayatının üzerine.”

“Nasıl olduğu, nasıl olacağı umurumda değil Alaca.” Dudaklarım titredi. Gözümden birkaç damla daha süzüldü. Hep acılarımdan mı öpeceksin beni? Hep yaralarımı mı saracaksın böyle? Şimdi yokluğunla üşüyorum, nasıl kim ısıtabilir kalbimi? “Seni istiyorum. Mutsuz da olacaksam seninle olmak istiyorum. Anlamıyor musun? Ben seninleyken hiçbir şeyden korkmuyorum. Yalnızlıktan korkmuyorum. Bir kere...”

“Ne bir kere?”

“Bir kere vazgeçtim senden.” Ne demek istediğini anlamadım.

“Ne zaman?” dedim gözyaşlarım gözümde kururken. “Nasıl?” Sustu.

“Sana söylediklerimi hatırlıyor musun?” Ben konuşmadan devam etti. “Belki benim de sakladığım gerçekler vardır. Belki hiçbirimiz sandığın kadar mükemmel değilizdir.”

“Yapma,” dedim ne dediğini anlamayarak. “Bana bunu yapma. Biliyorum, üzölmeyeyim diye böyle söylüyorsun. Belki sen de benden vazgeçiyorsun ama bana yalan söyleme.”

“Uyu Akasya,” dedi yeniden. “Uyu.” Omzumu öptü. Karnıma iyice sarıldı. “Buradayım. Hep burada olacağım. Her anlamda.”

Her anlamda.

Yekta hep benim yanımdaydı. Bu iki kelimenin bizim aramızdaki anlamı öyle küçük değildi, hiçbir zaman da olmayacaktı biliyordum. Her anlamda demek bizim dilimizde ruhunu görüyorum demekti.

Çünkü bana Yekta öğretmişti. Bir insanın yanında bir fiil olarak bulunmak, gözlerine bakmak, onunla konuşmak ve hatta ona dokunmak onun yanında olmanıza yetmezdi. Ruhunu görmemiz, kalbine dokunmanız, içini bilmeniz gerekirdi. Biz buradaydık. Yan yana. Kolları karnıma sarılmıştı. Kokusu burnumdaydı. Dudakları tenime değiyor, bana daha huzurlu hissettirmek ister gibi omzuma dokunuyordu.

Onun sıcaklığıyla ısıniyordu kalbim. Yan yanaydık. Ayrıyken bile. Her anlamda.

Beni bulduğu o durakta, yollarımız kesişmese hiçbir zaman böyle bir sevgiyi tadamayacak, gerçekten yaşadığım bir evrene ait olamayacaktım.

Gece saçlı adam.

Bana bahsettiğin her şey için hep minnettar olacağım.

Bir hayalden ibaret olabilecek kadar kısa, hayal olamayacak kadar gerçekti hissettirdiğin her şey. Göğsümdeki şu hissin bir tarifi yok. Sana karşı duyduğum sevgi, ismini andığımda göğsümde bir yangının başlamasına sebep oluyor.

Aşk diyorum işte.

Böyle bir şeymiş.

Senmişsin Yekta.

Senin ismin benim lügatimde hep aşk demekmiş.

Gözlerimi araladığımda beklediğim şey boşlukta olmaktı. Bütün gece bir hayal gibi zihnimde dolaşan o elin varlığını hissetmemekti fakat dün gece rüya olduğuna inandığım o adam yatağımda, tam arkamda uzanıyordu. Üzerinde onu kalede bıraktığım kıyafetleri vardı. Eli sıkıca karnımı kavramış, yüzünü enseme gömmüştü. Derin bir uykuda gibi gözüküyordu.

Başım ağrıyor ve midem hiç olmadığı kadar bulanıyordu. Dün gece içtiğim şarap konuşmalarımızı yarım yamalak hatırlamama sebep olmuştu. Fakat onu burada görmek, hâlâ gerçekliğine inanmakta zorlandığım bi' durumdu.

Yüzünü izledim bir süre. Dün konuştuklarımız gerçek miydi? Eve ne zaman girmişti? Yanıma ne zaman uzanmıştı? Karşıma ne zaman geçmişti? Bu bir veda mıydı yoksa yeniden mi tutacaktı elimi?

"Vazgeçmeyeceğim," dediği geldi aklıma. "Senden vazgeçmeyeceğim." İçimdeki korkunun üzerine su serpildi. Elim yüzüne uzandı. Pürüzsüz çenesinde dolaştı. Gözümünden bir damla süzüldü ve göğsüne düştü. Göğsündeki yangınla bir şehri darmadağın edebilecek olan o adam öylece yanımda uzanıyordu ve bir damla gözyaşım o yangını söndürmeye yetiyordu.

Tanrım.

Bana onu verdin. Belki de yaşadığım her şeyi yalnızca bunun için çektim. Belki de çektiğim bütün acının bedeli ona sahip olmaktı.

Lütfen, dedim kendime. Lütfen öyle olsun. Yalvarıyorum.

Üzerine eğilerek dudaklarına küçük bir buse kondurduğumda Yekta gözlerini araladı. Kahve gözleri ne olduğunu algılamak isteyerek bana baktığında ona kırgın bir şekilde gülümsedim. Gözlerim bütün gece ağladığımdan ötürü kıpkırmızı olmuş olmalıydı.

“Yine mi ağlıyorsun?” dedi gözümün içine bakarak. “Ağlama artık.” O ağlama dedikçe daha çok ağladım.

O kadar kıyamadı ki bana, bu sefer yalnızca onun bana olan sevgisine ağladım. Bana sarıldığında yüzümü göğsüne sakladım.

“Şimdi neden ağlıyorsun?” dedi uykulu sesiyle. Eli sarı saçlarımda dolaştı. *Kıyameti olan saçlarda.*

“Bana olan sevgine,” dedim burnumu çekerek. “Gitmedin.”

“Gitmem,” dedi Yekta saçlarımı okşarken. “Sana söyledim. Gitmem Alaca. Sen kovmadığın sürece.”

“Kovmam ki,” dedim ağlamaya devam ederken. “Lütfen hiç bırakma ellerimi. Sensiz ne yaparım bilmiyorum. Hep aynı şeyleri söylüyorum ama zihnimdaki sesler hiç susmuyor.”

“Ağlama artık,” dedi usulca. “Ağlama.”

“Tamam,” diye mırıldandım burnumu çekerken.

Kabullendi. Yekta hikâyemizin en başından beri hissettiğim gibi, beni olduğum halde, olduğum kişiyle. Yanlışlarım ve doğrularım beni kabullendi.

Bir insana bunu yapabilmek nasıl yüce bir kalbe sahip olmayı gerektirir bilmiyorum. Çünkü ben hiçbir zaman onun kadar iyi bir insan olamadım. Belki de sadece sevmem gerekiyordu. Sevildiğimi görmem, kabullenmem gerekiyordu.

Şimdi savaşmam gereken şey yalnızca bizim geleceğimizdi. Yapmamız gereken tek şey birbirimizin üzerine açtığımız yaraları kapatmak ve yolumuza devam etmektir. Başarabilir miydik?

Yaparız, dedim kendime. *Yeniden başlamak mümkün mü,* diye sordum şehirleri terk ederken. Mümkünmüş. Her zaman, her ne koşulda olursak olalım.

“Teşekkür ederim,” diye mırıldandım. Beni böyle güzel sevdiğin için. Benim gibi bir kadını kabullenebildiğin için.

“Etme,” dedi ve ekledi. “Ben de sana bir gerçek vereceğim ama şimdi değil. Yaşanılanları atlatmadan değil.”

“Korkmuyorum,” dedim önceden olsa içimi titretecek cümlelerine. “Çünkü senin bana hiçbir zaman kıyamayacağını biliyorum. Her zaman ellerin ellerimde olacak. Göğsüm göğsüne yaslı olacak. Çünkü biz bunu hak ettik Yekta.”

“Hep kendini ve bizi bir sınavın içine dahil ettin zihninde,” dedi gözlerimin içine bakarak. “Sen bencil ya da kötü birisi değilsin. Hiçbir zaman da olmadın. Sadece o kadar korkuyorsun ki terk edilmekten, karşıdaki insanın sınırlarını bile isteye zorluyorsun. Gidecek mi kalacak mı, çözmeye çalışıyorsun.”

Bir cevap vermedim. Hikâyemizin en başında olduğu gibi yine o beni ben ona hiçbir şey söylemeden anladı. Kendimle yüzleşmemi sağlayacak cümleler kurdu.

“Geçtin o zaman sınavı,” dedim artık onu kabullendiğimi belirterek.

“Farkındayım.” Gülümsedim. Gözümü öptü. *Ağlamayacağım, hayır.*

Kapı zili çaldığında yüzümde belli belirsiz bir gülümseme oluştu. “Sen aç,” dedim Yekta’ya. “Ben elimi yüzümü yıkayayım.” Başıyla beni onayladı ve ben lavaboya geçtiğimde o da kapıyı açmaya gitti.

Yüzümü yıkarken kapıdan işittiğim sestten Mihri’nin geldiğini anladım.

“N’aber Yekta?”

“İyi senden?” dedi Yekta. Yüzümü yıkayıp havluyla kuruladım.

“İyi benden de. Akasya dün bir anda gidince merak ettim.”

“Midesi bozulmuştu,” dedi Yekta kısa bir cevap vererek.

“İyiyim,” diye seslendim içeriye geçerken. “Biraz kötü olmuştum sadece.”

“Merak ettim ben de,” dedi Mihri fakat tavrı her zaman olduğu kadar sıcak ve içten hissettirmiyordu. “Buğra’yla bi’ garip gibiydiniz. Sahi siz önceden tanışıyor musunuz?” Kaşlarımı kaldırdım.

“Yok canım.”

“Tanışmıyorlar,” dedi Yekta kesin bir tonla.

“Öyle diyorsanız.” Mihri’nin inanmadığını belli eder şekilde konuşması içime huzursuzluk serpmişti. Buradan nasıl toparlayacaktık, hiç bilmiyorduk ama bir şekilde devam edecek, kendi yolumuzu çizecektik.

“Neyse ben aşağıya ineyim. Eşyalarını getirmiştim.”

Masada bıraktığım eşyalarımı bana uzattığında, “Kalsaydın,” diye mırıldandım.

Biz bütün gece uyumadığımızdan yeni uyanmıştık ama neredeyse akşam olmuştu. Karnım acıkmıştı ve şu an tek yapmak istediğim Yekta’yla yemek yemektir. Bütün gece alkol aldığım için midem hâlâ hafif bulanıyordu. Fakat aynı zamanda üzerimde sarhoş olunan gecenin sabahında hissedilen halsizlik vardı.

“Yok ineyim ben,” dedi Mihri ve ardından evden çıktı.

“Peki,” dedim ne olduğunu anlayamayarak.

“Buğra bir şey söylemiş olabilir mi?” Mihri gittikten sonra Yekta’ya sorduğum soruya Yekta kısa ama net bir cevap verdi.

“Bizi ilgilendirmez.” Beni kolunun altına alarak salona doğru ilerledi. “Senin bilinçli olarak yaptığın hiçbir şey yok. İlla biri bir şeye dikkat edecekse bunu o düşünmeliydi çünkü seni biliyordu. Kız arkadaşını böyle bir durumun içine sürükleyen o.”

“Ama ya aranız bozulursa Yekta?” dedim korkumu ona açarak. “Yani onlar yıllardır arkadaşın. Evin, geçmişin. Mihri’nin tavrı bile garipti hem de daha hiçbir şey bilmiyor olmasına rağmen.”

Onun tavrına üzülmüştüm fakat Yekta’ya bunu belli etmemeye çalışıyordum.

“İnsanlar her zaman sana karşı oldukları gibi kalmazlar Akasya,” dedi Yekta. “Mihri hiçbir şey onu hiç alakadar etmezken sana karşı çok iyi birisi olabilir ama seçimler yaptığında bu gerçek değişebilir de. Nihayetinde Nehir onun yıllardır arkadaşı.”

“Senin de öyle,” dedim ona karşı çıkarak. “Senin de yıllardır arkadaşların.”

“Ama ben senin için herhangi birisi değilim. Arkadaşın değilim. Biz bu hayatı birlikte paylaşıyoruz.” Ona karşı iki yabancı gibi

hissettiğim onca ana rağmen o bizim gerçeğimizi benim yüzüme vurdu.

“Dün,” dedim bana kurduğu cümleyi hatırlayarak. “Bana dedin ki sen hep ilk bizden vazgeçtin.”

“Öyle,” dedi Yekta. “Öyle yaptın. İlk sildiğin hep bizdik. İlk arkada bıraktığın hep bendim.”

“Anlamıyorum,” dedim. “Aylar geçti ama anlamıyorum. O zaman neden hâlâ seviyorsun beni?”

“Alaca,” dedi gözlerimin içine bakarak. “Çünkü biliyorum. Sen ilk en sevdiklerini, kendine en yakın gördüklerini, canını en çok yakma ihtimali olanları geride bırakırsın. İlk kendinden vazgeçersin de kimse bilmesin diye aynı yalanı tekrar tekrar söylersin kendine.”

Sustum.

Söylesene, nasıl benden daha iyi tanıdın beni?

Biz o gece Yekta’yla birlikte kendi gerçekliklerimizle yüzleşmiştik. Birbirimize karşı kırıldığını sandığım hislerimiz o gece benim itirafımla, yüzleştiğimiz gerçeklerle kuvvetlenmiş, bir daha hiçbir zaman birbirinden ayrılmayacağına inandığım bir hale bürünmüştü. Fakat bu sefer parçalanan biz değil, çevremiz oldu.

Gün geçtikçe daha da soyutlandık diğerlerinden. Ve bunun tek sebebi bendim.

Hikâyemizin en başında, o kalede Yekta bir gece yarısı bana demişti ki *benim de sırlarım vardır Akasya. Benim de senden sakladığım gerçekler vardır belki. Ve o gerçekle yüzleşmek de seni yaralar.*

Şüphe duymuştum ona karşı hissettiğim gerçekten. Fakat öyle güzeldi ki kalbi, şüphelerimi geride bıraktım. Her ne olacaksa olsun istedim.

Felaketi olan o geceye kadar.

O gece o yalnızlığıyla yüzleşti, bense bizim kim olduğumuzla. Benim ondan neleri esirgediğimle.

Ondan ailesini almıştım, ondan geçmişini almıştım, ondan arkadaşlarını almıştım.

Ondan ilk aşkını almıştım.

Bu yıkıntının altında, bir başına yine karanlığına yaktığı ışık bana duyduğu sevgi olmuştu.

Karşısına dolu gözlerle oturduğumda, her şeyini kaybettiğiyle yüzleştiği o gecede gözlerimin tam içine bakarken yüzleştim.

Onun her şeyi bendim.

Ve ben bir haziran gecesi ondan kendimi almıştım.



“Topraktan af dilenmez.

Gözyaşın mezarda çiçek açtırmaz.”

Haziran ayı her yıl bir iyi, bir kötü şey getirir. Ve ben iyi yanlarını hep unuturum. Günler, haftalar, aylar geçmişti. Yekta’yla her zaman hayal ettiğim o düz hayatın içindeydik. Akşamları kahve içmeye çıkıyorduk. Resim kursuna devam ediyordum. Terapi alıyordum. Bazen Kuğulu Park’a inip yürüyüş yapıyor, bazen dertleşmek için kaleye çıkıyorduk.

Bu kadar basit, düz ve sıkıcı gözüken bu hayat onunla öyle anlamlı ve güzeldi ki başka hiç kimseye ihtiyaç duymuyordum. Çünkü bir kahve içmek bile eğer onunla yapıyorsam yerini dolduramayacağım kadar iyi, içten ve keyifli hissettiriyordu.

Haziranın serin akşamlarından birindeydik. Gökyüzü, gün batımının ardından morun en yumuşak tonlarına bürünmüş, bulutlar sanki gökyüzüne serpiştirilmiş pamuk taneleri gibi ağır ağır süzülüyordu. Ankara’nın sokakları yazın gelişiyle biraz daha kalabalık, biraz daha gürültülüydü ama bizim yürüdüğümüz sokakta sadece ayak seslerimiz yankılanıyordu.

Yekta, her zamanki gibi ellerini cebine sokmuş, hafifçe öne eğik yürüyordu. Omzuna çarpan ince gömleği rüzgârın esintisiyle hafifçe dalgalanıyor, saçları alnına düşüyordu. Yanında yürürken göz ucuyla ona bakmayı hep sevdim. Sessizliğinde bile anlatamadığım bir huzur

vardı. Sanki dünya yorulsa da yollar uzasa da o hep orada duracaktı. Bir nefeslik mesafede.

“Biraz oturalım mı?” dedi. Ses tonu yumuşaktı.

Başımla onayladım. Kuğulu Park’a varmıştık. Göletin kenarındaki banklardan birine oturduk. Kuğular suyun üzerinde nazlı nazlı süzülüyor, suya yansıyan şehir ışıkları titrek bir tablo gibi dalgalanıyordu. Elimci cebimden çıkarıp Yekta’nın parmaklarını yakaladım. Sıcaktı. Her zaman olduğu gibi. Yanımda olmasına alışmıştım ama hâlâ dokunduğumda içimde bir yerler ürperiyordu.

“Ne düşünüyorsun?” diye sordu. Gözlerini göle çevirmişti ama sesi doğrudan kalbime dokunuyordu. Her zaman olduğu gibi.

Bir an durdum. Ne düşündüğümü kendime bile itiraf edemediğim anlardan biriydi bu. İçimde o tanıdık boşluk yine dolup taşmıştı ama bu kez korkutmuyordu beni. Belki de sonunda alışmıştım. Yekta’nın varlığı o boşluğu tamamen doldurmuyordu belki ama bana onunla barışık yaşamayı öğretiyordu.

“Zamanı,” dedim sessizce. “Geçip gidişini.”

Yekta başını çevirip bana baktı. Gözlerinde anlamaya çalıştığı o sabırlı bakış vardı.

“Haziran,” dedim fısıltıyla. “Her yıl bir şeyleri alır elimden. Ve ben hep iyi yanlarını unuturum. Acı daha kolay hatırlanıyor çünkü.”

Söylememle beraber boğazıma bir yumru oturdu. Yutkunamadım. Ama Yekta hiçbir şey demedi. Sadece elimi daha sıkı tuttu. Bazen en büyük teselli, kelimeler değil, sessizliğin kendisiydi. Bunu da bana o öğretmişti.

Yekta Emir Ilgaz, dedim kendi kendime. Bir şiir gibi. İçime çektiğim nefes gibi.

Rüzgâr hafıfledi. Gökyüzünde tek tük yıldızlar belirmişti. Suyun yüzeyinde incecik halkalar oluşturup kaybolan damlaları izledim. Gözüm Yekta’nın parmaklarına kaydı. Parmaklarını elime sarmıştı. Sanki dört mevsimi de bu ellerin içinde yaşamıştım. Sonbaharın yaprak döken hüznü, kışın soğuk yalnızlığı, ilkbaharın umut dolu yeniliği ve işte, yazın sıcak, yanık ama cömert kucaklayışı.

Yekta, cebinden sigarasını çıkarıp yaktı. Dumanı havada incecik bir rül gibi süzüldü. Yanaklarının üzerinde titreyen o zayıf duman, zamanın incecik dokunuşlarını hatırlattı bana. Her anın nasıl hızla geçtiğini ve bir daha geri gelmeyeceğini...

“Bazen,” dedim, “bu kadar mutlu olunca, korkuyorum.”

“Biliyorum,” dedi hiç şaşırmadan.

“Bir şeyleri kaybetmekten.” Yine de açıkladım kendimi. Bunu da mı hissediyordu? Aylar geçerdi, yıllar geçerdi, şehirler değişirdi ama biz değişmezdik. O ve ben hep yan yana kalırdık.

“Kaybetmeyeceğiz.”

Ama onun sesi bile bu cümlelerin gerçeğini değiştiremezdi. Hayat, kimseye kaybetmemeyi vaat etmezdi. Ama bazı insanlar, kaybetmeyi göze almaya değerdi. Yekta, benim o insanımdı.

Yavaşça başımı onun omzuna yasladım. Omzunun sertliği ve sıcaklığı arasında nefes aldım. Şhirden gelen uzaktaki korna sesleri, kuşların uykudan önceki son civıltıları ve yaprakların arasından geçen rüzgârın hafif uğultusu arasında bir yerde, içimde o anı sonsuza dek dondurmak istedim.

Çünkü bazı anlar, insanın kalbinde sabit kalır. Zaman bile silemez. Ve ben, o anın tam ortasıındaydım.

Yekta'nın dudaklarından süzülen bir cümle duydum sonra:

“Bazı şeyler unutulmaz Akasya. Ne olursa olsun.”

Gözlerimi kapattım. İçimde bir yerlere kazınan bu cümleyle, hazzının bu kez ne alacağını bilmeden sadece o ana sarıldım. Ve belki de yalnızca bu yetecekti.

Bazı insanlar, hayatına girdikleri anda etrafındaki her şeyi yumuşatır. Yekta tam olarak o insandı. Onunla geçen zamanın içinden geçerken anladım ki bazı mutluluklar, yüksek sesle konuşmazdı. Sessiz, sakın ve kök salan bir huzurla yerleşirdi insanın içine.

Birlikte geçirilen anlar öyle büyüdü değildi belki hatta çoğu insan için sıradan sayılabilirdi. Ama Yekta'yla sıradanlık bile anlamlıydı. Bir başkasıyla sıkılacağımı bildiğim anlarda bile onunlayken kendimi huzurlu buluyordum. Çünkü bazen sadece yanında olmak yetiyordu.

Konuşmasak da olurdu. O sessizlikte bile içimi kemiren tanıdık huzursuzluk yoktu artık. *Çünkü sessizlik bile onunla doluydu.*

Akşamları Kuğulu Park'ta yürüyüş yaparken gölette süzülen kuğuların arasındaki mesafeyi izlerdim. Kuğuların suyun üzerinde birbirlerinden uzaklaştıklarında bile aynı gölde yüzmeleri gibi... Yekta'yla aramızda da bazen kelimeler biterdi ama varlığımız yetip artardı. Yan yanaydık. *O, bu hayatın içinde sığındığım en sessiz limandı.*

Sokakta yürürken gövdesine hafifçe çarpan kolumun sıcaklığını hissederdim. Bu bile yeterdi. Çünkü onun yanımdaydım. Yekta'nın adımlarını izlerken düşünürdüm; bazı insanlar nasıl olur da bu kadar gerçek, bu kadar "orada" hissettirebilir? Çünkü Yekta hep oradaydı. Gitmiyordu. Gitmeyecekti.

Bazen birlikte bir kafeye otururduk. Önümüzde kahveler, elimde telefon, onun elinde kitap... İkimiz de kendi alanımıza çekilirdik. Başımı kaldırıp ona bakardım. O fark etmezdi. Parmaklarını fincanın kenarında gezdirirken gözlerinde o uzaklara dalmış bakışı yakalardım. Gözlerinin kenarında beliren ince kırışıklıkları, dudaklarının kıyısında biriken belli belirsiz tebessümü izlerdim. O anlarda içimden geçen tek şey şuydu: *İşte burada. Yanımda.* Ve bu his, bütün yaralarımı merhem olmaya yetiyordu.

Evde olduğumuz akşamlarda bazen o televizyon izlerdi, ben çizim yapardım. Kahve kokusu yayılırdı. Kalemim kâğıda her değdiğinde bir anlığına zamanı durdurabildiğimi hissederdim. Ama sonra Yekta'nın mutfaktan gelen ayak sesleri zamanı yeniden başlatırdı. Elinde iki kupa kahveyle gelirdi. Birini önüme bırakırdı. O an göz göze gelir, birbirimize söylemediğimiz binlerce kelimeyi o bakışlarda saklardık.

Bazen saçma sapan konularda tartışırdık. Küçük, önemsiz şeyler. Ama ne kadar tartışırsak tartışalım, o odadan birbirimize küs ayrılmazdık. Yekta, tartışmanın sonunda hep beni güldürecek bir şey buluyordu. Her zaman olduğu gibi.

Sinirim hâlâ tepemde olurdu ama dudaklarımda istemsiz bir gülümseme belirirdi. "Sana sinirlenemiyorum," derdim bazen hem kızdım hem severdim.

O da göz kırpar, “Biliyorum,” derdi.

Ve en çok da gece uykularını severdim. Onun nefesini dinlemek, arada sırtını bana çevirip battaniyeyi çekişini izlemek... Sırtına dokunur, o anın sonsuzluğunu hissetmeye çalışırdım. *Gözler ruha açılan kapılardır*, demişti bana. Yekta, benim ruhuma açılan kapı olmuştu.

Bazı geceler uyanırdım. Saate bakardım. Üçü geçmiş olurdu. Yekta hâlâ yanımda mı diye saçma bir panikle elimi uzatırdım. Parmağım onun koluna, omzuna ya da yüzüne değdiğinde içimdeki tüm kaygı silinirdi. O kadar basit bir dokunuş bile yeterdi. Çünkü insan, sevdiği insanın varlığına her gün yeniden inanmak isterdi.

Ona bakarken sık sık düşünürdüm. Hayatın bunca karmaşasında, bu kadar güvenilebileceğim birini bulduğuma nasıl oldu da inandım? Ve daha da önemlisi, ona kendimi teslim edebilmiş olmama nasıl izin verdim? Çünkü insan, kendini biriyle tamamen paylaşabilmek için önce korkularının önünden çekilmeliydi. Ve ben bunu Yekta'da yapabilmişim.

Yekta'yla geçen zamanın güzelliği, onun olağanüstü bir insan olmasından değil, bana kendim olma alanı tanımasından kaynaklanıyordu. Onun yanında iyi ya da kötü, güçlü ya da kırılgan, ne isem o olabiliyordum.

Ve bazı geceler, başımı yastığa koyduğumda düşünürdüm: *Eğer bu hayat sadece bir geçişse, bir köprüden yürüyorsak... Onunla yürümek yeterdi.*

Haziranın kokusu pencereden sızarken içimde hem huzur hem de ince bir sızı olurdu. Çünkü her mutluluk, beraberinde onu kaybetme korkusunu da getirir. Ama bazen insan, korkarak da olsa mutlu olmayı seçmeliydi.

Ve ben, seçmiştim.

Bunca yıldır acıdan kaçarak mutlu olamayacağını öğrenen ben, onun kollarındayken korku dolu yüreğimle bile bu dünyaya ait olmayacak kadar gerçek ve mutlu olduğumu hissetmişim.

Haziran ayı.

Her yıl bir iyi, bir kötü şey getirir demiştim. Onunla hikâyemiz bir haziran akşamı yeniden bizi aynı çaresizliğin kollarına bırakacaktı

ve ikimiz de olacıklardan habersiz birbirimize sarılıyorduk. Zamanın içinde kendimize yeni bir yer ayırmaya çalışıyorduk.

Evde ağır bir sessizlik vardı. Pencere kenarındaki masada oturuyordum, elimde fincan vardı. Fincanın içindeki kahve çoktan soğumuştum ama bardağı hâlâ bırakmamıştım. Pencerenin dışından süzülen loş akşam ışığı duvara gölgemi vuruyor, Yekta mutfaktan gelen hafif tabak sesleriyle sessizliği dolduruyordu. Camdan dışarıya baktım. Haziran akşamı, griye çalan gökyüzüyle şehri yavaşça karanlığa gömüyordu. Hava boğucuydu, yağmur yağacakmış gibi ama bir türlü başlamayan o sıkıcı sessizlikte asılı kalmış gibiydi.

Yaz yağmuru Ankara'yı serinletecek gibi hissediyordum. İçimde aylardır yaşadığımız korku dolu huzurun bir yansıması vardı.

Yekta mutfaktan dönüp koltuğa uzandığında, telefonunu eline aldı. Parmakları ekranda gezindi. Sessizliğimiz, artık alıştığımız bir sessizlikti. Konuşmasak da anladığımız, hatta bazen daha derin hissettiğimiz bir şeydi. Fakat sonra telefonu titredi. Hafif ama aniden gelen bir titreşim.

Yekta önce umursamadı. Bir iki saniye sonra tekrar titredi. O an yüzündeki rahatlık bir anda gerildi. Telefonu eline aldı ve ekrana baktı. Adı görünmüyordu ama yüzünün aldığı ifade her şeyi anlamama yetti. İçimde aylardır biriken o korku gün yüzüne çıktı.

Bu gece aylar önce yüzleştığımız gerçeğin sonucuyla baş başa kalacaktık.

“Eren,” dedi kısık bir sesle.

O an içimde bir şeyler sıkıştı. Kalbim, kafesinden çıkmaya çalışan bir kuş gibi göğsüme vurdu. Yekta telefona cevap verdi.

“Eren?” Sesi önce sakindi ama saniyeler ilerledikçe o sakinlik yerini endişeye bıraktı. “Ne? Hangi hastane?”

Sesi bir anda keskinleşti. Başımı kaldırıp ona baktım. Elindeki telefonun camına neredeyse bastırarak kadar sıkıyordu. Çenesindeki kaslar gerilmisti.

“Geliyorum,” dedi ve kapattı. Bir saniyeliğine durdu. Gözlerinde derin bir endişe okudum. Sonra yüzüme döndü.

“Zehra hastanede,” dedi. Kelimeler soğuk bir hançer gibi geldi.

“Ne oldu?” diye sordum, boğazımdan çıkan ses neredeyse fısıltıydı.

“Eren fazla bir şey söylemedi. Ama acil,” dedi, o anki panik haliyle ceketini hızla aldı ve ayakkabılarına uzandı. İçimde ağır bir panik dalgası kabardı. Hızla ayağa kalktım.

Yaşanılanları en başa, geriye sarsaydık ne kadar değiştirebilirdik? Onunla yaşadığımız her şeyi, hiç yaşanmamış saysam şimdi içine düştüğümüz bu çaresizlik çukurundan kurtulabilir miydik?

Evde bir anda her şey hızlandı. Yekta anahtarını bulmaya çalışırken ben çantamı aldım. Gözlerim ellerinin hafif titrediğini gördü. Güçlü durmaya çalışıyordu ama korkusu yüzüne yansımıştı.

“Çabuk Akasya,” dedi kapıyı açarken.

Merdivenlerden inerken nefesim kesilmiş gibiydi. Her adımda ayak seslerimiz apartmanın boşluğunda yankılanıyordu. Hızlı adımlar, panik dolu kalp atışlarımla uyum sağladı. Yekta, avuçlarındaki teri silmek istermiş gibi ellerini cebine soktu ama gözlerindeki kaygı saklanmıyordu.

Apartman kapısını açtığımızda akşamın serinliği yüzüme vurdu ama içimdeki ateşi söndüremedi. Yekta, telefonunu çıkarıp bir taksi çağırdı. Bekleme süresi bile sonsuz gibi geldi. Her saniye Zehra’nın hastane koridorlarında belirsiz bir kaderle baş başa kaldığı düşüncesi kalbimi sıkıştırdı. Yaşanan her şeyin suçlusunun ben olduğunu söyledi geçmişim. Bu gece yaşanacak olan her şeyin benim bedelim olduğunu. Ve o bedeli sevdiklerimin ödemek zorunda kaldığını.

Taksi sokağın köşesinden hızla dönüp önümüzde durduğunda Yekta kapıyı açtı, ben de hemen arkasından bindim. Kapıyı hızla çekti.

“Hastane! Lütfen hızlı olun,” dedi Yekta. Sesi kararlı ama endişeliydi.

Taksi harekete geçtiğinde, şehrin ışıkları camdan akmaya başladı. Arabanın içinde ağır bir sessizlik vardı. Sadece taksimetrenin cızırtısı

ve dışarıdan gelen korna sesleri duyuluyordu. Yekta dizlerini elleriyle sıkıca tutuyordu. Parmak eklemleri beyazlamıştı.

“İyi olacak, Yekta,” dedim ama kelimeler kendi kulaklarımda bile inandırıcı gelmedi. Sadece sessizliği doldurmak istemiştim.

“Bilmiyorum, Akasya,” dedi. Sesi çatlamıştı. “Zehra benim ailem. O benim çocukluğum...”

O an içimde ince bir sızı hissettim. Yekta’nın cümleleri sadece Zehra’ya değil, hayatındaki kayıplara da dokunuyordu.

Taksi hızla ilerliyordu. Caddeler birbirinin içine akıyor, sokak lambaları film şeridi gibi gözümüzün önünden geçiyordu. Kırmızı ışıktaki kısa bir duruş oldu. Bu küçük duraklama bile Yekta’nın nefesini sıkıştırdı.

“Çabuk ol abi,” dedi sürücüye.

Işık yeşile döner dönmez taksi hızlandı. Yekta, titreyen elleriyle cebinden telefonunu çıkarıp Eren’i aradı.

“Acildeyiz,” dedi Eren, telefondaki sesi kısık ama panik doluydu. “Doktorlar içeri aldı ama durumu tam bilmiyoruz.”

O an boğazımdaki düğüm daha da sıkılaştı. Yekta’nın yüzü taş gibi oldu. Gözlerindeki panik, artık saklanamayacak kadar belirgindi.

“Geliyoruz,” dedi ve telefonu kapattı.

Taksi hastanenin önüne geldiğinde Yekta neredeyse arabadan fırladı. Kapıyı hızla açtı, cebinden parayı çıkarıp şoföre uzattı. “Üstü kalsın,” dedi kısa bir cümleyle.

Ben de hemen ardından indim. Hastanenin önündeki yoğunluk, ışıklar, korna sesleri... Hepsi bulanıklaşmıştı. Tek odak noktamız hastane kapısıydı. Acil girişinin önünde Eren’i gördüm. Elleri cebindeydi, gözlerinde panik ve yorgunluk vardı. Göz göze geldiğimizde yüzündeki endişe daha da belirginleşti.

“Yekta,” dedi Eren, yanımıza gelirken.

“Ne oldu?” Yekta’nın sesi kararlıydı ama altındaki korkuyu hissedebiliyordum.

“Aniden fenalaştı. Hamileliği zaten riskliydi ama,” dedi ve sustu Eren. Cümlelerinin sonunda sesi çatladı.

Yekta, derin bir nefes aldı. Ellerini saçlarına götürdü, alnını ovuşturdu. İçindeki panikle savaşımaya çalışıyordu ama gözlerinden taşan korkuyu görebiliyordum.

“Hâlâ içeride mi?” diye sordu.

Eren başını salladı. “Doktorlar yanında. Ama durum ciddi.”

Eren’in gözünden birkaç damla yaş süzüldüğünü gördüm. Gidenin ardından akıtılan gözyaşı geri getirir mi onu? Ona çarptığı kapılar birer birer gözünün önüne geliyor olmalıydı. İçimde korku vardı, acı vardı. Yekta’nın canının acıdığını görmenin bıraktığı iz vardı.

Yekta hiçbir şey söylemeden acil servisin kapısına yöneldi. Arkasından gittim. Havanın serinliği içerideki yoğun hastane kokusuyla karıştı. Antiseptik kokusu, acil servisin beyaz ışıkları altında daha da keskinleşmişti. Koridorlarda koşuşturan hemşireler, telaşla yürüyen doktorlar... Herkes bir yerlere yetişmeye çalışıyordu. O karmaşanın ortasında Yekta, taş gibi dimdik duruyordu.

Ama omuzlarının hafifçe titrediğini fark ettim.

Yavaşça omzuna dokundum. Dönüp bana baktı. Gözleri doluydu ama hâlâ direniyordu.

“İyi olacak,” dedim yeniden. Bu kez biraz daha güçlüydü sesim.

Tam o sırada acil servisin kapısı açıldı. Bir hemşire dışarı çıktı. Yekta, hızla ona doğru yürüdü.

“Zehra Hanım,” dedi. “Durumu nasıl?”

Hemşire, gözlerini Yekta’ya dikti. “Yoğun bakımda. Doktor elinden geleni yapıyor ama bebek erken doğmak üzere.”

O an zaman durdu sanki. Yekta’nın dizleri hafifçe titredi. Yanına yaklaşarak koluna girdim. “Nefes al,” dedim fısıltıyla.

Yekta başını iki yana salladı. “Bu onun başına gelemes, Akasya. Ben... ben onu korumalıydim.”

“İyi olacak,” dedim onu avutmak isteyerek. Size bunları yapan benken şimdi burada avutmak istiyorum yalanlarımla seni. Göğsüm sıkışıyor. İçimde depremler, şehirler yıkılıyor enkazın altında kalıyorum.

Sevgilim, ben senin felaketin miyim?

İkimiz de sessizliğe gömüldük. Hastane koridorlarının keskin ışıkları üzerimize ağırlık gibi çöktü. Her saniye uzadıkça uzuyordu. Yekta ellerini başının arkasına koydu, koridorun duvarına yaslandı. O an kalbimde bir yer sızladı. Güçlü olmaya çalışsa da içten içe parçalandığını görebiliyordum.

Ve ben, onun için dua etmeye başladım. Sessizce.

Sadece Zehra için değil, Yekta için de.

Çünkü bazı insanlar kayıplarla baş etmeye alışmış gibi görünür ama içten içe, en küçük darbede bile paramparça olurlar. Yekta o an kırılmanın eşiğindeydi.

Ben de elimden geldiği kadar onu tutmaya çalışacaktım. Aylardır onun bana yaptığı gibi. Şimdi değil, dedim kendime. Şimdi düşemem. Şimdi kaçamam. Bir nefret kusulacaksa bile bana kusulmalı. Zehra'ya eğer bir şey olursa bile bunun bedelini ödemeliyim.

Bu sefer onu bensizlikle sınınamayacağım. Bu sefer buna izin vermeyeceğim.

Hastane koridorları... O beyaz, soğuk duvarlar, insanın içine işleyen o keskin dezenfektan kokusu ve tavadaki floresan ışıklarının altında zamanın nasıl akıp geçtiğini unutuyorsun. Ya da geçip geçmediğini. Bazen saniyeler bir ömür gibi geliyor, bazen saatler göz açıp kapayıncaya kadar geçiyor. Ama o an, Yekta'nın yanında otururken zaman tamamen durmuş gibiydi.

Ellerim kucığımda birbirine kenetlenmişti. Başımı kaldırmaya bile cesaret edemiyordum. Yekta'nın yanında sessizce oturuyordum. Söyleyecek hiçbir şey bulamıyordum çünkü bazı anlarda kelimeler sadece gürültüden ibaret oluyordu. Hele ki böylesine sessiz ve ağır anlarda... Kelimeler, dudaklarımdan dökülmeden boğazımda takılıp kalıyordu.

Yekta'nın elinin sıklıkla titrediğini fark ettim. Parmakları dizlerinde yumruk olmuştu. Gözleri karşı duvara dikiliydi ama zihni bambaşka bir yerdeydi, Zehra'nın yanında, hastane odasında. Herkesin hayatta bir zayıf halkası olurdu ve Yekta'nınki de Zehra'ydı. Kız kardeşi. Onun kök saldıği yer. O bağ, kopmaması gereken türden bir bağdı. Ama şu

an o bağı ucunda keskin bir bıçak vardı ve biz sadece o bıçağın düşmesini bekliyorduk.

Saatler geçti. Belki üç, belki beş... Zamanın anlamını kaybettik. Sadece floresan lambaların titreşen ışıkları ve arada duyulan anons sesleriyle hayatta kaldığımızı hissediyorduk.

Sonra bir anda kapı açıldı. Beyaz önlüğüyle doktor belirdi. Yüzündeki ifadeyi görünce kötü bir haberin gelişini hissettim. Doktorların o boş bakışları vardır ya hani... Ne söyleyeceklerini bilirler ama bir an dururlar çünkü kelimeler acıtır. Bunu görürler. İşte o anın içindeydik.

“Yekta Emir Ilgaz?” diye sordu.

Yekta hızla ayağa kalktı. Eren de koridorun diğer ucundan koşarak geldi. Adımlarının yankısı, koridorun ağır sessizliğini böldü.

“Zehra’yı kurtarmak için elimizden geleni yaptık,” dedi doktor. Ve o anda boğazıma bir düğüm oturdu.

Birkaç saniyeliğine herkes sustu. O boşluğun içini sadece kalp atışlarımız doldurdu.

“Ama kalbi dayanamadı.”

Dünya, sanki biri prizini çekmiş gibi sessizliğe gömüldü. Yekta’nın başı hafifçe öne düştü. Gözlerini kısıp nefesini tuttuğunu gördüm. Yanımda ama çok uzaktaydı o an. O kelimenin yarattığı yıkımı iliklerine kadar hissediyordu.

“Ancak,” dedi doktor, “bebeği kurtarabildik. Erken doğdu ama küvöze aldık. Yaşam belirtileri güçlü.”

Hayatın acımasız denge oyunuydu bu. Bir can alırken bir can verirdi. Ama kayıp ağır basıyordu. Yekta, olduğu yerde dondu. O an ağlamadı, bağırmadı ya da yere çökmedi. Sadece derin, sessiz bir yıkım yaşadı. Gözleri bomboştu. O gözlerde Zehra’nın bütün çocukluğu, gençliği, kahkahaları ve sessiz kalan cümleleri vardı.

Yekta sustu. Çünkü o öyle düşünürdü ki beni, şimdi çılgılık atsa içimde bir şeyler kopardı, bilirdi. Kendimi suçlayacağımı anlardı. Benim yüzümden demek istemiyordum artık. Ya da terapistimin dediği gibi, kimin yüzünden olduğunun bir önemi yoktu. Devam etmeye

çalışıyorduk, çabalıyorduk. İçimde bir fırtına koptu. Bir filmin içindeymiş gibi izledim yaşananları.

Ama Eren... O daha fazla dayanamadı. Yavaşça dizlerinin üzerine çöktü. Avuçları yüzünü kapattı. Omuzları titriyordu. Sessizce ağlıyordu ama o ağlayışın altında ezilen pişmanlık öyle yoğundu ki kelimelere sığmazdı.

Yekta önce bakmadı bile. Sonra sanki bir güç onu çekmiş gibi ağır adımlarla Eren'in yanına yürüdü. Her adımı hastane koridorunda yankılanıyordu. Sadece Eren'e değil, belki de hayata atılmış adımlardı bunlar. Ağır, yorgun ve kırık.

Eren'in önünde durdu. "Eren," dedi, sesi kısık ama sertti.

Eren başını kaldırdı. Gözleri kızarmış, yüzü perişandı. "Onu kaybettik," dedi, kelimeleri parçalanmış gibiydi.

"Bunu ona söyleyemedin bile," dedi Yekta. Sözlerinde öfke vardı ama altında tarifsiz bir acı yatıyordu. Yekta'nın ilk kez içindeki acıyı kustuğunu görüyordum.

"Seviyordum!" diye bağırdı Eren. "Öfkeliydim. Her şeye. Ve bunu asla düzeltemedim."

Bir sessizlik oldu. Yekta Eren'in yüzüne baktı. Gerçekten onu görüyordu. Sadece bir adamı değil, pişmanlıkla kırılmış birini.

"*Topraktan af dilenmez, Eren,*" dedi Yekta. Sesi boğuk ama tok çıktı. "*Gözyaşın mezarda çiçek açtırmaz.*"

Birkaç damla gözyaşı.

Topraktan af dilenmez.

O an kalbimde bir şey düğümlendi. Bu cümle, tüm olanların üstüne keskin bir çizgi çekmişti. Zehra artık yoktu. Geri dönüş yoktu. Ve Eren bunu daha yeni idrak ediyordu. O an gözlerinde pişmanlığın zehrini görebiliyordum. Gözyaşları hiç durmadı.

"Keşke daha önce anlasaydım," diye mırıldandı Eren. Sesi çatlamıştı.

Yekta yavaşça onun omzuna dokundu. O dokunuşta hem acı vardı hem de çaresiz bir kabulleniş.

O an Yekta'ya bakarken düşündüm: *Acının dili hep aynıydı. Sevdini kaybeden herkes, aynı sessizliği yaşırdı. Ve o sessizlikte sadece gözler konuşurdu.*

Hastanenin floresan ışıkları altında Eren hâlâ dizlerinin üzerindeydi. Yekta ise ayakta duruyordu ama dimdik değil, yük altında ezilmiş gibi. Yanına yaklaştım. Sessizce koluna dokundum. Başını bana çevirdi. Gözlerinde o derin, sonsuz acıyı gördüm. Ama bir yandan da kendini tutmaya çalışan bir adam vardı karşımda.

“Gel,” dedim. Acısını yaşaması gerekiyordu. O acıyı idrak etmesi, başa çıkmayı öğrenmesi gerekiyordu. Kimbilir belki de ona acıyla nasıl başa çıkılacağını ben öğrettirdim.

“Bebek?” dedi kısıp bir sesle.

“Burada güvende,” dedim.

Başını yavaşça salladı. Eren'e son kez baktı. Ardından yavaş adımlarla koridorun çıkışına doğru yürüdük. Her adımda ayak seslerimiz yankılanıyor, hastanenin soğuk duvarları bu hikâyeyi içine hapsediyordu.

Bazı cümleler geç kalınca hiçbir anlam ifade etmez. Tıpkı Zehra'nın asla duyamayacağı itiraflar gibi.

Ve o gece, Yekta'nın gözlerindeki sessiz çığlığı hayatım boyunca unutamayacağımı anladım.

Yekta'yı eve götürdüm. Uyuması için başında sabaha kadar bekledim. Belli belirsiz uyuduğu uykudan zaman zaman uyandı. Kız kardeşinin ismini sayıkladı. Ölümün sessiz ağırlığı ruhumuzun üzerine çöktü.



Mezarlığa vardığımızda sessizlik, kelimelerden çok daha yüksek konuşuyordu. Hafif rüzgârın taşıdığı yaprak hışırtıları, uzaklardan gelen bir köpeğin havlaması... Her şey, olması gerektiğinden daha yankılı, daha ağır geliyordu. Ayaklarımızın altındaki toprak yumuşaktı, sanki yaşanacakları çoktan kabullenmiş gibi boyun eğmişti.

Zehra'nın tabutunu mezarlık kapısında gördüğümde, ölümün gerçekliği içime soğuk bir bıçak gibi saplandı. Koyu kahverengi tahta, üzerine serilen beyaz örtü ve yeşil tülbent... İnsan sevdiklerinin bir

tabuta nasıl sığabildiğini anlamıyor önce. Zehra gibi hayat dolu, gülen, bağırان, seven biri şimdi o küçücük alanda, sonsuz bir sessizliğe gömülmüş haldeydi.

Tabutun başında Yekta'yı gördüm. Yüzü solgundu, gözleri kızarmış ama hâlâ dimdik durmaya çalışıyordu. Onu tanıdığım günden beri hiç bu kadar yalnız ve savunmasız görmemiştim. Kardeşi, çocukluğunu paylaşan, hayatın en ağır yüklerini birlikte taşıdığı tek insan artık yoktu.

Eren, Yusuf ve Yekta yan yana geldiler. Yekta başını hafifçe eğdi, elini tabutun kenarına koydu. Parmaklarının titrediğini gördüm. Bir an için geri adım atacak sandım ama yapmadı. Yusuf sessizdi, ellerini birbirine ovuşturuyordu. Eren'in yüzü yıkılmış gibiydi; omuzları çökmüş, gözleri kırmızıydı. Hâlâ inanmamış gibiydi.

"Hazır mısınız?" diye sordu imamın yanında duran görevli.

Kimse cevap vermedi. Yekta sadece başını salladı. O an öyle bir sessizlik oldu ki kalbim sanki bir anlığına durdu.

Tabutu kaldırdıklarında tahta gıcırdadı. O ses, içime kadar işledi. Dört omzun üzerinde taşınan tabutun ağırlığını sadece bedenlerinde değil, kalplerinde de taşıdıklarını biliyordum. Yekta'nın yüzü tamamen donuktu ama gözleri... O gözlerde, sanki fırtınaya yakalanmış bir çocuk gibi korunaksızdı.

Adımlar ağırdı. Toprak hafif nemliydi, ayaklar zemine hafifçe gömülüyordu. Yekta önde yürüyordu. Her adımında dizlerinin titrediğini görebiliyordum. Ama bırakmadı. Sonuna kadar, kardeşini toprağa kadar taşıyacaktı.

Rüzgâr hafifçe arttı. Etrafımızdaki ağaçlar çıtırtılarla eğildi. Yapraklar dallardan kopup toprağa savrulurken düşündüm: *Bazı ölümler, sadece bir bedeni almaz. Arkasında kalanların ruhundan da parçalar koparır.*

Mezara yaklaştıklarında tabutu yavaşça yere indirdiler. Tahta, yumuşak toprağa değdiğinde çıkan tok sesi hâlâ kulaklarımda yankılanıyordu. O ses... kesinlik demektir. Geri dönüşün olmadığını fısıldayan o soğuk gerçeklik.

Yekta dizlerinin üzerine çöktü. Ellerini toprağın üzerine koydu. Dudaklarını oynattı ama ne söylediğini duyamadım. Belki bir dua, belki son bir veda. Belki de hiç söyleyemediği kelimelerdi dudaklarından dökülen.

Eren, biraz geride durmuştu. Elleri yumruk olmuş, bakışlarını yere sabitlemişti. Sonra aniden ileri atıldı, dizlerinin üzerine düştü.

“Affet beni,” diye fısıldadı. Ama o fısıltı mezarlığın sessizliğinde çılgılık gibi yankılandı. Gözyaşı toprağa düştü.

Gözyaşları, mezarda çiçek açtırmaz.

Yekta önce ona bakmadı. Gözleri hâlâ tabutun üzerindeydi. Sonra yavaşça başını çevirdi. Göz göze geldiklerinde içimde bir şey düğümlendi. O an, iki kardeşin acısı arasında sıkışıp kalmış o kırılğan bağı gördüm.

Eren gözyaşlarını silmedi. Akmasına izin verdi. “Ona sevgimi gösteremedim. Hep gururumun arkasına saklandım,” dedi. Sesi paramparçaydı.

Yekta başını hafifçe salladı. Yüzünde acının ötesinde bir şey vardı, derin bir kırılganlık ama aynı zamanda sonsuz bir yorgunluk.

Sözler, mezarlığın ağır sessizliğine saplandı. Sadece başını eğdi, toprakta gözyaşlarının bıraktığı küçük, ıslak izlere baktı.

İmam dua okumaya başladığında başımı yere eğdim. Kelimeler havaya karıştı, hafif rüzgârla birlikte dağıldı. Dua bittiğinde herkes yavaşça geri çekildi. Ama Yekta hâlâ orada, Zehra'nın başucunda diz çökmüş duruyordu.

Bir adım atmak istedim ama tereddüt ettim. Ona alan tanımak gerektiğini biliyordum. Fakat tam o sırada Yekta başını kaldırdı ve gözleriyle beni buldu. O an anladım. Yalnız kalmak istemiyordu. Sadece bu acının ağırlığını biriyle paylaşmak istiyordu.

Yavaşça yanına gittim. Omzuna elimi koydum. Hafifçe başını eğdi. “Gitti,” dedi kısık bir sesle.

“Evet,” dedim, boğazımdaki düğümü bastırarak. “Ama sen hâlâ buradasın.”

Ve o an, bazen sadece bu cümlelerin bile yeterli olduğunu anladım. Çünkü hayatta kalmak bazen sadece acıya rağmen nefes almaya devam etmektir.

Geriye sadece ağır bir sessizlik kaldı. Ve rüzgârın taşıdığı, Zehra'nın adını bir daha asla duymayacağımız gerçeği.

Bu gerçeğin altında ezilip yok olurken içimde bir şey koptu.



26 Haziran gecesi, her yıl benden bir şey alırken bana yeni bir hayat verirdi. Yeni bir şans. Yeni bir şehir. *Ne fark eder* demişti Yekta bir gün gözlerimin içine bakarken. *Sen hâlâ sensen, yaşanılanlar hâlâ zihninde, yaraların hâlâ tam kalbinin üstündeyse ne önemi var?*

Gitmek demişti, bir fiile sıkıştınp bırakabileceğin bir eylem değil. O zamanlar anlayamadım ama o kadar haklıydı ki kurduğu her cümlede.

Şimdi sıkışmış hissediyordum. Onun yanındayken, gözlerinin içine bakarken bile ondan gittiğimi hissediyordum çünkü yaşadığı acının tek sorumlusu bendim. Aylardır onunla neredeyse aynı evi paylaşıyorduk. Önce ailesinden kopmuştu benim için. Sonra arkadaşlarından. Ve şimdi kardeşinin mezarı başında gözyaşı dökmüştü. Bütün pişmanlıklarıyla birlikte.

Zehra bu dünyanın ona yükledikleriyle yanlış seçimler yapmış ama her şeye rağmen hayata sıkı sıkı tutunmaya çalışmış bir kadındı. Belki çocuğu için savaşıacaktı. Belki kendisi için değil ama kızı için kurtulacaktı. Belki onun da bir şansı olacaktı.

Ondan o şansı almıştım.

Yekta'dan ailesini almıştım.

Sus, dedim kendime. Aylarca terapiye gittin. Artık kendini suçlama. Hiçbir şey bizim elimizde değildi.

Susmadı içimdeki ses.

Ama bu bizim eksilirken birbirimizi tamamladığımız o hikâyeydi. Yekta, beni iyileştirmişti. İçimdeki boşluğu doldurmuş, kendimi bulmamı sağlamıştı. Ondan çaldığım her şeye rağmen o hep daha fazlasını bana vermek istemişti.

Yine de kalbim titriyor ona karşı. Sanki bırakırsa elimi delirecek gibi hissediyorum. Ama öyle bir güven ki. Biliyorum, hiç bırakmaz.

Yolun sonunda mıydık yoksa başında mı bilmiyordum. Tek bildiğim yine yeniden başlamanın bir yolunu bulacağımızdı. Her şey birbirine girmişti ama biz buradaydık. Yan yana.

Buğra ile Nehir'in ilişkisi ilerlemişti ve bana karşı tavırlarından geçmişe dair pek çok şey öğrendiklerini anlamıştım.

Bir akşam mezarın başındayken Mihri yanıma gelmişti. Gözünden yaşlar süzülürken gözlerimin içine kırgınlığa karışmış öfkeyle bakmıştı.

“Neden?” demişti korktuğum o soruyu sorarak. “Neden yaptın bunu Yekta'ya?” Önce susmuştum. Ne diyeceğimi bilememiş, aylardır kaçtığım o yüzleşmenin ortasına düşmenin verdiği huzursuzlukla kalakalmıştım.

“Çabaladım,” demiştim kısık bir sesle. “Yıktdığım her şeyi düzeltmek için.”

“Bence ne yaptığının farkında değilsin,” demişti ve gözlerimin içine bakarak eklemişti. “İnsanların hayatlarında travmalar bırakacak kadar derin izler açıp hiçbir şey olmamış gibi devam ediyorsun hayatına. Biz seni sevmiştik Akasya. Biz seni kabullenmiştik. Arkadaş olarak görmüştük.”

“Sana karşı hiç hata yapmamış birini kabullenmezsin,” demiştim kendimden beklemediğim bir atakta bulunarak. “Ve hatalarını gördüğünde arkanda bıraktığın kişi dostun değildir. Sizi suçlamıyorum. Bu beklediğim bir tepkiydi. Nehir senin arkadaşın. Buğra onun sevgilisi ve Zehra yıllardır hayatınızdaydı. Özür dilerim her şey için ama ben buydum Mihri. Sizin hiç görmediğiniz bir pencerenin arkasında ben hep bu kadındım.”

Ve belki de bu yüzden o pencerenin içine kimseyi almadım. Hep perdeleri çektim. Cam kenarını çiçeklerle süsledim. İçimdeki karanlığı görmeyin istedim.

“Mahvettin,” demişti Mihri acımasız davranarak. “Her şeyi. Ve özür dilerim, ben böyle birini hayatımda bir dost olarak tutamam.

Yekta'nınsa kendi seçimi. Ama bu kaostan ve acıdan daha fazlasını geçirmez bize."

Haklıydı. O günden sonra bir daha konuşmadık. Bir seçim yapması gerektiğinde kız kardeş gibi aynı evde yaşayıp büyüdüğü Nehir'i seçmesi beni üzmemişti ama Nehir ve Buğra için Yekta'yı bu kadar kolay hayatlarından çıkarıyor olmalarına ben bile kendi içimde kırılmıştım.

İnsanların bazen seçimler yapması gerekir ve ne kadar iyi arkadaş olursanız olun seçimlerini belirleyen yola onları çıkarları sokar. Belki doğru bildiklerinin arkasına saklanıyorlardı ama bu seçimi yapmalarını anlıyordum.

Zehra defnedileli bir hafta olmuştu. Takvim 26 Haziran gecesini gösterdiğinde Yekta bir haftadır çıkmadığı evden çıktı ve elimi tutarak beni kaleye götürdü. Yol boyunca tek bir cümle kurmadı. Evden çıkmadan önce hazırladığı sırt çantalarını sırtımıza almıştık.

Aşağıdakilerle bir haftadır selamlaşmaktan öteye gidemiyorduk. Bazen Yekta'ya nasıl olduğu soruyorlardı fakat bu görevmiş gibi yerine getirdikleri bir durumdan daha fazlası değildi. Kalenin yollarını gecenin ikisinde yürürken içimde bir korku oluştu.

Hayat dolu olan o adam bir haftadır yanımda acı içinde kıvranıyordu ve gece yarısı bizi sürüklediği bu yol içimdeki korkuyu ve redirginliği harlıyordu ama sesimi çıkaramadım. Onu sorgulamadım. Sadece her ne yapmak istiyorsa yanında durmak istedim.

Onu görmek, onu anlamak istedim. O konuşmuyorken bile. Çünkü aylardır onun bana yaptığı şey buydu. Kaleye çıktığımızda, yukarıda alkol içen birkaç gençten başka hiç kimse yoktu. Gençler bir şey diyecek gibi oldu ama Yekta'yı gördüklerinde kalktıkları yere geri oturdular.

Her zaman oturduğumuz o taşlara geçerek oturdu. Sırt çantasını yanına bıraktı. Yanına geçerek oturdum. Bu gece yolun en başına, onunla tanıştığım ilk günlerde buraya çıktığımız o gecelerden birinde gibi hissettim. Yekta önce şehri izledi. Uykusuz gözleri uzun uzun Ankara'ya baktı.

Yolun başı gibi hissettiriyordu burası.

Yolun sonu gibi hissettiriyordu burası.

Daha sonrasında yanındaki çantaya uzandı eli. İçinden bir tahta kutu çıkardı. Çıkardığı kutu önce kaşlarımın çatılmasına sebep oldu ama korkmadım. Çünkü artık tamamen iyileşmiş bir sevgiyle ona bakıyor gibi hissediyordum. Tedirgin olmuyordu içim. Kaybetmekle ilgili sancılar çekmiyordum.

Onun sevgisi bizi iyileştirmişti.

“Bu?” dediğimde cümlemi tamamlamadan konuştu.

“Odamda bulduğun kutu.” Hatırladım. Onun odasındaiken açtığım o kutuydu. Kutuyu açtı. İçinden birkaç eski kayıt çıkardı.

“Her şey altüst olmuş gibi,” dedi kırılgan bir sesle. “Ama aynı zamanda tamamlanmış hissettiriyor. Üstümde ölünün acı toprağı, kayıpların gölgesi, yolun başı ya da yolun sonu Alaca.” Sustu. Cevap veremedim. Nereye gidecekti bu konuşmanın sonu?

“Senden bir sır saklamıştım ya hani? Öğrendiğinde gözlerine düşecek olan gölgeden korkmuştum hep ben de içten içe,” dedi. Yaşadığı büyük acıdan sonra bu sır belki de ona sandığı kadar ağır ve büyük gelmemişti.

“Al,” diye mırıldandı. Bana elindeki üç kâğıdı uzattı.

“*Bu beni ilk terk ettiğin değil. Bu senin elini ilk tutuşum değil.*” Göğsüm sıkıştı. Ellerim titredi. Uzattığı mektubu elime aldım.

Yekta Emir Ilgaz ve ben, başladığımız o yerde; Ankara’da birbirimize son kez sırlarımızı, içimizi açtık. Ve sonrasında gidenin de kalanın da kim olduğu önemsiz olacaktı. Elime tutuşturduğu kâğıtlar ya felaketimizi yazacaktı ya da yeniden başladığımız o hikâyeyi.

Derin bir nefes aldım.

Onu kaybetmek uğruna bile olsa mektubu açtım.



37. DURAK

Bir Haziran Gecesi, Manisa.

Sevgilim,

Sana her yazışımda zamanın ne kadar acımasız olduğunu biraz daha anlıyorum. Her harf, senden uzakta geçen bir anın sessiz çılgılığı gibi düşüyor kâğıda. Burada gece serin, ay bile yabancı bu şehre. Ama senin kokun hâlâ parmaklarımın arasında, saçlarının sarısında kaybolduğum o an gibi...

O bar tuvaletindeki kırılganlığını, nefesin kesilirken avuçlarımda çırpınışını unutamıyorum. Beni itişin, aslında kendinden kaçışındı... Sana tutunmak isterken seni bırakmam gerektiğini öğrendiğim o gece, ben de kendimi kaybettim. Biliyor musun? Bazı insanlar en güzel savaşlarını kaybettikleri yerde bırakır. Çünkü sen, sevgilim, kaybolduğun her yerde yeniden doğmayı hak ediyorsun.

Bir gün yine aynı gökyüzü altında, yabancı bir şehrin sokaklarında karşılaşacağız. Ve sen yine saçlarını telaşla kulaklarının arkasına atacaksın. Gözlerinde, bana sorulmamış bir soru olacak. Seni bir kez daha tanıyamamış gibi yapacağım ama içimdeki ses hep aynı şeyi fısıldayacak:

“Biz sadece birbirimizden ibaretiz.”

Sevgilim, birinin gidişlerini sevebilir misin? Ben seveceğim. Adımlarını izleyeceğim.

— Yekta Emir Ilgaz



38. DURAK

Ankara'da Bir Yabancı Olmak.

Akasya,

Zamanın elleri kadar soğuk bu şehir.

Ankara'nın gri sokaklarında yürürken seni düşünüyorum.

Sen hangi şehrin gökyüzüne bakıyorsun şimdi?

Ellerinin arasından kayan sarı saçlarıyla hangi yabancıнын hikâyesine sığınıyorsun?

Biliyor musun, seni unutmaya çalıştığım her an seni daha çok ezberledim. Çünkü bazı yaralar, kabuk bağlamaz. Her an kanar ve hatırlatır seni. Bir bar tuvaletinde başlayan hikâyemizi, bir haziran gecesi bitirirken öğrendim.

Bazen savaşın bitmesi, kaybetmekten daha can yakıcıdır. Çünkü kazanmak için değil, kazanacağına olan inancın için yaşarsın.

Sana dair en çok korktuğum şey, gideceğini bilmektir. Şimdi sende geriye kalan, gidip de dönmeyen adımlarının sesi. Ama ben seni, gidişlerinde bile sevmeye razıyım.

“Senin olmadığın şehirde, hiçbir yere ait olamıyorum.”

— Yekta Emir Ilgaz



99. DURAK

Sevgilim,

Bu gece kaleye çıktım. Şehrin ışıkları ayaklarımın altına serilmişti. Ankara, yine soğuktu ama ben seni düşünerek ısındım. Hatırlıyor musun? Birlikte uçurum kenarlarına yürüdüğümüz o geceleri? “Düşersek ne olur?” demiştin. “Ben seni tutarım,” demiştim. Ama seni tutamadım.

Beni terk ettiğini sandığın o haziran gecesi, aslında giden bendim. Yine de kimin gittiğinin bir önemi yok, artık biliyorum. Kalandan da eksiliyor, gidenden de.

Şimdi ise Ankara’nın gri sokaklarında, seni her adımda yeniden arıyorum.

Yazdığım her cümlede senden biraz daha uzaklaşıyor gibi olsam da aslında sana biraz daha yaklaşıyorum.

“Çünkü biz uçurum kenarlarında sevişirdik. Sarı saçların göğsümde dağılırdı. Sen beni iterdin. Ben düşerken bile seni sevdim.”

— Yekta Emir Ilgaz



Akasya,

Bu şehre her döndüğümde seni arıyorum.

Biliyorum, sen çoktan gitmiş olmalısın. Belki başka şehirlerde başka isimlere tutunuyorsun. Ama ben Ankara'nın her taşında seni buluyorum.

Bir orobüs durağında,

Bir kitapçı rafında,

Bir şarkının nakaratında...

Sana yeniden rastladığım o anı hatırlıyorum. Bana bakışını, sanki hiç tanışmamışız gibi.

Hiç sevişmemişiz gibi uzak durmanı.

Ama ben seni gözlerinden tanıdım.

Çünkü gözler, ruha açılan kapıdır. Ve senin gözlerinde kendi ruhumu gördüm.

Bir gün sana bunları anlatacak cesareti bulur muyum, bilmiyorum. Ama bildiğim bir şey var:

"Sen hangi şehirde olursan ol, ben seni hep aynı durakta bekleyeceğim."

— Yekta Emir Ilgaz



41. DURAK

Son Mektup, Bir Haziran Gecesi.

Sevgilim,

Biliyor musun, seni kaybettiğim gece seni affettim. Bir haziran gecesi, ellerinin arasından kayarken senin yokluğunu kabul ettim. Seninle geçirdiğimiz her anı, defalarca başa sardım. Sen gittiğinde arkamda bıraktığın boşlukta yaşamayı öğrendim.

Şimdi sana bu son mektubu yazarken şunu biliyorum: **Biz sevgilim, hiçbir zaman kavuşamayacağız.** Ve hiçbir zaman ayrılamayacağız.

Senin gidişlerini seveceğim. Ardından yürüdüğün yollara adımlarımı bırakacağım. Belki bir gün aynı şehirde, aynı gökyüzünün altında, sana yine rastlarım.

Ve yine seni hiç tanımıyor gibi...

Yeniden yaşarım.

Çünkü sen, binlerce kez yeniden gitsen hayatıma, her birinde bambaşka bir güzelliğini keşfedebileceğim kadar yaşamaya değersin sevgilim.

— Yekta Emir Ilgaz



Akasya, Manisa.

Hikâyeniz ne zaman gerçekten başlar? Yaşamaya ne zaman başlar insan? Yaşamaya ne zaman başlamıştım. bilmiyordum fakat hikâyem bir haziran gecesi evimi terk etmemle başlamıştı.

Bana ve hayatıma dair her ne varsa geride bırakarak çıkmıştım yola. Göğsümde büyük bir boşluk vardı ve o boşluğun üzerini kapatamadığım için kaçıyordum. Yaşanılanlar mı çok ağırdı yoksa ben mi çok bencildim, bilmiyordum fakat bu zamana kadar tanıdığım bütün insanlar bana içimdeki bencillikten bahsetmişti.

“Bu bencilliğin seni öldürecek,” demişlerdi yüzüme korkmadan. İçindeki his, hani o kendine yetememenin yarattığı çılgılık, öfke, biriken nefret. Bir hastalık gibi yayılacak içine. Ruhuna yaslayacak sırtını. Aynaya baktığında artık göremeyeceksin kendini.

Yutkundum. Kaçamayacaksın bu histen, yalnızlıktan, korkulardan. Değiştiremeyeceksin olduğun kişiyi. Yarım kalan bir şarkı gibi bitecek hikâyen.

Sus, dedim içimdeki sese. Susmadı. Kimsenin nefretine ihtiyacım yok. Ben aynadakinden hepinizin yerine nefret ediyorum, dedim kendime. Kimse duymadı. İçimdeki boşluk hiçbir zaman dolmadı.

Boşluk yavaş yavaş ruhumu da içine çekerken bunu fark etmiyordum. Ya da bunu istiyordum. İçimdeki acının üstünü alkolle kapatmaya

çalışıyordum. İlaçlar yetmediğinde elim uyuşturucuya uzanıyordu. Daha kötüsü olsun istiyordum.

Kendi kendimi zehirliyordum.

Kendimi öldürüyordum.

Farkındaydım ama durduramıyordum. Geçmişi zihnimden, acıları kalbimden söküp aldıklarına inanmak istiyordum. İçimdeki acıyı bastıramadım. Göğsümde aynı boşlukla dolaşıyordum sokakta. Zihnimde, kalbimde tek bir isim vardı.

“Piç kurusu,” dedim yaptıklarımı görmezden gelerek. Beni öylece ortada bırakıp gitmişti. Beni yapayalnız bırakıp gitmişti. Elim gözyaşlarına uzanırken burnumu çektim. Ayağımın altında ezilen çimlere aldırmadan yol boyunca yürümeye devam ettim. Hafif esen rüzgâr içimi biraz olsun rahatlatırken akan gözyaşlarıma engel olamıyordum.

“Bok vardı da geldin girdin hayatıma!” diye bağırdım yeniden. Boş parkta sesimi benden başka hiç kimse işitmiyordu. Başımın aldığım alkolden döndüğünü hissediyordum. Gidecek bir evim yoktu. Kalacak bir otelim yoktu. Bu gece parkta uyumak zorundaydım. Başıma ne geleceğini bilmeden öylece olduğum yere çömeldim. Gözlerimden daha fazla yaş süzülürken yerin kirliliğine aldırmadan çimlerin üzerine oturdum. “Neden amına koyayım?” dedim saçlarıma değen çimlere umursamadan yere uzanırken. Gözlerim gökyüzünde dolaştı. Yıldızları izledim. Kalbimin acıdığını hissediyordum.

Şikâyet ediyorsun ama sen de biliyorsun, bu acıyı seviyorsun.

Gözlerimden yaşlar akmaya devam etti. Onunla işyerinde tanışmıştık. Saçları geceye karışacak kadar siyahtı. Benim aksime ağır adımları vardı. Ne yapacağını bir adım önden hesapladığı her halinden belli oluyordu. O gece motoruma binerek benimle gece kulübüne girdiğinde neyin içine düştüğü hakkında en ufak bir fikri bile yoktu.

Gecenin sonunda kollarının arasında geçirdiğim kriz onu kiminle birlikte olduğuyla yüzleştirenken beni hastaneye götürdü. Bir süre uzak durmaya çalıştı. Konuşmamak için çabaladı ama biliyordum, zehirli bir yanımdı. O, zehirli yanıma tutunmuştu.

"Kalk!" Midemin bulantısı başımın dönmesini tetiklerken arkamdan gelen ses kalp atışlarımın hızlanmasına sebep oldu. Sesi kulağıma bir uğultu gibi gelirken hayalle gerçeği ayırmakta zorlandım.

"Siktir git," dedim ona aldırmadan. Derin bir nefes aldığını ısıttım. Sokağın sesi varlığını yok etmeye yetmiyordu. Rüzgâr tenimi hafifçe okşayarak geri çekiliyordu.

"Kullanmayacağım dedin," dedi net bir sesle. Söz vermiştim. Bir daha kullanmayacağım demiştim. Yalan söylemişim, inanmıştı.

"Sen yanımdayken kullanmadım?" dedim bakışlarımı ona çevirerek. Yüzünü seçemiyordum. Siyah saçları yine gökyüzüne karışmıştı.

Gece saçlı adam. Saçları geceye karışan adam.

"Bahaneni sikeyim senin," dedi yanıma otururken. Cebinden sigara paketi çıkardı. "Neden umurumdaki amına koyayım?" Kendi kendine söyleniyordu. "Elin kızı neden umurumda. Hayatım sikilmiş, bir de senin derdini çekiyorum." Kırıcıydı ama haklı olduğunu biliyordum.

"Çekme o zaman," dedim ona yükselerek. "Uzak dur benden." Birkaç adım gerilemeye çalışarak çimlerin üzerinde kendimi diğer tarafa doğru çektim.

"Ne istiyorsun?" dedi gözlerimin içerisine bakarak. "Ne istiyorsun, bir bar köşesinde ölmek mi? Ne sanıyorsun, anlık mutluluğun seni kurtaracak mı? Günlerce yataktan çıkamayacaksın. Tenine işleyecek, ruhuna işleyecek, kurtulamayacaksın. Hiçbir bokun kalmayacak elindeki haptan başka."

"Sana ne?" dedim ona bir cevap vermeyerek. Benim zaten hiç kimsem yoktu. Neden buradaydı? Neden yanımda oturmuş sigara içiyordu? Neden siktir olup gitmemişti?

"Doğru," dedi sigarasını yere bastırarak söndürürken. "Bana ne."

"Git buradan," dedim uykumun geldiğini hissederken. Yeniden çimlerin üzerine uzandım.

"Hayatının içerisine sığıyorsun," diye mırıldandı yanımdan uzaklaşmayarak. Ne bir adım atmıştı ne uzaklaşmıştı.

"İsmin neydi senin?" dedim konuyu değiştirmek isteyerek.

İsmi ni hatırlıyordum.

"Siktir git," dediğinde söylediğinin aksine elindeki sigarayı söndürmüş, yanıma uzanmıştı. Bir parkta çimlerin üzerinde öylece yatıyorduk.

Yekta Emir Ilgaz.

Biz iki yabancı.

"Ben buyum," dedim ona kendimi anlatmak isteyerek. "Kabul edersin ya da etmezsin, senin bileceğin iş. Ben o barda gördüğün kızım. Ben aklını kaybetmek istediğinde madde arayan o zavallı kızım. Buradasındır ya da değildir."

"Şimdi kalkıp gitsem buradan," dedi söylediklerimi bir kenara atarak. "Yarın başına bir bok gelecek ve ben kendimi suçlayacağım."

"Orospu çocuklarına bırakmasaydınız sokakları o zaman," dedim gözlerimi ona çevirerek. Yan yana uzanıyorduk.

Gece saçlı adam. O bana diğerlerinden farklı bakıyordu.

Gece saçlı adam. Bir gece yarısı girmişti hayatıma.

O benden daha fazlasını istiyordu.

"Bırakmadım güzelim," dedi yumuşayarak. Anlık duygu değişimleriyle, ikimiz de berbat haldeydik. Geçmişin etkisinden kurtulamıyor, birbirimize tutunmaya çalışırken daha da dibe batıyorduk. "Bak buradayım." Eli yüzüme doğru uzandı. Sarı saçlarımda dolaştı parmakları. Benden daha fazlasını istedi.

Ben sana fazlasını veremem.

"Ama yetmez bu kadarı bana," diye mırıldandı ve ekledi.

"Ruhunu ver bana."

Yanına uzandığım o akşam beni yalnız bırakmadı. Benimle bir parkta, çimenlerin üzerine uzanarak sabahladı. Uykuya dalabileceğim kadar güvende hissettiren kollarında gözlerimi araladığımda bütün gece bir an bile gözlerini kapatmadan yanı başımda uzanmaya devam ettiğini gördüm.

Bu adam hayatıma nereden girmişti, bilmiyordum. Bir hikâyemiz olur muydu, amacı neydi, neden buradaydı, bilmiyordum. Tek bildiğim ruhumu ona vermenin ikimizin de felaketi olacağıydı.

Gün doğduğunda gözlerim şehrin gürültüsüne aralanmıştı. Yekta hâlâ yanımda uzanıyordu. Gözlerini kapatmıştı fakat hareket ettiğimde uyumadığını anladım.

“Kaçacak mısın?” dedi gözleri kapalıyken.

“Hem de cüzdanını da alıp,” dediğimde mimiklerini oynatmadan bana huysuz bir tavırla cevap verdi.

“İçinde bir şey bulabileceğini sanmam ama.” Gülümsedim.

Hatırladım. O mektupları okurken onu ilk kez gördüğüm şehrin sokaklarını, onunla ilk kez tanıştığım şehri hatırladım.

En çaresiz anlarımda bana nasıl çare olduğunu, neden onu ilk kez gördüğümü sandığım Ankara sokaklarında bu kadar evde hissettiğimi hatırladım.

O geçmişimden gelen bir yabancıydı. Yekta Emir Ilgaz, Manisa’da yaşadığım bir yılda ilk kez ben gitmeden giden adamdı.

Şehirler insanları terk etmez.

İnsanlar insanları terk eder.

Manisa’da haziran ayına geldiğimizde giden oydu ama onun gidişiyle birlikte bütün şehir de beni terk etmişti.



Akasya, Manisa.

Küçük bir çocukken her şeyle savaşılabileceğini sanır insan. Ve aynı zamanda nasıl birisi olacağına karar verir. Peki değişmenin hiç mi yolu yok? Seni sen yapan, seni kötü ya da iyi yapan her ne varsa bir köşeye alıp öldürmenin hiç mi yolu yok?

Yok, derdi küçükken annem. Nasıl doğduysan öyle öleceksin. Geçmişinde kimi taşıyorsan gün sonunda yine ona dönüşeceksin. Gece uyuduğunda kaçtığın o kişi olduğunla yüzleşeceksin.

Eğer hastalıklı bir zihne sahipsen kendin olmak o kadar zor ki, nefret ediyorsun yaşamaktan. Ve bunun bir ilacı yok.

"Hayır," dedi Yekta. "İlacın ait olduğun yeri bulmakta."

"Hissedemiyorum," dedim kısık sesle. "Ait hissedemiyorum hiçbir şehre."

"Ama bir yere ait hissetmek için şehirlere ihtiyacın yok."

Biliyorum. İnsanlara ihtiyacım var. Söylediğim yalanlara inanmayı bırakmaya ihtiyacım var.

Yekta'nın sesi, suya atılan taş gibi zihnimde yankılanıyordu.

"İlacın ait olduğun yeri bulmakta."

Ama ben ait olduğum bir yerin olduğuna inanmıyordum. Bir şehir, bir sokak, bir ev... Hiçbiri beni çağırılmıyordu. Yıllardır peşimde sürüklediğim bu ruh, hiçbir kapıdan içeri girmeye cesaret edememişti.

Karşımda duruyordu Yekta. Gözleri, içinde sayısız fırtına kopan bir deniz gibi. Bana bakıyordu ama içimde olup bitenleri görüp göremediğinden emin değildim. Yine de sorularını sormaktan geri durmadı.

"Ne arıyorsun, Akasya?"

Bir şey arayıp aramadığımı bilmiyordum. Ama sorduğu an içimde bir şeyler yerinden oynadı.

Gözlerimi kaçırdım. Ayaklarımın altındaki toprağa baktım, ellerimi ovuşturdum. Konuşmak istemiyordum ama sanki içimdeki tüm kelimeler boğazıma dizilmişti ve biri kapıyı açıp onları serbest bıraksa diye bekliyordum.

"Kendimi bulmak istiyorum," dedim sonunda. "Ama nereye bakacağımı bilmiyorum."

Yekta başını yana eğdi. Gözlerinde acıma yoktu, teselli etme çabası da yoktu. Sadece oradaydı. Anlıyordu. Beni anlıyordu.

Elini cebine soktu. Bir adım attı. Rüzgâr savurdu saçlarını, ben de yerimde durdum.

"Beni asıl korkutan ne biliyor musun, Yekta?"

Bekledi. Cevap vermeyeceğini biliyordum çünkü bazı şeyler yalnızca dile gelmeliydi, yanıt bulmak için değil, içimizden taşmak için.

"Ne kadar uzağa gidersem gideyim, kendimden kaçamıyorum."

Yekta gözlerini kıstı. Üzerimde uzun bir süre sessizliğini gezdirdi.

"Çünkü yanlış yöne gidiyorsun," dedi. "Kendinden kaçmak için değil, kendine varmak için yürümelisin."

Söylediği şey içimde yıllardır yankılanan ama asla kendime itiraf edemediğim bir şey gibiydi.

Yutkundum.

"Ya vardığımda kendimi daha da çok sevmesem?"

"O zaman baştan başlarsın."

Başımı iki yana salladım. Gözlerim yandı.

"Bunu kaç kere yapabilirim?"

Yekta gülümsedi.

"Ölene kadar."

Yekta bana öyle bir baktı ki sanki içimde yıllardır yankılanan bütün kelimeleri çoktan okumuş gibiydi. Söylediklerimi, söyleyemediklerimi, kendimden bile sakladıklarımı... Ama konuşmadı. Bunun yerine bir şey yaptı.

Bir anda, düşünmeme bile fırsat vermeden kolumdan tuttu ve beni kendine doğru çekti. Dengemi kaybettim. Bir adım geri atacak oldum ama o çoktan beni yönlendirmeye başlamıştı.

"Ne yapıyorsun?" diye sormaya fırsat bulamadan, kendimi eski, hafif paslı bir bisikletin yanında buldum.

"Bin," dedi Yekta, sesi tartışmaya kapalıydı.

"Ne?" Kaşlarımı çattım, ona bakarken içimde bir şeyin kısırdadığını hissettim. Bu beklenmedik hareket, onun ciddiyeti... Ne yapmaya çalışıyordu?

"Ön tarafa otur, Akasya," dedi, direksiyonu tutarken. "Ben süreceğim."

Kararsızdım. Bu neyin inadıydı? Ne yapmaya çalışıyordu? Ama bir yandan, içimde bir yerlerde bir şey, bu anı kaçırırsam bir daha asla geri gelmeyeceğini fısıldıyordu.

Derin bir nefes aldım ve bisikletin önüne yerleştim. Ellerimi kenara koyup dengesizce oturdum. Yekta arkamdan direksiyona hâkim oldu, ayaklarını pedala yerleştirdi.

Sonra... Pedala bastı.

İlk anda irkildim. Küçük bir sarsıntı, tekerleklerin taşlı yola teması ile hissettiğim hafif titreme... Sonra rüzgâr yüzüme çarptı.

Bisiklet yokuş aşağı süzölmeye başladı.

Hafifçe geriye yaslandım, istemsizce gözlerimi kapattım. O an içimde bir şeyler çözüldü, gevşedi, yıllardır taşıdığım ağırlık bir anlığına bile olsa hafifledi.

Yolun her kıvrımında biraz daha hızlandık. Yekta arkamda, vücudunun sıcaklığı sırtıma hafifçe çarpıyordu. Direksiyonu sıkıca tutuyordu ama aynı zamanda rüzgârın bizi istediği gibi yönlendirmesine izin veriyordu.

*İçimde bir kıpırtı yükseldi. Önce tanımlıyamadım. Sonra...
Güldüm.*

Yıllardır içimde biriken tüm hüznün, tüm yalnızlık bir anlığına kayboldu.

"Özgür hissediyorum," diye fısıldadım, sonra daha yüksek sesle tekrarladım.

Ellerimi iki yana açtım. Rüzgâr, parmaklarımın arasından akıyordu.

Yekta arkamdan bir kahkaha attı. O an fark ettim; hayatımda ilk defa gerçekten hafif hissediyordum.

Gerçekten vardığım bir yer vardı artık. Şehirler, sokaklar değil. Yekta'nın varlığı, rüzgârın tenime çarpışı, yolun aşağıya doğru kayışı...

İlk defa kendime bu kadar yakın hissettim.

Yabancı. Tanıdık bir yabancı. Onunla bu hayatı kaç kere tekrardan yaşarsam yaşayayım hep kalbim onu seçerdi, bilirdim. Bir tek onun yanındayken böyle evde hissederdim. Ait olurdum bir şehre. Çünkü ait hissetmek için şehirlere değil, insanlara ihtiyacımız vardı.

Biz birbirimize aitiz. Hep öyleydik. Öyle kaldık.



44. DURAK

Akasya, Manisa.

Manisa,

Zihnimde parça parça anılar var. Sırtım soğuk bir bar duvarına yaslı. Şimdi diyorum kendime, hayal ettiğim yerden ne kadar uzaktayım? Boğazımda yakıcı his. Zihnimde her şeyi başarabileceğime dair bir ses, kalbimin üzerinde umutsuzluk tohumları.

Ağaya kalkıp dans etmek istiyorum.

Vücudumu hareket ettirecek gücü kendimde bulamıyorum.

Yüksek sesli müzik.

Duyduğum ses, düşüncelerimi silip gitse. Belki biraz rahatlar ruhum.

Gözlerimi açamıyorum. Ama bilincim yerinde. Ya da değil. Ne olduğunu çözecek kadar kendimde değilim.

"Su," diye mırıldandım bilinçsiz bir şekilde. Boğazım kurumuştur. Kimse beni duymadığında yeniden, "Su," diye mırıldandım. Sesimin hiç kimseye ulaşmayacağını biliyordum fakat bu umutla sayıklamama engel olmuyordu.

Saçlarımda bir el hissettim. "Su," dedim yeniden umutla. Gözümi'n önünden acı çektiğim anlar geçti. Geçmiş hep bir gölge gibi arkamda, karanlıkta bırakıyor ruhumu.

Bir ışık.

Bir umut.

Bir ılık yakar mısın benim için?

"Ne yapıyorsun sen kendine?" dedi tanıdık bir yabancı'nın sesi. Arından ona doğru çekildiğimi hissettim. Sırtım soğuk duvardan ayrıldı ve onun sıcak göğsüne yaslandım. Ağzıma getirdiği su şişesinden birkaç damla su aldım.

Gözlerimi hafif araladım. "Yekta," dedim bulanık gördüğüm siyah saçları tanıyarak. Saçları geceye karışan adam. Her aldığı nefeste, içindeki derdi yüklenen adam. En az benim kadar yaşanılanlardan kaçan adam.

"Kızım bu ne hal?" dedi yeniden öfkeyle. "Nereye götüreceğim ben seni? Nasıl kendine geleceksin?"

"Doktor olmaz," dedim. Doktor olmaz. Ellerim titremeye başladığında yabancı benim için birkaç damla yaş akıttı. Akıttığı yaşlar yanaklarından süzülüp kucagında yatan bana, benim yanaklarıma döküldü.

Boşluğun içinde süzülüyordum. Hissettiğim tek şey ona karşı duyduklarımdı. Ona olan sevgim, ona olan öfkem, ona olan acım. Ona karşı hissettiklerim bana yaşadığımı hissettirirdi.

Ve zaman öğretecekti. Onun bana karşı hissettikleri de ona.

Böyle gecelerin sabahını onun kollarında atlatırdım. Kendime verdiğim zehri içimden atmak için bana öfkelenir, benimle kavgalar eder, kalbimi kırardı.

Ama bilirdim. Tek korkusu kaybetmekten. Beni kaybetmekten. Beni bir hiç uğruna toprağa gömmekten.

Gece saçlı adam demek isterdim ona.

Neden bu kadar geç çıktın karşıma?

Neden tam pes ettiğim, bitirmek istediğim noktada girdin hayatıma?

Yeniden başlamak...

Mümkün mü?

Hayır.

Aylar sonra, bir bar tuvaletinde geçirdiğim uyuşturucu krizi sonucunda beni aileme bırakarak terk ettiğin gün kabullenmek zorunda kalacağız.

Yeniden başlamak mümkün değil.

Yeniden başlamak...

Mümkün mü?

Hayır. Bak zihnim senin acına dayanamayıp sana dair her şeyi sildiğinde öğreneceğiz.

Yeniden başlamak mümkün değil.

Yeniden başlamak...

Mümkün mü?

Bilmem.

Belki de şans bizi bir araya getirir. Bir kere daha bulurum seni, âşık olurum yeniden.

Hayır, bu şans değildi.

Bizim kaderimizdi.

İçimdeki boşluk, bir haziran gecesi, zihnimde seni yok sayarken göğsümde varlığını hissederken doldu.

Gece saçlı adam, hiç kimse senin kadar sahiplenemezdi beni. Beni terk ederken bile, bütün istediğin en azından yaşıyor olmamdı, biliyorum. Çünkü artık hatırlıyorum. O ev hissinin, o tanıdıklığın nereden geldiğini görüyorum.



*Yeniden başlamak
mümkün*



45. DURAK

“Yeniden başlamak gerçekten mümkün mü?”

Siyah sayfanın üzerine düşen mürekkep taneleri bana yağmur damllarını hatırlatıyordu. Mürekkebin yavaşça kâğıda bulaşmasını ve istediğim harfi oluşturmak için kâğıtta dağılmasını izledim.

İçimde bir boşluk vardı. Bu, yıllardır geçmeyen, beni kendi geçmişime mecbur bırakan bir boşluktu. Son yirmi beş yıl öyle zor geçmişti ki her şeyi nasıl atlattığım hakkında tek bildiğim onun varlığına sığındığımdı.

Yüzümde bildiğim ama kendime bile itiraf edemediğim bir gerçeğin yansıması vardı. *26 Haziran geces*i, yeniden başlayacağım gün olacaktı.

İçimdeki his büyüdü, korkuya dönüştü. Korkunun yavaş yavaş yığıldığı bedenimde bir karın ağrısı hissettim. Elimdeki kalemi bıraktım ve küçük masamın başından kalktım.

“Akasya gelmiyor musun?” Yekta’nın sesini işittiğimde elimdeki eşyaları masaya bıraktım.

Yüreğimde kopup gidiyor olmanın verdiği acı, zihnimde onu da benimle birlikte bu şehri, bizi biz yapan Ankara’yı terk etmeye sürüklemenin hissettirdiği acı vardı.

Yıllar geçirmiştik birlikte. Bambaşka şehirlerde bambaşka hayatlar yaşamıştık ama onun eli benden sonra benden başka bir ele değmemiştii. Ve o da biliyor, eğer hatırlıyor olsaydım. Eğer zihnim

bana bu oyunu oynamıyor olsaydı ondan başkası yer edinemezdi yanımda.

Bunca yıldır hissettiğim eksiklik yalnızca oymuş meğer.

Sevgilim, şehirler insanları terk etmez. Eğer sen o şehri ardında bırakmazsan. Ve bir fiil olarak gitmek birer terk ediş değildir eğer yaşatarsan göğsünde ardında bıraktığını.

Sen beni hep göğsünde yaşattın. Orada büyüttün.

Belki de bütün hayatım boyunca anlamını bulmam gereken tek şey sendin. Senin sevgindi. Sen olmasaydın bir adım ilerleyebilir miydim, bilmiyorum.

“Hatırlıyor musun?” dedim Yekta’ya. “Bana demiştin ki tesadüfler en az ihtimaller kadar can yakar.”

“Öyle,” diye mırıldandı. Sırtında yalnızca bir el çantası vardı. Yatağımız dağınık kalmıştı.

Bir açık kapı bırakıyorsun kendine. bu senin dilinde gidiyorum ama aslında hiç gitmedim demek. Bütün eşyalarını toplamıyorsun mesela, bir iki kıyafet alıp her şeyini geride bırakıyorsun. Gidiyorsun ama her an geri dönebilirsin. Yatağını dağınık bırakıyorsun çünkü belki de dönüp toplarsın. terk ettiğin yüzüncü şehir de olsa, sen gitsen bile şehirler seni terk etmesin istiyorsun.

Biz gitsek bile Ankara bizi terk etmesin istemiştik.

“Tesadüf değildi,” dedim kırık bir gülümsemeyle. “Beni bulman tesadüf olamaz. Bizi bir araya getiren şey *kaderdi*.”

“Belki de,” dedi Yekta. “Belki de yanıldım. Ben hep buraya aittim.” Kalbimin üzerine bastırdı elini.

Kalbin demişti.

Benim şehrim.

Ve şehirler insanları terk etmez Yekta.

Bunu bana sen söyledin.

Bunu bana sen öğrettin.

Hiç terk etmeyeceksin beni. Ben gitmek için çırpınsam bile. Göğsünde yaşatacaksın.

Aklım almıyor bazen. Bir insan, bir insanı nasıl böyle güzel sever? Nasıl bu kadar iyi olur? Nasıl böyle kalbine işler, ruhunu sarar?

Onun burada olmasının verdiği rahatlık vardı ama bir yanımda ona böyle bir acı yüklediğim için buruktu. Ve hep buruk kalacaktı, biliyordum. Sırt çantamızı alarak yürüdüğümüz bu yol aslında hikâyemizin gerçek anlamda başladığı o yere, Ankara Kalesi'ne çıkıyordu.

Son kez şehre bakacak, son kez veda edecektik. Gözümden birkaç damla yaş süzüldü.

Bir şehri terk ediyordum.

Bir yeni şehir.

Ama bu sefer yalnız değilim. Artık kimsesiz değilim.

Ülkenin tek bir karışına ait hissetmeyen şu yüreğim, tek bir yüreğe, onun kalbine ait hissediyor kendini. Nefes aldığı her anda üstünü örtüyor kimsesizliğimin.

Yekta Emir Ilgaz bir devrimdi.

Kaleye çıktığımızda gün doğmak üzereydi. "Gün batımı," dedi Yekta bana yeniden. "Ya da gün doğumu... Ne garip. Aynı şeyleri yeniden yaşıyoruz seninle. Ama sanki elini ilk kez tutuyor gibi heyecanlıyım.

"Aynı his içimde. Burukluk. Bırakabilecek miyiz ait olduğumuz bu şehri?"

"Birbirimizi bulduk Akasya," dedi bana dönerek. Sırt çantalarımızı yere bırakmıştık. Avuçiçiyle çenemi kavradı. Sarı saçlarım rüzgârla uçuştı. "Birbirimizi kabullendik. Bütün doğrularımızla, yanlışlarımızla."

"Sen," dedim karşı çıkarak. "Sen beni kabullendin. Çünkü yanlış olan hep bendim."

"Öyle konuşma," dedi kabullenmeyerek. Bir kere bile eksik hissettirmezdi bana. "Buna artık inanma. Beni mükemmel kılan senin sevgindi. Sen bana öyle bir pencereden baktın ki." Sustu, gözlerimin içine baktı.

"Unutma Alaca, sen bana nasıl bakıyorsan ben de sana hep öyle bakıyorum. Sen beni nasıl görüyorsan ben de senin ruhundaki korkak, şefkatli çocuğu öyle görüyorum."

“Herkes giderdi ama sen gitmezdin,” dedim ona kendi ütopyamdan bahsederek.

“Bak,” dedi dudaklarıma yaklaşıırken. “Sen de gitmedin. Ve herkes gitti Alaca.”

Herkes gitti.

Haklıydı.

Kimsesi kalmamıştı. Kimsemiz kalmamıştı, birbirimizden başka.

“Her şey olacağım sana.”

“Her şey oldun bana,” dedi dudakları dudaklarıma değerken. Gözümden bir damla daha süzüldü.

“Şehirler,” dedim Ankara ayaklarımızın altındayken. “İnsanları terk etmezmiş sevgilim.”

“*Kalbin,*” dedi elini yeniden göğsümün üstüne yerleştirerek. Kalp atışlarımı hissetti. “*Benim şehrim.*”

Kırk beşinci durakta bir adam tanıdım. Siyah saçları geceye karışmıştı. Bana evin yolunu öğretti. Yolda öğrendim. Ev onun göğsünde saklıymış. Aşk onun iki dudağının arasındaymış. Onun gözlerine bakmak ki bir uçurumun kenarında kalbindeki heyecanla beklemek ama düşmekten hiç korkmamakmış.

Kırk beşinci durakta bir adam tanıdım.

Saçları geceye karışmıştı.

Rubumda bir devrimdi ismi.

Yekta Emir Ilgaz.

Yeniden başlamak mümkünmüş sevgilim.

Bunu bana sen öğrettin.

SON



Yeniden başlamak mümkün.

